roman

ACIMASIZ

Polis cinayet dedi.
O adalet diyor...

JANE
CASEY

Işık iyi değil. Önce pek bir şey görünmüyor.

Ekrandaki görüntü titreşiyor ve kamera içerinin loş ışığında odaklanmaya çalışırken kararıyor. El kamerasıyla çekilmiş görüntü sıçrayıp sağa sola sallanırken, ekrana alçak tavanlı dar bir alana baktığımıza işaret eden ayrıntılar ve yere serilmiş kirli bir branda yansıyor. Videonun on dokuzuncu saniyesinde görünen tekerlek girintisi, izleyiciye kaydın fazla büyük olmayan bir minibüsün içinde yapıldığını anlatıyor.

Kamera brandanın üzerine çevrildiğinde, görüntüyü çeken kişi bir ışık yakarken kamera bir an dikkatsizce sallanıyor. Işık, görüntüyü karartan gölgeleri ekranın köşelerine itecek kadar parlak. Bu önemli. Hiçbir detay gözden kaçmamalı.

Filmin amacı bu.

Kamera önce kızın topraklanmış ayaklarını ve yüksek topuklu sandaletlerini gösteriyor ve zaten kısa olan beyaz elbisesinin açıkta bıraktığı bacaklarında biraz oyalandıktan sonra yukarı doğru tırmanmaya devam ediyor. Elbisenin pileli eteği kızın neredeyse kalçalarına kadar sıvanmış. Yana doğru yatan kızın elleri gevşek ve rahat, bukle bukle saçları yüzünü kapatıyor. Saç tellerinin arasında ufacık yapma çiçekler var.

Teni yer yer simlenmiş, kolları ve bacakları ışıkta parlıyor. Yüzünün hemen yanında, brandanın üzerinde taşlı bir maske duruyor. Maskenin iki yanındaki uzun pembe kurdeleler birbirine dolanmış. Bir süre bakınca kurdelelerden birinin üzerindeki koyu renk lekenin bir ışık oyunundan değil, kumaşa nüfuz etmiş olan koyu kırmızı bir sıvıdan kaynaklandığı anlaşılıyor.

Kızın elbisesinin kıvrımlarında küçük kuyruklu yıldızlar gibi görünen, ufak, koyu kırmızı damlalar var.

Bir tutam saçının gizlediği dolgun alt dudağının üzerinde, koyu kırmızı renkli iri bir damla toplanıyor ve tam kamera ona odaklandığı sırada kızın yüzünden aşağı süzülüp, başının altından dışarı doğru yayılan küçük gölcüğün içinde kayboluyor.

Detayların görünmesi gerekiyor ama saçları bu şekilde kızın yüzünü kapatırken her şey rahatça görülemiyor. Kamera bir an için sarsılarak yana doğru yatarken bir el görüntüye giriyor ve kızın buklelerini avuçlayıp yüzünün yanına doğru atıyor. Artık görebiliyorsunuz.

Artık her şeyi görebiliyorsunuz.

Artık kızın yüzünün bir tarafının daha koyu renk görünmesine neden olan morluğu seçebiliyorsunuz. Artık rimelin sertleştirdiği kirpikleri, dudaklarının kenarlarındaki rujun rengini görebiliyorsunuz. Artık onun göğüs kıvrımlarını görebiliyorsunuz. Artık kızın güzel göründüğünü ama fazla kısa ve geniş burnu, fazla dolgun dudakları ve hafif köşeli çenesiyle, mükemmel hatlara sahip olmadığını görebiliyorsunuz. Artık onun çok genç olduğunu görebiliyorsunuz.

Hareket sayılamayacak kadar küçük bir titreme görüntüye geliyor ve kamera kızın yüzüne odaklanmış halde bir ya da iki adım geri çekiliyor. Kızın kaşları birbirine yaklaşıyor, dolgun dudaklarının kenarları aşağı doğru sarkıyor, yüzü bir an için, Rönesans döneminden kalma bir eskizdeki asık suratlı bir meleği andırıyor. Sonra kirpikler aralanıyor ve kızın puslu, mavi gözleri kendine gelene kadar birkaç saniye boşluğa bakıyor.

Kamera kontrolsüzce yukarı aşağı sallanıyor. Bu bir kahkaha. Kamerayı tutan kişi gülüyor.

O an birden görüntüye eklenen ses, izleyicinin yaşadığı deneyime yeni bir boyut katıyor. Kız ışığı engellemek için gözlerini tek eliyle kapatıp yattığı yerden doğrulurken bir hışırtı duyuluyor. Kameranın ardından heyecan ve beklenti yüklü, kısa ve sık nefes sesleri geliyor.

Mavi gözler artık bir noktaya odaklanmış, kısık kısık bakıyor. Kız kendine gelmiş; dilini dudağının üzerindeki kan damlalarının üzerinde gezdirip, aldığı hasarı değerlendiriyor.

Kısa bir sessizlik.

Sonra kız birden gülümsüyor; gözleri gülmüyor, sadece ağzı hareket ediyor ama bu yine de bir gülümseme. Kızın yüzünde bir kedininki gibi cüretkâr ve tehlikeli bir ifade var. Saçlarını arkaya atıyor, bacaklarını altına toplayıp kısacık eteğini düzeltiyor. Konuştuğunda, sesi titremiyor. Ses tonunda hiçbir korku belirtisi yok ve bu, videodaki ses kesilip ekran kararmadan hemen önce söylediği cümle kadar hayret verici.

"Başınız *gerçekten* büyük dertte."

BİRİNCİ KISIM

Londra'da yaşayan bir adamın, ister iyi, ister kötü, ister tarafsız olsun, bu kadar az dikkat çekerek ömrünü tamamlayabiliyor olması çok tuhaf... Bu metropolde tek bir dosta bile sahip olmayan ve görünüşe göre kimsenin umursamadığı, farklı toplumsal sınıflara mensup o kadar çok insan var ki..."

Charles Dickens, *Boz'un Karalamaları*

Birinci Bölüm

Çarşamba

MAEVE

Biri bana sorsa yalan söyler ve ona dedektifliğin de diğer bütün meslekler gibi olduğunu anlatırdım. Bir sürü sıkıcı iş ve arada sırada da biraz heyecan işte... Oysa gerçekte dedektiflik dünyadaki hiçbir mesleğe benzemezdi. Onlarla arasındaki tek benzerlik bu meslekte de iyi günler ve kötü günler olduğuydu ama bu meslekteki kötü günler gerçekten ama gerçekten destansı kötülükteydi. Bu meslekteki kötü günler, çürümeye başlamış bir cesedin yanında dikilirken, kendini kusmamak için zor tutarak geçerdi. Bu mesleklerdeki kötü günlerde, gecenin bir yarısı, hiçbir görgü tanığının olmadığı boş sokaklarda rastgele şiddet suçları işlenirdi. Bu meslekteki kötü günler kontrolden çıkmış aile içi tartışmalar, pislik içindeki kiralık odalarda ölüp gitmiş uyuşturucu bağımlıları, sadece koku dayanılamayacak kadar iğrençleştiğinde komşularının hatırına gelen yatalak hasta yaşlılar demekti. Kaç günümün kötü sayılabileceğini hesaplamaya cesaret edemiyordum ama içimden bir ses bu hesabın sonucunun hiç de hoşuma gitmeyeceğini söylüyordu. Ama idare ediyordum işte; bununla başa çıkabiliyordum.

Ne var ki, yeni davamla başa çıkabileceğimden emin değildim. Daha doğrusu yeni patronumla... Bütün günlerim kötü geçse, her dakika cesaretim biraz daha kırılsa da dayanabilirdim ama bu başkaydı. Gözlerimi camdan dışarıya dikmiş, yanımda oturan sürücüyü yarım kulakla dinlerken, o an başka bir yerde, başka birisiyle olmayı diliyordum.

İşim konusunda isteksiz olmak bana göre değildi ama içinde bulunduğum durumun da hiçbir olumlu yanı yoktu. Karşılaşmak istemediğim bir olay yerine doğru ilerliyordum ve hemen yanımda takıma yeni katılan iki müfettişten biri olan Josh Derwent oturuyordu. O ve diğer yeni müfettiş Keith Bryce daha önce de Godley'yle birlikte çalışmışlardı ve görünüşe bakılırsa tek ortak noktaları da buydu. Bryce biraz kasvetli bir tipti ve yüzü de kıyafetleri gibi kırışıklar içindeydi. Derwent ondan daha gençti ve hastalık derecesinde çalışkan ve son derece agresif olmasıyla ünlüydü. Ben ise şimdilik onun hızlı araba kullanmaktan, soft rock'tan ve kendi sesini duymaktan hoşlandığını söyleyebilirdim. Genç dedektiflerin kendisine cevap vermesini hoş karşılamadığı söylenirdi. İştekiler ona dikkatli davranılmasını tavsiye ediyorlardı. Çaktırmadan ona baktım. Trafiğin tıkadığı Londra sokaklarında biraz zaman kazanmaya çalışmıyor da bir bilgisayar oyunu oynuyormuş gibi küfürler ederek direksiyonu tek eliyle bir sağa bir sola çevirip duruyor, bir gaza bir frene yüklenerek ilerliyordu. Araba Magic FM'den yükselen sıkıcı ve karaktersiz müzikle inliyordu. Derwent beni hiç tanımamasına rağmen orada olmamdan hiç rahatsız görünmüyor, arada sırada radyoda çalan şarkılara eşlik ediyordu. O şu anda dünyada varlığımla tedirgin edebileceğim son kişiydi. Ben ekipteki en genç ve en kıdemsiz dedektiftim; o ise meslekte on beşinci yılını tamamlamış bir müfettiş.

Aslında kendimi onunla ilgili söylentilere fazla kulak asmamaya hazırlamıştım. Dedikodulardan, dış görünüşüme, uzun boyuma, gençliğime ve adıma bakılarak ortaya atılan yalan yanlış söylentilerden ben de çok çekmiştim. Bu yüzden Başmüfettiş Godley'nin çağrısı üzerine ofisine gittiğimde, içeride bizleri patrondan ayıran cam duvara yaslanmış bekleyen Derwent'i görmek beni korkutmadı. Oysa bu kadar saf olmamalıydım. Benim kadar deneyimsiz biri bile başmüfettiş gözlerinin içine bakamadığında endişelenme vaktinin geldiğini bilirdi.

"Josh Derwent'le tanışmadınız, öyle değil mi Maeve? Brixton'da aldığımız yeni davanın başına o geçiyor. Bu bir tür çifte cinayet işi."

Derwent yüzüme şöyle bir bakarak onu onayladı. Orta boylu bir adamdı ama kalın boynu ve geniş omuzları bir bulldog gibi kaslıydı. Yakışıklı denemeyecek kadar haşin bir tipi vardı ama kısacık kesilmiş saçları, güçlü çenesi, boksör burnu ve maratonlara hazırlanırken kazandığı bronz teni ona farklı bir hava katıyordu. Onunla kavgaya tutuşmadan önce kesinlikle bir kez daha düşünürdünüz. Derwent'in maraton koştuğunu duymak, yiyecek otomatına kadar yaptıkları kısa yürüyüşü egzersiz sayan çalışma arkadaşlarını hayrete düşürmüştü. Onlara göre uzun mesafe koşusu toplumsal mazoşizm sayılırdı ve Derwent'in bu koşulara katılıyor olması onun güvenilmez biri olduğunun işareti kabul edilebilirdi. Ben ise onun antrenman yapacak zamanı nasıl bulduğunu bir türlü anlayamamakla birlikte ne yaptığını pek umursamıyordum. Ayrıca Derwent kesinlikle çok formdaydı. Şu anda sıradan görünmesinin tek nedeni Başmüfettiş Godley'yle aynı odada bulunuyor olmasıydı ki, zaten patronla bu konuda boy ölçüşebilecek çok az erkek vardı. Daha genç bir adamken kırlaşan gümüş rengi saçları, upuzun boyuyla Godley, şaşırtıcı derecede çekiciydi. İnsanlar üzerindeki etkisinin farkında olmalıydı ama bu konuda asla böbürlenmezdi. Hiç kimse de onu dış görünüşü nedeniyle küçümsemeye kalkışmazdı çün-

kü Godley'nin o harika mavi gözlerinin altında yatan keskin zekâsını ve dikkatini fark etmemek mümkün değildi.

Ne var ki bugün Godley'nin dikkati oldukça dağınıktı. Kâğıtlarının arasında yeni davayla ilgili notlarını arayıp bir türlü bulamazken telaşlı ve kafası karışık görünüyordu.

"Ayrıntıları bulamadım ama elimizde işkenceyle öldürülmüş iki adam var. Cesetleri son yirmi dört saat içinde, birbirinden bir buçuk kilometre kadar uzakta bulundu. Hemen işe koyulmak istediğini biliyorum Josh. O yüzden şimdiye kadar öğrenebildiklerimizi yolda Dedektif Kerrigan'a anlat."

Godley'nin böyle anlaşılmaz konuşmasına alışkın değildim. Onu mükemmel bir patron yapan özelliklerin başında, üzerinde çalıştıkları her davada ekibine atacakları her adımı ayrıntılarıyla anlatması gelirdi. Bir an duraksadıktan sonra Derwent'in peşinden odadan çıktım. Başmüfettişe kendini iyi hissedip hissetmediğini sormak bana düşmezdi. Ayrıca benim durumum da pek parlak sayılmazdı. Derwent benimle çalışacağına pek sevinmiş gibi görünmüyordu. Belki ekipteki birinden benim hakkımda bir şey duymuştu. Belki üzerinde kötü bir izlenim bırakmıştım. Belki de sadece keyifsiz bir günündeydi. Ekip arabasında, onun hemen yanında otururken hangisinin gerçek olduğunu anlamakta zorlanıyordum.

"Dünyadan Dedektif Kerrigan'a. Geri gel Dedektif Kerrigan."

Birden irkildim. "Üzgünüm, dalmışım."

Derwent diğer sürücülerin yetersizlikleriyle ilgili monoloğuna kısa bir ara verip bana bir soru sormuş ve ben onu duymamıştım. Önümüzdeki trafik ışıkları yeşile dönmemek için inat ederken Derwent, parmaklarını hafifçe direksiyona vurarak yüzünde sabırsız bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Godley'nin söylediklerinden ne anladığını sordum sana. Benimle paylaşacak bazı fikirlerin vardır diye düşünüyordum." Sesindeki alaycı ton karşısında kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum.

"Patron pek bir şey söylemedi. Sadece aynı bölgede benzer iki ölüm olayı olduğunu anlattı."

"Peki bunu duyunca aklına hiçbir şey gelmedi mi? Neler olduğunu merak etmedin mi?"

"İki olay hakkında da bir tahmin yürütmek için yeterli bilgim yok," dedim sakin bir sesle. "Ayrıntıları öğrenmeden bir karara varmak istemiyorum." *Sizin şu anda benimle paylaşıyor olmanız gereken ayrıntıları...*

"Güzel." Derwent girdiğimden haberim bile olmayan bir sınavı geçmişim gibi başımı sallıyordu. "O halde ayrıntılardan söz edelim. Dün akşamüstü Bayan Claudia Tremlett, mahallesindeki polis karakolunu arayarak kocasının kayıp olduğunu bildirmiş. Ivan Tremlett, Common'ın hemen dışındaki Clapham'da yaşayan ve bağımsız çalışan bir bilgisayar programcısıymış. Brixton yolunun kenarında bir ofis kiralamış çünkü üç çocuğunun çıkardığı gürültü yüzünden evde çalışamıyormuş. Bir çamaşırhanenin üzerinde iki odası varmış ve Bay Tremlett içerideyken kapıyı her zaman kilitlermiş. İçeride oldukça pahalı bilgisayar donanımları olduğundan güvenliğe aşırı önem verirmiş. Müşterileriyle ofisinde görüşmezmiş yani olay gerçekleştiğinde misafir beklemiyormuş. Bayan Tremlett, kocası saat altıda eve dönmeyince endişelenmiş çünkü Bay Tremlett her gün aynı programı takip eder, sabah sekiz buçukta evden çıkar, beş buçukta dönermiş. Eşi ona telefonla ulaşmaya çalışmış ama ne cep telefonundan ne de ofisinden yanıt alamamış. Bayan Tremlett'in sesi telefonda son derece telaşlı geliyormuş. Kadın kocasının başına bir şey gelmiş olabileceğinden endişe ediyormuş ve telefona bakan memuru her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için Bay Tremlett'in ofisine bir ekip arabası yollamaya ikna etmeyi başarmış."

"Tabii hiçbir şey yolunda değilmiş," dedim sonunu bildiğim için.

"Evet. Tamam, üniformalılar içeri girdiğinde Bay Tremlett bilgisayarlarıyla birlikte ofisindeymiş ancak ne onun ne de bilgisayarlarının durumu pek parlak sayılmazmış. Bay Tremlett, insanlıktan çıkmış haldeymiş."

Bu polislerin sıkça kullandığı bir ifadeydi. Genellikle cesedin, insan olduğu bile anlaşılmayacak kadar kötü durumda olduğu anlamına gelirdi. "Olaya kim bakmış? Lambeth Cinayet Masası mı?"

"Ön çalışmayı onlar yapmış ama işi fazla ileri götürmemişler. Sadece çamaşırhanede çalışanların ve Bayan Tremlett'in ifadelerini almış ve olay yerinin güvenliğini sağlamışlar. Aslına bakarsan işi fazla derinleştirme şansları da olmamış çünkü olay tam öğle yemeği saatine denk gelmiş."

Trafik izin verirse ilkinden sonra zaten bu olay yerine de gidecektik ama Derwent'in bilgisayar programcısıyla ilgili anlatacakları daha bitmemişti.

"Dün öğleden sonra saat ikide eşiyle konuştuğundan beri Tremlett'i gören olmamış. Bilgisayarlar paramparça edilmiş ama hard disklerin birinden en son ne zaman kullanıldıklarını anlamamıza yarayacak bir şeyler kurtarabiliriz ve bu da onun ne zaman saldırıya uğradığı konusunda bize fikir verebilir. Yine de şimdilik olayın dün öğleden sonra saat iki ile beş arasında gerçekleştiğini söyleyebiliriz."

"Görgü tanığı yok mu?"

"Şimdilik yok. Çamaşırhanede de bir şey duyan ya da gören olmamış. Doğal olarak çok gürültülü bir yer. Makineler sürekli çalışıyor, insanlar girip çıkıyor... Zaten kimsenin de Ivan Tremlett'in orada olduğundan haberi yokmuş. Bay Tremlett pek kimseyle konuşmazmış ve ofisinin girişi ayrıymış. O yüzden ne onu ne de içeri girip çıkan başka birini görmemiş olmaları normal." Önümüzdeki araba fren yaptı ve Derwent'in gözlerinde şeytani bir ışıltı belirdi. Yüzüme bakıp sırıttı. "İşte işler bu noktada ilginçleşmeye başlıyor."

Bu söz üzerine nazikçe gülümsedim. Şimdiye kadarki deneyimlerimle bile 'ilginç'in iyi bir anlama gelmediğini biliyordum.

"Bu öğleden sonra saat bir civarında merkeze kırk üç yaşında, işsiz bir beyefendi olan Barry Palmer'ın evinden bir 999 çağırısı ulaşmış. Kendisi iki katlı bir evde tek başına yaşıyormuş. Kız kardeşi birkaç gün haber alamayınca onun için endişelenip iyi olup olmadığına bakmak için evine gitmiş. Anahtarı olduğu için kolayca içeri girebilmiş. Ev alt üst haldeymiş ve kadın erkek kardeşini ön odada bulmuş."

"Tabii adam hayatta değilmiş."

"Aynen öyle."

"Ivan Tremlett'ten önce mi ölmüş yoksa sonra mı?"

"Güzel soru. Açıkçası cevabı bilmiyorum ama Doktor Hanshaw bizi olay yerinde bekliyor. O bize daha fazlasını anlatacaktır."

"Neden cinayetlerin bağlantılı olduğunu düşünüyorsunuz?"

"İki olay yeri arasında benzerlikler var -senin de gittiğinde kendi gözlerinle göreceğin büyük benzerlikler. Sonuca varmakta aceleci davranmak istememeni anlıyorum ama inan bana bu iki olay aynı katil ya da katillerin işi."

"Peki Ivan Tremlett'le Barry Palmer'ın ortak özellikleri ne? Onları kim öldürmek istemiş olabilir? Birbirlerini tanıyorlar mıymış?"

"Dedektif Kerrigan'a on puan. Bunlar çok doğru sorular."

Kendimi cesaretlendirilmiş değil küçümsenmiş hissediyordum ama hiç olmazsa müfettiş benden memnun görünüyordu. Belli belirsiz, kırılgan bir iyimserliğe kapılmaya başlamıştım. Belki de yeni dedektif o kadar da kötü değildi. Ondan önce bu görevde bulunan ve kesinlikle hak etmediği bir terfi alarak East End'deki bir hırsızlık ekibinin başına geçen o sevimsiz, fare suratlı Tom Judd'dan daha kötü olabilmek için gerçekten

çok özel biri olmalıydı. Onun arkasından ekip olarak büyük bir veda partisi vermiştik ve partiye Judd'u davet etmemiştik.

"Birbirlerini tanıyıp tanımadıklarını bilmiyorum ama sana Tremlett'le Palmer'ın bir ortak noktasını söyleyebilirim. İkisinin de sabıkası var. Ve onların öldüğüne sevineceklerin sayısı hiç de az değil." Derwent bu son cümlenin etkisini iyice göstermesi için bir an durdu. Ne söylemek istediğini açıklaması için sabırla bekledim. "Tremlett bundan üç yıl önce internetten çocuk pornografisi indirmekten suçlu bulunmuş. Kent'teki küçük bir firma için çalışıyormuş ve fotoğrafları bilgisayarında bulmuşlar. Dokuz ay içeride yatmış. Doğal olarak işini kaybetmiş ve ortalık biraz yatıştıktan sonra kendi işini kurmuş. Bu kimseyle görüşmemesini de açıklıyor."

"Ve tabii ofisindeki güvenlik önlemlerini de." Yüzümü buruşturdum. "Adam hüküm giymiş bir cinsel suçlu, çocukları var ve Bayan Tremlett yine de onun evde çocuklarıyla birlikte yaşamasından memnun ha?"

"Öyle görünüyor. Bunu ona sorabiliriz. Bayan Tremlett'in evlendiği adamın gerçekte kim olduğunu kabullenmek istemeyen ilk kadın olmadığı kesin."

"Bütün bunlar Kent'te yaşandığına göre çevrede onun neden hapse girdiğini bilen var mıymış?"

"Ona soracak bir soru daha ama Lambeth cinayet masası böyle biri olmadığını söylüyor. Adı listedeymiş ama kayıtlara göre bu yakınlarda onu soruşturan kimse olmamış."

Cinsel suçlular listesi halka açık değildi ama kısa süre önce çıkan bir yasayla bölge halkının bir kişinin listede olup olmadığını kontrol etmesi ve eğer listedeyse hangi suçtan mahkûm olduğunu öğrenmesine imkân sağlanmıştı. Ne var ki bunun için öncelikle birinden şüphelenmiş olmaları gerekiyordu. İnsanlar, gerçekten tehlikeli cinsel suçluların çoğu zaman hiç şüphelenmedikleri kişiler arasından çıktığını bir türlü anlayamıyordu.

"Peki ya Bay Palmer?"

"Bay Palmer'ın durumu daha farklı. O herkesin tanıdığı bir pedofilmiş. İki küçük kıza tecavüz etmek suçuyla yedi yıl hapis yattıktan sonra geçen Ekim ayında tahliye edilmiş. Şartlı tahliye memurunun karşı çıkmasına rağmen Brixton'a, olaylar gerçekleştiği sırada yaşadığı eve geri dönmüş. Tahmin edileceği gibi bölge halkı onu pek hoş karşılamamış. Bay Palmer kendisine karşı bir taciz kampanyası yürütüldüğü ihbarında bulunmuş. Ona isim takan da varmış, kapısının mektup deliğinden içi köpek pisliği dolu kese kâğıdı atan da. Atmadan önce kâğıdı ateşe veriyorlarmış ki ayağıyla alevleri söndürmeye çalıştığında her şey üstüne başına bulaşsın."

"Şu eski numara ha?"

"Daha uyanık olmalıydı," diye onayladı Derwent. "Duvar yazılarıyla da başı dertteymiş. Evinin duvarlarına 'pislik dışarı', 'sübyancı burada oturuyor' gibi şeyler yazıyorlarmış. Ayrıca tabii ki bölge halkı onunla konuşmuyor ve dükkânlar da ona hiçbir şey satmıyormuş."

"Neden dönmek istemiş?"

"Yola çıkmadan hemen önce Palmer'ın şartlı tahliye memuruyla konuştum. Ev annesininmiş. Kadın o hapisteyken ölmüş; yani Palmer dışarı çıktığında ev boşmuş. Kalacak bir yere ihtiyacı varmış ve kira ödemeyeceği bir evde yaşama fikri ona cazip gelmiş. Kız kardeşi onun yanına taşınmasını istemiyormuş. Çocukları varmış. Palmer masum olduğuna dair yeminler etmiş ve söylediğine göre kız kardeşi de ona inanıyormuş. Yine de, sen de olsan riske girmek istemezdin öyle değil mi?"

"Başka bir çözüm varsa istemezdim." Şimdiye kadar duyduklarımın hiçbiri kulağa pek hoş gelmiyordu. "O halde bir milyon şüphelimiz var ve sorduğumuzda kimse ne bir şey duymuş ne de görmüş olacak."

"Öyle de denebilir."

"Harika." Meraklı gözlerle ona baktım. "Bu dava bana gittikçe bir kâbus gibi gelmeye başladı. Oysa siz pek endişeli görünmüyorsunuz."

"Kaybedecek bir şeyim yok ki! Sence de öyle değil mi? Eğer olayı çözersem bir çifte cinayeti aydınlatmış olacağım. Çözemezsem de..." Derwent omuz silkti. "Bu kurbanlar kimsenin pek umurunda olmaz, öyle değil mi? Kimse çıkıp da pedofillerin daha iyi korunmuş olması gerektiğini savunmayacaktır."

"Acımasızca."

"Gerçekçi. Her neyse tatlım, sen bu konuda endişelenme. Bu işin üstesinden birlikte geleceğiz. Övgüleri toplarken seni de unutmamalarını sağlarım."

Ne kadar sinirlendiğimi belli etmemek için kendimi zor tuttum. *Harika. Beni sırf kadın olduğum için küçümseyecek bir polis daha. Tatlımmış.*

Derwent aklımdan geçenlerden habersiz konuşmaya devam ediyordu. "Patron bunun önemli bir dava olduğunu ve görüşmeler sırasında özellikle hassas davranılması gerektiğini düşünüyor. Benimle birlikte çalışman için seni görevlendirmiş olmasının nedeni de bu -ki bu oldukça mantıklı sayılır. Şu anda ihtiyacım olan son şey takımdaki poposu kıllı dedektiflerden birinin ayakaltında dolaşıp olur olmaz laflar ederek aileleri kızdırması."

"Böyle bir şeye neden olmamak için elimden geleni yapacağım," dedim ciddi bir sesle.

"Konu da bu ya. Senin hiçbir şey yapman gerekmiyor. Sadece geride dur, güzel görün ve bütün işi bana bırak." Derwent başını çevirip yola bir göz attı. Beni görmediği için seviniyordum çünkü o an, ona öldürecek gibi bakıyordum. "Bu senin için pek zor olmasa gerek. Yolumdan çekil ki neler yaptığımı izleyip öğrenebilesin."

İşte böylece bir anda, yeni meslektaşım ve davayla ilgili bütün hevesim kaçıp gitmişti.

Ve bu daha sadece başlangıçtı.

***

Barry Palmer her katında ikişer odası bulunan, kırmızı tuğladan iki katlı bir evde yaşamış ve ölmüştü. Ev Blitz sırasında yıkılan Viktoryen işçi evlerinin son temsilcilerinin oluşturduğu bir setin en sonundaydı. Derwent sokağın sonlarına doğru bir park yeri bulmayı başardı. Yeni dedektiften birkaç saniye olsun uzaklaşabilmek için o kontağı bile kapatmadan arabadan indim. Bölgeye bir göz atma bahanesiyle onun yanından uzaklaşıp etrafıma bakındım. Endüstriyel yapılar ve yüksek apartmanlar sokakların iki tarafında uzanan evlerin çatılarının üzerine kâbus gibi çökmüştü. Palmer'ın evi köşedeydi ve Seven Bells adında son derece sıkıcı görünen, büyük, gürültülü bir barın bitişiğindeydi. Kapıdan içeri başımı uzattım. Karşımda bütün karakterini yakın zamanda yapılmadığı belli olan bir dizi yenileme sırasında kaybetmiş olan eski bir Viktoryen dönem barı duruyordu. Artık ışıklar çok parlak, halılar pislik içinde, oturma yerleri sahte deridendi. Müziğin sesi kulakları sağır edecek kadar yüksekti ve müşterilerin hiç durmadan bozuk para attığı dizi dizi oyun makineleri elektronik sesler çıkarıyorlardı. Bar, otobüs ve kamyon gürültüleriyle inleyen işlek bir caddeye bakıyordu. Birileri Palmer'ın katilini bulmamıza yardım etmek isteyecek olsa bile burası bir cinayetin görgü tanığını bulmak için en uygunsuz yerlerden biriydi. Sorduğumuzda kimsenin bir şey duymamış olacağına bahse girebilirdim. Palmer çığlık çığlığa bağırmış olsa bile...

Evin etrafı, görevli polisler dışında kimsenin yaklaşmaması için, sokak lambalarının etrafına dolanan mavi-beyaz güvenlik şeridiyle bir dikdörtgen oluşturacak şekilde çevrelenmişti. Karşı kaldırımda bir grup mahalleli toplanmış çalışmaları izliyordu. Hiçbiri olanlara fazla şaşırmışa benzemiyordu ve hiçbirinin yasta olmadığı da belliydi.

Parlak ceketiyle Palmer'ın evinin ön kapısında duran üniformalı bir polis memuru, tahmin bile edemeyeceğim kadar sıkılmış görünüyordu. İzleyicilerin içeriyi görmemesi için ka-

pının etrafına mavi brandadan bir çadır kurulmuştu. Pencereler henüz kapatılmamıştı. Camlar toz ve kir kaplıydı ama on yıllardır yıkanmadan orada öylece asılı duruyormuş gibi görünen çiçek desenli, kahverengimsi tül perdeleri seçebiliyordum. Perdelerin ardındaki hareketlilik ve ara sıra patlayan fotoğraf makinesi flaşları olay yeri inceleme ekibinin çoktan işe başladığının işaretiydi.

Üzerinde AMBULANS yazan siyah bir minibüs evin önüne park etmiş, Doktor Hanshaw'ın ön incelemesi tamamlandıktan ve Derwent izin verdikten sonra cesedi alıp morga götürmek üzere hazır bekliyordu. Morg minibüsleri her zaman tüylerimi diken diken ederdi. Çürümenin kokusunu duymamak için nefesimi tutarak aracın yanından hızla geçtim. Morg araçlarının titizlikle temizlendiğini biliyordum ama ne taşıdıklarını ya da evin içinde bizi bekleyenin ne olduğunu bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Aslında bu kadar hassas olmamalıydım: ben de bir cenaze levazımatçısı kadar bu ölüm işinin bir parçasıydım. Neyse ki işimi ellerimle yapmam gerekmiyordu.

Etrafıma son bir kez baktım ve yüzünde alaycı bir ifadeyle beni bekleyen Derwent'e doğru yöneldim. Eğilip altından geçebileyim diye polis şeridini omzuna kadar kaldırmıştı. Bu kibarlığı beni rahatsız ediyordu. Onun yardımına ihtiyacım yoktu ama onu terslemek de kabalık olurdu. Diğer yandan ona güvenlik şeridini bırakmasını söylemem bu canım cicimlere bir son verebilirdi.

"Bana evin içinde eşlik etmeye hazır mısın? Yoksa etrafına bir kez daha mı bakınmak istersin?"

"Sadece ortamın havasını hissetmek istedim," dedim sinirlendiğimi belli etmemeye çalışarak.

"İçeri girmek için sabırsızlanırsın sanmıştım. Cesedi görmek için..." Derwent havayı kokladı. "Hava da bayağı sıcak ama ceset daha kokuşmamıştır herhalde. Bu arada, evin du-

rumu kapının dışından bile oldukça kötü görünüyor. Eminim odalar kan revan içindedir."

Bana eziyet etmekten zevk alan bir ağabeyle birlikte büyüdüğüm için Tanrı'ya şükrettim. Derwent bu sözler üzerine kız gibi korkmamı bekliyor olmalıydı. İsterse bütün gün uğraşsın benden asla böyle bir tepki alamayacaktı. Çok parlak bir espri duymuş gibi gülümsemekle yetindim ve mavi çadıra doğru ilerledim. Kıyafetlerimin üzerine bir tulum ve ayaklarıma kâğıt botlar giymek zorundaydım. Bu kılıkta çok komik göründüğümün farkındaydım ve herkesin de en az benim kadar komik görünüyor olması içimi hiç mi hiç rahatlatmıyordu.

Biri ön kapıyı sonuna kadar itmişti. Sıradan bir günde sokaktan geçen birine nasıl görüneceğini düşünerek kapıya baktım. Koyu kahverengi boyası kabarmış dökülüyordu. Mektup deliğinin hemen üzerine "sübyancı" kelimesi kazınmıştı. Harfler kalın ve titrekti ama rahatça okunabiliyordu. Bunu yapmaları zaman almış olmalıydı. Kapının arkasında durup birilerinin kendisini tanımlayan bu beş harfli kelimeyi kapıya kazıyışını dinlemenin nasıl bir his olduğunu düşündüm. Büyük olasılıkla onları durdurmaya korkmuştu. Bütün zamanını korkarak geçirmiş olmalıydı.

Haksız yere korkmadığı da ortadaydı çünkü kapıdan içeri adım atmak adeta cehenneme giriş yapmak gibiydi. Tepedeki lamba yanıyordu. Tozlu ama son derece zarif, dantel bir abajurun içinde uyumsuz görünen ampulün parlak ışığı, içeride olup bitenlerin ayrıntılarını gözler önüne seriyordu. Duvarlar 1970'lerden kalmış gibi görünen, açık kahverengi ve krem tonlarında, stilize edilmiş çiçek desenli bir duvar kâğıdıyla kaplanmıştı. Duvarın alt kısımları yerden yükselen nem yüzünden kararmıştı. Kâğıt birkaç yerde rutubetten kabarmış, duvardan ayrılmıştı. Bunun ve birkaç ufak tefek parmak izinin dışında duvarlar oldukça iyi dayanmıştı. Daha doğrusu,

birisi koridor boyunca kan izleri bırakan bir şey sürükleyip duvarı boylu boyunca kenarlara doğru incelip soluklaşan kırmızımsı kahverengi bir lekeyle kaplayana dek böyle olmuştu. Kenarlardaki bu incelme etkisinin uzun süre kan içinde kalan saçtan kaynaklandığını biliyordum. Kan izleri, onları okumayı bilenlere üzücü bir hikâye anlatıyordu. Palmer -kim bilir neden- çalan kapıyı açmıştı ve gelenlerin ilk yaptıkları, onu kan revan içinde kalana kadar dövmek olmuştu. Tabii bu daha sadece başlangıçtı.

Kan izlerini takip ederek merdivenin arkasına asılı duran leş gibi kokmuş koyun derisi bir ceketin yanından geçtim ve koridorun sol tarafındaki ön odaya doğru yöneldim. Zaten küçük olan oda, etrafa saçılmış dökümtüler ve içeride dolaşan çok sayıda insan yüzünden iyice ufalmıştı. Beyaz tulumlar herkesi birbirine benzetmiş de olsa içeri girer girmez Doktor Hanshaw'un hangisi olduğunu anlayabildim. Öncelikle o, odadaki herkesten daha zayıf ve daha uzun boyluydu. Ayrıca döşemenin üzerinde yatan şeyi daha iyi görebilmek için ters bir açıyla yere kadar eğilmişti. Ben ise yere bakmaya cesaret edemiyordum. En azından şimdilik... Odanın içi kan, insan kalıntısı, dolu kül tablası, kirli kıyafet ve rutubet kokuyordu. Hava çok sıcaktı ve evde hiçbir açık pencere yoktu. İçerisi çok havasızdı ve kokudan kaçmak için yapılabilecek hiçbir şey yoktu.

Palmer sefalete yakın şartlarda yaşamıştı. İçeridekilerin ne kadarının saldırganlar tarafından dağıtıldığı, ne kadarının ise onun gündelik hayatının bir parçası olduğunu söylemek zordu ama kız kardeşi, evin alt üst edildiğini söylüyordu. Görünüşe bakılırsa Palmer, öldükten sonra annesinin eşyalarına hiç dokunmamış, kendi döküntülerini onların üzerine yaymakla yetinmişti. Küçük, çirkin süs eşyaları ve kurumuş çiçekler bir küçük boş yer için boş bira kutuları ve ucuz şaraptan kararmış bardaklarla mücadele ediyordu. Şömine de

duvar kâğıdıyla aynı dönemden kalmış, o günlerden beri pek dokunulmamış gibi görünüyordu. Odanın orta yerinde duran kırmızı bir koltuğun iki yanında tarihi geçmiş televizyon dergileri, dolup taşmış bir kül tablası ve kirli tabaklar üst üste yığılmış halde duruyordu. Sırt kısmındaki ve kollarındaki yağlı izlere bakılırsa bu, Palmer'ın en sevdiği koltuktu. Palmer'ın geniş bir video kaset koleksiyonu vardı. Kutular etrafa saçılmış, kasetler kırılmış, kahverengi-siyah renkli parlak film şeritleri dışarı çıkmıştı. Dedektif Derwent beni itip geçti ve eldivenli elleriyle kutuları çevirmeye başladı. Dikkatimi yerde yatan cesetten uzaklaştıracak bir şeyler bulabilmek için başımı çevirip etrafa baktım.

Aradığımı, bakmaya başlar başlamaz üzerime üzerime gelen şiddetin izlerinde bulmayı başarmıştım. Hâlâ duvarda asılı duran resimlerin kırık camları ışıkta parlıyor, diğerlerinin bir zamanlar durduğu yerlerde duvar kâğıdındaki açık renk izler göze çarpıyordu. Şöminenin etrafındaki açık kahverengi fayansların üzerine sıçrayan kan damlaları kuruyup kararmıştı. Büfenin çekmeceleri çekilmiş, içindekiler yerlere saçılmıştı. Kırık camlar, çatal bıçak takımları ve peçetelerle birbirine karışmıştı ve hepsinin orta yerinde de eski ve ucuz bir şarap sürahisinin tıpası duruyordu. Halının üzerinde kahverengi, krem ve kırmızı renklerde sarmallardan oluşan çılgınca bir desen vardı ve iyice yaklaşmadan, cesetten süzülüp halının üzerine yayılmış ve yer yer kurumaya başlamış kan lekelerini göremiyordunuz. Lekeleri, elimde olmadan kaynağına kadar izledim.

Palmer, oturuyormuş ve ölüm anında öne doğru atılmış gibi koltuğun hemen önünde, yerde yatıyordu. Belden aşağısı çıplaktı ve derisi solgun görünüyordu. Kan, kalp onu artık vücuda pompalamaz olduğunda yer çekimine boyun eğerdi; Doktor Hanshaw çevirdiğinde, Palmer'ın cesedinin ön kısmının sırtının aksine mavimsi mor renkte olduğunu görecektik.

Palmer'ın üzerinde sadece göğsüne kadar sıvanmış, sararmış, eski bir atlet vardı. Saçları kan birikintisinin içinde durmaktan kızıl bir renk almıştı ve şu anda asıl saç rengini anlamak mümkün değildi. Palmer'ın bir eli başının hemen yanındaydı. Kolunu kendini birinden ya da bir şeylerden korumak istiyormuş gibi başının üzerine kapatmıştı. Neyin yanlış olduğunu anlamak için uzun uzun eline baktım. Şeklinde bir tuhaflık vardı.

"Üçünü götürmüşler."

Birden irkildim. Derwent yanımda durmuş Doktor Hanshaw'ın ceset üzerindeki titiz incelemesini izliyordu. Patolog biraz önce Palmer'ın vücut içi ısısını ölçmüştü. Bu uygulama, beni her seferinde ölen kişi adına utandırırdı. Ölünün herkesin içinde maruz kaldığı bu küçük düşürücü durum beni derinden etkiliyordu. Şahsen, bu dünyadan, otopsiye gerek duyulmayan sessiz sedasız bir ölümle göçüp gidebilmek istiyordum. "Pardon?"

"Üç parmak. İkisi sağ, biri de sol elden." Gösterdiği yere bakınca, Palmer'ın sağ ve sol ellerinde, işaret parmaklarından geriye kalan ufak parçaları ve sağ elinin orta parmağının olması gerektiği yerdeki yaranın etrafındaki kurumuş kanı fark ettim. "Ne yapacaklarını biliyorlarmış."

"Onu çevireceğim," dedi Doktor Hanshaw bize bakarak. "Yardım edin."

Derwent kendisinden beklendiği gibi derhal eğildi ve cesedi bacaklarından sıkıca kavradı. Ben elimde eldiven de olsa asla böyle bir şey yapmak istemezdim. Patoloğun komutuyla Palmer'ı sırt üstü çevirdiler. Odadan dehşet dolu bir uğultu yükseldi.

"Genital bölgede ciddi hasar." Doktor Hanshaw daha yakından bakmak için eğildi. "Hadım edilmiş. Yani öyle sayılır..."

Derwent'in bile rengi atmıştı. Hemen kendini biraz toparlayıp sordu. "Ne kullanmışlar."

"Muhtemelen ellerinde kullandıklarının aynısını. Bahçe makası, budama aleti gibi ciddi bir kesici alet."

"Yanlarında getirdikleri bir şey olabilir." Sean Contrell olay yeri inceleme ekibinin başındaki kıdemli memurdu. "O tür bir kesici alet bulmadık ve ortada bir bahçe olduğu da söylenemez. Evin arkasında sadece beton bir alan var ve orada da bahçe makasıyla kesilecek hiçbir şey yok."

"Hazırlıklı gelmiş olmaları beni hiç şaşırtmaz," dedi Derwent. "Bunu yapanlar ne istediklerini biliyorlarmış. Kapıyı açar açmaz adamın üstüne çuvallanmışlar."

"Peki ne istiyorlarmış?" Olaya sakin ve mantıklı yaklaşıyormuş gibi görünebildiğim için mutluydum. Ayakta durmakta bile zorlandığımı kimse tahmin edemezdi. "Çalmaya değer bir şeyleri varmış gibi görünmüyor ve işlediği suç yüzünden de epey uzun bir süre hapis yatmış. Birkaç ayda çıkmış olsa adaletin yerine gelmediğini düşünen birinin işi olduğunu düşünebilirdik."

"Adalet savaşçıları ha?" dedi Derwent. "Belki de hapis cezasının yeterli olmadığını düşündüler. Ya da onu ortadan kaldırmak ve benzer bir geçmişi paylaşan kişilerin bölgeye gelmesini engellemek istediler."

"Neden şimdi? Palmer neredeyse bir yıldır burada oturuyormuş. Onu çok rahatsız etmişler. Komşuların onu burada istemediği kesin ama bu olay farklı." Düşüncemden emin olmak için kendimi zorlayarak bir kez daha cesede baktım. "Bunu yapmaktan zevk alıp almadıklarını bilemem tabii ama görünüşe bakılırsa bunun bir amacı varmış. Ona belli bir nedenle işkence yapmışlar."

Derwent kaşlarını kaldırdı. "Bunu sadece eğlence için yapmış olmaları mümkün değil zaten."

Doktor Hanshaw bizi pek umursamadan işine devam ediyordu. "Yüzü çok şişmiş... Bunun bir kısmı ölüm sonrasında gerçekleşmiş ama maktulün ciddi bir şekilde dövüldüğü de

açıkça ortada. Ona saldıranlar pek acele etmişe benzemiyor." Doktor Hanshaw Palmer'ın kafatasını inceledi ve homurdandı. "Kafasına aldığı ciddi darbe sonucunda kafatasında önemli bir kırık meydana gelmiş. Otopsi sırasında beynine baktığımda daha kesin konuşabileceğim ama ölüm nedeninin bu darbe olduğundan oldukça eminim."

Kurbanın yüzü, ağzından dışarı sarkan dili, biri tavana bakarken diğeri şişip kapanmış mosmor gözleriyle bir yaratık maskesine dönüşmüştü. Kendimi zorlayarak ona baktım. Ondan ne istediklerini bilmiyordum ama acı çekmesi için ellerinden geleni yaptıkları belliydi. Ayrıca nihayet onunla işleri bittiğinde, öldüğünden de emin olmak istemişlerdi. Duymak istedikleri şeyi onlara söylemiş miydi acaba? Ya da söyledikleri, bir fark yaratabilmiş miydi?

Uyguladıkları şiddet çok aşırıydı ve bunu yapanlar bundan zevk almıştı.

Cesede, bu konuyu merak eden herkese göründüğümden daha sağlam olduğumu ispatlayacak kadar uzun bir süre baktığıma karar vererek Derwent'e döndüm. "Evin geri kalanına göz atmamın bir sakıncası var mı?"

"İyi fikir. Git bir dolaş." Derwent hâlâ dikkatle cesedi inceliyordu; sesi dalgındı. Yeni dedektife ısınmakta zorluk çekiyor olabilirdim ama bu onun işinde iyi olmadığı anlamına gelmiyordu. Ondan hoşlanacağım günler daha çok uzak görünüyordu ama ona saygı duymaya şimdiden başlamıştım.

Olay yeri inceleme ekibinin arasından dikkatle geçerek mutfağa gittim ve içeriyi görür görmez bunu yaptığıma pişman oldum. Her yer aylardır temizlenmemiş bir yağ tabakasıyla kaplanmıştı ve pencere pervazı ölü böceklerle doluydu. Mutfak dolapları eskiydi. Dolapların beyaz kaplaması birkaç yerde kötü şekilde soyulmuş, kapıları yerinden çıkmıştı. Bir kez daha bunların ne kadarının yeni olduğunu, ne kadarının ise odanın Palmer'ın korkunç ziyaretçilerinin gelişinden önceki halini yansıttığını kestirmek zordu ama ters çevrilip yerlere saçılmış çekmeceler, saldırganların mutfağa da uğradığına işaret ediyordu. Bir polis memuru birkaç parmak izi bulabilmek için büyük bir sabır ve titizlikle fayansları inceliyordu. Birisi arka kapıyı açmıştı. Arka bahçeye bakma bahanesiyle dışarı çıktım ama asıl amacım tabii ki biraz hava almaktı. Beton zeminli ufacık bahçe, evdeki berbat kokunun ardından almayı umduğum gibi dağ havası değil evin önünden geçen yol yüzünden egzoz dumanı ve bar yüzünden de bayat bira kokuyordu. Derin derin nefes alıp vererek ciğerlerimi havayla doldurdum ve başımı kaldırıp uçak izleriyle bölünmüş, bulutsuz masmavi gökyüzüne baktım.

Üç metrekarelik bir bahçeye bakmanın da bir sınırı vardı. Kendimi zorlayarak tekrar mutfağa döndüm ve her adımımda biraz daha ufalanan şeker kırıntılarının üzerinden yürüyerek koridora çıktım. Sean Cottrell de oradaydı.

"Üst kata çıkmamın bir sakıncası var mı?"

"Hayır. Nereye bastığına dikkat etsen yeter -işaretlediğimiz alanların dışına çıkma. Ve banyoda, sakın suyu açma. Evden çıkmadan önce orada temizlendiklerini tahmin ediyoruz."

"Hiçbir şeye dokunmam." Daracık merdivenlere doğru yöneldim. Basamakları kaplayan kahverengi halı orta kısımlara doğru aşınmıştı. Çoktan parmak izi tozuyla kaplanıp simsiyah olmuş olmalarına rağmen trabzanlara dokunmamaya çalıştım ve kayıp düşmemek için dikkatli ve yavaş adımlarla yukarı çıktım.

Cottrell'in beni uyarmasına gerek yoktu çünkü zaten banyodaki hiçbir şeye elimi sürmem mümkün değildi. Burası da aşağı yukarı mutfakla aynı zamanlarda, yani diğer bir deyişle aylar, hatta belki de yıllar önce temizlenmiş gibi görünüyordu. Tuvaletin oturma yeri kalkık duruyordu. Klozetin iki yanından aşağı süzülen kahverengi lekelere ve altında gizledikleriyle ilgili ipuçları veren, bulanık ve durgun, gri-kahverengi

suya bakıp yüzümü buruşturdum. Katillerin kimliğini tespit etmemize yardımı dokunacak bir şeyler bulunması ihtimaline karşı bir zavallı, bu klozetin içinde kalanları süzmek zorunda kalacaktı ama Tanrı'ya şükür ki bu ben olmayacaktım. Küvet kirliydi ama bir zamanlar beyaz olmasına rağmen artık koyu gri bir renk almış olan lavaboya göre şaşırtıcı derecede az kullanılmış görünüyordu. Küvetin giderinin etrafındaki kırmızımsı kahverengi su lekesi kurumuş kanı andırıyordu: Sean'ın banyoyu incelemek konusundaki heyecanının nedeni bu olmalıydı. Görebildiğim kadarıyla banyoda ne sabun ne de duş jeli vardı. Lavabonun üzerinde tarih öncesinden kalma, rengi atmış kılları tersine dönmüş bir diş fırçası duruyordu ama ortalarda bir diş macunu yoktu. Görünüşe bakılırsa ev temizliği gibi, kişisel hijyen de Barry Palmer'ın öncelikleri arasında yer almıyordu.

Evin iki yatak odası da kasvetli, küçük ve soğuktu. Odaların birinde çarşafsız tek kişilik bir yatak ve birkaç ufak tefek eşya vardı. Şiltenin üzerindeki lekeler midemi bulandırdı. Bu gerçekten şaşırtıcıydı çünkü tam da bu evde, daha sadece birkaç dakika önce bunun çok daha kötüsünü görmüştüm. Belki de bugünlük iğrenç şeyler görme limitimi doldurmuştum. Diğer yatak odasına şöyle bir göz attım. Yatağın üzerindeki çarşaflar ve battaniyeler sıyrılmış, perdeler raydan aşağı sallanmış, köşedeki bir sandalyenin üzerine kıyafetler üst üste yığılmıştı. İçeride kirli insan derisi ve bayat hava kokusu vardı. Şilte, biri altında ne olduğuna bakmak için kaldırmış gibi yere doğru itilmişti. Bir an, Palmer alt kattaki sefil oturma odasında son nefesini verirken, üstlerini başlarını temizleyen katillerin evin içinde telaşla koşuşup, ıslak elleriyle bir şeyler aradıkları canlandı gözümde.

Basamakları bir kez daha dikkatle geçip koridorda Doktor Hanshaw'la derin bir sohbete dalmış olan Derwent'in yanına gittim. Onun konuşurken rahatsız edilmek istemeyeceğini düşü-

nerek kapıdan dışarı çıktım ve üzerimdeki kâğıt tulumu çıkarıp rahat bir nefes aldım. Evin kokusu üzerime sinmişti: kollarını önlerinde kavuşturmuş halde hâlâ yolun karşısında duran grubun yanına giderken kokuyu alabiliyordum. Komşuların oluşturduğu bu grup, bölgenin nüfus çeşitliliğinin güzel bir örneğini sergiliyordu. Brixton adeta bir eritme potası gibiydi ve bu sokağın da bölgedeki diğerlerinden hiçbir farkı yoktu. Gruptaki herkes kendilerine doğru yaklaşan bu polise şüpheyle bakıyordu. Yanlarına gittiğimde onlara gülümsedim ve kendimi tanıttım.

"Sizin de bildiğiniz gibi arkamdaki evde gerçekleşen şüpheli bir ölümü soruşturuyoruz. İçinizde son birkaç günde dikkat çekici bir şeye tanık olan var mı? Ortalarda dolaşan bir yabancı mesela? Ya da aranızda bir şeyler duyan oldu mu?"

Oldukça kilolu siyah bir kadın başını iki yana salladı. "Üzgünüm ama pek yardımcı olamayacağız sanırım. Hiçbirimiz bir şey görmedik, öyle değil mi Brian?"

Brian cildi kayış gibi olmuş, ufak tefek, zayıf bir adamdı. Başparmağı ve işaret parmağının arasında tuttuğu leş gibi kokan sigarasını avucunun içinde saklıyordu. Sigaradan derin bir nefes çekti ve cevap verdi. "Hayır, bir şey gördüğümüzü hiç sanmıyorum."

Diğerlerine baktım: yedisinin de yüzünde aynı ifade vardı. Görünüşe bakılırsa hiçbiri gruptan ayrılmayacaktı. En azından komşularının önünde... "Anlaşıldı. İsimler ve adresler lütfen."

Gruptakiler birden, aydınlanan bir kilerde saklanmak için sağa sola kaçışan fareler gibi etrafa dağılıverdi. Brian ağzının içinde işe dönmesi gerektiğiyle ilgili bir şeyler geveledi. Daha yüksek bir sesle yineledim.

"Bu bir rica değil bayanlar baylar. İsimler ve adresler. Hemen."

Sokakta polislik yaparken öğrendiğiniz son derece etkili bir ses tonu vardı. Emretmeden otoriter olmanızı sağlayan

bu ses, şaşırtıcı bir şekilde toplumun en asi bireyleri üzerinde bile etkili olurdu. Mahalle sakinleri uysallıkla geri dönüp isimlerini yazdırdılar. Sokak boyunca dolaşıp bütün kapıları zaten çalacaktık ama özellikle meraklı olanlar, yani sokakta saatlerce dikilip neredeyse hiçbir şey göremedikleri bir olay yerine bakanlar, benim asıl görüşmek istediklerimdi. Onlar dikkat çekici olayların farkına varırlardı ve kapalı kapılar ardında karşılaştığımızda, gördüklerini bize anlatmak konusunda daha istekli olabilirlerdi.

Muhtemel görgü tanıklarıyla işimi bitirip arkamı döndüm ve Dedektif Derwent'le burun buruna geldim. Beni burada gördüğüne pek sevinmiş gibi görünmüyordu.

"Evle işinin bittiğine karar verdin, ha?"

"Sadece biraz bilgi topluyordum."

"Sana yapmanı söylediğim bu muydu?"

"Hayır ama..."

"Hayır." Derwent kıpkırmızı olmuş yüzüyle bana doğru eğilip sert bir sesle devam etti. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Ben inisiyatif alanlardan hoşlanmam. Kendi kendine düşünüp kararlar veren insanları sevmem. Dışarı çıkıp biraz dolaşmaya karar veren kıdemsiz ve genç bir memuru aramak zorunda kalmak, hiç hoşuma gitmez."

"Doktor Hanshaw'la konuşmanızı bölmek istemedim."

"Evet, tabii. Herhalde işimi bitirene kadar olay yerinde beni beklemen de mümkün değildi."

"Bunun bir sakıncası olmayacağını düşündüm."

"Yaptığın ilk hata düşünmek. Burada düşünmek için bulunmuyorsun sen."

Ona cevap vermek için ağzımı açtım ve sonra kapadım. Buna ne gerek vardı? Derwent, bana haddimi bildirmekten memnun olmuş gibi kısa ve sert bir hareketle başını öne doğru salladı. Acaba gerçekten öfkelenmiş miydi yoksa rol mü yapıyordu?

"Evet. O halde buradan gidebiliriz." Saatine baktı. "Gitmemiz gereken bir olay yeri daha var ama ondan önce Palmer'ın kız kardeşini görmek istiyorum. Bizi bekliyor. Kıymetli yavrularını rahatsız ederiz diye daha geç bir saatte gitmemizi istemiyor."

"Nerede yaşıyormuş?"

"Chislehurst'te." Orası Brixton'dan oldukça uzaktı; Derwent aklımdan geçeni söyledi. "Trafik bu haldeyken oraya varmamız uzun sürecektir."

Yüzümde sıkıntılı bir ifadeyle Derwent'in peşinden arabaya doğru ilerledim. Geride dur ve güzel görün demişti.

Uzun bir öğleden sonra olacağa benziyordu.

İkinci Bölüm

Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini kabullenmekte zorluk çeksem de Barry Palmer'ın kız kardeşi Vera Gordon'ın gününün benimkinden daha kötü geçmekte olduğu ortadaydı. Bu ufacık ve cılız kadın, otuz sekiz yaşından çok daha yaşlı görünüyordu ama tabii onu şu anki görüntüsüne göre değerlendirmek de haksızlık olurdu. Yüzü saatlerce ağlamaktan kıpkırmızı olmuş, saçları tutam tutam yüzünün iki yanına dökülüvermişti. Önündeki sehpada hiç dokunulmamış bir bardak çay duruyor, Vera Gordon kollarıyla kendi kendini sarmalayıp oturmuş, kontrolsüzce titriyordu. Evin oturma odası küçük ama erkek kardeşininkinin tersine tertemizdi. İçerideki eşyalar eskiydi ama hepsinin özenle seçildiği belli oluyordu. Bir köşede dikkatle düzenlenip ayrılmış birkaç sepet oyuncak duruyordu. Burası bir arada zaman geçirmek için tasarlanmış, sıcak bir aile odasıydı. Aile fotoğrafları pencerenin önüne dizilmişti. Eğilip resimleri inceledim.

"O bu resimlerde yok." Vera'nın sesi gergin ve boğuktu. "Hapse girdiği gün fotoğrafını oradan kaldırdım. İnsanların onunla ilgili sorular sorup durmasını istemiyordum."

Vera'nın yanında oturan Derwent biraz öne çıktı. "Erkek kardeşinize olanlar yüzünden çok üzgün olduğunuzu biliyorum, Bayan Gordon."

"Onu...onu o halde bulmak... Ve evi... Annem evin ne hale geldiğini görse o kadar üzülürdü ki..." Vera gözlerinde birikmeye başlayan yaşları gri yün kazağının koluyla sildi. "Neden yaptılar bunu? Ona neden acı çektirdiler?"

"Biz de bunu bulmaya çalışıyoruz."

Evin arka taraflarında bir yerlerden öfkeli bir çocuk sesi yükseldi: Vera başını çevirip dinledi. Ses gittikçe alçalıp homurdanmalara dönüşünce Vera gözlerinde yaşlarla gülümseyerek tekrar bize döndü. "Küçük oğlum. Ablasıyla hep kavga eder."

"Kaç çocuğunuz var?" Derwent bu sorunun cevabını zaten biliyordu ama onu ailesi hakkında konuşturmak akıllıca bir hareketti. Vera'nın gözyaşlarına boğulmasını değil sakinleşmesini istiyorduk. Tabii bir de, bize güvenmesini...

"Sadece bu ikisi."

"Demek bir kız bir erkek, ha? Hangisi daha kolay? Kızlar mı erkekler mi?"

"Bu soruya cevap vermek çok zor. İkisinin de beni zorladığı anlar oluyor."

"Olmaz mı, olmaz mı..." Derwent ona gerçek olamayacak kadar büyük bir gülümsemeyle baktı ama Vera ikna olmuşa benziyordu.

"Bunun çok zor olduğunu biliyorum Bayan Gordon ama bize biraz Barry'den bahsedebilir misiniz? Şu ana kadar tek bildiğimiz onun iki genç kıza tecavüzden hüküm giydiği," dedi Derwent.

"Bu tam bir saçmalıktı." Oturduğu yerden hafifçe doğrulan Vera'nın yanakları kızarmıştı. "O kızlar yalancıydı. Dikkat çekmeye çalışıyorlardı."

"Barry nasıl bir insandı? Evli değildi, öyle değil mi? Hiç kız arkadaşı olmuş muydu?"

"Hayır ama bunun hiçbir anlamı yok. O sadece utangaçtı o kadar. İçine kapanık bir çocuktu. O...şey... Sanırım biraz

tuhaf olduğu söylenebilir ama kesinlikle tehlikeli falan değildi. Küçüklüğünden beri kızlarla pek ilgilenmemişti ve zaten onların da ona ilgi gösterdiği falan yoktu. O genellikle kendi dünyasında yaşardı. Sinemayı çok severdi: mümkün olsa her gün sinemaya gidebilirdi. O zamanının çoğunu tek başına film seyrederek geçirirdi."

"Hiç çalıştığı oldu mu?"

"Küçükken, Cumartesi günleri gidip evin yakınındaki dükkânda ufak tefek işlere yardım etmesi dışında, hayır. Barry insanlarla pek geçinemezdi. Kendisine ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmazdı. Doğru şekilde teşvik edilse nasıl bir hayatı olurdu bilmiyorum ama ne yazık ki babamız onun kendisini tamamen değersiz hissetmesi için elinden geleni yaptı. Barry yeni bir şey denemeye cesaret edemiyordu. Sadece evde kalıp günlerini geçiriyor, annemin verdiği parayla geçiniyordu. Kocam Graham, biraz oyalanabileceği bir işin ona iyi geleceğini düşünüyordu. Bir markette rafları düzenlemek ya da bir benzin istasyonunda çalışmak gibi kolay bir işin... Bir işin kendine olan güvenini geliştireceğini ve biraz maddi bağımsızlık sağlayabileceğini savunuyordu. Barry'nin hiçbir şey yapmadan nasıl mutlu olabildiğini bir türlü anlayamıyordu o. Ne var ki Barry için evde kalmak daha kolaydı. O başarısız olmaktan korkardı. Bu yüzden uzun zaman önce bir şeyler yapmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Ve sonra... O kızlar..."

Vera bir kez daha gözyaşlarına boğulurken Derwent bana gözüyle işaret etti. *Bir şeyler yap.* Görünüşe bakılırsa Derwent nihayet bana göre bir iş bulmuştu.

Oturduğum sandalyeden kalkıp koltuğun yanına geçtim ve elimi Vera'nın koluna koydum. "Bayan Gordon, bunun sizin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Bu konuşmayı daha sonraki bir zamana erteleme imkânımız olsaydı emin olun bunu yapardık ama şu anda zamanla yarışıyoruz. Erkek

kardeşinize bunu yapan adamları bulmak istiyoruz. Eminim sizin de istediğiniz bu."

Vera başıyla beni onaylayıp hızlıca gözyaşlarını sildi. "Evet. Size gerçekten yardım etmek istiyorum ama ona olanları bir türlü aklımdan çıkaramıyorum." Kıpkırmızı gözlerini gözlerimin içine dikti. "Siz bana doğruyu söylersiniz. Ona ne olmuş? Onu dövdüklerini biliyorum ama başka ne yapmışlar?"

Barry Palmer'ın başına gelenleri düşünmek, onun ölmeden önce ne kadar acı çektiğini onu tanıyan ve seven birine anlatmayı aklımdan geçirmek bile boğazımın düğümlenmesine yetmişti. Vera yüzümdeki ifadeden neler düşündüğümü anlamış olmalıydı ki tekrar gözyaşlarına boğuldu.

Derwent'in olduğu yöne bakmamaya çalışarak sandalyeme geri dönüp arkama yaslandım. Vera birkaç dakika sonra burnunu çekerek derin bir nefes alıp saçını arkaya attı.

"Belki de detayları hiç öğrenmesem daha iyi." İkimiz de buna bir cevap vermeyince Vera tamam der gibi başını salladı. "Anladığım kadarıyla siz de böyle düşünüyorsunuz. Bir daha sormayacağım. Yine de sizin kardeşimin nasıl biri olduğunu bilmenizi istiyorum."

Oturduk ve Vera'nın, çocukluk günleri, küçük zaferler ve önemsiz başarısızlıkları, kardeşiyle birlikte anlayışsız bir babaya karşı birbirlerine nasıl destek oldukları ve ne olursa olsun oğluna olan inancını kaybetmeyen fedakar anneleriyle ilgili anlattıklarını dinledik.

"Babam... Onun ikimizi de hiç önemsemediğini sanırdım ama yanılmışım. Barry'nin suçunun kesinleştiği gün babam birden çöktü ve bu olaydan üç hafta kadar sonra da öldü. Sanki başımızda yeterince sıkıntı yokmuş gibi..." Hüzünlenmişti. Merdivenlerden yukarı koşarak çıkan iki çocuğun ayak sesleri duyuldu ve Vera onların yeterince uzaklaşmasını bekledikten sonra konuşmaya devam etti. "Doktor sorunun kalbinden kaynaklandığını söyledi. Şaka gibiydi. O güne kadar onun gerçekten bir kalbi olduğundan bile emin değildik. Tabii aslında onu üzen Barry'nin başına gelenler değildi. O kendisi için üzülmüştü. Oğlunun hapiste olmasına dayanamıyordu. Barry onun için her zaman bir hayal kırıklığı olmuştu çünkü babam oğlunun da kendisi gibi olmasını istemişti. İçki içen, futbola meraklı, alıp barlara götürebileceği bir oğlu olsun istemişti ama Barry böyle değildi."

"Bayan Gordon, biraz önce Barry'yi suçlayanların dikkat çekmek istediğini söylediniz. Bunu biraz açabilir misiniz?"

Vera'nın sesindeki nefretin dozu şaşırtıcıydı. "Aşağılık, ahlaksız kızlardı onlar. Her ikisi de... Kafa kafaya verip Barry'yle ilgili bir hikâye uydurdular. Bunun eğlenceli olacağını düşünmüş olmalılar. İnsanlar Barry'yle ilgili şakalar yapar, onun tuhaf ve tehlikeli olduğunu, o ortalardayken dikkatli olunması gerektiğini falan söylerlerdi." Vera üşümüş gibi ellerini birkaç defa dizlerine sürtüp bir kez daha burnunu çekti. "Avukatlarla ve polisle görüşme bahanesiyle okuldan kaytarmışlar. Muhtemelen her şeyi bu yüzden yapmışlardır. Onlar iki ahlaksız pislikti. Tanıklık ettikleri sıradaki hallerini görseniz bunu siz de anlardınız. Mahkeme salonuna gelmek zorunda kalmasınlar diye her şey video bağlantısıyla halledildi. Avukatlara ve hakime öyle küstahça davranıyorlardı ki sanki her şey koca bir oyundu. Yalan söylüyorlardı ve o salondaki herkes bunu biliyordu ama jüri yine de Barry'yi suçlu buldu. Biri on bir, diğeri on yaşındaydı ama yine de seks hakkında her şeyi ayrıntılarıyla anlatacak kadar iyi biliyorlardı. İnsan dinlerken onların bu işi gerçekten ve birkaç kez yapığını anlayabiliyordu. Tabii benim erkek kardeşimle değil..." Vera'nın öfkesi biraz dinmiş gibi görünüyordu; derin bir nefes aldı. "Kimse o kadar küçük iki kızın masumiyetlerini kaybetmiş olabileceğine inanmak istemedi. Ne var ki Barry, onların neredeyse üç katı yaşta olmasına rağmen, ikisinden de daha masumdu."

"Ama cezasını çekti, öyle değil mi? Temyize gitmedi."

"O mahkeme salonuna bir daha dönmeyi göze alamazdı. Orası onu hasta ediyordu. Ayrıca avukatı temyize gitmek için yeterli dayanakları olmadığını söyledi. Görünüşe bakılırsa masum olması yeterli sayılmıyordu." Vera elindeki mendilin kenarından birkaç ufak parça kopardı. "Barry yedi yıl hapis yattı. Hiç şikâyet etmedi. Onu ne zaman ziyaret etsek bize sadece teşekkür etti ve iyi olup olmadığımızı sordu. Hapisteki hayatından hiç söz etmezdi. Her zaman bizim hayatlarımızın daha ilginç olduğunu ve kendininkinden bahsetmek istemediğini söylerdi."

Derwent, kelimelerini ondan hiç beklemediğim bir hassasiyetle ve titizlikle seçerek konuştu. "Bölgede bir cinsel suçlu olarak tanındığı için şartlı tahliye memuru Barry'yi, eve dönmesinin can güvenliğini tehlikeye atabileceği konusunda uyarmış. Onun haksız yere suçlandığından emin gibisiniz ama yine de onu sizinle yaşaması için buraya davet etmemişsiniz."

Vera, Derwent'in sözlerini bitirmesini beklemeden başını iki yana sallamaya başlamıştı. "Hayır, ettim. Onu davet ettim. Burada kalmak istemeyen oydu. Barry, Graham'ın bu konuda endişeleri olduğunu biliyordu -ama çocuklar değil komşular yüzünden. Olanlar duyulacak olursa buradan taşınmak zorunda kalırdık. Zaten birileri onun akrabamız olduğunu öğrenecek diye çok tedirgindik. Nereye gittiğimin anlaşılmasından korktuğum için onu istediğim kadar sık ziyaret bile edemiyordum. Graham Barry'yi severdi. Onun başına kötü bir şey gelmesini istemiyordu ve onun hiç olmazsa bir süre, yani kendi ayakları üzerinde durana kadar bizimle kalmasının uygun olacağını düşünüyordu. Ne var ki Barry bunları duymak bile istemedi."

"Tehlikede olduğunu biliyor muydu? Size hiç tehdit edildiğinden söz etmiş miydi?"

"Barry bu konulardan hiç söz etmezdi. Onu kimin tehdit

ettiğini bilmiyordu; bütün söylediği buydu. Herkes olabilirdi." Vera yüzünde hüzünlü bir ifadeyle hafifçe güldü. "Üzücü, öyle değil mi? Onun ölmesini isteyebilecek birçok insan vardı ama o, herhangi bir insana ufacık bir zarar vermeyi aklından bile geçirmezdi."

"O halde bildiğiniz bir isim yok."

"Hayır. Barry...cesur bir adamdı. Siz muhtemelen onun aptallık ettiğini düşünüyorsunuzdur ama o yoluna devam etti. Gitmesi gereken yere gitti, kendi işine baktı, kimseye sıkıntı vermemek için elinden geleni yaptı ve öldü..." Vera bir kez daha ağlamaya başlamıştı.

"Ivan Tremlett adında birini tanıyor musunuz, Bayan Gordon?"

Vera başını iki yana salladı. Bu sorunun onu şaşırttığı belliydi.

Derwent görüşmenin sona erdiğini işaret eden bir hareketle kalemini ceketinin cebine koydu ve elindeki dosyayı kapattı. "Evet. Çok teşekkür ederiz, Bayan Gordon." Önündeki sehpaya kartını bıraktı ve ayağa kalktı. "Aklınıza başka bir şey gelirse lütfen bizi arayın."

Vera onu duymuş gibi görünmüyordu ama yine de müfettiş ardından odadan çıkmadan önce onun gibi kartımı bırakmamın daha doğru olacağına karar verdim. Alçak sesle başsağlığı diledim ve bu başarılı törensel hareketin ardından kendi kartımı da Derwent'in kartının yanına bıraktım. Bu sırada Derwent mutfağa geçmiş, yavaşça ve dikkatle bardakları yıkayan Graham Gordon'la konuşmaya başlamıştı. Graham Gordon kelleşmeye başlamış, uzun boylu bir adamdı ve yüzünde sıkıntılı insanlarda karşılaşılan o somurtuk bakış vardı. Mutlu olduğu zamanlarda daha keyifli görünüyor olmalıydı ama şu anda onun yüzünü güldürecek bir şey yoktu.

Görünüşe bakılırsa Derwent, Gordon'la konuşurken dikkatli davranmasına gerek olmadığına karar vermişti.

"Eşinizin erkek kardeşini işkenceyle öldürmek isteyebilecek birini tanıyor musunuz?"

Gordon omuz silkti. "Hayır."

Oturma odasının kapısının kapandığını ve Vera'nın çocukların, çıkan patırtıya bakılırsa zıplayarak oynadığı odaya doğru, yavaş yavaş merdivenlerden çıktığını duydum.

"Eşiniz böyle söylemiyor ama. Ona göre Barry'nin ölmesini isteyecek birçok insan varmış."

"Olabilir ama ben onları tanımıyorum. Siz bana onu öldürmek isteyecek birini tanıyıp tanımadığımı sordunuz ve ben böyle birini tanımıyorum."

"Ne diyorsam o, ha?" diye cevap verdi Derwent hafifçe gülümseyerek. "Sizinle konuşurken seçtiğim sözcüklere dikkat etsem iyi olacak."

"İstediğiniz sözcüğü kullanabilirsiniz. Ben de bir şey bilmiyorum, Vera da. Barry pek hoşsohbet bir insan sayılmazdı. Tehdit almış olsa bile onu endişelendirmemek için bunu Vera'ya söylemezdi ve benimle de neredeyse hiç konuşmuyordu." Gordon elini suyun içine daldırdı, lavabonun dibinden bir avuç dolusu kaşık çıkardı ve hepsini rafa koydu.

"İkiniz iyi anlaşıyorsunuz sanmıştım."

"Anlaşırdık ama o genellikle sessiz kalır sadece söyleyecek bir şeyi olduğunda konuşurdu." Gordon lavabonun tıpasını çekti ve birikmiş su boğulmayı andıran sesler çıkararak delikten akıp gitti. Yüzündeki ifadeye bakılırsa Gordon, Barry'nin az konuşmasını yerinde buluyordu. Derwent Gordon'a iyice yaklaştı. Gordon arkasındaki ocağa dayanıp daha fazla gidemeyeceğini anlayıncaya dek geriye doğru çekildi.

"Tabii ona güvenemezdiniz. Yaptıklarını düşününce... Onun gelip burada, sizinle yaşamasını gerçekten istediniz mi yoksa bunu sadece eşinizle aranız bozulmasın diye mi söylediniz?"

"Gelmesinin benim için bir sakıncası yoktu."

"Sakıncası yok muydu? Onu kızınızla baş başa bırakmanın sizin için bir sakıncası yok muydu yani? Ya da oğlunuzla? İnsanlar hapiste değişir, Graham. Farklı şeyler denerler. Barry genç oğlanlardan hoşlanmaya başlamış olabilirdi. Onu gözün arkada kalmadan çocuklarınla bırakabilecek miydin?"

"Barry konusunda bir endişem yoktu." Gordon'ın sesi donuk, yüzü ifadesizdi. Bir kurulama bezi alıp özenle elini sildi. "Onu bütün bunlar olmadan önceki günlerden, uzun zamandan beri tanırdım. Duruşmaların çoğuna katıldım. Kızların mahkemede ifade verirken söylediklerini duydum. Siz duymadınız."

Derwent bir an öylece durup, kısık gözlerle Gordon'ın sözlerini düşündü ve sonra topuklarının üzerinde ileri geri yaylanarak bir kahkaha patlattı. "Sadece seni biraz kızdırmaya çalışıyordum ahbap. Onunla ilgili gerçek düşüncelerini öğrenmeye çalışıyordum."

"Evet ve artık biliyorsunuz." Gordon kurulama bezini hızlı bir hareketle omzuna attı. "Ön kapının nerede olduğunu da biliyorsunuz. Sizi geçireyim."

Derwent kapıya doğru birkaç adım attı ve birden tekrar arkasını döndü. "Peki söylesene, çocuklarınız Barry Amca'yla sık sık görüşür müydü?"

Gordon'ın burun delikleri açılmış, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Çocuklarımla konuşmayacaksınız. Bu kesinlikle mümkün değil."

"Bunu hayır olarak alıyorum, o halde. Üzülme ahbap. Senin yerinde olsam ben de onun çocuklarımla zaman geçirmesini istemezdim."

Bir an için Gordon, Derwent'in üzerine saldırıverecek sandım. Müfettişin gelecek haftanın ortasına kadar ortalarda görünmemesine ne kadar sevinecek olursam olayım, tam da kardeşinin bir cinayete kurban gittiğini öğrendiği gün, Vera'nın kocasını polise saldırı suçuyla tutuklamak hiç hoşuma gitmezdi. Bir adım öne çıktım.

"Bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz Bay Gordon. Sıradaki görüşmemizden önce diğer olay yerine de uğramak istediğinizi söylemiştiniz efendim. Eğer hemen yola çıkmazsak korkarım buna zamanımız kalmayacak."

Yüzümde uysal bir ifadeyle, özür diler gibi bir sesle konuşmuştum ve Derwent, suratına bir darbe almadan oradan ayrılma fırsatı olarak gördüğü bu anı değerlendirecek kadar uyanıktı. Graham Gordon bizim ardımızdan mutfaktan çıktı fakat bize kapıya kadar eşlik etmek yerine merdivenlere doğru yöneldi. Arkamızdan kapıyı çekmek için elimi uzattığım sırada içeriden konuşma sesleri geliyordu: Vera'nın kısacık sorusu ve Gordon'ın bu sorudan da kısa ve öz cevabı. Onun mutfakta olanları kansına anlatıp anlatmayacağını merak bile etmiyordum çünkü tıpkı eşinin kardeşinin çocuklarıyla görüşmesinden rahatsızlık duymadığını düşünmesini sağlarken yaptığı gibi, bu kez de onu korumaya çalışacağını biliyordum. Derwent'in sorularına sinirlenmesinin bir nedeni de bunlarda bir doğruluk payı olmasıydı. Barry'nin gelip onlarla yaşamayı reddetmiş olması onu rahatlatmıştı. Belki olanların üzerinde hiç durmamış belki de Vera'nın itirazlarını yatıştırmak için Barry'ye arka çıkmıştı. Sorunsuz bir hayat için ne gerekiyorsa yapmıştı ve şimdi bundan pişmanlık duyuyordu. Kederle başa çıkmak kolay değildi ama üzeri utançla örtülmüş keder, çok daha zor olmalıydı.

Arabaya varana kadar bekledim ve Derwent yerine oturur oturmaz sordum. "Buna ne gerek vardı?"

"Neye? Onu sinir etmeme mi? Aslına bakarsan gerek yoktu. Sadece onun tepesini neyin attırdığını merak ettim."

"Neden? O bir şüpheli değil ki."

"Bunu asla bilemezsin."

"Evet ama bu davada biliyoruz. Vera Gordon, Ivan Tremlett'i tanımadıklarını söyledi. Barry'den kurtulmak istemiş olsalar bile onu öldürmek için bir nedenleri yoktu. Ayrıca Barry'yi pek kafalarına taktıklarını da sanmıyorum. Buraya gelip onları rahatsız etmemiş."

"Hmm," dedi Derwent gözünü torpido gözünün üzerine monte edilmiş navigasyon cihazından ayırmadan. "Evin artık onların olduğunu unutma. Bir güzel temizleyip sattıklarında ellerine toplu para geçmiş olacak. Biraz finansal desteğin kimseye zararı olmaz."

"Onların evi satabilmek için Barry'yi öldürdüklerini düşünüyor olamazsınız."

"Haklısın, böyle düşünmüyorum." Derwent önümüze geçmeyi düşündüğü belli olan bir Renault'yu uyarmak için hırsla kornaya yüklendi. "Yine de, biraz damarlarına basınca insanların ağzından neler dökülebileceği hiç belli olmaz. Şu anda o kibar laflarla idare ediyor olabilirsin ama biraz yaşlanıp güzelliğini kaybettiğinde bu hiçbir işe yaramayacak."

"Bunu unutmamaya çalışırım."

"Kızmadın mı?" Sesi şaşkın ve belki biraz da hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Kızmalı mıydım?" Bu sorunun cevabı aslında evetti. Graham Gordon'la yaptığı görüşme sırasında iyice ısınan Derwent, damarıma basıp beni sinirlendirmeye ve ben de onun bunu yapmasına izin vermemeye kararlıydım.

"Bence hayır. Şakadan anlamana sevindim doğrusu. Godley senden söz ederken bunu belirtmemişti."

Ona patronun benimle ilgili ne söylediğini sormayı her şeyden çok istiyordum. Geçen sene kendimi neredeyse öldürttüğümü anlatmış mıydı ya da iyi bir polis olduğumdan söz etmiş miydi acaba? Hiçbir şey söylemeden camdan dışarı baktım.

"Detayları öğrenmek istemiyor musun?"

Şimdi sorsam Derwent'in bana büyük bir keyifle bu konuşmanın gizli olduğunu söyleyeceğinden emindim. Omuz silktim. "Onun benim hakkımda söyleyebileceği çok şey olduğunu sanmıyorum. Bu ekipte çalışmaya başlayalı pek uzun zaman olmadı."

"Bu kadar zaman, Godley gibi bir adamın hakkında oldukça kesin sonuçlara varabilmesi için yeterince uzun sayılır."

"Doğru." Bu konuyu fazla umursamıyormuş gibi kolayca cevap vermiştim ama bir yandan da oturduğum yerde ezilip büzülüyordum. Sonuçta eleştirilecek çok konu vardı. Benimle ilgili bir sonuca varmış olabileceği tek davanın sonunda, yanlış zamanda yanlış yere dalıp hastaneyi boylamıştım. Ayrıca yanlış kişiden şüphelenerek inat etmiş ve bu yüzden gerçek katili elimden kaçırma tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştım. Geçen yılın meslekteki en başarılı dönemim olmadığı kesindi.

"Senin sezgileri kuvvetli ve cesur bir dedektif olduğunu söyledi. Hapse atılması gereken birini yakalamak için dünyanın öbür ucuna bile gidermişsin." Derwent bu sözler karşısında utanıp utanmadığımı görmek için yüzüme baktı. "Geçen seneki bir olay nedeniyle ödül alacağını söyledi. Başka bir polis memurunun hayatını kurtarmışsın."

"Bu sadece şanstı, övünülecek bir durum değil."

"Bu cevabı vereceğini de söylemişti."

"Gerçekten mi?"

"Sanırım seni neden bu davada görevlendirdiğini anlamamı istiyordu."

"Peki neden görevlendirmiş beni?"

"Bunların en sempatik kurbanlar olduğu söylenemez, öyle değil mi? Hüküm giymiş suçlular. Ayrıca öyle herhangi bir suçlu da değil, kötünün de kötüsü bunlar. Sapıklar. Sübyancıları öldüren bir katili yakalamak için kıçını bile kaldırmayacak bir sürü aynasız vardır. Hatta birilerinin bölgelerinde biraz temizlik yapıyor olması çoğunun hoşuna bile gidecektir. Sen böyle düşünemeyecek kadar empati sahibisin. Palmer'ın evinde seni izledim. Onun başına gelenlere gerçekten üzüldün."

"Herkes üzülmedi mi?"

"Onlarınki basit bir 'neyse ki bu benim başıma gelmedi' tarzı üzüntü. Sen ise onun nasıl bir hayat yaşadığını ve saldırıya uğradığı sırada neler hissetmiş olabileceğini kavramaya çalışıyordun. Sen insanları önemsiyorsun."

Derwent bu son cümleyi, bana hakaret edermiş gibi alaycı bir ses tonuyla söylemişti. Bu kelimeler karşısında yüzümün kızarmasını önleyemedim. Sonunda benden bir tepki almayı başaran Derwent biraz rahatlamıştı.

"Sana sadece takılıyorum. Söz konusu olan çocuk istismarından suçlu bulunmuş kırklı yaşlarda bir manyak da olsa, kendini kurbanın yerine koyabiliyor olman iyi bir şeydir."

"Bir konuyu açıklığa kavuştursak iyi olacak sanırım. Ben de diğer polislerden çok farklı değilim. Pedofillere bir merakım falan yok ama ablasının anlattıklarına bakılırsa Barry, teşhiş konulmamış olmasına rağmen otistik skalasının bir yerlerinde yer alıyor olabilir. Bu durumda her çeşit sapkınlıkla suçlanma tehlikesine karşı oldukça korunmasız sayılır. Böyle bir suçlamayla karşı karşıya kalmak, kendini rahatça ifade edebilen ve hayatla başa çıkabilen biri için bile son derece zordur ki ablasının söylediğine göre o böyle biri değilmiş."

"Haklısın: zavallı herifin hiç şansı yokmuş."

"Vera kardeşinin masum olduğundan oldukça emin görünüyordu ama o suçlu bulunmuş. Onun hakkında benden daha fazlasını biliyorsunuz. Konunun aslı nedir?"

Derwent homurdandı. "Yola çıkmadan önce o davaya bakan memurla konuştum. Bütün olay bir saçmalıktan ibaretmiş. Palmer suçlu bulunmuş bulunmasına ama dava, Lancashire'da küçük bir kızın komşusu tarafından tecavüz edildikten sonra öldürülmesinin hemen ardından, halkın pedofiller konusunda büyük korku yaşadığı bir döneme denk gelmiş. Kanıtlar ne kadar zayıf olursa olsun, jüri üyeleri cinsel istismarla suçlanan davalıların tamamını suçlu buluyormuş ve verilen cezalar da... Ee, hiçbir hakim onlardan birini ufak bir cezayla salıverdiği için *Daily Mail*'in manşetine çıkmak istemiyormuş. Hepsine en ağır cezalar veriliyormuş."

"Madem her şey bir saçmalıktan ibaretmiş, Barry neden mahkemeye çıkarılmış?"

"Savcılık davayı kapatmaktan çekinmiş. Herkes politik davranmış ve kurbanların yalan söylüyor olduğunu açıklayan kişi olmamak uğruna dosyayı, savcılığın eline gelene dek hep bir üst makama devretmiş. Suçun birlikte oldukları sırada işlendiğini iddia etmiş olmalarına rağmen iki kız da tamamen farklı hikâyeler anlatmış. Mahkemede tanıklık ettikleri sırada bile ifadelerini defalarca değiştirmişler. İddia makamı, kızların anlattıklarının, açılış konuşmasında vaat ettiklerini karşılıyormuş gibi görünmesi için çok uğraşmak zorunda kalmış."

"Palmer'ın ifadesi de onları pek etkilememiş olmalı."

"Aynen öyle. Barry'nin yaşı böyle zorlu bir çapraz sorguyu başarıyla atlatabilmek için çok gençmiş ve jüri üyeleri zaten ona karşı önyargılıymış. Vera'nın söylediklerini duydun: kızların ifadesi video-linkle alınmış. Çocukların cinsel istismar olaylarıyla ilgili ifade verdiği davalarda bulundun mu hiç? Hayır mı? Bu çok utanç vericidir. Mahkeme perukları, cüppeler olmaz. Avukatlarla yargıçlar son derece kibar, anlayışlı ve tatlı olup çıkarlar. Herkes olup biten her şey gayet sıradanmış, ortada endişelenecek hiçbir şey yokmuş gibi davranır. Dayanılır gibi değil."

"Sakın bana davalının tarafında olduğunuzu söylemeyin. Tek boynuzlu at göreceğime inanırdım da bir polisin sanık sandalyesindeki bir adam ya da kadın için üzülebileceğini tahmin etmezdim."

Derwent bir kahkaha attı. "O kadar da değil. Yine de tanıkların herkese göz göre göre bir masal anlattığı ve kimsenin bu konuda onlarla yüzleşmeye kalkışmadığı davalardan nefret ederim. Kazanacağımdan emin bile olsam, uydurma bir davayı mahkemeye götürmemeyi tercih ederim. Jüri kanıtları görmezden geldiği için çıktığı davayı mutlaka kazanması gerekirken kaybeden avukat da gördüm, kazanmaması gerekirken kazanan da. Açık konuşmam gerekirse bu iki durumdan da pek hoşlanmam. Ben adil oynamayı severim."

Derwent'in karakteriyle ilgili yaptığı bu ilginç değerlendirmeyi aklımın bir kenarına yazdım. Biri bana soracak olsa onun bedeli ne olursa olsun kazanmak isteyen tiplerden olduğunu söylerdim. Uzun saatler boyunca birlikte çalışmak zorunda kalacağımıza göre onu her yönüyle tanımam önemliydi. Sadece kaba ve gıcık herifin teki olduğu için onun hakkında yalan yanlış sonuçlara varmamalıydım. Godley'nin onu ekibe almasının bir nedeni olmalıydı. Çalışma hayatımı biraz olsun kolaylaştırabilmek için yapmam gereken, bu nedenin ne olduğunu bulmaktı.

"Her neyse. İster masum, ister suçlu olsun Palmer için hapse girmek en iyisiymiş. En azından orada korunuyormuş. Hapisten başına bir şey gelmeden kurtulmayı başarmış ama bu kez de dışarıda saldırıya uğramış." Çocuk istismarcıları cezaevlerinin en sevilmeyen üyeleriydi ve genellikle diğer mahkûmlardan ayrı tutulurlardı. Barry dışarı adımını atıp hayata yeniden başlamaya kalkışır kalkışmaz, olaylar hızla gelişmiş, iş tacizden tehdide ve oradan da cinayete varmıştı. "Duruma bakılırsa Barry cinayete kurban gitmeden çok önce insanların ön yargılarının kurbanı olmuş. Yani evet, onun için üzgünüm. Ayrıca her şey bir yana, ne yapmış ya da yapmamış olursa olsun, hiç kimse o şekilde ölmeyi hak etmiyor."

Bir kavşakta durmuş, sağa dönmek için yeşil ışığın yanmasını bekliyorduk. Derwent yüzünde alaycı bir ifadeyle ağır bir alkış tutturdu. "Çok güzel söyledin. Eğer polislikte tutunamazsan hukuk alanında kariyer yapmayı düşünebilirsin. Bu sözlerle bir yargıcı elinde peruğuyla gözyaşlarına boğabilirsin."

"Annem gibi konuştunuz. O da her zaman benim bir avukat olmamı isterdi."

"Sevgili kızının bir polis memuresi olmasından memnun değil mi yoksa?"

Başımı iki yana salladım. "Bir savcı ya da avukat olsaydım benimle gurur duyardı. Tabii bir doktor ya da veteriner olsam da çok sevinirdi."

"İrlandalı mı?"

"Evet. Hem annem hem de babam İrlanda'dan ama ben Londra'da doğmuşum."

"Aksanını fark etmiş. Daha doğrusu aksanın olmadığını... Ne var ki, öyle bir adın varken İrlanda'lı olduğunu kimseden saklayamazsın." Derwent bir kez daha yüzüme baktı. "Ayrıca İrlandalı gibi görünüyorsun. İrlandalı güzel, tatlı bir kızsın sen."

Hayatta en nefret ettiğim şey bu şekilde çağrılmaktı. Hem annemin hem de babamın bir sevgi ifadesi olarak kullandığı, çocukluğum boyunca kulağımda hoş bir melodi olarak çınlayan bu kelimeler Derwent tarafından bu şekilde söylenince farklılaşıyor, saf bir küçümsemeye dönüşüyordu.

İrlanda dilini konuşamıyor olmak bana her zaman üzüntü verirdi. Birkaç deyim biliyordum tabii ama o dille düşünmenin, o kültürü her boyutuyla tanımanın verdiği kavrayışa sahip değildim. İrlanda'daki kuzenlerimin okulda bu dili öğrenmek zorunda olduklarını, bu dili konuşmak zorunda kaldıkları her dakikadan nefret ettiklerini ve öğrenmek için verdiklerinden çok daha fazla zamanı onu unutmak için harcadıklarını söyleyerek sızlanıp durmaları da içimi biraz olsun rahatlatmıyordu. Sonuçta onlar bu dili biliyordu ama ben bilmiyordum. İrlandalılar için bir İngiliz, İngilizler içinse İrlandalıydım ve kendimi hiçbir zaman iki topluma da tam olarak ait hissedemiyordum. Tabii bu durum Derwent gibi birini, beni peşin yargılarıyla kategorize etmekten alıkoyamazdı. Ayrıca o tam da İrlandalılarla ilgili şakaları komik bulan tiplerdendi. Henüz bir espri patlatmamış olsa da ben kendimi gittikçe yaklaşan tehlikeye hazırlamıştım; zamanı geldiğinde boşlayacaktı.

Aklımdan geçenleri bir kenara bırakıp basit bir cevapla yetindim. "Ben tipik bir İrlanda kızı sayılmam. Kızıl saçlarım ve çillerim yok."

"O gri gözler, tıpkı bulutlu bir gündeki İrlanda Denizi. Sen İrlandalısın."

"Ne kadar şiirsel," dedim iğneleyici bir ses tonuyla.

"Öyleyimdir." Derwent ağzının içinde detone bir sesle bir şeyler mırıldanmaya başladı. Bir süre sonra onun 'Molly Malone' şarkısını söylemeye çalıştığını anladım.

"O Dublinliydi. Benim annem ve babam taşralı."

"Başka İrlanda şarkısı bilmiyorum. Kusura bakma."

"Ne yapacağım şimdi ben."

"My Way'i bir de benim tarzımla dinleyene kadar sabret. Seni bir ara bir yerlere götürürüm. Birkaç bira içeriz ve sonra ben karaoke makinesiyle kozlarımı paylaşırken sen de benim ceketimi tutarsın."

Josh Derwent'le birkaç bira içip sohbet etmeye hiç niyetim yoktu. "Böyle bir şey olacağını pek sanmıyorum."

"Nedenmiş o? Yoksa kıskanç bir sevgilin mi var? Başka bir adamla çıkıp bir şeyler içmeni hoş karşılamaz mı?

"Öyle değil."

"Sakın bana senin gibi bir kızın yalnız olduğunu söyleme."

Bir an duraksadım. Bu soruya nasıl cevap vermem gerektiğinden emin değildim. Teknik olarak yalnızdım, duygusal olarak ise değil. Ayrıca bu konuyu müfettişle paylaşmak istemediğim kesindi. "İşler biraz karışık diyelim. Ve konumuzla ilgili değil."

"Ah, demek bir hikâye var." Derwent bütün dişlerini ortaya çıkarıp gülerek bana bir bakış daha attı. Bir köpek gibi hevesle ve heyecanla sırıtıyordu. "Bana anlatmana gerek yok ama seni uyarıyorum, neler olduğunu öğreneceğim."

"Ortada öğrenilecek bir şey yok. Durum net değil, hepsi bu. Ayrıca birlikte dışarı çıkmayacak olmamızın nedeni de bu değil, efendim."

Derwent kaşlarını kaldırdı. "Efendim mi? Yine resmileştik, ha? Bana Josh diyebilirsin."

Artık neredeyse Derwent'in 'aşırı çekici' lafını yanlış anladığını düşünmeye başlıyordum. "Dememeyi tercih ederim...

patron. Yanlış anlamayın lütfen. İşleri profesyonel boyutta tutmayı, işi işte bırakmayı tercih ederim. Çalışma arkadaşlarımla iş dışında pek zaman geçirmem." *Tabii ara sıra birlikte olduğum o biri dışında...*

"Anlıyorum. İşini ciddiye alıyorsun. Ben de seni ciddiye almalıyım."

"Bu çok iyi olur."

"Açıkçası Godley'nin senden söz ederken değindiği ikinci konu da buydu. Seni hafife almamam gerektiğini söyledi." Derwent alaycı bir gülümsemeyle baktı. "O senin büyük bir hayranın."

"Demek bu yüzden bu harika dava için bu kadar insanın arasından beni seçti."

"Seni ve beni."

"Doğru. Benim neden burada olduğumu söylediniz. Peki ya Başmüfettiş Godley sizi neden bu davaya verdi?"

"Ekibe yeni katıldım ve benden başka kimse bu davayla uğraşmak istemez de ondan." Derwent anlık bir duraksamanın ardından devam etti. "Tabii bir de, işimde gerçekten ama gerçekten iyi olduğumdan. Godley bu adamı yakalamam konusunda bana güveniyor ve ben de onu yakalayacağım."

"Kendinize olan güveniniz hayranlık uyandırıcı."

"Boş bir güven değil bu. Onu yakalayacağım." Sesi gerçekten kendinden emin geliyordu. "Tabii önce onun birkaç pedoyu daha listeden silmesini bekleyebilirim. Barry Palmer masum olabilir ama Ivan Tremlett suçunu itiraf etmiş. Büyük bir kayıp olmadığı kesin."

Derwent'in yüzünde bir kez daha o rahatsız edici soğuk gülümseme belirmişti. Bu kez bir köpek gibi değil bir kurt gibi sırıtıyordu.

Üçüncü Bölüm

"Kwik Kleen Çamaşırhanesi'ne ve Ivan Tremlett'in ofisine ev sahipliği yapan, Barry Palmer'ın evinden en fazla bir buçuk kilometre uzaklıktaki Sidley Sokağı'na hoş geldiniz. Burada bırak olay yerinin yakınlarını, ilçe sınırları içine park etmeyi başarabilsek bile şanslı sayılırız."

Derwent abartmıyordu. Yol iki tarafına da park edilemeyecek kadar dar olduğu için arabalar tek bir kaldırım kenarına sıralanmıştı. Boş yer bulmak zordu. Derwent bir boşluk arayarak tampon tampona sıralanmış araba zincirleri arasında yavaş yavaş geziniyordu ama bütün bulabildiği park etmenin yasak olduğu çift sarı çizgili boşluklar ve eşya yükleme alanlarıydı. Yüz metre kadar ilerimizde hareket eden minibüsü görünce Derwent kimse çalmadan bu yeri kapabilmek için tüm gücüyle gaza yüklendi. Beni anlamayacağını tahmin ederek geçen seneki olaydan sonra boynumun hâlâ hassas olduğu konusunu hiç açmadım. O park yerine yerleşirken sokağa bir göz attım. Tesadüfen tam da çamaşırhanenin karşısına park etmiştik. Çamaşırhane, üst katlarında evler ve ofisler bulunan bir dizi eski püskü dükkânın merkezinde yer alıyordu. Binaların tamamı aslında kırmızı tuğladan Viktoryen yapılardı ama 1980'lerde gerçekleşen bir yenileme sırasında çamaşırhane, üzeri baloncuklarla süslenmiş mavi plastik tabelasıyla diğer

dükkânlar arasından sıyrılmayı başarmıştı. Çamaşırhanenin kocaman, tek parça camı buğulanmıştı. Oturduğum yerden içeride çalışan makineleri bile seçmekte zorlanıyordum. İçeridekilerin, dışarıyla ilgileniyor bile olsalar neden sokakta ya da üstlerindeki ofiste yaşanmış olabilecek herhangi bir sıra dışı olaydan haberdar olmadıklarını anlayabiliyordum. Bakışlarımı birinci kattaki üç pencereye çevirdim. Ivan Tremlett'in işkence edilerek öldürüldüğü odalar bu pencerelerin ardında uzanıyor ama pencereler, dışarıdan bakınca son derece sıradan ve tehlikesiz görünüyordu. Sürmekte olan bir polis soruşturmasının izleri ancak dikkatle bakıldığında görülebiliyordu. Pencereler aceleyle kâğıtla kaplanmış, kapı, üzerinde 'Polis. Girilmez' yazan emniyet şeridiyle kapatılmıştı. Olay yeri incelemecilerin işi bitmişti ve ortalık sessizdi. Çevrede ikimizden başka polis göze çarpmıyordu. Binayla ya da içeride yaşananlarla ilgilenen kimse de yoktu. Tremlett tam bir gizlilik içinde yaşamış ve ölmüştü. Katillerini, ofisine çıkan o daracık ve tozlu kapının önüne getirenin ne olduğunu merak ediyordum.

Arabadan çıktık ve Derwent hiç zaman kaybetmeden hemen yolun karşısına yöneldi. Daha kaldırıma varmamıştık ki çamaşırhanenin yanındaki kafeden ceketini sırtına vurmuş, uzun boylu, siyah bir adam çıktı. "Müfettiş Derwent? Ben Brixton Cinayet Masası'ndan Henry Cowell."

"Sizi beklettiğimiz için özür dileriz." Derwent adamın elini sıktı. "Trafiğe takıldık."

"Sorun değil. Duyduğuma göre hareketli bir gün geçiriyormuşsunuz. Bundan sonrasının benim değil sizin işiniz olmasından çok memnunum."

"Tahmin ederim. İşi bize sattığına seviniyor olmalısın."

Beni tanıştırmak gibi bir niyeti olmadığı her halinden belli olan Derwent'in yanından başımı uzattım. "Maeve Kerrigan."

"Tanıştığıma memnun oldum." Cowell'in kibar gülümsemesinde, Derwent'in bütün günkü davranışlarının toplamından daha fazla gerçek yakınlık vardı. Aşağı yukarı aynı yaşlardaydık ve rütbelerimiz de birbirine denkti ama biri müfettiş olan tanımadığı iki meslektaşına bilgi verecek olmak, Cowell'ı hiç tedirgin etmişe benzemiyordu. Ben hiçbir zaman bu kadar kendinden emin olamayacaktım herhalde. "Kusura bakmayın, sadece ben varım. Patron da burada olmayı planlıyordu ama işi çıktı."

"Bir anahtarın olduğu sürece bizim için sorun yok."

"Tek bir anahtar değil." Cowell elindeki anahtar destesini gösterdi. "Görünce şaşıracaksınız."

Sokağa açılan kapının kilidi pek caydırıcı sayılmazdı. Ivan Tremlett'in binasını dışarıdaki dünyadan ayıran sadece sıradan bir kilitti. Derwent'le Cowell'ın peşinden kir pas içindeki, daracık merdivenlerden birinci kata çıktım ve Tremlett'in odalarının hemen dışındaki ufak boşlukta durdum. "Üst katta da ofisler var ama şu anda kullanılmıyorlar," diye açıkladı Cowell, elindeki tomarın içinde doğru anahtarı bulmaya çalışırken.

"Bak bu iyi işte," dedi Derwent.

"Evet. Bunlar güvenlik anahtarları olan çok ciddi kilitler. Her gün görmeye alıştıklarımızdan değiller. Kapının diğer tarafında da sürgülü kilitler var. Dış kapının kilidini ev sahibi takmış ama buradakiler Ivan Tremlett'in işi."

"Bir barikat kurmadığı kalmış," dedim. Kapıda bir tabela ya da şirket ismi yoktu. Hemen yukarısına takılmış güvenlik kamerası ve düzenli aralıklarla üzerine yerleştirilmiş parlak kilitleri bir kenara bırakırsak kapı gayet sıradan ve kişiliksiz görünüyordu. Mektup kutusu ya da gözetleme deliği yoktu. Burası dış dünyaya kapalıydı.

"İnsan Tremlett hep tetikteymiş gibi bir hisse kapılıyor," dedi Derwent.

"Haksız da sayılmaz." Kamerayı gösterdim. "Bu pek işe yaramamış sanırım."

Cowell başını kaldırıp gösterdiğim yere baktı. "Kamera canlı görüntü geçiyormuş ama televizyona değil bir internet sitesine. Tremlett tuhaf sesler duyduğunda kapının dışında neler olup bittiğini görebilmek için bilgisayarlarından birine bir program kurmuş. Sinyal şifreli olduğu için görüntüleri sadece Tremlett görebiliyormuş. İnternet sitesinin sahipleri bile görüntüye erişemiyormuş. Ayrıca hepsi sadece gerçek zamanlıymış; yani hiçbir görüntü kaydedilmiyormuş. Bir şey kurtarmayı başaramadık."

"Tabii bu arada katilin, onu kendi aldığı bu kadar güvenlik önlemini bir kenara bırakıp kendisini içeri almaya nasıl ikna ettiği hakkında da en ufak bir fikrimiz yok. İçeri almak demişken..." Olay yerine girmek için sabırsızlanan Derwent kapının açıldığını görür görmez Cowell'ı itip geçti. Bu davranışı oldukça komik bulmuş gibi görünen Cowell, başını yana doğru eğip bana baktı ve müfettişin peşinden gidebilmem için bir adım geri çekildi. Derwent'in beni göremeyecek olmasının rahatlığıyla gözlerimi devirdim. Cowell kıkırdamasını pek ikna edici olmayan bir öksürükle, zorlukla bastırmayı başardı.

Barry Palmer'ın korkunç haldeki evini görmüş olmanın da etkisiyle, yanlış bir yere basmamak için büyük çaba sarf ederek, yavaşça içeri girdim. Hiç olamazsa burası sık sık temizlenen bir yere benziyordu. İçeride hafif bir kan kokusundan başka koku yoktu ama yine de midem bulanmıştı. Böyle zamanlarda daha kötü bir koku alma duyum olmasını diliyordum.

İlk oda, sokağa bakan bir penceresi olan küçük resepsiyon bölümüydü. İçeride, köşeye yerleştirilmiş tek bir koltuktan başka hiçbir eşya yoktu. Müşterilerini burada kabul etmediğine göre Tremlett'in bir resepsiyon masasına ihtiyaç duymaması normaldi ama yine de insan odanın bu halini yadırgıyordu. Koltuk eskiydi, döşemesi aşınmış ve solmuştu. Odanın aşırı sıkıcı havası içinde bu ev koltuğu buraya ait değilmiş gibi görünüyordu. Yer koyu gri renkli, inecik ve ucuz

parça halılarla kaplanmıştı. Olay yeri inceleme ekipleri parçaların birkaçını kaldırmıştı. Altlarındaki çam ağacından, cilasız yer döşeme tahtaları, halının kenarından geometrik şekillerde sızan kanı çekmişti. Ivan Tremlett'in kanını...

"Onun burada sadece dövüldüğünü tahmin ediyoruz," dedi Cowell. "Kan lekeleri, sonrakilere oranla nispeten önemsiz yaralanmalardan. Fazla kan görünmemesinin nedeni bu."

"Yerlerin fotoğrafı çekildi ve kan da çoktan kurumuştur." Derwent yüzünde alaycı bir gülümsemeyle beni izliyordu. "Endişelenme."

"Sonradan pişman olacağıma dikkatli davranmayı tercih ederim." Kurumuş da olsalar, hiçbir güç, beni kenarlarından dolaşma şansım varken bu kan izlerinin üzerinden geçiremezdi. Bunun düşüncesi bile midemi kaldırmaya yetiyordu.

"Burada mola veriyor, bu koltukta yiyor, içiyor, kestiriyormuş. Karısının söylediğine göre Tremlett, kazara bir şeyler döküp bilgisayarlara zarar vermekten çekindiği için yiyecek ve sıvıları ofisin dışında tutma konusunda çok titiz davranıyormuş." Cowell upuzun kollarıyla bize köşede, koltuğun hemen ardında duran çöp kutusunu gösterdi. "İçinde boş bir kâğıt bardak, birkaç kullanılmış kâğıt peçete ve yolun aşağısındaki kahve dükkânının poşetini bulduk. Görünüşe bakılırsa Tremlett düzenli olarak her sabah oraya gidip kahvaltı için bir jambonlu çörek ve kahve, öğlen için de bir sandviç alıyormuş. Çoğunlukla günün sonuna dek bir daha ofisinden çıkmıyormuş. Anladığımız kadarıyla öldürülmeden önce hem kahvaltısını hem de öğle yemeğini tamamlamış."

"Bunu kesin olarak otopside öğrenebileceğiz," dedi Derwent.

"Bunun ne zaman olacağını biliyor muyuz?" diye sordum.

"Bugün içinde." Derwent saatine baktı. "Aslına bakarsan şimdi bile olabilir. Godley hem Palmer'ın hem de Tremlett'in

otopsisini Glen Hanshaw'un yapmasını istedi. Onun işini bitirmesini bekliyoruz."

Doktor Hanshaw'un bütün bu işlere yetişmeyi nasıl başardığını bir türlü anlayamıyordum. Her zaman incelenecek yeni bir ceset, yeni bir olay yeri olur, yazılacak yeni bir otopsi raporu, katılacak yeni bir adli tıp konferansı, uzman tanıklığını bekleyen yeni bir dava onu beklerdi. Hanshaw konusuna tamamen hakimdi, her zaman keskin gözlemler yapar ve nadiren yanılırdı. Bütün bunların yanında, bana sempatik gelen hiçbir özelliğinin olmamasının pek önemi kalmıyordu. Gelgelelim Godley onu severdi ve Derwent'in ondan özellikle de iki kademsiz memurun önünde böyle özensizce bahsediyor olduğunu duysa, en az benim kadar sinirlenirdi. Derwent'e bu konuda çıkışacak cesaretim olmadığından ufak bir açıklamayla yetinmeye karar verdim. "O çok güvenilirdir. Ayrıca hızlı da..."

Derwent homurdandı. "Öyle olmak zorunda." Koltuğun arkasına birkaç kez vurdu. "Demek burası Tremlett'in kantiniymiş. Ne hoş."

Yüzümü buruşturdum. "Çok kasvetli görünüyor."

"Kesinlikle çok kasvetli ve fazlasıyla gürültülü."

Çamaşırhanenin makineleri hemen altımızda dönüp duruyordu. İşlek sokaktan her dakika bir araba ya da minibüs geçiyordu. Yolun dar oluşu yüzünden ilerlemek için karşı yönden gelenleri beklemek zorunda kalan arabaların gürültülü motoru durumu daha kötüleştiriyor, yükselen sesler, çalınan kornalarla arada bir yaşanan yol kavgaları ortamı iyice şenlendiriyordu.

"Bir süre sonra insanın kulağı bu seslere alışır," dedim. "Çoğunlukla sıradan, gündelik sesler."

"Ayrıca havalandırması da açıkmış." Cowell yan odanın lambasını açtı ve ışıklarla birlikte otomatik olarak devreye girmek üzere ayarlanmış havalandırma, hafif bir uğultuyla çalışmaya başladı. "İklim kontrolüne çok önem vermiş."

Derwent başıyla onayladı. "Bu bilgisayarlar için gerekliymiş ama bana sorarsanız Ivan Tremlett genel olarak her şeyin kontrolü altında olmasından hoşlanıyormuş. Bir de günlerini geçirmeyi tercih ettiği yere göz atalım."

Cowell bilgisayar odasının kapısını iterek açtı. Kendimi korkunç bir manzarayla karşılaşmaya hazırlamıştım ama içerisi korktuğum kadar berbat görünmüyordu. İçerisi büyük ölçüde boşalmıştı. Olay yeri inceleme teknisyenleri odanın duvarlarını çepeçevre dolaşan özel yapım, dar masanın üzerindeki bilgisayarları alıp götürmüş, arkalarında bir zamanlar bilgisayarların durduğu yerleri gösteren tozlu izler kalmıştı. Masa siyah parmak izi tozuyla kaplıydı. Bunun dışında neredeyse bütün yüzeyler etrafa sıvışmış, kahverengimsi, kurumuş kan izleriyle kaplanmıştı. Küçücük odanın ortası, devasa bir kan gölü dışında boştu.

"Süzülüp alt kata akmamış olmasına şaşırdım."

"Bunu daha önce de görmüştüm. Elektrik tesisatından geçer ve tıp tıp tıp... Aşağıdaki için tam bir şok." Derwent güldü. "İşte bu yüzden, bir apartmana geçmem gerekse en üst kattan başka yere kesinlikle taşınmam."

"Bunu hiç düşünmemiştim."

Yeni evim giriş katındaydı. Pencereleri sürekli kapalı ve kilitli tutmak fazlasıyla canımı sıkıyordu ama üst kattan vücut sıvıları süzülmesi, benim gibi daha önce oldukça berbat evlerde yaşamış biri için bile çok fazlaydı.

"Burada bir sandalye vardı. Tremlett bilgisayarlar arasında rahatça gidip gelebilmek için tekerlekli bir sandalye kullanıyormuş. Üniformalılar içeri girdiğinde onu bu sandalyeye bağlı halde bulmuşlar."

"Neyle bağlıymış?"

"Plastik kelepçe."

Kopmayan ve takip edilecek izler bırakmayan bu plastik kelepçeler, profesyonel suçluların vazgeçilmez tercihiydi ve

bu bizim için kötü haber demekti. Karşılaştırılacak iplikçik, analiz edilecek halat ucu ya da üzerinde bir kısmı parmak izi, saç teli, ya da DNA kırıntısı bulacak bant yoktu. Ne yazık ki bütün suçlular aptal değildi.

Cowell eliyle etrafı gösterdi. "Anladığımız kadarıyla katil ya da katiller işe bilgisayarlarla başlamış. Hepsini kırmış, parçalarını söküp çıkarmışlar."

"Kurbanın gözünü korkutmak için kullanılan her zamanki yöntem."

"Tabii aynı zamanda her şeyini elinden almak için de," diye araya girdim. "Bilgisayarlar onun iş aletleri. Tremlett'in onlar olmadan para kazanması mümkün değildi."

Bu gerçekten bir erkeği bir anda altüst edebilecek tarzda bir hareketti. Özellikle de Ivan Tremlett gibi sıfırdan başlayıp bir iş kurmuş biri için. Ayrıca Derwent'in söylediğine göre Tremlett'in işleri iyi gidiyordu.

"Bilgisayarların hepsi son teknoloji ürünü, sınıfının en iyisi aletlerdi. Kırılıp dökülenlerin hepsi çok pahalı parçalar. Bilgisayarlarla işleri bittiğinde Tremlett'e geçmişler."

Yüzümü buruşturdum. "Sormaya korkuyorum ama..."

"Çürükler ve morluklar. Birkaç dökülmüş diş. Kırık el ve ayak parmakları."

Odanın diğer ucundaki Derwent'e baktım. "Buradaki şiddetin seviyesi Palmer'dakine göre oldukça düşük. Kırık kemikler, kesinlikle hadım etmenin bir basamak altında kalıyor."

Derwent omuz silkti. "Belki de Tremlett, katile duymak istediklerini Palmer'dan daha hızlı söylemiştir. Tanrı biliyor ki ben hemen konuşurdum."

Böyle bir durumda ne yapacağımı bilmiyor ve asla öğrenmek durumunda kalmamayı ümit ediyordum ama büyük bir ihtimalle ben şiddetin ilk işaretini görür görmez çözülürdüm. Okulumun kütüphanesinde azizlerin hayatlarını insanın ka-

nını donduracak ayrıntılarla anlatan kocaman bir dini çizgi roman koleksiyonu bulunuyordu. Rahibelere göre bunlar ne kadar korkunçsa o kadar iyiydi. Din uğruna kendini kurban eden kadınların resimli hikâyeleriyle büyümüştüm. Namusunu korumak için on üç yaşında kafası kesilen Aziz Agnes, çivili bir çemberе bağlanıp işkence edilen Aziz Catherine. Azizliğe pek uygun olmadığımın daha o zamanlar farkına varmıştım. Hem zaten, alternatifi kafası kesilerek idam edilmek olduğuna göre, seks pek de korkunç bir kader gibi görünmüyordu. "Nasıl ölmüş?"

"Boğazı kesilmiş."

"Bu kadar kanın nedeni anlaşıldı."

Derwent ufacık odanın içinde dolaşıp duruyor, eldivenli elinin parmağıyla sağa sola dokunuyordu. "Bir ayrıntıyı unuttun, öyle değil mi? Müfettiş Lawlor bana onun gözlerinden söz etti."

"Gözlerine ne olmuş?"

Cowell özür diler gibi yüzüme baktı. "Oyulmuşlar."

"Aziz Lucy gibi," diye mırıldandım, gümüş tabak içinde yuvarlanıp duran kanlı göz kürelerinin uzun zamandan beri bilinçaltımda saklamayı başardığım son derece gerçekçi ve ayrıntılı çizimi gözümün önüne gelince. Aziz Lucy'nin hikâyesini pek sevdiğim söylenemezdi.

"Ne?" Derwent arkasını dönüp yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktı.

"Hiç." Bu eski hatıraları kafamdan atıp tekrar önümüzdeki konuya konsantre olmaya çalıştım. "Bu Tremlett hayattayken mi olmuş, yoksa öldükten sonra mı?"

Cowell omuz silkti. "Üzgünüm ama bilmiyorum."

"Fark eder mi?" diye sordu Derwent.

"Bilmiyorum. Eee.. Hayır, aslında biliyorum. Eğer Tremlett bu sırada hayattaysa bunu onu cezalandırmak için yapmış olduklarını anlarız. Öldükten sonra yapılmışsa da, bu baş-

kası için bırakılmış bir mesaj demektir. Diğer pedofillere bir uyarı olabilir mesela."

"Kocamdan söz ederken o kelimeyi kullanmamanızı tercih ederim." Bu buz gibi ses, dışarıdaki odadan geliyordu. Şaşkınlıkla irkildim. Derwent hızla arkasını döndü.

Konuşan kadın bize doğru birkaç adım atıp odanın kapısında durdu. Gözlerini kan içindeki yer döşemesine dikmiş, yüzü bembeyaz olmuştu. Kurbanın eşi Claudia Tremlett, upuzun boylu ve bir gelin çiçeği kadar güzeldi.

"Bayan Tremlett. Ben Müfettiş Derwent ve bu da meslektaşım Dedektif Kerrigan. Kocanızın cinayetini araştırıyoruz." Derwent onunla, Gordonların karşısındakinden çok daha dikkatli bir sesle konuşuyordu. Claudia Tremlett sosyal olarak onlardan daha yukarılarda yer alıyordu ve son derece çekici bir kadındı. Derwent'in sınıf meselelerine değilse bile bu konuya oldukça hassas olduğunu görebiliyordum. Claudia Tremlett'in boyu alışılmadık derecede uzundu; aşağı yukarı benimle aynı boydaydı. Gözlerinin etrafındaki kızarıklıklar olmasa ve yüzüne biraz renk gelse, beyaz teni, belirgin elmacık kemikleriyle, büyüleyici bir güzelliği vardı. Vera Gordon gibi o da bütün gün ağlamıştı ama aralarındaki benzerlik bu noktada sona eriyordu. Claudia'nın özenle çalışılmış tonlamalarının yanında sessiz harfleri ezerek konuşan Vera'nın ince Londra aksanının lafı bile edilemezdi. Ayrıca Vera, gençliğinde bile 'hoş' bir kız olmaktan öteye geçememiş olmalıydı.

Müfettiş Derwent'in göz boyama çabaları devam ediyordu. "Dedektif Kerrigan'ın kelime seçimi sizi gücendirdiyse onun adına özür dilerim."

Eksik olma. Derwent'e ters ters baktım. *Kendi özrümü kendim dilerim, teşekkürler.*

"Ivan'ı böyle görmeniz beni üzdü, hepsi bu. O sizin düşündüğünüz gibi biri değildi. Bundan çok daha iyi biriydi o." dedi Claudia yumuşak bir sesle.

"Öyle olduğuna eminim." *Aman siz üzülmeyin.* "Buradaki işimiz bittikten sonra gelip sizi de ziyaret edecektik."

"Evet, birilerinin gelebileceğini tahmin ediyordum ama sizinle burada karşılaştığımıza sevindim. Bu konuyu evde konuşmak istemezdim. Orası benim yuvam. *Bizim* yuvamız. Oranın kötü anılar yüzünden kaçmak istediğim bir yere dönüşmesini değil bir sığınak olarak kalmasını istiyorum. Polislerle görüşmenin kötü bir anı olacağını söylediğim için üzgünüm."

Onun ne demek istediğini anlayabiliyordum. Ben de olsam öyle hissederdim. Ne var ki soruşturmanın bir aşamasında, Ivan Tremlett'in eşyalarını gözden geçirmek için o evde bir arama yapmamız gerekecekti. Aramalar çok kapsamlı, adeta bir tür resmi soygun gibi olurdu. Onu bu sırada evden çıkmaya ikna edebilmeyi umuyordum. Hepimiz elden geçirdiğimiz eşyaları bulduğumuz yere koymakta öyle uzmanlaşmıştık ki, orada olup bizi görmezse ne kadar derinlere baktığımızı tahmin bile edemezdi.

Claudia, Derwent'in yanından başını uzatıp, birkaç dakika önce bizim yaptığımız gibi hiçbir ayrıntıyı gözden kaçırmamak için dikkatle içeri baktı. "Onun nerede öldüğünü görmek istedim. Aslında sadece arabamla binanın önünden geçip gidecektim ama sonra içeride ışık olduğunu gördüm."

"Buraya sık sık eşinizi ziyarete gelir miydiniz?"

"Ben buraya daha önce hiç gelmedim." Claudia yüzümdeki hayret dolu ifadeyi fark etmiş olmalıydı. "Ivan iki dünyasını birbirinden tamamen ayrı tutardı. Evde çalışmazdı ve ofisine de eve ait hiçbir şey sokmazdı. Buna ben ve çocuklar da dahildik."

"Kaç çocuğunuz var?"

"Üç. Hepsi erkek. Dört, yedi ve dokuz yaşlarındalar." Claudia yüzünü buruşturdu. "Bana Baba ne zaman eve dönecek diye sorup duruyorlar."

"Onlara cevap vermek çok zor olmalı," dedim kısık sesle. Söyleyeceğimiz hiçbir şeyin onu rahatlatmaya yetmeyeceğini biliyordum.

"Bana bir dakika izin verin." Claudia arkasını dönüp yüzünü ellerinin arasına gömdü. Başka biri yapsa çok yapmacık ve abartılı görünecek olan bu hareket onda çok doğal duruyordu. Hiç modellik yaptı mı acaba diye geçirdim içimden. Hareketlerinde çalışılmış bir zarafet vardı ve dansçı olamayacak kadar uzun boyluydu.

Claudia Tremlett arkasını döndüğü sırada Dedektif Cowell bir kaçma fırsatı yakalamayı başardığı için seviniyordu. "Kısaca özetlemem gerekirse, bütün bildiklerim bundan ibaret. Eğer başka bir şey varsa..."

"Sizi haberdar ederiz," diye tamamladı Derwent. Cowell anahtarları ona uzatıp beni başıyla selamladı ve kapıdan hızla çıktı. Onun merdivenlerden koşarak inip kapıyı arkasından çarparak gidişinin sesini saf, katışıksız bir kıskançlıkla dinledim. Kaçmak çok iyi bir fikirdi. Kurbanların kederli akrabalarıyla konuştuktan sonra insan, ruhu lekelenmiş gibi hissederdi kendini. Özellikle de sormanız gerekenlerin hiçbiri kolay sorular değilse...

Birkaç kez burnunu çekip omuzlarına dökülen saçlarını hızlı bir hareketle arkaya attıktan sonra Claudia, bizimle konuşmaya hazır olduğunu söyledi. Derwent beni şaşırtan bir hassasiyet göstererek, onu eşinin altüst haldeki ofisinden dışarıya, kasvetli resepsiyon kısmına davet etti.

"Sizin için de bir sakıncası yoksa burada, holde konuşalım."

Claudia ne yapacağını bilemiyormuş gibi etrafına bakındı. "Burada oturacak hiçbir yer yok."

Kocasının ofisinin hiçbir odasında o eski ve yağlı koltuktan başka oturacak yer yoktu ama bunu onun yüzüne vuracak kadar nezaketsiz değildim.

"Siz pencere içine oturabilirsiniz. Ben burada idare ederim." Konuşurken ikinci kata çıkan merdivenin alttan üçüncü basamağına oturdum.

"Ben de seve seve ayakta dururum." Derwent erkeksi bir görüntü çizmeye çalışarak ellerini cebirine daldırıp sırtını duvara yasladı. Üzüntüsüyken bile titizliği elden bırakmayan Claudia'nın oturacağı yerin tozunu süpürürken ona göz ucuyla bile bakmamış olması buna hafif bir keyif vermişti. Üzerinde açık gri renkli bir kot pantolon ve ara sıra kayıp daracık omuzlarından birini açıkta bırakan bir kot gömlek vardı. Hiç çaba göstermeden, kendiliğinden gelen, doğal bir seksilliği vardı. Ivan Tremlett'in yaşarken nasıl göründüğünü merak ediyordum. Hangi suçtan hüküm giydiğini bir an için unutsak bile, karşımda duran bu asil güzellikle evlenip onu elinde tutmayı başarabilen adam, fazlasıyla karizmatik olsa gerekti.

Derwent de bu konuda meraklanmış olmalıydı. "Kocanızı seviyor muydunuz, Bayan Tremlett?"

Niyeti onu hazırlıksız yakalamaksa, Derwent bunu başaramamıştı. Claudia yüzünde kendinden emin bir ifadeyle ona baktı. "Evet. Tabii ki seviyordum."

"Hiç evliliğiniz hakkında tereddütleriniz olmadı mı? Onun internetten, istismar edilmiş çocuklara ait yasadışı fotoğraflar indirdiğini itiraf etmesinden sonra bile mi?"

"Böyle bir şey söylemedim." Claudia derin bir nefes aldı ve yavaş yavaş verdi. Sakinleşmek ve düşüncelerine odaklanmak için uyguladığı bu tekniği muhtemelen bir terapistten öğrenmişti. Claudia sorulara böyle acele etmeden ve düşünerek cevap vermeye devam ederse Derwent onun ağzından laf almakta zorlanacaktı. "Ivan'ın soruşturması sürerken zor günler geçirdim. Tereddüt ettiğim de oldu tabii ki ama onunla karşılıklı oturup bütün bunları konuştuk. Bir danışmandan yardım aldık ve evliliğimiz eskisinden de sağlam oldu."

"O cezaevinden çıktıktan sonra mı?"

"Evet."

"Orada neler yaşadı?"

"Tatil gibi değildi tabii ama ona iyi davranıyorlardı. Uzun süreli mahkûmlardan birkaçına bilgisayar öğretmişti ve bu yüzden orada ona saygı duyuyorlardı. Suçu yüzünden taciz edilmekten korkuyordu elbette ama ona dokunmadılar. Onlar da benim gibi bunu onun yapmadığına inanıyorlardı."

"Sıradaki sorum da bu konudaydı. Suçunu kabul etmiş olmasına rağmen kendinizi onun suçsuz olduğuna ikna etmeyi nasıl başarabildiniz?"

"Bütün kanıtlar onu gerçekten de yüzlerce fotoğraf indirmiş gibi gösterdiği için suçu kabul etmesinin daha akıllıca olacağını söylediler. Tabii aslında hepsi kurmacaydı. Altında çalışanlardan biri onun işini elinden almak istediği için ona tuzak kurmuştu. Ofiste olmadığı zamanlarda onun için ufak tefek işleri hallettiğinden kadın Ivan'ın bilgisayarının şifresini biliyordu. Onun adıyla internette dolaştı, çocuk istismarıyla ilgili sohbet odalarında ve forumlarda oymuş gibi davrandı. Her tarafa izini bıraktı. İhbarı aldıktan sonra, bu izleri sürerek ona ulaşmak polis için hiç zor olmamıştı. Ivan bütün bunları gerçekten yapmış olsa arkasında iz bırakmamak için en azından çaba sarf etmiş olacağını söyledi ama kimse onu dinlemedi. Ne şirkettekiler, ne polis, ne de savcılık... Ve tabii o şilik. Ivan kovulur kovulmaz, tam da planladığı gibi onun işini kaptı." Öfkeden kıpkırmızı olan Claudia, son cümleyi gözlerinden ateş çıkarak bir çırpıda söyleyip sustu.

"Sanıyorum bunların hiçbirini kanıtlamayı başaramadınız," dedi Derwent kuşkulu bir sesle.

"Kadın çok dikkatliydi: Ivan onunla ilgili hiçbir şey bulamadı. Ayrıca şirketin müdürü, bu işten onun sorumlu olduğuna inanmayı şiddetle reddetti. Aslında ben de bu konuda zorlandım. Onunla birkaç kez görüşmüştük; evimize akşam yemeğine gelmişti. Bir de karar kesinleştikten sonra kalkıp

benim için ne kadar üzüldüğünü söylemek için telefon etti. Sanki benim onun acımasına ihtiyacım varmış gibi..." Başını iki yana salladı. "Ivan da ben de ona güvenmiştik. Tek hatamız buydu ve bu tek hata bize her şeye mal oldu."

"Kocanız neden karara itiraz etmedi?" diye sordu Derwent.

"Avukatımız beceriksizin tekiydi. Ivan'a aleyhindeki kanıtların çok güçlü olduğunu ve anlatacaklarının mahkemede hiçbir işe yaramayacağını söyledi. İlk fırsatta suçunu kabul ederse ceza indirimi alabileceğini, hatta belki de cezanın ertelenebileceğini anlattı. Davayı işi fazla uzatmadan kapatabilirsek uzun vadeli sonuçlarla karşılaşmayacağımızı iddia etti. Sonuç olarak Ivan suçu kabul etti ve on sekiz ay ceza aldı. Bu sürenin yarısını cezaevinde geçirdikten sonra tahliye edildi ama artık kimse onu işe almakla ilgilenmiyor, kimse telefonlarına çıkmıyordu. Kariyeri bitmişti. Yine de Ivan hiç pes etmedi. Babamdan kendi işini kurmak için borç aldı ve bu parayı geri ödemek için yorulmadan çalıştı. Sonunda bunu başardı." Claudia kocasının ofisine açılan kapıyı işaret etti. "Fazla önemli bir şey değilmiş gibi görünüyor ama o iyi gidiyordu. Zekiydi. Aslına bakarsanız, başkaları için çalışamayacak kadar zekiydi o. Tek başına daha iyi idare ediyordu."

Ivan bana zor bir çalışanmış gibi görünüyordu. Ayrıca suçluymuş gibi de... İşini ele geçirmek isteyen kadınla ilgili hikâye, şirket müdürüne olduğu gibi bana da pek inandırıcı gelmemişti -ki ben kızı tanımıyordum bile. İnsanlar genellikle internette görünmez olduklarını sanırlardı. Ivan Tremlett gibi teknolojik bilgisi ileri düzeyde olanlar bile, korkunçlukların paylaşıldığı ve satıldığı karanlık dehlizlerdeki ilerleyişlerinin, arkalarında bıraktıkları izler sayesinde ne kadar kolay takip edildiğini ve mahkemede ne kadar kolay kanıtlandığını dikkate almazlardı. Çoğu bu hataya düştüğü için Tanrı'ya minnettardım çünkü bu, işimizi gerçekten kolaylaştırıyordu.

"İşimiz günlük rutinine her açıdan çok bağlıymış." Derwent'in doğrudan yaklaşımına karşı ben yumuşak bir tavır takınmayı seçmiştim. "Dün öğleden sonra endişelenmenizin nedeni bu muydu?"

"O saat gibiydi. Bütün gününüzü ona göre planlayabilirdiniz. Açıkçası ben öyle yapardım." Hafifçe güldü. "Oğlanlar çaylarını o geldiğinde içerlerdi. İkimiz de onların bizimle zaman geçirmesinin önemli olduğunu düşündüğümüzden, onlarla birlikte masaya oturur konuşurduk."

"Kocanız çocuklara karşı iyi miydi?"

Birden savunmaya geçen Claudia öfkeli gözlerle Derwent'e baktı. "Bu da ne demek böyle?"

"Burayı oğlanlardan uzaklaşabilmek için tuttu, öyle değil mi? Onları rahatsız edici buluyor muydu?"

"Zaman zaman. Bir konuya konsantre olmaya çalıştığı sıralarda." Öfkesi geçtikçe Claudia'nın vücudu da tekrar rahatlıyordu. Ne var ki, bana kalırsa o da benim gibi, Derwent'in Ivan Tremlett'in oğullarıyla olan ilişkisi hakkındaki sorusunun kasıtlı olduğunun farkındaydı. Onun kocasına, çocuklarını onunla tek başına bırakacak kadar güvenip güvenmediğini merak ediyordum. Claudia'nın bir sonraki cümlesi bu merakımı tamamen giderdi.

"Annem bizimle birlikte yaşıyor. Bodrum katında bir bakıcı dairesi var. Ivan tutuklandığında taşındı ve o günden beri bizimle yaşıyor."

"Babanız bu işe ne diyor?"

Claudia şaşırmış görünüyordu. "Bunun onunla ne ilgisi var ki? Ah, şimdi anladım. Siz bilmiyorsunuz. Onlar boşandılar. Ayrıldıklarında sekiz yaşındaydım. İkisi de tekrar evlendi ve ardından tekrar boşandılar. Babam şu anda üçüncü karısıyla birlikte ama annem bir daha başka biriyle tanışmak istemedi. İki başarısız evliliğin ona yettiğini söyledi."

"Tek çocuk musunuz?" diye sordum.

"Öyle sayılırım. Babamın diğer evliliklerinden dört üvey kardeşim daha var ama annemin tek çocuğuyum."

"Birbirinize çok yakın olmalısınız."

"Öyleyiz. Hem de çok." Yüzündeki ifade yumuşadı. "Onun böyle yanı başımızda olması hem ben hem de oğlanlar için harika bir şey. Ona bayılıyorlar."

"Kocanız bu durum hakkında ne düşünüyordu? Arkasını döner dönmez kayınvalidesinin evine taşındığını öğrenmek çok az erkeği mutlu eder." Derwent bir kez daha kafasındakini pat diye sormuştu.

"Şikâyet etmedi." Bu onun durumdan memnun olduğu anlamına gelmiyordu ve Claudia devam edip bu anlamı gelebilecek bir söz söylememişti. "Daire müstakil sayılır. Annem o açıdan bize bağımlı değil. Ivan onun bizimle kalmasının bizim için de iyi olduğunu görebiliyordu. Ben evde olmadığımda çocuklarla annem ilgilendiğinden Ivan'ın üzerindeki yük hafiflemiş oluyordu."

Bunu onu incitmeden sormanın bir yolu yoktu. O yüzden Derwent denemeye bile kalkışmadı. "Anneniz onun suçlu olduğunu düşünüyor muydu?"

Claudia bir kez daha gerginleşti. "Bu konudan hiç söz etmedik."

"Bu sizce de biraz tuhaf değil mi? Yani bu konudan hiç söz etmemiş olmanız? Bunun nedeni, onun bu konuda ne düşündüğünü duymak istemiyor oluşunuz muydu?"

Claudia bu kez savunmaya geçmek yerine başını yana doğru eğip düşündü. Bu da evlilik danışmanının bir faydasıydı herhalde. Duygularıyla hareket etmektense durup Derwent'in ileri sürdüğü fikri etraflıca düşündü. "Bunun nedeni onunla tartışmak istememem olabilir. Ya da annem onun suçlu olmadığını düşünüyordur. Benim de onun masum olduğunu düşündüğümü bildiğinden ikimizin de aynı fikirde olduğumuzu bildiği bir konuda konuşmayı gereksiz bulmuş olabilir."

"İlk seçenek daha olası görünüyor, öyle değil mi? Eşinizle evli kalmaya kararlı olduğunuza göre annenizin yapabileceği tek şey onun çocuklarla yalnız kalmadığından emin olmaktı."

Claudia'nın masmavi gözleri yaşlarla dolmuştu ama o hâlâ doğruca Derwent'in gözlerinin içine bakmaya devam ediyordu. "Durumu bu şekilde de yorumlayabilirsiniz sanırım ama ben öyle düşünmüyorum."

"Hiç onun gerçekten suçlu olabileceğini düşündünüz mü? Belki bir dakikalığına?"

Claudia bir kez daha şaşırtıcı bir dürüstlükle cevap verdi. "Onun suçlu olduğunu düşünmek için kendime izin vermedim. Suçlu olmamasını istiyordum ve o da olmadığını söylüyordu. Dolayısıyla diğer olasılığın üzerinde hiç durmadım. Kocamı çok seviyordum. Yani, o bana üç harika evlat verdi ve onlar benim için hayattaki her şeyden daha değerliler. Evliliğimizin bitmesini istemedim çünkü onların da benim çocukken çektiğim sıkıntıları çekmelerini istemiyordum. Onlar için yapabileceğim en iyi şey, anne ve babalarının mümkün olduğunca uzun süre yanlarında olmasını sağlamaktı. Ivan'la hiç tartışmadık. Birbirimize karşı sesimizin yükseldiği bile hiç olmadı. Her şey çok medeniydi." Claudia dudağını ısırdı. "Belki de biraz fazla medeniydi. Belki de birbirimize karşı daha az anlayışlı davranmalıydık. O zaman size kavga ettiğimizi, ondan evi terk etmesini istediğimi ve onun da beni masum olduğuna ikna ettiğini anlatabilirdim ve siz de bana inanırdınız."

"Bizim neye inandığımızın gerçekten hiçbir önemi yok," dedim kibarca. Daha önce benzer bir durumda kalmamıştım. Yaptıkları için onu yargılayamazdım ama annesinin evlerine taşınıp oğulları için gayri resmi bodyguardlık görevini üstlenmiş olması içimi gerçekten çok rahatlatmıştı. "Şu anda önemli olan tek konu şu: Birinin eşinizin suçlu olduğuna karar verdiğini ve onu bu suç yüzünden cezalandırdığını düşünüyoruz. Onu kimin, hangi nedenle öldürdüğünü bulmak

zorundayız ve şu anda bu kişinin, onun çocuklarla ilgili bir cinsel suçtan hüküm giydiğini bilen birisi olduğu teorisi üzerinde duruyoruz."

"Birinin kocanıza zarar vermek istemesine yol açabilecek başka bir neden geliyor mu aklınıza?" diye sordu Derwent.

"Hayır."

"Sizce onun sizden sakladığı sırları var mıydı?"

"Onun hiçbir sırrı olduğunu sanmıyorum. Ya işte olurdu ya da evde. Buraya geldiği zamanlar dışında, yanında ben olmadan dışarı çıkmazdı. Burada olduğu zamanlarda da çalıştığını biliyorum çünkü kayıtlarını ben düzenliyordum. O günün her on beş dakikasında yaptığı işleri kaydettiği bir dosya tutardı. Bu konuda çok titizdi ve faturalar da her zaman kayıtlarla tutarlı olurdu. Müşterileri de yapmadığı işler için ona para ödüyor olamayacağına göre burada olduğunu söylediği zamanlarda gerçekten burada olduğunu ve burada olduğunda da çalıştığını sanıyorum." İkimizin de yüzünde birden belireni meraklı ifadenin farkına varmış olmalıydı ki Claudia başını arkaya atıp devam etti. "Evet, kontrol ettim. Babamın iyiliği için, işlerinin iyi gittiğinden emin olmak istedim. Ona güvenmek istiyor ama bütün o olanlardan sonra bunu pek başaramıyordum. Aslına bakarsanız bunu bugüne kadar da başaramadım. Terapistimle insanlara güven duyma sorunlarım üzerinde çalışıyoruz. Ben gerçekten çabalıyorum ama bu çok zor."

Claudia Tremlett'in insanlara güvenmekte zorlanmasının şaşırtıcı bir tarafı yoktu. Bunun kendi problemi olduğunu ve bu problemi çözmek için terapiye ihtiyaç duyduğunu düşünmüş olması ise, onun bu dimdik duruşunun ve güzelliğinin altında, şiddetli bir güvensizliğin yattığı yönündeki tahminlerimi doğruluyordu.

"Ivan'ın hangi suçtan hüküm giydiğini bilen var mıydı?" diye sordu Derwent. "Dostlarınız ve aileniz durumun farkındaydı herhalde."

"Bunu yılbaşı kartlarımızda belirtmiyorduk tabii," dedi Claudia önce ters ters ama sonra tekrar yumuşadı. "Çoğu insan onun bir sinir krizi geçirdiğini sanıyordu. Ben sadece onun bir süreliğine evden ayrıldığını söylüyordum. Stresli işini bırakıp gittiğini, onun için endişelendiğimi ve yakın zamanda eski haline döneceğini umduğumu... Ailenin olanlardan haberi vardı ama ben üvey kardeşlerimle pek yakın değilimdir. Dördünün de yaşı benden çok küçük. Bu konuyu pek umursadıklarını sanmıyorum."

"Komşularınız arasında olanları öğrenmiş gibi görünen birileri var mıydı? Size dik dik bakan, çocuklarını sizden kaçıran biri var mıydı mesela?"

Claudia hafifçe gülümsedi. "Londra'dayız Müfettiş Derwent. Burada kimse kimseyi tanımaz. Çocuklar mahalle okulunda değil evden birkaç kilometre uzaktaki özel bir okulda okuyorlar. Dolayısıyla komşularımızın çocuklarıyla pek ilişkileri yok. Özellikle tuhaf davranan birini fark etmedim ama dostça davrandıklarını da söyleyemem. Gerçi burada herkes böyledir. Ivan yüzünden dışlandığımızı sanmıyorum."

"Ivan'ı son zamanlarda dalgın ya da kaygılı gördüğünüz oluyor muydu? Uykusu nasıldı? Güvenliğiyle ilgili endişeleri var mıydı?"

"Onda hiçbir değişiklik yoktu." Claudia kapıyı işaret etti. "Güvenlik konusunda her zaman endişeliydi ama bunun nedeni kendisi değil işiydi."

"O halde, bildiğiniz kadarıyla eşiniz tehdit de almıyordu."

"Hayır." Claudia hafifçe titreyerek derin bir nefes aldı. "İşler yavaş yavaş normale dönüyor sanıyordum ama artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Şimdiden birkaç muhabir arayıp Ivan'la ve geçmişte olanlarla ilgili sorular sordu. Herkes her şeyi öğrenecek. Yine taşınmak zorunda kalacağız. Daha da kötüsü, çocuklara ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

Claudia bu kez gözyaşlarına boğulmadı. İçimde, kocası gittikten sonra hayatın onun için daha kolay olacağına dair bir his vardı. Belki Claudia da böyle düşünmeye başlamıştı. Ayağa kalktı ve eliyle pantolonundaki tozları silkeledi. Sanki bu hareketle, ofis binasının bütün izlerini de siliveriyordu zihninden. Onun ardına bakmadan hayatına devam edebilmesini diliyordum. Kocasının yaptığı hataları ardında bırakmayı hak ediyordu. Bunu yaparken aynı zamanda kocasını da öfke duymadan hatırlamayı başarabilirse onun adına gerçekten sevinecektim. Bu benim yapabileceğimin çok ötesindeydi ama ben çocuk pornografisi davalarında çalışmış, nelerden söz edildiğini kendi gözlerimle görmüştüm. Ivan Tremlett'in internetten ne tarz resimler indirdiğini düşünmeme ya da bu tarz resimlere bakarak tahrik olan bir insanın nasıl biri olduğunu düşünmeme gerek yoktu. O suç işlemişti. Hak ettiği gibi cezalandırıldığını bilmek içimi rahatlatıyordu.

Kahretsin. Bunlar, katilin hissetmiş olduklarına korkutucu derecede yakın hislerdi. Claudia Derwent'e veda edip Derwent'in ofisin kapısını kilitlemesini izlerken, uzun bir gün oldu diye geçirdim içimden. Eve dönme zamanı gelmişti.

Tabii ki müfettişin başka planları vardı. "Sallanma Kerrigan. Şehre dönüşte trafik berbat olacak. Hemen yola çıkmalıyız."

Derwent'in peşinden aşağı indim. Ayaklarım ağrıyordu, boynum incinmişti ve doğru düzgün düşünmekte zorlanıyordum ama pes etmeyecektim. "Nereye gidiyoruz?"

"Merkeze. İşi bırakmadan önce Başmüfettiş Godley'yi bilgilendirmek istiyorum. Sen de benimle gelebilirsin. Birilerinin Palmer'la Tremlett'in dosyalarını okuması gerekecek ve bu ben olmayacağım."

Dosyalar ağır, içlerindeki bilgiler üzücü olacaktı ve Derwent'in bu işi benim üzerime yıkması haksızlıktı. Ne var ki merdivenlerden, ayakkabılarımın altında kurşun bağlanmış gibi ağır ağır inmemin nedeni bu değildi. Günü Derwent'le

geçirmek kötü, gün içinde gördüklerim korkunç da olsa, şu anda merkeze gitmektense on iki saat daha çalışmayı seve seve kabul ederdim. Orada bitmemiş işler vardı. Bitirmek istemediğim, hatta düşünmek bile istemediğim işler...

Belki de şansım yaver giderdi. Belki de bu konuyla bugün ilgilenmek zorunda kalmazdım. Saat geç olmuştu. Çoğu insan çoktan evine gitmiş olmalıydı. Bu umut dolu düşüncelerle biraz olsun enerji toplamayı başardım ve Derwent'in peşinden hızlı adımlarla yolun karşısına geçtim. Belki de her şey yolunda gider diye düşünmekten kendimi alamıyordum.

Bu kadar saf olmamalıydım.

Dördüncü Bölüm

Dönüş için acele etmemize hiç gerek olmadığını merkeze vardıktan sonra anladık. Başmüfettiş birçok üst düzey polis memuruyla ve hemen yanı başındaki Müfettiş Bryce'la toplantıdaydı ve toplantı uzamıştı. Müfettiş Bryce dışındaki katılımcıların hepsi o kadar üst düzey görevlilerdi ki yüzlerini daha önce sadece Metropolitan Polisi'nin internet sitesinde görmüştüm. Ortada önemli bir mesele vardı ve bu her neyse Godley'nin hiç hoşuna gitmemişti. Ara sıra da olsa ofisinin kapısı açıldığında masasında oturan başmüfettişi görebiliyordum. Alnında ve ağzının kenarındaki derin çizgilerle çok gergin ve aşırı baskı altında görünüyordu. Her gün öldürmeye devam eden bir seri katilin peşinde olduğumuz günlerde bile onu böyle görmemiştim. Gazeteciler öfkeli aç köpekler gibi üzerine saldırırken bile böyle alt üst olmamıştı. Yorgun göründüğü olurdu evet; ama onu hiç şimdiki kadar çaresiz ve bitkin görmemiştim.

İyi tarafından bakarsam, toplantının uzaması, kurbanların dosyalarındaki ayrıntıları incelemek için bol bol zamanım olduğu anlamına geliyordu. Palmer'ın davasındaki iki kızla yapılan görüşmelerin tutanakları ifade ve kanıtların gerçekten de Derwent'in ve Vera Gordon'ın söylediği gibi çelişkili ve tutarsız olduğunu gösteriyordu. Yine de davayı kapatmadığı için savcılığı suçlamak zordu. Çocuklar, özellikle de cinsel

istismar gibi travmatik konularda tanıklık etmekte genellikle zorlanırdı. Olayların ana hatlarını kavrayamadıkları, görüşmeyi gerçekleştiren kişinin söylediklerini doğru olmasa da kolayca onayladıkları, bir görüşmeden diğerine en önemli detayları unuttukları olurdu. Bu nedenle kızların ifadelerindeki bu tutarsızlıklar iki şekilde de değerlendirilebilirdi. Ya kasten yalan söylüyorlardı ya da yaşadıklarından o kadar etkilenmişlerdi ki olanları doğru şekilde hatırlayamıyorlardı. Yalan söylüyorlarsa bile ifadelerindeki ayrıntılarda rahatsız edici bir gerçekçilik vardı. Onları dinlerken, tarif ettikleri şeyleri, bu Barry Palmer olsun ya da olmasın, birileriyle yaptıkları sonucuna varmamak elde değildi. Anlattıkları hikâye çoğu noktada zayıf kalsa da, bu durum onlara güvenilirlik katmıştı. Doğruları söylerken her zaman tutarlı ifadeler kullanmaları beklenmemişti ve jüri üyeleri onlara inanmıştı. Yavaş yavaş üzerime çökmeye başlayan sıkıntıyı üzerimden atıp kendime gelmeye çalıştım. Sanığın ölümünün ardından davayı tekrarlamanın benim işim olmadığını hatırlattım kendi kendime. Suçlu ya da değil, Barry Palmer bir çocuk tacizcisi olarak damgalanmış ve bu da muhtemelen onun kaderini belirlemişti. Burada konumuz, onun gerçekten azılı bir suçlu olup olmadığını tespit etmek değildi. Onun hakkında ne düşündüğümün hiçbir önemi yoktu. O cinayete kurban gitmişti ve bizim işimiz ona bunu yapanın kim olduğunu bulmaktı.

Ivan Tremlett'in ifadeleri, Barry Palmer'ınkinden farklı olarak uydurma olduğu belli olan saçmalıklarla doluydu. Kendimi doğal olarak adaletin tarafında buluverdim. Tremlett bilgisayarında bulunan fotoğrafları açıklayabilmek için ayrıntılı bir komplo teorisi ortaya atmıştı. Ne var ki soruşturmayı yürüten memur titiz bir çalışmayla fotoğrafların Ivan Tremlett'in çalıştığı saatlerde indirildiğini gösteren çizelgeler hazırlamıştı. Dosyalardaki ve yazışmalardaki tarihler, onun zaman zaman birkaç e-posta yazdıktan sonra kısa bir mola

ya ihtiyacı varmış ya da bir ödülü hak ettiğine karar vermiş gibi fotoğraf aramaya başladığını gösteriyordu. Bilgisayarının çeşitli köşelerine, masum, kişisel dosyalarmış gibi gizlenmiş, şifre korumalı binden fazla fotoğrafı vardı. Bu yanlışlıkla olmuş olamazdı ve bütün bunların o kendisini dosyalarını değiştirmekle suçladıktan sonra bile dostça bir ifadeyle ona arka çıkmaya çalışan genç bir çalışma arkadaşının işi olduğuna inanmak gerçekten zordu. Eğer genç kadın Claudia'nın iddia ettiği gibi patronlarını Tremlett'e düşman etmek istemişse, bunun için gerçekten çok uzun bir yol seçmişti.

Tremlett'in dosyasının ortalarına geldiğim sırada Derwent yanımdan geçti ve dikkatimi çekmek için ıslık çaldıktan sonra masamın üzerine bir zarf fırlattı. "Hanshaw'un otopsi raporları. Bir göz atmak istersin diye düşündüm." Yüzümdeki ifadeyi görebilmek için geriye doğru birkaç adım attıktan sonra ekledi. "Ben daha okumadım. O yüzden fırsat bulduğunda bana da önemli noktaları anlat."

Otopsi raporları, okumayı sevmediklerim listesinde ilk sıradaydı. Neler görmek zorunda kalacağımı düşünmemeye çalışarak dosyalara hızlıca göz gezdirdim. Tarif edilen şiddetin derecesi beni şok etmişti. İki adamın Doktor Hanshaw tarafından listelenen yaralanmalarının sayısı üç haneli rakamlarla ifade ediliyordu. Bu yaralanmaların bazıları önemsiz, bazıları ise ölümcül derece ciddiydi. Kopmuş kaslar, kırık kemikler, çürükler ve kesikler, delici cisim yaraları, hadım etme ve kesilip çıkarılmış diğer uzuvlar... Kelimeler, Barry Palmer'ın evinden beri zihnimden uzak tutmaya çalıştığım görüntüleri geri getirirken, Ivan Tremlett'in ofisinde fotoğraflanan ve asla görmek istemediğim görüntüleri hayalimde canlandırmama neden oldu. Dosyaları elimden bırakıp, toplantısını bitirmesini dileyerek ümitsiz gözlerle Godley'nin kapısına baktım.

"Demek bu akşamki programın bu. *On iki Kızgın Adam*'ın yeni versiyonunu izlemek. Bütçede kesintiye gitmek zorunda

kalmış olmaları çok ürücü. *Beş Kızgın Adam* kulağa o kadar etkileyici gelmiyor."

Her şeye rağmen, Rob'un sesini duyduğumda verdiğim ilk tepki neşelenmekti. "Dikkatli ol. Artık zaman değişti. Modern zamanların Metropolitan Polis Departmanı'nda filmin adı *Beş Kızgın Birey* olurdu. Bir kadının da bu filmde rol almasının *mümkün olabileceğini* göz ardı edemezsin."

"Kızgın" kelimesinin de günümüze pek uygun olmayacağını sanıyorum. *Eşit Geçerlilikte Farklı Görüşlere Sahip Beş Birey* daha doğru olur."

"Bu kulağa çok daha doğru geliyor." Arkama yaslanıp ona baktım. Rob üzerindeki koyu renk takım elbiseyle her zamankinden daha derli toplu görünüyordu. "Bu saatte burada ne işin var?"

"Bir pisliği temizlemem gerekiyor."

"Nasıl bir pislikmiş bu?"

Rob başını iki yana salladı. "Başka bir zaman anlatırım."

Etrafta çok insan var herhalde diye düşündüm. Birileri işi yüzüne gözüne bulaştırmış ve sorunu çözmek Rob'a kalmış olmalıydı. Dedektif Rob Langton şu gerektiğinde diplomatik davranabilen, herkese ilan etmeye ihtiyaç duymasa da son derece zeki, zamanı geldiğinde sert olabilen polis memurlarındandı. Sözünü ettiği pislik her neyse onun kariyerine zarar veremezdi. Feci durumların ortasından şeref ve saygınlığını artırarak öylece yürüyüp geçmek gibi son derece yararlı bir yeteneği vardı Rob'un. Onun becerilerine ve daha da önemlisi şansına sahip olmayı her zaman dilerdim.

"Bu nedir?" Masamda yığılmış duran dosyalara bakıyordu.

"Hayallerimin işi." Sesimi alçalttım. "Derwent'le bir arada bulun mu hiç?"

"Hayır. Nasıl biri?"

"Başka bir zaman anlatırım," dedim onun cümlesini tekrar ederek.

"Dört gözle bekliyorum." Rob kendi masasına doğru yürümeye başlamıştı ki durup tekrar yanıma geldi ve söylediklerini kimsenin duymaması için bana doğru eğildi. "Birbirimize anlatacak bu kadar çok şeyimiz olduğuna göre işten sonra çıkıp bir şeyler yemek ister misin?"

"Sence bu iyi bir fikir mi?"

"Sana yemek yiyelim mi diye soruyorum, Maeve. Birkaç aydır seni pek göremedim ama sanırım hâlâ yemek yiyorsundur."

"İğneleyici laflara gerek yok." Yüzüne bakmak zorunda kalmamak için masamın üstündekileri düzenlemeye başladım. "Sadece, saat geç oldu ve ben işimin ne zaman biteceğini bilmiyorum." *Ve senin de hatırlattığın gibi, tam iki aydır senden kaçıyor olmam boşuna değil.*

"Seni beklerim."

"Buna gerek yok."

"Biliyorum."

Çıkmaz sokak. "Bak, bugün zaten dışarı çıkamam. Dec gelip eşyalarımın geri kalanını bırakacak."

"Zavallı çocuk. Hayatı senin kutular dolusu eşyanı evden eve taşıyarak geçiyor. Son yerde ne kadar kalmıştın? Altı hafta mı?"

"Dokuz. Ayrıca, bağlılık sorunlarım olduğunu ima etmeye çalışıyorsan, bir daha düşün," dedim sakin bir sesle. "Oradan taşınmamın tek nedeni evin tesisatla ilgili feci sorunları olmasıydı. Lağım suyu baloncuklar çıkararak banyo deliğinden fışkırana kadar o evi çok seviyordum."

"Bu gerçekten de insanın eviyle ilgili fikrini değiştirir. Yine de birkaç ayda bir bu taşıma işini yapmak zorunda kalmak erkek kardeşine zor geliyor olmalı."

"Declan bunu umursamıyor. Eee, daha doğrusu umursuyor ama annem bunu ona yine de yaptırıyor."

"Annen nasıl?"

"Ne kadar zamanın var?"

"Bütün gece." Laf dönüp dolaşıp yine oraya gelmişti. Rob fırsatı değerlendirdi. "Dışarı çıkmamıza gerek yok. Sende de yiyebiliriz."

"Ben yemek yapamam."

"Evet, yapamıyorsun gerçekten." Rob ürpermiş gibi titredi. "Bir daha asla."

"Sana hiçbir zaman bu konuda iyi olduğumu söylemedim." Rob'a sadece bir kez yemek yapmıştım. Sebzeli Lazanya. Sos vıcık vıcık, sebzeler muhallebi gibi olmuştu. Makarnalar, çatı kaplama brandası sertliğindeydi. Peynir fırında iyice kararıp katran gibi olmuştu. Yemek için kısa bir süre uğraştıktan sonra lazanyayı bir kenara bırakmış ve geceye yapmakta gerçekten başarılı olduğum bir şeyle devam etmiştik. Olanları benim gibi Rob da hatırlamıştı. Yüzünü yavaş yavaş aydınlatan gülümsemeyi görünce ona bakıp güldüm. Aramızdaki ilişkiyi profesyonel düzeyde ve basit tutmayı istemiş de olsam zaman zaman, karşılaşacağımız zorluklara değeceğini düşündüğüm anlar da olmuyor değildi.

"Her neyse. O halde kimin ne yapacağı konusunda anlaştık. Sen mekân sağlıyorsun ve ben de yemeği hallediyorum."

"Mekânın gerekli olanaklara sahip olduğundan pek emin değilim. Yani demek istediğim, evde tabak olup olmadığını bilmiyorum. Ya da çatal bıçak..."

"O zaman biz de sandviç yeriz." Rob başını iki yana salladı. "Şimdi ne bahane uyduracağını çok merak ediyorum."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum: ben hâlâ bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

"Benimle baş başa kalmak konusunda kendine güvenemiyorsun da ondan."

"Senin cazibene karşı koymak konusunda hiçbir sıkıntım yok."

"Kanıtla."

"Saat dokuzda. Dec o saate kadar gelip gitmiş olur." Bunun kulağa nasıl geldiğini fark edince kıpkırmızı oldum. "Tabii seninle yalnız kalmak istediğimden değil. Sadece onun anneme senden söz etmesini istemiyorum."

"Anladım."

"Bu arada, sana ne kadar kolay karşı koyduğumu görünce inanamayacaksın. Sadece yemek için davetlisin. Yani yemek yiyip gideceksin."

"Daha fazlasını ümit etmiyordum zaten."

"Tabii. Tamam o halde. Saat dokuzda görüşürüz."

"Tam dokuzda." Rob yürüyüp gitti ve ben, yüzüme özenle verdiğim heyecansız ifadeyle etrafa bakıp, bu küçük sahneyi gören olup olmadığını kontrol ettim. Bize doğru bakan tek kişi, ekibe en son katılan ve ekibin ikinci kadın üyesi olan Liv Bowen'di. Liv ona baktığımı görünce gözlerini açıp, aynen karşılık verdiğim anlamsız bir gülümsemeyle bana baktı.

Her nedense Dedektif Bowen'le hâlâ bir araya gelip konuşma fırsatı yakalayamamıştık. Kusursuz teni, incecik oval yüzüyle oldukça güzel bir kadındı. Uzun saçlarını bir topuzla arkasında topluyordu. Bir dansçı gibi zarif ama güçlü bir bedeni vardı ve kesinlikle polise benzemiyordu. Ben bile ciddiye alınmak için çok uğraştığıma göre, durum onun için on kat daha zor olmalıydı. Ekibe Özel Birimler'deki bir istihbarat işinden gelmişti ve hakkında, bizim gibi cinayet konusunda uzmanlaşmış bir ağır suçlar ekibinin çalışma koşullarının üstesinden gelip gelemeyeceği konusunda bir çok spekülasyon yapılıyordu. Ayrıca bildiğim kadarıyla etrafta Liv Bowen'in özel hayatıyla ilgili de oldukça fazla dedikodu dolaşıyordu. Yeni katıldığım dönemde ekiptekilerin benim hakkımda da aşağı yukarı aynı şeyleri söylemiş olduğunu tahmin ediyordum ama onlara benimle ilgili neler konuştuklarını sorma hatasına düşmediğim için ayrıntıları bilmiyordum. Boyum istesem bile arka planda kalmama izin vermese de ben fazla

dikkat çekmemeye özen gösteriyor, vücut hatlarını belli etmeyen kıyafetler giyiyor, çoğu zaman minimum makyajla işe geliyordum. Gördüğüm kadarıyla Liv Bowen hiç makyaj yapmıyordu ama zaten buna ihtiyacı yoktu. Ayrıca Godley'nin ekibinde tutunabilmek için benim yardımıma da ihtiyaç duymadığı da ortadaydı.

Ben bunları düşünürken o ayağa kalkıp Rob'un yanına gitti ve ona bir kâğıt parçası gösterdi. Ona doğru eğilirken bir şeyler söyleyip Rob'u güldürmüştü. Yutkundum. Onlar Rob'un elindeki davada birlikte çalışıyorlardı. Benim hoşuma gitse de gitmese de konuşacaklardı. Ve açıkçası bu hoşuma gitmemişti. Hatta hiç hoşuma gitmemişti.

Godley'nin ofisinin kapısı açıldı ve üç üst düzey yetkili, peşlerinde her zamankinden daha durgun görünen Bryce'la birlikte odadan çıktılar. Başmüfettiş masasından kalkıp onları geçirmedi: önündeki bir kâğıda bir şeyler yazıyordu. Her zaman hatasız ve gerektiği gibi davranmayı bir alışkanlık haline getirmiş olan Başmüfettiş Godley'yi kariyerini etkileme gücüne sahip bu üç kişiye karşı gerekli özeni göstermekle uğraşamayacak kadar kendinden geçiren konunun ne olduğunu merak ediyordum.

"Ona beş dakika daha verdikten sonra içeri giriyoruz, tamam mı?" Sandalyemin arkasına doğru eğilen Derwent'in sıcak nefesini kulağımın içinde hissettim. Sandalyeyi hızla arkaya doğru itme isteğimi zorlukla bastırarak, bunun yaratacağı etkiyi hayal etmekle yetindim. Arkamdan gelen boğulma sesleri... Müfettiş yerde boylu boyunca yatmış, sağını solunu tutmuş, acıyla inliyor... Gözümün önünde Barry Palmer gelmişti. Eğlenceli düşünceler kaçıp giderken arkalarında utanç ve biraz öfke kaldı. Gelgelelim her zaman da iyi olamazdım. Ayrıca iyilik kotamı -ve daha fazlasını- Rob'la geçireceğim akşama saklıyordum. İyi bir kız olup uslu durmak kolay olmayacaktı.

Rob'un arkası dönüktü. Derwent'in beni çağırmasını beklerken gözlerimi onun güçlü omuzlarında, çalışırken bacağına hafif hafif vurduğu parmaklarında, koyu renk saçlı şekilli kafasında gezdirmenin keyfini çıkardım. İkimiz arasında yılbaşından önce yaşananlar her şeye bir son verdiğim Ocak ayıyla birlikte unutulup gitmemişti. Kendimi bırakacak olsam, hislerim hâlâ oradaydı.

Yine de güçlü olacaktım. Duygularımla değil aklımla hareket edecektim. Verdiğim karar doğruydu ve bunun geri dönüşü yoktu. Birden huzursuz olmuştum. Oturduğum yerde doğrulup zorlukla da olsa bakışlarımı ondan uzağa çevirdim. Bir kez daha Liv Bowen'le göz göze gelmiştim. Bu sefer gülümseyen ben oldum ve karşılığında yanaklarımı kızartan uzun ve soğuk bir bakış alabildim.

"Gidiyoruz." Derwent beni beklemeden Godley'nin ofisine doğru yöneldi. Telaşla önümdeki kâğıtları toplayıp peşinden gittim. Müfettiş beni arkada bırakmayı alışkanlık haline getirmeye başlamıştı.

Ofisinden içeri adımımı attığım anda Godley'nin öfkeli sesi duyuldu. "Fazla uzatma, tamam mı? Gitmem lazım."

Derwent sessizce başını salladı. Daha önce Başmüfettişin bu şekilde konuştuğunu duymamıştım ve ona soruşturmada ne aşamada olduğumuzu anlatma görevini Derwent üzerine aldığı için seviniyordum. Godley başını hafifçe yana çevirdi ve gözlerini yerden bir an bile ayırmadan onu dinledi ve Derwent sözlerini bitirdiğinde başını kaldırıp baktı.

"Peki bu olayla ilgili sezgilerin sana ne söylüyor, Josh? Daha fazla ceset olacak mı?"

"Öyle tahmin ediyorum. Katilimizin ne istediğini öğrenmeden neden öldürdüğünden de emin olamayız. Yine de onun ikide durması için bir neden göremiyorum. Karşımızdaki kendini bir adalet savaşçısı olarak gören ve sokakları temizlediğini düşünen biriyse, Güney Londra'daki tespit

edilmiş bütün çocuk tacizcilerinden kurtulmak isteyecektir. Katil, pedoları öldürmekten keyif alan biri, mesela onlarla içerideyken hesaplaşmak istemiş ama yeteri kadar yanlarına yaklaşma fırsatı bulamamış eski bir hükümlüyse de, aynı durum söz konusu."

"Barry Palmer ve Ivan Tremlett hiç aynı cezaevinde bulunmuşlar mı?"

Bu soruya ben cevap verebilirdim. "Hayır. Tremlett cezasını Sheppey'de çekmiş." Burası, Kent sahiline köprüyle bağlanan küçük ve oldukça kasvetli bir ada ve yöneticilere göre, üç cezaevi inşa etmek için mükemmel adresti. "Palmer ise oradan oraya dolaşmış denebilir. Ailesi olmadığından, kaldığı cezaevlerinin kapasitesi doldukça onu kolaylıkla başka bir yere nakledebilmişler. Cezasının hatırı sayılır bir kısmını Midlands'te, diğer bir kısmını Yorkshire'da ve son kısmını da Portsmouth'ta çekmiş."

"Farklı zamanlarda, iki adamla da aynı cezaevinde bulunmuş biri olup olmadığını tespit etmek kolay değil," dedi Godley.

"Ben olsam imkânsız derdim. Palmer'ın mahkûmiyeti boyunca birkaç cezaevi değiştirmiş olması her şeyi zorlaştırıyor. Tremlett'in kaldığı cezaevinde onunla aynı dönemde tutuklu bulunan herkesin bir listesini oluşturup bu listedekilerin başka hangi cezaevlerine gittiklerini ve şu anda nerede olduklarını bulmamız gerekir ki, o zaman bile bu kişilerin kurbanları tanıdığını kanıtlamamız mümkün olmaz." Derwent başını iki yana salladı. "Sıkı çalışmayı ben de en az senin kadar severim ama katili bu yolla bulabileceğimizi sanmıyorum."

"Peki elimizdekilerle nasıl bir sonuca varabiliriz? Katil bunu eğlenmek için mi yapıyor?"

"Hayır." İkisi de bana dönüp bu çıkışımın altında yatan gerekçeleri duymak için beklemeye başladı. Kelime ağzımdan birden çıkıvermişti. Bir an durup düşüncelerimi toparlamaya

çalıştım. Kafamın içinde dönüp duran bilgiler karmaşası bir teoriye dönüşüyordu. "İki cinayette de karşılaştığımız şiddet aşırı olmakla birlikte bir amaca yönelik. Adamların yaralanmaları sorgulandıklarını gösteriyor. Otopsi raporları Uluslararası Af Örgütü'nün işkence bilgilendirme dosyalarından fırlamış gibi. Bana kalırsa katilimiz bir şey duymak istiyor. Bunu Barry Palmer'dan alamadığını sanıyorum. Tremlett'ten daha fazlasını duymuş olabilir ama duymamış olma ihtimali de mevcut. Bunu bir iki günden önce öğrenemeyeceğiz."

"Yeni bir ceset bulmadan demek istiyorsun, sanırım." Godley'nin yüzünde ümitsiz bir ifade vardı.

Derwent başını salladı. "Şimdiye kadar okuduğum hiçbir işkence kitapçığında birinin erkeklik organının kesilmesinden söz edildiğini görmedim. Bahse girerim, adam bundan sonra tamamen işe yaramaz hale gelmiştir. Muhtemelen acıdan bilincini kaybetmiştir."

"Evet, açıkçası onun işkencenin bir parçası olduğunu düşünmüyorum," dedim çekingen bir sesle.

"Sence katil sadist mi?" diye sordu Godley.

"Hayır. Şiddet uygulamaktan keyif aldığını sanıyorum ama bana kalırsa bunun o tarz bir cinsel bağlantısı yok. Bence onun yaptığı şey cezalandırma. Kurbanlarının cezasını işledikleri suça göre şekillendiriyor." Otopsi raporlarını göstermiştim. "Ivan Tremlett'in gözleri oyulmuş. Başta bunun nedeninin, onun gözleriyle çalışmak zorunda olması olduğunu düşündüm. Onu kör etmek, bilgisayarlarını kırıp dökmenin devamı sayılırdı. Çok etkili bir son aşamaydı ama geçmişte yaptıklarıyla değil gelecekteki hayatıyla ilgiliydi. Sonra onun suçunu düşündüm. O yapmıyor, izliyordu. Çocukları taciz eden insanların fotoğraflarını bilgisayarına indirmişti; bildiğimiz kadarıyla kendisi bir çocuğu taciz etmemişti. O, cinsel tacize uğrayan çocuklara bakmaktan zevk alıyordu ve bunun için cezalandırıldı."

"Peki ya Barry Palmer?"

"Kızlar, onun saldırılarının okşamayla başladığını ve ardından tecavüze dönüştüğünü iddia etmişler. Yer ve zamanla ilgili detaylar konusunda çelişkili ifadeler kullanmış olsalar da kendilerine yapılanlar konusunda son derece ayrıntılı açıklamalar yapmışlar. Katil onların mahkemedeki ifadelerinin ayrıntılarından haberdar gibi görünüyor çünkü Barry Palmer'ın bu ifadelere göre kızlara değen uzuvlarını kesmiş." Ellerimi kaldırıp sağ elimin orta ve işaret parmaklarını ve sol elimin işaret parmağını gösterdim. "Bu parmaklar ifadelerde özellikle belirtilmiş."

"Ne var ki, onun bunu bilebilmesi için polis dosyalarına erişebiliyor olması lazım." Başmüfettiş konuştuktan sonra kısa bir sessizlik oldu. Bu cümlenin akla getirdikleri rahatsız ediciydi. Peşinde olduğumuz katilin bir polis memuru olma ihtimalinin bu odadaki herkesin aklına ayrıntıları öğrenmeye başlar başlamaz geldiğinden emindim. Adalet sistemine olan inancını kaybetmiş polislerin sayısı azımsanmayacak kadar çoktu. Birinin bu konuda bir şeyler yapmaya karar vermiş olması yeterdi. Tek ihtiyaçları sağlam bir mideydi. Sonunda bütün bunları kelimelere döken Derwent oldu.

"O halde katilimiz elimizdeki bilgilere ulaşabiliyor. İçeride bir adamı var ya da katilin kendisi içeriden biri. Bir polis ya da sivil bir memur olabilir. Bu bölgede yaşayan bir cezaevi çalışanı, bu tip adamlarla uğraşmaktan bıkmış bir şartlı tahliye memuru..."

"Maeve'in sözünü ettiği tarzda bilgilere, örneğin Palmer hakkındaki ayrıntılı suçlamalara ulaşabilmek için Suç Bilgilendirme Sistemi'ne giriş yapabiliyor olması gerekir. Bu elimizdeki şüpheliler listesini biraz daraltır." Suç Bilgilendirme Sistemi'nde, Metropolitan bölgesinde işlenen suçlar yer alıyordu.

"Bu durumda listemiz polis memurlarını ve bazı sivil çalışanları kapsıyor. Tabii katilin mutlaka aramızdan biri olması

gerekmediğini de unutmayın. Onun bu dosyalara ulaşabilen birine ulaşabiliyor olması yeterli," diye devam etti Derwent.

Godley Derwent'e baktı. Odaya girdiğim andan beri ilk kez konuyla gerçekten ilgileniyormuş gibi görünüyordu. "Doğru. Bilişim departmanına gidin. İlk günden beri Barry Palmer'ın dosyasına kimlerin erişim sağladığını öğrenmek istiyorum. Ivan Tremlett'in suçu Kent sınırları içinde işlendi. Dolayısıyla onunla ilgili detaylar Suç Bilgilendirme Sistemi'nde değil yerel polis kayıtlarındadır."

"Gelgelelim Tremlett'le ilgili olarak katilin sadece onun hangi suçtan hüküm giydiğini öğrenmesi yeterliydi. Ortada ifade verecek canlı kurbanlar yoktu çünkü o sadece başkalarının yarattığı fotoğrafları indiriyordu," dedim. "Gerekli bilgileri cinsel suçlular listesinden almış olabilir. Suç Bilgilendirme Sistemi'ne erişebiliyor ya da erişebilen birini tanıyorsa, bu listeye de bakabiliyor olmalı."

"Belki de adam sadece halk arasında bilinenlerle yetiniyordur. Bölge karakollarından birinde çalışan bir memur olabilir. Dikkatli davranabilmeleri için bölgelerindeki pedofillerden haberdar olmaları gerekir. Ivan Tremlett'in geçmişini biliyor olmalılar." Derwent elini cebine daldırıp bir çiklet paketi çıkardı ve bize doğru tuttuktan sonra iki tableti çıkarıp ağzına attı. Nanenin konusunu odanın diğer ucundan, oturduğum yerden alabiliyordum.

Godley bana döndü. "Maeve, listeye bir göz at bakalım, başka kimler varmış. Bunun ardından muhtemel hedefleri nasıl uyarabileceğimizi düşünmeye başlarız."

"Bu işi kamuoyuyla paylaşmak istediğinize emin misiniz?" diye sordu Derwent. "Bir paniğe neden olabiliriz. İnsanlar sadece bölgelerinde dolaşan bir katil olduğunun değil, pedolarla burun buruna yaşadıklarının da farkına varıp paniğe kapılabilirler. Çeteler ayaklanıp adaleti sağlamaya kalkışabilir. Masum insanlar hedef alınabilir ve her şey bir kâbusa dönüşe-

bilir. Ayrıca yerel güçler, kendilerine gereksiz yere yöneltilen çok sayıdaki bilgi talep başvurusu nedeniyle çalışamaz hale gelebilir."

"Eğer sözünü ettiğin Çocuklara Yönelik Cinsel Suçların Açıklanması Programı'ysa, o listelere sadece belli bireylerle düzenli olarak bir araya gelen çocukların aileleri erişebilir. Her merak eden listeyi önüme açıp tarama yapamayacaktır. Ayrıca gerçekten gereksiz bulunan başvurular, yerel polis memurları tarafından reddedilebiliyor olmalı," dedi Godley sertçe.

Derwent yüzünü buruşturdu. "Bu programın iyi bir fikir olduğunu düşündüğümü söylemeyin sakın bana? Bir çocuk istismarcısına denk gelirler ümidiyle halkı rastgele insanlarla ilgili sorgulama yapmaya davet etmek... Pedofilleri tespit etmek bu kadar kolay olsaydı, hepsini toplar ve kısıtlı su kaynakları ve esasen bir köpekbalığı popülasyonu olan bir adaya bırakırdık."

"Evet, programın yetersiz kaldığı bazı noktalar yok değil ama bu listeler insanların kendilerini güvende hissetmelerini sağlıyor. Ayrıca birkaç çocuğun başına bir şey gelmesini de engelleyebilirler." Godley'nin heyecanı gitmiş, yüzündeki bitkin ifade geri dönmüştü. Gözlerini iki kere ovuşturdu ve sözlerine devam etti. "Halkın paniğe kapılmasını önlemek için bu davadaki bilgi akışını kontrol altında tutmalıyız. Bu nedenle tehlike altındaki kişileri hedef alacağız. Bu insanların bölgeyi geçici olarak boşaltmasını sağlayacağız ki onların güvenliği konusunda endişelenmek zorunda kalmayalım. Tabii yapabileceklerimizin de bir sınırı var. Pedofil kılığına girip kendilerine saldırmasını beklesinler diye hiçbir bölge amiri bana adam vermez. Bu iş için çok adam gerekir ve durum medyada duyulacak olursa tepki çekebiliriz. Ayrıca potansiyel kurbanların da kendilerine göstereceğimiz bu ilgiden memnun kalacağını sanmıyorum. Uyarıları gizli tutmayı ba-

şaramazsak bu insanların deşifre olmasına ve hüküm giymiş cinsel suçlular olarak tanınmasına yol açabiliriz. Bu işi ikiniz halletmenizi istiyorum çünkü bölge karakolundan bilgi sızma ihtimali çok yüksek. Katilimizin yapıklarımızdan haberdar olmasını istemeyiz."

Derwent ayağa kalkıp Godley'nin ofisinin duvarında asılı duran devasa Londra haritasının başına gitti. "Hangi bölgede çalışmamız gerektiğini tespit etmemiz gerekecek. Şu anda elimizde birbirinden aşağı yukarı bir buçuk kilometre uzaklıkta bulunan iki nokta var. Katilin çalıştığı alan hakkında fikir edinebilmek için üçüncü bir noktaya daha ihtiyacımız var. Bu iki cinayetin birbirine bu kadar yakın noktalarda işlenmiş olmasının, katilin kurbanları nerede bulacağını biliyor olmasından başka bir anlamı olmayabilir."

Godley yüzünü buruşturdu. "Bir ceset daha bekleme düşüncesi hoşuma gitmiyor, Josh. Birilerinin biz yeterince hızlı hareket etmediğimiz için öldüğünü görmek istemiyorum."

"Pek fazla seçeneğimiz yok. Bölge polisinden yardım isteyemeyiz çünkü onlara güvenmiyoruz. Potansiyel kurbanlar da bizim tarafımızdan bulunmak istemiyor. Onların tek istedikleri görünmez olmak. Yani onlardan da pek destek göreceğimizi sanmıyorum. Katille aynı yerlere, aynı taşların altına bakacak, ortalığa biraz ışık tutup böcüğün kaçışmasını bekleyeceğiz. Katille aramızdaki tek fark, bizim onları bulduğumuzda ezmek istemiyor oluşumuz."

"Çok güzel." Godley'nin yüzünde neredeyse istem dışı bir gülümseme belirdi.

Aralarındaki bu keyifli övgü alışverişini böleceğim için mahcup olarak hafifçe öksürdüm. "Katilin Palmer ve Tremlett'le başlamasının nedenini de bulmalıyız. İkisinin suçları birbirinden çok farklı ve bunun dışında pek ortak noktaları da yok. Katilin neden onları seçtiğini anlayabilirsek sırada kimin olduğunu tahmin edebiliriz."

"Güzel. Bu fikri sevdim. Bunu da aklımızdan çıkarmayalım."

"Bir kurbanımız daha olsa işimiz kolaylaşır," dedi Derwent ağzında çiklediyle pis pis sırıtarak. Godley kaşlarını çattı.

"Kes şunu da işine bak, Josh. Beni sinirlendirmeye çalışmayı bırak ve derhal ofisimden çık." Sözlerinin sertliğine rağmen Godley'nin sesi öfkeli değil, keyifliydi.

Müfettiş gidip kapıyı benim için tuttu. "Gel hadi. Bırakalım da patron işine baksın."

Godley eliyle işaret etti. "Hayır. Bekle. Seninle biraz konuşmak istiyorum, Maeve." Derwent'e döndü. "Teşekkürler, Josh. Sen eve gidebilirsin. Yarın görüşürüz."

Derwent yüzünde anlamsız bir ifadeyle başını salladı ve odadan çıkıp kapıyı arkasından kapadı. Başmüfettişle birlikte onun masalara doğru ilerleyişini, masasının yanından geçerken ceketini alışını ve odanın sonundaki çift taraflı kapıdan geçip gidişini izledik.

"Nasıl?"

Godley'ye baktım. Bu soruya nasıl cevap vermem gerektiğinden emin değildim. "Dava mı? Kolay değil ama idare ediyoruz."

"Kötü bir dava ama sizin iyi bir iş çıkaracağınızı biliyorum. Sen işini doğru ve eksiksiz yapan bir polissin ve bu davanın ihtiyacı olan da böyle biri. Bu davada görev almanı istedim çünkü Müfettiş Derwent'le ikinizin güçlü yönlerinin birbirini tamamlayacağını düşünüyorum."

Bu konudaki şüphelerimi gizleyebilmeyi umarak başımı salladım. Godley gözlerini kısıp yüzüme baktı.

"Derwent'le ilgili şüphelerin var, öyle değil mi? Tanımak kolay olmayabilir ama o aslında iyi biridir. Onunla birkaç sene önce, daha bir dedektif olduğu günlerde birlikte çalışmıştık. Tom'un gidişinin ardından ekipte yer açılınca aklıma ilk o geldi. Keith Bryce da ikinci isimdi. Patronları ikisi için de ikna etmeyi başardım."

"Müfettiş Derwent'in çok iyi olduğundan eminim. Onu sahada görmek için sabırsızlanıyorum." Hakkında daha güzel sözler söylemeyi başaramamıştım ama bu Derwent'in değil tamamen benim sorunumdu. Godley'nin insanların zihnini okumak gibi neredeyse insanüstü bir becerisi vardı ve onlar hakkında çok nadir yanılırdı. Eğer Derwent'i ekibine katmaya değer bulduysa yapabileceğim tek şey onunla iyi geçinmenin bir yolunu bulmaktı. Ayrıca müfettişle başa çıkmakta zorlanıyor olsam da, bunu patronun karşısında itiraf etmeyecektim. Bu beni kötü gösterirdi ve daha da önemlisi, Derwent kendisinden şikâyet ettiğimi duyacak olursa hayatımı cehenneme çevirirdi.

"O biraz zor biridir. İnsanları tedirgin etmeyi sever. Sinirlendirebildiğini fark ederse seni bir daha asla rahat bırakmaz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu bir uyarı mı?"

"Öyle de denebilir. Aslında böyle bir uyarıya ihtiyacın olmadığını biliyorum. Eminim onunla nasıl başa çıkacağını benden daha iyi biliyorsundur. Ben sadece Josh'un sözlerini her zaman çok ciddiye almaman gerektiğini hatırlatmak istedim. Ara sıra tam bir baş belası gibi davrandığı olur ama bunu genellikle sadece karşısındakini biraz kızdırmak için yapar."

"Cinsel taciz suçlamamı geri çekeyim o halde." Gülümsedim. "Gerçekten ondan rahatsız değilim. Eminim, çok iyi anlaşacağız."

"Birbirinizden çok farklısınız. İşi sen yoluna koyacaksın. Josh daha çok büyük resmi görmekte başarılıdır. Seni sindirmesine izin verme ama söylediklerini dikkate almamazlık da etme. Merkez Görev Timi ndeyken birkaç önemli davayı çözdü. Doğru zamanda doğru yerde olmak konusunda tuhaf bir yeteneği vardır ve işini gerçekten iyi yapar." Godley'nin sesinin tonunda Müfettiş Derwent'le ilgili söyleyeceklerini tamamlamış gibi bir kesinlik vardı. Ayağa kalktı. "Geç oldu. Artık eve gitmelisin."

Saatime baktım ve elimde olmadan dehşetle haykırdım. "Aman Tanrım. On dakika önce Crouch End'de olmalıydım. Erkek kardeşim beni öldürecek."

"Takma kafana. En azından çözmesi kolay olur. Bu günlerde böyle davalar pek bulunmuyor." Gülümsedi. "Git. Hadi koş. Seni affedeceğine eminim."

Hemen ofisten dışarı fırladım. Masamı altüst ederek daha sonra göz atma şansı yakalayacağımı umduğum notlarımı çantama tıktım, telefonumu alıp hızlı hızlı, beceriksizce bir özür mesajı yazarken ofisin kapısına doğru koştum. Trençkotumun bir kolunu giyebilmiştim; diğeri yanımdan sallanıyordu ve benim durup onu düzgünce üzerime giyecek zamanım yoktu. Akşam programım birbirine girmişti. Eve gitmeli, Dec'in gönlünü almalı, ondan kurtulmayı başarmalı, üstüme başıma çeki düzen vermeli, mutfağı temizlemeli, banyoyu temizlemeli, evi derleyip toplamalı ve saat dokuzda Rob'u karşılamaya hazır olmalıydım. Olacak iş değildi. Yapılacaklar listesini bir kez daha gözden geçirip çok gerekli olmayanları elerken çıkışa doğru koşuyor, koridoru topuk seslerimle inletiyordum. Banyoyu temizlemesem de olurdu ama mutfak lavabosu konusunda mutlaka bir şeyler yapmalıydım. Evin geri kalanı, henüz açmadığım kutular yüzünden zaten dağınık görünecekti: bu konuda endişelenmeme gerek yoktu. Ne yapıp edip yatak çarşaflarını değiştirmem gerekiyordu ve bacaklarımı halletmem de şarttı.

Koridorun sonundaki kapıyı bir omuz darbesiyle geçip merdivenlere yöneldiğimde gülümsüyordum. Gittiğim yere ve oraya hızlıca varmaya odaklanmış, düşüncelere dalmıştım. Havadaki belli belirsiz nane kokusunu algılayıp neler olduğunun farkına varmaya fırsat bulamadan birinin kolumu sıkıca yakaladığını hissettim. Durmanın şiddetiyle savruldum ve kendimi birden Derwent'le yüz yüze buldum. Hareket edemiyor olmanın yarattığı şaşkınlıkla bir an Derwent'e anlamsız

gözlerle baktım ve ardından kendime geldim. Ne olduğunu anlar anlamaz içimi tarifsiz bir öfke kapladı. Kolumu sertçe çekip Derwent'in elinden kurtardım ve diğer elimi göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi küt küt atan kalbime götürdüm.

"Ödümü kopardın."

"Bunun için üzgünüm." Üzgün olmadığı sesinden belli oluyordu. "Patronla ne konuştunuz?"

Lafı dolandırmanın anlamı yoktu. O da kendisinden bahsettiğimizi gayet iyi biliyordu. Benden daha kıdemli bir memurdu ama öyleymiş gibi davranmıyordu; aramızdaki rütbe farkını umursamadan cevap verdim. "Godley sizin ahmağın tekiymiş gibi davranmanıza rağmen öyle olmadığınızı söylemek istemiş. Kısaca böyle," dedim.

"Hepsi bu mu?"

"İyi bir polis olduğunuzu söyledi." Birkaç saniye bekledim ve bu arada ceketimin diğer kolunu kolumdan geçirip kemerimi sert bir hareketle sıkıca bağladım. "Artık ikimiz de patronun hakkımızda ne düşündüğünü öğrendiğimize göre, gidebilir miyim? Geç kaldım."

"Evet." Derwent yolumdan çekilmişti ki tam yanından geçip gidecekken ekledi. "Bir konu daha var... Davayla ilgili başka parlak fikrin olacak olursa, beni toplantıya hazırlıksız gelmiş durumuna düşürmek yerine, içeri girmeden önce bunlardan haberdar etmeni tercih ederim."

"Toplantıya hazırlıksız girdiniz. Dosyaları okumadınız." diye itiraz ettim. "Gerçi bu benim işim. Godley'ye göre ben ayrıntılarla uğraşırken sizin de büyük resmi görmeniz gerekiyormuş. O yüzden ona nasıl göründüğünüzü kafanıza takmayın. Ayrıca oturup konuşmaya başlayana kadar konuyu kafamda netleştirmeyi başaramamıştım. Daha önce düşünsem size de daha önce söylerdim. Ben bu tarz oyunlarla ilgilenmiyorum. Tek istediğim işimi iyi yapmak ve bu katilin yakalanmasına yardımcı olmak."

"Alkışı hak ettin doğrusu." Derwent sözlerimi komik bulmuş gibi görünüyordu. Bu hali öfkeli olduğu zamankinden daha rahatsız ediciydi. "Seni sevdim, Kerrigan. Geri adım atmıyorsun."

"Pek atmam. Özellikle de haklı olduğum zamanlarda." Onun yanından geçip merdivenlerden inmeye başladım. Beni izleyen bakışlarını hissedebiliyordum. Kalbimin hâlâ küt küt attığını göremez ya da ceketimin cebine sakladığım kolumun hâlâ vücudumda dolaşan adrenalinden tir tir titrediğini tahmin edemezdi. Başımı ve omuzlarımı arkaya attım ve sakin görünmeye çalışarak yavaş yavaş aşağı indim. Onun arkamdan bir kez daha seslenebileceğini ya da yine koluma yapışabileceğini düşünmeden edemiyordum. Köşeyi dönüp görüş açısından tamamen çıkana kadar nefesimi tuttuğumun farkına bile varmamıştım.

Çok geç kalmıştım. Dec beni bekliyor olmalıydı. Bu da acele etmem için bir nedendi tabii ki ama arabaya kadar koşarak gitmemin asıl nedeni değildi.

Beşinci Bölüm

Yeni evimin bulunduğu, Edwardian tarzda yapılmış, çift cepheli, eski püskü binanın önüne geldiğimde korktuğumun başına geldiğini sandım. Declan, ön kapıya çıkan tozlu mermer merdivenlerde oturmuş beni bekliyor falan değildi. Evin hemen önüne park etmiş olduğu minibüsünün içinde sinirli sinirli gazete de okumuyordu. Kısa süre önce burada olduğunu tartışmasız şekilde gösteren, kapımın hemen önüne yığılmış kutulara rağmen Declan, apartmanın holünde de yoktu. Durdum ve onları apartmanın holünden içeri taşımak için harcayacağım enerjiyi düşünerek bezgin gözlerle kutulara baktım. Bütün bunları içeri taşıdıktan sonra ortalığa biraz çeki düzen verip biraz da süslenmeye ne kadar zamanım kalacaktı? Üzücü de olsa bu sorunun cevabı belliydi: zamanım kalmayacaktı.

Dairem giriş katının bir ucundaydı. Şu anda benim dökün-tülerimle dolu olan karanlık ve tozlu holde, binanın geçmişte geçirdiği görkemli günlere işaret eden büyük ve gösterişli merdivenler dışında göze çarpan bir şey yoktu. O ihtişamlı günler geride kalmıştı. Ev uzun yıllar önce hazin bir şekilde dairelere bölünerek parça parça satılmıştı. Zaman zaman holün üzerini kaplayan lekeli tavan penceresinden grimsi gün ışığı içeri sızıyordu ama bu Mart akşamında hava çoktan ka-

rardığından hol de karanlıkta kalmıştı. Bunların dışında içeride göze çarpan tek şey kapımın hemen yanındaki duvara dizilmiş posta kutularıydı.

Holün diğer ucunda, karşı komşumun kapısı vardı. Üzerinde herhangi bir isim ya da işaret bulunmayan kapı beyaza boyanmıştı ve şu anda hafifçe aralık duruyordu. Aralıktan dışarı evde bilgisayar oyunu oynandığını gösteren tanıdık otomatik silah sesleri yayılıyordu. Bu gürültünün içinde hararetle bir şeyler anlatan Dec'in aşırı heyecanlı sesini duyunca pek şaşırmadım.

Birkaç kez kapıya vurdum ve cevap veren olmayınca içeri girip silah seslerini takip ederek oturma odasına ulaştım. Daire benimkinin aynısıydı ama benim kendi daireme aşık olmama neden olan dışarıya doğru çıkıntılı, kavisli pencere, bu dairede yoktu. Yeni evimdeki birçok eksikliği görmezden gelmiştim çünkü sadece bu pencere burada mutlu olmam için yeterliydi. Pencere demir parmaklıklarla çevrilmiş küçük bir parka bakıyordu. Yılın bu zamanında yemyeşil yapraklar, parktaki ağaçların çıplak dallarını yavaş yavaş örtmeye başlamıştı. Bu pencereden saatlerce dışarıyı izleyebilirdim. Eğer bir gün kendime biraz olsun zaman ayırabilecek olursam bunu mutlaka yapacaktım. Daha önce hiç manzaralı bir evim olmamıştı ve her sabah kalkıp bu pencereden dışarıya bakmak beni ferahlatıyordu. Komşumun iki dar penceresi de benim dairemle aynı manzarayı paylaşıyor olmalıydı ama sonuna kadar çekilmiş kalın perdeler, ekrana düşmesi istenmeyen ışıkla birlikte onu da engelliyordu. Bu evde bilgisayar oyunlarının kral olduğunu içeri girer girmez anlayabiliyordunuz. Yere saçılmış çeşitli oyun sistemlerinin mucizevi şekilde birbirine karışmadan duran kabloları, odanın farklı yönlerine doğru yayılıyordu. Bir duvarın tamamı raflara dizilmiş oyunlarla kaplanmıştı. İçeride tek bir kitap bile göremiyordum.

Üniformalı bir adam animasyonunun yüzünde ciddi bir

ifadeyle oyunculara alacakları görevleri açıkladığı kocaman, geniş ekran televizyonun önüne iki oyun sandalyesi yerleştirilmişti.

"Bu kısımlardan nefret ediyorum," dedi kucağında oyun kumandasıyla, soldaki sandalyede oturan erkek kardeşim.

"Ben de. Hadi konuşmayı kes de adamları vurmaya başla."

"Konunun ne olduğu kimin umurunda? Nasıl olsa hepsi zırva... Sana bağıran ya da silahını doğrultan bütün gri üniformalıları patlat ve ölmemeye çalış. Bütün bilmen gereken bu."

Mutlu birleşmesine hiçbir engel yok bence gerçekten sevenlerin.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim çocuklar..."

İkisi birden arkalarını dönüp bana baktılar. Dec'in yüzündeki alaycı ifadeye rağmen komşum gülümsüyordu. Hemen ayağa kalkıp elini uzattı. Boyu benden altı yedi santim daha kısaydı ve birbirine karışmış açık renk saçları, bakımsız keçi sakalı ve burnundan aşağı doğru kayıp duran metal çerçeveli, küçük bir gözlüğü vardı. Utangaç, çarpık gülümsemesi, yüzüne sempatik bir hava katıyordu.

"Ben Chris. Chris Swain. Kardeşini meşgul ettiğim için esas ben senden özür dilerim."

"Hiç önemli değil. Kardeşimi oyaladığın için teşekkürler." Ağzının kenarından dilini dışarı çıkarmış, makineli tüfeğinin modunu değiştirmeye çalışan Dec'e baktım. "Nasıl gidiyor, Dec? İşten erken çıkamadığım için üzgünüm."

Cevap yok. Tekrar komşuma döndüm. "Şimdi ondan nasıl kurtulacaksınız çok merak ediyorum. Burası onun hayallerindeki ev ve görünüşe bakılırsa o çoktan buraya yerleşmiş."

"Sadece şu bölümü bitirmek istiyorum," dedi kardeşim. Kendini tüm benliğiyle ekranda hareket eden her şeyi vurmaya adamak uğruna on beş yılını ve evli ve iki çocuk babası olduğu gerçeğini bir kenara atıvermişti. "Chris bu işten para kazanıyor."

Kaşlarımı kaldırıp merakla baktığım Chris utangaç utangaç gülümsedi. "Birkaç dergi için oyun ve teknoloji yazıları yazıyorum. Oldukça popüler bir blogum var. Bu yüzden yeni çıkan ürünleri ve oyunları değerlendirmem için bana gönderiyorlar. Pek yetişkin işi sayılmaz ama oldukça eğlenceli ve faturaları ödememi sağlıyor."

"Mükemmel iş." Ona kendi mesleğimden söz etmedim. Tanımadığım insanlara ne iş yaptığımı söylememeyi alışkanlık haline getirmiştim. Ne tepki vereceklerini tahmin edemezdiniz. Kanunlara harfi harfine uyanlar bile, onları tutuklama yetkiniz olduğunu öğrendiklerinde birden gerginleşirlerdi. "Akşamını böldüğümüz için tekrar özür dilerim. Ve tabii davet edilmeden evine daldığım için."

"Hayır, hayır. Gidip gelirken seni görmüştüm ve bir tanışma fırsatı yakalamayı umuyordum." Chris tek eliyle, becerriksizce saçını düzeltti. "Yani... Tanrım bu kulağa biraz tuhaf geliyor. Demek istediğim şu ki, insanın komşularını tanıması güzel bir şey ve yeni insanlarla tanışmak da kolay değil. Özellikle de Londra'da."

"Nerelisin?"

"Suffolk. Londra'dan çok uzak değil ama bambaşka bir dünya. Orada herkes birbirinin ne yaptığını bilir."

"Oradan ayrılmak için güzel bir nedene benziyor."

"Haklı olabilirsin." Chris fazla içten sayılabilecek bir kahkaha patlattı. Biraz önce söylediklerinin utancını hâlâ üzerinden atamamış gibi görünüyordu. Onu biraz rahatlatabilmeyi umarak hafifçe gülümsedim. "Peki ya sen?" diye sordu.

"Ah, ben banliyöde büyüdüm. Londra tarzı umursamazlığa alışkınım."

"Neyse ki Chris beni umursadı," dedi Dec elindeki oyun kumandasını yere bırakırken. Ekran kırmızıya dönmüştü. Oyun bitti, öldün. Ayağa kalktı. Birden ikimizin de Chris'in tepesinde dikildiğimizi fark edip birkaç adım geri çekildim.

1.90 boyundaki Dec, yapılı bir adamdı ve odanın içinde oldukça fazla yer kaplıyordu.

"Neredeydin bu saate kadar?" Dec abi sesiyle konuşunca ben de doğal olarak küçük kardeş sesiyle savunmaya geçtim.

"Söyledim ya, işten çıkamadım. Gitmeden önce kutuları eve taşımama yardım eder misin? Kendi başıma yapmam bir milyon yıl sürer."

"Neden hemen çıkıp gitmedim sanıyorsun?" Dec gerindi. "Annem bana bütün kutular içeri girene kadar buradan ayrılmayacağıma dair söz verdirdi. Görünüşe bakılırsa en değerli parçalarından birkaçını sana vermiş."

"Harika." Sesimin sevinmiş gibi çıkması için uğraşmamıştım bile. Son zamanlarda annem gününün büyük bir kısmını tavan arasını temizleyerek geçirmeye başlamıştı. Yirmi sekiz yılda ne kadar az eşya biriktirebildiğimi görünce dehşete kapılmış, yakın zamanda evleneceğime olan ümidini de kaybettiğinden yıllardır benim için özenle sakladığı eşyaları yavaş yavaş göndermeye karar vermişti. Onu kırmadan bu eşyaları istemediğimi söylemem imkânsızdı.

"Bu kutuda porselenler varmış. Bütün bildiğim bu. Dikkatli taşımam için beni defalarca uyardı."

"En azından işe yarayacaklar. Kâğıt tabaklarla idare etmeye çalışıyordum." Chris'e dönüm. "Tekrar özür dilerim. Biz seni daha fazla rahatsız etmeden çıkalım."

Chris ellerini ceplerine daldırıp ayaklarını içeri doğru kıvırdı. Bu haliyle bir utangaçlık parodisi sergiler gibiydi adeta. "Ben de yardım edebilirim. Yani, şey... Kutu taşımakta iyiyimdir."

Ne cevap vereceğimi bilemiyordum. Bir yardım teklifini geri çeviremeyecek kadar zor durumdaydım ama yeni komşumu evime davet etmek istediğimden de emin değildim. Ayşenca bu ondan yararlanmak gibi olacaktı ve Dec'in onun evinde oyalandığı da düşünülürse, bir akşamda bu kadarı fazlaydı.

"Harika." Dec'in böyle çekinceleri olmadığı belliydi. "Ne kadar kalabalık, o kadar iyi. Hemen taşır bitiririz."

"Tamam. Nereden başlamak istersiniz?

Birlikte kapının önüne çıktık ve sıfırla (Dec) yürüyüşe çıkarılmayı bekleyen bir köpek gibi (Chris) arasında değişen farklı istek seviyeleriyle kutulara baktık. Ben kutuların içinden neler çıkacağı konusundaki ortalama merakımla ikisinin arasında bir yerlerdeydim. "Tamam o halde, gençler. Siz taşımaya başlayın, ben de size hangisini nereye bırakacağınızı söyleyeyim."

Dec gözlerini kıstı. "Şu konuyu bir açıklığa kavuşturalım. Biz kutuları taşıyacağız, sen de orada dikilip sağı solu göstereceksin. Doğru mu anlamışım?"

"Aşağı yukarı," dedim.

"Bence sorun yok." Chris huzuru korumaya kararlı görünüyordu. Onun kutulardan birini kucaklamasının ardından Dec de oflaya puflaya ikinciyi kaldırdı.

"Bunlar getirmemi istediğin kurşun ağırlıklar olsa gerek, Maeve."

Onu duymazlıktan gelerek kapıyı açıp ışıkları açtım ve ortalarda beni utandıracak bir şey bırakmadığımdan emin olmak için evin içinde hızlıca bir tur attım. Hayatımda ilk defa, evimi makul derecede toplu bırakmayı başarmıştım. Kendimle gurur duydum. "Kutuları şu duvarın kenarına bırakın lütfen. İçinde mutfak eşyası olanlar şuraya gidecek. Hepsi bundan ibaret."

"Yoksa senin bütün yapacağın da bundan mı ibaret?" Dec elindeki kutuyu göğüs hizasından yere bırakıverdi. Kutunun dibinden kulağa hiç hoş gelmeyen bir şangırtı geldi. "Tüh!"

"Beni seni annene şikâyet etmek zorunda bırakma," dedim ters ters. "Hem ben işin başında duruyorum."

Chris kucağındaki kutuyu yere bırakıp bize baktı. "Siz ikiniz kaç yaşındaydınız?"

"Bazı şeyler hiç değişmez." Dec bir kutu daha almak için dışarı çıkarken koluma hafifçe vurdu.

"Birlikte olduğumuzda yaşımız küçülüyor." Yüzümü buruşturdum. "Yine özür dilemem gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Yapma lütfen. Didişmenizi izlemek çok eğenceli."

"O halde biraz mısır patlatıp şuraya bir sandalye çeksen iyi edersin çünkü biz didişmekten başka şey yapmıyız."

Dec getirdiği ikinci kutuyu, birincinin üzerine bıraktı. "Yardım edecek misin yoksa orada öylece dikilip durmaya mı geldin, dostum?" Dec, Chris'in yardım etmek için gönüllü olduğunu unutmuş gibi görünüyordu. Ona bunu hatırlatmak için ağzımı açmıştım ki Chris benden önce davranıp ona cevap verdi.

"Üzgünüm. Ben...dalmışım." Tekrar bana dönüp birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra Dec'in peşinden dışarı çıktı. Gözlerinde gördüğüm şey konusunda yanılmış olmam imkânsızdı. Telaşla oradan uzaklaşıp yatak odama gittim. Kapıdan içeri girdiğim sırada aynada kendime şöyle bir baktım. Sıkıcı bir pantolon ve ceket. Buruş buruş gömlek. Her zamanki gibi uzun ve yorucu bir günün sonunda, uçlara doğru iyice kontrolden çıkan saçlar. Görebildiğim kadarıyla görünüşümde bir erkeği birkaç değil bir kez bile yüzüme bakturacak bir şey yoktu.

"Kahretsin," dedim aynadaki yansımama bakarak ve kesinlikle etkilemeye çalışıyor olmamam gereken tek erkek için, kendime elimden geldiğince çeki düzen vermeye giriştim.

Eşyaların içeri taşınmasının bittiğinden emin olana kadar odamdan dışarı burnumu bile çıkarmadım. Pantolonla ceketi üzerimden çıkarıp -ne giydiğim umurumda değilmiş gibi görünsün diye- bir kot pantolon ve gözlerimin gri rengini ortaya çıkaran, kül rengi, vücudu saran bir kazak giydim. Saçlarımı elimden geldiğince toparlamaya çalıştım ve gözlerime,

işi panda boyutlarına vardırmamaya özellikle dikkat ederek beni biraz olsun uyanık gösterecek kadar rimel sürdüm. İçim içime sığmıyordu. Bu, yanlış olduğunu bile bile sarhoş olup uygunsuz davranacağınız ve çok eğleneceğiniz bir gecenin başında hissettiğiniz duygu gibiydi.

Ve Rob, yarım saat içinde burada olacaktı.

Odamdan çıktığımda Dec ellerini başının arkasına koymuş, kanepede yatıyordu.

"Küçük arkadaşın gitti mi?"

"O asıl *senin* küçük arkadaşın. Bana seninle ilgili sorular sorup durdu. Ne tarz filmlerden hoşlandığını, nasıl bir işte çalıştığını falan... Merak etme, ona işinden söz etmedim. Bu arada bir erkek arkadaşın olup olmadığını da öğrenmek istedi."

"Peki sen bu konuda ona ne söyledin?"

"Senin aşk hayatın hakkında düşünmek istemediğimi ve bu konunun benim için tam bir muamma olduğunu -ki bu tamamen doğru. Böyle olmasından çok memnunum."

"Ben de şurada biraz oturup seninle aşk hayatımı konuşuruz diye düşünmüştüm." Kanepenin koluna oturdum. "Ne var ne yok? Fırsat bulur bulmaz koşarak eve gidersin sanmıştım."

Dec bir türlü rahat edemiyormuş gibi başını sağa sola çevirdi. "Hiç. Son günlerde annemle konuştun mu?"

Bu iki cümle arasındaki bağlantıyı kurabilmek için bir dedektif olmama gerek yoktu. Göğsüne hafifçe vurdum. "Kendini ele verdin. Annemin bana bir şey söylemiş olmasından korkuyorsun. Demek ki bilmem gereken bir şey var."

"Senden de hiçbir şey saklanmıyor, Maeve. Dedektif gibisin doğrusu."

"Ha ha," dedim sakin bir sesle. "Tekrar sana dönelim. Neler oluyor? Şimdi yakından baktım da berbat görünüyorsun." Yüzü günlerdir ne uyumuş ne de doğru düzgün yemek yemiş gibi şişmişti ve fazlasıyla solgun görünüyordu.

"Çok sağ ol." Dec eliyle birkaç gündür kesilmediği belli olan sakallarını sıvazladı. "Abby'yle bazı sorunlar yaşıyoruz ama bu konuda konuşmak istemiyorum. Bu arada eğer annem sana bizimle ilgili bir şeyler anlatacak olursa, onu hiç dinleme. Her şeyi yanlış anladı ve işin doğrusunu ona bir türlü anlatamıyorum."

Bildiğim kadarıyla bu, deveye hendek atlatmaktan zordu ama şimdi bu konuyu açmanın sırası değildi. Declan'la Abby'nin sorunları olduğunu öğrenmenin şokunu hâlâ üzerimden atamamıştım. "Detaylara girmek istemiyorsan bana olanları kısaca anlat. Hanginizin başı dertte?"

"İkimizin de." Dec yüzünü iki eliyle kavrayıp sızlanarak aşağı doğru çekti. Gözaltlarındaki derinin ardındaki kırmızı, parlak kısımları görünce birden irkildim. Bu görüntü bana Ivan Tremlett'in otopsi raporundaki fotoğrafları hatırlatıyordu. "Kısaca anlatmam gerekirse, aramız pek iyi değil ve ayrılmayı düşünüyoruz. Annem bu durumdan hiç memnun değil. Birbirimize söz verdiğimizi söylüyor. Ne bu sözü ne de kendisini umursamıyor olsak bile, hiç olmazsa durup çocukları düşünmemiz gerekiyormuş."

"Dur biraz. Abby'yle ayrılmanızın annemi düşünmekle ne ilgisi var?"

"Telefon konuşmalarını düşün, Maeve. İnsanları düşün. Ailenin geri kalanını... Bunu duyarlarsa kim bilir akıllarına neler gelir?"

Dec'in bu harika takliti karşısında elimde olmadan gülüverdim. "Tam anneme göre bir çıkış. Sanki babamla mükemmel bir evlilikleri varmış gibi... Bana kalırsa birliktelikleri karşılıklı anlayışsızlığa ve Sky Sports kanalının şifa veren oyalayıcılığına dayanıyor."

"Onlar boşanmaya inanmıyorlar," dedi Dec sıkıntılı bir sesle. "Bu yüzden, sonsuza dek birlikte kalacaklar. Mutlu olup olmadıklarını bile bilmiyorlar. Onlar için önemli olan

bu değil. Onlar için önemli olan tek şey birlikte kalıp, hata yaptıklarını düşünebilecek olan insanlara fırsat vermemek."

"Bunu neden umursasınlar ki?"

"Annem bütün zamanını neredeyse hiç tanımadığı insanları yargılayarak geçiriyor ve herkesi de kendi gibi zannediyor. Sanki ailede ya da tanıdıklarımız arasında Abby'yle benim ne yaptığımızı umursayan biri varmış gibi..."

"Peki ne yapacaksın?" Onların boşanacağını duymak hoşuma gitmeyecekti ama eğer kararı buysa Dec'in arkasında olacaktım ve onun, bunu bildiğini umuyordum.

Dec yattığı yerde doğrulup başını ellerinin arasına aldı. "Yemin ederim ki hiç bilmiyorum. Bu kararı Abby'yle birlikte vermemiz gerekiyor ve o şu anda benimle pek konuşmuyor."

"Neler oldu?"

"Bak, detaylara girmek istemiyorum ama annem Abby'ye ateş püskürüyor. Seni arayacak olursa, onun hakkında söylediklerinin üzerinde durma. Oğlunun da yanlış yapmış olabileceğini bir türlü kabul edemiyor ve bu yüzden konuyu tarafsız bir gözle göremiyor."

Tamam."

"Bu kadar mı? Soru falan yok mu?"

Omuz silktim. "İstemediğine göre bu konuda konuşmak zorunda değilsin. Ağzından laf almaya çalışacak değilim. Bu konu beni ilgilendirmez."

"Doğru. İlgilendirmez." Dec kendini sorularımı savuşturmaya hazırlamıştı. Tehlikenin geçtiğini anlayıp rahatladıkça omuzlarının düştüğünü görebiliyordum. "Zaten sen ilişkiler hakkında pek bir şey bilmezsin."

"Senden çok bildiğim kesin," dedim sertçe. "En azından hayatta birden fazla ilişkim oldu."

"Tek gecelik ilişkiler sayılmaz."

"Ben hiç tek gecelik ilişki yaşamadım!" *Tabii birkaç kısa süreli ilişkim olmuş olabilir...*

"Neyi kastettiğimi biliyorsun. Senin hiçbir ciddi ilişkin olmadı. Kimseye tam olarak bağlanmadın. O tarz şeylerden kaçıyorsun."

"Bağımsız olmayı tercih ediyorum," dedim bu konuyu önemsemiyormuş gibi sakin bir sesle. Oysa söyledikleri beni üzmüştü.

"Orası kesin. Kimse senden bir şey bekleyemez, öyle değil mi? Ne erkek arkadaşın, ne ben, ne annem de de babam."

"Yine mi bu konu?" diye tersledim onu: bu sefer gerçekten sinirlenmiştim. Bu bir türlü kapanmayan eski bir konuydu.

"Üzgünüm. Sorumluluklarını nasıl görmezden geldiğin hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını unutmuşum."

"Ben sorumluluklarımı görmezden gelmiyor falan değilim. Onları kovalamıyorum, o kadar. Evli değilim, çocuklarım yok. Annemle babamın peşinde koşmuyorum çünkü evim onlarınkine yakın değil ve sık sık onları görmeye gidemiyorum çünkü çalışma saatlerim düzensiz. Senin durumun bunun tam tersi ama bu senin hayatın, benim değil. Memnun olmadığın seçimler yapmış olman benim suçum değil. Ayrıca bu konu nasıl oldu da bana geldi? Senden ve evliliğinden konuşuyor olmalıydık."

"Konuşulacak bir şey yok." Dec'in üzerine fazla gitmiştim. Ayağa kalktı. Yaralıyken daha da tehlikeli olan bir ayı gibi kocamandı. "Senin sorunun ne biliyor musun? Her şeyi anladığını sanıyorsun. Hiçbir şeyi anlamıyorsun, Maeve. Sonsuza dek gerçeklerden kaçamazsın. Er ya da geç bir yuva kurmayı düşünmek zorunda kalacaksın."

"Seninki çok başarılı olduğu için mi?"

"İnsanlar böyle yaptığı için. İnsanlar biriyle mutlu olmak konusunda şanslarını dener ve işlerin iyi gideceğini umarlar. Hayatını her şeyin kötü gideceği beklentisine göre kurarsan son nefesini mutsuz ve tek başına verirsin."

"Dec, bütün gün tek gördüğüm bu. İşlerin yolunda gideceğini düşünen ve sonunda ölüp giden insanlar."

"Onlar uç örnekler."

"Tamam o halde, seni ele alalım. Bekârlığın alternatifi olarak kendi durumunu önermiyorsun herhalde, öyle değil mi? Berbat görünüyorsun, hayattan bezmişsin ve perişan haldesin. Pek çekici sayılmaz."

"Ben en azından denedim. Sen bunu da söyleyemiyorsun." Dec kollarını kavuşturdu. "Ayrıca sen neden öyle giyinip süslendin? Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Hayır. Rob geliyor."

Dec'in kaşları yavaşça yükseldi. "Bu o birkaç ay önce bir ilişkiye başlar gibi olduğun Rob mu?

"İş arkadaşım olan Rob."

"Varını yoğunu vitrine çıkarmanın nedeni de onun iş arkadaşın olması herhalde.

Kazağımın biraz aşağı kaydığını fark edince yakasını çekiştirip düzelttim. Birden kendimi rahatsız hissetmiştim. "Rob geliyor, çünkü konuşup halletmemiz gereken konular var. Bu şekilde yürümez."

"Onun bundan haberi var mı?"

"Olmalı."

"Bunu ona söyledin sanırım ve şimdi de kapıyı bu şekilde açıyorsun, ha? İnsanların duygularıyla oynayamazsın, Maeve. İstediğini alıp karşındakinin hislerini umursamadan öylece çekip gidemezsin. Rob iyi bir adam. Hatta bana sorarsan o, senin hak etmediğin kadar iyi."

O konuşurken telefon çaldı. Eğilip açtım ve ahizeden gelen tanıdık sesi duyar duymaz büyük bir hata yaptığımı anladım.

"Maeve, sen misin?"

"Anne," dedim sevinmişim gibi çıkmasına çalıştığım bir sesle. Dec'le ben birbirimize bakıp sessiz bir barış anlaşması imzaladık. Ortak bir düşmana karşı birlik içinde olmalıydık. "Nasıl gidiyor?"

"Abinle konuştun mu? Olanları duydun mu? Ayrılıyorlar. Sana söyledi mi?"

Dec muhtemelen onun neler söylediğini duyamıyordu ama annemin ses tonu da yeterince açıklayıcıydı. Ayağa kalktı, ceketini aldı ve kapıya doğru yavaş yavaş ilerledi.

Ahizenin ağız kısmını elimle kapattım. "Nereye gidiyorsun?"

"Eve."

"Beni bu işte yalnız bırakma."

Annem kulağımın içinde konuşmaya devam ediyordu. "Zaten hiç evlenmemeliydiler."

"Sana yardım edemem." Kapıyı açtı. "Onu ciddiye almaman konusunda söylediklerimi unutma. Ne dediğini bilmiyor."

"Seni ararım," dedim alçak sesle.

"Bana sormuş olsa, Abby'nin bir ilişkisi olabileceğini ben de söylerdim ona."

"Pardon?" dedim Dec dışarı çıkar çıkmaz, merakla.

"Yengen. Abin sana anlatmadı mı? Yengen başka biriyle görüşüyormuş. Hem de uzun zamandan beri."

"Kimle?" Bu soruya kısa bir cevap alabileceğimi sanmam saflık sayılırdı.

"Tabii suçun Abby'de olduğunu kesinlikle kabul etmiyor ama abini bilirsin, korumacı davranır. Onun gerçek yüzünü göremiyor. Ahlaksız kadın."

"Anne, baştan başla lütfen. Hiçbir şey anlamıyorum."

"Beni doğru düzgün dinleseydin, anlardın. Abby'nin evli bir adamla ilişkisi var. Adam kızların okulundan bir veli. Abin perişan durumda. Tabii bu onun da suçu sayılır. Onun yaptığı hatalar olmasa bu duruma gelinmezdi."

"Abby'nin biriyle bir ilişki yaşamaya karar vermesinin nasıl onun suçu olduğunu anlayamıyorum," dedim cılız bir sesle.

"Evlilik iki kişiliktir, Maeve. Tabii sen bunu bilemezsin."

"Evlilik konseptinden haberim var, Anne."

Annem birden öfkeli bir kobra gibi cevabı yapıştırdı. "Haberin olsa böyle davranmazdın."

"Tabii." Derin bir nefes aldım. *Tanrım bana sabır ver.* "Konu ben değilim, Anne. Abby'nin bir ilişkisi varmış. Sen her nedense suçun Dec'te olduğunu düşünüyorsun. Anladığım kadarıyla o da öyle düşünüyor."

"Öyle mi söyledi? Ah, zavallı çocuk. Çok üzüldü."

Annesinin hangi tarafta olduğuna bile karar veremediğini duysa daha çok üzülür. Saatime bakıp yüzümü buruşturdum. Rob'un geç kalmasını ummaktan başka çarem kalmamıştı.

"Anne, bana neler olduğunu anlatır mısın? Gerçekten bilmek istiyorum ve Dec pek konuşkan bir gününde sayılmazdı."

Bu kadarı onun için yeterliydi. Annem sonraki on beş dakika boyunca, sonu baştan belli olan bu hüzünlü hikâyenin fazlasıyla yanlı ve şüphesiz ki hatalı bir versiyonunu anlatırken benim sohbete katkım, 'Aman Tanrım', 'Olamaz' ve 'Gerçekten mi?' ile sınırlı kaldı. İşinin ekonomik krizden etkilenmesini engellemeye çalışan Dec, geç saatlere kadar çalışıyormuş. İki küçük kızıyla eve tıkılıp kalan Abby, kendini ihmal edilmiş hissetmiş. Sadece onlar okula gittiklerinde biraz özgür hissedebiliyor, insanlarla görüşüp kaynaşma fırsatı bulabiliyormuş. Kendisi gibi, eşi işteyken evde kalıp çocuklara bakan o veliyle de bu zamanlarda görüşüyorlarmış. Yakalanacakları ikisinin de aklına gelmemiş. Zaten yakalanmamışlar da. Abby bir gün vicdan azabına dayanamayarak konuyu açmış ve Dec'e bütün yaptıklarını anlatmış. Onu hemen affedeceğini düşünüyormuş herhalde ama işler beklediği gibi gitmemiş. Abim tam da kendisinden bekleneceği gibi karısının yaptıklarını aklından çıkaramadığı için kendini suçluyor ve en başta onun uzaklaşmasına izin verdiği için bütün bunların sorumlusunun kendisi olduğunu düşünüyormuş.

Detaylara pek konsantre olamadığımı itiraf etmeliydim. Aklım hâlâ Dec'in bağlanmaktan kaçmam konusunda söylediğiyle meşguldü. Anneme benzeyebileceğim düşüncesi kafamı kurcalasa da, doğru insanı bulup bir yuva kurmayı istiyordum. Diğer yandan, öncelikle kariyerime odaklanmalı ve mesleğimde başarı kazanmalıydım. Rob'la ciddi bir ilişki yaşamamız mümkün değildi. Bu sadece dikkatimizi dağıtmakla kalmaz, birimizin ya da ikimizin birden Godley'nin ekibinden atılma tehlikesiyle karşı karşıya kalmasına da yol açardı. Ekip üyelerinin birbiriyle duygusal ilişki içine girmemesine dair bir kuralımız vardı. Benim gelişimden önce tamamen heteroseksüel erkeklerden oluşan bir ekip için uyması kolay olmuş olmalıydı ama şimdi işler değişmişti. Ayrıca ofistekilerle yatıp kalkan hırslı ve genç kadın dedektif klişesine bulaşmak da istemiyordum.

Bir yandan da Rob'u düşünmem gerekiyordu. İkimizin de yetişkin olduğunu, birbirimize karşı dürüst olduğumuz sürece birbirimize zarar vermeden istediğimizi yapabileceğimizi düşünmüştüm. Ne var ki işler düşündüğüm gibi gitmiyordu. Ne kendim incinmek ne de Rob'u incitmek istiyordum. Yakası açık, daracık kazak birden gözüme kötü bir fikir gibi görünmeye başlamıştı. Daha az dikkat çekici bir şey bulabilmek için odama gittim. Bu sırada annem, 'Abby'nin kötü bir seçim olduğunu biliyordum. Dec onunla asla evlenmemeliydi'den 'En azından biriniz evlendiniz. İnsanlar seni sorup duruyor'a sorunsuz bir geçiş yapmıştı.

"Onlara cevap vermek zorunda değilsin. Söyleyecek bir şey yok." Bir kolunda delik olan, bisiklet yakalı, uzun ve siyah bir kazağı tutup kaldırdım. Hastayken kendinizi ölü gibi hissettiğinizde ve bu halinize uygun bir şeyler giymek istediğinizde üzerinize geçireceğiniz tarzda bir kazaktı bu. Mükemmel. Rahibe kıyafeti bile bunun yanında davetkâr kalırdı. "Ee.. Artık kapatmam gerek, Anne. Akşam yemeğine birini bekliyorum."

"Bir erkek mi?"

"Sadece bir arkadaş." Tek ayağımı havaya kaldırdım ve sonra hemen indirdim. Bu yalan değildi ki: Rob gerçekten de sadece arkadaşımdı. "İş yerinden biri. Sen tanımıyorsun." Gelenin Rob olduğunu duysa boş yere heyecanlanırdı. Annem ideal bir kocada olması gerektiğini düşündüğü özelliklerden hiçbirine sahip olmayan Rob'a tuhaf bir şekilde bayılıyordu.

"Başka nereden olacak zaten. Bütün hayatın o işte geçiyor."

Gözlerimi devirdim. "Evet, haklısın anne. Seni yarın arasam olur mu?"

Kısa ve hüzünlü bir sessizlik. "Evet ama mutlaka ara."

"Arayacağım." Bu sözümü tutamayacağımı biliyordum. Gerçi mazoşist bir ruh hali içine girecek olursam, onu arayabilirdim.

Telefonu elimden bıraktım ama üzerimdekini değiştirmeye fırsat bulamadan zil çaldı. Kendi kendime söylenerek gidip kapıyı açtım. Rob, kucağında üç büyük alışveriş poşetiyle karşımda duruyordu. "İçeri nasıl girdin?"

"Komşularından biri bana acıdı." Bir an bunun kim olabileceğini düşündüm. Onu Chris mi içeri almıştı acaba? Rob elindeki poşetleri yere bıraktı. "Buradan ileriye geçemeyeceğim sanırım. Yemeği kapının önünde mi hazırlamamı istersin?"

"Üzgünüm. İçeri gel." Rob poşetlerini tekrar kucaklayıp neredeyse yüzüme bile bakmadan içeri girdi. Üzerimdekileri değiştiremediğim için endişelenmeme hiç gerek yoktu anlaşılan. Kapıyı kapatana kadar bekledim ve sordum. "Hangi komşu?"

"Bir kadın. Sanırım Doğu Avrupa'lı. Güzel bir gülümsemesi vardı."

"Bu Szuszanna olmalı. Kendisi Macar ve ev sahibinin söylediğine göre bakıcılık yapıyor. Onun hakkında tek bildiğim,

adımlarının sağlam olduğu ve West End müzikallerinden hoşlandığı. Dün akşam *Carousel*'in müziklerini dinledik."

"İlginç bir seçim."

"Gecenin üçünde *'You'll Never Walk Alone*'u tekrar tekrar dinlemeden yaşamış sayılmazsın."

"Belki de bir Liverpool hayranıdır."

"Bu da mümkün tabii." Rob'un oturma odasında dolaşıp mobilyaları incelemesini izlerken, onu içeri alanın Chris olmadığına sevindiğimi fark ettim. Chris her açıdan onun gerisinde kalıyordu. Rob, güçlü ve formda vücuduyla, fiziksel olarak benim dengim sayılırdı. Oysa Chris, cılız ve sarsaktı. Rob'un kendine güvenli duruşu karşısında Chris, sürekli dayak yemesine rağmen ümidini hiç kaybetmeyen bir köpeği akla getiriyordu. Rob, yumuşak görünüşünün altında çelik gibiydi. Chris ise, erkek kardeşimin yanındaki davranışlarından çıkardığım kadarıyla pek güçlü sayılmazdı. Chris için üzülüyordum. Benden hoşlanmıştı ama ben ona karşı aynı şekilde hissetmiyordum. Kendim için de üzülüyordum: Rob'a karşı da benzer duygular içinde olmalı, böyle hissetmemeliydim. *Arkadaş. Biz sadece arkadaşız.* Aklımdan geçenlerin hiçbir anlamı yok dedim kendi kendime. Onu sadece estetik olarak beğeniyorum, o kadar. Farkındalıktan rahatlatıcı bir inkâr aşamasına işte böyle kolayca geçebiliyordum.

Yaşadığım bu duygusal karmaşadan tamamen habersiz olan Rob etrafa bakmayı bitirmişti. "Burası güzel. Mutfak nerede?"

"Hemen arkanda." Parmağımla gösterdim. Mutfak, oturma odasının bir köşesine sıkışmış küçük bir dolap gibiydi. İçinde yemekten pek anlamayan bir aşçı, bir buzdolabı ve lavabodan fazlasına yer yoktu.

"Poşetleri burada boşaltırsam, içeride yemek hazırlayacak yer kalmayacak." Rob suçlayan gözlerle baktı. "Burayı ancak yemek yapmaktan nefret eden biri tutabilirdi."

"Başarılı bir çıkarım. Peki şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bunu sormana sevindim. Kuşkularını ortadan kaldıracağım." Rob bu söze nasıl tepki vereceğimi görmeyi beklemeden yanında getirdiği poşetlerden birini aldı ve mutfağa götürüp eşelemeye başladı. Neşeyle çaldığı ıslığın sesi koridora yayılıyordu. Rob'un keyfi yerindeydi.

Kanepenin kenarına oturup aklımı toparlamaya çalıştım. Kendimi birden bire başımdan büyük bir işe kalkışmış gibi hissetmiştim. Ben dahil herkes Rob'un aşk hayatı ve duyguları için endişeleniyordu. Oysa şimdi yavaş yavaş anlamaya başlıyordum ki, asıl endişelenmem gereken kendiminkilerdi.

Altıncı Bölüm

"Tanrı aşkına, Maeve. İhtiyacın olabilecek her şeyi aldığımı sanıyordum. İnsanın evinde nasıl tahta kaşık olmaz?"

"Yok işte ama kutulara bir göz at istersen."

Rob, yüzünde sahte bir gülümsemeyle bana baktıktan sonra koridordaki kutulara doğru ilerledi. Çekmecelerden birini çekip, mutfağın yetersizliklerinin küçüklüğü ve hiç durmadan akıtan muslukla sınırlı olmadığını fark ettiğinde yemek yapma işi çıkmaza girmişti. Anladığım kadarıyla, tahta kaşık olmadan spagetti bolonez pişirmek mümkün değildi. *Bunu nereden bilebilirdim?*

"Biraz yardım etsen hiç fena olmaz.

"Yardıma ihtiyacın yok ki."

"Kutuların içinde kaşık aramak yemek yapmak sayılmaz. Bu işten yan gelip yatarak kurtulamazsın." Rob ayağımın dibine bir kutu bıraktı. "Aramaya başla."

Kutunun içinde çarşaflar ve havlular vardı. Hiçbirini daha önce görmemiştim. "Bir tane daha getir."

"Sanırım madene ulaştım." Rob en sondaki kutunun içinden iç içe yerleştirilmiş küçük tencereler çıkardı. "İşte bulduk. Tahta kaşık. Bir yerlerde bir tahta kaşığın olduğundan emindim."

"Annem koymuş olmalı. Kutuda başka neler var?"

"Süzgeç, pişirme kapları, diğer mutfak malzemeleri ve çatal bıçak. Tabak yok."

"Başka bir yerde olmalılar," dedim dalgın bir sesle. "Hiçbir süzgecim olmamıştı."

"Şimdi oldu işte." Rob süzgeci kulpundan tutup çevirdi. "Annene bayılıyorum. Her şeyi düşünüyor."

"Ah evet, o harikadır," dedim alaycı bir sesle. "Bu kutunun içindeki her şey, ev işlerinden anlamadığım için bana kendimi kötü hissettirmek üzere özenle düşünülüp tasarlanmış."

"Sarı Sayfaların evlere servis bölümünü ziyaret etmeden de karnını doyurabilmek fena değildir."

"Kızarmış ekmek denen bir şey var."

"Beni korkutuyorsun. Nasıl oldu da vitamin eksikliğinden bütün dişlerin dökülmedi, çok merak ediyorum doğrusu."

Bütün dişlerimin yerinde durduğunu kanıtlamak için ona bakıp pis pis sırıttım. "Fıstık ezmeli kızarmış ekmek. Reçelli kızarmış ekmek. Kızarmış ekmek üstü peynir. Kızarmış ekmek üstü fasulye. Bütün temel besin grupları. Kızarmış ekmek harikadır."

"Evet tabii ama bu gece kızarmış ekmek yemeyeceksin."

"Doğrusunu istersen gerçek yemeği özlemiştim," diye itiraf ettim peşinden mutfağa doğru ilerlerken. Rob, küçük küçük doğradığı soğanları tencerelerden birine boşaltıyordu. "Davun hakkında oldukça esrarengiz konuştun. Temizlediğin pislik neydi?"

"Birkaç hafta önce Chiswick'teki bir evde yaşanan şu olayı hatırlıyor musun? Hani Morty kadının kocasını tutuklamıştı. Kurbanın adı Andrea Tancredi'ydi. Saç kurutma makinesinin kablosuyla boğulmuştu."

Hatırlıyordum. Çavuş Mortimer herkese uzun uzun davayı çözmesinin ne kadar kolay olduğunu anlatmıştı. Art Mortimer üstü başı dağınık, sakallı, kocaman bir adamdı ve gücünün büyük bir çoğunluğunu yerleşecek tarih öncesi bir

orman bulabilmek için her yeri gezen dünyadaki son mamut gibi, ofisin içinde oradan oraya tek başına dolaşarak geçiriyordu. Yılların verdiği deneyim ve insanlara suçlarını itiraf ettirmekteki becerisi nedeniyle Godley onu hâlâ ekipte tutuyordu ama onun aramızdaki en dinamik polis memuru olmadığı da kesindi.

"Kadının kocası Ray Tancredi, ekonomik sorunlar yaşıyormuş. Sahip olduğu emlak şirketi batmanın eşiğindeymiş. Cinayetin işlendiği gün ev de soyulmuştu. Daha doğrusu onlar bizim böyle düşünmemizi istemişlerdi. Kırık cam, kapağı açılmış kasa, kayıp para ve mücevherler... Ah ve tabii bir de Bayan Tancredi'nin yatak odasında hızla soğuyan cesedi. Olay yeri incelemecilerin camda bulduğu kan Tancredi'ye aitti ve onun da sağ kolunda yeni olduğu belli olan bir kesik vardı. Kayıp mücevherleri onun sık sık gittiği yerlerde aramayı akıl etmek için üstün zekâlı olmaya gerek yoktu. Morty aradığı şeyi Tancredi'nin golf kulübündeki dolabında buldu. Tancredi o gün, öğleden sonra kulüpte en iyi arkadaşıyla golf oynamıştı ve cinayet saatinde de burada olduğunu söylüyordu."

"O halde soyguncu kesinlikle kendisi yapmıştır."

"Kesinlikle." Konuşurken bir yandan da mantarları doğrayan Rob, bir an durdu. "Bu konu beni iyice sonattı."

"Bir kadeh şarap ister misin?"

"Hiç sormayacaksın sanırım."

Tirbüşonun kollarını indirip yakut rengi Güney Afrika Şiraz'ın mantarını çıkardım ve şarabı aynı takımdan olmadığı belli olan iki kadehe boşalttım.

"Ray Tancredi'ye dönelim. Sonra ne oldu?"

"Tutuklandı, sorgulandı ve cinayetle suçlandı. Tancredi soyguncu kendisinin yaptırdığını kabul etmesine rağmen cinayet suçlamasını reddetti. Ayrıca karısının ölümü onu gerçekten de şok etmiş gibi görünüyordu."

"Bunun hiçbir anlamı yok," dedim kendimi yukarı çekip ocağın yanındaki tezgâhın üzerine yerleşirken. "Pişmanlıktandır."

"Bu arada, orası oturman için gerçekten çok uygunsuz bir yer."

"Başka yer yok ki." Gerçekten de yoktu.

"Mutfağı bu halde olan bir evde yaşayabildiğine inanamıyorum."

Omuz silktim. "Sonradan bölünmüş evlerin her zaman ufak tefek eksiklikleri olur. Eski evleri seviyorum. Oturma odamı ve yatak odamı seviyorum. Ayrıca kira da mobilyalı bir ev için çok iyi. Berbat bir mutfağım ve banyom olması benim için sorun değil."

"Oturma odası gerçekten güzel," dedi Rob. Manzaralı, çıkma pencereye ek olarak içerisi büyüktü, tavan yüksekti ve yer döşemesi beyaz ahşaptandı. Şömine, kalın bir tabaka beyaz emülsiyonla kaplanmış olmasına rağmen hâlâ yerinde duruyordu. Kendimi elimde çayımla büyük gri kanepeye kıvrılmış, rüzgârda hafifçe sallanan ağaçları izlerken hayal edebiliyordum. Belki biri mutfakta yemek hazırlarken... Rob'un daracık mutfaktaki ustaca manevralarını izlerken, hayal etmeye devam ediyordum.

Rob'un kaşlarını kaldırıp yüzüme baktığını görünce bir şeyler kaçırdığımın farkına vardım. "Efendim?"

"Banyonun nesi var?"

"Biraz eski, hepsi bu." Ev sahibinin, orta yerinde bir türlü çıkmayan koca bir kireç lekesi olan küvet ve sifon kapağı ufalanmış klozet için söylediği cümleydi bu. Duşun durumu da pek iyi sayılmazdı. "Sonsuza dek burada kalacak değilim ya. Birkaç ay beni idare eder."

"Mm." Rob'un saklayamadığı gülümsemesi tüm yüzüne yayılmıştı.

"Neye gülüyorsun sen?"

"Klasik Kerrigan. Biraz uğraşmış olsan muhtemelen daha iyisini bulabilirdin ama bu şimdilik idare eder. İşin içinde sürekli bir bağımlılık olmadığı sürece idare ederle idare edebiliyorsun."

Ona dikkatle baktım. "Hâlâ evden söz ediyorsun, öyle değil mi?"

"Sayılır."

Bu konunun üzerine gitmemeye karar verdim. "Bu pislik temizleme işine nasıl bulaştın? En son Ray Tancredi'yi hapse atmıştınız. Ortada bir sorun yokmuş gibi görünüyor."

"Biz de öyle sanmıştık. Ne var ki ortada cinayeti onun işlememiş olması gibi ufak bir sorun vardı."

"Beni çok şaşırtıyorsun."

"Ben de çok şaşırdım. Bu işe karışmış olmamın tek nedeni, Morty'nin Tancredi'nin yaşadığı maddi sıkıntıyla ilgili araştırmasının angarya işlerinin benim üzerime kalması. Onun Andrea'nın hayat sigortasından gelecek paranın peşinde olduğunu kanıtlamak istiyorlardı. Benim aslında Tancredi'nin bankasına gönderdiğimiz bilgi talep emrinin takibini yapmam gerekiyordu. Savcılık onun birkaç yıllık hesap hareketlerinin kaydını istiyordu ve banka her zamanki gibi bu konudaki talebimizi görmezden geliyordu. Morty başka bir işle meşgul olduğu için arayıp elinde Tancredi davasıyla ilgili bazı bilgiler olduğunu söyleyen ve bir dedektifle görüşmek istediğini belirten Bayan Penny Quentin'i ziyarete ben gittim."

"Bayan Penny Quentin de kim?"

"Bayan Penny Quentin, artık eskisi kadar genç olmasa da harika vücudu, sarı saçları, yüksek topuklarıyla tam bir fıstık. Ayrıca kendisi Andrea Tancredi'nin arkadaşı -daha doğrusu öyle olduğunu sanıyor- ve Ray Tancredi'nin en iyi dostu olan ve olay gününde, golf kulübünde ona eşlik eden Eric Quentin'in de eşi."

Kaşlarımı çatıp gülmemeye çalışarak ona baktım. "Sakın bana o kadınla flört ettiğini söyleme."

"Buna gerek kalmadı. Kapıdan içeri adımımı atar atmaz kadın bana bütün bildiklerini anlattı. Her şeyi kocası ayarlamıştı ve elinde söylediklerini doğrulayacak kanıtlar vardı. Kocası bu iş için tanesi on bin dolardan birkaç adam tutmuştu. Elinde e-postalar, telefon kayıtları ve cinayetten önce bankadan tek seferde yirmi bin dolar çekildiğini gösteren hesap dökümü vardı. Adamın, karısının onun bütün şifrelerini bildiğinden de, attığı her adımı izlediğinden de haberi yoktu."

"Adamları nereden bulmuş?"

"Eric, Basildon'ın belalı bir bölgesinde büyümüş. Hayat standartları gittikçe yükselmesine rağmen ileride ihtiyaç duyabileceğini düşündüğü bir iki eski arkadaşıyla bağlantısı hâlâ sürüyormuş. Birkaç telefon görüşmesinden sonra, karşılığında para aldıkları sürece onun için seve seve cinayet işleyeceklerini söyleyen iki kiralık katil bulmayı başarmış. Senin de tahmin edeceğin gibi Eric bu işi kendisi yapıp riske girmek istemiyormuş. Ray'in ekonomik sorunlar yaşadığından haberdar olduğu için onu bir soygun planlayıp mücevherler için sigortadan para talep etmeye ikna etmiş. Çalıntı malları kaynağını soruşturmadan satın alacak bir kuyumcu tanıyan bir adam tanıyormuş. Ray şirketini batmaktan kurtarmak için para bulmak zorundaymış ve Eric'in fikrini uygulamaya karar vermiş. Öğle saatinde işten çıkıp hemen eve gitmiş, camı kırmış ve mücevherleri almış. Andrea günün o saatinde genelde spor salonunda olurmuş. Arabasını garajda bulduk. Ray'in onun evden hiç ayrılmadığından haberi bile yoktu."

"Cesedini görmemiş mi?"

Rob başını salladı. "Çalınanların hepsi alt kattaki çalışma odasındaki kasada duruyormuş. Ray hızla eve girmiş ve mücevherleri alıp kaçmış. Eve girip çıktığı sırada Andrea'nın da orada olduğunu öğrendiğinde hayatının şokunu yaşamış olmalı. Eric onun soygun işini yüzüne gözüne bulaştıracağını tahmin edemezdi ama Ray yaptığı hatayla onun ekmeğine

yağ sürmüş oldu. Sonunda Eric, onu cinayet sırasında nerede olduğunu açıklamakta işine yaramayacak kadar geç bir saatte golf oynamaya çağırdı."

"Eric neden Andrea'yı öldürtmek istemiş?"

"Eric'in Andrea'yla ilişkisi varmış. Penny Andrea'nın tam bir kaltak olduğunu söyledi. Eric ona Penny'yi terk etmeyi planladığını söylemiş ama amacı onunla evlenmek değilmiş. Eric sekreteri Saskia'yla da birlikte oluyormuş. Eğer merak ettiysen söyleyeyim, Saskia yirmi altı, Eric ise kırk beş yaşında. Penny bunun klasik bir orta yaş krizi olduğunu söyledi. Saskia şu yüksek beklentileri olan tiplerdenmiş ve parmağında bir yüzük görmek istiyormuş. Penny, Eric'in Saskia'ya sıkılasıklam aşık olduğunu ve onun her istediğini seve seve yapacağını söyledi."

"İyi bir sekreter olmalı."

"İki soyadı var ve Parsons Green'de yaşıyor. Satır aralarını okursak Eric onu sosyal ortamlarda kabul görmenin yolu olarak görüyor diyebiliriz. Tabii cinayetten suçlu bulunduktan sonra bu konuda biraz zorlanacağını sanıyorum."

"Dur biraz. Eric neden sevgilisini öldürtmek istemiş? Burada ortadan çekilmesi istenen Penny değil mi?"

"Andrea, Eric'in kendisi yerine Saskia'yla evlenmeyi planladığını duyunca deliye dönmüş. Eric'in durumu Ray'den çok daha iyiymiş. Penny bu ilişkinin Andrea için, evliliğinden kurtulmak ve daha rahat bir hayat şansı yakalamak anlamına geldiğini düşünüyor. Eric ona ilişkilerini bitirmek istediğini söylediğinde Andrea onu, Penny'ye ve Saskia'ya her şeyi anlatmakla tehdit etmiş. Eric, on sekiz aydır karısını aldatmasına yardımcı olmak konusunda hiçbir sıkıntı duymamış olan Saskia'nın, böyle bir durumda kendisini derhal kapının önüne koyacağını biliyormuş. Penny'nin söylediğine göre Andrea sadakatsizliği sineye çekebilecek tipte biri değilmiş; sonunda Saskia'yla yakınlaşmaya başlamış. Dostunu yakın tut,

düşmanını daha yakın derler ya... Sonuçta metres olmakla ihanete uğramak arasında büyük bir fark var."

"Penny bütün bu olanlardan pek şikâyetçi değilmiş gibi."

"O başlarda Eric'in er ya da geç kendisine geri döneceğini düşünüyormuş ve böyle bir şeyin olamayacağını anladığında da onun için üzülmeye değmeyeceğine karar vermiş. Zaten Eric Penny'nin sorun çıkarmayacağını biliyormuş çünkü çok uzun zamandır evli oldukları için anlaşmalı boşanmayı kabul ederse oldukça yüklü miktarda bir tazminat almaya hak kazanacakmış Penny," dedi Rob bir yandan sosu karıştırırken, "bir pragmatist."

"Peki şimdi ne olacak?"

"Ray'in duruşması yarın sabah. Savcılığın elinde cinayeti onun işlediğini gösteren bir kanıt yok ve mücevher hırsızlığı olayına nasıl yaklaşacakları konusunda da bir karara varmaları gerekiyor. Ray sigortadan para talep etmeye fırsat bulamadığı için dolandırıcılık suçunu işlemiş de sayılmıyor ve mücevherleri de kendi kendinden çaldığına göre..." Rob omuz silkti. "Eminim kimse ona yarın tekrar özgür bir adam olacağını söylememiştir yani Ray yarın tatlı bir sürprizle karşılaşacak. Şimdi Essex Polisi iki kiralık katili tutuklayacak ve Liv ve ben de Eric'in peşindeyiz."

Rob'un yeni ortağının adını duyunca içimde ona karşı hafif bir düşmanlık hissettim. "Çok zorlanacağınızı sanmam. Penny size davayı altın tepside sunmuş."

"Yine de yapılacak oldukça fazla iş var. Söylediklerinin doğruluğunu kontrol etmemiz, tanıklarla tekrar görüşmemiz ve Eric Quentin'in suçlu olduğunu gösteren kanıtların üzerinden geçmemiz gerekiyor. Bu işin eğlenceli kısmı sayılmaz." Rob spagettiyi tattı. "Az kaldı."

"Muhteşem kokuyor." Tezgâhtan aşağı atladım." Ben gidip masayı hazırlayayım."

"Bak bakalım Karton Kutular Şehri'nde birkaç tabak var mıymış."

Çıkma pencerenin hemen önünde iki yanında iki sandalye duran küçük bir masa vardı. Kaşıklarla çatalları yerleştirdikten sonra, pencere içinde duran ve büyük olasılıkla önceki kiracıların birinden kalmış olan şamdanı alıp masanın üstüne yerleştirdim. Ortasında yanan şamdanıyla son derece sofistike bir masamız olmuştu. Uyum içinde dans eden üç mum alevi pencerenin camına yansıyordu. Tarih öncesinden kalmış gibi görünen beyaz stor perdeleri indirmeye cesaret edememiştim. İçlerinden biri ilk teşebbüsümde, tutturulduğu yerden kurtulup yere düşmüştü ve onu yenilemek evle ilgili yapılacaklar listemin ilk sıralarında yer alıyordu. Perdelere bakıp bunlara düşünürken pencerenin önünden bana bakarak geçen Chris Swain'i görünce bu perde işini listenin daha da yukarılarına çekmem gerektiğine karar verdim. Chris, ön kapıya çıkan merdivenlere geldiğinde elini kaldırıp selam verdi ve ben de ona hızlıca el salladım.

"O da kimdi öyle?" Rob elinde kadehlerimizle mutfaktan çıkmıştı.

"Karşı dairede oturan adam. Kutuları taşıdığımız sırada Dec'le bana yardım etti."

"Ha, tamam," dedi Rob boş boş bakan gözlerle. Onu iyi tanıyordum.

"Saçmalama lütfen. Onu kıskanmış olamazsın."

"Bunu da nereden çıkardın?" Rob cevap vermemi beklemeden konuyu değiştirdi. "Tabak bulabildin mi? Ya da kâse? Aslında kâse daha iyi olur."

"Bu kutuda olabilirler." Parmağımla kutulardan birini gösterdim. "Dec, bunun çok ağır olduğunu söylemişti."

Rob gösterdiğim kutuya ulaşabilmek için yoldaki diğer kutuları sağa sola çekmeye başladı. Yardım etmek için yanına gittim ama beni tersledi. "Ben hallederim."

"Yapma böyle." Hemen yanına çömelip oturdum. "Onun nasıl göründüğüne dikkat etmediğin belli oluyor. Aynı bir öğrenciye benziyor. Gözlükleri, sakalı... Bilirsin işte."

"Ah, demek o bir entelektüel."

"Bir inek," diye karşı çıktım. "Evden pek çıktığını sanmıyorum."

"Tamam." Rob bana yan yan baktı. "Kıskanmadım."

"Tabii ki kıskanmadın." Kutunun kapağını açtım ve tabakları çıkardım. "İşte bulduk. 1970'lerden masamıza..."

Annem, evlenirken aldığı, kenarları desenli, mavi-gri sırlı, seramik yemek takımını bana vermişti. Parmağımı desenlerin üzerinde gezdirdim. "Bir dilim ananasla servis edilmiş tütsülenmiş jambon yememiz daha doğru olurdu. Ve ardından da şeri ve krem şantiyle süslenmiş meyve salatası."

"Üzgünüm ama bunlar repertuarımda bulunmuyor."

Gülerek başımı çevirdiğimde Rob'la neredeyse burun burunaydık. Bir an için onun bu fırsatı değerlendireceğini ve beni öpeceğini sandım. Hareket etmeden bekledim ama o beni öpmek yerine birden ayağa kalktı. "Ben yemeği tabaklara koyayım."

Kıpkırmızı olduğumdan emin, kadehimin ardına saklandım. Rob döndüğünde, kendimi biraz olsun toparlamayı başarmıştım. "Harika görünüyor. Yemek için teşekkürler."

"Rica ederim. Ne zaman istersen yaparım." Rob oturmak için sandalyesini çekti ve üzerinde duran dergiyi fark etti. O gelmeden önce kaldırmayı unutmuştum. "Bu ne? 'Erkeğinizi Yatakta Mutlu Etmenin Yirmi Yolu'. Birkaç tüyo mu arıyordun?"

Tekrar kıpkırmızı olan yüzümle eğilip dergiyi Rob'un elinden çekip aldım.

"Hiç alakası yok. Rapor edilmemiş tecavüzlerle ilgili yazı ilgimi çekmişti."

"Ah, eminim öyledir. 'Mutluluk Planınız'" diye devam etti Rob, dergiyi yere bıraktığım sırada. "'İstediğinizi Almanızın Yolları. Giydikleriniz Sizi Ele Veriyor.' Kadınlar gerçekten de bu saçmalıklara inanıyor mu?"

"Bazıları inanıyor ama ben onlardan değilim." Çatalımı elime alıp tabağıma gömüldüm. "Liv hakkında ne düşünüyorsun?"

Rob, mum ışığında masmavi parlayan gözleriyle bana baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne söylediysem onu."

"O fena değil. Biraz sessiz."

"Oldukça güzel bir kız."

"Fark etmedim." Ona inanmamış gibi kaşlarımı kaldırdım. "Tamam, o da güzel sayılır ama biliyorsun, benim gözüm senden başkasını görmüyor."

"Hmm." Ciddi görünmeye çalışsam da bu cevabın beni keyiflendirdiği belli oluyordu. "İşe yarıyor mu? Duyduğuma göre pek deneyimli bir polis değilmiş."

"Özel Birimler'de çalışıyormuş. Tabii orası Anti-Terör Birimi tarafından yutulmadan önce." Yetkililer bu iki ekibi birleştirip tek bir Terörle Mücadele Birliği kurmaya karar vermişti. Anti-Terör Birimi bu işten daha kârlı çıkmış ve Özel Birimler bünyesinde çalışan memurlar ve destek elemanları dağıtılmıştı.

"Eğer işlerine yarayacağını düşünseler onu ekipte tutarlardı. Orada kalmak istememiş olamaz herhalde."

"Bu kadar saf olamazsın. Özel Birimler ölmüştü. Ben de olsam orada durup kimin yeni ekibe alınıp kimin kapının önüne konulacağını görmek istemezdim. Ayrıca Liv bu durumu, farklı bir göreve geçme fırsatı olarak gördüğünü söyledi. Orada çok rahatmış ve artık biraz değişiklik yapma zamanının geldiğini düşünüyormuş. Ekibe katıldığı için oldukça heyecanlı görünüyor. Hem ayrıca, Godley onu sadece güzel olduğu için almış olamaz."

Evet der gibi başımı salladım. Bir yandan da tüm dikkatimi toplamış, spagettiyi çatala dolamaya çalışıyordum.

"Tancredi tavasında onunla değil, seninle mi birlikte çalışmamı isterdin?

"Hayır." Kadehimdeki şarabın kalanını büyük bir yudumda içtikten sonra itiraf ettim. "Belki biraz."

Rob başını iki yana salladı. "Benimki sadece sonu kötü bitmiş bir aile meselesi. Senin ise çözmen gereken çok daha büyük bir dava var. Potansiyel bir seri katil davası."

"Geçen seferkinin sonunda başıma neler geldiğini unuttun galiba."

"Duyduğuma göre bu katilin zevkleri öncekinden oldukça farklıymış. Başına bir şey geleceğini sanmıyorum. Hem zaten Müfettiş Derwent seni korur."

Gözlerimi devirdim.

"O kadar kötü mü?"

Yemeğin geri kalanı boyunca, Rob'a Derwent'in gün boyunca yaptıklarını anlattım ama tepkisi umduğum gibi değildi. Rob beni destekleyeceğine, yüzünde umursamaz bir ifadeyle omuz silkti.

"Canını sıkmasına izin verme. Gerçi onun anlattığın gibi biri olduğunu sanmıyorum."

"Beni korkuttu." Yüksek sesle söylenince kulağa saçma gelmişti.

"Nasıl?" O ana kadar çatalıyla oynayan Rob birden durdu.

"Merdivenlerde durup beni beklemiş. Godley'yle yaptığımız toplantıda onu şaşırttığım için beni azarladı."

"Adam insanları kontrol etmekten keyif alıyor. Bunu biraz önce kendin söyledin."

"Biliyorum."

"Seni korkutan hareketi neydi?"

Kaşlarımı çatıp hatırlamaya çalıştım. "Tam kapıdan çıktığım sırada, beni kolumdan yakaladı. Sanki biraz itip kakmak istermiş gibiydi. Sonra arkasından iş çevirdiğimi söyleyerek bana bağırdı ve sonra da geri adım atmamış olmamın hoşuna gittiğini söyledi."

"Gözüne girmeye başlamışsın anlaşılan."

"Pek sanmıyorum." Derin bir iç çektim. "Onu bir türlü anlayamıyorum. Ne düşündüğü ya da bir dakika sonra ne yapacağını tahmin bile edemiyorum. Bana kalırsa o her şeyi yapabilecek tipte bir insan. Onunla çalışmak imkânsız."

"Hayır. Öyle değil. O zor ve mücadeleci biri ama sen böyleleriyle başa çıkmaya alışkınsın. Godley sana, ondan ne beklemen gerektiğini ve onu nasıl idare edebileceğini zaten söylemiş. Bundan sonrası sana kalmış." Rob başıyla yerdeki dergiyi gösterdi. "İstediğini almakla ilgili şu makaleyi okuyup insan ilişkileriyle ilgili birkaç tüyo kapsan iyi olur."

"Buna ihtiyacım yok benim. Daha önce kimseyle bu konuda sorun yaşamadım." Rob'un yüzüne ters ters baktım. "Bu olayda benim tarafımda olmadığına inanamıyorum."

"Her zaman senin tarafındayım tatlım ama bu konuda yapabileceğin pek bir şey yok. Onunla iyi geçinmeye çalışacak ve bu davada olmanın tadını çıkaracaksın. Senin olayın bu, öyle değil mi? Yüksek profilli davalar."

"Bu davalara seçilmek için özel bir çaba sarf etmiyorum." Gündüz gördüklerim aklıma gelince birden ürperdim. "Hiç iyi değildi, Rob. O adamlara...işkence edilmişti. Saatlerce, acımasızca, korkunç bir şekilde... Ne yapmış olursa olsun hiç kimse o şekilde ölmeyi hak etmiyor."

"Nasıl öldüklerini düşünme, neden öldüklerini düşün."

Bunu söylemek yapmaktan kolaydı. Rob'un kadehine biraz daha şarap koydum. "Böyle güzel bir yemekten sonra içkiyi hak ettin. Yemek yapmayı nerede öğrendin?"

Rob arkasına yaslandı. "Spagetti bolonezden bu kadar etkilenmiş olamazsın."

"Ciddiyim. Ben bunu yapamazdım."

"Sen bunu yapmaya çalışmazdın. İkisi arasında fark var." Rob gerindi. "Nerede öğrendiğimi gerçekten bilmiyorum. Çocukken sık sık annemle babamın yemek yapışını izlerdim. Onlar bu işlere meraklıdırlar; yani o zamanlar öğrenmiş olmalıyım."

"Benim babam sadece yumurta haşlamasını bilir ve annem de sotelerde, kızartmalarda ve tencere yemeklerinde iyidir."

"Basit ama güzel yemekler."

"Bir keresinde, bir Cuma günü de balık ve kızarmış patates denemiştik." Başımı iki yana salladım. "Yemek yapma işini bir türlü anlamamışımdır. İnsan o kadar emek harcıyor ve eğer başarılı olduysa, bütün yaptıkları bir anda yok olup gidiyor. Sonunda bulaşıklarla baş başa kalıyorsun."

"Hah, ben de onu diyecektim. Bulaşıkları ben yıkamam."

"O konuda endişelenme; bulaşığı ben hallederim. Tabii hemen şimdi değil."

Rob yüzünü buruşturdu. "Bekledikçe kolaylaşmayacağını söyleyebilirim."

"Dayanamıyorsun, öyle değil mi?" Masanın üzerinden ona doğru uzandım. "Biz burada otururken tencere orada kuruyor. Sos kenarlarına yapışmıştı. Nihayet yıkamaya karar verdiğimde, içindekiler kazımakla bile çıkmaz hale gelmiş olacak. Muhtemelen tencereyi atmak zorunda kalacağım."

"Ne yapmaya çalıştığının farkındayım ve bu tuzağa düşmeyeceğim."

"Kahretsin," dedim tatlı bir sesle ve güldüm. "Beni çok iyi tanıyorsun."

"Oysa ben bazen, seni hiç tanımadığımı düşünüyorum."

Ne cevap vereceğimi bilemeden ona baktım: sohbetin birden değişen havasına hazırlıksız yakalanmıştım. Rob'un tekrar yemek yapmaktan söz etmeye başlamasıyla rahatladım. Bu konuda konuşmak ikimiz için de daha güvenli ve daha kolaydı. Bir süre sonra onu dinlemeyi bıraktım. Bir yandan şarabımı yudumlarken bir yandan da onu izliyordum. Gülümsediğinde gözünün kenarında beliren kırışıklıklar, ağzının şekli, muhteşem elleri...

Bu işe ne kadar düşkün olursa olsun, bir insanın yemek hakkında söyleyebilecekleri nin de bir sınırı vardı. Rob konuşmayı bitirdiğinde kadehimi eline alıp ayağa kalktım.

"Kanepeye geçelim."

Rob kadehiyle birlikte şarap şişesini de aldı. "Biraz daha ister misin?"

"Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır. Buna ihtiyacım yok."

"Kendine çok güveniyorsun, öyle değil mi?"

"Nedensiz bir güven değil bu." Rob şişeyi kanepenin yanına koydu. "Öyle olsa, giderdim."

"Gitme." Hiç düşünmeden, birden söyleyivermiştim ama onun gitmesini gerçekten istemiyordum. Ne var ki, bu itirafımın ardından olmasını umduğum şey her ne ise, gerçekleşmedi. Rob konuyu değiştirdi.

"Binada çelimsiz Chris'le tatlı bakıcıdan başka kimler yaşıyor?"

"Üst katta, Szuszanna'nın karşısında ve Chris'in üstündeki dairede Walter Green, yani ev sahibim oturuyor. Anladığım kadarıyla bu sokakta beş binası var."

"Çok zengin bir adam olmalı. Tek odalı bir evde ne işi varmış?"

Omuz silktim. "Yalnız yaşıyor. Biraz tuhaf bir adam. Geniş alana ihtiyaç duyacağını sanmıyorum." Ev sahibimle kontratı imzalamadan hemen önce tanışmıştım ve mesleğim dolayısıyla tuhaf insanlarla konuşmaya alışmış olmasam, onu rahatsız edici bulabilirdim. Kırlaşmaya başlamış kabarık saçları, patates gibi bir burnu ve uçlarına ağırlık bağlanmış gibi iki yanında öylece sallanan, uzun ve beyaz elleri vardı. Bir ara büyülenmiş gibi ellerine baktığımı fark etmiş ve yüzüne odaklanmak için kendimi zorlamak durumunda kalmıştım. Gerçi aslında buna pek gerek yoktu çünkü Walter göz temasından hoşlanan bir tipe benzemiyordu. Ölene dek annesinin evinden ayrılmamış olduğunu düşündüğüm sırada bunun gerçekten doğru olduğunu itiraf etmişti. Evleri ailesinden miras kalan parayla almış ve ailenin soyadını taşıyan son erkek ve genetik bir çıkmaz so-

kaktı. "Walter iyi biri. Diğer ev sahipleri gibi katı ve anlayışsız değil ama bakım ve tamirat işlerinin, öncelikler listesinde pek üst sıralarda olduğunu sanmıyorum."

"Senin için de benzer bir durum söz konusu olduğuna göre her şey yolunda." Evin bakımsız halinin Rob'u rahatsız ettiğini görebiliyordum. Bir ara onu kırık storu kurcalarken yakalamıştım. Onun evi de çok derli toplu sayılmazdı ama düzenliydi ve her şeyi *çalıştıyordu*. Şans işte diye düşündüm şarabımdan bir yudum daha alırken ve bu konunun üzerinde daha fazla durmadım.

"Üst katta bir oyuncu oturuyor. Brody Lee."

"Ünlü biri miymiş? Görsem tanır mıyım?"

"Olabilir. Adını daha önce hiç duymamıştım ve taşındığımdan beri de onunla hiç karşılaşmadım: yani bilmiyorum. Walter'ın söylediğine göre Brody, Doğu Avrupa'da bir yerlerde *Sir Gawain ve Yeşil Şövalye*'den uyarlanan bir çocuk dizisinde oynuyormuş ve pek ortalarda görünmemesinin nedeni buymuş."

"Başka kimse yok mu?"

"Herkes bu kadar."

"Senin ne iş yaptığını biliyorlar mı?"

Başımı iki yana salladım. "Walter'la konuşurken o konuyu es geçmeyi başardım. Ona işim yüzünden eve olmadık saatlerde girip çıkabileceğimi anlattım ve o da ön kapıyı yavaş kapatmamı söyledi. Bu konuyla ilgili daha fazla soru sormadı. Kim bilir ne iş yaptığımı sanıyor."

"Bir düşünelim." Rob yüzünü buruşturup beni süzdü. "Kiralık katil. Acil durum tesisatçısı. Pilot."

"Çağrı merkezi çalışanı. Balık temizleyici. Striptizci. Uyuşturucu satıcısı."

"Hepsi harika meslekler. Ayrıca hepsi de polislikten daha kabul edilebilir." Rob ayağa kalktı. "Şu eski banyona bir göz atayım. Meraktan çatlayacağım."

"Koridorun sonunda, sağda."

Rob ıslık çalarak yürüyüp gitti. Onun banyoya girip kapıyı kapatışını dinledim: kendini evinde gibi hissettiği belliydi. Ben bile bu eve daha bu kadar alışamamıştım. Evin sesleri beni hâlâ tedirgin ediyordu. Gecenin bir yarısı, insan uykusu kaçmış bir vaziyette, yatakta tek başına yatarken, eski bir binanın çıkardığı ufak tıkırtılar ve gıcırtılar kulağa yüz kat daha şiddetliymiş gibi geliyordu. Boruların sabahın erken saatlerinde çıkardığı tüyler ürpertici sesler yüzünden kaç kez bir çığlık duyduğumu düşünerek yataktan fırlamıştım. Kulak tıkaçları işe yarayabilirdi ama dış dünyayla bağlantımı kesme fikri hoşuma gitmiyordu. Bu pek şaşırtıcı sayılmazdı. Daha birkaç ay önce, tetikte olmam sayesinde, muhtemelen ölümden dönmüştüm. Hayatta kalma içgüdülerimi ayakta tutmak, biraz uykusuz kalacağım anlamına geliyorsa da yapacak bir şey yoktu.

Rob geri geldiğinde bana öncekinden daha yakın oturdu. Bacaklarımız birbirine değiyordu. Masadaki mum sönmüştü ve oda sadece Rob'un hemen ardındaki lambadan yayılan ölgün ışıkla aydınlanıyordu. Yüzündeki ifadeyi göremiyor, aklından neler geçtiğini anlayamıyordum.

"Canını sıkmak istemiyorum ama gerçekten konuşmalıyız."

Olduğum yerde kıpırdandım. "Öyle mi? Ben konuşmamayı tercih ederim."

"Bunu biliyorum. İki aydır benden kaçtığının farkındayım."

"Ben aslında konuşacağımıza daha eğlenceli şeyler yapabiliriz demek istemiştim."

"Geçen yıl böyle söylemiyordun ama. Aramızda yaşananları ve buna devam etmenin iyi bir fikir olup olmadığını konuşmak isteyen sendin."

Rob kolunu kanepenin arkasına yaslamıştı; başımı koluna yasladım. "Evet ama şimdi bunun kötü bir fikir olduğundan kesinlikle eminim. Artık bu konuyu düşünmek istemiyorum."

"Sonsuza dek benden saklanamazsın."

Sohbet rahatsız edici bir şekilde Dec'in kısa süre önce söylediklerini hatırlatıyordu. Yüzümde ciddi bir ifadeyle Rob'a baktım. "Seni kullandığımı mı düşünüyorsun?"

Rob biraz geriye çekilip bir kahkaha patlattı. "Tanrım, Maeve. Ne söyleyeceksen lafı dolandırmadan söyle."

"Bu gerçek bir soruydu."

"Tamam. O halde sana gerçek bir cevap vereyim. Hayır, beni kullandığını düşünmüyorum. Bana kalırsa sen ikimiz için de en iyisini yapmaya çalışıyorsun ama bunun ne olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok. İşlerin karışık bir hal almasını istemiyorsun ama bunun böyle olmayabileceğini düşündükçe de dehşete kapılıyorsun. Mantıklı davranmak istiyorsun ama duyguların sürekli önüne çıkıp duruyor. Sen tutkulu bir kadınsın Maeve. Başka türlü olamazsın. Ne işte ne evde, ne de yatakta."

Rob'un gözlerinin içine bakmak zorunda kalmamak için kazağımın kenarıyla oynuyordum. "Bu hiç adil değil. Herkes beni benden daha iyi tanıyor."

"Bu, senin en tatlı özelliklerinden biri. Nasıl biri olduğun hakkında gerçekten de en ufak bir fikrin bile yok. Bu yüzden, ne yapacağını tahmin etmek hiçbir zaman mümkün olmuyor."

"Bu gece sana karşı koyamayacağımı tahmin ettin ama."

"Ah, o zaten belliydi."

Hiçbir şey söylemeden ona doğru eğilip dudaklarından yavaşça öptüm. Rob, elini boynumun arkasına doğru kaydırıp, ne kadar özel olduğunu bana bir kez daha hatırlatan bir öpücük için beni kendine doğru çekti.

Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında Rob bana bakıp sırıttı. "Böyle herkesin ortasında daha fazla ileri gitmek istemezsin sanırım. İki ayda bu kadar değişmiş olacağını sanmıyorum. Ayrıca demin fark ettim de yatağında çarşaf, yastık ve yorgan varmış."

"Benim de kendime göre bazı standartlarım var." Ayağa kalktım ve Rob'u elinden tutup ayağa kaldırdım. "Gel hadi."

Bir akvaryumu andıran oturma odamdan çıkıp koridora adımımızı atar atmaz Rob beni tekrar kendine doğru çekip öpmeye başladı. Onunla olmayı unutmamıştım -bu sık sık aklıma geliyordu- ama bu sefer hareketlerinde her zamankinden daha farklı bir kararlılık, beni şaşırtan bir acelecilik vardı. Sanki bana ya da kendisine bir şeyler kanıtlamaya çalışıyor gibiydi. Bu ciddiyet benim için çok fazlaydı. Biraz geri çekilip güldüm.

"Vay be! Biraz yavaş ol." Tekrar bana doğru eğildiğini görünce onu ittim. "Dur biraz."

"Sorun nedir?"

"Sorun yok ama acelemiz de yok, öyle değil mi?"

Rob derin bir nefes aldı ve yavaş yavaş verdi. "Tamam."

"Yanlış hatırlamıyorsam sen bu işte çok iyiydin. Sadece bu anın tadını çıkarmak istiyorum."

Bu söz tanıdığım Rob'u geri getirmişe benziyordu. "Dur tahmin edeyim -o derginin bir yerlerinde 'Erkek arkadaşınızı havaya sokmanın on yolu' diye bir yazı var, öyle değil mi? Dört numara: Yatakta iyi olduğunu söyleyerek ona iltifat edin."

Bunu öylesine söylediği belliydi ama kendimi tutmam gerektiğini bilmeme rağmen cevap vermeden edemedim. "Sen benim erkek arkadaşım değilsin."

Rob bir süre öylece yüzüme baktı ve sonra, ellerini vücudumdan çekip, bana kazara değmek bile istemezmiş gibi cebine daldırdı. Birbirimizden birden kilometrelerce uzaklaşmıştık sanki. "Hâlâ kendi bildiğin gibi yapmak istiyorsun, öyle değil mi? Bağlılık yok, güven yok..."

"Karışıklık yok," diye karşılık verdim. Birden öfkelenmiştim. "Hadi ama Rob. Çoğu erkek bunu tercih eder."

Rob bana cevap vermek yerine arkasını dönüp oturma odasına yürüdü ve eve girer girmez üzerinden çıkarıp attığı ceketini kanepenin kolundan alıp kapıya yöneldi.

Arkasından gittim. "Nereye gidiyorsun? Böyle öfkeyle çekip gidemezsin."

Cevap yok.

Her zamanki gibi birden sinirim tepeme çıkıvermişti. "İşte birlikte olmamın kötü bir fikir olduğunu düşünmemin nedeni tam olarak buydu. Böyle olacağını sana söylemiştim. Bir birlikte çalışmak zorundayız." Rob beni dinlemiyor gibiydi. "Şimdi beni duymuyormuş gibi davranmayı bırakarsan çok sevinirim. Bu yaptığın hiç hoş değil."

"Senin tavırların da hiç hoş değil." Rob elini kapı koluna attı. "İstersen durumu kısaca özetleyelim, Maeve. Benimle yatacaksın ama bu konuda konuşmak istemiyorsun. Geceyi benimle geçirmeyi düşünüyorsun ama bunun bir bağlayıcılığı olmasını ve insanların neler olup bittiğini öğrenmesini istemiyorsun."

"Birlikte olmamızın riskli olduğunu sana en başında söylemiştim. Bir önceliğe çalıştığımız arkadaşsınız. Asıl önemli olan bu. İşleri yüzüme gözüme bulaştırmak istemiyorum."

"Bu konuda endişelenmemek için biraz geç kaldın." Rob başını salladı. "Buna bir kez daha katlanamam, Maeve. Peşinden koşup, tam seni elde ettiğimi sandığım anda tekrar en başa dönemem. Seni ne olarak görüdüğünü bilmek istiyorum. Bunu sormaya hakkım var sanırım."

"Çok üzgünüm. Birlikte olduğumuz ilk gün, bu tarz konulardan söz etmek istemediğini söyleyen sendin. O sırada beni yatağa atmakla meşgul olduğun için geleceğimizden söz etmek pek ilgini çekmiyordu. Oysa beş dakika bile düşünmüş olsan bu işin yürümeyeceğini daha o zaman anlardın."

"Sorunları hallederiz diye düşünmüştüm. Seni birlikte olmamız fikrine alıştırabilirsem gitmemi kolaylaştırmam daha kolay olur sanmıştım."

"Bir ilişkiye başlamadan önce dikkat etmen gereken tek konu nedir bilmiyor musun? Değeri insanla ve doğru zamanda olmak.

Sende bunlardan biri eksik." Onu buz gibi gözlerle baktım ve ekledim. "Ama bunun hangisi olduğuna bir türlü karar veremiyorum."

"Bu lanet olasıca işten çok yıkıldım." Rob kapıyı açtı ve kapı hızla duvara çarptı. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Kapının ağzında durmuş, benim olduğum tarafa bakmadan ceketini giyerken yanına girtim. Kapının dışındaki hol ve yukarı çıkan merdivenler karanlıktı. Duvarda bir yerlerde bir düğme vardı ama nerede olduğunu hatırlayamıyordum. Evden dışarı yayılan ışık, hâlâ yerinde duran ahşap savan süslemin kıvrımlarını, merdivenin yıpranmış halısını yerinde tutan pirinç tırabzanları aydınlatıyordu. Evin içinde gergin bir sessizlik vardı.

Öfkelendiğim gibi hızla sakinleşmiştim. "Rob, lütfen. Böyle çekip gitme."

Hayal kırıklığını tüm bedenimde hissedebiliyordum. "Bunun için gitmene hiç gerek yok."

"Bana kalırsa var." Rob yüzüme baktı. "İşleri yüzüne gözüne bulaştırmak istemeyen biri için bu işte oldukça başarılsın."

Bir anda kan tekrar beynime sıçramıştı. "Git kendini becer," diye bağırdım.

"Sanırım öyle yapmam gerekecek." Rob, yüzünde alaycı bir ifadeyle başını yavaşça sağa sola salladı. Bir şeyler söyleyeceğini düşünüyordum ki, kapının hemen yanındaki duvara sert bir yumruk indirdi.

Bu bana karşı yapılmış bir hareket değil, Rob'un içindeki öfkenin dışavurumuydu. Bunun farkında olmama rağmen elimde olmadan korkuyla geri çekildim. Rob'un duvara attığı yumruğun sesi, sessizliğin içinde şiddetle yankılanmıştı. "Rob, Tanrı aşkına kendine gel."

Rob cevap vermedi. Elini açıp kapayarak, bir şeyleri kırmadığından emin olmaya çalışıyordu. Sessizliğin içinde bir-

den ayak sesine benzer bir takırtı duyuldu. Rob arkasını dönüp merdivenlerden yukarı baktı. Durduğu yerden karanlığın içindeki hareketin kaynağını benden daha iyi görebiliyordu. Birden merdivenlerden üçer üçer yukarı tırmandı.

"Neye hükmediyorsun sen?"

"Hiçbir şeye. Ben... hiç..." Sesin kime ait olduğunu anladığımda başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Walter, korkuyla geriye kaçmıştı ve artık yüzündeki dehşet dolu ifadeyi görebiliyordum. "Sorun istemiyorum," dedi kararlı görünmeye çalışarak. "Polis çağıracağım."

"Ben polisim zaten." Rob arka cebinden rozetini çıkarıp ona gösterdi. "Ayrıca merak etme, gidiyorum."

"Sorun yok, Walter. Gerçekten." Dışarı çıkıp ona tek parça olduğumu gösterdim. "Her şey yolunda."

Walter, tereddütle başını salladı. Onu suçlayamazdım. Holün karşı tarafından gelen bir gıcırtı Chris'in kapısının açıldığını haber veriyordu. Onun işin başından beri, o kapının hemen ardında olduğundan emindim. Başımı yukarı kaldırdım. Sızsızanna ve iri yarı bir adam, merak dolu yüzlerle parmaklıklardan aşağı bakıyordu.

"Gösteri sona erdi, millet." Yüzümde oldukça gergin bir ifadeyle onlara bakıp gülümsedim ve işareti alıp bizi yalnız bırakmalarını bekledim. "İyi misin?"

Rob yavaş adımlarla merdivenden inerken, ağrısını hafifletmek için elini sallıyordu. "Olacağım."

Elinden mi yoksa duygularından mı bahsettiğini bilmiyordum ve öğrenme fırsatı da bulamayacaktım. Rob, hiç durmadan yanımdan geçip gitti ve kapıdan çıkıp gecenin karanlığında kayboldu. Kapımı kapatıp pencereye gittim. Bütün sokağı görebiliyordum ama Rob çoktan oradan uzaklaşmıştı.

Yedinci Bölüm

Perşembe

Ertesi sabah ne merkeze gitmek ne de bir yerlerde Derwent'le buluşmak zorunda olmadığım için seviniyordum. Londra Ceza Mahkemesi'nde görülen bir duruşmaya katılmam gerekiyordu. Duruşma uzayıp giderken, On Sekizinci Mahkeme'de oturup boş gözlerle meşe panellere bakmak ve avukatların kibarca birbirini ezmelerini izlemek son derece dinlendiriciydi. Hiçbir şey yapmam gerekmiyordu. Chris Pettifer, savcılığın yönelttiği soruları seve seve yanıtlıyordu. Ayrıca çavuş olduğu için bu soruları cevaplamak zaten onun işiydi.

Rob'un da benimle aynı saatlerde, yanlış kişinin tutuklandığı cinayet davası nedeniyle Merkez Ceza Mahkemesi'nde olacağını ise tamamen unutmuştum. Kafatasımın hemen altında, biri tarafından izlediğinizde oluşan şu karıncalanmayı hissettiğimde bekleme salonunun dışında durmuş Pettifer'la sohbet ediyordum. Arkamı dönüp, salonun diğer ucunda, yanında Liv Bowen'le duran Rob'u gördüğümde nedense hiç şaşırmadım. Bir süre gözümü kaçırmayı başaramayarak ona baktım ve yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü anlamaya çalıştım.

"Her şey yolunda mı?" Pettifer yüzünü buruşturmuş, bana bakıyordu; cümlemi yarıda kestiğimin farkında bile değildim.

"Evet. Ben sadece... Rob'un da burada olacağını bilmiyordum." *Hızlı düşün.* "Ona bir mesaj iletmem gerekiyor. Patrondan."

"O halde yanına gitsen, iyi olacak."

Bütün cesaretimi toplayıp yavaş adımlarla ona doğru ilerledim. Rob, attığım her adımda gözüme biraz daha korkutucu görünüyordu. Liv oraya doğru geldiğimi fark eder etmez beni başıyla hızlıca selamlayıp Rob'un yanından uzaklaştı. Bu ince davranışın etkisini üzerimden atamadan Rob'a ne söyleyebileceğimi düşünmeye başladım. Neyse ki o, benden önce davranmıştı.

"Burada ne işin var?"

"Streatham'daki şu çatışma olayının takip duruşması vardı."

"Dün gece söylemedin."

"Söyleyecektim. Unuttum." Hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya çalışıyordum ama kendimi berbat hissediyordum. Rob'un öfkesi hâlâ dinmemişti. "Nasılsın?"

"İyi."

"Elin nasıl?"

"Ağrıyor."

"Buz koymalıydın."

"Koydum."

Hiçbir yere gitmeyeceği belli olan bu sohbeti devam ettirmeye çalışmak yerine başımı çevirdim. Ne kadar üzgün olduğumu belli etmemek için gerçekten çok çaba sarf ediyordum. Ağlayıp sızlamanın ikimizde de yararı olmazdı.

Rob başını salladı. Hâlâ öfkeliydi ama kendini biraz olsun toparlamayı başarmıştı. "Kahretsin. Bak, ben gidip bir kahve alacağım. Sen de ister misin?"

Kendimi zorlayarak, sakin bir sesle cevap verdim. "Neden olmasın? Herkesin içinde konuşmak daha iyi bir fikir olabilir."

"Dün geceden daha kötü gitmesi mümkün değil."

"Umarım haklısındır." Asansöre doğru yürüdüğümüz sırada ona yan yan baktım. "Bir şey değiştirir mi bilmiyorum ama özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok. Öyle çıkıp gitmemeliydim."

"Olanlar benim suçumdu."

"Bana duvarını yumruklatan sen değildin, Maeve. Bunu ben yaptım."

"Ağır tahrik altındaydın."

"Benim için bahaneler uydurma. Buna gerek yok." Rob düğmeye basıp asansörü çağırdı. "Aşırı tepki gösterdim. Hepsi bu."

Bu konuda onunla tartışacak değildim. Konuşmadan kantine indik, kahve sırasında bekledik ve kendimize bir masa bulup oturduk. Tanıdık birileri olması ihtimaline karşı dikkatle etrafıma baktım: Rob da aynı şeyi yapıyordu. Bizi duyabilecek kadar yakında, tanıdık biri yoktu ama içeride sohbetimiz hakkında tahminler yürütmekten büyük keyif alacak bol miktarda polis memuru ve avukat vardı. Bu kez dramatik sahneler sergilemeyeceğimizi ümit ediyordum.

Konuşmaya kaldığımız yerden devam ettim. "Benim gözümdeki yerini öğrenmek istemende bir aşırılık yok. İşlerin umduğun gibi gitmesini istemeni anlıyorum." Gözlerinde bir hayal kırıklığı, öfke ya da kınama ifadesi göreceğimden korkuyor, Rob'un yüzüne bakamıyordum. "Başarabiliriz sandım Rob ama sanırım gerçekten de bu işe bir son vermeliyiz."

"İşte yine iki ay önce olduğumuz yere döndük. Bir karar verip her şeyi kestirip atıyorsun. O zaman da pek bir şey söyleme şansım olmamıştı, hatırlıyor musun?"

"Biliyorum. İlk sefer işler pek umduğum gibi gitmedi."

"Hâlâ bana karşı bir şeyler hissettiğin için olabilir mi?"

"Evet, kesinlikle bu yüzden," diye itiraf ettim. Belki bu benim için daha kolay olurdu ama yine de ona yalan söylemek

istemiyordum. "Bu konuda hiçbir şüphem yok. Ne var ki bunun böyle olması ikimiz için de işleri kolaylaştırmıyor."

"Maeve..."

"Hayır. Dinle lütfen." Kendimi zorlayarak onun gözlerinin içine baktım. "Sana bunu yapmayacağım. Artık olmaz. Bu gitgel işi ikimiz için de çok zor."

"Ben bununla yaşayabilirim."

"İnan bana yaşayamazsın."

"Peki diğer seçenek nedir?"

Güçlü görünmeye çalışıyordum. "Bu ilişkiye bir son verelim. Tamamen. Hiç vakit kaybetmeden."

"Bitti mi diyorsun yani?"

Söyle şunu artık. "Bitti."

"Benim istediğim bu değil."

"Elimden bir şey gelmiyor." Kahvemden bir yudum aldım ve ince ve keskin sıvının dilimi yakmasıyla bunu yaptığıma pişman oldum. "Seni gerçekten özlüyorum, Rob. Ne var ki, seninle yakın olmayı da özlüyorum. Yaptığımız şakaları, seninle halletmek zorunda olduğumuz sorunlar olmadan konuşabilmeyi özledim. Her zaman yanımda olmanı özledim. Sen yanımda olduğunda içimi kaplayan o duyguyu, her şeyin iyi olacağı hissini özledim."

"Bunların hepsi gerçek bir ilişkide de olabilecek şeyler. Bunu biliyorsun Maeve, öyle değil mi? Hatta bu bir ilişki için oldukça güzel bir başlangıç noktası," dedi Rob bütün ikna ediciliğiyle. Öfkesinin yerini, karşı koymanın çok daha zor olduğu, şefkatli bir duyarlılık almıştı.

"Bu işten, karşılığında hiçbir bedel ödemeden kurtulacağımızı sanmış olmamız büyük aptallıktı. Arada bir birlikte oluyoruz diye dostluğumuzu kaybetmek istemiyorum."

Rob arkasına yaslandı. "Bu işin mutlaka gözyaşlarıyla sonuçlanacağı fikrine nereden kapıldığını merak ediyorum doğrusu. Hem dost olup hem de yatakta harika vakit geçirebileceğimize ve buna rağmen hiçbir şey kaybetmeyebileceğimize neden inanmıyorsun?"

"Çünkü işler böyle yürümüyor."

"Olması gereken bu ama. İnsanlar hayatlarını böyle bir ilişki arayarak geçiriyorlar."

"Dec'le Abby boşanıyor." Bir anda söyleyivermiştim çünkü aklımda bu vardı. Rob kaşlarını kaldırdı.

"Bunu duyduğuma üzüldüm ama onların boşanıyor olması dünyadaki bütün ilişkilerin başarısızlıkla sonuçlanmaya mahkûm olduğu anlamına gelmez."

"Belki de sen haklısın ama onlar birbirlerini çok seviyorlardı, çocukları vardı ve yine de bir arada kalmayı başaramadılar."

"Bu çok üzücü olsa da bizim bir ilişkiye başlamaktan vazgeçmemizi gerektirmiyor."

"Anlamıyorsun."

"Evet, gerçekten anlamıyorum. Yapmamızı önerdiğin şeyin ikimizi de mutlu etmeyeceğini düşünüyorum ve bunu neden istediğini anlayamıyorum. Gerçekten Maeve, sen hareket edebilmek için bir kafalarında bir de kıçlarında iki beyinleri olan şu dinozorlar gibisin. Görünüşe bakılırsa kafandaki bozulmuş."

Gözlerimi bir an bile ayırmadan önümdeki kahve bardağına bakıyor, kaşığı büyük bir dikkatle bardağın içinde çevirip duruyordum.

"Yüzüme bak, Maeve." Bir kez daha kendimi zorlayarak, Rob'un gözlerinin içine baktım. "Ne istiyorsun? İkimiz için nasıl bir mutlu son var kafanda?"

"Bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum. Ne var ki bu işin böyle bitmesini istemediğimi gayet iyi biliyorum." Sessizlik uzadıkça uzadı. Rob'un sabrının tükendiğini görebiliyordum. Nihayet tekrar konuştuğunda söyledikleri, beni şaşırtmadı. "Belki de gerçekten, en doğrusu, bu işi tamamen bitirmektir."

Evet der gibi, yavaşça başımı salladım.

"Ne var ki, eğer yapacağımız buysa, bu işin geri dönüşü olmayacak, tamam mı? Arada bir birlikte olmak yok, takılmak yok... Hepsi bitecek."

"Sen söylediğinde kulağa daha kötü geliyor," dedim kısık sesle.

"Fikrimi değiştirmeyeceğimi biliyorsun da ondan." Rob bekledi ama ben başka bir şey söylemedim. Masada, onun hemen karşısında otururken hatırlamakta zorluk çeksem de, istediğim gerçekten buydu.

"Tamam o halde. Anlaştık."

"Anlaştık," diye tekrarladım. "Ve üzgünüm."

"Atlatırım."

"Atlatacağını biliyorum." Bir koca yudum daha kahve içtim ve bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu bir kez daha hatırlayarak bardağı masanın ortasına ittim. "Peki şimdi ne yapacağız?"

"Her zamanki gibi çalışacağız."

"Sence her şey yeniden eski haline dönebilecek mi?"

"Bu bize kalmış, öyle değil mi?" Rob, son cümlesini söylerken arkama doğru baktı; gördüğü birine el sallarken, yüzündeki sıkıntılı ifade kaybolmuştu. Arkamı döndüm ve kapının önünde, ne yapacağını bilemiyormuş gibi duran Liv'i gördüm. Ben onu fark ettikten hemen sonra o da bizi görmüş ve gülerek masamıza doğru ilerlemeye başlamıştı.

"Ben gitsem iyi olacak. Seni yeni arkadaşınla baş başa bırakayım."

"Olduğun yerde kal."

"Acelem var, Rob."

"Senin sorunun ne? Kabalık etme de otur şurada."

Ben Rob'a karşılık vermeye fırsat bulamadan Liv masamıza gelmişti. Elini boş bir sandalyeye doğru uzatıp, yüzünde çekingen bir ifadeyle bana baktı. "Size katılmanın bir sakıncası var mı?"

"Tabii ki yok. Ben de tam gitmek üzereydim-" Rob'la göz göze gelince devam ettim. "Tabii birkaç dakika daha kalabilirim."

Rob ayağa kalktı. "Sana bir şey alayım. Çay? Kahve?"

"Kahve. Sütlü, iki şekerli olsun lütfen ve sakıncası yoksa şeker merakım konusunda nutuk almayayım."

"Tek kelime etmem. Maeve, sen?"

"Ben böyle iyiyim," dedim Rob'un yüzüne ters ters bakarak. *Beni tek kelime etmek bile istemediğim Liv'le nasıl baş başa bırakırsın.* Arkasını dönüp giderken yüzünde beliren gülümsemeye bakılırsa Rob, aklımdan geçenleri gayet iyi biliyordu.

"Umarım rahatsız etmemişimdir," dedi Liv çekingen bir sesle.

"Tabii ki etmedin."

"Ben sadece..." Liv bir an duraksadı. "Siz ikiniz birlikte misiniz?"

"Kesinlikle hayır."

"Ah, ben de sanmıştım ki..."

"Aramızda hiçbir şey yok." *Artık...*

"Anladım. Birlikte çalıştığın insanlarla hep böyle yakın mısındır?"

"Her zaman. Senin de zamanın gelecek." Gülümsedim. "Eminim o günü dört gözle bekliyorsundur."

Liv başını çevirip kantinde çalışan suratsız kadını güldürmeyi başaran Rob'a baktı. "Çok yazık doğrusu. Rob çok hoş bir adam."

"Evet. O gerçekten çok hoştur." Kıskançlık tüm bedenimi etkisi altına alırken nefes almakta bile zorlanıyordum. "Rob, Tancredi davasında birlikte çalıştığınızı söyledi."

"Pek keyifli bir dava değil. Gerçi Rob'la birlikte olunca, yanlış kişiyi tutukladığınız için yargıçtan işiteceğiniz azarı beklerken en azından biraz gülüp eğlenebiliyorsunuz."

"Yaşlı sizi aradı, ha?"

"Beni pek etkilemediğini rahatlıkla söyleyebilirim. Üstüne üstlük, Çavuş Mortimer burada olmadığı için bütün suç bizim üzerimize kaldı."

"Şimdiye Morty çoktan şehir dışına çıkmıştır. O sorun yaşamaktan pek hoşlanmaz."

"Ne hoş! Sayesinde bütün eleştirilere biz cevap vermek zorunda kaldık."

Liv'in kullandığı "biz" kelimesinde, kendimi birden berbat hissetmeme yol açan bir yakınlık vurgusu vardı. Yine de Rob elindeki kahveyi Liv'in önüne bıraktığında güldümsemeye çalıştım.

"Berbat görünüyor. Uyanmalı demiş."

"Ben de onu söyleyecektim," dedim pişmanlık dolu bir sesle. "Benimkini yarım bıraktım. Sanırım kahve makinesinin içine ölü bir hayvan atmışlar."

"Kafeinli olduğu sürece, içinde ne olduğunun benim için hiçbir önemi yok."

Rob tek kaşını kaldırdı. "Açık konuşmak gerekirse, o kadar şekerden sonra kahvenin tadını bile alacağını sanmam."

"Bu konuda uzmak dinlemek istemediğini sana söylemiştim," dedi Liv sertçe.

"Sadece fikrimi söyledim." Rob ellerini havaya kaldırıp geriye doğru bir adım attı ve arkasından geçen birine çarptı. "Pardon."

"Sorun değil. Kusura bakmayın." Genç kadın yüzünde buğuşluyor bir ifadeyle Rob'a baktı ve ellerini uparun, kızıl saçlarında gezdirerek cumbalarına ve sırtına kat kat dökülen bukleler

"Berbat görünüyor. Uyanmalı demiş."

"Ben de onu söyleyecektim," dedim pişmanlık dolu bir sesle. "Benimkini yarım bıraktım. Sanırım kahve makinesinin içine ölü bir hayvan atmışlar."

"Kafeinli olduğu sürece, içinde ne olduğunun benim için hiçbir önemi yok."

Rob tek kaşını kaldırdı. "Açık konuşmak gerekirse, o kadar şekerden sonra kahvenin tadını bile alacağını sanmam."

"Bu konuda uzmak dinlemek istemediğini sana söylemiştim," dedi Liv sertçe.

"Sadece fikrimi söyledim." Rob ellerini havaya kaldırıp geriye doğru bir adım attı ve arkasından geçen birine çarptı. "Pardon."

"Sorun değil. Kusura bakmayın." Genç kadın yüzünde buğulu bir ifadeyle Rob'a baktı ve ellerini uparun, kızıl saçlarında gezdirerek cumbalarına ve sırtına kat kat dökülen bukleler

"Her zaman değil."

Rosalba kulakları çınlatan bir kahkaha patlattı. Liv'e baktım: kaşlarını kaldırmış onları izliyordu.

Rob hız kesmeden devam etti. "Hukuk dünyasında işler nasıl gidiyor?"

"Yoğun ama geçen yılki kadar heyecan verici bir olay gelmedi tabii."

"Geçen yıl benim için biraz fazla heyecan verici geçti." Rob orada olduğumuzu yeni hatırlamış gibi bize baktı. "Rosalba bir avukat. Geçen Kasım ayında Selvaggi'yi o savundu."

Ne bu davayı ne de Selvaggi'yi hatırlamak istemiyordum. Yüzümü buruşturdum. "Demek o yüzden sizi hatırlamıyorum. Dava sırasında hastanedeydim." Rosalba hastanede olmamın nedenini biliyorsa bile o sırada bunu belli etmedi. Rob'la o kadar ilgiliydi ki ne söylediğimi duyduğundan bile şüpheliydim.

"Onun avukatı olduğumu söylemen büyük kibarlık. Ben sadece ilk sorgulara katıldım. Henüz böyle önemli bir mükkeyile sahip olamayacak kadar yeniyim bu meslekte."

"Hatırladığım kadarıyla gayet iyi idare ettin."

"Senin odada olduğunu hatırlamıyorum," dedi Rosalba kafası karışmış gibi burnunu kırıştırarak. "Orada olsan seni hatırlardım."

"Sorguların çoğunu monitörden izledim." Rob, Liv'le ikimize orada fazlalıkmışız gibi baktı. Kollarımı önümde kavuşturdum. *Flört etmek istiyorsan et, dostum ama ben hiçbir yere gitmiyorum.*

"Seni mahkeme salonunda birkaç kez gördüğümü hatırlıyorum," dedi avukat cılız bir sesle.

"Gösteriyi izlemek için birkaç kez gelmiştim."

"Seninle burada böyle karşılaşmamız çok rahat, biliyor musun? Hep tutuklamayı ilk ağızdan dinlemek istemiştim. Kulağa çok heyecan verici geliyordu."

"Gerçekten olaylı bir davaydı," diye onayladı Rob. Kelleşildiğinde dudağının bir tarafında ortaya çıkan ufak kırışıklığı ancak onu çok yakından tanıyan biri fark edebilirdi. "Olaylı" kelimesi, geçen yıl yaşananları anlatmakta kesinlikle yetersiz kalıyordu.

Rosalba, ileriye doğru bir adım atıp Rob'la aramıza girdi. "Baksana, seninle bir ara bir şeyler içmeyi çok isterim." Sesini biraz alçaltmıştı ama ne söylediği hâlâ rahatlıkla duyulabiliyordu.

Rob'un onu başından atmasını bekliyordum.

"Tabii. Neden olmasın."

"Bir kız arkadaşın falan yok, öyle değil mi?"

"Şu anda yok."

"Harika. Bu sorumu kişisel algılama. Her zaman sorarım."

"Çok mantıklı."

"O halde ne zaman çıkmak istersin? Yarın boş musun?" Rosalba cep telefonunu çıkarmış ajandasını kontrol ediyordu. "Buraya yakın bir yerde buluşabiliriz. Sokağın aşağısında, St. Paul'ün yakınında harika bir bar var. Saat altı, senin için uygun mu?"

Rob ne yapacağını tam olarak bilemiyormuş gibi görünüyordu. Alfa kadınlarıyla çıkmaya alışık olmadığı belliydi.

"Bana uyar."

Rosalba ona kartını uzattı. "Al bakalım. Cep telefonum üzerinde yazıyor. Bana mesaj at ki senin telefonun da bende olsun."

Rob bir şey söylemeden kartı aldı ve gökdelen topuklarıyla dengesini korumakta zorlanarak, kırıta kırıta oradan uzaklaşan Bayan Osbourne'a veda etti. Hepimiz onun gidişini izledik, ki tahmin ettiğim kadarıyla daracık kıyafeti ve üstünde sağa sola savrularak ilerlediği ayakkabılarıyla insanlar üzerinde yaratmak istediği etki de tam olarak buydu.

Rosalba'nın gidişinin ardından Rob hiçbir şey olmamış gibi bir sandalye çekip oturdu. Liv ona anlamlı bir bakış attı.

"Hızlı."

"Gerçekten de hızlı, öyle değil mi?" Masanın üzerinde teşla tıkırdattığı parmakları, Rosalba gittiğinden beri bana hâlâ bakmamış olmasının bir tesadüf olmadığını gösteriyordu.

"Ben seni kastetmiştim."

Rob incinmiş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Aynı olaydan söz ettiğimizden emin misin? Ben ne yaptım ki? Sadece kazayla ona çarptım ve sonra bir baktım kadın bana çıkma teklif ediyor."

"Teklifini geri çevirmek için nasıl uğraştığın gözümden kaçmadı. Bütün o tepinmeler ve çığlıklar çok utanç vericiydi doğrusu."

"Kabalık etmek istemedim."

Liv bana döndü. "Maeve, beni yalnız bırakma. Sence de kızın üzerine atlamadı mı?"

Ona cevap vermeye fırsat bulamadan masada tiz bir melodi yankılandı ve üçümüz de aynı anda telefonlarımıza uzandık. Tabii ki çalan benim telefonumdu. Ekrandaki ismi görünce içime berbat bir his kapladı. Masadan uzağa doğru dönüp, kantinin gürültüsünü duymamak için boştaki elimle kulağımı kapattım.

"Efendim?"

"Hangi cehennemdesin sen?"

Size de günaydın, Müfettiş Derwent. "Mahkemedeyim."

"Orada ne halt ediyorsun?" Derwent'in sesi her zamankinden daha sinirli geliyordu. Bir cinayet daha olduğunu onu duyar duymaz anlamıştım. "Bir cesedimiz daha var. Orada boş boş oturman bittiyse belki gelip değişiklik olsun diye biraz gerçek polislik yapmak istersin."

Dişlerimi gıcırdattım. "Başka bir dava nedeniyle buradayım. Size bu sabah mahkemede olacağımı söylemiştim. Birazdan işim bitiyor yani nereye gitmem gerektiğini söylerseniz..."

"Beni zorlama, tatlım." Ses tonu değişmişti. "Bana bu çok önemli davadan söz etsene. Sana orada gerçekten ihtiyaç var mıydı? Yoksa sadece kalabalık olsun diye mi gittin? Çünkü devam eden bir cinayet soruşturmasına öncelik vereceğini düşünmüştüm. Özellikle de elimizde senden biraz ilgi bekleyen yeni bir ceset varken..."

Mantığımla hareket et, diye uyardım kendimi ama öfkemin sesime yansımasını engelleyemedim. "Bundan haberim yoktu."

"Olmalıydı."

"Nasıl olabilirdi ki?" Diplomasiyi bir kenara bıraktım: Derwent sinirimi tepeme çıkarmıştı.

Rob yüzünü buruşturmuş bana bakıyordu. Telefonu gösterip sessizce sordu. "Derwent mi?"

Evet der gibi başımı sallayarak defterimi açtım ve tek elimle kalemimin kapağını çıkarıp Derwent'in söylediği adresi not aldım. "Tamam. Birazdan oradayım. Mümkün olduğu kadar hızlı gelirim." Müfettişin başka bir şey söylemesini beklemeden telefonu kapattım. Bu çoktandır yapmak istememe rağmen sürekli ertelediğim bir şeydi ama artık orada daha fazla oturup Derwent'in çirkin sözlerini dinleyecek gücüm kalmamıştı. Rob'a döndüm. "Gitmeliyim. Bir ceset daha bulunmuş."

"Kahretsin."

"Aynen öyle." Eşyalarımı topladım. Gittiğimde görecekleriim beni biraz korkutuyorsa da buradan kurtulacak olma fikri beni rahatlatmıştı.

"Canını mı sıktı?"

"Bütün yaptığı o zaten." Ayağa kalktım. "Liv, seninle sohbet etmek çok güzeldi. Bunu bir ara tekrar yapmalıyız."

"Yarın gece boşum," dedi Liv yüzünde masum bir ifadeyle. "St. Paul'un orada harika bir bar var."

Bu söz üzerine gerçek bir kahkaha patlatıp hızlı adımlarla

kapıya doğru ilerledim. Görünüşe bakılırsa Rob, Liv hakkında yanılmamıştı. Tabii bu onun diğer konularda da haklı olduğu anlamına gelmezdi.

Müfettiş Derwent'in telefonda verdiği adres beni Brixton'ın kentsel dönüşümden nasibini almamış, pek popüler olmayan bir bölgesine, önlerinde küçük kapıları olan, iki sıra kaba sıvalı evin oluşturduğu, sessiz sakin Flocking Sokağı'na götürdü. Haritaya bakılırsa burası Ivan Tremlett'in ofisinden on ve Barry Palmer'ın evinden de on beş dakikalık yürüme mesafesinde gibi görünüyordu. Bu üçüncü noktanın da belirlenmesiyle oluşan üçgen, karşımıza cesaret verici derecede ufak bir çalışma alanı çıkarıyordu. Olay yerine doğru hızlı adımlarla yaklaşırken içimde iyimserlik vardı. Aradığım evin numarasını kontrol etmeme gerek yoktu. Minibüsler, polis arabaları, ön bahçelerde, gider borularında ve su yollarında arama yapan t-shirt'lü ve gömlekli memurlar ve çalışmaları izleyen komşulardan oluşan her zamanki kalabalık, sokağın orta yerindeki bir evin etrafında toplanmıştı. Sokak, giriş çıkışlara kapatıldığı için medya yolun iki ucunda bekliyordu. Gerçi ortada çok gazeteci olduğu da söylenemezdi: sadece birkaç kamera ve ellerindeki defterlere notlar alan bir avuç dolusu muhabir göze çarpıyordu. Fark edilmeden yanlarından geçip sokağa girerken, birbirleriyle röportaj yapacaklar herhalde diye geçirdim içimden. Şimdiye kadar kimse Barry Palmer'la Ivan Tremlett arasındaki bağlantının farkına varmamıştı ama içimden bir ses, üçüncü bir cesedin daha olduğunun duyulmasından sonra, parlak bir muhabirin eldeki bilgileri bir araya getirerek durumu ortaya çıkaracağını söylüyordu. O andan itibaren medyanın olaya gösterdiği ilgi, işimizi oldukça zorlaştıracaktı.

Görevlilere rozetimi göstererek emniyet şeritlerini ve bariyerleri geçtim ve tam o sırada çıkışa doğru ilerlemekte olan Derwent'le aynı anda evin ufacık holüne ulaştım. Derwent'in

kollarını açmış, beni kucaklayacakmış gibi üzerime doğru geldiğini görünce kaskatı kesildim ama o benden birkaç adım uzakta durdu. Yakından bakınca yüzündekinin bir hoş geldin gülümsemesi olmadığını açıkça görebiliyordum. Derwent'in ağzından dökülen kelimeler, ne kadar sinirli olduğu konusunda şüpheye yer bırakmayacak nitelikteydi.

"Lanet olsun. Sonunda gelebildin. Yolda bir yerlere uğradın herhalde."

Cevap vermedim. Oraya mahkemede rastladığım bir polis sayesinde, rekor zamanda varmıştım. Yüksek performanslı bir sivil polis aracı bizi hemen kapının önünden almıştı ve arabanın sürücüsü, Londra trafiğinin bütün engellemelerine rağmen bize arabasının neler başarabileceğini göstermek için elinden geleni yapmıştı.

"Ceset nerede?"

"Yatak odasında."

Bana cevap verir gibi, daracık koridorun sonundaki odada bir flaş patladı.

"Sanırım şuradaki." Etrafıma bakındım: lekeli halılar ve çiçek desenli duvar kâğıtları 1980'lerden kalmıştı. Kapının hemen yanındaki duvarda dibinde bir sünger duran küçük bir kâse duruyordu. Bunun bir kutsal su kurnası olduğunu fark edince biraz şaşırdım. Başımı uzatıp kâsenin içine baktım. Sünger ıslaktı; yani düzenli olarak kullanılıyordu.

"O ne?" Derwent başıyla kaseyi gösterdi.

"Odaya girip çıktıkça kutsal suyla kutsanmak için kullanılır."

"Şans getirmesi için mi? Eğer öyleyse, pek işe yaramadığını söyleyebilirim. En azından bu zavallı sübyancıya pek yararı olmamış."

"Şansla ilgisi yok; bu dini bir şey." Sesim olması gerekenden daha sert çıkmıştı. Beni sinirlendirdiğini fark eden Derwent'in gözlerindeki ışıltıyı görebiliyordum ama sinirlenmiştim bir kere. Büyükannemin İrlanda'daki evinde bir

kutsal su kurnası vardı. Bu ritüeli çok seviyor, kurnanın yanından her geçişimde kapının eşiğinde durup haç çıkarıyordum. Büyükannemin evindeki, bir kilise ziyaretinden hatıra kalmış, üzerinde altın rengi bir haç bulunan, porselen bir kurnaydı ama yine de duvardaki çivide asılı duran bu beyaz plastik kâse beni eski günlere götürmüştü. Kurnaya ulaşabilmek için parmaklarımın ucuna kalkışımı, serin suyu parmak uçlarımda ve alnımda hissedişimi, büyükannemin yüzündeki onaylayan bakışı hatırladım. Bu ritüel, benim için İrlanda'da tatilde olmanın ayrılmaz bir parçası olan masum bir anıydı ve onun, bir cinayetle lekelenmesini istemiyordum.

"Sakın bana din ile batıl inancın farklı şeyler olduğunu söyleme."

"Bunu aklıma bile getirmem." Müfettişle dini bir sohbete girişmenin ne keyifli ne de verimli olmayacağını gayet iyi biliyordum. "Peki ne olmuş? Son kurban kim?"

Derwent bir olay yeri inceleme teknisyenine yol vermek için duvara yaslandı ve yüzünü buruşturdu. "Yolu kapatıyoruz. Buradan mutfağa geçiliyor. Sana bildiklerimizi orada anlatayım."

Mutfak küçük ve eski moda ama son derece düzenliydi. İçerisi bir masayla iskemlenin sığamayacağı kadar küçük olduğundan az sayıda eşyayla döşenmiş ama kapının yanındaki tezgâhın hemen altına, oturup bir şeyler yemek için rahat sayılabilecek tahta bir tabure yerleştirilmişti. Alttaki dolaplar ekoseli kumaştan dikilmiş bir perdeyle kapatılmıştı ve yukarıdaki açık raflarda birbiriyle uyumsuz porselen tabaklar ve bardaklar duruyordu. Rafların bu görüntüsü bana gelişigüzel alınmış eşyalarla dolu olan evimi hatırlatıyordu. Mutfağın küçük bir kileri vardı. Tabağa konmuş bir kalıp tereyağının yanında yarısı boşalmış bir reçel kavanozu ve onların hemen arkasında da bir somun ekmek duruyordu. Alttaki rafta içinde çay poşetleri olan bir kutuyla küçük bir şeker kavanozu

vardı. Derwent eğildi ve kapağını gıcırdatarak açtığı küçücük buzdolabının içine baktı. Kapağın iç kısmında duran bir bardak sütün, streç filme sarılmış bir parça çedar peynirinin ve hiçbir zaman yenmeyecek bir öğün için kesilip bir tabağa yerleştirilmiş birkaç dilim jambonla domatesin aşırılıktan uzak görüntüsünde insanı derinden etkileyen bir şeyler vardı. Duvarda, Mart ayı sayfasında perdelere tırmanan bir kedi yavrusu fotoğrafı olan bir takvim asılıydı. Takvimin üzerinde hiçbir yazı yoktu. Sayfaları çevirip önceki aylara baktım. Boş sayfalar, şirin yavru hayvanlar, bomboş bir hayat...

Mutfakta, olması gereken yerde değilmiş gibi görünen tek şey, içinde çay poşetiyle eski ocağın yanındaki tezgâhın üzerinde duran bardaktı. Ocağın üzerinde devrilmek üzereymiş gibi görünen bir çaydanlık duruyordu. Bana sanki biri kendine bir fincan çay hazırladığı sırada bir nedenle bu işi yarım bırakmış ve çaydanlığı ocağın üzerine geri koyarken pek dikkat edememiş gibi gelmişti. Ocağın üzerinde ve yerlerde ufak su birikintileri vardı.

Birden kurbanla ya da daracık koridorun sonundaki yatak odasında beni bekleyen şeyle ilgili daha fazla bilgi edinmek istemediğimi hissettim. Bu iç karartıcı mutfaktan ve duvarında yamulmuş, içler acısı bir kurna asılı duran loş koridordan çıkıp gitmek istiyordum. Bir olay yerinde bulunduğum gerçeğiyle yüzleşmek istemiyordum.

"Günün cesedi seksen yaşındaki Bay Fintan Kinsella," dedi Derwent her zamanki gibi benim tersime, keyifli bir sesle. Kurbanın soyadını söylerken İngilizlerin yaptığı gibi ikinci heceyi vurgulamıştı. Kin-SELL-er. "O da sizinkilerden."

"Hangi bizimkiler?" dedim sertçe.

"İrlandalılar."

"Bu durumda soyadı KIN-sella diye okunur."

Derwent bunun ne önemi var der gibi elini salladı. "Dokuz aydır burada yaşıyormuş."

"Daha önce neredeymiş?"

"Hastanede. Kalbinde sorunlar varmış. Hastaneden önce Liverpool'da, papazlara hizmet veren bir yaşlılar evinde kalıyormuş. Anladığım kadarıyla 70'li yılların büyük bir kısmını, kilisesindeki genç çocukların peşinden koşarak geçirmiş."

Bir an gözlerimi kapattım. Buna ihtiyacım vardı. "Suçlu bulunmuş mu?"

"Sonunda evet. Benzer davalar manşetlere yansımaya başlayana kadar kimse onunla ilgili bir şikâyette bulunmamış. Sonra hepsi ona dava açmaya başlamışlar. Papaz Fintan'ın şu azılı cinsel suçlulardan biri olduğunu söylemek zor. Genç çocuklara futbol öğretiyor ve antrenmanlardan sonra duş yaparlarken onları izlemekten zevk alıyormuş. Aralarından birkaçının papaz evinde, o havlularını tutarken yıkanmak isteyebileceğini falan hayal ediyormuş. İfadelere göre kimseye elini sürmemiş. Yaptıkları kulağa hiç hoş gelmiyor ve kesinlikle yasal değil ama bazıları kadar kötü de değil. Bana kalırsa çoğu, şikâyetçi olurlarsa para alacaklarını öğrenene kadar onun yaptıklarını pek ciddiye almamış."

Derwent'in açıklamalarına tam olarak katıldığım söylenemezdi. Diğer davaların gündeme gelmesi, kurbanların ortaya çıkmasına neden olmuş olabilirdi ama bu insanların asıl peşinde oldukları şeyin para değil adalet olduğunu düşünüyordum.

"Emekli olduktan birkaç yıl sonra polisler onu aramaya gelmişler. Papaz Fintan suçunu hemen itiraf etmiş. Suçlu bulunmasına rağmen, suçunu kabul etmiş olması ve sağlık sorunları yaşaması nedeniyle tutuklanmasına gerek olmadığına karar verilmiş. Bu dönemde yaşadığı stres, sağlığının birden bozulmasına yol açmış ve sonunda Papaz Fintan, hastaneye kaldırılmış. Burada önemli bir kalp ameliyatı geçirmiş ve kurtulmayı başarmış. İyileştiğinde gidecek hiçbir yeri yokmuş. Daha önce kaldığı yaşlılar evi, artık papaz olmadığı için onu

tekrar almak istememiş. Papaz Fintan'ın diğerlerini de baştan çıkaracağını düşünmüşler herhalde."

Derwent'in yüzünde yine, elimde olmadan dişlerimi gıcırdatmama neden olan o sinsi gülümseme belirmişti. Kendimi zorlayarak sordum. "Peki buraya nasıl gelmiş?"

"Gençliğinde Londra'nın bu bölgesinde çalışıyormuş. Bu ev, o zamanlar bu bölgede yaşayıp Papaz Fintan'ın kilisesine giden ve daha sonra da onunla bağlantısını koparmayan bir aileye ait. Anneleri bu evde yaşıyormuş ama geçen sene ölmüş. Cenaze için görüşmek istediklerinde Papaz Fintan'ın başına gelenleri öğrenmişler ve onun kalacak bir yer aradığını duyduklarında da ona burada kira ödemeden kalabileceğini söylemişler. Evin biraz tamirata ihtiyacı varmış ama Papaz Fintan bu durumu önemsememiş."

"Geçmişini düşününce, insan onunla yakın olmak istemeyeceklerini düşünüyor."

"Bu bir çeşit Hıristiyan yardımseverliği, sanırım." Derwent omuz silkti. "Belki de Papaz Fintan'ın öyle korkunç işler yapmış olamayacağını düşünüyorlardı. Ayrıca anneleri ona çok bağlıymış."

"İnsanlar duymak istediklerine inanırlar." Yüzümde şaşkın bir ifadeyle Derwent'e baktım. "Siz bütün bunları nasıl öğrendiniz?"

"Papaz Fintan'ın gayrı resmi hizmetçisi olarak tanımlayabileceğimiz Bayan Mary Driscoll'un yardımıyla. Bu sabah saat onda cesedi bulan kişi de o."

Sadece birkaç saat önce... "Doktor Hanshaw ölüm saatiyle ilgili ne söyledi?"

"Bu konuda kesin konuşamayacağıyla ilgili her zamanki boş lafları tekrarladı ama ben ona, Papaz Fintan'ın muhtemelen cesedinin bulunmasından kısa bir süre önce ölmüş olduğunu söyletmeyi başardım. Olayın büyük bir ihtimalle dün gece değil bu sabah olduğunu söylüyor."

"Bu işimizi biraz kolaylaştırabilir. Bayan Driscoll'da evin anahtarı var mıymış?"

"Evet varmış. Kendisi sokağın aşağısında yaşıyor. Papaz Fintan'ın alışverişini yapıyor, evini temizliyor, çamaşırlarını yıkayıp asıyormuş. Daha sonra onunla görüşebilirsin. Ben ağzının payını aldım. Oysa tek bilmek istediğim kurbanı nereden tanıdığıydı."

"Sakin bir hayat sürüyormuş gibi görünüyor," dedim. "Alışverişi ve temizliği de Bayan Driscoll yaptığına göre Papaz Fintan, insanların dikkatini pek çekmemiş olsa gerek. Evden dışarı çıkıyor muymuş?"

"Her gün kilisedeki ayine gidiyormuş. Herhalde bağışlanmak için Tanrı'ya yalvarıyordu. Bunun dışında hiçbir yere gitmiyormuş."

Büyük olasılıkla İrlandalı göçmenler yararına on dokuzuncu yüzyılda yapılmış olan, gri taştan, küçük kiliseyi eve gelirken görmüştüm. Kiliseyle eski papazın evi arasında sadece birkaç yüz metre vardı. Bu, Papaz Fintan'ı zorlamayacak kadar kısa bir mesafeydi. "Bölge halkı tarafından tanınan biri miymiş?"

"Gençler onu tanımıyormuş. Bayan Driscoll'un söylediğine göre, onun eskiden burada çalıştığını hatırlayan bazı insanlar varmış ama onların da çoğu, Fintan'ın hangi suçtan hüküm giydiğinden habersizmiş."

"Peki burada geçirdiği süre boyunca o tarz hareketleri olmuş mu?"

"Bayan Driscoll bu konuda hiçbir şey söylemedi." Derwent başını salladı. "Dediğim gibi, sor ona. Tabii becerebilirsen. Ben ağzından tek kelime bile alamadım."

"Tam bir gizlilik içinde yaşıyormuş ama biri yine de onu bulmayı başarmış."

"Aynen öyle."

"Sizce bizim adam mı?"

"Öyle görünüyor. Pedoları öldüren bir katil daha olması çok berbat bir tesadüf sayılır."

"İşkence yapmışlar mı?"

"Kesinlikle," dedi Derwent duvara yaslanırken. Yüzünde sonu ölümle biten bir şiddet olayından değil de futboldan ya da havadan sudan bahsediyormuşuz gibi aldırmaz bir ifade vardı. "Oda biraz boşalır boşalmaz cesedi görebilmen için seni içeri sokacağım."

"Cesedi görmesem de olur," dedim aceleyle. "Yani, şey... Otopsi raporlarını okurum."

"Korkunun kokusunu nerede olsa alırım, Maeve." Derwent doğruldu. "Hadi şimdi gidip bir bakalım."

"Şimdi mi?" Elimden olmadan geriye doğru çekilmiştim.

"Ne oldu? Korkuyor musun yoksa?" Keyiften gözleri parlıyordu.

"Hayır," dedim yutkunarak. "Eğer çok kalabalıksa hemen içeri dalmak istemem. Önce evin geri kalanını gezeyim."

"Bunun umduğun kadar uzun süreceğini sanmıyorum ama gel bakalım." Derwent koridorda ilerlerken gülümsüyordu: o odaya gitmek istemediğimin ve zaman kazanmaya çalıştığımın farkındaydı.

"Banyo." Derwent düğmeye basıp ışığı yaktı. Leylak rengi fayanslar, orman yeşili küvet, lavabo ve klozet: asla uygulanmamış olması gereken, göz kamaştırıcı çirkinlikte bir kombinasyon. Duvardaki bir halkaya kahverengi bir havlu asılmıştı. Tavan küflenmeye başlamıştı ve hava rutubet kokuyordu ama içerisi temizdi.

"Oturma odası arka tarafta." Bir küçük oda daha. Koyu kahverengi halılar, duvarda da Vinci'nin Son Akşam Yemeği tablosunun baskısı, bir soba ve küçük bir radyo. Odada televizyon yoktu. Sandalyeler sert ve rahatsız görünüyordu ve sadece tek bir ahşap kenarlı koltuk kullanılmış gibi görünüyordu. Koltuğun sırt kısmında buruşup yamyassı olmuş pembe

bir yastık duruyordu. Etrafa bakarken, yalnız bir hayat diye geçirdim içimden. Üzücü bir hayat. Pencerenin yakınındaki masanın üzerinde İsa motifli bir haç duruyordu ve koltuğun yanında yere bırakılmış bir dua kitabı vardı. Oda, bir parça yeşillik şeklinde tanımlanabilecek olan bahçeye bakıyordu.

"Arka kapı koridorun sonunda."

Derwent'in peşinden gittim. Buzlu camlı kapının üzerindeki anahtarı çevirdi ve gösterişli bir hareketle kapıyı açtı. "Voila."

Komşu evlerin yüksek çitleriyle çevrilmiş otların oluşturduğu bahçe, en az evin içinden göründüğü kadar kasvetliydi. Derwent herhangi bir yorum yapmadan çamaşır ipine ve kuş yemliklerine baktı: bahçede sadece bunlar vardı. Üzerine belli aralıklarla plastik mandallar takılmış çamaşır ipi kullanılmaya hazır görünüyordu. Yemliklerin dörtte üçü doluydu; önceki gün doldurulmuş olmalıydılar. Komşu evlerden birinin bahçesinde çiçek açmış bir ağaç vardı ve yaprakları, her esen rüzgârla otların üzerine doğru süzülüyordu. Çitin kenarında biriken yapraklar, eski bir dantelin titreşen fırfırlarını andırıyordu. İlk bakışta güzel görünüyordu ama biraz daha dikkat edince çürümeye başlayan kararmış yaprakları fark ediyordunuz.

Papaz Fintan sessiz ve sakin bir hayat yaşamıştı. Bayan Driscoll'un yardımıyla kendini de evini de temiz ve düzenli tutmayı başarmıştı. Bahçesini ziyaret eden küçük kuşları beslemekten keyif alıyor ve başka bir şeyle ilgilenmiyordu. Statüsünü değilse de inancını korumayı başarmıştı ve günlerini evinde ya da evinin yakınındaki kilisede dua ederek geçirmişti. Londra'da geçirdiği günlerde hizmet verdiği insanların sadakatini kazanacak kadar iyi ve sorulduğunda suçunu itiraf edecek kadar dürüst bir adam olmuştu.

Kendisi ayrıca bir çocuk tacizcisi, bir üç kâğıtçı ve makamının kendisine sağladığı kolaylıklardan yararlanarak masum

çocuklara zarar vermiş olan güç sahibi bir adamdı. Böyle bakınca çok az insanın tamamen kötü ya da tamamen iyi olduğu söylenebilirdi. Hangisi olursa olsun, onu yargılamayacaktım. Yapmam gereken bu değildi. Bu olayda Papaz Fintan şüpheli değil bir kurbandı ve ben, herhangi biri için yapacağım gibi onun katilini bulmak için de elimden geleni yapacaktım.

Ve bunun için, öncelikle onun nerede öldüğünü görmek zorundaydım. Derwent'e döndüm. "Şimdi de yatak odasını görelim."

"Beni takip et."

Koridora döndüğümüzde olay yeri incelemeciler işlerini bitirmiş dışarı çıkıyorlardı. Arkalarında çantaları ve kemara ekipmanlarıyla tek sıra halinde geçerlerken, kenara çekilip onları bekledik. En arkada saçları erkenden dökülmüş, oldukça heyecanlı bir memur olan Tony Schofield vardı. Schofield bana her zaman bu meslek için fazla gergin bir tipmiş gibi gelirdi ama yakın zamanda terfi almış ve artık resmen bir olay yeri amiri olmuştu. Tony Schofield, bize başıyla selam verdi.

"Her şey tamam görünüyor. Fotoğraf ve parmak izi işini tamamladık ve Doktor Hanshaw cesedin kaldırılmasına izin verdi. İşiniz bittiğinde morg görevlilerini gönderirim."

"Dikkat etmemiz gereken herhangi bir konu var mı?"

"Kıyafetlerinize insan dokusu bulaştırmamaya dikkat etseniz iyi olur sanırım. Sonra bir türlü çıkmıyor." Schofield yüzümdeki dehşet dolu ifadeyi görmüştü. "Pardon. Kötü bir şakaydı."

Derwent Schofield'ın omzuna hafifçe vurdu. "Polisliği bırakıp komedi sektörüne geçmesen iyi edersin, dostum."

"Evet, bu pek iyi bir fikir değil galiba." Schofield, gergin bir kahkaha attı ve sonra tekrar ciddileşti. "Hayır, dikkat edilecek bir konu yok. Her zamanki önlemler yeterli olur."

Müfettiş bana bakıyordu. "Bir şey mi bekliyorsun?"

Beni o kapıyı açmaktan kurtaracak bir mucize bekliyor-

dum ama Papaz Fintan'a gönderilmediğine göre bu bana neden gönderilsindi ki? Mavi latex eldivenleri ellerime geçirdim ve mümkün olduğu kadar az temas etmeye çalışarak, kapıyı dirseğimle ittim. İçeri girdim ve Derwent'e yol açmak için kenara çekildim. Yatağın ayakucunda ikimizin ancak yan yana durabileceği kadar yer vardı. Oda küçüktü ve duvarlar kırmızı gül desenli lacivert bir duvar kâğıdıyla kaplanmıştı. Odada yatak, küçük bir dolap ve aynı zamanda komodin görevi gören şifonyer dışında pek bir şey yoktu. Birisi tavandaki ışığı açık bırakmıştı ama o da odadaki sıkıntılı havayı dağıtmaya yetmiyordu. Odanın genel havası ve duvar kâğıtlarının tek güzel yanı, bunların etrafa saçılan kanı biraz olsun gizliyor olmalarıydı.

Ceset, yatakta yatıyordu. Papaz Fintan'ın üzerinde beyaz bir gömlek, lacivert bir hırka ve siyah bir pantolon vardı ama gömleğinin ve hırkasının düğmeleri çözülmüş, pantolonunun önü açılmıştı. Gri renkli kalın çorapları, ekose terliklerinin üzerinde toplanmıştı. Gümüş tespih boncuklarını tutan elleri, öldüğünde dua ediyormuş gibi karnının üzerinde birleşmişti. Cildi lekeliydi, tırnakları uzun ama şekilliydi ve parmakları kısaydı. Papaz Fintan ufak tefek bir adamdı ama zayıf değildi. Göbeği vardı. Nasıl göründüğü konusunda daha fazlasını söylemek kolay değildi çünkü kafası, hangi açıdan bakarsanız bakın, yerinde yoktu. Kemik ve beyin parçaları yatağın üzerine saçılmış, yorgan ve yatak başı kan ve ne olduğu belli olmayan, yapışkan bir sıvıyla kaplanmıştı. Papaz Fintan'dan geriye kalan şey, bir insana benzemiyordu.

"Tanrım."

"Evvet. Kısa namlulu bir silahla yüzünden vurulmak insanı pek güzelleştirmez."

Yatak örtüsündeki saçma deliklerine baktım. "Tek bir atış yapıldığını mı düşünüyoruz?"

"Daha fazlasına gerek duyduklarını sanmıyorum."

"Her yanında evler bulunan böyle bir yer için oldukça riskli bir seçim. Ayrıca hemen sonuca ulaşacağı bir yöntem seçmek, katilimizin karakterine de uymuyor."

"Tek bir atış o kadar riskli sayılmaz. İnsanlar tek seferde ne olduğunu anlayamadıkları için bu tarz seslerin üzerinde durmazlar." Derwent pencereye yaklaşıp karşıdaki boş duvara baktı. "Ayrıca, adam pek-sayın-olmayan papazımızı öldürmek için oldukça dolambaçlı bir yol izlemiş."

"Ona işkence ettiğini söylemiştin. Bunu nasıl yapmış?"

"Tespih tanelerini görüyor musun?" Evet der gibi başımı salladım. "Papazı onlarla dağlamış. Tespihi mutfaktaki ocakta ya da oturma odasındaki sobada ısıtmış olabilir. Geldiğimizde yerde bir fırın eldiveni duruyordu. Görünüşe bakılırsa katil parmaklarını yakmak istememiş."

Artık ne aramam gerektiğini bildiğim için, Papaz Fintan'ın önü açık duran gömleğinin gölgesinde gizlenen su toplamış kabarcıkları görebiliyordum. Yüzümü buruşturdum. "Bu gerçekten korkunç ama bizim adamımıza göre biraz basit değil mi? Hadım etme ve uzuv kesmenin yanında bu yaptığı oldukça hafif kalıyor."

"Başka neler olduğunu bilmiyoruz. Dişlerini dökmüş ya da yüzündeki kemikleri kırmış olabilir. Odanın içinde bir sürü diş parçası bulundu. Bunların vurulduğu sırada mı yoksa dövüldüğünde mi etrafa saçıldığını bilmemiz mümkün değil. Kafası artık yok ama olay yeri incelemeciler yatağın altında üzerinde İsa bulunan oldukça ağır bir tahta haç buldular." Derwent yatağın yanındaki büyük çiviyi gösterdi; şimdi bakınca, haçın arkasında toplanan tozun duvar kâğıdında bıraktığı koyu renk lekeyi görebiliyordum. "Altmış santim uzunluğunda, gerçekten büyük bir parçaydı. Üzerinde bir insanı dövmekte kullanılmış olabileceğini akla getiren, kan, saç gibi bir sürü delil bulundu. Öyle bir şeyle birini oldukça kötü yaralayabilirsin."

"Hmm. Yine de şiddetin dozunda bir artış olduğunu söyleyemeyiz. Gerçi Kinsella'nın suçunun, diğer iki kurbanınki kadar ağır olmadığı da iddia edilebilir. Katilin, kurbanları için cinsel suçlar listesindeki kayıtlarına uygun cezalar seçtiğini kabul edecek olursak, bu seferki cezanın neden daha öncekiler kadar vahşi olmadığını açıklayabiliriz." Söylediklerim bana bile fazla teorik gelmişti.

Derwent dikkatle beni izliyordu. "Aklından ne geçiyor?"

"Belki de bu işe olan ilgisini kaybediyordur."

Derwent şüpheli gözlerle baktı. "Böyle bir şeyin olabileceğini gerçekten düşünüyor musun? Bu sana isteksizce yapılmış gibi mi görünüyor?"

"Bir bakıma öyle. Belki de bir papaz öldürmek hoşuna gitmedi. Peşinde olduğumuz adam bir Katolik ya da Katolik olarak yetiştirilmiş biri olabilir."

"Bu mümkün."

Yatağın etrafında dolaşıp odayı inceledim. Kafadan geriye kalanlara bakmamak için büyük bir çaba sarf ediyordum; ona bir kez bakmak bana fazlasıyla yetmişti.

"Ceset bulunduğunda bu şekilde değildi sanırım."

"Doğru tahmin. Yine de Hanshaw ona fazla dokunmadı. Ellerinde ölüm katılığı oluşmuştu. Hanshaw tespihi almak için onu kırmakla uğraşmadı; bunu otopsi sırasında yapabileceğini söyledi. Cesedin açısı biraz farklıydı; papaz şu anda olduğu gibi yatağın tam ortasında değildi. Ayrıca kıyafetleri de Hanshaw çıkardı."

Birden başımı kaldırdım. "Öyle mi? O halde dağlama işleminden sonra gömleğin düğmeleri tekrar iliklenmiş."

Derwent evet der gibi başını salladı.

"Şerefiyle ölmesini istemişler," dedim kendi kendime konuşur gibi alçak sesle. "Katil ya da katiller, onun işe yarar bir şeyler bilmediğine karar vermiş olmalı. Katil Kinsella'nın tekrar giyinmesine izin vermiş. Onun ölmeden önce dua etme-

sine bile izin vermiş. Yine de dua ederken işkencesinde kullanılan tespihi kullanmak zorunda bırakılmış olması sadistçe bir numaraya benziyor, öyle değil mi?"

"Yatağın üzerinde oturuyormuş," dedi Derwent "Vurulduğunda. Yatağın tam kenarında oturmuş, dua ediyormuş."

"Öleceğini biliyormuş."

"Her şey hızlıca olup bitmiş. Ayrıca adam yaşlı." Derwent bir anda sıkılmış gibi görünüyordu. "Bitirdin mi?"

Bitirmiştim. Odadan çıkarken kendimi rahatlamış hissediyordum. Bu korkunç yerden çıkıp gitmek beni rahatlatmıştı ama dehşet dolu ayrıntılar zihnimde hâlâ capcanlı duruyordu. Cesetlere bakmaya hiç alışamayacağım diye geçirdim içimden utançla. Belki de başka bir birime geçmeliydim. Mali Suçlar'a geçebilirdim mesela: cesetler dolandırıcılık yapmazdı. Böylece bir taşla iki kuş vurmuş olurdum çünkü böyle bir durumda artık aynı ekipte olmayacağımız için Rob'la..."

Bu düşünceyi derhal durdurup geldiği yere geri gönderdim. Rob'u çok uygunsuz bir şekilde, umutla düşünüyordum. Bu kesinlikle zaman kaybıydı. Dar koridordan kapıya doğru ilerlerken her şey bitti diye tekrarladım içimden. Rob yoluna devam etmişti ve benim de yapmam gereken buydu. Artık onunla ilgili hayaller kurmanın da ekipten ayrılmayı düşünmenin de hiçbir anlamı yoktu. Hâlâ mesleğime tutkuyla bağlıyken ve başarılı olmak istiyorken, bunları düşünmemeliydim. Aklıma Godley gelmişti. Açık havaya çıkar çıkmaz Derwent'e dönüp sordum. "Patron buraya geldi mi?"

Derwent başını iki yana salladı. "Çok meşgul."

"Onun herhangi bir konuya bir seri katil davasından daha fazla önem verebileceğini asla tahmin edemezdim." Godley, işleri izin verdiği sürece olay yerlerinde ve otopsilerde bulunmaya çalışırdı ve önceki gece, bu davayla oldukça ilgili görünüyordu.

"Bağırmasana." Derwent kolumu tutup sertçe sıktı. "Her şeyi berbat etmek mi istiyorsun?"

Etrafıma baktım. Çevrede tek bir sivil bile yoktu. "Öncelikle, bu paranoyakça bir tavır. Burada konuştuklarımızı duyacak kimse yok. Ve ikinci olarak: bu işi uzun süre gizli tutabileceğimize gerçekten inanıyor musunuz?"

"Belki tutamayacağız ama her şeyin açığa çıkmasına yol açan kişinin sen olmanı istemem. Bilgi akışını kontrol altında tutmamız gerekecek ve medyayla başa çıkmak kolay olmayacak. İşleri daha da zorlaştırma lütfen."

Derwent'in söylediklerinde doğruluk payı vardı. Yanlış bir şey yaptığımı düşünmesem de formaliteden bir özrün işe yarayabileceğine karar verdim. "Üzgünüm. Daha dikkatli olacağım. Ee... Ben gidip komşularla konuşacağım. Bakalım bir şeyler duyan olmuş mu?"

"Buna gerek yok."

"Bu arada onlarla da konuşmuş olamazsınız." Olay yerine varmam o kadar uzun sürmemişti.

"Ben konuşmadım ama Colin Vale konuştu. Patrona biraz desteğe ihtiyacım olabileceğini söyledim ve o da Vale'i gönderdi."

Colin işini titizlikle yapan, iyi bir dedektifti. Başımı salladım. "Biraz yardım gerçekten işimize yarayabilir."

"Buna bozulursun sanmıştım." Derwent'in hayal kırıklığına uğradığı belli oluyordu. Bakışlarının arkamda bir yere yöneldiğini fark edince ben de döndüm. Dedektif Vale, sırık gibi boyuyla iki büklüm olmuş, emniyet şeridinin altından geçiyordu. "İşte geliyor. Nasıl gitti?"

En iyi zamanlarda bile somurtmayı ihmal etmeyen Colin, bu sefer gerçekten korkunç görünüyordu. "Pek iyi sayılmaz." Kalemiyle gösterdi. "Soldan ikinci ev: iş yerinde. Köşedeki dükkânı işletiyorlar. Evden sabahın köründe çıkıyorlar ve kaçta geldiklerini düşünmek bile istemiyorum. Yine de dükkâna gidip onlarla konuştum ama görmemişler, duymamışlar, bilmiyorlar. Sağdan ikinci ev: kadın bir duvar gibi sağır. Tek kelime etmiyor ama an-

layabildiğim kadarıyla dikkat çekici bir şey görmemiş. Üst kat aylardır boş duruyormuş. Sol üstteki ev yenileniyor. Sabah saat sekizden beri ağır makineler kullanıyorlarmış. Eve girip çıkan birini görmemişler ama dil engeli yüzünden onlarla da iletişim kurmak pek kolay değil. Adamlar Ukrayna'lıymış.

"Peki ya sağ üst ev?"

"Adı Claire Halperin. Hemşirelik yapıyor ve vardiyalı çalışıyor. Bu hafta gececiymiş. İşten sabah yedide çıkıyor ve genellikle saat sekizde eve varıyormuş. Bugün biraz geç kalmış çünkü yolda süpermarkete uğramış. Eve Bayan Driscoll'un 999'u aramasından hemen sonra gelmiş ve çağrıya ilk cevap veren ekibin gelişine tanık olmuş. Onları görene kadar ortada bir terslik olduğundan haberi bile yokmuş. Son birkaç gündür buralarda dolaşan birini görmemiş ve ne dün ne de bu sabah dikkat çekici bir durumla karşılaşmamış. Görüştüğüm komşular arasında bir şeyler görmüş olma ihtimali en yüksek olanın Claire Halperin olduğunu söyleyebilirim. Genç bir kadın ama etrafında olup bitenlerin farkına varan tiplerden."

"Kurbanı tanıyor muymuş?"

"Evet. Ara sıra ona uğrarmış. Bay Kinsella'nın kendini kötü hissettiği bir gün Bayan Driscoll onu çağırmış ve Bayan Halperin Bay Kinsella'yı basitçe muayene ettikten sonra sağlık görevlileri gelene kadar başında beklemiş. Söylediğine göre Bay Kinsella'nın bir şeyi yokmuş; onu hastanede tutmamışlar bile. Ne var ki oldukça hassas bir bünyesi varmış ve Bayan Halperin birkaç haftada bir uğrayıp onun nasıl olduğuna bakmayı alışkanlık haline getirmiş. Onu severmiş. Öldüğünü duyunca şok oldu." Colin bana dönüp yüzünü buruşturdu. "Ona olayın nasıl gerçekleştiğiyle ilgili pek bir şey anlatmadım."

"Böylesi daha iyi."

Derwent kızmış gibi görünüyordu. "Adam ayakkabı kutusu kadar bir evde yaşıyor, burnunun dibinde yirmi komşusu var, evin duvarları kâğıt gibi ve kimse hiçbir şey duymamış.

Adam vurulmuş ve kimse dikkat çekici bir durumla karşılaşmamış. Kimse işimize yarayacak bir şey hatırlamıyor. Sabahın dokuzunda üstü başı kan içinde sokakta koşan uzun boylu bir yabancı ya da evin önünde motoru çalışır vaziyette bekleyen bir araba mesela. Bağrışmalar duyduğunu hatırlayan birileri yok mu? Bir yardım çığlığı? Lanet bir silah sesi?"

"Görünüşe bakılırsa yok ama henüz yolun karşısındaki komşularla görüşmedim." Colin derin bir iç çekti. "Gerçi orası için de fazla ümitli değilim. Evlerin konumu elimizi kolumuzu bağlıyor. Tam da kurbanın katilini içeri aldığı anda mutfak camından dışarı bakan ya da evden çıkan birilerini bulmayı umuyoruz çünkü bunun dışında kimsenin bir şey görmüş olması mümkün değil. Evin kapısında ya da holde herhangi bir hasar yok yani içeri zorla girilmiş gibi görünmüyor. Kapı çaldığında gidip kimin Bay Kinsella'yı ziyaret ettiğine bakacak kadar meraklı bir komşuyla karşılaşmayı ummaktan başka yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Böyle durumları hiç sevmem ama yine de gidip onlarla bir konuşacağım."

"Sen de kendine yapacak bir iş bulsan iyi olur." Derwent kaldırımda aşağı yukarı yürüyüp duruyordu. "Yoksa ben bulacağım."

Düşünceli görünüyordu. Başka biri olsa çoktan yanından ayrılıp yapılması gereken bir işle uğraşmaya başlamış olurdum ama Derwent'leyken buna cesaret edemiyordum.

"Ne yapmamı istersiniz?" Boş gözlerle bana baktığını görünce şansımı denemeye karar verdim. "Bayan Driscoll'la konuşabileceğimi söylemiştiniz."

"Evet. Tabii. Neden olmasın. Git ve Bayan Driscoll'la konuş ve sonra merkeze dön. Ben morgda olacağım. Gözden kaçan bir şey olup olmadığını kontrol et. Bu seferkinin diğerleri kadar şiddetli olmaması canımı sıkıyor. Bu gerçekten canımı sıkıyor."

"Şiddetin dozu her zaman artacak diye bir kural yok. Katiller de robot değil ya."

Derwent yüzüme bakmadı. "Belki de papaz hemen konuşmuştur. Belki de katili, kendisini çektiği bu ıstıraptan kurtarmaya ikna etmiştir. Belki ölmeyi kendi istemiştir."

İtibarı elinden alınmış bir papaza uygun ama soğuk bir son diye geçirdim içimden. Derwent arabasına doğru ilerlerken. Kaşlarımı çattım. Beni de rahatsız eden bir konu vardı ama bu şiddetin dozundaki düşüş değildi. Biraz önce benim de yaptığım gibi, bu konuya bazı açıklamalar getirmek mümkündü. Benim asıl aklıma takılan, üç kurbanın da birbirlerinden çok farklı şekillerde öldürülmüş olmalarıydı. Barry Palmer'ın kafatası kemikleri kırılmıştı, Ivan Tremlett'in boğazı kesilmişti ve Fintan Kinsella'nın yüzüne yakın mesafeden ateş edilmişti. Farklı işkence yöntemleri kullanılmasını anlayabiliyordum ama bir katilin birbirinden tamamen farklı bu üç yöntemi de hiç zorlanmadan kullanabilmiş olmasını aklım almıyordu. Birini öldürene kadar dövmek, kas gücü ve kesinlikle sağlam bir mide gerektirirdi. Boğazın kesilmesi etkili bir yöntemdi ama ustalık isterdi. Papazın yüzünden vurulması tabii ki korkunçtu ama bu yöntem bir yandan da, katille kurban arasında belli bir mesafe olduğuna işaret ediyordu. Ayrıca bu son olayda, önceki iki seferde rastlamadığımız bir hassasiyet göze çarpıyordu. Bütün bunlar bana mantıklı gelmiyordu. Karşımızda bir değil, üç katil olabileceğini bile düşünmüştüm. Bu pek olası görünmüyordu ama yine de Derwent'e söylemeye değerdi.

Ne var ki bunu Derwent'e söylememiştim. Bu düşünce, Kinsella'nın cesedini görür görmez aklıma gelmişti ama ben bu konuda tek kelime etmemiştim. Sanki bu teoriyi ilk fırsatta Godley'yle paylaşabilmek için kendime saklıyor gibiydim. Tabii ki asla böyle bir şey yapmazdım. Daha bir gece önce, müfettişe söz vermiştim. Oyunlar oynamaktan hoşlanmadığımı söylemiştim ona. Ben yalan söylemezdim.

Derwent'in oradan uzaklaşmasını izlerken vicdanım biraz olsun sızlamıyordu.

Sekizinci Bölüm

Kötü geçen sabahın aksine, gün ilerledikçe işler düzelmeye başlamıştı. Müfettiş Derwent bütün öğleden sonra otopsinin başından ayrılamamıştı. Bayan Driscoll'la görüşmemin tahmin ettiği gibi tatsız geçmediğini öğrense büyük olasılıkla hayal kırıklığına uğrardı. Her şeye rağmen, Bayan Driscoll'la sohbet etmekten büyük keyif almıştım.

Bayan Driscoll, yolun karşı tarafındaki binalardan birinin giriş katında, papazın evinin bir benzerinde yaşıyordu. Kazık gibi görünen mavi-siyah boyalı saçlarıyla ufak tefek ve ince bir kadındı. Yetmişli yaşlarda olmalıydı ama hâlâ dinç görünüyordu ve sulanmış, donuk gözlerinden hiçbir şey kaçmıyordu. Derwent'in söylediği gibi biraz gevezeydi ama anlattıklarıyla insanı güldürüyordu. Ona bir soru soru sorma fırsatı yakalayana kadar, eski papazın komşularıyla ve yaşadığı dairenin sahibi olan Loughlinlerle ilgili her şeyi dinlemek zorunda kaldım.

Bayan Driscoll'un oturma odası son derece düzenliydi ve burada da kurbanın evinde olduğu gibi toza hiç taviz verilmediği belliydi; her yer ayna gibi parlıyordu. Odanın neredeyse tamamını, parlak çiçek desenli bir kumaşla kaplanmış, kocaman bir üçlü koltuk takımı ve devasa bir düz ekran televizyon kaplıyordu. Perdeler, koltuk takımı ve sandalyelerde kullanı-

lan kumaştan dikilmiş ve kenarlarda, boncuklu kurdelelerle özenle bağlanmışlardı. Halı ve süpürgelikler kestane rengiydi ve duvarlar, üzerinde kestane rengi desenler bulunan, altın rengi bir kâğıtla kaplanmıştı. Şaşırtıcı bir kombinasyondu ama oda huzurlu ve rahat görünüyordu. -Daha doğrusu boğucu derecede sıcak olmasa, öyle olacaktı. İlkbahar güneşinin üniformalı memurları kısa kollu gömleklerle sokağa çıkmaya ikna ettiği bir günde Bayan Driscoll, evini iki radyatör ve bir şömineyle ısıtmayı seçmişti. Şömineden mümkün olduğu kadar uzak bir noktaya oturdum ve Bayan Driscoll'un elime tutuşturduğu bir bardak sudan küçük bir yudum aldım. Dudağımın üzerinde toplanan ve sırtımdan aşağı süzülen ter damlalarına bakılırsa suyu idareli kullanmam gerekecekti.

Evin her yerinde aile fotoğrafları vardı; Bayan Driscoll suyu getirmek için mutfağa gittiğinde etrafı inceleme fırsatı bulmuştum. En dikkat çekici noktada, başlarında kepleriyle oldukça tuhaf görünen üç erkek ve bir kızın, deri kaplı dört büyük çerçeve içine yerleştirilmiş mezuniyet fotoğrafları duruyordu. Dördü de ellerinde diplomaları, yüzlerinde birbirine benzeyen utangaç gülümsemeleriyle dimdik duruyorlardı. Saç modellerine ve kıyafetlerine bakılırsa fotoğraflar doksanlı yıllarda çekilmişti. Aynı yüzler, bir alt rafta, eşlerinin görünmesini engelleyecek şekilde dizilmiş düğün fotoğraflarında gülümsemeye devam ediyorlardı. Zavallı Abby de annemle babamın oturma odasında benzer bir muameleye maruz kalmıştı. Dec'in geçirdiği zor günleri düşününce birden içimi bir hüzün kapladı. Son yaşananlardan sonra Abby'nin fotoğrafı çoktan bir çekmecenin dibini boylamış olmalıydı. Çerçevelerinin içinden pembe pembe el sallayan ve kısık gözlerle bize bakan bebeklerle çocukların çokluğuna bakılırsa, Bayan Driscoll'un bol bol torunu olmuştu. Böyle bir durumda onu bir daha asla esas konuya döndüremeyeceğimi bildiğimden, ona torunlarını sormadım. Bayan Driscoll anlatmaya başlama-

dan önce biraz cesaretlendirmeye ihtiyaç duyan tanıklardan değildi. Konuşmaya çok istekliydi ve 'Şimdi burada olup size bunları kendisi anlatamayacağına göre' Papaz Fintan'ın şerefini korumak için elinden geleni yapıyordu. "Tanrı yolunu aydınlatsın. Huzur içinde yatsın. Amin."

"Amin," diye tekrarladım. "Onun çocuk tacizinden suçlu bulunduğunu biliyordunuz sanırım?"

"Evet, biliyordum. Bunların tek kelimesi bile doğru değildi. Zavallı adam, Tanrı onu kutsasın. Başkasını kırmaktansa kendisi üzülmeyi tercih ederdi o. İnsanlarla tartışmaktan hiç hoşlanmazdı. Çocukların yalan söylediğini iddia etmek yerine suçu kabul etti. Bana hep derdi ki, 'Mary, aslında söyledikleri doğru. Onlar evde yıkanırken ben de orada olurdum ama tek istediğim papaz evine de onlara da bir zarar gelmediğinden emin olmaktı. Kötü bir niyetim yoktu.'"

"O halde, anlatılan olaylar gerçekten yaşanmış."

Bayan Driscoll parmağını iki yana salladı. "Onların sıcak suya ulaşma imkânı bulamayan fakir gençler olduğunu unutmamalısınız. O çocuklarla ilgilenen kimse yoktu. Çok kirliydiler; her yanlarını bitler pireler basmıştı. Papaz Fintan, kendilerine olan saygılarını biraz olsun artırabilmek için onların kıyafetlerini yıkar ve yıkanıp temizlenmelerini sağlardı. O çocukları orada yalnız bırakamazdınız; sizi birkaç saniye içinde soyup soğana çevirirlerdi. Papaz Fintan da işte bu yüzden onları yalnız bırakmamaya dikkat ediyordu. Bunu onların iyiliği için yapıyordu. O masum bir adamdı. Onlar yıkanırken odada bulunmasının yanlış olduğunu bilemezdi. Ayrıca bu yanlış da değildi. İsa peygamber de havarilerinin ayaklarını kendi elleriyle yıkamamış mıydı?"

"Öyle söylüyorlar." Bayan Driscoll makineli tüfek gibi konuşuyordu; söylediklerini takip etmekte zorlanıyordum. "Papaz Fintan'ın buradaki kilisede çalıştığı günlerde de benzer bir şey yapıp yapmadığından haberiniz var mı?"

Bayan Driscoll, bir ellilik boyuyla karşısında dimdik duruyordu. "Yapmadı. Zaten buna gerek de yoktu. Burası sakin bir bölgedir. Burasının çocukları sokaklarda yatıp kalkmaz. Liverpool'da böyle şeyler oluyor olabilir ama burası farklıdır. Burada öyle davranmaya cesaret edemezler. Burada oturan bir çocuk, öyle üstü başı pislik içinde kiliseye gidecek olursa annesi ona elinin tersiyle bir tane patlatır." Bayan Driscoll'un yüzündeki ifade, söylediklerinin doğruluğu konusunda şüpheye yer bırakmıyordu. "Papaz Fintan çok iyi kalpli bir adamdı. Her şeyiyle çok iyi biriydi o. Gidecek bir yere ihtiyaç duyduğunda onu tekrar aramızda görmek bizi çok mutlu etti."

"İrlanda'ya dönmek istemez miydi?"

"Orada hiçbir akrabası yoktu. Kız kardeşleri Kanada'ya göç etmişlerdi ama sonra ikisi de öldüler. Sizin de tahmin edeceğiniz gibi annesi ve babasını uzun zaman önce kaybetmişti. Ağabeyi bir papazdı ama uzak bir yerde görev yapıyordu. Afrika'da ya da Filipinler'de olabilir. Açıkçası tam olarak bilmiyorum. Bütün aile dünyanın dört bir yanına dağılmıştı ve ortada Papaz Fintan'ın dönebileceği bir ev kalmamıştı. Onun ev olarak görebileceği tek yer, burasıydı." Bayan Driscoll iyice sulanan gözlerini iki kez kırpıştırdı ve bir damla yaş, yanaklarına doğru uzanan kırışıklıkların içine süzülüverdi. "Ah, tabii ki hepimiz eve dönmek istiyoruz ama insan evin ne demek olduğunu düşününce daha iyi anlıyor. Ev sizi hatırladıkları, sizi sevdikleri yerdir. Papaz Fintan için de ev burasıydı. İrlanda'dan ayrılalı çok uzun zaman olmuştu. Artık ne Papaz Fintan oraları ne de oradakiler onu hatırlıyordu. O burada kendini daha iyi hissediyordu."

Biri gelip onu vahşice öldürene kadar tabii, diye geçirdim içimden. Bayan Driscoll'a bir şey söylememiştim ama o aklımdan geçenleri duymuş gibi, nemli gözlerini gözlerimin içine dikmişti.

"Hırsızlık için mi yapmışlar? Para mı arıyorlarmış?"

"Olayın nedenini henüz kesin olarak bilmiyoruz. Bütün ihtimalleri değerlendiriyoruz."

"Diğer adam da böyle söyledi. Birkaç saat önce gelen şu aptal."

Birden gözlerim parladı. "Müfettiş Derwent mi?"

"Hah, işte o. O adam tam bir ahmak, öyle değil mi? Her şeyi ben bilirim diyen şu tiplerden. Sonunda her zaman en az bilenin onlar olduğu ortaya çıkar."

"Hep öyle olur."

"Anlattıklarımla hiç ilgilenmedi. Sürekli sözümü kesip sorular sordu ama ona verdiğim cevapları bile dinlemedi. Acele edeyim diye, ben konuşurken sürekli 'Evet, evet, evet' deyip duruyordu. Konunun özüne gelmem biraz uzun sürüyor olabilir ama onun Papaz Fintan'ın durumunu iyice anlamasını istedim. Kimse onu öldürmek istemiş olamazdı. Özellikle de o şekilde... Tanrı bizi korusun ve kutsasın. Ona yaptıkları şeyi gördüğümde..." Bayan Driscoll'un yüzü bembeyaz olmuştu. Gözlerini kapadı. Yatak odasının kapısını açtığında karşılaştığı manzarayı düşündüm. En azından ben neyle karşılaşacağım konusunda uyarılmıştım. Kendimi buna hazırlama fırsatım olmuştu ve buna rağmen, yaşlı adamdan geriye kalanlara bakmakta gerçekten zorlanmıştım.

"Onu gördüğünüzde şok geçirmiş olmalısınız."

"Ah, geçirmez miyim. Gerçi uyanmadığını fark edince ters giden bir şeyler olabileceğini düşünmüştüm. Ben gittiğimde o her zaman yataktan kalkmış olurdu. Genellikle saat yedide kiliseye gelirdi. Bu sabahki ayinde yoktu ama başına böyle bir şey gelmiş olabileceği aklımın ucundan bile geçmedi. Kendini iyi hissetmediğini ya da geç kalktığını falan düşünüyordum. Eve girip ona seslendim. Cevap gelmeyince bir terslik olduğunu anladım ama evde bir şeyler yaşandığını gösteren hiçbir işaret yoktu. Sadece yatak odasının kapısı kapalıydı. Kapıyı öyle görünce öldüğünü tahmin ettim ama onun uy-

kusunda öldüğünü düşünüyordum." Bayan Driscoll olayları büyük bir soğukkanlılıkla anlatıyordu. "Kapıyı açıp onu o halde bulduğumda onun için dua etmeye çoktan başlamıştım."

"Bu sizin için çok üzücü olmuş olmalı, Bayan Driscoll. Demek evdeki her şey yerli yerindeydi, ha? Dikkatinizi çeken hiçbir şey olmadı mı?"

Bayan Driscoll bir an tereddüt ettikten sonra başını iki yana salladı.

"Mutfaktaki..." diye söze başladım.

"Ah, siz de gördünüz, değil mi? Çaydanlık devrilmek üzereydi." Bayan Driscoll başını sallarken donuk gözleri hafifçe parlıyordu. "Bu dikkatimi çekti çünkü Papaz Kinsella her sabah kiliseye gelmeden önce bir fincan çay içerdi. Bütün yaptığı da buydu zaten. Kahvaltısını ayinden sonra yapardı ama o zaman da sadece bir parça ekmek yerdi. Saat altı buçuk civarında, evden çıkmadan önce o bir fincan çayı mutlaka içerdi. Bunu biliyorum çünkü eve geldiğimde diğer bulaşıklarla birlikte çay içtiği o bardağı da yıkardım."

"Onu her zaman aynı saatte mi ziyaret ederdiniz?"

"Ayinden sonra ederdim ama bazen her zamankinden daha erken ya da daha geç gittiğim de olurdu. En geç on buçukta orada olurdum. Bu sabah da neredeyse o kadar geç gittim. Şans işte. Eski bir arkadaşımdan telefon gelince biraz geç kaldım. O kadar günün arasında geç kaldığım güne bakın. Zamanında gidip, artık her kimse, o katille karşılaşmış olsaydım, şimdi ben de orada yatıyor olacaktım. Siz de benimle konuşmak yerine, karşıma geçmiş beni inceliyor olacaktınız tabii."

Muhtemelen haklıydı ama bunu söyleyerek onu üzmek istemedim. "Bunları düşünmemeye çalışın, Bayan Driscoll. Neyse ki böyle bir şey olmadı." Bir an tereddüt ettikten sonra günün geri kalanını Bayan Driscoll'un oturma odası görünüşlü saunasında geçirmeme neden olabilecek olan o soruyu

sordum. "Papaz Fintan ya da bugün olanlar hakkında bilmemiz gerektiğini düşündüğünüz başka bir şey var mı? Sormadığımız bir soru? Aklınıza takılan ya da dikkatinizi çeken bir şey?"

"Evet, aslında bir şey var. Muhtemelen önemli değildir ama bu sabah sütü almak için kapıyı açtığıma -ki bu tam olarak saat yediye yirmi kalaydı ve bundan eminim çünkü mutfaktaki televizyon açıktı- Papaz Fintan'ın evinin önünde bir posta minibüsü durduğunu gördüm. Bir postacı elinde kahverengi bir paketle kapıya doğru ilerliyordu. Büyük bir paketti. Dikdörtgen. Aşağı yukarı bu boylarda." Bayan Driscoll eliyle aşağı yukarı kırk beş santim uzunluğunda ve otuz santim genişliğinde bir şekil çizdi.

"Postacının Papaz Fintan'ın kapısına doğru gittiğinden emin misiniz?"

Bayan Driscoll evet der gibi başını salladı. "Adam kapıya varana kadar bekledim. Pakette ne olduğunu eve gittiğimde Papaz Fintan'a soracaktım."

"Evde öyle bir paket yoktu," dedim evin tenha odalarını gözümün önünden geçirdikten sonra.

"Ben gittiğimde de yoktu." Gözlerini hızlı hızlı kırpıştırdı. "Etrafa iyice baktım. Polisi beklerken... Kapının arkasında saklanan biri olmadığından emin olmak istiyordum, anlarsınız ya. Artık Papaz Fintan için yapabileceğim bir şey kalmadığından ben de dua ederken etrafa bir göz attım. Etrafta kutu falan yoktu."

"Kahverengi paket kâğıdı da yoktu."

"Evet, hiçbir şey yoktu." Bayan Driscoll gururla arkasına yaslandı. "Ne bir parça kâğıt, ne de başka bir şey..."

"Adamın onun dairesine gittiğinden de kesinlikle eminsiniz, öyle değil mi?"

"Evet. Kapının açıldığını gördüm." Kendinden emin konuşuyordu: ideal bir tanıktı.

"Kapıdakinin resmi posta minibüsü olduğundan emin misiniz? Üzerinde şirket logosu var mıydı?"

"Kırmızıydı ama..." Emin olamadığı konulara girmişti. Bayan Driscoll'un tereddüt ettiği sesinden anlaşılıyordu. "O boylardaydı. Sanırım öyleydi. Açık konuşmam gerekirse minibüse pek bakmadım. Nasıl bir minibüs olduğunu ya da modelini baksam da anlamazdım zaten. Adamın minibüsten indiğini ve minibüsün kırmızı olduğunu gördüm. Adam üniformalı olduğu için -çünkü ceketi falan üzerindeydi- onun da gerçek bir posta minibüsü olduğunu düşündüm. Aklıma başka bir şey olabileceği gelmedi."

"Plakayı görmediniz." Bu bir soru değildi.

Bayan Driscoll başını iki yana salladı. "Üzgünüm."

"Üzülmeyin. Bize gerçekten çok yardımcı oldunuz. Postacıyı görmüşsünüz ki bu arabayı görmüş olmanızdan daha önemli. Adamın nasıl biri olduğunu söyleyebilir misiniz?" Ne kadar heyecanlı olduğumu belli etmemeye çalışıyordum ama kalbim ipini koparmış dört nala koşarak kaçan bir at gibi hızla çarpıyordu.

"Ben adama değil elindeki pakete bakıyordum. Onun bu kadar önemli olacağı aklıma gelmedi." Sesinden onun da en az benim kadar üzgün olduğu anlaşılıyordu. "Beyazdı. Kahverengi saçlıydı sanırım."

"Yaşlı? Genç?"

"Yaşlı değildi. Aşağı yukarı Brian'la aynı yaştaydı diyebilirim." Bayan Driscoll, yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce kendi kendine kızarak başını iki yana salladı ve ardından fotoğraflardan birini gösterdi. "Ortanca oğlum. Otuz dört yaşında."

"Boyu?

Bayan Driscoll'un tek söyleyebildiği onun ne çok uzun ne de çok kısa olduğuydu. Orta boyluydu ve herkes kadar yapılıydı. Anlattıkları şüphelilerin sayısını, Londra nüfusunun dörtte birine düşürmemize yardımcı olmuştu. Tabii bunun

için de onun saç rengi, yaş ve ten rengi konusunda yanılmadığını varsaymamız gerekiyordu.

Her şeye rağmen bize takip edebileceğimiz bir ipucu verdiği için ona gerçekten minnettardım. Bayan Driscoll'a teşekkür ettim ve bütün anlattıklarının karşılığında ona elimden geldiğince hızlı bir şekilde ailemin iki tarafındaki isimleri saydıktan sonra, evden dışarı çıkma hakkını kazandım. Sadece üç kuşak geriye gitmiştim ve birçok akrabayı atlamıştım. Bakışlarından anlattıklarımı yetersiz bulduğunu anlayabiliyordum ama ayrılırken Bayan Driscoll yine de mutlu görünüyordu.

Sokağın geri kalanını, benim bir görüşmeyi tamamlayabildiğim kadar sürede tamamlamayı başaran Colin'le birlikte merkeze döndük. Kapıdan içeri adımımızı atar atmaz Başmüfettiş Godley ofisinden çıktı.

"Anladığım kadarıyla Josh'un işi uzamış. Gelip bana bu sabah neler olduğunu anlatın."

Colin'in de yardımıyla ona papazın nasıl öldürüldüğünü ve Bayan Driscoll'un neler gördüğünü anlattım. Godley beni dikkatle dinledi ve birkaç yerde fikrini söyledi.

"O halde artık çok hızlı davranan bir seri katilin peşindeyiz."

"Ya da katillerin," dedim ve Godley'ye karşımızda birden çok katil olabileceğiyle ilgili teorimi anlattım. Umduğum tepkiyi alamamıştım. Bunun nedeni elimizde üç değil, tek bir katille ilgili bile yeterince ipucu olmadığını bir kez daha fark etmenin sıkıntısı olabilirdi. Ya da belki, Bayan Driscoll'un şüphelimizi tarif ederken pek kesin konuşamamış olması buna yol açmıştı. Belki de Godley, manşetlere yansıyacak kadar önemli ve karmaşık bir olayla karşı karşıya kalmak istemiyordu. Bunların biri ya da tamamı, onun anlattıklarımın üzerinde fazla durmamasına yol açmış olabilirdi.

Godley derin bir nefes aldı. "Evet. İşe bildiklerimizle başlayalım. Kırmızı bir minibüs arıyoruz. Bu resmi bir posta

aracı olabilir de olmayabilir de. Colin, yerel dağıtım ofisiyle bağlantıya geçip bu sabah, o saatlerde, o adrese paket teslim edilip edilmediğini öğren. Ayrıca papazın evinin iki yanındaki binalarda yaşayanlarla görüşüp, paketin onlara gelmediğinden de emin olmalıyız. Bayan Driscoll, bunu kabul etmese de yanılıyor olabilir."

"Tamam. Bundan sonra durum hâlâ şüpheli görünüyorsa minibüsü bulmaya çalışırım."

"Bölgede Otomatik Plaka Tanıma Sistemi kamerası olup olmadığına bir bak. Bu yolla onu hızlıca bulabilirsin. Eğer yoksa güvenlik kameralarını kontrol edersin."

"Sokaktan bir şey çıkacağını sanmıyorum," dedim. "Binaların tamamı ev; aralarında iş yeri yoktu. Ayrıca evlerin hiçbirinde özel güvenlik kamerası görmedim."

"Ben de," dedi Colin. "Minibüsü kapının önünde dururken gösteren bir kayıt bulamayacağız. Tek yapabileceğim, bir şeyler bulmayı umarak, aracın güzergâhı üzerindeki kameralara ait kayıtları incelemek. Elimizde aracın modeline, yılına ya da plakası üzerindeki herhangi bir şeye ait bilgi yok. Ayrıca inanın bana, ormanın hemen kenarındaki bu bölgede kırmızı minibüsler şaşırtıcı derecede popüler olacaktır."

"Olumlu düşün, Colin." Godley biraz rahatlamış gibi görünüyordu. "Eğer o aracı tespit etmek mümkünse, bunu yapabilecek tek kişi sensin."

Başmüfettişin kendisine duyduğu güven, dedektifi pek neşelendirmişe benzemiyordu ama onun yerinde ben de olsam, saatlerimi farklı kalitedeki güvenlik kamerası kayıtlarının karşısında, orada olup olmadığını bile bilmediğim bir şeyi arayarak geçireceğimi öğrendiğimde biraz surat asardım.

"Bunun büyük bir dava olacağı belli. Medyanın şimdiden sonra olayla ilgilenmeye başlayacağını tahmin ediyorum. Basın ofisini bu konuda bilgilendireceğim." Godley yine ciddileşmişti. "Destek gerekip gerekmediğini döndüğünde Josh'la

konuşacağım ama şimdilik gerekli oldukça başka görevlerdeki memurları bu davaya kaydıracağım. Maeve, sen ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bilgi işlemle görüşüp Kinsella ve Palmer'ın dosyalarına ya da bölgedeki cinsel suçlular listesine bakan biri olup olmadığını öğreneceğim. Teşkilat içinde katile ya da katillere yardım eden biri olabileceği gerçeğini göz ardı etmemeliyiz."

"Doğru," dedi Godley. "Zaten bu yüzden, sabah merkeze gelir gelmez Peter Belcott'tan onlarla bağlantıya geçmesini istedim. Bu son cinayeti haber almamızdan önceydi, yani Belcott şu anda güncellenmiş listeyi göndermelerini bekliyor."

Bu habere sevinmiş gibi görünmek için elimden geleni yaptım ama gerçekte kendimi yere atıp tepinerek ağlamak istiyordum. En sevmediğim meslektaşımla, ekipteki varlığı benim için her zaman bir sıkıntı kaynağı olmuş olan, sinir bozucu Dedektif Belcott'la çalışacaktım. Bunun tek güzel yanı, onun bütün sabahı, bilgi işlemcilerle telefonda konuşarak geçirmiş olmasıydı.

Godley devam etti. "Bölgedeki cinayet masasıyla da görüş. Bak bakalım muhbirlerinden bu olayla ilgili herhangi bir bilgi gelmiş mi. Onlarla bağlantıya geçtin mi?"

"Dün dedektiflerinden biriyle konuştum." Üzerinden bir ömür geçmiş gibi hissediyordum.

"Yardım etmek isteyeceklerdir. Bu iş başlarına kalmadığı için seviniyor olmalılar. Godley gözlerini ovuşturdu. "Sakın unutma: içeriden birinin katile yardım ettiğini öğrenecek olursak, dikkatli davranmamız gerekecek. Eğer araştırmalarınız sonucunda böyle bir durum ortaya çıkarsa, bunu hemen öğrenmek istiyorum."

"Anlaşıldı."

Godley'nin son sözlerinden, bir yere varamadığımız sürece rahatsız edilmek istemediği anlamını çıkardım ve onu düşünceleriyle baş başa bıraktım. Gözaltı torbalarına bakılır-

sa, düşündüğü bu konu her ne ise, onu günlerdir uyutmuyordu. Bu benim üstüme vazife değil dedim içimden ofisten çıkıp isteksiz adımlarla Belcott'un masasına doğru ilerlerken. Belcott telefonla konuşuyordu. Boyum sayesinde, kısa süre önce yaptırdığı korkunç saç kesimini değerlendirme şansına erişebiliyordum. Saçları, köşeli kafatasının tuhaf şeklini gizleyemeyecek kadar kısa kesilmişti. Diken diken olmuş siyah saçlarının arasından, hiç güneş görmemiş gibi rahatsız edici bir beyazlıkla parlayan kafa derisine baktım. Midem bulanmaya başlamıştı.

Onun başını kaldırdığını görünce yüzümdeki ifadeyi bir gülümsemeyle gizlemeye çalıştım. Belcott tek parmağını kaldırıp bana beklememi söyledi ve bitirmek için pek de acele etmediği sohbetine geri döndü. Sohbete katkısı çoğunlukla homurdanmaktan ibaret olduğu için görüşmenin işle ilgili mi yoksa özel mi olduğunu anlayamıyordum. Gerçi bildiğim kadarıyla Belcott'un bir özel hayatı yoktu. Boş bir masa bulup oturdum ve masanın kenarından aşağı sarkıttığım ayaklarımı ileri geri sallayarak bekledim. Gerektiğinde ben de sabredebilirdim.

Sabrımın tükenmesinin ve oturmayı bırakıp ofiste volta atmaya başlamamın üzerinden oldukça uzun bir zaman geçtikten sonra Belcott nihayet telefonu kapattı ve arkasını dönüp bana baktı.

"Sen hâlâ burada mısın?"

"Öyle görünüyor. Ne buldun?"

Belcott, cevap vermek yerine ayağa kalktı ve pantolonunun belini yukarı çekip göğsünü şişirdi. "Sanırım bunun doğrudan patrona iletilmesi gerekiyor."

Meraklanmıştım. "Bir sonuç alabildin mi? Gerçekten mi?"

"Almış olabilirim." Belcott, Godley'nin ofisine bakmak için eğildi. "Aslına bakarsan bir isme ulaşmış olabiliriz. Godley meşgul değilmiş gibi görünüyor. Geliyor musun?"

Ne diyeceğimi bilemeden Belcott'un peşinden gittim. Bu elektronik kırıntıların bizi gerçekten katile yardım eden kişiye ya da katilin ta kendisine götürebileceğini hiç düşünmemiştim. Kayıtları kontrol etmek iyi bir fikirdi ama on iyi fikirden dokuzu her zaman çöpe giderdi. Cinayetlerden önce veri tabanına girerek üç kurbanın da kayıtlarını inceleyen biri olduğunu ve bu kişinin adını bildiğimizi öğrenmek gerçekten şok ediciydi.

Belcott'un, bilgi işlemcilerin kendisine verdiği listeyi nasıl zekice bir yöntemle kısalttığını Godley'ye ve dolaylı olarak da bana anlatması oldukça uzun sürdü. Daha fazla sabredemeyecekmiş gibi görünen Godley'nin gözleri seğirmeye başlamıştı; sonunda sertçe Belcott'un sözünü kesti.

"Tamam, Peter. Artık asıl konuya gelebilir miyiz lütfen? Eğer mümkünse bu işten kimin sorumlu olduğunu gün bitmeden öğrenmek istiyorum."

"Tabii ki." Belcott şaşırmıştı ama bu duruma bozulmuş gibi görünmüyordu. Onun tarafına bakmamaya çalıştım. "Bu kayıtlara son iki hafta içinde giriş yapmış olan tek kişi, Brixton'da sekreter yardımcısı olarak çalışan bir sivil: Caroline Banner diye biri. Kendisi on bir yıldır orada çalışıyormuş yani daha önce de bir halt karıştırıp karıştırmadığını kontrol etsek iyi olur. İtiraf etmeliyim ki dosyasında onun böyle bir suça karışmış olabileceğini gösteren hiçbir şey yok. Caroline Banner tam bir örnek eleman. Ayrıca sabıka ve sicil kayıtları da tamamen temiz çıktı; sabıkası bulunan herhangi bir akrabası ya da tanıdığımız suçlularla bir bağlantısı yok." Belcott omuz silkti. "Tabii sicil kayıtlarında, iyi bir teklif karşısında kimlerin karanlık tarafa geçeceği yazmıyor. Herkesin bir fiyatı var sanırım."

"Bunun nedeni para olmayabilir," diye itiraz ettim. "Herkes parayla motive olmaz."

"Başka ne olabilir ki?"

"Tehdit, mesela: ya da kurbanları düşünürsek, onu yaptığı şeyin doğru ve adil olduğuna inandırmış olabilirler."

"Buna inanmamak kolay değil. Bana sorarsanız, katil dünyaya büyük bir iyilik yapıyor."

"Bravo, Peter." Godley muhtemelen dünyada Belcott'u sadece iki kelimesiyle ezip yerin dibine sokabilecek tek kişiydi. Kullandığı bu otoriter ses tonu, büyük bir ihtimalle bir yandan da beni Belcott'a karşılık vermekten vazgeçirmeyi hedefliyordu ama benim zaten onunla tartışmak gibi bir niyetim yoktu. Benim asıl istediğim onun ne bildiğini öğrenmekti.

"Son birkaç haftada yaptığı bütün aramaların listesini aldın mı?"

"Bunu tabii ki ben de düşündüm." Belcott üzerinde ne yazdığını okumama fırsat vermeden, bir tomar kâğıdı bana doğru salladı. "Ne var ki, bölgesindeki hüküm giymiş suçlularla ilgili kayıtlara girip çıkmak yasal olarak onun işinin bir parçası. İlgilendiğimiz kurban profiline uyan isimleri listeden ayıklamam biraz zaman alacak. Bu arada kurban profiline uyanlar derken sübyancıları kastediyorum."

Godley kaşlarını çattı. "Sadece pedofilleri değil bütün cinsel suçluları listelesen iyi olur. Katilimizin hangi parametrelere göre hareket ettiğini bilmiyoruz. Karşımızda bu tarz suçlardan ceza almış üç kurban olması onun hep bu şekilde devam edeceğini göstermez."

"Yine de işi halletmem biraz zaman alacak."

"Listeyi oluşturur oluşturmaz Müfettiş Derwent'e, Colin'e, Maeve'e ve bana gönder. Senin öncelikli görevin bu."

"Peki ya benimki?" Ne yapmak istediğimi biliyordum ama Godley'nin buna izin vereceğinden emin değildim. "Caroline Banner'ın sorgulanması gerekiyor. Bunun için Müfettiş Derwent'in dönmesini mi beklemeliyim?"

"Derwent hâlâ morgda mı?"

"Öyle görünüyor."

Godley kaleminin arkasıyla masaya vurarak düşündü. "Tamam. Çok haklısın: bu kadınla derhal konuşmalıyız. Kime ne bilgi verdiğini öğrenmek istiyorum ama onu ürkütmek de istemiyorum. Bu nedenle Kamu Güvenliği Departmanı'ndaki çocukların onu görevi kötüye kullanmak suçlamasıyla tutuklamasına -henüz- izin vermiyorum. Ayrıca yukarıdakilerin tepeme binip, disiplin soruşturması tamamlanmadan ona hiçbir soru soramayacağımı söylemeleri de hoşuma gitmez. Maeve, git ve o kadını bul. Onu sorgula ama dikkatli ol. Başının belada olmadığını söyleme çünkü kesinlikle olacak ama durumu olduğundan daha basitmiş gibi göstermeye çalışabilirsin. Duygularına çalış; ona Ivan Tremlett'in çocuklarından bahset. Onun katile neden yardım ettiğini bilmiyoruz ama çoğu insanın bu kurbanların başına gelenleri umursamadığı da bir gerçek. Onun kurbanların da, aileleri, akrabaları olan gerçek insanlar olduklarını kavramasını sağla. Bize yardım etmek istemeli. Ne kadar suçluluk duyarsa o kadar iyi."

Tamam der gibi başımı salladım.

"Peter, bu işte bize yardımcı olduğun için teşekkürler." Başmüfettişin sesinden Belcott'un işinin başına dönmesini beklediği anlaşılıyordu ve bunu anlayan tek kişi ben değildim.

"Şu Banner denen kadınla benim de görüşmemi istemiyor musunuz?"

Bu sorunun cevabı açıkça hayırdı. Godley son derece otoriter bir tavırla arkasına yaslandı. "Senin burada yapman gereken daha önemli işler var. Şu liste üzerinde çalışmak gibi mesela..."

"Onunla konuşmaya yalnız gitmenin benim için hiçbir sakıncası yok," dedim ve Godley'nin sert bakışıyla birden sustum.

"Bundan hiç şüphem yok. Birinin seninle gelmesi gerekiyor çünkü işin sonunda dava açılacak; savunmanın seni zor

durumda bırakmasını önlemeliyiz. Onunla tutuklanmadan önce, kayıt dışı olarak görüştüğünü öğrenirlerse duruşmada üzerine geleceklerdir. Uygunsuz bir şey söylediğini iddia edecek olursa ne cevap vereceksin?"

"Ben uygunsuz bir şey söylemem ki."

"Söylemeyeceğine eminim ama bu onun böyle bir iddiada bulunmasını engellemez." Godley başını çevirip ofise bir göz attı. Ne söyleyeceğini anlamıştım. "Neden Rob'u da yanına almıyorsun? O böyle durumlarda nasıl davranacağını bilir."

Neden mi Rob'u yanıma almıyorum? Bu korkunç derece uygunsuz olur da ondan, Başmüfettiş Godley.

"Sanırım o meşgul. Tancredi olayındaki pürüzleri halletmek için dışarı çıkmıştı."

"Anladığım kadarıyla ortada pürüz falan kalmamış çünkü kendisi şu anda masasında oturuyor."

Oturmasa şaşardım. Onun neden bana eşlik etmemesi gerektiği konusunda başka bahane bulamıyordum. Ofisten çıkan Belcott'un arkasından bakarken içimden Godley'nin, Rob yerine onun adını söylemiş olmasını diliyordum neredeyse. Neredeyse. Rob'layken utanç verici bir durumla karşılaşma ihtimalim ne kadar yüksek olursa olsun, bu yine de kısacık boylu, kan ter içindeki Peter Belcott'la olmaktan iyiydi.

Rob, her zamanki gibi Rob'luğunu yapmış ve işleri benim için oldukça kolaylaştırmıştı. Önceki gece tamamen kaybettiği ve sabahki konuşmamız sırasında da hâlâ eski haline dönmemiş olan her zamanki soğukkanlı ve neşeli kayıtsızlığı geri gelmişti. Öyle ki, elinin arkasındaki morluk da olmasa onun bir gün önce kendini kaybedecek kadar sinirlenmiş olduğundan şüphe edebilirdim. Ben konuşurken Rob beni kibarca dinledi. Ona nereye gittiğimi ve onun da benimle gelmesini neden istediğimi, daha doğrusu Godley'nin onun da benimle gelmesini neden gerekli gördüğünü anlattım ve meşgul olmadığını gördüğüme memnun olmakla birlikte görevlendirilmesinde kesinlikle herhangi bir etkim olmadığını ekledim. Konuşmam bittiğinde Rob anahtarlarını alıp ayağa kalktı.

"Arabayı ben kullandığım sürece, istediğin yere gidebiliriz."

"Bana uyar."

"Kadının bugün işte olduğundan emin miyiz?"

"Godley onları aradı. Onu sorgu odasına almışlar. Bizi bekliyorlarmış."

"Neden orada olduğunu biliyor mu?"

"Eminim biliyordur. Sen de gizli bilgileri bunlara ulaşması gereken birine sızdırıyor olsan, sorgulanmanın bu konuyla bir ilgisi olabileceğini tahmin edersin, sanırım."

"Haliyle."

Onunla birlikte arabaya doğru yürümek neredeyse eski günlerdeki gibiydi. Yine de, dişindeki ağrının birden bire geçtiğine inanamayan birinin yapacağı gibi ağrının kaynağını kurcalamaktan kendimi alamadım ve Rob'a attığım tek bir bakışla, hiçbir şeyin geçmemiş olduğunu anladım. Arabada, onun hemen yanında otururken fazlasıyla tedirgindim. Hareket ederken ona yanlışlıkla değmemek, konuşurken doğru kelimeleri seçmek için büyük bir çaba sarf ediyordum. Rob'un davranışlarında ise hiçbir sıkıntı belirtisi yoktu. Onun gibi sakin ve dengeli görünmek için elimden geleni yaptım.

Brixton'a giderken ona, sabah neler yaptığımı ve papazın eviyle cesedini, daha doğrusu hayatını sonlandıran patlamanın ardından, cesedinden geriye kalanları anlattım.

"Diğer cinayetleri düşünürsek bu kulağa biraz tuhaf geliyor. Birden çok katil olabileceği fikrini ortaya attığında Derwent ne dedi?"

Bu soruya susarak cevap verdim. Durumu anlayınca Rob bir kahkaha patlattı. "Demek öyle, ha?"

"Bu teori Derwent olay yerinden ayrıldıktan sonra aklıma geldi. Patronla konuşmaya gidene kadar konu kafamda netleşmemişti."

"Ben bu hikâyeyi bir yerden hatırlıyorum." Rob bir an yüzüme baktı. "Gerçekten Maeve, dikkatli ol. Derwent'le damarına basarak baş edemezsin."

"Onu tanımıyorsun bile."

"Seni tanıyorum. Oyunlar oynamaya başladığında hem kendin hem de başkaları için tehlikeli oluyorsun." Rob soğukkanlı, sakin, hatta mesafeli bir sesle konuşuyordu. Başımı çevirip yüzüne baktım: yola konsantre olmuş gibiydi.

"Ben oyun falan oynamıyorum. Derwent başka bir işle meşgulken patronla konuşma fırsatını değerlendirdim hepsi bu. Zaten Godley, fikrimi duyduğuna pek sevinmiş gibi görünmüyordu."

"Sen bir de olanları ikinci ağızdan öğrendiğinde Derwent'in ne kadar sevineceğini düşün. Fırsatın varken Godley'yle konuşmuş olmanın yanlış olduğunu söylemiyorum ama bundan sonra dikkatli olmalısın. Bu konuda nasıl bir tavır takınacağını, Derwent karşına dikilmiş senden bir cevap beklerken değil şimdi düşün."

"Kariyer danışmanlığı için teşekkürler."

"Diploması senin en başarılı olduğun alan değil," dedi Rob dürüstçe. "Ben sadece seni kendinden korumaya çalışıyorum."

"Ne mutlu bana." Mutluluğumun asıl sebebi, Caroline Banner'ın çalıştığı karakolun park yerine ulaşmış ve beni gittikçe sinirlendiren bu sohbetin sonuna gelmiş olmamızdı.

Rob, sıradan bir şey yapıyormuş edasıyla arabayı, benim girmeye teşebbüs bile etmeyeceğim bir park yerine sokmayı başardı.

"Gösterişçi."

"Yağmur başladığı için kapıya yakın bir yerde durmak istedim."

Başımı iki yana salladım. "Benden daha iyi araba kullandığını kanıtlamak istedin."

"Bunu kanıtlamama gerek yok. Sen bu işi benim yerime zaten yaptın."

"Bu da nereden çıktı?"

"Bu sene arabanı kaç kez çizdin?"

"Kaç ceza puanın var?" diye karşılık verdim.

"Altı. Hız yapmayı severim." Sırıtarak yüzüme baktı. "Sıra sende."

"Üç göçük, bir kırık stop lambası ve yanda bir çizik. Park etmekten nefret ederim." Ön camdan dışarı baktım: gerçekten de yağmur yağıyordu. "Kapıya kadar koşmalıyız."

"Önden buyur."

Koşmaya önde başlamama rağmen Rob binaya benden önce varıp kapıyı açtı ve ben geçene kadar bekledi. Benim için tuttuğu kapıdan hiç itiraz etmeden geçtim. Nasıl oluyordu da Derwent benim için zahmete girdiğinde sinirlenirken, bunu yapan Rob olduğunda hiç rahatsız olmuyordum. Belki de bunun nedeni Rob'un beni her konuda eşit görmesiydi. -Tabii araba kullandığım ve yemek yaptığım zamanlar hariç. Oysa Derwent'in beni küçük gördüğünü gayet iyi biliyordum. Şimdi nerede olduğumu ve ne yaptığımı öğrense öfkeden deliye dönerdi. Bu düşüncenin verdiği enerjiyle hızlı adımlarla resepsiyona doğru ilerleyip kendimi tanıttım ve Caroline Banner'ın bizi nerede beklediğini sordum. Karşı karşıya olduğu suçlamaların ciddiyeti dolayısıyla onu bir sorgu odasına koymuş olacaklarını düşünüyordum ama bizi karşılamaya gelen zayıf ve bitkin müfettiş, onun kendi ofisinde oturduğunu söyledi. Yüzümdeki ifadeden şaşırdığımı anlamış olmalıydı ki, bize yolu göstermek için yetişmekte zorluk çektiğim bir hızla yürürken, "Bu benim fikrim değildi," dedi. "Böyle olmasını sizin patron istedi. Şimdilik ortamın gerilmesini istemiyormuş."

"Evet, istemiyor," dedim.

"Bu durum pek hoşuma gitmedi. Bana kalsa onu buradan çıkarırdım." Arkasını dönüp bana baktı. Saçı önlerden başlayarak dökülmeye başlamış, iyice açılan alnı kırışıklıklarla

dolmuştu. "Aslında dün tanışacaktık. Geraint Lawlor. Zamanında gelemeyeceğimi anlayınca yerime Henry Cowell'i yollamak zorunda kaldım."

"Bize çok yardımcı oldu. Konuya son derece hakimdi."

Müfettiş homurdandı. "Öyledir. Yükselen yıldız -daha doğrusu o kendini öyle sanıyor." Hakkında sert konuşsa da onun emrindeki dedektifle gurur duyduğunu hissedebiliyordum.

"Gelmişken, bölgedeki muhbirlerinizden cinayetlerle ilgili bir şey duyup duymadığınızı da sormak istiyorum."

"Ne öğrenirsek hiç zaman kaybetmeden size paslayacağız. Şimdilik bir şey yok ama baştan beri soruşturuyoruz. Olayı size bırakmış olmamız bölgemizde bu tarz olaylar yaşanmasından memnun olduğumuz anlamına gelmez."

"Bundan eminim."

Müfettiş anlaştık der gibi başını hafifçe salladı ve bir kapının önünde durdu. "Geldik. Hazır mısınız?"

Hazır falan değildim ama yine de evet der gibi başımı salladım ve müfettişin peşinden, elinde tortop olmuş kâğıt mendiliyle beyaz yüzlü bir kadının oturduğu, kâğıtlarla ve dosyalarla dolu odaya girdim.

"Ofisim," dedi Lawlor gereksiz yere. "Ve bu da Caroline Banner. Sizi baş başa bırakayım."

Caroline Banner'ın yüzündeki tedirgin ve çaresiz ifadeden hem neden burada olduğumuzu bildiği hem de suçlu olduğu açıkça anlaşılıyordu. Ne var ki kısa sürede açığa çıkmıştı ki, o ne bir ahlak savaşçısı ne de azılı suçluların düzenli bir destekçisiydi. Caroline Banner orta yaşlıydı, son derece kibar biriydi ve dehşet içindeydi. Neden orada olduğumuz hakkındaki açıklamalarımızı dinledikten sonra başını salladı.

"Birilerinin neler olduğunu anlayacağını biliyordum. Onlara beni bulacağınızı söylemiştim."

"Bayan Banner, bu bilgileri kime ilettiğinizi bilmek zorunda olduğumuzu anlamış olmalısınız."

"Size yardım edemem."

"Edemez misiniz yoksa etmez misiniz?" diye sordu Rob kibarca.

"Edemem. Onları tanımıyorum. Onları tanımak istemiyorum. Ben sadece yalnız kalmak istiyorum." Artık sabrının sonuna geldiği her halinden belli oluyordu.

"Bunun mümkün olmadığını siz de biliyorsunuz. Bu son derece ciddi bir durum, Bayan Banner. Bu, üç adamın hayatına mal olmuş olan bir gizliliği ihlal vakası."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsunuz?" Gözleri dolmuştu ama aynı zamanda öfkeliydi de. "Bunların olmasını ben mi istedim sanıyorsunuz? Herhangi birinin? Bildiğim kadarıyla ben bunları hak edecek hiçbir şey yapmadım. İşimi çok sevdim ve her zaman çok çalıştım. Mecbur kalmasaydım görevimi asla kötüye kullanmazdım."

"Peki neden böyle oldu?"

"Bazı bilgileri kontrol etmekle oğlumun hayatını tehlikeye atmak arasında bir karar vermek zorunda kaldım. Pek zor bir karar değil, öyle değil mi? Ben yapmamış olsaydım, mutlaka başka biri yapacaktı ve ben, geri kalan hayatımın her gününü, Alan için endişelenerek geçirecektim. Karar vermek için çok düşünmem gerekmedi."

"Ailenizle ilgili tehditler aldığınızı mı söylüyorsunuz?"

Caroline Banner evet der gibi başını salladı.

"Bu nasıl oldu?"

"Telefonda. Beş gün önce, öğleden sonraydı. Evdeydim." Olanları hatırlayınca yutkundu. "Telefonu açıp efendim dedim ve bir adam adımın Caroline olup olmadığını sordu. Evet dedim. Düşünmedim bile."

"Sesi tanıdınız mı?"

"Hayır." Kendinden emindi. "Sizin de tahmin edeceğiniz gibi bu konuda çok düşündüm. O sesi daha önce hiç duymadım. Sesi yaşlı gelmiyordu ama çok genç olduğunu da

sanmıyorum. Ayrıca aksanında bir tuhaflık yoktu. Orta sınıf aksanıydı. Benimki gibi."

"Sizce Londra'lı mı?"

"Öyle sanıyorum. Konuşmasında dikkatimi çeken bir şey olmadı."

"Tekrar duysanız sesi tanır mısınız?"

"Evet." Bu önceden hazırlanmış bir cevap değildi. Caroline Banner yüzünde perişan bir ifadeyle Rob'a baktı. "Ne var ki, size yardım edemem. Tanıklık etmeyeceğim. Böyle büyük bir riske girmek istemiyorum."

"Adam size ne dedi?"

"Tek kelime etmeden onu dinlememi söyledi. SBS'deki kayıtlara ve cinsel suçlular listesine erişebildiğini bildiğini ve birkaç şeye bakmamı istediğini söyledi. Benden bu bölgede yaşayan, hüküm giymiş pedofilleri bulmamı istedi. Nerede ve ne zaman olduğuna bakmadan, çocuklara yönelik bütün taciz vakalarına ulaşmamı istiyordu."

Rob bir süredir söylenenleri not alıyordu. Bu açıklamadan sonra başını kaldırdı. "Tam olarak bu kelimeleri mi kullandı? Polis Bilgisayarı ya da veri tabanı değil de SBS mi dedi?"

"Evet."

Rob'la birbirimize baktık. Bu onun içeriden biri olma ihtimalini güçlendiriyordu. "Bilgileri ne yapmanızı söyledi?"

"Bir e-posta adresi verdi ve listeyi bu adrese yollamamı istedi."

Heyecanlanmıştım. "Adres neydi?"

"Anlamlı bir şey değildi," dedi hızlıca Caroline Banner. "Rastgele rakamlar ve harflerden oluşuyordu. Gerçek bir adres değil, şu ücretsiz hesaplardan biriydi. Listeyi gönderdiğimin ertesi günü, bir mesaj gönderip ondan artık beni rahatsız etmemesini istedim ama mesajım eline ulaşmadan geri döndü. Anladığım kadarıyla hesap kapatılmıştı."

"Yine de adresin detaylarına ihtiyacımız olacak."

"Tabii ki."

"Elinizde listenin bir kopyası var mı?"

"Her şeyi sildim. Onları tutmak çok riskli olurdu. Ayrıca işseyle ilgili ayrıntıları hatırlamıyorum. İşi üzerinde düşünmeden hızlıca yapıp bitirmeye çalışıyordum. Sanırım toplamda on ya da on iki isim vardı ama emin değilim."

"Bunu düşünmeniz gerekecek," dedim otoriter sayılabilecek bir ses tonuyla. "Aramayı, daha önce kullandığınız yöntemle, aynı şekilde bir kez daha tekrarlayacaksınız. Sizi tehdit eden adama hangi bilgileri verdiğinizi bilmemiz gerekiyor."

Caroline Banner emirlere boyun eğmeye alışıktı. Bu durumdan pek hoşnut değilmiş gibi görünmesine rağmen tamam der gibi başını salladı. Ona böyle üstünlük tasladığım için kendimi biraz kötü hissediyordum ama bunu yapmaya mecburdum. Benim o listeye, onun da durumunu biraz olsun iyileştirecek herhangi bir şeye ihtiyacı vardı.

"Adam size e-posta adresini verdikten sonra ne dedi?"

"Benim işini seven bir çalışan olduğumu ve ona yardım etmek istemeyeceğimi bildiğini ve bu nedenle bana reddedemeyeceğim bir teklif yapacağını söyledi." Caroline Banner dudağını büktü. "Bunun bir saçmalık olduğunu düşündüm, anlarsınız ya. Bunlar çok klişe laflardı. Tam telefonu kapatacaktım ki adam bir süredir Alan'ı izlediğini söyledi. Onu futbol antrenmanında görmüş. Bana onun hangi pozisyonda oynadığını ve t-shirt'ünün üzerindeki numarayı söyledi. O gün Alan'ın düşüp dizini yaraladığını anlattı. Doğru söylüyordu: onu izlemiş ya da başka birinin izlemesini sağlamış olmalıydı. Eğer teklifini reddedecek ya da bu telefon konuşmasından bir başkasına söz edecek olursam Alan'ın götürülmesini sağlayacağını ve onu, ölü ya da diri, bir daha asla göremeyeceğimi söyledi. Ona ne olduğunu asla öğrenemeyecektim ama eğer istersem bunun olmasını o anda engelleyebilirdim."

"Ona inandınız."

"Evet," dedi Caroline Banner basitçe. "Yalan söylemiyordu. Bunu anlayabiliyordum. Sesi öyle soğuktu ki. Sanki sıradan bir olaydan bahsediyordu. Teklifini kabul etmezsem bunu yapacaktı, biliyorum. Hâlâ da yapabilir. Bizi korumalısınız. Alan'ın güvende olmasını sağlamalısınız."

"Alan kaç yaşında?" diye sordum.

"On bir." Birden gözünden yaşlar boşandı. Caroline Banner göz yaşlarını elinin tersiyle sildi; kâğıt mendil artık bir işe yaramaz olmuştu. "Böyle bir riski göze alamazdım. Bunu anlıyorsunuz, öyle değil mi?"

Anlıyor sayılırdım. Gerekçelerini anlatarak verdiği kararı bize ve kendisine açıklamıştı. Ne var ki yaptıkları üç adamın korkunç şekilde ölümüne yol açmıştı. İşin en üzücü tarafı ise, onun yine de hiçbir zaman huzura kavuşamayacak olmasıydı. Hapisten çıktıktan sonra ne yaparsa yapsın, nereye giderse gitsin, hayatının sonuna kadar hep tetikte olacaktı. Olmalıydı da çünkü peşinde olduğumuz katille ilgili tek bir şey öğrendiysem bu da onun istediği şeyi almak için hiçbir engel tanımadığıydı.

Dokuzuncu Bölüm

Caroline Banner gönülsüz de olsa bize ihtiyacımız olanı vermişti. Biraz ikna çalışması ve bir bilgisayar yardımıyla on iki isimden oluşan listeyi hazırlamıştı ve listenin ilk üç sırasındaki isimleri tanıyordum.

Rob kaşlarını çattı. "İsimler orijinal listede de bu şekilde mi sıralanmıştı?"

"Hatırladığım kadarıyla, evet."

"Palmer, Tremlett, Kinsella, Merriman, Forgrave, Flanders, Johnson, Tait, Carey, Bardock, Lomax, Dyton. Bu liste alfabetik değil?"

"İsimler alfabetik olarak sıralanmadı. Benden istediği bu değildi." Bana döndü. "Bunu söylemedim mi? Cinsel suçluları evlerinin A23'e olan yakınlığına göre sıralamamı istedi."

"Neden?" dedim yüzümde şaşkın bir ifadeyle. Bir omurga gibi Brixton'ın içinden geçen A23, cinayetlerin oluşturduğu bölgenin tam ortasında bulunmasına rağmen, bunu neden daha önce fark etmemiştim?

"Hiçbir fikrim yok."

Onun bunu bilmesini beklemiyordum ama cevap verirken takındığı ilgisiz tavır beni sinirlendirmişti. Yaptıklarının sorumluluğunu taşımıyordu ve görünüşe bakılırsa bunların ne gibi sonuçlara yol açtığı konusuyla da ilgilenmiyordu.

Kendimi daha fazla tutamadım ve listenin üst kısmını gösterip sordum.

"Bu adamların öldüğünün farkındasınız, öyle değil mi Bayan Banner? Ivan Tremlett'in üç çocuğu var ve onlar babasız büyüyecekler. Bay Palmer ve Bay Kinsella yalnız yaşıyorlardı ama onların da arkalarından yas tutacak ve onları özleyecek sevenleri vardı. Bu adamlar ölmeden önce işkence gördüler -işkence gördüler ve çeşitli uzuvlarını kaybettiler- ve katili bunu yapmaya iten nedeni de, bütün bunlardan kimin sorumlu olduğunu da bilmiyoruz. O yüzden, sizinle bağlantıya geçen adamla ilgili ne bildiğinizi biraz daha düşünseniz hiç fena olmaz. Ayrıca bu defa, onu bulmamıza yardımı olacak detayları keyfi bir şekilde unutmak yerine bize her şeyi anlattığınızdan emin olun."

Rob koluma sertçe dokundu. Mendili yüzüne kapatmış, burnunu silmekle meşgul olan Caroline Banner bunu görmemişti. Ona ters ters baktım ve aşağı yukarı aynı bakışla karşılaştım.

"Yapma," diye fısıldadı.

Onunla orada, Caroline Banner'ın önünde tartışamazdım ama içimde büyüyen öfkeyi hissedebiliyordum. Ben yan tarafta biraz olsun sakinleşmeye çalışırken Rob, bütün nezaketi ve kibarlığıyla, hiçbir ayrıntıyı atlamamak için büyük bir çaba göstererek Caroline Banner'ın anlattıklarının üzerinden geçti. Her şeye rağmen, Bayan Banner'ı yardımları için ona gerçekten minnettar olduğuma ikna edecek kadar kendime hakim ve binadan çıkmadan önce, oldukça endişeli görünen Müfettiş Lawlor'la konuşacak kadar soğukkanlı olabilmiştim. Müfettişin endişeleri konusunda yapabileceğim fazla bir şey yoktu. Caroline Banner'ı yeni sorgular ve Müfettiş Lawlor'ı da bir sürü sıkıntı bekliyordu. Önemli bir görüşme yapmıştık. Bir ilerlemenin ilk işaretiydi bu ve Rob, Caroline Banner'ın güvenini kazanmamızda çok işe yaramıştı. Yine de, şu anda

ona bakamıyordum. Arabayı çalıştırmasını beklerken camdan dışarıya baktım. Rob bunun yerine, kollarını önünde kavuşturdu.

"Başla." Yenilgiyi kabullenmiş gibi görünüyordu ama ses tonunda sinirimi tepeme çıkaran, bir keyif tınlaması vardı.

"Ne?"

"Hemen söylesen iyi edersin."

"Söyleyeceğim bir şey yok."

"Yani bana kızgın değil misin?"

"Bunu söylemedim." Göz göze gelmemek için çenesine doğru bir bakış attım. "Gördüğün gibi çok kızgınım ama bu konuda seninle konuşmama gerek yok."

"Konuşmanı tercih ederdim."

"Ben de işimi yapmama izin vermeni tercih ederdim. Onunla konuşma şeklimde kesinlikle, hiçbir sorun yoktu."

"Kadının ödünü koparttın. Yardımcı olduğu adamın aşırı şiddet uygulayabilecek kapasitede olduğunu söyledin. Onun bir kez daha, adamın tehditleri yüzünden endişelenmekte haklı olduğunun farkına varmasını sağladın."

"O zaten bunu biliyordu ve endişeliydi ama onun endişesi sadece kendisi ve ailesi adına. Yaptıklarının başka insanlar için ne anlama geldiğini düşünmemiş bile. O bencil, aptal bir kadın ve bize yardım edip etmediği umurunda bile değil."

"Onu suçlayabilir misin?" Cevap vermedim. Rob derin bir nefes aldı. "Haklıydı, Maeve. Eğer ona istediği bilgileri vermeseydi adam bunları nasıl olsa başka birinden alacaktı. Bu adamlar yine ölmüş olacaktı. Ya da belki, listenin tepesinde başka üç isim olacak ve bu kadar umursadığın kurbanlar başka üç adam olacaktı."

"Birinin onları umursaması lazım." Burnumun arkasında hafif bir sızı hissedince telaşla gözlerimi kırpıştırdım. Ağlamayacaktım. "Sen Palmer'la Kinsella'yı görmedin. Onların nasıl yaşadıklarını görmedin. Tehlikeli değillerdi. Bu şekilde

ölmeyi hak etmiyorlardı. Oysa o kadın, katile yardım etmiş olduğu için üzülmüyor bile."

"Böyle davranarak onu değiştiremezsin. O bu durumu hiç bir zaman senin gördüğün gibi göremeyecek."

"Sanki kendin çok mantıklı bir insanmışsın gibi konuşup durmak zorunda mısın? Her ne kadar öyle olduğunu düşünmek istiyorsan da, sen mükemmel değilsin, Rob. O yüzden bana üstünlük taslamayı kes," dedim öfkeyle.

"Sana üstünlük taslamıyordum," dedi yumuşak bir sesle Rob ama bu cevap beni biraz bile sakinleştirmeye yetmemişti.

"Onunla daha önce hiç çalışmamış olmana rağmen Josh Derwent'le nasıl başa çıkacağını biliyorsun. Kurbanları hiç umursamadan en berbat olay yerleriyle nasıl başa çıkacağından eminsin. Nasıl öldüklerini değil, neden öldüklerini düşün. Böyle söylemiştin, öyle değil mi? Ne yazık ki bunu yapamam. İkisini öylece birbirinden ayıramam." Konudan uzaklaştığımı anlayınca birden sustum. Düşündüğümden daha fazlasını söylemiştim.

"Konu bu mu? Derwent hakkında söylediklerim mi? Ben sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Belki de bıraksaydın da onun hakkında endişelenmeye devam etseydim daha iyi olurdu. Bu konu gerçekten seni ilgilendirmez."

Rob nefes aldı ama sonra aklından geçeni söylemek yerine motoru çalıştırdı. Her zamankinden daha az bir ustalıkla ve neyse ki duvarlara ya da yandaki arabaya değmeden park yerinden çıktı. Brixton'dan uzaklaşıp Vauxhall yakınlarında trafiğe yakalanana kadar tek kelime etmedim.

"Sana bağırdığım için özür dilerim ama kendini beğenmiş bir ahmak gibi davranıyordun."

"Bunu isteyerek yapmadım."

"Biliyorum." Bir an duraksadım. "Ona Ivan Tremlett'in çocuklarından söz etmemi Godley söyledi. Bunu sadece ona

kızdığım için yapmadım. Bundan daha profesyonel olduğumu düşünüyorum."

Rob anlık bir bakışla beni süzdü. "Profesyonel olmadığını söylemek istemedim."

"Sözlerinden o anlam çıkıyordu." Ne kadar öfkeli olduğum sesimden anlaşılıyordu. Rob bu sözüme cevap vermeyerek beni şaşırtmadı. Yolun geri kalanını sessizlik içinde geçirdik ve merkeze döndüğümüzde Rob Başmüfettişle tek başına konuşurken ben de Peter Belcott'u bulmaya gittim. Bu herhalde hayatımda Belcott'la konuşmam gerektiği için sevindiğim tek andı ama görünüşe bakılırsa hislerim karşılıksızdı. Belcott ona doğru geldiğimi görünce isteksiz gözlerle yüzüme baktı.

"Ne çabuk döndün."

Cevap vermek yerine masasına Caroline Banner'ın listesinin bir kopyasını bıraktım ve ne bulduğuna bakmak için Belcott'un masanın kenarına oturdum. "Şimdiye kadar bulduklarınla örtüşüyorlar mı?"

Belcott listeye baktı ve ardından Caroline'in SBS aramalarını gösteren kâğıtlara hızlıca göz gezdirdi. "Evet. Üç kurbanı zaten biliyorsun. Merriman... Bu Anthony Grayson Merriman. Kendisi kırk üç yaşında, üvey kızına dokuz yaşından on üç yaşına kadar cinsel tacizde bulunmaktan suçlu bulunmuş. Ne hoş."

"Elinde adamın adresi var mı?"

"Talavera Caddesi." Belcott adresi Merriman'ın adının yanına yazdı. Başımı uzatıp, bu caddeyi daha önce görüp görmediğimi hatırlamaya ve buranın diğer üçünün öldüğü yere yakın olup olmadığını anlamaya çalışarak haritaya baktım.

"Stanley Flanders da listede var. Görünüşe bakılırsa o sık sık rastlanan şu tiplerdenmiş; teşhircilik, röntgencilik falan yapıyormuş. Yetmiş dört yaşında. Tanrı onu kutsasın."

"Adres?" dedim sert bir sesle.

"Mayhew Konutları."

Burayı haritada ve Barry Palmer'ın sokağından baktığımda görmüştüm. Sekiz yüksek beton bloktan oluşan gri renkli konutlar, derli toplu ama izbe görünüyordu. On iki katlı bir toplumsal deney olarak tanımlanabilecek bu konutlar, 1960'larda modern yaşamın yeni trendi olarak tasarlanmış ve çevredeki mahallerle sokakların üzerine bir kâbus gibi çökmüştü.

"Peki ya bu?" Kalemimin arkasıyla 'Forgrave' ismini gösterdim.

Belcott sayfaları dikkatle tekrar gözden geçirdi. "William Forgrave. Otuz altı yaşında. Camford Mews'ta yaşıyor."

Belcott'un masasının üzerindeki rehberi açıp indekste Camford Mews'i buldum. Kendimi önceki üç kurbanın adreslerinin oluşturduğu üçgenin hemen dışında bulunca pek şaşırmadım. "Merkezden uzaklaşıyor," dedim alçak sesle. "Ne yapmış?"

"Forgrave 1995 yılında, önceki sene on beş yaşında bir kıza tecavüzden ve 1993 yılında on üç yaşında iki kıza tecavüzden suçlu bulunmuş. On yıl almış."

Hızlıca hesapladım. "1995 yılında yirmi yaşında oluyor. Görünüşe bakılırsa erken başlamış. Ömür boyu hapis almamış olması şaşırtıcı."

"Belki de bunu kızlar istemiştir."

Bu söz üzerine ürpererek masadan aşağı indim. "Yardımın için teşekkürler."

"İşimi yapıyorum." Doğru söylüyordu.

Odanın diğer ucundaki kapı açıldı ve Derwent içeri girdi. Merkeze dönmek için acele etmiş gibi bir hali vardı. İçeri girer girmez beni gördü ve kaşlarını kaldırdı. Neler oluyor?

Ona doğru birkaç adım atmıştım ki Godley ofisinden dışarı kafasını uzattı. "Josh, ceketini çıkarma. Maeve'le birlikte gidip birkaç potansiyel kurbanı kontrol etmeniz gerekiyor. Maeve, Peter'la sen listedekilerin adreslerini bulabildiniz mi?"

"Peter bana ilk üçünün adresini verdi. Geri kalanını aramaya devam ediyor."

"Hiç yoktan iyidir. Hemen gidin. Diğer isimleri Colin ve Rob halleder."

Derwent bir an duraksadı. "Biraz zamanım var mı? Birkaç şeyi kontrol etmek istiyordum."

"O işi başka birine devret. Harry Maitland boşta. Yoldan arayıp onu bilgilendirebilirsin. Burada daha fazla oyalanmayın yeter. Bir cinayet daha işlenmesini engelleme şansımız varsa bunu mutlaka başarmalıyız. Yoksa medya bizi çarmıha gerer ve bunda haksız da sayılmaz."

"İşimi kendim yapmayı tercih ederim."

"Bundan eminim ama Harry de halledebilir. Hadi ama Josh."

Çantamla ceketimi çoktan almış kapının yanında müfettişi bekliyordum. Ben orada yokmuşum gibi yanımdan geçip gitti; onu takip ettim.

"Benim kullanmamı ister misiniz?"

"Ne?" Derwent başını çevirip yüzüme bile bakmadı.

"Yolda birilerini arayacaksanız arabayı benim kullanmam daha iyi olabilir."

Derwent duyulmayacak kadar alçak bir sesle küfür etti. Bir daha sormaya cesaret edemedim ve arabaya vardığımızda Derwent bu konuda tek kelime etmeden sürücü koltuğuna geçti.

"Nereye?"

"Listenin ilk sırasında Anthony Merriman var. Talavera Caddesi." Posta kodunu okudum. Derwent navigasyon cihazını açıp sinirli sinirli adresi tuşladı ve arabayı geri vitese takıp, patinaj yaparak park yerinden çıktı. Kendimi sessiz geçecek bir yolculuğa daha hazırlayıp arkama yaslandım. Tek yapabileceğim bu sefer trafiğe yakalanmamamız için dua etmekti.

"Yaşamak için bir harika yer daha," dedi Derwent, Camford Mews'a çıkan sokağın aşağısına park ederken. Burası

bir mütealhitin, bir cenaze evinin bahçesiyle boş bir fabrika binası arasına ufak bir apartman sokuşturmayı başardığı kasvetli bir arka sokaktı. Oturduğumuz yerden dairelerin ön kapılarını görebiliyorduk. Her katta dört daire ve binada toplam on iki daire vardı.

"Forgrave dokuz numarada oturuyor," dedim adresi kontrol ettikten sonra. "Bahse girerim en üst kattadır."

"Her zaman en üst katta olur zaten. Sen gidip etrafa bir bak ama kapıyı çalma. Ben hemen arkandan geleceğim. Bir görüşme yapmam gerekiyor."

Arabadan çıktım. Kendimi biraz rahatsız hissediyordum. Kontrol görevinde olduğumuz için biber gazı spreylerimiz ya da Asp diye bilinen katlanabilir coplarımız üzerimizde değildi. Hiç olmazsa bir kurşun geçirmez yelek giymiş olmayı isterdim ama Derwent böyle bir şey söylememiş ve ben de konuyu açmak istememiştim. Rüzgâr çıkmıştı: yılın bu mevsimi oldukça şiddetli eserdi. Binaya doğru yürürken kıyafetlerimi delip geçiyor, gömleğimi üzerime yapıştırıyor, üzerimde beni koruyacak hiçbir şey olmadığını bana bir kez daha hatırlatıyordu. Şüpheli bir durum olması ihtimaline karşı sokağı gözlerimle tararken elimi çantama götürüp telsizimin yerinde olduğundan emin oldum.

Talavera Caddesi'nden eliniz boş dönmüştük. Merriman, birkaç ay önce yetkililere bilgi vermeden buradan taşınmıştı. Bu onun başına iş açacaktı ama bizim açımızdan listeden bir isim eksilmişti. Evin yeni sakinleri Pakistanlı genç bir çiftti. Bize yardımcı olmak istediyse de Merriman'ın yeni adresini bilmiyorlardı. Derwent onları dikkatli olmaları konusunda uyarmak için elinden geleni yapmış ama hakkı olarak bunun nedenleri konusunda ayrıntı verememişti. Bunu bilmelerine hiç gerek yoktu.

Yanımdan bir adam geçti: heyecanlı bir Labrador tarafından yürütülen iri yarı bir adam. Beni görünce nefes nefese gülümsedi. Tasmasını çekiştirip ileri doğru atılan köpeğiyle

sokağın aşağısına doğru ilerlerken, nefes alıp verişini duyabiliyordum. Binanın önünde, iki tekerleğiyle kaldırıma çıkmış, beyaz bir British Telecom minibüsü duruyordu. Aracın sürücüsü ortalarda yoktu ve kapısı kilitliydi. Yanımdan hızla bir araba geçince irkildim. Metalik mavi bir Subaru'ydu bu: camları koyu renk olduğu için sürücüyü göremedim ve farkında bile olmadan plakasına bir göz attım.

Binanın kapısı açık bırakılmıştı. Bu kadar güvenlik yetmedi. Bunu yapan muhtemelen şu anda binadaki bir dairede internet bağlantısını tamir eden ve kapının şifresini aklında tutamayacak kadar acelesi olan teknisyendi. Kapının açık kalmış olması benim işimi kolaylaştırmıştı. Bir tehlikeye karşı tetikte, gözlerim fal taşı gibi açılmış, kalbim küt küt atarak içeri girdim. Ana kapı ikinci kata çıkan beton merdivenlerin bulunduğu hole bakıyordu. Başımı uzatıp merdiven boşluğundan yukarıya baktım. Kimse yokmuş gibi görünüyordu. Evlerin kapılarına her katta bulunan ve bina boyunca devam eden açık balkondan geçilerek ulaşılabiliyordu. Sağdaki ve soldaki balkonlara hızlıca bir göz attım. Evlerden birinin önünde çiçek saksıları, bir diğerinde bir bisiklet duruyordu. Evler gösterişsiz ama derli toplu görünüyordu. Binanın hiçbir yerinde graffiti yoktu ve merdiven boşluğu da temizdi. Cenaze evinin sessiz bir komşu olduğunu tahmin etmek zor değildi. Yaşamak için o kadar da kötü bir yer değildi ama ölmek için pek harika sayılmazdı.

Merdivenleri çıkarken hâlâ biraz gergindim. Hiç acele etmeden, sessizce ilerledim. Ana kapının gürültüyle kapandığını duyduğumda ancak birinci kata kadar ulaşabilmiştim. Müfettiş Derwent ayak sesleriyle apartmanı inleterek, basamakları ikişer ikişer çıktı. Köşeyi dönüp beni gördüğü sırada arkamı dönüp sessiz olması için işaret ettim.

"Bir şey var mı?" Alçak sesle söylemesine rağmen irkilerek başımı iki yana salladım. "Devam et o halde."

Benim önden gitmemi istiyordu. Aslında önceliği bana verdiği için sevinmeliydim ama şu anda tek istediğim onun arasında olmaktı. Kaslı bir vücudun bir kurşunu nasıl yavaşlatacağını düşünmeden edemiyordum.

Birinci katta görülecek bir şey yoktu. Her zamankinden yavaş ama ilk kata göre hızlı adımlarla ikinci kata çıktım. Derwent beni neredeyse topuklarıma değecek kadar yakından takip ediyordu. İkinci kat. Duvardaki tabelada 9'dan 12'ye kadar olan dairelerin bu katta olduğu yazıyordu. Forgrave'in evi sağ taraftaydı. Durup dinledim ama Derwent'in yavaş ve düzenli nefesinden başka bir ses duyulmuyordu. Açık balkonu yavaş ama kararlı adımlarla, yan yana geçtik. Forgrave'in evine doğru yaklaşırken ortada bir terslik olduğuna dair herhangi bir işaret yoktu. Rahatlamaya başlamıştım. Forgrave'in kapısının önünde saksılar ya da insanların dikkatini çekebilecek herhangi bir kişisel eşya yoktu. On numaralı dairenin yanından geçtiğimiz sırada evden yükselen şiddetli ve tiz havlamalarla irkildim. Hayvan bir yandan da dışarı çıkmak için tahta kapıyı tırmalıyordu. Derwent güldü.

"Jack Russell mı acaba?"

"Öyle bir şey olmalı." Ağzım kurumuştu. Yutkunup birkaç kez öksürdüm. "İyi bir bekçi köpeği doğrusu."

"Kime havlayacağını iyi biliyor. Biz gelmeden önce sesi çıkmıyordu."

Haklıydı. Derwent beni geçip Forgrave'in kapısını tıklattı, birkaç saniye bekledi ve eğilip mektup deliğini araladı. "Merhaba? Bay Forgrave?"

Cevap yoktu. Derwent daracık aralıktan içeri baktı.

"Bir şey görüyor musunuz?"

"Hayır." Ağzını aralığa dayayıp dışarıdan duyulmaması için sesini alçaltarak tekrar denedi. "Bay Forgrave, biz polisiz. Kapıyı açabilir misiniz?"

Susup içeriyi dinledik. Yan dairedeki köpeğin kapıyı tırmalama gürültüsünden başka ses duyulmuyordu. Beklerken

evin ön kapısını daha yakından inceledim: içeri zorla girildiğine dair herhangi bir işaret yoktu. Ön tarafta bir pencere vardı ama Forgrave ona buzlu cam taktırmayı tercih etmişti. Pencerenin en üst kısmında buzlu cam yoktu. Mektup deliğinden ümidini keserek tekrar doğrulan Derwent yukarı baktığımı gördü. "Bir göz atmak ister misin? Dur sana yardım edeyim."

Birbirine kenetlediği ellerine bastım ve Derwent beni kaldırırken çerçeveden destek alarak dengemi sağlamaya çalıştım. Odaya daha sadece birkaç saniye bakabilmiştim ki Derwent homurdanarak beni tekrar yere indirdi.

"Tanrım, kaç kilosun sen?"

"Ağır sayılmam, aslında. Formda olduğunuzu sanıyordum. Bu gerçekten içler acısı bir sahneydi."

"Ben koşuyla ilgileniyorum, ağırlık kaldırmayla değil." Derwent pis pis sırıttı. Her seferinde hazırlıksız yakalandığım ruh hali değişimlerinden birini daha yaşamış gibi görünüyordu. "Dikkat çekici bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz. Fazla bir şey göremedim. İçerisi pek aydınlık değil ama görebildiğim kadarıyla her şey yerli yerindeydi."

"Tamam. O halde sanırım sıradakine geçiyoruz. Listede başka kim var?" Derwent çoktan arkasını dönmüş, merdivenlere doğru ilerliyordu. Peşinden giderken bir yandan da çantamdaki kâğıdı bulmaya çalışıyordum.

"Stanley Flanders. Mayhew Konutları'nda yaşıyor."

"Bu kolay olacak. Orayı buradan görebiliyorum."

"Evet, sadece doğru daireyi bulmamız gerekecek, o kadar. İki bin daire arasından aradığımızı bulmak zor olmasa gerek."

"Kapı numarasını biliyoruz."

"Evet ama orası tam bir labirent."

Birinci kata inmiştik. Derwent ıslık çalıyordu. Son katı da hızlı adımlarla inip çıkışa ilerledi ve kapıyı açtı. Arkasından inmek üzere ayağımı ilk basamağa attığım sırada durup kendi

kendime söylendim. Arkamı döndüm ve tekrar yukarı koştum. "Hemen dönerim."

Derwent bir şey söyledi ama o sırada çarpan kapının gümbürtüsü sesini bastırdı.

"Kartımı bırakmalıyım," diye seslendim basamakları ikişer ikişer tırmanırken. Daha öncekinin yarısı kadar zamanda ikinci kata varmıştım. Forgrave'in kapısına doğru hızlı adımlarla ilerlerken aceleyle bir not yazdım. *Can güvenliğiniz için lütfen en kısa zamanda bizimle bağlantıya geçin.* Köpek tekrar havlamaya başlamıştı ama bu sefer pencerenin önündeydi. Başının iki yanından aşağı sallanan tül perdelerle komik bir gelin gibi görünüyordu. Açık kahverengi ve tüylüydü. Jack Russell olmadığı belliydi ama bu haliyle tam olarak neye benzediği anlaşılmıyordu. Önünden geçerken yüzüne bakıp ona dil çıkardım: köpek müthiş bir öfke patlamasıyla pencereden aşağı atladı. Hiç vakit kaybetmeden mektup deliğini aralayıp kartımı içeri ittim ve birinin fark edip alması ihtimaline karşı, kartın içeri düştüğünden emin oldum.

Arkamı dönmüş oradan uzaklaşmak üzereydim ki bir ses duydum. Başta bunun yine o lanet köpekten geldiğini düşündüm. Bir ulumayı andıran, tüylerimi diken diken eden bir sesti bu: olduğum yerde hareket etmeden durdum.

"Kerrigan!" Derwent sokakta durmuş yukarı bakıyordu. "Aşağı in."

Beklemesi için ona işaret ettim ve dinlemeye devam ettim. Köpeğin hırlamalarının arasında tek tük inlemeler duyuluyordu. Bir cenaze arabası, hırıltılar çıkararak köşeyi dönüp cenaze evinin bahçesine girdi. Kapının arkası sessizdi. Hayal görüyor olmalıydım. Birkaç saniye daha bekledim ve kendime kızıp yürümeye başladım.

Ve sesi tekrar duydum.

Kontrolümü kaybetmemek için büyük bir çaba göstererek merdivene kadar acele etmeden yürüdüm ve daireden

yeterince uzaklaşır uzaklaşmaz telsizimi elime aldım. Yanlış düğmelere basıp kendi kendime söylenerek geniş kanala geçtim.

"Merkez, merkez. Hotel India altı dörtten merkeze, acil durum. Camford Mews, Brixton, dokuz numaraya acil destek gerekiyor. Muhtemel haneye tecavüz vakası. Saldırganlar silahlı olabilir. İçeriden sesler geliyor ve ev sahibinin saldırıya uğradığını sanıyorum. Truva birlikleri ve ambulans gönderin lütfen."

Kontrolör memur sakin bir şekilde söylediklerimi dinledi ve bir Silahlı Truva Müdahale Aracı'yla bağlantıya geçerek adresi tekrarladı. Ambulans merkezini bilgilendirdikten sonra, olayı, içeride silah bulunması ihtimaline karşı yüksek rütbeli bir memura devretti.

"Truva Birliği dört dakika sonra orada olacak."

İşkence gören biri için dört dakika çok uzun bir zaman diye düşünmeden edemiyordum ama destek ekibinin yolda olduğunu bilmek de her şeye rağmen insanı biraz olsun rahatlatıyordu.

Derwent'i bulmak için birinci katın balkonuna inip aşağı baktım. Giriş kapısının önünde duruyordu.

"Bu lanet şey kapandı. Beni içeri al."

"Bir ses duydum. Destek ekibi yolda," dedim cesaret edebildiğim kadar yüksek bir sesle.

"Ne?"

Biraz daha eğildim. "Sanırım Forgrave'in evinde biri var. Destek çağırdım."

"Lanet olsun. Neden bana haber vermedin?" dedi Derwent öfkeyle.

"Zaman yoktu." Başımı kaldırıp etrafa baktım. Bir polis arabası sokağa girmiş bize doğru ilerliyordu. Neyse ki sirenleri kapalıydı. "Geldiler. Silahlı müdahale aracı da gönderiyorlar."

"Umarım bu konuda yanılmamıyorsundur, Kerrigan."

Bir an dehşete kapıldım. Ya yanılıyorsam... Ya sesler duyduğumu sanmış ve birlikleri boş yere çağırdıysam... Evde kimse yokmuş gibi görünüyordu. Derwent ne kimseyi görmüş ne de bir ses duymuştu ama ben duyduğumu sanıyordum. Daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemeyen, acı dolu bir haykırış duymuştum ve içgüdüsel olarak, bunun ne olduğunu o an anlamıştım.

Üniformalı memurlar arabadan çıkmışlardı: arkalarına ikinci bir ekip arabası yanaşıyordu. Memurlardan ikisi hemen binanın arka tarafına yöneldi. Görünmemek için duvara yakın hareket ediyorlardı. Üzerlerinde kurşun geçirmez yelek vardı ama böyle bir durumda bu çok da işe yaramazdı. Onların vurulduğu anlamına gelecek olan silah sesini duymaktan korkarak bekledim. Diğer iki memur Derwent'in yanına gitti; konuştuklarını görebiliyordum. Derwent arkaya doğru eğilip yukarı baktı.

"Tanrı aşkına gelip şu kapıyı açar mısın?"

Sessizce aşağı indim ve düğmeye basıp kapıyı açtım. Derwent kapıyı itip, yanındaki üniformalı memurlardan biriyle birlikte içeri girdi. Oldukça güven verici bir görüntüsü olan sakalları kırlaşmış bu adam bir müfettişti ve olay yerinden o sorumluydu.

"Paul Lancaster." Kendimi tanıttım. Lancaster gülümsedi. "Çok heyecanlı, öyle değil mi? Sanırım silahlı birlikler içeri girdiğinde işlerin ters gitmesi ihtimaline karşı binayı boşaltmamız gerekecek."

"Birazdan gelirler." Ne zaman destek istediğimi hatırlamaya çalışarak saatime baktım. Sadece birkaç dakika olmuştu ama bana en az yirmi dakika geçmiş gibi geliyordu.

Lancaster Derwent'e döndü. "Siz bu katı boşaltın. Memur Snow size yardımcı olur. Biz Dedektif Kerrigan'la bir üst kata çıkıp diğer daireleri kontrol edeceğiz. En üst kat için silahlı ekibi beklemeliyiz."

"Sizinle ben gelsem daha iyi olur. Dedektif Kerrigan'ı almanız çok riskli olur. Onun üzerinde çelik yelek yok."

"Sizin de yok," diye karşı çıktım. "Benim yerime sizin yukarı çıkmanıza hiç gerek yok."

"Yine de böyle olmasını tercih ederim." Derwent kaşlarını kaldırdı. "Rütbemi kullanmamı ister misin?"

"Didişmeyi bırakın da başlayalım." Lancaster merdivenlere doğru ilerledi ve Derwent, daha güvenli sayılabilecek olan bu katta kaldığımdan emin olmak için bana son bir bakış attıktan sonra onu takip etti. İstemeye istemeye ilk kapıya yaklaştım ve mümkün olduğu kadar hafif bir şekilde kapıya vurdum. Memur Snow aynı şeyi yanımdaki dairede yapıyordu. En azından zihnimi iki kat yukarıda olanlardan uzaklaştırabilecek bir işle meşgulüm diye geçirdim içimden.

Gümüş renkli BMW binanın önüne park ettiğinde giriş katını boşaltmıştık. Bu katta sadece Snow'un yardım teklifini öfkeyle reddeden ve evini, içinde en değerli eşyalarının bulunduğu bir market torbasıyla terk eden yaşlı bir kadın yaşıyordu. Binanın önündeki gümüş renkli BMW'nin camındaki sarı renkli çıkartma, ilk silahlı memurların olay yerine vardığını gösteriyordu. Lancaster ve Derwent onların geldiğini birinci kattan görmüş ve yirmi saniye süren hızlı bir bilgilendirme toplantısı için aşağı inmişlerdi. Bu sırada başlarında amirleriyle iki ekip daha gelmişti. Dokuzu doğruca merdivenlere yöneldi: siyah kaskları, mavi üniformaları ve çelik yelekleriyle polisten çok askere benziyorlardı. Altısının elinde gözüme dünyanın en öldürücü silahları gibi görünen Heckler&Koch MP5 makineli tabancalar ve diğer iki memurda da dikdörtgen ağızlı Glocklar vardı. Sonuncu memur, neredeyse bütün kapıları açabildiği için polis argosunda Büyük Kırmızı Anahtar olarak adlandırılan küçük bir koçbaşı taşıyordu.

Lancaster ve Derwent caddenin karşı tarafında siper almıştı. Koşarak onların yanına gidip, bir arabanın arkasına çö-

meldim. Bize doğru bir makineli tüfek atışı başlayacak olsa bu arabanın bir kâğıt mendilden daha koruyucu olmayacağının farkındaydım.

"Çok hızlılar, öyle değil mi?" Silahlı memurlar balkonun dört bir yanına yayılıp, içeride biri olması ihtimaline karşı dairelerı tek tek kontrol ederken Lancaster bana bakıp sırıttı. Bütün evlerin boş olduğuna ikna olunca, 9 numaralı dairenin etrafında pozisyon aldılar. Lancaster'ın operasyonu izlemekten keyif alırmış gibi bir hali vardı. Derwent hızlı hızlı sakız çiğniyordu; gerginliği yüzünden okunuyordu.

Bulunduğumuz noktadan yukarıda neler olduğunu tam olarak göremiyorduk ama olayların gelişimini takip etmek zor değildi. Komutanın emriyle Büyük Kırmızı Anahtarı taşıyan memur bir adım öne çıktı ve 'Polis' diye bağırdıktan hemen sonra elindeki koçbaşıyla kapıya yüklendi. Tahta kapının ilk darbeyle esnediğini, ikinci darbeyle kırıldığını ve üçüncü ve son darbeyle de tamamen açıldığını gördüm. Koçbaşını taşıyan memur geri çekilirken ekip arkadaşları, içeride çatışmaya girmeyi düşünüyor olabilecek saldırganları şaşırtmak için bağırarak, hiç vakit kaybetmeden eve girdiler. Kalbim, orada, onlarla birlikteymişim gibi küt küt atıyordu. Hiçbir zaman silahlı bir memur olmak istememiştim ama bunun insanlara neden çekici geldiğini anlayabiliyordum. Bir saldırı anında, hedef gözeterek orantılı bir güçle karşılık verecek olan, kendin kadar iyi donanımlı sekiz ekip arkadaşın hemen arkanda seni korumak için beklerken, tepeden tırnağa silahlanmış bir halde kapalı bir mekâna dalmak bambaşka bir his olmalıydı.

Ne var ki bu olayda karşılık verilecek bir saldırı olmamış gibi görünüyordu. İnsanı hayretler içinde bırakacak kadar kısa bir süre içinde ekibin komutanı balkonun kenarına gelip eğilmiş ve bize başparmağıyla operasyonun başarılı olduğunu bildirdikten sonra telsizine dönmüştü. Sağlık ekiplerini çağırıyordu: bunun nedenini düşününce yüreğim ağzıma gel-

di. Belki de bu sefer katil kurbanını ölmeye bırakmıştı. Belki de telsizle yardım çağıracağıma eve kendi kendime girmeyi denemeliydim. İhtimalleri daha fazla düşünmeme gerek kalmadı. Ben daha saklandığım arabanın arkasından çıkmaya fırsat bile bulamamışken Derwent koşarak karşıya geçip binanın içinde kaybolmuştu. Uzaktan polis arabalarının sireneri duyulmaya başladığında Lancaster'la ben de ayağa kalkıp koşarak Derwent'in peşinden gittik. Binanın kapısına vardığımızda ekibin komutanı neler olduğunu anlatıyordu.

"İçeride dört erkek var. Üçü gözaltında ve biri de sağlık ekiplerinin gelmesini bekliyor."

"Üç mü?" diye sordu Derwent yüksek sesle.

Ekip komutanı evet der gibi başını salladı. "İsimlerini bilmiyoruz; bu işi size bırakacağım. Hiçbirinin üzerinden kimlik çıkmadı. Heriflerden ikisi yaşlıca, biri ise daha genç. İçeri girdiğimizde dairenin arka tarafındaki mutfaktaydılar."

"Silahlı mıydılar?"

"Ocağın yanında, yerde bir tabanca bulduk. Dokuz milimetrelik bir Baretta. İçlerinden biri, içeri girdiğimizi duyunca yere atmış olmalı. Sanırım, üzerinde silahla yakalanmak istemedi. Fazla karşı koyduklarını söyleyemeyeceğim. Kaçmaya çalışmalarının hiçbir işe yaramayacağını anlamaları için arka taraftaki yangın çıkışıyla ön kapıya çıkışları tutan görevliler yerleştirmiştik. Onların kim olduğunu ya da onları neden yakalamak istediğinizi bilmiyorum ama hareketlerine bakarak onların profesyonel olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim."

William Forgrave'in iyi olup olmadığını sormak için o sözlerini bitirene kadar zorlukla beklemiştim. "İçeride sağlık ekiplerini bekleyen biri olduğunu söylediniz?"

"Görünüşe bakılırsa yanık tedavisi görmesi gerekecek. İyi görünmüyordu. Buharlı ütü kullanmışlar."

"İşkence mi görmüş?" Lancaster'ın ne kadar şaşırdığı sesinden anlaşılıyordu. Onun neden bu adreste olduğumuz

hakkında en ufak bir fikri bile olmadığını yüzünün bu halini görünce hatırladım.

"Öyle görünüyor. Adam pek eğlenmiyormuş; öyle söyleyeyim."

Derwent yerinde duramıyormuş gibiydi. "Güvenlik sağlandı mı? İçeri girebilir miyiz?"

"İstediğiniz gibi girip çıkabilirsiniz. Bizim işimiz bitti."

Derwent'in ardından, paramparça bir halde duvara yaslanmış duran kapının yanından geçip içeri girdim. Sağdaki oturma odası -benim baktığım oda- bir sürü adamla doluydu: dört üniformalı memur ve elleri önlerinde kelepçelenmiş oturan üç şüpheli. Şüphelilerin ikisi kanepede otururken orta yaşlı, yanık tenli, zayıf bir adam olan üçüncü, tek başına bir koltukta arkasına yaslanmış, gözlerini kapamıştı. Odaya hızlıca bir göz gezdirdikten sonra, evin tek yatak odasının yanından geçerek, doğruca içeri yönelen Derwent'in peşinden arka taraftaki mutfağa ulaştım. İçeride birkaç memur, her yanı elektriğe bağlanmış gibi titreyerek yerde yatan bir adama basit ilk yardım uyguluyordu. Bu William Forgrave olmalı diye geçirdim içimden. Kısa boyluydu ve evinin merdivenlerini çıkmak dışında herhangi bir egzersiz yapmıyormuş gibi, kocaman bir göbeği vardı. Gövdesindeki üçgen şeklindeki kabarık yanıkları sergilemek istermişçesine üzerinde bir kot pantolondan başka hiçbir şey yoktu. Tabanları küçük su kabarcıklarıyla kaplıydı. Tekrar acı çekmeden yürüyebilmek için uzun bir zaman beklemesi gerekecekti. Aynaya baktığında karşısında gördüğü şeyi tanıması için de uzun bir zaman gerekeceği belliydi çünkü sık ve uzun sakallarının ardındaki yüzü berbat haldeydi. Fena halde şişmiş olmasına rağmen burnunun kırıldığını durduğum yerden bile anlayabiliyordum. Ön dişleri dökülmüştü ve ağzını açık tutmasına bakılırsa, çenesinde de hasar olma olasılığı yüksekti. Mutfak zemini sağa sola yayılmış kan damlalarıyla kaplıydı. Masanın üzerinde arkası dönük

olarak duran bir buharlı ütü vardı. Ütünün hâlâ fişe takılı olduğunu fark ettim. İçerideki hava sıcak ve nemliydi. Neden böyle olduğu da hesaba katılırsa, mutfağın neredeyse boğucu olduğu söylenebilirdi. Pencereler buğulanmıştı.

Derwent bakar bakmaz kurbanın bizimle konuşacak durumda olmadığını anlamış ve dikkatini mutfak tezgâhına yöneltmişti.

"Bunlar nereden geldi?"

Memurlardan biri ayağa kalktı. "Oturma odasındaki adamların özel eşyaları, efendim. Bir bakmak isteyeceğinizi düşündük. Üzerlerinden sadece bunlar çıktı. Sizin de gördüğünüz gibi bazıları kanlı."

Eşyalar üç grupta toplanmıştı; her adam için bir grup vardı. Üzerine kan bulaşmış, çok korkunç görünen, pirinç bir muştaya dikkatimi çekti. Bu, Forgrave'in yüzünün halini açıklıyordu. Derwent, dokunmamak için kaleminin ucuyla itiştirerek üç grubu da inceledi. Üç kişi olmalarına rağmen tek bir cep telefonu vardı ve o da küçük ve ucuz bir Samsung modeliydi. Bunun büyük ihtimalle bu sabah alınmış olduğuna ve üzerinde bir kontörlü hat bulunduğuna bahse girebilirdim. Suç dünyasında kişisel bir telefon taşımak, tepesinde sürekli bir işaret fişeğiyle gezmek gibiydi. Telefon şirketleri, polise suçluların ne zaman nereye gittikleri ve kimlerle konuştuklarının bilgisini verebiliyordu. Profesyoneller bu sorunu yaşamamak için her işten sonra atabilecekleri telefonlar kullanıyorlardı. Ekip komutanının neden gerçek suçlularla karşı karşıya olduğumuzu düşündüğünü anlamaya başlıyordum.

Muştanın sahibi bir sigara tiryakisiydi: muştanın hemen yanında gümüş bir Zippo çakmak ve bir paket Benson & Hedges sigarası duruyordu. Üzerinde ayrıca bir lastikle tutturulmuş, çok sayıda kablo kelepçesi vardı.

"Ümit verici. Ivan Tremlett'te de bunlara benzeyen plastik kelepçeler kullanılmıştı."

Derwent onaylama olduğunu düşündüğüm, hırlamaya benzer bir ses çıkarttı. Büyük bir dikkatle üçüncü grubun içinde duran ayı şeklindeki bir para tutacağına bakıyordu. Tutacak gümüş renkli bir metalden yapılmıştı, gözleri ve pençelerinin olduğu yerlerde şeffaf, parlak taşlar vardı ve desenin kalınlığına bakılırsa, ayının pençeleri bin pounda yakın bir parayı tutuyordu.

"Onlar pırlanta mı?"

Aslında dalga geçiyordum ama Derwent evet der gibi başını salladı. "Platine gömülmüş pırlanta. Sence ne kadar eder?"

"Birikimlerimin tamamından fazla." Tabii böyle bir şey almak istemezdim. "Gösterişli, öyle değil mi?"

"Ah evet. Aynı sahibi gibi."

Meraklanmıştım. "Onun kime ait olduğunu biliyor musunuz?"

"Bu konuda bir tahminim var."

"Söylesenize."

"Yakında öğrenirsin." Derwent telefonunu çıkarıp birini aradı.

Öfkeyle başımı salladım. "Neler olup bittiğini anlayamıyorum. Üç profesyonel suçlu neden bir işkence ve cinayet harekatına girişir? Kurbanların hiçbirinin organize suçlarla bağlantısı yoktu."

"Tuhaf öyle değil mi?" Derwent'in aradığı kişi her kimse, telefonu açtı. Müfettişin konuşmasından bu kişinin Godley olduğunu çıkarabiliyordum. Derwent telefonu kapatıp bana döndü. "Patron birkaç dakika içinde burada olacak."

"Helikopterle herhalde."

"Zaten dışarıdaymış; bir toplantısı varmış. Bulunduğu yer buraya çok uzak değildi ve aradığımda arabasındaydı."

"Olanlara sevindi mi?"

"Ne sandın? Tabii ki sevindi."

Peki ya siz? diye eklemek üzereydim ki kendimi tuttum. Derwent'in tavırlarında tam olarak anlamlandıramadığım bir

değişiklik vardı. Bastırdığı ve bana heyecanmış gibi gelen bir şeydi bu.

Derwent ikinci gruptaki eşyalara geçmiş, mat siyah renkli, küçük bir katlanır bıçağı inceliyordu. Bıçağın ucu en fazla 6-7 santim uzunluğundaydı ve neşter gibi keskindi.

"Bu adli tıpçılara gidecek." Bana bakıp sırıttı. "Hiç fena değil. Az daha yürüyüp gitmene izin verecektim."

"Siz sokağa çıkmış gidiyordunuz. Neredeyse hiçbir şeyden haberimiz olmayacaktı. Kartımı bırakmak için geri dönmüş olmasam adamları elimizden kaçırmış olacaktık."

"Evet, her neyse, herkesin arada bir şansı yaver gider."

William Forgrave dahil, diye geçirdim içimden ama o muhtemelen kendi durumunu böyle görmüyordu. Yeşil önlüklerinden uzman oldukları anlaşılan birkaç sağlık görevlisi gelip, işi polis memurlarından devraldılar. Forgrave'i bir sedyeye almaya hazırlanıyorlardı. Derwent'i hafifçe dürttüm.

"Ayak altından çekilsek iyi olur. Ayrıca, üç şüpheliyle tanışmak istemiyor musunuz?"

"Tabii. Neden olmasın?" Derwent gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi. "Patron gelene kadar sabret. Buna gerçekten inanamayacak."

Koridorda Derwent'in peşinden ilerlerken kendimi aptal gibi hissediyordum. Müfettiş oturma odasının girişinde birden durduğunda neredeyse ona çarpacaktım. Üç şüpheli de başlarını kaldırıp bize baktılar. Kanepede oturan iki adam tamamen kas gücünden ibaret gibi görünüyordu. Adamlardan genç olanın açık renk saçları kısa kesilmişti ve yüzüyle boynunda benleri vardı. Diğeri onun babası olabilirdi. Kilosu onun iki katı kadardı ve saçları kırlaşmıştı. Boksör burnu ve kepçe kulakları onun sık sık kavgalara karıştığını gösteriyordu. Üzerinde British Telecom teknisyenlerinin kullandığı üniforma vardı ve boynunda ucunda kimlik kartı bulunan bir zincir asılıydı. Genç adamın bir kolunda boydan boya uzanan

mosmor yara izi, bir bıçaklı kavgadan hatıra kalmışa benziyordu. İkisi de kavga etmek isteyeceğiniz tipte insanlar değillerdi ve ikisi de, tutuklanmak onlar için sıradan bir işmiş gibi, pek endişeli görünmüyorlardı.

Derwent'in söze başlamasıyla dikkatimi koltuktaki adama yönelttim. "Burada kimler varmış böyle? Selam, John. Seni tekrar görmek ne hoş. Hangi rüzgâr attı seni buralara?"

"Bu seni ilgilendirmez." Adamın yarı kapalı duran gözkapakları titreşmemişti bile; kendisine adıyla hitap edilmesine şaşırmış gibi görünmüyordu. Onun yüzüne, sıcak bir ülkeden geldiğini düşündüren yanık tenine, yakasının üzerine doğru kıvrılan kül rengi, gür saçlarına, ellerindeki kelepçelere pek uygun görünmeyen ağır yüzüğüyle Rolex saatine baktım. Adamın uzun bir burnu, dolgun dudakları ve köşeli bir çenesi vardı. Cildi o kadar pürüzsüzdü insan onun Botox yaptırıp yaptırmadığını merak ediyordu. Beyaz gömleğinin omuz kısmında kurudukça kahverengiye dönen bir leke vardı. Tavırlarında psikopatlık sınırlarında dolaşıyormuş gibi görünen bir soğukluk vardı. Bu yüzü daha önce görmüştüm ama onun kim olduğunu bir türlü hatırlayamıyordum.

"Senin yaptığın her şey beni ilgilendirir, biliyorsun bunu. Buraya kadar bizzat geldiğine göre çok önemli bir iş olmalı bu. Geçen seferden sonra seni bir daha göreceğimizi sanmıyordum." Derwent ellerini ceplerine sokmuş, topuklarının üzerinde yaylanarak ileri geri sallanıyordu. Şüpheliye iyice yaklaşmış, tepeden bakıyordu. Yavaşça süzülerek odaya girdim ve MP5'ini bir bebek gibi kollarının arasında özenle tutan bir memurun arkasında durdum.

"Yorum yok." Yanık tenli adamın Derwent'in yüzüne bakabilmek için başını ters bir açıyla geriye yatırması gerekiyordu; rahat olmadığı belliydi. Yüzünü buruşturdu ve bu konuşmadan sıkılmış gibi bir havayla başını çevirdi.

"Hadi ama John. Konuş benimle." Derwent sesini neredeyse duyamayacağım kadar alçalttı. Seni konuşturmamı istemezsin, öyle değil mi? Geçen yıllar içinde senden ve adamlarından çok şey öğrendim. Bazı yöntemleriniz oldukça yaratıcı."

"Gelgelelim, yasal değil."

"Sadece birkaç dakika bana yeter. Sence de öyle değil mi? Seninle birkaç dakika baş başa kalabileceğimden eminim."

Adam bu sözlerden biraz olsun etkilenmemişti. "Sen konuşmaya devam et evlat, çünkü ben konuşmayacağım."

Kapının dışında ayak sesleri duyuldu. Pencerenin önünde gölgeler dolaşıyor, buzlu cam dışarıdakileri tanımamızı zorlaştırıyordu. Koridorda bir hareketlenme oldu ve ardından Godley'nin sesini duydum.

Sesi Derwent de duymuştu. "Benimle konuşmayacaksan belki eski bir dostla sohbet etmek istersin."

Derwent sonunda adamın ilgisini çekmeyi başarmıştı. Godley kapıda görününce adam başını kaldırdı. İki adamın gözleri birbirine kenetlenmişti. Kelepçeli adama bakmayı bırakıp Godley'ye döndüm ve yüzündeki ifadeyi görünce irkildim. Patronun hiçbir zaman kolay okunmayan yüz ifadesi bu kez açıkça düşmancaydı. Eğer söz konusu kişi Godley olmasa, adamı öldürecek diye düşünürdüm. Ne var ki konuştuğunda patronun sesi oldukça sakindi.

"John Skinner. Bu ne sürpriz. Uzun zaman oldu."

Yanlış duymuştum herhalde. Derwent'e baktım: o da ne tepki vereceğimi görmek için beni izliyordu. Şimdi anlamıştım. Bana tuhaf gelen o aşırı heyecanının nedeni buydu. John Skinner tanınmış bir katil, adam kaçırma işleri de yapan silahlı bir soyguncu, bir cani, azılı bir suçluydu. Kendisine, oldukça sağlam yerlerden ülkesine iade edilmeyeceğine dair garanti verilmesi üzerine Costa del Sol'e kaçmıştı. Şu anda ise, kesinlikle anlayamadığım bir nedenle, Brixton'ın bir arka sokağında, hüküm giymiş bir pedofilin oturma odasında bulunuyordu.

Skinner hafifçe gülümsedi. "Müfettiş Godley. Pardon... Artık Başmüfettiş oldun değil mi? Takip etmekte güçlük çekiyorum."

"Haksız sayılmazsın." Godley tetikteydi. "İspanya'nın güneşini bırakıp buralara geleceğini hiç tahmin etmezdim."

"Kendime göre nedenlerim vardı."

"Ben de öyle duydum."

Elini gösterme sırası Skinner'daydı. Gözü seğirdi; gerindi. "Beni bırakmalısın Godley. Yapacak işlerim var."

"Asla."

Skinner'ın üst dudağı hafifçe yukarı kalktı. Köpek dişleri görünüyordu. Neredeyse hırlıyor olmasa onun gülümsediğini düşünebilirdim. "Hiç değişmemişsin. Artık daha anlayışlı bir insan olmuşsundur diye tahmin ediyordum. Bir kızın var, öyle değil mi? Isabel. Çok tatlı bir kız. Aynı annesine çekmiş. Sahi, Serana nasıl?"

Godley başını salladı. "Konunun benimle bir ilgisi yok."

"Tam tersine. Eğer yapmam gereken şeyi yapmamı engellersen, konu tamamen seninle ilgili olacak." Skinner bir an durdu ve sonra ekledi. "Moorcroft Caddesi'ydi, değil mi? Moorcroft Caddesi, kırk yedi numara, NW3-"

Cümlesi yarım kaldı. Godley odanın diğer ucundan üzerine doğru atıldı ve önüne geçtiği sırada durması için bağıran silahlı memura aldırmadan Skinner'ın boğazına yapıştı. Oda bir anda karışmıştı. Yaşlıca olan adam kanepeden atlayıp makineli tabancaya doğru bir hamle yaparken genç olan, Glock'unu almak için diğer memurla dövüşüyordu. Kelepçelerin pek işe yaradığı söylenemezdi. Godley, koltuğundan çekip yere fırlattığı Skinner'ın yüzüne arka arkaya yumruklar indiriyordu ki Derwent üzerime atlayıp beni yere doğru itti. Kontrolsüz bir şekilde düşerken yüzümü televizyonun kenarına çarptım ve yıldızlar başımın etrafında dönmeye başladı.

"Yerde kal!" dedi Derwent sertçe ve silahlı memurların

yanından geçip Godley'yle Skinner'ı ayırmaya gitti. Sersemlemiştim. Neden diğerleriyle ilgilenmedi acaba diye geçirdim içimden. Gerçi önemli olan Skinner'dı. Tam o sırada silahlı memurlardan biri elimin üzerine bastı. Bayılmamak için tüm gücümle mücadele ederken olanları takip etmekte zorlanıyordum. Hayal meyal de olsa, destek ekiplerinin geldiğini ve sonunda ele geçirdiği tabancayı içeri giren ekibe doğrultan genç adamın şok tabancasıyla bayıltıldığını gördüm. Yaşlıca olan adam aldığı bir doz biber gazıyla yere serilmiş, bir sağa bir sola yuvarlanıyor, kendisinden beklenmeyecek kadar tiz bir sesle "Gözlerim! Gözlerim!" diye haykırıyordu. Sonunda biri acıyıp onu odadan dışarı çıkardı. Skinner da ağzından ve burnundan kanlar damlayarak, bir sağlık görevlisinin kolunda ve silahlı memurların eşliğinde oradan götürüldü.

İki el beni kollarımın altından tutup kaldırdı. Ayaklarımın üzerine bırakıldığımda kendimi bir bez bebek kadar güçlü ve sağlıklı hissediyordum.

"İyi misin?" Derwent'in sesiydi bu. Evet der gibi başımı salladım; konuşacak halde değildim. "Başına bir baktırsan iyi olur. Kanıyor."

Bu şu anda umurumda bile değildi. Derwent'in arkasına doğru baktım. Godley telefonu kulağına yapıştırmış, başı önünde oturuyordu. Başını dayadığı elinin eklem yerleri kıpkırmızıydı. Dayak yemiş olan Skinner değil de kendisiymiş gibi bitkin ve ümitsiz görünüyordu. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Sesi neredeyse paniğe kapılmış gibiydi ve tekrar tekrar söyledikleri neden bu durumda olduğunu açıklıyordu.

"Adresimi biliyor Bill. Adresimi nasıl bilebilir? Nasıl bilebilir bu lanet herif benim adresimi?"

Onuncu Bölüm

Artık büyük tutuklamalardan sonra üzülerek de olsa normal karşılamaya başladığım üzere olay benim için bir kez daha hastanede bitmişti. Beni biraz olsun rahatlatan tek şey, hastaneye bu sefer bilincim kapalı vaziyette sedyede değil, yaralı halde yürüyerek ve sadece bir check-up için gelmiş olmamdı. Olay yerindeki sağlık görevlilerinden biri beni hızlıca kontrol ettikten sonra büyük olasılıkla beyin sarsıntısı geçirmediğimi, büyük olasılıkla yarama dikiş gerekmediğini ve büyük olasılıkla elimde herhangi bir kırık olmadığını söylemiş ama cümlenin sadece 'büyük olasılıkla' kısımlarıyla ilgilenen Godley benim yine de acil servise gitmemi istemişti. Hastaneye gitmekle ilgili bir sorunum yoktu ama bunun John Skinner'ın kaçma teşebbüsünde oynadığım kahramanca olmayan role dikkat çekeceğini ve Skinner'ın yakalanmasını ekiple birlikte kutlayamamama neden olacağını düşünmek canımı sıkıyordu. İşin en can sıkıcı kısmı ise hemşirenin benimle ilgilenmesi için üç saat beklemek ve durumu benden daha ağır olan insanların sürekli önüme geçmesini izlemekti. Beni biraz olsun oyalayan tek şey sırada beklerken bulduğum bir dergiydi. Bu dikkat çekici başlıklar atabilmek için hayret verici gerçek hayat hikâyeleri yayınlayan şu dergilerdendi. Okumaya başladığınızda haberlerin çoğunun uydurma oldu-

ğu ortaya çıkardı. Yine de dergiyi açıp 'Büyükbabamın Bebeğini Doğurdum' ve 'Sadece Hamburger Yiyerek Yüz Kilo Verdim' haberlerini baştan sona dikkatle okudum. Diğer seçeneğim bir sıtma broşürüydü ve çaresizlik insana her şeyi yaptırıyordu.

Yıldız falları bölümüne kadar gelmeyi başarıp kendi burcumu okuduğumda birden sinirim tepeme çıktı. "Başkalarından tavsiye almaktan hoşlanmıyorsunuz ama bugün size yakın birini dinlemelisiniz. Bu sefer onlar haklı, siz haksızsınız!" Bu saçmalığın tek kelimesine daha dayanamazdım. Dergiyi yanımdaki sandalyeye fırlattım ve başımı kaldırır kaldırmaz upuzun boyu ve tüm ciddiyetiyle kapıda durmuş içeriye bakan Godley'yi gördüm. Kendini toparlamış, çelik gibi sert ve kendine hakim havası geri gelmişti. Yüzümde şaşkın bir ifadeyle ona el salladım. Godley beni görünce gülümsedi. Hafifçe arkasını döndü ve göremediğim birine bir şeyler söyledi. Derwent'in de yanında olduğunu fark ettiğimde keyfim iyice kaçtı. Bekleme odasının kalabalığında bana doğru ilerlerken gülümsemeye çalıştım. Beni bu halde görmeleri hoşuma gitmiyordu. Godley'nin beni bir ayak bağı değil takımın güvenilir bir üyesi olarak görmesini istiyordum ve Derwent'in ise mümkün olduğu kadar az görmesini. Onun farkına vardığı zayıflıklarımı bana karşı kullanacağını biliyordum. Hemen kendimi toparladım

"Bu şerefi neye borçluyum? diye sordum beni duyabilecek kadar yakına geldikleri anda. "Gidecek daha iyi bir yeriniz yok muydu?"

"John Skinner'la konuşmak isteyenlerden oluşan uzun bir kuyruğun en sonundayız. Onunla yarın sabahtan önce konuşmamız mümkün değil. Bu arada gelip senin nasıl olduğuna bir bakmak istedik." Derwent ilgili ve içten yüz ifadesini takınmış, alnı kırış kırış olmuştu. "Seninle ilgilendiler mi?"

"Sadece bir hemşire gelip acil müdahaleye ihtiyacım olup

olmadığını kontrol etti." Aceleyle ekledim. "Olmadığını söyledi. Hatta aslına bakarsanız, artık eve gidebilirim."

"Olduğun yerde kal." Godley 'sakın aklından bile geçirme' bakışıyla karşımdaki sandalyeye oturdu.

"Siz iyi misiniz?"

"Birkaç morluk var sadece. Önemli bir şey değil," dedi Godley kısaca. Soruyu sorar sormaz ona olanları hatırlattığım için pişman olmuştum. Birkaç saniyelik bir sessizliğin ardından Godley tuhaf bir şekilde hafifçe öksürdü. "Olanlar yüzünden... Özür dilemek istedim."

"Benden mi? Buna hiç gerek yok."

"Fazlasıyla var. Profesyonelce olmayan davranışım nedeniyle o olay yerinde bulunan bütün polis memurlarından özür dilemeliyim ama senden özellikle özür dilemek istiyorum çünkü sen yaralandın."

"Yaralanmak mı? Bu şu anki durumumu anlatmak için biraz abartılı bir ifade değil mi?" diye söze başlamıştım ki Godley elini kaldırıp beni susturdu.

"Alnında koca bir yarık var, elin ezildi, beyin sarsıntısı geçiriyor olabilirsin ve geçen sene ciddi bir kafa travması geçirdin Maeve. O yüzden olayı önemsizmiş gibi göstermeye çalışma lütfen. Bu benim suçum. Sorumluluğu üstlenmeliyim."

"Aslına bakarsanız bu sizin suçunuz değil. Beni iten Müfettiş Derwent'ti. Eğer ortada özür dilemesi gereken biri varsa bu da Müfettiş Derwent'tir," dedim cılız bir sesle. Derwent'in espri anlayışı olması için içimden dua ederek.

"Hiç sanmıyorum. Ben özür falan dilemem. Bunu senin iyiliğin için yaptım." Derwent bana bakıp gülümsedi. Tekrar başımı çevirdiğimde Godley'nin yüzünde endişeli bir ifade vardı. Başmüfettiş çok bitkin görünüyordu ve bu bitkinliğin nedeni sadece yorgunluk değildi. Düşünmeden ona doğru eğildim.

"Efendim, yaptığınız şey yüzünden kendinize bu kadar yüklenmemelisiniz. Adamın neler söylediği düşünülürse bu çok anlaşılır bir tepkiydi."

"Ben bundan pek emin değilim, Maeve ama yine de sağol." Godley kısa, acı dolu bir sessizliğin ardından devam etti. "Sözlerinden Bay Skinner'ın ne söylemek istediğini anladığını çıkarıyorum."

Anladığım şeyi kelimelere dökmek konusunda tereddütlerim vardı ama başmüfettiş bunu bekliyor gibiydi. "Nerede yaşadığınızı bildiğini söyledi. Ayrıca aileniz hakkında da bilgisi var. Sanırım onları tehdit ediyordu."

"Evet ve ben de ona saldırarak durumu daha da kötüleştirdim. Oysa onu ikna edip kendi tarafımıza çekebilirdik."

Derwent bir kahkaha attı. "Gerçekçi ol patron, bir zaman makinen yoksa bunu başarman mümkün değil."

"Neden?" Bir Derwent'e bir Godley'ye bakıyordum. "Neler oldu?"

Godley bana cevap vermek yerine ayağa kalktı. "Ben gidip kahve alacağım. Sen de istiyor musun?"

"Sağol patron. Sütlü, şekersiz."

"Ben de bir çay alabilirim," dedim ümitle ama Godley başını salladı.

"Doktora görünene kadar kafein almasan iyi olur."

"Çayın bir zararı olmaz," diye itiraz ettim cılız bir sesle. Bunun bir işe yaramayacağını biliyordum. Godley bana ayıplar gibi sinirli bir bakış attıktan sonra odadan hızla çıkıp gitti. Her zamanki gibi konuşmanın ortasında birden çekip gitmişti. Bunu yaptığının farkında olup olmadığını bilmiyordum ama olsa da umursamayacağından emindim.

Derwent, Godley'nin arkasından bakarken beni izliyordu. "Patronun böyle birden kalkıp gitmesinin seninle bir ilgisi yok. Bütün öğleden sonramızı bu hikâyeyi tekrar tekrar anlatmakla geçirdik. Aynı şeyleri bir kez daha duymaya tahammülü kalmadı, hepsi bu."

"Neler oluyor? Patron daha önce de mi Skinner'ı yakalade? Onun bu yüzden kin tutacağını tahmin etmezdim. Bildiğim

kadarıyla bir dönem Londra'da Skinner'ı tutuklamayan polis kalmamış." Onu yakalamanın neredeyse polisler için bir eğlenme törenine dönüştüğünü ve sonunda Skinner'ın İspanya'ya taşınmasıyla, herkesin eğlencesinin bozulduğunu duymuştum.

"O duyduklarının tek kelimesine bile inanma. Herkes John Skinner'la ilgili atıp tutmaya bayılır ama aralarında çok azı onu gerçekten yakalamıştır. Godley de bu az sayıdaki insandan biri ama Skinner'ın ondan nefret etmesinin nedeni bu değil. Onun için tutuklanmak sadece oyunun bir parçası." Derwent bana doğru eğilip sesini iyice alçaltı. Bekleme odası böyle gizli konuları konuşmak için pek uygun bir yer değildi. "Bryce'la benim Merkez Görev Timi'ndeyken patronla birlikte çalıştığımızı biliyorsun değil mi? O zamanlar ben bir dedektiftim, Bryce çavuştu ve Godley de müfettişimizdi. Bu sırada John Skinner tek başına suç istatistiklerini altüst ediyordu. Onun yüzünden bir grup beceriksiz gibi görünüyorduk. Doğu Londra'daki önemli suçların neredeyse tamamının altından o çıkıyordu ama kimse onunla ilgili ifade vermek istemiyordu. Bunu sağlamak için tanıkları korkutmasına bile gerek kalmıyordu çünkü hiç kimse resmi olarak onun hakkında bir şeyler söyleyerek onu kızdırmayı göze alamıyordu. Patronlar bir şeyler yapmamız gerektiğini söyleyip duruyordu. Onu mutlaka suçüstü yakalamalıydık. Godley Skinner'ı hedef alan bir gizli operasyonun başına getirildi."

"Ve onu yakaladı."

Derwent başını iki yana salladı. "Ne yazık ki öyle olmadı. Skinner tam bir korkak gibi davranıyordu. O, kendi işleriyle uğraşırken cesetler üst üste yığılmaya devam etti. Çetesi üzerinde öyle büyük bir etkisi vardı ki onlara ne yapmaları gerektiğini söylemesine gerek bile kalmıyordu. O ortalarda olmasa da işler tam istediği gibi tıkırında gidiyordu. Onu haftalarca izledik ve sonunda patronlar daha fazla devam etmenin bir

işe yaramayacağına karar vererek operasyonu sonlandırdılar. Bunun ne kadar maliyetli olduğunu tahmin edersin. Yirmi dört saat takip ve izleme ucuz bir iş değil."

"Bunun John Skinner'ı neden kızdırdığını anlayamadım?"

"Biraz sabret. Skinner'la ilgili hiçbir şey bulamamış olmak Godley'yi oldukça rahatsız etmişti. En doğrusunun ona farklı bir şekilde baskı yapmak olduğuna karar verdi. Evini gözetlediğimiz sırada Skinner'ın babasının çalıntı araba kullandığını fark etmiştik. Bu onu tutuklamamız için yeterliydi ve yargıç konusunda da şanslıydık. Dean Skinner'ın kaçma riski olduğuna karar verildi ve o kefaletsiz olarak tutuklandı. Oğlu ötekeden deliye dönmüştü."

"Amaç da bu değil miydi?"

"Evet ama sonradan bunun Charlie'nin en parlak fikri olmadığı ortaya çıktı." Derwent Godley'nin hâlâ ortalarda olmadığından emin olmak için etrafı bir kez daha kontrol etti. "Bay Skinner tutuklu bulunduğu sırada öldü. Kefalet talebinin reddedildiği duruşmanın akşamında şiddetli bir kalp krizi geçirdi. Onu bulduklarında hâlâ yaşıyordu ama komadaydı. O günden sonra bir daha kendine gelemedi. John aklını kaybetmiş gibiydi. Babasının onun yüzünden bu durumda olduğunu biliyor ama yine de olanlar yüzünden kendini değil patronu suçluyordu."

"Tahmin edebiliyorum." Godley'nin bütün bu olanlar karşısında neler hissettiğini merak ediyordum. Tanıdığım kadarıyla patronun, bu konuda kendini en az Skinner kadar acımasızca suçlamış ve asla affetmemiş olduğunu tahmin ediyordum.

"Skinner'ın intikam almak konusunda doğuştan gelen bir yeteneği var; gençliğinden beri arkasında sayısız ceset bırakıyor. O asla unutmaz, asla affetmez. Babasının ölümünden sonra da Godley'nin peşine düştü. Godley ve ailesi iki kez taşınmak zorunda kaldılar. Evlerindeki alarm sistemlerini görsen gözine inanamazdın: acil durum düğmeleri, kamera sistemleri, şifreler... Godley'nin kızı birkaç kez okulunu değiştirdi. Kız eve hiçbir arkadaşını getiremiyor, hiç kimseye babasından ya da babasının ne iş yaptığından bahsedemiyordu. Patronla arasındaki bağı gizleyebilmek için onun soyadını bile değiştirmek zorunda kaldılar. Tahmin edeceğin gibi Godley'nin eşi, bütün bu hareketlilikten ve özellikle de yaşananların Isabel üzerindeki etkisinden memnun değildi. Godley çok zor bir dönem geçirdi. İstifanın eşiğini geldiği anlar oldu. Sonunda neyse ki yavaş yavaş da olsa durumu kabullenmeye başladı ve Serena'yla ilişkilerini tekrar rayına oturtmayı başardı. Bu gerçekten onun için zor bir durumdu ve aslına bakarsan hâlâ da öyle olduğunu sanıyorum."

"Godley'nin ofisinde ailesine ait hiçbir fotoğraf olmamasının nedeni bu mu? Patron özel hayatını iş hayatından ayırmak için mi yapıyor bunu?"

"Aynen öyle. Serena'yla yaptıkları anlaşma buydu. Godley ondan ve Isabel'den hiçbir zaman söz etmez. Telefonu rehberde yoktur; o kimseye ev telefonunu vermez ve bütün işleri cep telefonuyla halleder. Merkezde uzun saatler geçirmesinin nedeni eve iş götürmek istememesi. Ayrıca nerede oturduğunu -diğer polisler dahil- pek kimseye söylemez."

"Neredeyse ikili bir hayat yaşıyor."

"Evet. Ayrıca Serena'nın onun iş hakkında konuşmasından hoşlandığını sanmıyorum. Şu anda işte olanları paylaşabileceği kimse yok. Bu onun için çok zor olmalı." Derwent başını salladı. "Asıl mesele şu ki, anlattığım bu olay onu değiştirdi. Godley'yi yani. O zamanlar çok agresif biriydi. Her şeye hazırlıklı, kurnaz bir adamdı. Yani oyunu her zaman kurallarına göre oynamazdı. Ne var ki bu olay onu bir şekilde etkiledi ve bana sorarsan bu olumlu bir etki değildi. Dean Skinner'a olanlar yüzünden, boş yere kendini suçladı. John bu işe sokakta bulaşmadı; babası da onun gibiydi. Dean, ne-

reden bakarsan bak gerçek bir suçluydu. Ayrıca her an kalp krizi geçirebilirdi. Tamam, kalp krizi geçirdiğinde hapisteyiği ve orada olmasının nedeni de Godley'nin onu hapse atmış olmasıydı ama bu onun ilk suçu değildi. Adam kendine demir parmaklıkların ardında güzel bir yer edinebilmek için elinden geleni yapmıştı."

"Siz olsanız bu durumun sizi rahatsız etmesine izin vermezdiniz."

"Aynen öyle." Derwent bana bakıp sırıttı. "Ben böyleyim işte. Patron ise daha hassas bir adam."

Her zamanki gibi, hassasiyetten bir eksiklik gibi bahsetmişti. Derwent bunu gerçekten bir eksiklik olarak görüyor olmalıydı. Oysa bütün bu duyduklarım benim Godley'yi daha çok takdir etmeme yol açmıştı.

"Her neyse. Godley kendisinden beklendiği gibi davranmaya başladı. İşleri kitabına göre yapıyordu. Birinin zarar görme riski varsa hemen geri adım atıyordu. Bu yeni hali patronların da hoşuna gitmişti. Birkaç kez terfi etti, Görev Timi'nden ayrıldı ve sonra onunla bağlantım koptu." Derwent derin bir iç çekti. "Aslında bu bilinçli bir hareket sayılırdı. Herkes onun harika bir insan olduğunu düşünse de, ben ve diğer çocuklar...patronun bu yeni halinden o kadar da memnun değildik. Artık işini eskiden olduğu gibi tutkuyla, keyif alarak yapmıyordu ve açık söylemek gerekirse bu durum onunla çalışmayı oldukça zorlaştırıyordu. Skinner olayından önce hiçbir tepki göstermeden kabul edeceği bir şey önerecek olurdun ve o sana sanki gidip Rahibe Teresa'ya bir çimdik atalım demişsin gibi bakardı."

Godley'nin insanı kınayan buz gibi bakışlarını ben de görmüştüm. Derwent'in bunu tarif etme şekli karşısında gülümsemeden edemedim. Ne var ki, bir konu aklıma takılmıştı. "Madem onunla çalışmaktan hoşlanmıyordunuz, neden ekibe katıldınız?"

Derwent omuz silkti. "Belki de artık yumuşadım."

Eğer karşımdaki Derwent'in yumuşamış haliyse, gergin halini kesinlikle görmek istemiyordum. Bu konuda bir yorum yapmaya fırsat bulamadan Godley elinde karton tepsiyle geri döndü.

"Hastanede bir Starbucks dükkânı olduğunu biliyor muydunuz? Tanrı özel teşebbüsü korusun." Bana bir bardak uzattı. "Fazla heyecanlanma. Sana papatya çayı aldım."

"Harika," dedim sevinmişim gibi görünmeye çalışarak. İki adam kahkahalarla güldüler. "Üzgünüm. Kabalık ettim. Eminim tadı çok güzeldir."

"Hiç yoktan iyidir." Derwent kahvesinin kapağını kaldırıp üzerinden tüten dumanı içine çekti. "Mmm. Koklamak ister misin?"

"Ona sataşmasana." Godley oturdu ve kahvesini, dökmemek için büyük bir çaba sarf ederek ayağının yanına koydu. "Nerede kalmıştık?"

"Skinner'ın ülkeden ayrılmasının hemen öncesinde."

"Bu ne zaman oldu," diye sordum.

"Beş yıl kadar önce," dedi Godley. "Skinner başına büyük bir dert açtı. Banka soygunlarında uzmanlaşmış, çok başarılı bir ekibi vardı. Banka müdürlerinin ailelerini rehin alıyor ve onları kasayı açmaya mecbur ediyorlardı."

"Fidyeci Kaplanlar," diye ekledi Derwent araya girerek ve karşılığında Godley'den ters bir bakış aldı.

"Evet, teşekkür ederim, Josh. O ismi özellikle sevmezdim."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Patron suçu güzel ve çekici gösteren her şeyden nefret ederdi. Derwent bir an için gözlerimin içine baktı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu ama ne söylemeye çalıştığını anlamıştım: *Gördün değil mi?*

"Son işlerinde büyük bir sorun çıktı. Rehinelerden biri kaçmaya çalıştı. Hatırladığım kadarıyla bu müdürün kızının

erkek arkadaşıydı ve söylediklerini yapmak istemiyordu. Adamlar paniğe kapılıp onu vurdular; ki bu da silah sesini duyan komşuların bir terslik olduğunu anlayıp 999'u aramasına yol açtı. Adamların rehineyi vurduktan hemen sonra, takip edebileceğimiz bir numaradan Skinner'ı aradıklarını fark ettiğimizde ne kadar sevindiğimizi bir düşünsene. Bu arada çocuk sırtından vurulmuştu ve ne yazık ki durumu ciddiydi. Adamlar ne yapacaklarına karar verememişti. Onu serbest bırakabilir, bütün işten vazgeçebilir ya da onun acısına son verebilirlerdi. Diğer rehineler adamların Skinner'ı arayıp ne yapmaları gerektiğini sorduklarını duymuşlardı ve onun bu işin başında olduğuna dair ifade vermeyi kabul ediyorlardı."

"Kimsenin John Skinner aleyhine ifade vermeyi kabul etmediğini sanıyordum."

Godley evet der gibi başını salladı. "Bu sıradışı bir olaydı. Aile son derece öfkeliydi ve bu işin onun yanına kâr kalmaması için her şeyi yapmaya kararlıydı. Çocuk kurtuldu ama bir daha asla yürüyemeyecekti. Bu kararı vermelerinde çektikleri vicdan azabının da etkili olduğunu sanıyorum. Ayrıca Skinner'ın adamları onları susturmayı akıl edemeden biz hepsini güvenli bir eve almıştık. Skinner birçok suçtan mahkûm olacaktı. Adam kaçırma, silahlı soygun, cinayet... Yapabileceği tek şey kaçmaktı ve o da kaçtı."

"Sahte pasaportla mı?"

"Özel bir yatla. Yanına birkaç bavul dolusu nakit para ve mücevherle, bağlantılarının yazılı olduğu adres defterini aldı ve denize açıldı. Bir süre önce acil bir durumda kullanmak üzere, Costa del Sol'de bir villa almıştı. Skinner her zaman ilerisini düşünür. Onu o kadar tehlikeli yapan şeylerden biri de bu."

"Peki neden geri döndü? İspanya'da keyfi yerindeymiş gibi görünüyor."

Godley birden rahatsız olmuş gibi doğruldu. "Bu konu-

da onu suçlamak kolay değil. Ülkeden kaçtığı sırada karısı onunla birlikte gitmeyi reddetti. Cheyenne adında bir kızları vardı ve Gayle onun İspanya'da büyümesini istemiyordu. Skinner onları ardında bırakmak zorunda kaldı. Tatillerde İspanya'ya gidiyorlardı, bağlantıları kopmamıştı. Skinner onları Hertfordshire'da güzel bir eve yerleştirmişti. Cheyenne özel bir okulda okuyor, tenis ve binicilik dersleri alıyordu. İstedikleri her şeye sahiptiler." Godley kahvesini yerden aldı ve zaman geçirmeye çalışıyormuş gibi, birkaç yudum içti. Sözü bir kez daha Derwent devraldı.

"Beş gün önce, Cheyenne Skinner ortadan kayboldu. Arkadaşlarının ifadesine göre, sadece internetten tanıdığı biri tarafından Brixton'daki özel bir partiye davet edilmişti. Boş bir depoda bir gecelik bir gece kulübü kurulacaktı. Davetiyede bir dans ve çılgın eğlenceler gecesi olacağı yazıyor. Cheyenne aptalca bir şey yaparak oraya tek başına gitmiş ve bir daha eve dönmemiş."

Aklımdan bir sürü soru geçiyordu. "Gerçekten bir gece kulübü var mıymış?"

Derwent evet der gibi başını salladı. "Partiyi organize edenlerin izini buldular ama adamlar Cheyenne'i hatırlayamadı. Zaten içeride birkaç yüz kişi varmış. Bu şu ağızdan ağıza yayılan partilerdenmiş. Biliyorsundur. Adamlar elli kişiye haber verip onlardan tanıdıkları en havalı insanları davet etmelerini istemiş. Herkes maske takıyormuş." Derwent yüzünde alaycı bir ifadeyle güldü. "Belki de yaşlanıyorum ama geceyi karanlık ve pis bir depoda, seks düşkünü bir grup maskeli ahmakla geçirmenin neresi insanlara çekici geliyor anlamıyorum."

"Ben de," dedim söylediklerini düşününce. "Bu durumda adamlar onun gerçekten partide olup olmadığını bilmiyor."

"Cheyenne orada olduğunu Facebook sayfasına yazmış. Bu tam olarak saat ona on kala olmuş ve o zamandan beri de

ondan kimse haber alamamış. Bölge cinayet masasındakiler olayı araştırdılar ama hiçbir şey bulamadılar. Ne bir görgü tanığı çıktı ortaya ne de kızın eşyalarıyla telefonu."

"Yani Cheyenne Brixton'da ortadan kayboldu."

Derwent bana bakıp sırıttı. "Evet. Şimdi konuyu anladın, öyle değil mi? Gayle'in soruşturmanın gidişatıyla ilgili anlattıkları Skinner'ın hiç hoşuna gitmemişti. O da gelip bu konuyla bizzat ilgilenmeye karar verdi. Yapılacak ilk iş: muhtemel şüphelilerin listesini oluştur. Sonra gidip onları bir güzel benzet ve bu işten sıkılınca da acılarına son ver."

"Peki onun sadece pedofilleri hedef seçmesinin nedeni ne?" Söylenenleri anlamaya çalışırken beynim sanki yarı-hızda çalışıyordu. Belki de gerçekten beyin sarsıntısı geçirmiştim. "Cheyenne kaç yaşında?"

"On dört," dedi Godley sıkıntılı bir sesle. "Benim kızımla aynı yaşta."

Godley'nin neden bu kadar üzgün olduğunu anlamaya başlıyordum. "Olayı kim soruşturuyor? Bölge karakolu mu dediniz?"

"Dava ilçe düzeyinde yürütülüyor. Ortada bildiğimiz kadarıyla bir fidye notu yok. Bu nedenle olayı basit bir kayıp vakası olarak soruşturuyorlar. Aslında ilk duyduğumda bu işin Skinner'la bağlantılı olabileceğini, Cheyenne'in bir nedenle ona baskı yapmak ya da geçmişte yaşanan bir olayın öcünü almak için kaçırılmış olabileceğini düşündüm ama böyle olsa Skinner bölge cinsel suçlar masasının üst düzey bir yetkilisini korkutmaya çalışarak zamanını harcamazdı."

"Skinner'la herhangi bir bağlantısı olmasa da, Cheyenne'in yaşı düşünülürse bu, kesinlikle yüksek riskli bir kayıp şahıs vakası. Olayın yerel cinayet masasından daha fazlasını hak ettiğini düşünüyorum."

"Ben de," dedi Godley yüzünde gergin bir ifadeyle. "Haftanın büyük bir kısmını yukarıdakileri soruşturmayı bize

vermeleri için ikna etmeye çalışarak geçirdim. Ne var ki, bir türlü anlayamadığım bir nedenle bu konuyla ilgilenmemeye karar verdiler."

"Cheyenne biraz yaramaz bir kız sayılır. Babasının izinden gidiyor. Sanırım onun on dört yaşında da olsa kendi başının çaresine bakabileceğini düşündüler." Derwent Godley'ye bir bakış attıktan sonra devam etti. "Ayrıca bana kalırsa patronlar muhtemelen seni bu işin dışında tutmak istediler. Olanları düşünürsek..."

"Sanırım benim profesyonelce davranacağımı biliyorlardır, Josh," diye cevap verdi Godley ters ters.

"Evet ama onun dikkatini senin üzerine çekebilecek her karar riskli sayılır, öyle değil mi? Geçmişte yaşananlar yüzünden..."

"Skinner'ın kendine göre bir adalet anlayışı var. Bana kalırsa, kızını bulmayı başarabilsek, eski defterleri kapatmaya istekli olabilirdi."

Derwent güldü. "Diş perisine de inanıyor musun patron? Skinner adil oynamaz. Ayrıca söylediklerinde ciddiydi. Babasına olanlar yüzünden seni asla affetmeyecek."

Godley buna cevap vermek yerine yüzünü buruşturdu. Derwent'in tehlikeli sularda yüzdüğünü düşünüyordum ama düşüncesizce yorumlarının sadece bana yönelik olmadığını görmek de tuhaf bir şekilde içimi rahatlatmıştı. Bu arada diplomasi bir konu değişikliği gerektiriyordu.

"Şimdi ne olacak?"

"Yarın Skinner'ı sorgulayacağız. O öncelikle Josh'la senin soruşturduğunuz cinayetlerle suçlanacak tabii ki. Ayrıca haneye tecavüz, kasten adam yaralama ve William Forgrave'le ilgili olarak aklımıza gelen ne kadar suçlama varsa hepsini yönelteceğiz ona. Diğer adamlar sorgulandı ama ikisi de işbirliğine yanaşmadılar. Onları konuşturmayı bir kez daha deneyeceğiz."

"Peki ya Cheyenne?"

"Soruşturmayı ben devralıyorum." Godley çok kararlıydı. "Cheyenne sokaklara alışık olabilir ama savunmasız. Ayrıca şu anda onun nerede olabileceği hakkında kimsenin en ufak bir fikri bile yok. Bu şartlar altında manyak bir katile dönüşmek için John Skinner olmaya gerek yok."

"Onun için mazeretler mi üretiyorsun yoksa?" diye sordu Derwent.

"Daha önce bana John Skinner'la ortak bir noktam olduğunu söyleyecek olsan sana kahkahalarla gülerdim ama şu anda kayıp olan benim kızım olsaydı, ben de onunla aynı şeyi yapabilirdim." Godley'nin yüzündeki ifadeden bu konuda ciddi olduğu anlaşılıyordu.

"Bu canını sıkıyor, öyle değil mi? Kızların aynı yaşta olması." Derwent yüzünde acımayla merak karışımı tuhaf bir ifadeyle Godley'ye bakıyordu. "Bunun nedeni, kendini onun yerinde hayal edebiliyor olman mı? Yoksa kıza bir şey olursa Skinner'ın bunun hıncını senden ve ailenden çıkaracağından mı korkuyorsun?"

Derwent'in açık sözlülüğü beni bir kez daha şaşırtmıştı ama asıl şaşırdığım Godley'nin onu ters bir bakışla susturmamış olmasıydı.

"Sanırım ikisi de. Cheyenne için endişeleniyorum. O günden beri kimsenin ondan haber alamamış olması hoşuma gitmiyor. Bu konuda içimde kötü bir his var. Diğer yandan, tabii ki Skinner beni kaygılandırıyor. Eğer John Skinner yüzünden Isabel'in başına bir şey gelecek olursa..."

"Bu vicdan azabıyla yaşayamazsın," diye tamamladı Derwent.

"Büyük olasılıkla ama benim söyleyeceğim bu değildi." Godley Derwent'e bakıp gülümsedi ama gözleri de ses tonu da buz gibiydi. "Eğer Skinner, onu ya da Serena'yı üzecek herhangi bir şey yapacak olursa, ona öyle bir intikam dersi veririm ki, öğrendiklerini ölene dek bir daha asla unutamaz."

Derwent pek şaşırmış gibi görünmüyordu ama kendim için aynı şeyi söyleyemezdim. Godley'nin benim de orada olduğumu unuttuğu ve söylediklerinin onun sansürlenmemiş, gerçek düşünceleri olduğu hissine kapılıyordum ve bu, durumu benim için daha da hayret verici bir hale getiriyordu.

"Maeve Kerrigan?"

Başımı kaldırıp sesin geldiği yöne baktım. Bir hemşire, hasta kabul kapısından başını uzatmış bekleme odasına bakıyordu. *Nihayet*. Papatya çayıyla birlikte bu sohbeti de arkamda bırakacağım için sevinerek Godley'yle Derwent'e hızlıca veda ettim. "Uğradığınız için teşekkürler. Yarın görüşürüz."

"O kadar erken değil," diye seslendi Godley arkamdan. "Acele etme. Bu bir emirdir."

Ona bakıp gülümsedim ama bu emre itaat etmek gibi bir niyetim yoktu.

Beni muayene edip beyin sarsıntısı geçirmediğimi ya da ağır yaralı olmadığımı onaylaması gereken sağlık görevlilerinin tamamıyla görüşmem oldukça uzun zaman aldı. Alnımdaki kocaman beyaz bandajla eve gitmeme izin verdiklerinde yorgunluktan bitkin düşmüştüm. Dışarıda beni bekleyen biri olacağını sanmıyordum. Eğer durum farklı olsaydı Rob nasıl olduğuma bakmak için uğramış olabilirdi ama bu şartlar altında bu pek olası görünmüyordu. Rob, şimdiye kadar olanları öğrenmiş olmalıydı. Burada olduğumu duymayan kalmamıştı herhalde. Skinner'ın yakalanması ve o sırada yaşanan olaylar ofiste konuşulan tek konu olsa gerekti. İnsanların ve özellikle de Peter Belcott'un benim hakkımda neler söylüyor olabileceğini düşününce kendimi berbat hissettim. Söylenenlerin hoşuma gitmeyeceği kesindi.

Haklıydım. Rob bekleme odasında değildi ama içeride tanıdığım başka biri vardı. Derwent maço erkeklerin favori oturma pozunda, kollarını önünde kavuşturmuş, bacaklarını iki yana ayırmış, hâlâ onu bıraktığım yerde oturuyordu. Yanına gittim.

"Rahat görünüyor."

"Dalga geçiyorsun herhalde." Ayağa kalkıp gerindi. "Her şey yolunda mı?"

"Doktorun söylediğine göre bir aspirin ve iyi bir uykunun çözemeyeceği hiçbir sorunum yokmuş."

"İyi. O halde eve tek parça olarak ulaştığından emin olalım. Gel hadi." Derwent, yürüyüşe çıkarılan bir köpekmişim gibi anahtarlarını bana doğru şıngırdattı.

"Anlayamadım. Beni eve bırakmayı mı teklif ediyorsunuz yani?"

"Otobüsle gitmeyi mi tercih ederdin? Biliyorsun, insanlar sana gözünü dikip bakacak."

Biliyordum: bakmaya başlamışlardı bile.

Derwent sırıttı. "Patrona seni eve bırakacağıma dair söz verdim. Onu buradan ayrılmaya başka türlü ikna edemedim. Ayrıca seni yere devirdiğim için kendimi biraz kötü hissediyorum. En azından bunu yapmak isterim."

İlk aklımdan geçen bu teklifi reddetmekti. Birkaç saat önce olsa Müfettiş Derwent'le bir araba yolculuğundan kaçınmak için her şeyi yapabilirdim ama şu anda gerçekten yorgundum ve bu geri çeviremeyeceğim kadar iyi bir teklifti. Hem ayrıca, tuhaf bir şekilde ona ısınmaya başlıyordum.

"Kabul ama müzik yok. Başım ağrıyor. Ve bu gerçekten sizin suçunuz."

Derwent yol boyunca oldukça dikkatli davrandı ve işle ya da özel hayatımla ilgili, beni rahatsız edecek konulardan uzak durmaya çalışarak havadan sudan söz etti. Demek rahatsız edici olmamayı başarabiliyor, diye geçirdim içimden. Tam bir baş belası gibi davranmayı kendisi tercih ediyordu.

Evin önüne geldiğimizde ıslık çaldı. "Çok gösterişli."

"Dalga geçiyorsunuz, öyle değil mi? Burası resmen dökülüyor. Ayrıca sadece küçük bir kısmı bana ait."

"Senin evin hangisi?"

Parmağımla gösterdim. "Giriş katı. Bahçeye bakan daire."

"Tam soyulmalık." dedi Derwent. "Asla giriş katında bir ev tutmamalısın. Özellikle de kadınsan ve yalnız yaşıyorsan. Çok tehlikeli."

"Tavsiye için teşekkürler." Arabadan çıktım ve sesten kuşkulanının çınlamasını umarak kapıyı elimden geldiği kadar sertçe kapattım. Evin kapısına doğru ilerlerken Derwent'in camını açtığını duydum ve kendimi alacağım karşılığa hazırladım.

"Kendine iyi bak, Maeve."

Arkamı dönüp kuşku dolu gözlerle Derwent'e baktım. "Kibarlık etmeye mi çalışıyorsunuz?"

"Uzun vadeli bir hasar oluşursa beni dava etmenden korkuyorum hepsi bu."

"Her şeyinizi alacağım." Sokağı inleterek gaza basıp giderken arkasından el salladım. Derwent gösterişten hoşlanan bir adamdı. Merdivenlerden çıkıp binaya girdim. Hastanenin pisliğini üzerimden atmak için esaslı bir banyo yapacaktım. Geceyi televizyon karşısında geçirmek iyi bir plana benziyordu.

Bu iyi bir plan olabilirdi ama gerçekleşmeyecekti. Chris Swain holde durmuş, açık renk saçlı, nefes kesici derecede yakışıklı bir adamla konuşuyordu. Adam oldukça kısa boyluydu ama yeşil gözleri ve büyüleyici gülümsemesi boyunun kısalığını telafi ediyordu. Chris, adamdan biraz daha uzun boylu olmasına rağmen yanında tuhaf bir şekilde küçük görünüyordu. Gerçi o yanında biri olduğu sürece her zaman ikinci planda kalan şu insanlardandı. İkisi birden dönüp bana baktılar.

"Tanrım, Maeve. Ne oldu sana?" Chris ellerini yumruk yaptı. "Erkek arkadaşın mı yoksa?"

"Ah hayır. *Hayır*. Kesinlikle onunla bir ilgisi yok. Ayrıca o benim erkek arkadaşım değil." Başımdaki yarayla ilgili insanlara ne açıklama yapacağımı düşünmemiştim. "İşte bir kaza oldu, hepsi bu. Önemli bir şey değil."

"Nasıl bir kaza? Bay Yakışıklının sesi de harikaydı. Derin ve boğuk... "Tanrım, yoksa direkten mi düştün?"

"Boyum yüzünden öyle değil mi? Striptizci olduğumu ima etmeye çalışıyor olamayacağınıza göre benim bir sınıkla atlamacı olduğumu düşünmüş olmalısınız." Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Zamanlaması harikaydı; onun aktör olan komşum olabileceğini düşünüyordum ki sözleriyle beni doğruladı.

"Brody." Elini uzattı. "Henüz tanışmadık ama hakkınızda çok şey duydum. Maeve'di öyle değil mi? Bu kadar tehlikeli olan işinizin ne olduğunu sorabilir miyim acaba?"

Her zamankinden daha yavaş çalışan beynim beni bir kez daha yarı yolda bıraktı ve ona doğruyu söyleyiverdim. "Metropolitan Polis Departmanı'nda çalışıyorum. Dedektifim."

"Ciddi misin?" Chris afallamıştı.

"Kesinlikle."

Başını iki yana sallayarak anlamsız bir şekilde, "İşte şimdi yandım," dedi.

"Şu anda görev başında değilim," dedim soğuk bir sesle. "Paniğe kapılmana gerek yok. Tabii kuralları çiğniyorsan, o başka."

Chris güldü ama bu durumun pek hoşuna gitmediği belliydi. Hep aynı lanet hikâye, aynı nedensiz tedirginlik. Şu anda bununla uğraşacak durumda değildim. Arkamı dönüp eve doğru ilerledim.

"Nereye gidiyorsun?" Brody kapıma gidip tek kolunu duvara yasladı ve başını bir fotoğrafçıya poz veriyormuş gibi yana doğru eğdi. "Neden yukarı gelip bir içki içmiyorsun?"

"Çünkü çok yorgunum ve duş almak istiyorum," dedim sertçe. Tatlıydı ama onunla flört edecek değildim. Brody sabrının tükendiğini anlamış gibi birden doğrulup elini duvardan çekti.

"Sadece bir kadeh. Chris de geliyor. Onda cin bende de tonik var. Evinde buz varsa masamızda yerin hazır."

Buzluğumda buzdan başka bir şey yoktu. Bir an duraksadım. "Aslında evet, var."

"O halde bizi bu halde bırakıp gidemezsin." Brody yalvaran gözlerle baktı. "Sadece bir kadeh. Geçirdiğin günden sonra bir kadeh içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyor. Benim ise buna kesinlikle ihtiyacım var. Romanya'da doğru düzgün bir cin tonik bulmak ne kadar zor, biliyor musun?"

"Orada mıydın?"

"Aylardır oradaydım ve nihayet dizideki işimi bitirdiler."

"Öldürüldün mü?"

"Pek sayılmaz. Evlendim; ki bu çocuk televizyonunda ölmekle aynı anlama gelir. Hikâyem sona erdi." Yerlere kadar eğilerek selam verdi. Tekrar doğrulduğunda gülüyordu. "Tanrım, bu ortaçağ kibarlıklarını üzerimden atmam zaman alacak. Umarım bundan kurtulana kadar EastEnders'tan seçmelere çağrılmam."

Teklifi kabul etmekten başka çarem yoktu. Ona cevap vermek şöyle dursun söylediklerini takip etmekte bile zorlanıyordum. "En üst kattasın, öyle değil mi? Birkaç dakika sonra buzları da alır gelirim."

"Northcliffe Sokağı'nın Vladimir'iyle Estragon'unu reddedemeyeceğini biliyordum. Walter tabii ki Godot oluyor ve Snuszanna da sessizlik." Sesini alçalttı. "Gyorgy'yle ikisini duydun mu? Müzik seslerini bastıracak sanıyorlar ama yine de tavşanlar gibi sevişiklerini duyabiliyorum. Ona söylemeye cesaret edemedim."

Chris'e baktım. "Neden söz ettiği hakkında bir fikrin var mı?"

"Pek sayılmaz." Omuz silkti. "Hadi gel, Brody."

İki adam merdivenleri tırmanmaya başladılar. Brody basamakları ikişer ikişer çıkarken elindeki hayali kılıcı sağa sola sallıyordu. Chris başını önüne eğmiş, yere bakarak onu ağır adımlarla takip ediyordu; içinde bir gram rol yeteneği olmadığı belliydi.

"İşte kaleyi böyle fethettim," diye haykırdı arkasını dönüp yüzüme bakarak Brody. Başımı şaşkınlık içinde iki yana sallayarak kapıyı açtım. Daha önce de tuhaf komşularım olmuştu ama Brody Lee bambaşkaydı. Her şeye rağmen onu daha yakından tanımak için can atıyordum. Ayrıca biraz kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı. Gürültülü bir ortamda insanlarla sohbet edip bugün olanları aklımdan çıkarmak istiyordum. Godley'nin Skinner'a bir ders vereceğini söylediğindeki yüz ifadesini ya da her geçen dakikanın o kızı ölü ya da diri bulma şansımızı biraz daha azalttığı gerçeğini de... Bunların hiçbirini düşünmemek bugün aklıma gelen en iyi fikirdi.

On Birinci Bölüm

Yavaş hareket eden biri değildim ama o gece kendimi sosyalleşmeye hazırlamam oldukça zamanımı aldı. Banyo yapmak istiyordum -eve banyo yapma hayaliyle gelmiştim- ama hızlı bir duşla yetinmek zorundaydım. Buruşmuş kıyafetlerimi üzerimden çıkarıp rahatladım ve hepsini bir yığın halinde yere attım. Hiçbirini bir daha giymesem üzülmezdim.

Sivillerin arasına karışmadan önce akan suyun altında gözlerim kapalı, uzun dakikalar geçirip, günün etkisini üzerimden attım. İşteyken yaptığım ve gördüğüm şeyleri açıklamak kolay değildi. Brody bu konuda bir soru soracak olursa, onu atlatabilmeyi umuyordum. Bütün gece kendinden söz etmek isteyen tiplerdenmiş gibi görünüyordu. Diğer yandan, sahip olmayı her zaman çok istediğim bir yeteneği vardı. Merak ettiklerini lafı dolandırmadan, öyle doğrudan soruyordu ki insan istese de istemese de ona cevap veriyordu. İşimin ortaya çıkmış olması canımı sıkmıştı. Bunun aslında önemli değildi tabii ki. Yeni komşularımı tutuklamak gibi bir niyetim yoktu. Onlar da aynısını bana yaptığı sürece, özel hayatlarından seve seve uzak dururdum.

Duşta daha uzun kalabilirdim ama su tenime batıyor, canımı acıtıyordu. Kurulandıktan sonra yatak odamdaki aynanın karşısına geçip vücudumu inceledim. Dirseğimde bir halı ya-

nığı ve bacağımın alt kısmında da, kalçamdan dizime kadar uzanacağı belli olan bir morluğun müjdecisi olan mavimsi bir gölge vardı. Bir anda dengemi sağlayamayarak paldır küldür düşmüştüm: olayın vücudumda birkaç hatıra bırakmış olması şaşırtıcı değildi. Başımdaki kocaman bandaj sinirimi bozuyordu. Altındakinin daha az dikkat çekici olacağını umarak bantları söktüm. Televizyonun köşesine çarptığımda açılan yara ve yarayı çevreleyen, morarmaya başlamış, kırmızı bir şişlik -pek hoş bir manzara değildi.

"O kadar da kötü değil," dedim kendimle göz göze gelmemeye çalışarak, aynadaki yansımama. Her zamanki gibi işe gittiğimi düşünerek hızlıca giyindim ama bu kez kendimi biraz güçsüz ve hassas hissediyordum. Birkaç ay önce hastanelik olmama neden olan saldırıdan sonra biraz olsun yavaşlamamıştım. İçimden bir his, ciddi bir yaralanma geçirdiğimi kabul etmenin iyileşmemi zorlaştıracağını söylemişti. Bu seferki olay onun yanında bir hiç kalıyordu ama yine de hâlâ etkisini üzerimden atamamıştım. Kendimi zayıf ve savunmasız hissediyordum ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

Brody'nin şerefine saçımı taradım. Daha fazla güzelleşecek durumda değildim. Güzel görünmeye çalışamayacak kadar yorgun ve perişan haldeydim. Zaten bu o kadar da umurumda değildi. Brody kadınlara kur yapmaktan hoşlanan, sırf alışkanlığını kaybetmemek için kadınları baştan çıkaran erkeklerdendi ama tüm yakışıklılığına rağmen bana çekici gelmemişti.

Ne var ki evi, kesinlikle çekiciydi. Kapıyı açtığında şaşkınlığımı gizleyemedim.

"Vay be."

"Bu tepkiyi çok alıyorum. Bu arada sen de oldukça 'vay be' görünüyorsun. Üzerindeki çok hoş."

"Ben evi kastetmiştim." Brody'nin yanından geçip içeri girdim ve kendi etrafımda dönerek etrafa baktım.

"Son kız arkadaşım yaptı. Kendisi iç mimardı. Boya işleriyle çok meraklıydı." Brody gözlerini devirdi. "Ne kadar ilginç olduğunu tahmin edersin."

Onu dinlediğim söylenemezdi. Daire binanın çatı katının tamamını kaplanıştı ve pratikte tek bir serbest planlı mekândan oluşuyordu. Tavan çok eğimliydi ama bu haliyle eve karakter katıyordu. Burada ben yaşıyor olsam, tavana fazlasıyla sinir olabilirdim ama cep boy Brody'nin başını tavana çarptığını sanmıyordum. Evin her tarafı beyaza boyanmıştı. Yer döşemesi, tavan, duvarlar... İçeride fazla eşya yoktu ama bej ve krem renklerdeki modern ve vintage parçalar hoş bir şekilde bir araya getirilmişti. İnsan bu renkler saçına uyduğu için mi tercih edilmiş diye düşünmeden edemiyordu. Ucunda beyaz bir kâğıt fener asılı olan üç metrelik krom kaplama bir ayaklı lambanın altından geçtim. Lamba, şarap kasalarının birbirine yapıştırılmasıyla yapılmış sehpayı aydınlatıyordu. Bu kesinlikle öğrenci tipi, derme çatma bir eşya değil modern şıklığının zirvesiydi. Sehpanın üzerinde hazırlanmış üç bardak hafif hafif fışırdıyordu. Chris eski görünüşlü kahverengi bir deri koltukta, arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atmıştı. Bana tuhaf bir şekilde el salladı. Bu hareket Brody'nin dikkatli inceliğinin yanında öyle doğaldı ki birden Chris'e karşı şiddetli bir yakınlık hissettim. Bu, acımayla karışık bir yakınlık olabilirdi ama onun bunu bilmesine gerek yoktu. Ben de Chris'e el salladım.

"İçkileri hazırladım," dedi Brody.

"Görüyorum." Buz kovasını uzattım. "Buyurun efendim."

Ben Chris'ın yanındaki sandalyeye otururken o da her bardağa üç parça buz attı ve bardaklardan birini bana uzattı. "Hemen başla. Bizden bir bardak geridesin. Sen gelene kadar bekleyemedik."

"Buranın cin toniğini o kadar özledin ha?" Ben gelmeden başlamış olduklarını duyduğuma şaşırmamıştım. Kapıyı açar

açmaz Brody'nin nefesindeki alkolün kokusunu almışım. Chris'in yanaklarındaki pembeleşmeyle gözlerindeki ışıltının nedeni de bu olmalıydı.

"Tatlım, tahmin bile edemezsin." Brody masaya baktı. "Kahretsin. Çerezleri unutmuşum. Çerez olmadan içki içemem."

"Bana getirmesen de olur," dedim ama Brody çoktan gitmişti. Ufacık mutfağın altını üstüne getirdiğini duyabiliyordum: dolapları açıyor, kaseleri tıngırdatıyordu.

Tekrar önüme döndüğümde Chris bana doğru eğilmişti.

"Sen ona aldırma. Evden uzun süre uzak kaldığında normale dönmesi biraz zaman alır. Her zaman bu kadar heyecanlı ve şakacı değildir."

"Bunu unutmamaya çalışırım." Bardaktan bir yudum aldım; cin'in ağzımı yakan acısı toniğin şekerli tadını alıp götürdü. "Bu da ne böyle!"

"Brody içki hazırlamayı iyi bilir."

"Kimseye söyleme ama eskiden barmenlik yapardım. Tabii yeni bir rol kapmayı başaramazsam tekrar yapmak zorunda kalabilirim." Brody bir kase dolusu kaju fıstığını sehpanın üzerine koydu. "Sizi uyarıyorum; son kullanma tarihinin üzerinden birkaç ay geçmiş."

Chris kısık gözlerle kaseye baktı. "Aslında biliyor musunuz, benim saçma bir şekilde ölme fobim var. Bayat kajudan zehirlenmek de oldukça saçma görünüyor. Bozulmadıklarına emin misin?"

"Hayır." Brody eğilip bir avuç çerez aldı. "Rus ruleti gibi, öyle değil mi? Hadi Chris, sen de biraz al."

Onların didişmesini fırsat bilip bardağımı sehpaya bıraktım. Bir süre dokunmazsam buz eriyip içkiyi biraz sulandırabilirdi. Pek içki içen bir tip değildim ve neredeyse hiç tanımadığım insanların yanında sarhoş olma fikri hoşuma gitmiyordu. Bu senaryoyla başlayan çok sayıda kurban ifadesi okumuştum. Polisler böyleydi işte.

Brody aklımdan geçenleri duymuş gibi bana döndü. "Maalesef, sen gelene kadar tam olarak ne iş yaptığın konusunda tahminler yürütüp durduk. Ne gibi olayları araştırıyorsun?"

"Ağır suçlar." Sıkıcı bir cevabın onu daha fazlasını sormaktan vazgeçireceğini umarak başka bir açıklama yapmadım.

"Hangileri ağır suç sayılıyor? Cinayet? Tecavüz? Çocuk istismarı?"

"O tarz şeyler."

Brody bardağını ağzına götürüyordu ki durdu. "Dalga geçiyorsun, öyle değil mi? Cinayetleri araştırıyor olamazsın."

"Aslına bakarsan bunu sık sık yapıyorum." Chris'e baktım; tekrar arkasına yaslanmış, yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle bizi dinliyordu. Tam olarak rahat olmadığını gösteren tek işaret hızlı hızlı salladığı ayağıydı. "Buna inanmak o kadar zor mu?"

"Evet," dedi Brody hiç beklemeden. "Sen çok güzelsin. Bir polis dizisinde sana asla rol vermezler. En azından başrol olarak... Kahramanın kız arkadaşı rolünde oldukça iyi bir iş çıkarabilirsin." Brody onun kahramanı oynamak için çok uygun olduğunu söylememi beklermiş gibi kaşlarını kaldırdı.

"O halde ben gerçek hayatta kalsam iyi olacak." Bardağıma uzanıp, bir şeyler yapmış olmak adına içkimden minicik bir yudum daha aldım. Saf alkol beni neredeyse öksürtecekti.

"Şu anda ne üzerinde çalışıyorsun?"

Ona cinayetlerden söz edemezdim. "Ortadan kaybolan bir genci bulmaya çalışıyoruz."

"Sürekli kaybolup duruyorlar, öyle değil mi?" Brody'nin bu konuyla hiç ilgilenmediği belli oluyordu.

"Bazıları. Biz sadece bu kızı bulup iyi olduğundan emin olmak istiyoruz."

Chris her zamanki gibi merakla başını sallıyordu. "Kızın adı ne?"

"Cheyenne."

"Hoş bir isim." Brody ağzına bir fıstık daha attı. "Yüzüne ne oldu? Yumruk mu yedin?"

"Bir kaza oldu."

"Hadi ama bize olayın ayrıntılarını anlat." Chris'e baktı. "Çok ağzı sıkı, öyle değil mi?"

"Belki de bu konuda konuşmak istemiyordur, Brody," dedi Chris alçak ama sert bir sesle.

"Bence bizim Maeve kahramanlık yapmış. Bence birini korumak için kendini bir başkasının önüne atmış ve yumruğu yemiş. Haklı mıyım?"

"Kesinlikle," dedim başımı hafifçe sallayarak. "Çok haklısın."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bu konuda çok yetenekliyimdir. Bahse varım ki senin tehlikeli yaşamaktan hoşlanman konusunda da haklıyımdır."

"Pek sayılmaz."

"Ah, hadi ama yapma. Erkek arkadaşınla ilgili her şeyi duydum. Pardon -erkek arkadaşın olmayan şu adamla ilgili diyecektim. Bana kalırsa o karanlık ve korkutucu biri." Brody bildiklerini kimden öğrendiğini açıklamak istermiş gibi Chris'e hızlıca bir bakış attı. "O da bir polis, öyle değil mi? Onunla birlikte mi çalışıyorsun?"

Sakince gülümsedim. "O iş arkadaşlarımdan biri. Ayrıca onu tanısan, o kadar korkutucu olmadığını sen de görürsün."

"Walter ondan hoşlanmamış. Gerçi Walter'ın yaşlı Bill'i de pek sevdiği söylenemezdi. Bill onun bazı alışkanlıklarını hoş karşılamıyordu." Brody baş parmağıyla işaret parmağını birleştirip hayali bir esrarlı sigaradan derin bir nefes çekti.

"Brody! Kapa çeneni, tamam mı? Biliyorsun o bir polis ve bu, yasadışı. Walter'ın başını belaya mı sokmak istiyorsun?"

"Ayrıntıları duymadım," dedim aceleyle. "Bir kulağımdan girdi, diğerinden çıktı."

Brody bir kahkaha attı. "Çok şanslıyız. Hazır bağışlayıcı

havandayken sana başka ne itiraf edebilirim?" Başını çevirip Chris'i süzdü. "Sen neler saklıyorsun, Swain? Senin içini kemiren ne var?"

"Tabii ki hiçbir şey." Chris oturduğu yerde kımıldandı; tedirgin olduğu açıkça belli oluyordu. "Yine de, Walter'ın arkasından konuşman hiç hoşuma gitmedi. Bu işe onu karıştırma."

Brody fazla ileri gittiğinin farkına varmış gibi omuz silkti. Bardağını ters çevirip dibindeki son damlayı yere boşalttı. "Bitti. Kim bir içki daha ister?"

"Yavaş ol, dostum."

"Sen karışma." Brody yalpalayarak ayağa kalktı ve gözünü Chris'in bardağına dikti. "Hadi ama, *dostum*, içkine dokunmamışsın bile. Biraz çaba göstersene."

Brody'ye daha fazla tahammül edemeyecektim. Yorgundum, alnım acıyordu ve gidip uyumak istiyordum. Birkaç saat önce beni rahatsız eden baş ağrısı şiddetlenerek geri gelmişti. Komşuluk hatırına buralara kadar sürüklenmiştim ama sarhoş kavgası çekecek durumda değildim. Ayağa kalktım.

"Baksanıza, biraz daha kalmayı çok isterdim ama sanırım gitsem iyi olacak. Sabah işe gitmem gerekiyor ve ne yazık ki bu ağır suçlar kendi kendilerini araştırmıyorlar."

"İçkin ne olacak?"

"Sen içebilirsin." Bardağı sehpanın üzerinden Brody'ye doğru ittim. "Üzgünüm ama bu akşam gerçekten de çaydan daha ağır bir içki içmemeliydim."

"O halde çay iç." Konuşan Chris'ti. O da ayağa kalkmıştı. "Brody için endişelenme; onu görmezden gel. Sadece dikkat çekmeye çalışıyor."

Brody yüzünde alaycı bir ifadeyle güldü. "Eğer senin ilgini çekmek isteseydim, inan bana çekerdim."

"Biraz daha kal," dedi Chris neredeyse yalvarır gibi bir sesle. "Ben sana çay yaparım. Hatta hepimize çay yaparım."

"Başka bir zaman." Ona gülümserken içimden bunun asla olmayacağına dair kendi kendime söz veriyordum.

"Seni almak Brody. Güzel bir geceyi mahvettiğin için üzgünüm." Chris gerçekten kızmış gibi görünüyordu.

"Tam olarak ne yaparak mahvetmişim geceyi söyler misin? Biraz eğlenmeye çalışarak mı? Özür dilerim, lanet olasıca." Brody kendini tekrar oturduğu koltuğa attı, bardağından büyük bir yudum aldı ve öksürdü.

"Rica ederim," dedi Chris ağzının içinde. "Maeve, burada olmak istemediğin için seni suçlayamam. Ben de buradı daha fazla kalmak istemiyorum. Aşağı kadar sana eşlik edeyim."

"Buna gerçekten hiç gerek yok. Evimin yolunu kendi başıma bulabilirim."

"Ben de çıkıyorum. Birbirimizi görmezden gelip aramıza mesafe koyabiliriz ya da merdivenlerden birlikte inebiliriz." Chris ondan beklemeyeceğim kadar çekici, çarpık bir gülümsemeyle yüzüme baktı. "Ben hangisini tercih edeceğimi biliyorum ama belki sen farklı düşünüyorsundur."

"Madem sen de çıkıyorsun, itiraz edemem." Brody'ye baktım. "Konukseverliğin için teşekkürler. Daha fazla kalamadığım için üzgünüm."

"Hayır, değilsin. İkiniz de adisiniz. Beni tek başıma bırakıp gittiğinize inanamıyorum."

"Çok yazık," dedi Chris kendisinden beklemediğim kadar sert bir ses tonuyla ve ardından bana bakıp kaşlarını kaldırdı. "Çıkalım mı?"

"Geri dönecekseniz," dedi Brody koltuğunun derinliklerinden. "Sen hoş karşılanacaksın, Maeve; ama sen, Chris, bunu unutsan iyi edersin. Sen benim için öldün artık."

Chris derin bir iç çekti ama ona cevap vermedi. Ben de dışarı çıkmadan önce içeriye uzun uzun baktım. Buraya yakın zamanda tekrar geleceğimi hiç sanmıyordum.

Kapı kapanır kapanmaz Chris'in omuzları düştü. "Seni

buraya sürüklediğim için üzgünüm. Brody kendinde değil. Sinirin oynadığı düzülden atıldığı için üzgün."

"İpsiz kalmak kimsenin hoşuna gitmez," dedim anlayışla gülümseye çalışarak. Kemiklerimin yerinde oluk pamuk parçaları varmış gibi hissederken dikkatimi toplamakta zorluk çekiyordum. "Ayrıca beni buraya sürüklemiş sayılmazsın. Ben kendi isteğimle geldim."

"Brody'nin gelmeyi kabul etmediğin sürece seni rahat bırakmayacağını anladığın için geldin."

"Bunun da seninle hiçbir ilgisi olmadığına göre, özür dilemene gerek yok."

"Tamam o zaman. Yine de kendimi suçlu hissediyorum."

Chris üzgün yavru köpek gözleriyle bana bakıyordu ama benim daha fazla sempatim de, sempatimi ifade edecek enerjim kalmamıştı.

"Onun her zaman böyle olmadığını söyledin."

"Sarhoşken pek eğlenceli değildir; öyle söyleyeyim."

"İki buçuk bardak cinin bu kadar etkili olduğunu daha önce hiç görmemiştim. Anladığım kadarıyla bünyesi pek içki kaldırmıyor."

"Brody pek içki içmez. Söylediğine göre içki onu şişmanlatıyormuş ve cildi için iyi değilmiş. O yüzden içtiğinde durmak bilmez." Chris bunu doğru bulmuyormuş gibi başını iki yana salladı. "Her neyse, onu boş ver. Sen nasılsın?"

Tırabzanlara sıkıca tutunmuş önümde kaç basamak olduğunu hesaplıyordum. "Sadece yorgunum, sanırım."

"Emin misin? Oldukça solgun görünüyorsun."

"Bu ışıkta bunu nasıl anlayabiliyorsun?" Merdiven boşluğu oldukça karanlıktı; başımı çevirdiğimde hemen yanı başımda olduğunu fark etsem de Chris'in yüzünü tam olarak göremiyordum. "Ben iyiyim. Hastanede kontrolden geçtim. Bana beyin sarsıntısı geçirmediğimi söylediler."

Yine de kendimi sarhoş gibi hissediyordum. Bir an, dok-

torlar bir şeyleri atlamış olabilir mi acaba diye geçirdim içimden. Belki de eve gönderilmemeliydim. Ya da belki nezle oluyordum. Chris bana bakmaya devam ediyordu.

"Ben iyiyim, sana söz veriyorum," dedim bir kez daha.

"Yaralıymışsın gibi görünüyorsun. Tek hasar başındaki o şişlik değil, öyle değil mi?"

"Önemli bir şeyim yok."

"Eğer istersen bende ağrıkesici var. Ibuprofen. Ayrıca evde bir yerlerde biraz kodein de olacaktı. İstersen getirebilirim."

Bu kadar sosyallik yeter. Zorlukla gülümsedim. "Sağol, Chris. Buna gerek yok."

"Benim için sorun olmaz."

Merdivenlerin son kısmına gelmiştik. Evimin huzur ve yalnızlık vaat eden kapısı görünür görünmez kafamda bir 'Hallelujah' korosu duyuldu. "Sadece gidip yatmak istiyorum."

Chris buna cevap vermeye fırsat bulamadan ön kapının vitray camının ardında bir gölge hareket etti ve ardından zil çaldı.

"Ben açarım." Chris yanımdan geçip son birkaç basamağı koşarak indi ve yolda tökezleyerek kapıya ulaştı. Kapıyı sadece birkaç santim açıp şüpheli gözlerle aralıktan baktı. Beden dilinden kapıyı açtığı gibi derhal kapatmak istediği ama bunu yapmaya cesaret edemediği rahatça anlaşılıyordu. Chris bunun yerine kabalık sınırlarında dolaşan bir ses tonuyla sordu. "Ne istiyorsun?"

Meraklanmıştım. Dışarıdakinin kim olduğunu görmek için eğildim. Onu gördüğümde kalbim yerimden çıkacak gibi oldu.

"Rob." Adını söylerken sesim titremişti. Rob kapıyı tutan hiç kimse yokmuş gibi Chris'i itip geçti ve bana doğru geldi.

"İyi misin?"

Neden bilmiyordum ama ağlayacakmış gibi hissediyordum. Son enerjimle kendime hakim olmaya çalışırken evet der gibi başımı salladım. "Bir şeyim yok."

Rob benim altımdaki basamakta durmuştu. "Bir şeyin yokmuş gibi görünmüyorsun. Üzerine buz koydun mu?"

"Bu benim repliğim değil mi?"

"Geç oldu." Chris'in orada olduğunu unutmuştum ama o hâlâ merdivende durmuş bizi izliyordu. "Maeve çok yorgun. Yatmaya gidiyordu."

Rob arkasını dönüp yüzünde buz gibi bir ifadeyle ona ters ters baktı. "O halde tam zamanında gelmişim, öyle değil mi?"

Chris kıpkırmızı olmuştu ama bunun utançtan mı yoksa öfkeden mi olduğunu anlayamıyordum. "Gitmelisin."

"Böyle bir şey olmayacak, dostum."

Chris duvarla da tartışsa olurdu: bu şekilde hiçbir yere varamayacaktı. Bunu anlamış gibi Rob'la konuşmayı bırakıp bana yöneldi. "Walter onu burada istemiyor. Başın derde girebilir."

"Bu konuda rahatsızlık duyacak olursa Walter'la ben konuşurum," dedim son derece sakin ve kararlı bir sesle. "Bak Chris, benim için endişelendiğini biliyorum. Bunun için sana çok teşekkür ederim ama ben iyiyim. Ayrıca buna gerek duyarsam Rob'dan gitmesini kendim isteyebilirim."

"Öyle diyorsa öyledir." Son cümlemden sonra durumu anlamış olan Rob'un sesindeki düşmanlık yerini alaycılığa bırakmıştı. "Ben olsam onunla bu konuda tartışmazdım."

Chris onu duymazlıktan geldi. Gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. "Eğer ihtiyacın olursa nerede olduğumu biliyorsun, Maeve. Sadece kapımı çalman yeter. Ne zaman istersen."

Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Chris'in ona ihtiyacım olabileceğini düşünmesi çok önemliydi. Gururunu çok önceleri kaybetmiş olabilirdi ama hiç olmazsa kendine olan saygısını koruyabilmesi için böyle düşünmeye ihtiyacı vardı. "Tamam. Tekrar teşekkürler." Göz göze gelmemeye çalışarak Rob'a baktım. "İçeri girmeliyiz. Apartmanın içinde olay çıkarmayı kes."

"Haklısın. İçeride baş başayken olay çıkarsam daha iyi olur." Rob Chris'i başıyla selamladı. Chris bir kez daha kıpkırmızı olmuştu. "Sonra görüşürüz."

Kapının kilidini açtım ve Rob'u içeri ittim. Chris'in gittikçe kapanan aralıktan hâlâ bize baktığını görünce kapıyı sertçe kapattım.

"Unutma, sadece kapıyı çalman yeter. Ne zaman istersen." Arkamı döndüğümde Rob sırtını duvara dayamış yüzünde masum bir ifadeyle bana bakıyordu. Kaşlarımı çattım.

"Burada yaşamak zorunda olduğumu belirtebilir miyim?"

"Yani?"

"Yani komşumun üzerine gitmeyi bırak, lütfen."

"Hadi ama Maeve. Benden onu ciddiye almamı bekleyemezsin. Bu pek kızgın görünmeyen bir tavşan tarafından tehdit edilmek gibiydi."

"Tavşanlar ısırır," dedim cılız bir sesle.

Rob dikkatle yüzüme baktı. "Yemek yedin mi?"

Hayır der gibi başımı salladım.

"Her zamanki gibi. Yanımda bir şeyler getirmeliydim." Rob yaslandığı yerden doğruldu. "Sanırım buzdolabında yiyecek bir şeyler olabileceğini düşünmem saflık olur."

"Beni besleme sorumluluğunu üzerine almana gerek yok." Rob dolaplarda ne olduğuna bakarken ben de arkasından gidip mutfak kapısında durdum.

"Özetle, evde sadece yumurta var. Omlet yapacağım." Başını kaldırıp bana baktı ve yüzünü buruşturdu. "Gel de sana doğru düzgün bir bakayım. Merdivenlerde bir bok göremedim."

Geri çekilmek üzereydim ki Rob beni kollarımdan tutup, rahatça inceleyebilmek için mutfağa çekti.

"Sadece aptal bir kaza oldu." Rob'un dikkatli bakışları üzerimde dolaşırken kızarmaya başladığımı hissediyordum.

"Seni itmişler diye duydum."

"Evet. Derwent itti. Beni resmen yere serdi. Tabii kendi iyiliğim için."

"Demek öyle." Rob kaşlarını çatmıştı. "Ben yemek yaparken neden sen de bana olanları anlatmıyorsun?"

Kendimi yukarı çekip tezgâha yerleştim ve ayaklarımı sallayıp topuklarımı dolaba vura vura Rob'a günün olaylarını anlattım. Bu durum, bana fazlasıyla onun evime geçen seferki gelişini hatırlatıyordu; kendi kendime, bu sefer onunla kavga etmemeye karar verdim. Rob, Derwent'in Forgrave'in evinde yaptıklarıyla ilgili bir yorum yapmadı ama Godley'nin Skinner'ın tehditlerine verdiği tepki ve hastaneye gelmiş olması ilgisini çekmişti.

"Görünüşe bakılırsa patron neredeyse kendini kaybedecekmiş."

"Haksız sayılmazsın. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim." Ürperdim. "Gözlerinde sadece öfke vardı. O her zaman çok sakindir. En azından dışarıdan öyle görünüyor."

"Evet, sanırım asıl konu da bu. İçinde bize gösterdiğinden çok daha fazlası olup bitiyor."

"Sen de bunu biraz rahatsız edici bulmuyor musun? Onun böyle kontrolünü kaybetmiş olmasını?"

Rob buna hemen cevap vermedi; kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi görünüyordu. "Birisi benim sevdiğim birini tehdit edecek olsa, sanırım ben de kendimi dizginlemekte zorluk çekerdim."

"Bu şartlar altında değil, elbette."

"Tam da bu şartlar altında." Rob başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Birini sevdiğinde kurallar değişir. Mantık pencereden uçup gider. Sevdiklerin için her şeyi yapabilirsin. Sevgi böyledir."

Kalbim beni sinirlendirmeye çalışıyormuş gibi kaburgalarımın içinde küt küt atıyordu. Gözlerimi Rob'un gözlerinden ayırmayı başaramıyordum. Sonunda sert bir çıkışla konuyu değiştirmeye çalıştım. "Söylesene, neden buradasın?"

"Seni merak ettim. İyi olduğunu bilmek istedim."

"Telefon etmeliydin. Sana nasıl olduğumu söylerdim."

"Sana güvenmezdim." Güldü. "Hadi ama Maeve. İkimiz de iyi olduğunu söyleyeceğini biliyoruz."

"Gerçek bu."

"Açıkçası, bu tamamen saçmalık. Sen berbat görünüyorsun."

"Çok teşekkür ederim."

Rob yumurta karışımını tavaya damlatıp bütün yüzeye yayılması için çevirmeye başladı. "Bu arada, omlet böyle yapılır."

"Kırık yumurtaları görebiliyorum."

"İzle ve öğren o halde."

Ayak başparmağımı ileri doğru uzattım. "Fark etmedin ama lavaboyu da onardım."

"Aslına bakarsan fark ettim. Aferin sana."

"Sen gittikten sonra yaptım." Olayları aklımdan çıkarabilmek için bir işle uğraşmam gerekiyordu.

"Bu ne kadar zamanını aldı?"

"Saatler. Nasıl yapacağımı sormak için işin ortasında Dec'i aramak zorunda kaldım."

"Ben yapabilirdim."

"Biliyorum ama senden bunu yapmanı rica etmek istemedim." Bir an duraksadım ve sonra birden söyleyiverdim. "Ayrıca seni bu gece buraya çağırmak da istemedim ama burada olduğun için mutluyum."

"Çok rahatladım."

Bekledim ama Rob başka bir şey söylemedi. Nedenini anlayabiliyordum. İlişkimize bir son vermemiz konusunda ısrar eden bendim. Son seferle birlikte, iki kere olmuştu bu. Bu konu hakkındaki fikrini değiştirmeyeceğini, bu kararın geri dönüşü olmayacağını söylemişti ve Rob, genellikle sözünden dönmezdi. Ona, bu noktaya getirene kadar çok çalıştığım

kariyerimi riske atmaktan korktuğum için onunla birlikte olmak istemediğimi söylemiştim ama şu anda onu kaybedecek olma düşüncesi beni çok daha fazla korkutuyordu. Şansımı kaybettiğimi ve bunun benim için ne anlama geldiğini fark edince birden paniğe kapıldım.

Rob yaptığı işe konsantre olmuş, yumurtayı kenarlara doğru kaydırmak için elindeki tavayı sağa sola eğiyordu. Bana bir göz attı ve sonra bakışlarını yüzüme çevirdi. "Sorun nedir?"

Ağlamamak için gözlerimi kırpıştırdım. "Hiç."

"Dur tahmin edeyim. Sen çok iyisin."

Rob'un sesindeki yumuşaklık bir şekilde kendimi daha fazla tutamayarak göz yaşlarına boğulmama neden oldu. Ellerimi yüzüme kapatıp hıçkıra hıçkıra ağladım. "İyi değilim. Ben hiç iyi değilim. Seni özledim. Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdığımı biliyorum ama ben sadece doğru olanı yapmaya çalışıyordum." Ellerimi yüzümden çekip umutsuz bir ses tonuyla devam ettim. "Daha önce söylediklerimi unutabilsen..."

Cümlemin devamı kaybolup gitti. Rob sözümü bitirmeye fırsat bulamadan beni kendine doğru çekerek susturdu. Vücudumun her bir santimetrekaresi onun dokunuşuyla erirken, bacaklarımı beline dolayıp ona sıkıca sarıldım. Bir ilk öpücük kadar yoğun ve güçlüydü ama ondan çok daha riskliydi. Bu da bir işe yaramazsa yapılabilecek hiçbir şey yok demekti. Doğru bir ilişkinin nasıl olması gerektiğiyle ilgili fikirlerim her nedense şu anda gözüme eskisi kadar önemli görünmüyordu. Belki de başıma aldığım darbe yüzündendi ama şu anda her şeyi çok daha net görebiliyordum. Rob buradaydı, ben buradaydım ve birlikte olmak ikimizi de mutlu ediyordu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. En azından şu anda hissettiğim tam olarak buydu.

Sonunda ocaktan gelen yanık kokusuyla birbirimizden ayrıldık. Rob küfrederek dumanı tüten tavayı alıp musluğun içi-

ne bıraktı. "Omlet mahvoldu ve tavayı kurtarabileceğimden de emin değilim."

"Boşver. Ne önemi var?" Duygular başımı döndürmüş, hissettiğim rahatlama beni sersemletmişti. Tek istediğim, onun beni tekrar öpmesiydi.

"Aç değil misin?"

"Hiç değilim." Ona göz kırptım. Hâlâ biraz başım dönüyordu: aklıma başka bir açıklama gelmeyince gerçeği söyledim. "Bu sadece burada kalmanı sağlamak içindi."

"Zekice." Rob tekrar yanıma gelip bacaklarımın arasında durdu. "Nerede kalmıştık?"

Kollarımı boynuna doladım. "Yemekten çok daha eğlenceli bir şey yapmak üzereydik."

"Marangozluk mu?"

"Hayır, sanmıyorum."

Rob tezgâhtan aşağı kayabilmem için biraz geri çekildi ve ayaklarımı yere basar basmaz beni tezgâha yapıştırıp tekrar öpmeye başladı. Elleri gömleğimin altında geziniyordu.

"Hoşuna giden bir şeyler bulabildin mi?" demeyi başardım nefes almak için ara verdiğimiz sırada. Düzgün bir cümle kurabildiğim için kendimle gurur duyuyordum.

"Bir iki tane buldum." Rob yüzüme bakıp sırıttı ve ben bir kez daha şartlar ne olursa olsun onu hazırlıksız yakalamanın mümkün olmadığını anladım. "Sence hemen kapıyı vurup çıkayım mı yoksa bu sefer yatak odana kadar ulaşabilme şansımız olabilir mi?"

"Bana kalırsa ikimizden biri öfkeyle evi terk etmeden önce o odaya ulaşma şansımız oldukça yüksek."

"Bu da bir gelişme sayılır," dedi Rob koridorda arkamdan gelirken.

Kapıya geldiğimizde dağınıklık yüzünden ondan özür dilemek için arkamı döndüm ve o anda ayaklarım kelimenin tam anlamıyla yerden kesildi. "Hey!"

"Bugün ipler benim elimde olacak. Senin için sakıncası yok, öyle değil mi?"

"Pek sayılmaz." Geç kalmıştım ama yine de söyledim. "Kapıya dikkat et-ah!"

"Kahretsin. Üzgünüm." Rob beni yere indirip başımın çerçeveye çarpan arka kısmını ovuşturdu. "İyi misin?"

Kikırdamamı engelleyemiyordum. "Bana şunu sormayı keser misin artık?"

"Sen kendini yaralamayı kestiğinde neden olmasın."

"Teknik olarak bu seferkinden sen sorumlusun."

"Tamam. O halde bunu saymayalım. Kapıdan hâlâ geçmiş değiliz. Yani açık konuşmak gerekirse hâlâ geçen sefer olduğumuz yerdeyiz."

"Böyle söyleme." Yatak odasına girip onu da içeri çektim. "Sen ahmağın tekisin ama yine de seninle yatmak istiyorum. Bu durumda ben ne oluyorum."

"Akıllı olduğunu söyleyebilirim." Rob hedefe kilitlenmiş, başka hiçbir şey düşünmeden üzerindekileri çıkarıyordu. Bütün giysilerinden hızla kurtulmak konusunda kimse Rob'la yarışamazdı. "Hadi çıkar şunları."

"İpleri tekrar eline aldın, ha?"

Rob güldü. "Gözüm döndü desem daha doğru olur. Ne kadar zaman olduğunun farkında mısın?"

"Benim için ne kadar olduğunu biliyorum ama seninle ilgili hiçbir fikrim yok."

Rob t-shirt'ünü başının üzerinden geçirdiği sırada durdu ve birden ciddileşti. "Yeri gelmişken şunu netleştirelim. Başka biri yok, Maeve. Sadece sen varsın."

"Güzel," dedim keyifle. Beni bile hazırlıksız yakalayan bu sürprizin mutluluğuyla kalbim küt küt atıyordu. "Öyle kalsın."

"Bana bunun nedenini hatırlatabilir misin?"

"Ah, kesinlikle hatırlatacağım." Rob başını kaldırıp bana baktı. Odayı geçip bana doğru gelirken yüzünde beliren ifadeyi görünce muzipçe gülümsedim.

Gözü dönmüş olabilirdi ama bunun yataktaki performansına yansımadığı kesindi. Rob her zamanki gibi düşünceli ve sezgisel ve her seferinde olduğu gibi benimle tam bir uyum içindeydi. Yaralar, işle ilgili endişeler ve komşularla yaşadığım tuhaf sahne aklımdan uçup gitmişti. Şu anda biri çıkıp sorsa, adımı bile hatırlayacağımdan emin değildim.

Bir süre sonra, onun kollarının arasından yatarken derin bir iç çektim. "Neden bunu hep yapmıyoruz?"

Rob beni alnımdan öptü. "Ahmağın teki olduğunu söylediğini hatırlıyorsun, öyle değil mi?"

"Ben *senin* ahmağın teki olduğunu söyledim."

"O sırada seni pek dinlemiyordum. Her neyse, bunun benimle bir ilgisi yok. Tek neden senin inatçılığın."

"Kendini beğenmiş aptal." Esnedim. Rob beni bir kez daha öptü.

"Uyusana artık."

"Mm." Biraz önce yaptığımız şeyi düşünüyordum. Bu gürültülü, avizeleri titreten, gösterişli seks değildi ama ondan çok daha iyiydi. Daha önce kendimi kimseye Rob'a olduğu kadar yakın hissetmemiştim. Ona yakın hissediyordum ama varlığı beni boğmuyor, yok etmiyordu. Kafamın içinde kendi kendimle daldığım bu derin sohbetin arasında mırıldandım. "Biraz gizliliğin ne mahsuru var ki?"

"Yok?" diye cevap verdi Rob, biraz şaşkın bir sesle. Ona aklımdan geçenleri anlatacaktım ki birden, uykuya daldım. Derin ve rüyasız bir uykuydu bu ve bir süre sonra gözlerimi açtığımda yatakta yalnızdım. Duştan gelen sesi duyunca doğrulup yatağın içinde oturdum; neler olduğunu anlayamamıştım. Komodinin üstündeki saat biri çeyrek geçeyi gösteriyordu. Rob'un neden yatakta olmadığını anlayamıyordum. Telefonumu alıp uyurken kaçırdığım bir çağrı olup olmadığını iki kez kontrol ettim.

Kapı açıldı ve Rob sessizce içeri girip karanlık odanın için-

den oradan oraya dolaşarak kıyafetlerini topladı. Yatağın henüz yanına gelene kadar sessizce bekledim.

"Ne yapıyorsun?"

"Tanrım, ödümü patlattın."

Gece lambasını yaktım. "Yangın göremiyorum?"

Rob, yaptığı son derece normal ve mantıklı bir hareketmiş gibi sakince giyinmeye başladı. "Yangın falan yok. Gitme vakti geldi, hepsi bu."

"Saat sabahın biri."

"Evet. Gitme vakti."

"Anlamıyorum."

Rob kemerini takıyordu. "T-shirt'ümü gördün mü?"

"Şurada bir yerlerde." Parmağımla yeri gösterdim; Rob'un çıplak vücudu ve teninin altında hareket eden güçlü kasların dikkatimi dağıtıyordu. Konsantre olmaya çalıştım. "Açıkla lütfen. Nereye gidiyorsun?"

T-shirt'ünü giymeden önce Rob, arkasını dönüp bana baktı; yüzünde sevgi ve şefkat dolu bir ifade vardı. "Bak, sana sıkıntı vermek istemiyorum. Sen gitmem gerektiğini düşünmeden önce buradan gitmek istedim."

"Ben senin gitmeni istemiyorum ki." Yatak örtüsünü kucaklayıp göğsüme doğru çektim; birden üşümüştüm.

"Şu anda istemiyorsun ama daha sonra fikrini değiştirebilirsin. Burada olmamdan sıkılman yerine beni özlemeni tercih ederim."

"Bu hiç adil değil," diye karşı çıktım.

"Sen böylesin."

"İnsanlar değişir. Belki ben de değiştim."

"Evet, olabilir." Çoraplarını giyiyordu. "Ne var ki, bunu bana kanıtlaman gerekecek. Ayrıca bu şekilde işleri senin istediğin gibi gizli tutmamız da kolay olur."

Uykuya dalmadan önce ne söylediğimi hayal meyal hatırlıyordum. "Öyle demek istememiştim. Sanırım." Dudağımı

ısırdım. "Şu anda, aramızda geçenleri kimin bildiği umurumda bile değil desem, seni kalmaya ikna edebilir miyim?"

"'Şu anda' mı? Pek sayılmaz." Rob yüzünde alaycı bir gülümsemeyle bana baktı. "İstediğin bu değil miydi? Sadece ilişkisiz, karmaşık olmayan seks değil miydi istediğin?"

"Böyle olmadığını sen de biliyorsun."

"Biliyorum. Yine de senin ikna edilmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyor." Rob eğilip beni son kez öptü. "Yarın görüşürüz."

"Bugün," dedim somurtarak.

Bana bir bakış atıp sırıttı. "Çok haklısın. Daha sonra görüşürüz, o halde."

Ben onu durdurmaya fırsat bulamadan Rob odadan çıkıp gitmişti. Önce evin kapısının kapandığını ve ardından binanın kapısının uzaktan gelen gümbürtüsünü duydum. Bir dakika sonra bir motor sesi duyuldu ve onun arabasıyla uzaklaştığını hayal ettim. Haklıydı: istediğim buydu. Özgürdüm.

Ne var ki bu, yalnızlığa çok benziyordu.

On İkinci Bölüm

Cuma

Ertesi sabah saat yedi buçukta bir kez daha hastanedeydim ama bu kez orada hasta olarak değil ziyaretçi olarak bulunuyordum. Aslında biraz tıbbi bakım benim de işime yarayabilirdi. Ağrı kesicilerin dokunamadığı bir baş ağrım vardı ve gözlerim hiç uyumamışım gibi acıyordu. Asansöre binip beşinci kata çıkarken aynada kendime hızlıca bir göz attım ve en az hissettiğim kadar solgun ve bitkin göründüğümden emin oldum.

Asansörün kapısı açılır açılmaz aceleyle dışarı çıktım ve holde bir aşağı bir yukarı yürüyüp duran Derwent'i gördüm.

"Şu haline bir bak. Yolda araba mı çarptı?"

"Çok teşekkürler. Size patronun bu sabah işleri biraz ağırdan almamı söylediğini hatırlatmama gerek var mı? Şu anda burada bile olmamalıydım."

"Yatakta kalmak istediğini bana söyleyebilirdin."

"Bunu istemediğim ortada ama benden bu şartlar altında Vogue standartlarında bir şıklık bekleyemezsiniz."

"Kendine o kadar yüksek hedefler belirleme, tatlım. İnsan gibi görünmeye çalışsan bize yeter."

Kendisinin de modellik yapacak durumda olmadığını Derwent'in yüzüne vurmaya gerek duymadım. "Nereye gidiyoruz?"

"Forgrave 422 numaralı odada," dedi Derwent odaya doğru ilerlerken. Hızlı adımlarla onu takip ettim.

"Tek başına mı?"

"Özel odada. William'ımız için her şeyin en iyisi. Ayrıca bu onu korumamızı da kolaylaştırıyor."

"Skinner'ın onu bir kez daha ziyaret edeceğini gerçekten düşünüyor musunuz?"

Derwent omuz silkti. "Sonradan pişman olmaktansa temkinli davranmak daha iyidir. John Skinner'ın gözaltında olması dışarıda yaşanacakları biraz olsun etkilemiyor. Eğer onu öldürmek isterse bunu yapacak birini mutlaka bulur."

"Ne hoş."

"Bay Forgrave'e bu konudan söz etmeyeceğim. Onun büyük bir kayıp olacağını düşünmüyorum."

422 numaralı odanın önünde geldik. Derwent, kapının önünde nöbet tutan polisin kimlik kartlarımızı incelemesini sabırla bekledi.

"Girelim mi?"

"Yere devirin onu."

Bu sözün bir tesadüf olduğunu düşünebilirdim ama memur konuşurken gözlerini başımdaki şişliğe dikmişti. Günün ilk lafını yemiştim ve bunun devamının geleceğini biliyordum. Kara kara bugün başıma gelecekleri düşünerek, Derwent'in peşinden Forgrave'in odasına girdim. Aklımdan geçenler yüzümdeki ifadeye de yansıyor olmalıydı.

William Forgrave'in sakalıyla yaraları arasında kalan bölgede nasıl bir ifade olduğunu anlamak ise kolay değildi. Forgrave'in gözkapakları şişmiş, gözleri iki ince çizgiye dönüşmüştü ve gözlerinin etrafındaki deri olgun kırmızı erikler gibi mosmordu. Dudakları dikişlerle bir araya getirilmişti ve acıyor gibi görünüyordu. Bir tarafındaki yanık nedeniyle yüzü çarpılmıştı. Vücudunun üst kısmı açıktaydı. Önceki gün üzerinde olan kıyafetlerin yanıkların büyük bir kısmını gizlemiş olduğunu şimdi görebiliyordum.

"İyi misin, William?" Derwent yatağın ayak ucundaki çizelgeyi alıp inceledi ve ıslık çaldı. "Doktorların diline pek hakim değilim ama bu gerçekten kötü görünüyor."

"Sen kimsin?" Forgrave'in sesi boğuktu.

"Polis. Dün kıçını kurtaranlar bizlerdik." Derwent Forgrave'in yatağının kenarına oturup tek ayağını aşağı sarkıttı. Ben yatağın yanındaki iskemleyi geriye doğru çekip oturdum. Forgrave'e fazla yakın olmak istemiyordum. Vücudu kurumuş ter ve bayatlamış kan kokuyordu ve nefesi midemi bulandırıyordu. Görünüşe bakılırsa bütün bunlar Derwent'in umurunda değildi. Öne doğru eğilip sordu. "Dün silahlı birliğin gelişini hatırlıyor musun? Onları biz çağırdık."

Eee... Teknik olarak onları çağıran bendim. Yine de hakkımın iade edilmesi için uğraşmamaya karar verdim. Buna değmezdi.

"Sağol." Forgrave duyduklarından pek etkilenmişe benzemiyordu.

"Bütün söyleyeceğin bu mu?" Derwent çizelgeye bir kez daha göz gezdirdi. "Aslında, yüzünün halini de düşünürsek, büyük olasılıkla bütün söyleyebileceğin bu."

"İdare ediyorum." Sessiz harfleri pek net söyleyemese de ne dediği anlaşılıyordu.

"Harika. Bu durumda bizim için de birkaç soruyu cevaplayabilirsin. Dün ne oldu?"

"Dövüldüm."

"Neden?"

Forgrave başını yastığın üzerinde sağa sola çevirdi. "Onlara sorun."

"Soracağız ama senin hikâyeni de dinlemek istedik. Burada kurban sensin."

"Hikâye falan yok."

"Sana işkence yaptılar William. Bu normal değil. Sana neden seni hedef seçtiklerini söylediler mi?"

Forgrave başıyla onayladı.

"O halde bunu kayıtlı bir çocuk istismarcısı olduğun için yaptıklarını biliyorsun."

Bir kez daha başını salladı.

"Bu William ne yapmış biliyor musun, Maeve? Buraya gelmeden önce onu biraz araştırdım."

"Aslına bakarsanız hayır, bilmiyorum."

"Genç bir kıza tecavüz etmiş."

"Teknik olarak." Forgrave ellerini yumruk yapmıştı.

"Teknik olarak falan değil gerçekten. Kız sadece on beş yaşındaymış."

"Neredeyse on altı."

Derwent başını iki yana salladı. "Bu yasadışıydı. Onu bunun iyi bir fikir olduğuna ikna etmiş olsan bile rıza göstermiş olmasının bir geçerliliği yoktu. Kız on sekiz yaşından küçüktü ve sen bu yüzden suçlu bulundun."

"Bir hata yaptım."

"O kızı avladın, William. Onu internette, çocukların girdiği bir sohbet odasında buldun. Onun daha genç olduğunu sanıyordun öyle değil mi? Sen aslında on üç yaşındakilerin peşine düşerdin. Senin ilgilendiğin grup onlar."

"Yanılıyorsun."

"Hiç sanmıyorum. 1993'te ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Kızlarla tanışabilmek için bir erkek müzik grubunun fan kulübüne katıldın. İskoçya'da yaşayan, on üç yaşında bir kızla yazışmaya başladınız. Başta her şey normaldi: mektup arkadaşıydınız. Sonra onu yönlendirmeye başladın. Ona onu sevdiğini, onunla evlenmek istediğini söyledin. Onu ailesine yalan söyleyerek bir trene atlayıp, bir otel odası tuttuğun Manchaster'a gelmeye ikna ettin. Ne var ki onun oraya en iyi arkadaşıyla birlikte geleceğinden haberin yoktu. Kapıyı açıp ikisini birden karşında gördüğünde yaşadığın şaşkınlığı tahmin edebiliyorum. Cennetteyim diye düşünmüş olmalısın."

"Öyle olmadı."

"Onlarla birlikte olmaya çalıştın, öyle değil mi? Tabii ki bunu beceremedin. Zaten ikisini birden kontrol altında tutmak çok zordu. Sonunda cesaretini kaybettin ve oradan kaçtın."

"Bu senin hikâyen."

"Bu, gerçeğin ta kendisi. İki kız da her şeyi ifadelerinde açıkça anlatmış. Ayrıca her yere DNA'nı bırakmışsın." Derwent bana döndü. "O zamanlar daha bir DNA veri tabanımız yokmuş ama William oldukça şanssızmış. Örnekler dava dosyasında saklanmış ve veri tabanı oluşturulduğunda bölgede görev yapan memurlar onu listeye eklemeyi unutmamış. Onun er ya da geç bir daha deneyeceğini biliyorlarmış. Böyle insanlar hep bir daha dener."

"Hayır," dedi Forgrave kendinden emin bir sesle. "Bu farklıydı."

"Bir sonrakiyle internette tanıştın. Kızı seninle buluşmaya ikna ettin. Onunla birlikte oldun. Bu seferkinin öncekinden tek farkı, bağlantıya geçme şeklin ve bu kez kızla ilişkiye girmeyi becerebilmiş olmandı." Derwent öne doğru eğildi. "Sen tehlikeli bir avcısın, William. Bunu kanıtladın. On yıla mahkûm edildin. Bu hafif bir ceza sayılmaz."

"Cezaevindeyken danışmanlık aldım. Beş yılın sonunda şartlı tahliyeyle salıverildim. Değiştim. Şartlı tahliye kurulu bana inandı."

"Senin gibiler değişmez. Siz sadece kendinizi daha iyi saklamayı öğrenirsiniz. Büyük olasılıkla cezaevi çok kalabalıklaştığı için salıverilmişsindir."

"Hayır."

"Bizi ikna edemeyeceksin William; o yüzden boşuna uğraşma." Derwent bir an duraksadı. "Cheyenne Skinner'ı tanıyor muydun?"

"Onların da öğrenmek istediği buydu." Forgrave yutkundu. "Düne kadar onun adını hiç duymamıştım."

"O halde onunla bağlantıya geçmedin ya da ona e-posta göndermedin?"

"Hayır. Artık böyle şeyler yapmıyorum."

"Emin misin?"

"Onlara da söyledim. Ben bıraktım bu işleri. Aştım bunları."

"Hiç bir kız arkadaşın oldu mu? Yani yasadışı olmayacak kadar büyük bir kız arkadaş demek istiyorum."

"Kadınlarla tanışmakta zorlanıyorum."

"Bence hemen denemelisin." Derwent eliyle beni gösterdi. "Buraya geldiğimizden beri meslektaşıma göz ucuyla bile bakmadın. Onun daha iyi göründüğü günler olduğunu itiraf etmeliyim ama şu anda da o kadar çirkin sayılmaz."

Derwent'i oracıkta öldürebilirdim.

"Flört edecek havada değilim," dedi Forgrave tek elini kaldırıp yüzünü göstererek.

"Yine de, bunun normal olmadığını kabul etmelisin."

"Öyle mi?" Forgrave hafifçe öksürdü ve ardından gözlerini kapattı. "Bitti mi?"

"Şimdilik." Derwent ayağa kalktı. "Hadi, Kerrigan."

Forgrave'e veda etmeye gerek duymadım. Kapıya doğru ilerlerken Derwent'in hâlâ yerinde durduğunu fark etmiş ama bunu neden yaptığını anlayamamıştım. Arkamı döndüğümde onun beni izleyen Forgrave'e baktığını gördüm.

"Bu sefer baktın. Bakacağını biliyordum. Korkarım foyan ortaya çıktı," dedi Derwent yumuşak bir sesle. "Ben yalancıyı gözünden tanırım, William. Kimlere e-posta gönderdiğini ve cezaevinden çıktığın günden beri neler yaptığını araştırıp öğreneceğiz çünkü Bay Skinner'ı olduğu gibi bizi de sütten çıkmış ak kaşık olduğuna ikna edemedin. Öyle ya da böyle hak ettiğin cezayı çekeceksin."

"Hiçbir şey bulamayacaksınız."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Derwent gülümsedi. "İyileşme sürecinde size iyi şanslar Bay Forgrave. Hep böyle olumlu düşünmeye çalışın, olur mu?"

Olumlu düşünmek konusunda benim de pek başarılı olduğum söylenemezdi. Forgrave'i koruyan memurun yanından yeterince uzaklaşana kadar bekledikten sonra kendimi daha fazla tutamayarak Derwent'e çıkıştım.

"Buna nasıl yaparsınız?"

"Neyi?"

"Benden buraya gelmemi istediniz. Sorgu sırasında yardımıma ihtiyacınız olduğunu söylediniz ve bana ona sorum olup olmadığını bile sormadınız."

"Evet, kastettiğim o tarz bir yardım değildi." Derwent omzuma hafifçe vurdu. "Üzülme Kerrigan. Sen üzerine düşeni yaptın."

"Beni kullandınız."

"Ah, bir de feminist öfkesiyle mi uğraşacağım." Düğmeye basıp asansörü çağırdı. "Sana söyledim: tek yapman gereken genç ve mümkün olduğu kadar güzel görünmen. Elindekileri kullan ve bu konuda mızmızlanmayı kes lütfen."

Kollarımı önümde birleştirdim. "Sizin efsanevi cazibenizi kullanmanız gibi mi?"

"Yine başlama." Derwent parmağıyla Forgrave'in odasının olduğu yönü gösterdi. "Burnuma kötü kokular geliyor. Bu adamın bir işler çevirdiğinden eminim."

"Gerçekten de pek sağlam bir tipe benzemiyor," diye onayladım gönülsüzce. "Bu arada ben hâlâ size kızgınım."

"Anlaşıldı." Asansör geldi, Derwent asansöre bindi ve tek elini dışarı uzatıp beni durdurdu. "Bu meseleyi merdivenlerden inerken halledersin. Merkeze giderken sürekli bu konudan bahsedip kafamı şişirmeni istemiyorum."

Asansör kapısı kapanırken öfkeden dilim tutulmuş bir halde geriye çekildim. Sakinleşmem için birkaç kat merdivenden çok daha fazlasına ihtiyacım olacaktı ama Derwent'in şikâyet edip duracağım konusunda endişelenmesine hiç gerek yoktu. Madem sessizlik istiyordu, merkeze kadar tüm

yol boyunca sessizliğin tadını çıkarabilirdi. Eğer bunu sırat asmak olarak nitelemeyi tercih edecek olursa -ki böyle yaptı- benim için hava hoştu.

Toplantı odası neredeyse ağzına kadar dolmuştu ve insanlar hâlâ gelmeye devam ediyordu. Oturacak bir yer bulabilmek için kalabalığın arasından geçtim ve Rob'dan uzak bir noktaya, Liv Bowen'in hemen yanına oturdum. Rob başıyla beni hoş bir şekilde selamladı. Bize bakan hiç kimse daha önceki gece birlikte olduğumuzu tahmin edemezdi ki sanırım yaptığımızın amacı da buydu. Bu konuda fazla kafa yormamaya karar verdim ve bu karara varır varmaz tam olarak bunu yapmaya başladım. Meslektaşlarımın, aklımdaki düşünceleri dağıtmama yardımcı olan meraklı bakışları beni biraz olsun rahatlatmıştı. Çoğu yaralarıma hayran kalmış gibi görünüyordu. Kendimi ahmakça yorumlardan korumak için sert bakışlarla etrafıma baktım.

Bu insanların çoğundan daha kibar olacağını sandığım Liv, ben yanına oturur oturmaz yüzümü incelemeye başladı. "Çok belli oluyor tatlım, öyle değil mi?

"Yakında geçer."

"Bundan eminim." Başını yana yatırıp beni süzdü. "Morlar seni açmış."

"Ah, çok teşekkür ederim."

Tam bu sırada Godley, yanında oldukça ciddi görünen orta yaşlı bir kadınla birlikte odaya girdi. Kadın, biraz dar sayılabilecek, siyah bir pantolon giymişti ve kolunun altında kâğıt bir dosya taşıyordu. Bir sınıf dolusu yaramaz çocuk gibi yavaşça durulduk ve sonuncumuzun da yerine oturmasıyla birden sessizleştik.

"Herkes tamam mı? Güzel." Godley tepesinde titreşen güçlü floresan ışığında gümüş gibi parlayan saçlarıyla karşımızda durdu. "Bu Brixton Polis Merkezi'nden Müfettiş Dedektif Marla Redmond. Kendisi buraya bizi Cumartesi günü kaybolan bir genç kızla ilgili yürüttükleri soruşturma konusunda bilgilendirmeye geldi. Birçoğunuzun John Skinner'ı gözaltına aldığımızdan haberi var. Söz konusu kız, onun kızı."

Müfettiş Dedektif Redmond, Godley'nin yerine geçip söyleyeceklerini toparlamaya çalışırken, odadan hafif bir uğultu yükseldi. Redmond gergin görünüyordu; makyajsız yüzü solgundu.

"Evet, şu anda, Hoddesdon Hertfordshire'da yaşayan on dört yaşında bir kız olan Cheyenne Skinner'ı arıyoruz." Redmond yanında getirdiği dosyayı açıp bir kızın, ceketli ve beyaz gömlekli okul fotoğrafını çıkardı. Fotoğrafı herkesin görebilmesi için yukarı kaldırdı ve elden ele dolaştıracak incelememizi söyleyerek Liv'e uzattı. Sıra bana geldiğinde fotoğrafı dikkatle inceledim. İlk dikkatimi çeken, kızın aşırı inceltilmiş, kavisli kaşları ve fotoğraf çekimi için bukle bukle sarılıp kabartılmış bal rengi saçlarıydı. Cheyenne'in düşük göz kapakları, dolgun dudakları, dikkat çekici derecede kısa ve kalkık bir burnu vardı. Ceketin üst kısmına, 'Cennetin Kraliçesi Roman-Katolik Kız Okulu' yazısı işlenmişti. Bu, benimkinden çok daha serbest bir ortaokul olmalıydı. Benim okulumdaki rahibeler, Cheyenne'in yüzündekinin onda biri kadar rimel ya da dudak parlatıcı sürmemize bile asla izin vermezlerdi. Cheyenne'in güzel bir kız olduğu söylenemezdi ama kesinlikle kendine göre bir çekiciliği, koyu renk boyadığı gözlerinde, ruh dolu bir ışıltı vardı. Ayrıca o, kesinlikle on dört yaşından daha büyük görünüyordu.

"Coldharbour Lane'de düzenlenecek olan tek gecelik bir gece kulübü etkinliğine katılmak üzere evden çıktığı cumartesi gecesinden beri Cheyenne'i gören olmamış."

"Tek gecelik bir ne?" Colin Vale afallamış gibi görünüyordu.

"Terk edilmiş bir binada, sadece bir gece için kurulan bir kulüp. Işıklar, ses sitemi ve bar jeneratörlerle çalışıyormuş.

Bu yasadışı bir etkinlik: içki ruhsatları olmadığını organizatörler de kabul etti. Ne var ki, kullanılan depo evlere pek yakın olmayan bir endüstri bölgesinde olduğundan kimse gürültüden şikâyet etmemiş ve bu nedenle neler olduğu kız ortadan kaybolana kadar ortaya çıkmamış."

"Cheyenne partiden nasıl haberdar olmuş?"

"İnternette tanıştığı biri tarafından davet edilmiş. Bu kişinin kim olduğunu bilmiyoruz ama sizin de tahmin edebileceğiniz gibi onlara ulaşabilmek için büyük bir çaba gösterdik. Kullandıkları hesap kapatılmış ve Cheyenne, büyük bir ihtimalle kendisine böyle yapması söylendiği için, etkinlikle ilgili yazışmaların saklamamış. Bu kişinin adına da Cheyenne'in arkadaşlarına gösteriş yapmak için gönderdiği bir mesaj sayesinde ulaşabildik."

Odanın diğer ucunda, ayakta duran Derwent'e baktım ve ağzımı oynatarak sordum. "Forgrave?"

Derwent omuz silkti ama meraklanmış görünüyordu.

"Kandırılmış mı?" diye sordu Colin Vale.

"Öyle görünüyor. Mesajı Çocuk İstismarı ve Online Koruma merkezine gönderdim. Böyle bir durumu akla getiren tüm işaretlerin mesajda bulunduğunu doğruladılar. Flörte yönelik bir üslup kullanılmış. Cheyenne'in görünüşüyle, kıyafet seçimiyle ve benzer konularla ilgili yorumlar var. Ayrıca Kyle adını kullanan kişi, Cheyenne'den buluşmalarını daha özel kılmak için mesajları gizli tutmasını istemiş."

"Yönlendirici," dedi Derwent, bana doğru bir bakış daha atarak. Olay Derwent'in, Forgrave'in işlediği suçlar hakkında ulaştığı bilgilerle çarpıcı benzerlikler taşıyordu. Tehlike çanları, daha önce değilse bile şimdi kesinlikle çalmaya başlamıştı.

"Davetiyenin kaynağının bu kişi olduğunu nereden biliyoruz?" diye sordu Rob.

"Bu noktada Cheyenne'in arkadaşlarının anlattıklarına güvenmek durumundayız. Cheyenne, bu kulüp etkinliği konusunda son derece heyecanlıymış çünkü burada 'Kyle'la ilk defa karşılaşacaklarmış. Ayrıca elimizde davetiyenin bir kopyası var. Memurlarımdan biri yazıcının tekrar düğmesine basmayı akıl etmiş ve şanslıyız ki Cheyenne'in en son bastığı belge bu davetiyeymiş." Dosyasından çıkardığı kâğıdı Liv'e uzatırken, Redmond'ın yüzünde bir an için, gururlu bir gülümseme belirdi. Başımı uzatıp davetiyeye baktım. Kâğıdın üst kısmında bir çift maskeli kafatası vardı."

"Logo kime ait?"

"Etkinliğin organizatörleri, Grim Kardeşlere. Söylediklerine göre birkaç etkinlik daha düzenlemişler. Flash mob etkinlikleri, birden ortaya çıkan dükkânlar ve galeriler... Çok moda. Hepsi de gençler arasında oldukça popüler işler."

Kâğıtta yazanları okuyordum. Derwent'in de daha önce söylediği gibi davetiyede 'dans ve çılgın eğlenceler' ifadesi kullanılmıştı. "Bir seks partisi yapmayı planlıyorlarmış gibi görünüyor."

Müfettiş Dedektif Redmond omuz silkti. "Bana kalırsa, böyle bir planları olsa daha konforlu bir mekân seçerlerdi. İnan bana, depo gerçekten soğuk ve rahatsızdı."

"Yine de bu etkinlik kesinlikle yetişkinlere yönelik olarak düzenlenmiş, öyle değil mi? Hedef kitlesi gençler değil."

"Organizatörler, katılanların on sekiz yaşından büyük olması gerektiğini açıkça belirtmemiş. İçki ruhsatları da olmadığından böyle bir sınırlamaya gerek duymamışlar. Ayrıca içeri girişte ciddi bir kontrol yapıldığı da söylenemez. Davetiye tanıdıklar arasında yayılıyormuş ve organizatöreler içeride iki yüzden fazla davetli olmaması için içerideki insan sayısını sınırlamaya çalışmışlar. Sonuç olarak içeride çok genç bir topluluk yokmuş. Organizatörler katılanların çoğunun yirmili yaşların ortalarında olduğunu söylediler."

"Katılanların listesine ulaşma şansımız var mı?" diye sordu bir kez daha Colin.

"Bir liste oluşturmayı denedik. Orada olanlara ulaşabilmek için sosyal medyayı kullanıyoruz. Facebook'ta oldukça ilgi gören bir duyurumuz var ve ayrıca Twitter'ı da kullanıyoruz. Davetiyenin nasıl yayıldığını düşünerek etkinliğe katılanlara internet üzerinden ulaşmaya çalışmamızın daha doğru olacağına karar verdik."

"Geleneksel medyada onunla ilgili herhangi bir habere rastlamadım," dedi Belcott.

Müfettiş Dedektif Redmond yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle o sırada ayağa kalkan Godley'ye baktı. "Bu olayın, John Skinner'ın üzerinde baskı oluşturacağı ve böylece, onun Birleşik Krallığa dönmesinin sağlanmasında etkili olacağı düşünüldüğünden böyle bir karara varıldı ancak bu kararın bizim tarafımızdan verilmediğini belirtmeliyim."

"Cheyenne'i yem olarak kullandınız. Skinner'ın geri dönmesini sağlamak için soruşturmayı ağırdan aldınız." Aynı cümleler benim de aklımdan geçiyordu ama bunları dile getiren Liv oldu. Sesinden bu durumun, benim gibi onun da midesini bulandırdığı anlaşılıyordu.

"Öyle olmadı. Müfettiş Dedektif Redmond onu bulmak için olağanüstü bir çaba gösterdi ama bir yandan da John Skinner'ın kızı hakkında fazlasıyla endişelendiği ve artık geri dönebileceği düşünülüyordu. Nitekim sonunda da böyle oldu."

"Ne var ki biz onun burada olduğunu anlayana kadar üç adam öldü." Sesimdeki öfkeyi gizlemeye gerek duymadım. Neden öldüklerini öğrendiğimden beri kurbanlarıma karşı daha korumacı olmuştum. Forgrave de onların arasına katılmadığı için seviniyordum. Onu biraz olsun umursamıyor olmak beni hiç rahatsız etmiyordu.

"Onlar pedofildi. Bu konuda o kadar üzülmesek de olur." Belcott midemi bulandırıyordu.

"Böyle olmasını biz istemedik." Godley'nin cümlesi açıktı ve tartışma bitmişti. Godley'nin günlerdir yaşadığı stresi

düşününce onun daha fazla tartışma dinlemek istememesini anlayabiliyordum. "Ayrıca olaydan haberleri olsa medya Cheyenne'le değil Skinner'la ilgilenirdi. Bunun soruşturmaya getireceği sınırlamalardan kaçınmak istedik."

"Bu online erkek arkadaşın Skinner'ın düşmanlarından birinin paravanı olmadığından emin miyiz?" diye sordu Rob. "Kızını hedef seçmek Skinner'dan intikam almak için oldukça etkili bir yöntem gibi görünüyor. Ona bunu yapmak isteyecek birçok insan olduğunu sanıyorum."

"Ekibinizin soruşturmaya dahil olmasını istememin nedenlerinden biri de bu. Bilgiye boğulmuş durumdayız ve benim neyin önemli olduğunu çözmeme yetecek kadar çok zamanım yok." Marla Redmond hafifçe gülümsedi. "Siz Skinner'ı bizden daha iyi tanıyorsunuz. Ona kimin kızgın olabileceğini bulmak için dosyaları gözden geçirmenin işe yarayabileceğini düşündük."

"Ona kızgın olmayanları ayıklasak daha kolay olur." Peter Belcott ellerini önünde kavuşturmuş, yüzünde her zamanki gibi anlamsız bir kendini beğenmişlik ifadesiyle bize bakıyordu.

"İşte tam da bu yüzden yardımınıza ihtiyacımız var," dedi Müfettiş Dedektif Redmond sabırla. "Sizin gerçek düşmanları tespit etme şansınız daha yüksek." Liv'e baktı. "Haklısın. Cheyenne yem olarak kullanıldı ama o aynı zamanda kayıp bir genç kız. Her geçen dakika onu canlı olarak bulma şansımız biraz daha azalıyor. Gayle Skinner tanınmış bir suçlunun eşi olarak kocasının ona sağladığı hayatın keyfini çıkarıyor olabilir ama bu durumun onun kızını umursamadığı anlamına geldiğini düşünmeyin. Gidip ona bir ceset bulduğumuz haberini vermek zorunda kalmak istemiyorum. Babası kim olursa olsun, Cheyenne'i bulmak için elimden geleni yapacağım."

Marla Redmond'dan hoşlanmaya başlamıştım. Son birkaç gündür sürekli benzer eleştirilere karşı kendini savunmak du-

rumunda kaldığı belliydi. Yüzündeki gergin ifadenin nedeni de bu olmalıydı. Onun önceliğinin Cheyenne olduğundan emindim.

"Ya kız evden kaçmışsa?" Belcott Cheyenne'in fotoğrafını elinde tutuyordu. "On dört yaşından çok daha büyük görünüyor. Ayrıca biraz olsun babasına çekmişse, onun çok inatçı bir kız olduğundan eminim."

"Bu olasılığı biz de değerlendirdik ancak onun buna gerek duyacağını sanmıyoruz. Varlıklı ailelerin bulunduğu bir sokakta, büyük ve güzel, müstakil bir evde annesiyle birlikte yaşıyor. Gayle'e göre aralarından su sızmıyormuş ama bana sorarsanız onu çok fazla serbest bırakmışlar. Örneğin Gayle, onun arkadaşında kalacağını sanıyor da olsa, kızının geceyi Londra'da geçirmesinde hiçbir sakınca görmüyormuş. Cheyenne'le annesi, alışverişten solaryuma kadar her işi birlikte yapıyorlarmış. Cheyenne'in evi terk etmiş ve neredeyse bir haftadır annesiyle bağlantıya geçmemiş olabileceğini aklım almıyor."

"Boynundaki nedir?" Müfettiş Bryce fotoğrafı havaya kaldırıp Cheyenne'in boynundaki gümüş zinciri gösterdi. Gömleğinin altında kalan zincir, göremediğimiz bir ağırlıkla aşağı doğru çekilerek V şeklini almıştı.

"İşte o, oldukça ilginç. Bu pırlantalarla çevrelenmiş, beyaz altından, oval bir kolye ucu. Anladığımız kadarıyla Cheyenne bu zinciri boynundan hiç çıkarmazmış. Kolye ucunun üzerinde dini bir resim var. Bana bunun Bakire Meryem olduğu söylendi. İki taraflı bir parça: arkasında üzerine pırlantalarla haç şekli işlenmiş bir M harfi kabartması var. Bu kolye, Roman Katolikler için geleneksel bir takıymış ama bu parçanın bir benzeri daha yok. Bu, onun için özel olarak yaptırılmış bir hediye. Cheyenne'in kilise üyeliğine kabul edilişini simgeliyor."

Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Müfettiş Dedektif Redmond'ın tarif ettiği, dünyadaki bütün dindar Katolik-

lerin taktığı Mucizevi Madalyon'un bir mücevhere dönüştürülmüş haliydi. Okuldayken benim de bir madalyonum vardı ama benimki gümüştü ve olması gerektiği gibi son derece sade ve gösterişsizdi. Cheyenne'in madalyonu ise kısaca anlatmak gerekirse oldukça özgün bir parçaydı.

Godley sözü devraldı. "Boşta olanlarınıza bu operasyonla ilgili çeşitli görevler vereceğim. Korkarım bazılarınız dosya işi yapmak zorunda kalacak ama aynı zamanda aile ve arkadaşlarla ve potansiyel görgü tanıklarıyla tekrar görüşülmesini ve depoya bir göz atılmasını da istiyorum. Bu işlerin zaten yapılmış olması önemli değil." Godley yanakları kızarmaya başlayan Marla Redmond'a bir bakış attı. Fikirlerin ve kaynakların tükendiği bir noktada, kıdemli bir memurun gelip dosyayı devralması pek hoş bir durum olmasa gerekti. Marla kendini baskı altında hissediyor olmalıydı. Hayatımda hiçbir zaman böyle bir duruma düşmemek için içimden dua ettim. "Boşta olan herkes isimlerini Müfettiş Derwent'e yazdırsın lütfen. Bazılarınız Brixton'a giderek Müfettiş Dedektif Redmond'ın ekibiyle birlikte çalışacak. Bu davanın başında Müfettiş Dedektif Redmond'ın bulunduğunu aklınızdan çıkarmayın lütfen. Emirleri ondan alacaksınız."

"Skinner ne olacak?" diye sordu Belcott.

"Onu kısa bir süre sonra sorguya alacağız. Müfettiş Derwent'in soruşturduğu üç cinayetten sorumlu tutularak tutuklandı." Godley gözleriyle odayı taradı ve beni görünce durdu. "Maeve, sen burada kalabilirsin."

Herkesten ayrı tutulduğum için şaşırmıştım ama özellikle de Belcott'un öfke ve hınç dolu bakışlarını üzerimde hissederken bir nebze olsun utanç duymuyordum. Bu kaçırılmayacak bir fırsattı. Ayrıca bunu hak etmek için gerçekten çok çalışmıştım. Son birkaç gündür John Skinner'ın yaptıklarıyla o kadar karşı karşıya kalmıştım ki, kendini savunurken onun gözlerinin içine bakacak gücüm kalmamıştı.

Odadaki sessizlik yerini birkaç noktadan yükselen boğuk konuşma seslerine bırakmıştı. Marla Redmond, onu dinlemek için eğilen Godley'ye döndü. O anlatırken Godley başını sallıyordu ama içimden bir ses onun çoktan bundan sonra olacakları düşünmeye başladığını söylüyordu. Şimdi onu bekleyen zor görev, John Skinner'ı önceki gün olduğu gibi bir avantaj elde etmesine fırsat vermeden sorgulamaktı. Godley'nin bu kez duygularına yenilmemeye kararlı olduğundan emindim ama bunu söylemek yapmaktan kolaydı ve dişlerini sıkmasına bakılırsa Godley şimdiden çok gergindi.

"Morluklar işe yaradı," dedi Liv. "Sorguya katılacak olmanı kastediyorum."

Gülümsedim. "Düşünsene, oturup onunla ilgili dosyaları okumak zorunda da kalabilirdim."

"Pek sanmıyorum. Bence o iş sonunda benim başıma kalacak."

"En azından Skinner'ın dosyaları ilginç oluyor," dedim ama Liv gözlerini devirdi ve ayağa kalkıp Derwent'in önündeki sıraya katılmaya gitti. İsimleri alıp görev dağılımı yapması gereken Derwent, bir süre oradan ayrılamayacak gibi görünüyordu. Patronla Forgrave hakkında konuşurken sözü Derwent'e bırakmaya karar verdim. Onun önüne geçmemin hiç hoşuna gitmeyeceğini tahmin edebiliyordum.

Godley Başmüfettiş Dedektif Redmond'a veda ederken fazla göze batmamaya çalışarak toplantı odasının önünde bekledim. Onunla ve Derwent'le birlikte sorgu odasına girme şansımı kaybetmemek için oradan fazla uzaklaşamıyor ama bir yandan da konuşmalarını dinliyormuş gibi görünmek istemiyordum. Arkamda duvara yaslanmış duran biri olduğunu fark ettim ve bunun kim olduğunu görmek için döndüğümde kendimi Peter Belcott'la burun buruna buldum.

"Ne istiyorsun"

"Godley'nin sana neden bu kadar düşkün olduğunu öğ-

renmek istiyorum," dedi yumuşak bir sesle Belcott. Sabahın bu saatinde bile bayat kokan sıcak nefesini yüzümde hissedince elimde olmadan başımı çevirdim. "Neler oluyor, Maeve? Yoksa onu beceriyor musun? Yaptığın bu mu? Öne geçmek için biraz çabalıyorsun, ha?"

"Lanet olsun, tabii ki öyle bir şey yapmıyorum."

"İyi işlere her zaman senin seçilmen sence de çok tuhaf değil mi?"

"Benden başka kim ölmüş pedofilleri soruşturmak isterdi Peter? Sen mi? Hatırladığım kadarıyla bu konuyla pek ilgilenmiyordun. Bu kötü bir işti ve kimsenin beklemediği kadar heyecan verici bir davaya dönüştü. Hepsi bu." Omuz silktim. "Ne söyleyebilirim ki? Belki de çok şanslıyım."

"Ben şansa inanmam."

"Komplo teorileri üretmeyi bırak çünkü ortada senin düşündüğün gibi bir durum yok," dedim kararlı bir sesle. Belcott, Godley'yle bir ilişkim olduğu dedikodusunu yayabilir ve meslektaşlarım buna seve seve inanabilirdi.

Belcott bana iyice yaklaşıp sadece benim duyabileceğim bir sesle devam etti. "Sana burada olmanın tek nedeninin ekipteki çeşitliliği sağlamak olduğunu hatırlatmak istedim. Godley büyük olasılıkla, göğüslerini gözüne sokarak Skinner'ın dikkatini dağıtabileceğin için seni o odada istiyor."

"Kendine bir hobi bul, Peter ve beni rahat bırak." Söylediklerini ciddiye almamış gibi görünmeye çalışıyordum ama tüylerim diken diken olmuştu. Kendi kendime bile itiraf etmek istemesem de, Belcott'un en derin korkularımı dile getirmek konusunda tuhaf bir yeteneği vardı. Ekibe sadece bir boşluğu doldurmak için dahil edilmiş olduğum ya da benden daha kıdemli bir polisin kariyerime ilgi göstermesinin, gelecek vaat eden genç bir polis memurunu cesaretlendirmekten çok daha basit bir nedeni olabileceği sık sık aklıma geliyordu. Derwent'in daha bu sabah beni tam da Belcott'un belirttiği amaçla kullanmış olması ise durumu

benim için daha da zorlaştırıyordu. Ne var ki Godley böyle bir düşünceyle hareket ediyor olamazdı.

"Her şey yolunda mı?" Rob yanımızda durmuş, kaşlarını kaldırmış bize bakıyordu.

"Kesinlikle, dostum," dedi Belcott ve yürüyüp gitti. Rob'a bakıp sorun yok der gibi başımı salladım. *Her şey yolunda, görülecek bir şey yok, yoluna devam et.* Rob ikna olmuş gibi görünmüyordu ama yine de yanımdan uzaklaştı. Müfettiş Dedektif Redmond'a geçmesi için kapıyı tuttu ve onun ardından odadan çıktı. Godley iyi bir seçim yapmıştı. Rob ekipteki bazılarından farklı olarak, kimseyi kızdırmadan bölge karakolundakilere yardımcı olabilirdi.

Godley arkasını döndü ve beni gördü. "Maeve, buradasın, güzel. Sorgu odasına gidip gereken düzenlemeleri yapacağız. Josh buradaki işini bitirince John Skinner'ı alıp gelir."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misiniz?" Çekinerek sormuştum ama bu konuda gerçekten endişeliydim.

Godley şaşırmış gibi görünüyordu. Kapıdan çıkıp merdivenlere doğru ilerlerken arkasını dönüp bana baktı. "Neden?"

"Dün William Forgrave'in evinde, siz gelmeden önce Müfettiş Derwent Bay Skinner'a oldukça sert davranıyordu." Detaylara girmedim ama Godley'nin ne ima ettiğimi anladığından emindim.

"Sen Josh'u merak etme. O tam bir profesyoneldir. Ayrıca dün benden çok daha doğru davrandı."

Başımı iki yana salladım. "Aynı şey değil. Siz tahrik edildiniz oysa o en başından beri agresifti."

"Derwent öyledir. Onu yakınlarda tutmamın nedenlerinden biri de bu." Godley muzipçe gülümsedi. Bir an için gözlerinde eski günlerde kalmış olan o kuralları esneten polisi görür gibi olmuştum. "Ayrıca yasal temsilcisi yanında yokken birileriyle biraz çene çalmak John Skinner'ın da hoşuna gider diye düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedim cılız bir sesle. Godley bana bakıp güldü.

"Böyle devam et. Josh seni kötü etkileyebilir. İşleri kitaba göre yapmaktan vazgeçme."

Godley'nin ardından merdivenlerden inerken bu sözlere sevinmeli miyim bilemiyordum. Ben, polisler şimdiye kadar gördükleri en büyük çete olduğu için emniyet teşkilatına katılan memurlardan değildim. Ben gerçekten doğru olanı, doğru şekilde yapmak istiyordum. Bugüne kadar hep Godley'nin de bu konuda benimle aynı hisleri paylaştığını, bu mesleğin zeminini oluşturduğunu kabul ettiğimiz adalete bağlı olduğunu düşünmüştüm. Şimdi ise onu asıl harekete geçirenin düşündüğümden çok daha farklı bir his olduğunu anlamaya başlıyordum ve bunun hoşuma gittiğinden pek emin değildim.

Asıl hoşuma gitmeyen ise bana kuralların dışına çıkamayacağımın söylenmesiydi. Kendi kendime doğru yolda kalmayı seçmemle, Godley'nin işime bakmamı söylemesi birbirinden çok farklıydı. Söylediklerinde üstten bakan bir tavır olduğunu seziyordum. Derwent'in çok daha rahatsız edici bulduğum aşağılamalarından tanıdığım bu tavır, bana onun Godley'yi ekibe katıldığı günden beri etkilemiş olabileceğini düşündürdü. Her zaman patronun ne istediğini bilen, kendinden emin bir adam olduğunu ve başkalarının etkisi altında kalmayacağını düşünürdüm. Ne var ki Godley son zamanlarda gerçekten büyük bir baskı altındaydı ve bana kalırsa Derwent bu durumdan yararlanmıştı.

Sorgu odasındaki hazırlıklara başladığımızda hâlâ düşünceliydim. Odaya, Skinner'la yasal temsilcisi ve Derwent'le Godley için karşılıklı dört sandalye koyduk. Benim yerim kapının yanıydı. Bu konuya hiçbir itirazım yoktu çünkü Skinner'la göz göze gelmek istemiyordum.

Hazırlıklar tamamlanır tamamlanmaz Godley beni Skinner'ın avukatını getirmem için resepsiyona gönderdi. Ney-

se ki resepsiyonda ondan başka kimse yoktu çünkü Skinner'ın avukatı karşılaşmayı beklediğim gibi biri değildi. Öncelikle, o düşündüğümden çok daha gençti. Otuzlu yaşlarının ortalarında olmalıydı. Kelleşmeye başlamış ama bunu gizlemek için saçlarını kısacık kestirmişti ve keskin yüz hatları oldukça hoştu. Onda karşılaşmayı kesinlikle beklemediğim iki şey daha vardı: Tek kulağındaki delik ve beklerken iPhone'unda Angry Birds oynaması. Her şey fazlasıyla normal ve insanca görünüyordu.

"Mark Whittaker." Skinner'ın avukatı ayağa fırlayıp elini uzattı. Kendimi tanıtırken, onun üzerine kusursuz şekilde oturan, pahalı, koyu renk takımını fark ettim. Bembeyaz gömlek, ipek kravat, altın kol düğmeleri... John Skinner'ı temsil etmenin oldukça kârlı bir iş olduğu belliydi.

"John bu sabah nasıl?" diye sordu Mark, genizden gelen Essex aksanı ve buna eşlik eden muzip çekiciliğiyle. Daha öncekiler gibi bunu da kesinlikle beklemiyordum.

"Korkarım bilmiyorum. Onu dünden beri görmedim."

"Uzun bir gün geçirdik." Müvekkilinin diğer birkaç şeyle birlikte cinayetle de suçlandığını düşünürsek Mark, fazlasıyla rahat görünüyordu. "Eminim iyi uyumuştur. Ben uyumadım. Yapılacak çok iş vardı."

"Onu uzun zamandır mı temsil ediyorsunuz?"

"Aşağı yukarı on yıldır." Mark yüzümdeki şaşkın ifadeyi görmüş olacaktı ki sırıttı. "Kendisi bir aile dostumuzdur."

"Ne dost ama."

"John iyidir."

Buna itiraz edecek üç kurbanım vardı ama şu anda onunla tartışmanın gereği yoktu.

"Fazla meraklı biriymiş gibi görünmek istemem ama ne oldu size? Araba kazası, öyle değil mi?"

"Takılıp düştüm."

Mark sessizce ıslık çaldı. "Kötü görünüyor. İşten izin almalıydınız."

"Evde biraz dinlenmek uğruna bunu kaçırsaydım öyle mi? Hiç sanmıyorum."

Kapıyı açtım ve onu içeri aldım. Görünüşe bakılırsa Whittaker'la Godley tanışıyorlardı. Derwent'in gelmesini beklerken iki adam bir süre kibarca sohbet ettiler. Rahatsız edici bir konu konuşmuyorlardı ama Godley'nin ona biraz mesafeli durduğunu görebiliyordum. Whittaker'ın rahat tavırlarının hikâyenin tamamı olmayabileceğini düşündüm. Aile dostu olsun ya da olmasın Skinner, kendisini savunacak avukatın da en az kendisi kadar sert ve sağlam olmasını istemiş olmalıydı.

Skinner gibi önemli bir suçlunun merkezin bir odasından diğerine polis korumasında taşınması gerekirdi ancak Derwent'le birlikte geldiklerinde Skinner'ın yanında başka kimse yoktu. Derwent onu kelepçelemişti ve bileklerinin arasındaki demirden sıkıca tutarak hemen arkasından yürüyordu. Arkada olmasına rağmen ne yaptığını görebiliyordum. Ellerini Skinner'ın rahat edeceğinden birkaç santim daha yukarıda tutuyordu. Bu sorgudan önce şüpheliyi sindirip itaate zorlamak için kullanılan bir yöntemdi. Skinner'ın kaskatı kesilmiş omuzlarından ne kadar gergin olduğu anlaşılıyordu. Derwent'in baş başa kaldıklarında ona ne söylediğini merak ediyordum. Tabii ona başka bir şey yapıp yapmadığını da... Derwent kilidi açıp Skinner'ın kelepçesini çıkardı ve anahtarları cebine attı. Skinner bileklerini ovuşturduktan sonra masanın yanından geçip Godley'nin yanına gitti.

Avukatıyla oldukça sakin bir şekilde selamlaştı ve ardından öfkeli gözlerle Godley'ye baktı. "Bu sefer sensin, öyle değil mi?"

"Oturun, Bay Skinner."

"Kızımı bulmak için ne yaptınız?" Skinner'ın yanık tenli yüzü solgun görünüyor, gözaltlarındaki torbalardan onun zor bir gece geçirdiği belli oluyordu. Burnu şişmişti ve çenesinin başmüfettişin yumruk attığı tarafı kabarık görünüyordu.

"Çalışmalarımız sürüyor." Godley'nin yüzü duvar gibiydi. Sandalyeyi gösterdi. "Lütfen. Oturun."

Skinner hareket etmedi. "Ben onun babasıyım. Bana neler olduğunu anlatmalısınız. Buldunuz mu onu? Ondan bir haber alan olmuş mu?"

Mark Whittaker da ayağa kalkıp elini Skinner'ın omzuna koydu. "Otur, John. Önce formaliteleri halledelim, sonra konuşuruz."

"Bir şey mi öğrendiniz?" Skinner önce avukatına sonra tekrar Godley'ye baktı. Sert adam imajına rağmen gördüğüm bütün endişeli babalar gibi telaşlı ve endişeliydi. "Ne buldunuz?"

"Hiçbir şey," dedi Godley öncekinden daha yumuşak ve anlayışlı bir sesle. "Söz veriyorum, daha fazlasını öğrenir öğrenmez size haber vereceğim. Cinayetten tutuklusunuz, Bay Skinner. Şu anda önceliğimiz bu ama Gayle'le iletişim halindeyiz ve dosyayı detaylı olarak tekrar gözden geçiriyoruz. Gözden kaçan herhangi bir detay olmuşsa mutlaka bulacağız."

"Onlar denemediler bile." Skinner yutkundu. "Biliyorsun, işi savsaklıyorlardı."

"Oturun, Bay Skinner," dedi Godley bir kez daha ancak çabası yine sonuçsuz kaldı.

Derwent'in sabrı taşmıştı. Ayağa kalktı ve hızlı adımlarla masanın yanına gidip Skinner'ın iskemlesini arkasından tuttu ve dizlerini bükecek şekilde ona doğru hızla itti. "Kuralları biliyorsun, John. İşbirliği yap."

Mark Whittaker'ın bu duruma çok öfkeleneceğini sanıyordum ama o başını çevirip Derwent'e bakmadı bile. Whittaker müvekkilinin kulağına alçak sesle bir şeyler söyledi ve Skinner onu dinleyerek yerine oturdu. Godley kayıdı başlatması için Derwent'e başıyla işaret etti ve ardından her zamanki uyarılarla sorguya başladı.

"Size geçen hafta Brixton bölgesinde işlenen üç cinayet ve dün, dördüncü bir kişiye yönelik olarak gerçekleştirilen bir olayla ilgili sorular sormak üzere buradayız. Ayrıca bu kişiyle ilgili olarak kasten adam yaralama ve kişiyi hürriyetinden yoksun bırakma suçlamalarıyla da karşı karşıyasınız."

Skinner omuz silkti; sakin görünüyordu. "Bunları benim yaptığımı biliyorsunuz. Suçu kabul edeceğim. Şu işi hızlandırabilir miyiz?"

Suçüstü yakalanan Skinner'ın suçunu kabul etmek istemesi çok şaşırtıcı sayılmazdı ama yine de onun bunu herhangi bir konudan söz edermişçesine, sakince söyleyebilmesi bana tuhaf geliyordu. Mahkemede, kızının ortadan kayboluş hikâyesinden etkilenerek ona sempatiyle yaklaşacak bir hakime denk gelse bile, bir ömür boyu hapis cezasıyla karşı karşıya kalacağını biliyor olmalıydı. Cezaevine alışkın olanlar arasında bile, bu durumu böyle sakin karşılayacak çok suçlu bulunmazdı.

"Neden Birleşik Krallıktasınız Bay Skinner? Şu anda İspanya'da yaşıyorsunuz, öyle değil mi?"

"Bunun cevabını biliyorsun, Godley. Küçük kızım kayıp. Buraya onu bulmak için döndüm."

"Bunu nasıl yapmayı planlıyordunuz?"

"Onu kimin kaçırdığını bularak."

"Aramaya nereden başladınız?"

"Sizin başlamanız gereken yerden." Skinner eliyle yüzünü sıvazladı. "Gayle bana Cheyenne'in arkadaşlarının, onun internette konuştuğu bir yabancıyla tanışmaya gittiğini söylediklerini anlattı. Onun böyle bir aptallık yapabileceğini hiç tahmin etmezdim."

"Neden?"

"Siz de adamın bir pedo olduğunu en az benim kadar iyi biliyorsunuz da ondan. Adam kızımın ırzına geçmek isteyen sapığın teki, öyle değil mi?" Cümlenin sonunda Skinner'ın

sesi titrer gibi oldu. "Cheyenne'i kendisiyle buluşmaya ikna etti. Buluşma noktası olarak, Cheyenne'in güvenli olduğunu düşündüğü ve kendisinin de rahat davranabildiği bir yeri seçti. Onun bu bölgede yaşayan biri olduğunu anlamak için roket bilimcisi olmaya gerek yok. Sonuç olarak, ben de bölgedeki sapıkların listesini aldım ve onlara sorular sormaya başladım."

"Listeyi nereden buldunuz?"

"Yorum yok." Skinner'ın işbirliğinin bir sınırı vardı. Bize sadece zaten kanıtlayabilecek olduklarımızı veriyordu.

"Listeyi elde etmek için Brixton polis merkezindeki sivil bir görevliyi tehdit ettiğinizi biliyoruz. Onunla bağlantıya geçmenizi kim söyledi?"

"Yorum yok."

"Onun size verdiği listedeki isimlerden hangilerini hedef alacağınıza nasıl karar verdiniz?"

Yorum yok."

"Kurbanlar kızınızın son görüldüğü yere en yakın noktada yaşayanlardı, öyle değil mi?"

"Sanırım öyle."

"Cinayete kurban giden üç kişi -Barry Palmer, Ivan Tremlett ve Fintan Kinsella- öldürülmeden önce işkence görmüşlerdi."

"Bu doğru."

"Onlara siz mi işkence uyguladınız."

"Bu sizi şaşırttı mı?"

"Onlara neden işkence yaptınız?"

"Ne bildiklerini öğrenmek için. Yardımcı olmak istemiyor gibi görünüyorlardı. Ben sadece işe yarayacak her türlü bilgiyi hatırlamak için bir nedenleri olsun istedim."

"Onların kızınıza ne olduğunu bilmedikleri için sorularınıza cevap veremiyor olabileceklerini hiç düşündünüz mü?" diye sordu Derwent.

"Olur böyle şeyler, hayat işte," dedi Skinner yüzünde umursamaz bir ifadeyle. "Onlar hak ettiklerini buldular."

Ivan Tremlett'in gözleri oyulmuştu. Barry Palmer hadım edilmişti. Neden?"

"Siz de cezanın suça uygun olması gerektiğini düşünmüyor musunuz?"

Godley araya girdi. "İşledikleri suçlarla ilgili ayrıntıları nereden biliyordunuz? Bu bilgiyi sizinle kim paylaştı?"

"Kesinlikle yorum yok."

"Bay Skinner, dün öğleden sonra saat dokuzda, Camford Mews'ta, William Forgrave adında bir adamın evinde yakalandınız. Bu doğru mu?"

"Evet." Skinner'ın sesi donuktu.

"Ekipler içeri girdiğinde iki arkadaşınızla, Brandon Lennox ve Howard Lennox'la birlikte William Forgrave'e işkence yapıyordunuz."

Skinner omuz silkti. "Ona birkaç soru soruyorduk."

"Bu iki kişi, Barry Palmer'la konuşurken de yanınızda mıydı?"

"Yorum yok."

"Peki ya Ivan Tremlett?"

"Yorum yok."

"Fintan Kinsella?"

"Bunun cevabını zaten biliyorsunuz." Skinner yüzünde buz gibi bir ifadeyle hafifçe gülümsedi.

Godley taktik değiştirdi. "Kızınız cumartesi günü kayboldu. Siz Birleşik Krallığa ne zaman döndünüz?"

"Pazartesi günü."

"Bay Palmer da Salı sabahı öldü. Sizin biraz daha hızlı davranacağınızı tahmin ederdim."

"İşler her zaman hızlı yürümüyor." Skinner oturuşunu değiştirdi ama rahat edememiş gibi görünüyordu. "Listeyi alır almaz, o aşağılık heriflerin hepsiyle konuşmak istedim ama

acele etmemem gerekiyordu. Onları doğru zamanda ziyaret etmeli, gerekli düzenlemeleri yapmalı, yakalanmamalıydım ama işler planladığım gibi gitmedi."

"Çok profesyonelce," dedi Derwent.

"Siktir git."*

Godley onu duymamazlıktan geldi. "Ivan Tremlett'i de aynı gün, öğleden sonra öldürdünüz."

"Bu doğru."

"Fintan Kinsella'yı da Perşembe sabahı."

"Hmm." Skinner başını çevirdi.

"Sorun nedir, Bay Skinner?"

"O papaz. Ona olanlar hoşuma gitmedi. Konuşmaya başlar başlamaz onun bu işle bir ilgisi olmadığını anlamıştım ama onu bırakırsam polise giderdi. Kalıp neler olduğunu izlemedim. Tek bildiğim onun icabına bakıldığı."

"Kendisi yüzünden vuruldu," dedi Derwent soğuk bir sesle.

"En azından, artık daha iyi bir yerde." Skinner hâlâ huzursuz görünüyordu. Cheyenne'in bir Katolik okulunda okuduğunu hatırladım. Fintan Kinsella cinayetinde dikkatimi çeken isteksizliğin nedenini şimdi anlıyordum.

"Onları sizi içeri almaya nasıl ikna ettiniz?"

Skinner bir kez daha köpek dişlerini göstererek sırıttı. "Bunu anlamadınız mı?"

"Kılık değiştirdiniz." Dikkati üzerime çekmek istemiyordum ama bir anda kendimi tutamamıştım.

Skinner oturduğu yerde dönüp bana baktı. "Şahsen ben değiştirmedim ama evet. Çok haklısın. Ayrıca tuhaf ama bu işe yaradı. İnsanlar bu devirde bile hâlâ üniformalara güveniyor. Bir minibüsle bir kasketin kaç kapıyı açabileceğini görsen şaşarsın." Skinner tekrar Derwent'e döndü. "Kendinle gurur duyuyor musun? Oradaki senin eserin."

Skinner'ın benim yüzümden söz ettiğini anlayınca kıpkırmızı oldum. Derwent başını iki yana salladı. "Bunun tek sorumlusu sensin, John. Sen orada olmasan biz de orada olmayacaktık. Bu konuda kesinlikle sorumluluk kabul etmiyorum."

Bu tam Derwent'e göre bir cevaptı. Skinner Derwent'i sinirlendirmeye çalışmaktan sıkılmış gibi görünüyordu.

"İşimiz bitti mi? Ben üzerime düşeni yaptım. Size bana kimin yardım ettiğini söylemeyeceğim. Hiçbir şeyi açıklığa kavuşturmadım ama siz de üzerinize düşeni yapmadınız." Skinner gözlerini gözlerine dikip masanın üzerinden Godley'ye doğru eğildi. Yardım isterken sesindeki çaresizlik gerçekti. "Tanrı aşkına biraz merhametli ol. Seni hiç sevmedim ama polis olarak her zaman saygı duydum. Eğer baştan beri Cheyenne'i bulmaya çalışan sen olsaydın, o şimdiye kadar çoktan evine dönmüş olurdu. Benimle uğraşmayı bırak ve çok geç olmadan onu aramaya başla."

Birden neler olduğunu anlamıştım. Skinner kızı için kendini feda ediyordu. Bu, avukatının sorgu boyunca hiç araya girmemesini de açıklıyordu. Skinner'ın ona Godley'nin yolunu mümkün olduğu kadar az engel çıkarması yönünde direktif verdiği ortadaydı. Bu ayrıca Skinner'ın ona yönelttiğimiz bütün suçlamaları itiraz etmeden kabul etmesini de açıklıyordu. Skinner onurlu davranmış ve suç ortaklarını bu işin dışında tutmak için elinden geleni yapmıştı ve hiç şüphesiz Godley'den hâlâ nefret ediyordu. Skinner ondan nefret ediyor ama aynı zamanda, onun yardımına ihtiyaç duyuyordu.

Godley'nin yüzünde ümitsiz bir ifade vardı. "Elimizde yeteri kadar ipucu yok, John. Üzgünüm. Onu evine, Gayle'e götürmek için elimden geleni yapacağım."

"O hayatta. Onun hayatta olduğunu düşünüyorsun, öyle değil mi?"

Godley ona bu konuda ümit veremeyecek kadar dürüsttü. "Aksini gösteren herhangi bir kanıta ulaşmadıkça onun hayatta olduğuna inanacağım ve sonunda ne olursa olsun, onu kaçıran kişiyi bulup adaletin önüne çıkaracağım."

Skinner yüzünü buruşturdu. "Adalet. Sen adalet hakkında ne bilirsin ki? Onu birkaç yıllığına bir cezaevine ya da bir akıl hastanesine göndereceksin. Onu oraya kapatacak ve karşılığında para bile almadan ona günde üç öğün yemek ve eğlence vereceksin. İnsanları nasıl cezalandırdığınızı gördüm. Bunun hiçbir anlamı yok. Bu adalet değil." Skinner ağzını bu kelimeden temizlemek istermiş gibi yere tükürdü.

Derwent sandalyesini geriye iterek ayağa fırlamıştı ki Godley onu durdurdu. "Hayır Josh. Yapma."

"Bul onu, Charlie. Bul onu ve bana onun kim olduğunu söyle. Gerisini ben hallederim."

"Dur John," diye uyardı Mark Whittaker. "Daha fazlasını söyleme."

Skinner onu duymazlıktan geldi. "Tıpkı son birkaç gündür yaptığım gibi. Gerekeni yapmak. Gerçek adalet budur. Sokak adaleti."

Godley meraklı gözlerle ona bakıyordu. "Yaptığını düşündüğün şey bu muydu, John? Adalet mi dağıtıyordun? Sana hakimden ve jüriden daha doğru bir karar verdiğini düşündürten nedir?"

"Yılların tecrübesi." Skinner sesini alçalttı. "Sakın bana böyle bir güce sahip olmayı istemediğini söyleme, Charlie. Parmağının tek bir hareketiyle yapabilecek olsan, birkaç kişiyi temizlemeyeceğini söyleme bana."

"Yapacağın bu mu? Cheyenne'i kaçıran bu kişiyi öldürtecek misin?"

"Er ya da geç." Bu kısacık cevabın altında yatanları düşününce ürperdim.

"Böyle bir şey yapabilecek bir durumda olmayacaksın," dedi Derwent yumuşak bir sesle. "Cezaevindeyken ne başarabileceğini sanıyorsun?"

"Senin başarabileceğinden çok daha fazlasını." Skinner'ın ellerini birden masaya indirmesiyle irkildim. "Onu benim için

bulacaksın Charlie ve bulduğunda, gerçek bir hesaplaşma yaşanacak. O adam, senin hukuk ve insan hakları saçmalıkların olmadan, kızıma yaptıklarının bedelini ödeyecek. Onu canlı ele geçirmeyi başarsan bile... Ben onun öncelikle kızımı kaçırdığı için cezalandırılmasını istiyorum ve bu cezanın benim istediğim şekilde verilmesini sağlayacağım. Beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Tam bu anda, başımın birkaç santim ötesinde, biri kapıya vurdu. Godley'nin işareti üzerine kalkıp kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Keith Bryce koridorda, nefes nefese bir halde bekliyordu. Bryce her zaman mutsuz görünürdü ama bu sefer yüzünde gerçekten korkunç bir çaresizlik ifadesi vardı.

"Patron gelebilir mi?"

"Bu bir ölüm kalım meselesiyse, evet."

"O halde onu çağırsan iyi olacak."

Kapıyı aralayıp yavaşça içeri süzüldüm ve Godley'ye baktım. Ona çağrıldığını söylememe gerek yoktu: Godley zaten ayağa kalkmak üzereydi.

"Sorguya sıfır-dokuz-kırk-üçte ara verildi. Başmüfettiş Godley odadan çıkıyor."

Kapı Godley'nin arkasından kapandı ve ben tekrar yerime oturdum. Üç adam da sağ omzumun hemen yanındaki tahta kapıya gözlerini dikmiş, sessizce Godley'nin dönüşünü beklerken kendimi fazlasıyla göz önünde hissediyordum. Bana yıllar gibi gelen birkaç dakikadan sonra Godley kapıyı tekrar açtı ve içeri girdi. Gözleri doğruca Skinner'a yönelmişti ve bakışları, bir açıklama yapmasına gerek olmadan, her şeyi anlatmaya yetiyordu.

"John, çok üzgünüm."

Bu cümleyi duyar duymaz Skinner -Metropolitan Polis Departmanı'nın en çok aranan suçlusu, halkın korkulu rüyası, sadece bu hafta üç kişinin vahşice katledilmesi emrini bizzat vermiş olan acımasız, duygusuz cani- ağlamaya başladı.

İKİNCİ KISIM

'Evime gelir misin?' diye sordu Örümcek Sineğe.
'Hayatında karşılaştığın en tatlı küçük evi görmeye;
Evime giden yol kıvrılan bir merdivenin tepesinde,
Ve orada sana gösterecek çok ilginç şeylerim var geldiğinde.'

'Ah, hayır, hayır," dedi küçük Sinek, 'sorma bana boşuna,
Biliyorum o kıvrılan merdivenden çıkanların inmediğini bir daha aşağıya.'

Mary Howitt

On Üçüncü Bölüm

Cuma

MAEVE

Geride kalmamak için acele ederek, Godley'nin peşinden, soğuk ve kasvetli bir avluya açılan kapıdan geçtim. Derwent hemen arkamdan geliyordu. Avlu, zamanında depoyu işleten şirketin park yeri ve yükleme alanı olarak kullanılmıştı. Şirket uzun zaman önce buradan ayrılmış ve arkasında bıraktığı park yeri çizgileri iyice aşınıp silikleşmişti. Betonun çatlaklarından yükselen otlar, eteğimin ucundan dolanıp saçlarımı yüzüme doğru savuran hafif rüzgârda sallanıyordu. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp önümde yükselen depo binasına baktım. Depo da bana aynı dik bakışlarla karşılık verdi. Binanın birçok noktasında tuğlalar ortaya çıkmış, duvardaki sıva ufak tefek olup dökülmüştü. Giriş katındaki, sık demir parmaklıklarla korunanlar da dahil olmak üzere pencerelerin çoğu kırıktı. Yükleme bölümünün kepenginin üzerindeki zincirle kilide gerçekten hiç gerek yoktu. Kepenk bir daha asla yerinden oynayamayacak kadar paslı görünüyordu. Ne var ki martıların, yüksek pencerelerin kenarlarında ötüşüp dolaşan

güvercinlerin ve tabii ki fareler, örümcekler ve diğer böceklerin içeri girebileceği başka kapılar da vardı.

Avlunun gölgede kalan uzak bir köşesinde, yas tutuyormuş gibi bir araya toplanmış ufak bir grup duruyordu. Godley onlara doğru yöneldi ve biz yaklaştıkça grubu oluşturan karanlık gölgeler birbiri ardına başlarını çevirip bize bakmaya başladılar. Oradaki herkesin benle ya da Derwent'le değil başmüfettişle ilgili olduğunu bilmesem bakışlardan rahatsız olabilirdim. Derwent hâlâ bir iki adım arkamdan geliyordu ve ben arkamı dönüp ona son gelişmeler hakkında ne hissettiğini sormamak için kendimi zor tutuyorum. Yolda ne o ne de Godley konuşmamışlardı. Buraya kısa zamanda varmış olmamıza rağmen, yol çok uzun sürmüş gibi hissediyordum.

Önümüzdeki grubun içinde bizim ekipten dört kişi vardı. Dördü de suyun içindeki bir yağ birikintisi gibi bir araya toplanmış, birlikte duruyorlardı. Grubun geri kalanıyla birlikte ama onlardan farklı olduklarının örtük bir sergilenişiydi bu. Diğer beş kişi yüzlerinde farklı şiddette sıkıntı ve düşmanlık ifadeleriyle dağınık olarak duruyorlardı. Tam ortalarında, tek başına duran Müfettiş Dedektif Redmond vardı. Onu son gördüğümden beri geçen iki saat içinde birkaç yıl birden yaşlanmış gibi görünüyordu. Yüzü sanki içine göçmüş, derisi günlerdir süren dayanılmaz bir gerginliğin yerini alan hayal kırıklığıyla aşağı doğru sarkmıştı.

"Evet?" Godley'nin ses tonu cesaret verici değildi. Marla yutkundu ve ardından kendini toparlayıp cevap verdi.

"Ekibinizi Cheyenne'in kaybolduğu bölgeyle ilgili bir fikir edinebilmeleri için buraya getirmek istedim. Planımız buydu: bölgeyi tekrar gözden geçirecek, yeni bir şey olup olmadığına bakacaktık."

Godley başını sallarken Marla ağzı kurumuş gibi diliyle dudaklarını ıslattı.

"Buraya kırk beş dakika önce geldik. Onlara etrafı gösterdim. Binaların tamamının içine girmedik çünkü bazıları oldukça tehlikeli."

"Tabii daha önce araştırılmışlardı," dedi Godley Marla'nın cümlesini tamamlar gibi.

"Tabii ki. Olay yeri inceleme ekibi her yeri, oda oda aradı."

"Ne zaman?"

"Geçen Pazar günü."

"Fotoğraf var mı?"

"Evet. Şimdiki haliyle karşılaştırabilir ve bir farklılık olup olmadığını kontrol edebiliriz."

"Güzel." Başmüfettişin tavırlarından, duruşundaki, başını tutuşundaki bir şeylerden sabırsızlanmaya başladığı anlaşılıyordu. Bunu Marla Redmond da fark etmiş olmalıydı ki fazla oyalanmadan anlatmaya devam etti.

"Ana depoyu gözden geçirmek için dağıldık." Parmağıyla gösterdi. "Şu arkanızdaki bina. İçinde eski yük paletleriyle birkaç parça eşyadan başka bir şey yok. Oranın zaman zaman sokak serserileri tarafından pansiyon olarak kullanıldığını düşünüyorum ama daha önce de söylediğim gibi pek rahat bir yer değil."

"Gece kulübü etkinliği burada mı yapılmış?"

Marla diğer tarafa döndü. "Etkinlik, depoların şu kısmında yapılmış. Bunlar ofis binalarıymış. Şu ikinci kattaki kantinmiş ve kulüp de orada kurulmuş. Tavan ışık takabilecekleri kadar alçak ve içeride bar olarak kullandıkları bir servis alanı bulunuyor."

Marla'nın gösterdiği yerdeki pencerelerde alüminyum folyo vardı. "Bunu onlar mı yapmış? Camları kapatmak mı istemişler?"

Marla Godley'nin arkasından bana doğru baktı ve evet der gibi başını salladı. "Gizlilik ve içeriden sokak ışıklarının görünmesini engellemek için, sanırım. Odanın diğer tarafı boş bir duvara bakıyor."

"Bugün onaya çıkmak mı?" diye sordu başmüfettiş. *Tekrar konuşmak istemediğim şu konuya dönmeliyim, Marla...*

"Çıkmak istemeyebilir." Marla yutkundu. "Deponun giriş katından binanın bu kısmındaki ofislere çıkan bir merdiven var. Merdivenin ortalarına doğru bir pencere açılmış ama dışarı değil, içeri bakıyor. Depo işçilerinin kullandığı dinlenme odası, sadece bu noktadan güneş ışığı alabiliyor. Bu buradaki tek kırık olmayan pencere ama örümcek ağları ve tozla kaplanmış; yani bakınca diğer taraf görünmüyor."

"Yine de biri görmüş."

"Doğru. Evet. Sizin ekipmanlılardan biri bu camdan bakıp ve bir cansız beden gördü."

"Yerde mi? Bir sandalyede mi?"

"Kız bir koltuğun üzerinde. Battaniyeye sarılmış." Marla'nın yüzü bir an buruşur gibi oldu ve sonra hemen toparlandı. Bu o kadar kısa sürede olup bitmişti ki, neredeyse hayal görmüş olduğunu düşünecekti. "Artık biri onun yanına gönderiyorum."

"Benim değil. Glen'i bekleyeceğim." Godley'nin kısacık cevabından bu konunun tartışmaya açık olmadığı anlaşılıyordu. Müfettiş tamam der gibi başını salladı. Belki o da benim gibi Godley'nin onu görmek konusundaki isteksizliğini hissetmişti.

"İki aramada dinlenme odasına da bakılmış mıydı? Cheyenne'in cansız bedeninin başından beri orada olmadığından emin misiniz?" diye merakla sordu Derwent.

"Orda yoktu. Cheyenne burada değildi. En azından Pazar günü için bunu söyleyebilirim."

Artık çiğ ve kırık kapılara bakan Godley Marla'ya döndü.

"Bu yer o günden beri açık mı duruyordu? Bunu doğru mu anlıyorum? İsteyen herhangi biri günün ya da gecenin herhangi bir saatinde buraya girmiş olabilir mi?"

Marla derhal savunmaya geçti. "Olay yeri incelemesini ta-

mamladık ve bölgeyi boşalttık. Benim, buranın güvenliğini sağlamak için gereken ekstra desteğini talep edebileceğim kadar yetkim yok ve depolar, arsayı altı yıl kadar önce satın alan bir bankaya ait. Arsanın üzerindeki binaların hepsi bir şey gelip gelmediği onların umurunda bile değil. Onlar sadece burayı bir müteahhide satmak için bölgenin imar durumunun değiştirilip konut alanına çevrilmesini bekliyorlar. Bu arada binalara ne olduğunun onlar için bir önemi yok."

"Evet ama buradaki sorunu görebiliyorsunuz, öyle değil mi? Şimdi onun buraya ne zaman ya da kim tarafından atıldığı hakkında en ufak bir fikrimiz bile olmayacak." Godley'nin saklamak için hiçbir çaba göstermediği bıkkınlığı karşısında irkildim. Neyse ki bu sözler bana yönelik değildi.

"Bunu anlıyorum ama-"

"Bu güne kadar kızın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrimiz olmadığını da anlıyor musunuz? Cheyenne'in buraya gelmiş olduğunu da biliyorduk. Onun cansız bedeninin de burada bulunmuş olması bize hiçbir yeni bilgi sağlamıyor ki elimizde zaten takip edebileceğimiz herhangi bir ipucu yoktu."

"O halde öncekinden daha kötü bir durumda değiliz."

Sormuş olsa ona Godley'ye cevap vermenin iyi bir fikir olmadığını söyleyebilirdim. Godley sesini yükseltmedi ama bunu yapmasına zaten gerek yoktu. Ofise ağzından çıkan her kelimeye sinmişti ve şu anda tamamen Marla Redmond'a odaklanmış haldeydi.

"Tabii kızın ölmüş olması ve bizim bunu yapan kişi ya da kişileri bulmaya biraz olsun yaklaşmamış olmamız dışında. Çok kısa bir süre önce bir bahçıvanın hayatının tek evladının ölmüş olduğunu söylemek zorunda kalmam dışında. Artık bir cinayetle karşı karşıya olmamız ve bunun devamının gelmemesi için dua etmekten başka yapabileceğimiz hiçbir şey olmaması dışında."

"Başka ne yapabilirdim ki? Biliyorsunuz, elim kolum bağlıydı. Siz bu işin benim kontrolümde olmadığını en iyi anlayacak insanlardan birisiniz."

Godley ona doğrudan cevap vermedi ama sessizce arkasını dönmesine bakılırsa öfkesinin sadece Marla Redmond'a değil, aslında ikisini de yüzüstü bırakan patronlara yönelik olduğunun farkına varmış olmalıydı.

"Glen'i arayabilir misin? Buraya ne zaman gelebileceğini öğren."

Derwent telefonunu çıkarıp rehberi karıştırmaya başladı. Godley uzaklara bakmaya devam ederken Müfettiş Dedektif Redmond dönüp, attığı her adımda betona saplanan topuklu ayakkabılarıyla binaya doğru ilerledi. Onun için üzülüyordum ama Godley'nin her zaman adil davranmaya çalıştığını da biliyordum. Er ya da geç biraz sakinleşecek ve sonuç 'idare eder'den bile korkunç derecede uzak olsa da, Marla'nın elinden gelenin en iyisini yaptığını anlayacaktı.

Bizim ekipten olanların yanına gittim. "İşte bu çok iyi oldu."

"Colin kızı bulduğunda burada olmalıydın," dedi Harry Maitland yüzünde kederli bir ifadeyle. "Ortalık resmen birbirine girdi. Redmond kızı *onlardan* birinin bulmadığını duyunca, sanki bu durumu değiştirirmiş gibi çığlık çığlığa bağırmaya başladı." Maitland başparmağıyla zarifçe Brixton'dan gelen ekibi gösteriyordu ve gruptakilerin hiçbiri bunu kaçırmamıştı. Bana el sallayan Henry Cowell'a başımla selam verdim. Birazdan gidip onunla konuşurum diye düşünürken bir yandan da Rob'u görmeye çalışıyordum. Merkezden Marla Redmond'la birlikte çıkmıştı ve şu anda burada, diğerleriyle birlikte olmalıydı. Colin'in diğer tarafına geçtim. O böyle bir soru karşısında şüphelenmeyecek kadar bu işlerden uzaktı ama Harry Maitland sorumu duyar duymaz bir şeyler döndüğünü anlardı.

"Rob buralarda mı?"

"İçeride." Colin cesedin bulunduğu binayı gösterdi.

İşe önde başlamak istedi herhalde diye geçirdim içimden. Colin'e teşekkür ettim ve iki tarafın da memnuniyetsiz bakışları altında Ağır Suçlar ekibiyle bölge emniyeti arasındaki derin uçurumu aşarak Cowell'la biraz şakalaştım. Cowell her zamanki kayıtsızlığıyla, Cheyenne'in cansız bedeninin bulunduğu yer konusundaki tuhaflıklara omuz silkerek ve bizim ekipten kendisine yönelen bakışlara da umursamazlıkla karşılık verdi.

Doktor Hanshaw da hemen arkamızdan yola çıkmış olmalıydı çünkü biz Cowell'la konuşabileceğimiz oldukça sınırlı sayıdaki konunun sonuna ulaşamadan o ve asistanı Ali olay yerine geldiler. Doğruca kendilerini karşılamak üzere bekleyen Godley'nin yanına gittiler ve boş arazinin orta yerinde durdular. Rüzgâr, Hanshaw'ın seyrek saçlarını havalandırıyor, pardösüsünün eteklerini sağa sola savuruyordu. Godley olay hakkında bildiğimiz birkaç ayrıntıyı anlatırken Hanshaw, sırtını kamburlaştırıp başını avlanan bir balıkçıl gibi öne eğerek onu dinledi. Hanshaw'un gelmesiyle kendimi görecek olduklarıma hazırlamakta ne kadar zorlandığımı fark etmiştim. Farkında olmasam da başmüfettişin Cheyenne'den geriye kalanların bulunduğu olay yerine gitmekteki isteksizliği beni bu ana kadar rahatlatmıştı.

Godley tekrar yanımıza geldi. "Biz hazırız. Oranın fazla kalabalık olmasını istemiyorum. Eğer onu daha önce gördüyseniz ya da orada olmak için bir nedeniniz yoksa kendinize yapacak başka bir iş bulun."

Görünüşe bakılırsa olay yerine bizden önce gelenlerin hepsi Cheyenne'in cansız bedenini görme fırsatını yakalamıştı. Godley, Doktor Hanshaw ve asistanı, Marla Redmond'ın geçtiği kapıya doğru çıkan rampayı tırmanırlarken kimse onlara katılmak için birbiriyle yarışmadı. Ben bu gruba katıl-

mamın uygun olup olmadığına karar vermeye çalışırken Derwent beni ileri doğru hafifçe itip peşlerinden gitti.

"Burada durup boş boş etrafını bakınmayı bırak. Kemiğim. Gelecek misin, gelmeyecek misin?"

"Gelmem doğru olur mu bilemediğim için-"

"Tabii, tabii." Derwent kapıyı açıp benim için tuttu. Acele ile kapıdan geçip rahatsız edici, güvencin pisliği ve kurumuş sümük lekeleri, beyaz fayanslı bir merdiven boşluğuna geldim.

Ensemin yanıklarının ıssız seslerini duyabiliyordum. Seslerin geldiğim yöne doğru dönüdüm ve yetişmek için hızlı adımlarla ilerledim.

"Bu çok hoş, öyle değil mi?" dedi hemen arkamdan Derwent, sohbet eder gibi keyifli bir sesle. "En eğlenceli yerlere bir gidiyorum." Durup kulağımı yakaladı ve beni sertçe kemirdi. "Dikkat et."

Geğirdim.

Kulağımı ovuşturdum. "Bir daha beni kendimden kurtardığımızda daha az sadistçe davranabilir misiniz?"

"Birlerle gülen her yıl muhabbettir."

"Ben öyle düşünmüyorum."

Derwent cevap vermek yerine beni hain kurt gülüşüyle ödüllendirdi. Ayağımı bastığım yere daha çok dikkat ederek yanıklarımın ıssız seslerini izledim ve iki köşeyi daha döndükten sonra diğerlerinin yanına vardım. Godley çift kanatlı bir kapının tek tarafını açtı. Sırayla oradan geçerek iki tarafında kapılı koridor bulunan uzun ve karanlık bir koridora girdik. Burası adeta bir kâbustan fırlamış gibiydi. Derwent uzanıp duvarlıktaki düğmeleri denedi ama floresanlarda bir hareket olmadı.

"Elektrik yok."

"Kalıp için jeneratör kullanmışlardı," diye hatırlattım Derwent'e.

Koridorun en sonunda zorlukla kadar açık bir kapı vardı. Kapıdan dışarıya yayılan oluz güney yağı kanyonundaki duvarda gri renkli soluk bir kare oluşturuyordu. Koridor bir an için zekice kararak ve sonradan Marla Redmond olduğunu anladığım bir kararla bize doğru bakarak girişe doğru yürüdü. Marla elini kaldırdı.

"Dikkatli yürüyün," diye uyardı Godley. "Kimsenin burdan kırık bir bilekle çıkmasını istemiyorum."

"Ben önden giderim," diye gönüllü oldu Derwent.

Doktor Hanshaw çantasını açıp bir fener çıkardı. "Al şunu."

Koridorun ortasından, tek sıra halinde ilerledik. Gözlerim ışığın yokluğuna alıştıkça yerlerdeki çöpleri ve binayla bir ilişkisi terkedilen duvarlara rastgele asılmış notları seçebiliyordum. Bunların geçmişteki bulgularla bir şekilde içinde yankılanışında insanı huzursuz eden bir şeyler vardı.

"Bizi bulduğunuz," dedi müfettiş anlamsız bir şekilde. Parmağıyla gösterdi. "Burası dinlenme odası."

Burası büyük, karanlık ve son derece sevimsiz bir yerdi. Doktor Hanshaw onu görmemiş gibi Müfettiş Dedektif Redmond'un yanından geçip odanın içindekileri incelemeye başladı. Biraz arkada kalıp önce diğerlerinin içeri girmesini bekledim. Bu ana, ölümü tüm gerçekliğiyle görmenin o ilk şokuna bir türlü alışamıyordum. Bunu şok edici bulmadığım gün, istifa edeceğim gün olacaktı.

Patolog fenerini Derwent'ten geri aldı ve çalışmaya başlamadan önce duvara dayalı durun, leketli, naylonu kontrole doğru eğilip orada yatan şeye baktı. Derwent'in yanında durup Rob'a baktım. Yüzünde çok cıddi bir ifade vardı. Bir intikam meleği gibi dimdik durmuş, kanı cansız bedenine bakıyordu.

"Onunla kalmışsın," dedi Godley, Hanshaw ve asistanının dikkatini dağıtmamak için alçak sesle Rob'a.

"Olay yerini boş bırakmak istemedim." Sonra kendi kendine konuşur gibi cılız bir sesle ekledi. "Tabii onun yalnız kalmasını da..."

Derwent bunu duyar duymaz, tavşan görmüş bir av köpeği gibi kaskatı kesilip kulaklarını dikti. "Çok iyisin ama onun yalnız olup olmadığını umursadığını sanmıyorum, dostum. Kız ölü."

Godley dönüp ona ters ters baktı ama Rob'un kimsenin korumasına ihtiyacı yoktu.

"Haklısın, kız ölü ve ben yarım saat sonra Müfettiş Dedektif Redmond'la birlikte gidip annesine kızının öldüğü haberini vereceğim. Ona hiç olmazsa kızına hak ettiği gibi saygı gösterdiğimizi, hayatını kurtarmak için çok geç kalmış olsak da ona elimizden geldiğince göz kulak olduğumuzu söyleyebilmek istiyorum. Bunun ileride bir gün o anları hatırladığında onun için bir teselli olabileceğini düşünmek istiyorum."

"Çok düşüncelisin. Modern polis gücü de böyle olmalı, öyle değil mi?" Derwent kelimeyi düzeltti. "Polis *departmanı*. 'Güç' kelimesini kullanamayız çünkü insanlar bizim agresif olduğumuzu düşünebilir."

"Seni akrabalarına sevdikleri insanların ölüm haberlerini vermeye göndermemenin bir nedeni vardı, Josh," dedi Godley ağır ağır. "Görüyorum ki hiç değişmemişsin."

Derwent biraz bile utanmış gibi görünmüyordu. "Pek değişmedim."

Hanshaw'ın ne yaptığını daha iyi görebilmek için biraz kenara çekildim. Hâlâ feneri cesedin üzerinde gezdiriyor, onu santim santim, dikkatle inceliyordu. Işığının düştüğü noktanın şaşırtıcı parlaklığı bir tırnaktaki soyulmuş oje, kıvrık kirpikler arasındaki bir göz bebeğinin ışıltısı ya da toprağa bulanmış bir kulakta parlayan küpe gibi detayları aydınlatıyordu. Gözlerimi kapadım, bakışlarımı dans eden ışıktan uzağa çevirdim ve tekrar ona baktım.

Cheyenne'in cansız bedeninin etrafına sarılmış olan yün battaniyenin altından görünen çıplak ayaklar. Battaniye eski görünüyordu: üzerinde Cheyenne'e olanlarla ilgili olamayacak kadar eski görünen solmuş lekeler vardı. Battaniye, genellikle bisiklet askısına konan eşyayı yerinde tutmak için kullanılanlara benzeyen bir elastik bağcıkla orta yerinden bağlanmıştı. Battaniyeyi incelemeyi bırakıp, bakışlarımı altında durana yönelttim. Ayaklar. Cheyenne'in ayakları küçük ve biraz da tombuldu. Ayak parmakları kısacıktı ve tırnaklarında ışık vurdukça parlayan bir oje vardı. Tabanları pek seçilemiyordu ama gölgenin neden olacağından daha koyu renk görünüyorlardı. Ayaklarındakinin toprak olabileceğini düşünüyordum. Acaba Cheyenne ölmeden önce arkamda uzanan bu koridorlarda yürütülmüş, taşların, cam kırıklarının, yukarıdan düşen kuş tüylerinin ve fare pisliklerinin üzerine basmış, karanlık odalarda, bitmeyen geçitlerde, bu terkedilmiş deponun içindeki kâbusta kovalanmış mıydı? Marla'nın kendinden emin bir şekilde her yerin, santim santim arandığını söylemesine rağmen, acaba Cheyenne başından beri bu binadan hiç çıkmamış mıydı? Yüzünde ciddi ve sert bir ifadeyle etrafı süzen Godley'ye baktım. O da benimle aynı şekilde düşünmüş olmalıydı. Avluda o kadar sınırlenmesinin nedeni de buydu. Yarım yamalak yapılmış bir iş: ölü bir kız.

Battaniyenin diğer tarafında, Cheyenne'in kafasını ve ellerini görebiliyordum. Elleri gevşekçe birbirine kenetlenmiş, parmakları içeri doğru kıvrılmıştı. Biraz daha dikkatle bakınca, bukleden çok fare kuyruklarını andıran, dağınık, bal rengi saçları gördüm. Cansız yüzü, kanepenin parlak turuncusunun yanında çarpıcı derecede beyaz görünüyordu. Cheyenne'in tanıdık yüz hatları rahatça görülebiliyordu. Yüzünde ezik ya da yara yoktu ve ceset henüz şişmeye başlamamıştı. Ailesine onun huzurlu göründü-

gü konusunda yalan söylemek zorunda kalmayacaktık çünkü o gerçekten öyle görünüyordu. Bir battaniyeye sarılmış, saçı başı dağılmış, toz toprak içinde ve ölü ama huzurlu.

Hanshaw feneri Ali'ye uzattı ve Ali cesedin üzerine mümkün olduğu kadar çok ışık düşmesi için feneri yukarıya kaldırıp, patoloğun omzundan aşağı doğru hafif bir açıyla tuttu.

"Buraya ışık getirebiliriz," dedi Godley ve Hanshaw arkasını bile dönmeden tek elini kaldırdı.

"Şu anda gerek yok. Bu şekilde çalışabilirim. Ceset kaldırıldığında etrafı daha iyi görmek isteyebilirsiniz ama benim buradaki işim fazla uzun sürmeyecek. Kısa bir muayeneden sonra onu alıp götüreceğiz."

Hanshaw eldivenli elleriyle battaniyeyi yavaş yavaş açmaya başladı.

"Kolları da bir elastik bağcıkla bağlanmış," dedi yüksek sesle, arkasını dönmeden. "Bacaklar bağlı değil. Kız çıplak. Kaburgalarda ve boyunda birkaç morluk. Bacakların iç kısmında ve dizlerde parmak izleri." Hanshaw iyice eğilip, daha yakından baktı. "Olası cinsel saldırı. Tecavüz kiti yapacağım."

Derwent yana doğru eğilip Cheyenne'in cansız bedenine baktı ve hızla başını çevirip yalpalayarak odayı geçtikten sonra orada olduğunu fark etmemiş gibi çerçeveye çarparak kapıdan çıkıp gitti. Belki Derwent de o kadar sağlam değildi. Godley mermer bir heykel gibi hareketsiz, soğuk ve uzak görünüyordu.

Hanshaw hızlıca birkaç fotoğraf çektikten, kanıtları korumak için Cheyenne'in ellerine ve ayaklarına poşetler geçirdikten ve kan ve diğer vücut sıvılarından örnekler aldıktan sonra işini tamamlamak üzereydi. Telaşlı değildi ama hızlıydı. Dikkatliydi ama kendinden son derece emin görünüyordu. Cesedin bize söyleyeceği bir şey varsa, o bunu mutlaka bulacaktı.

Yeteri kadar gördüğüme karar vererek odanın arka tarafına çekildim. İçeride, turuncu koltuk dışında neredeyse hiçbir eşya yoktu. Köşede üç ayağı tavana bakan ve biri çoktan kay-

bolmuş olan ters dönmüş bir sehpa duruyordu. Birileri içeri sarhoş gibi bir yana doğru eğik duran, oturma yeri düştü düşecek bir ofis sandalyesi getirmişti. Tekerlekli ofis sandalyesi bana Ivan Tremlett'i hatırlatınca midemde birden bir bulantı hissettim. O kadar kan bir hiç için dökülmüştü. John Skinner da bizim kadar başarısız olmuştu. Onun bu durumu da çocuğunun kaybı kadar katlanılmaz bulacağından emindim.

Kulağımın dibinde bir ses, "İyi misin?" dedi.

Yerimden sıçradım. "Beni korkuttun." Kaşlarımı çatıp Rob'a baktım. Fısıltıdan daha yüksek bir sesle konuşamasam da yüzümdeki ifade ne kadar kızdığımı anlatmaya yeterdi.

"Üzgünüm. Sessiz olmaya çalışıyordum."

"Bunu başardığını söyleyebilirim." Önümüzdeki sahne bir yağlı boya tablo gibiydi: aydınlık ve karanlık, uzanan bir genç kız figürü ve onu inceleyen gölgeler. Bir Rembrandt diye düşündüm, okuldaki sanat tarihi kitabında gördüğüm, merkezinde kadavra olarak kullanılan bir ceset bulunan, benzer bir resmi hayal meyal hatırlayarak. O zaman bile, bu resme bakmak hoşuma gitmemişti. Bir gün, bunun işimin bir parçası olacağını o zaman asla tahmin edemezdim.

"Ürkütücü, öyle değil mi?" Rob kıyamet sonrası modasında son nokta olarak tanımlanabilecek dekoru dikkatli gözlerle süzerek etrafına bakındı. "Derwent'e ne oldu?"

"Midesine kramplar girdi." Rob'un yüzünde beliren muzip gülümsemeyi görünce durumun uygunsuzluğuna rağmen ona aynı şekilde karşılık vermekten kendimi alamadım. Bu kadar insanın içinde odadan çıkmak zorunda kalanın Derwent olması harikaydı. "Sanırım koridorda."

"Gidip ona kendini ne kadar 'güçlü' hissettiğini sormalıyım." Gerçekten gitmek üzereydi ki Rob'u kolundan yakaladım.

"Tanrı aşkına, onu kışkırtma. Bu konuda beni uyaran sendin."

"Evet ama bunun benim için de geçerli olduğunu söylemedim." Rob'un yüzündeki gülümseme birden kayboldu. "Bu gerçekten moral bozucu, öyle değil mi?"

"Bunu bekliyorduk. Cheyenne ortadan kayboleli uzun zaman olmuştu."

"Hmm. Onun başından beri burada olduğunu sanmıyorum. İçerisi oldukça soğuk ama yine de bir miktar çürüme gerçekleşirdi, öyle değil mi?"

"Bilmiyorum. Hanshaw yakında öğrenir."

"Mezar hırsızı," dedi Rob.

Bunu ben de sık sık düşünürdüm ama böyle yüksek sesle söyleyince kendimi ona haksızlık yapıyormuşuz gibi hissetmiştim. "O sadece işini yapıyor."

"İş demişken, Skinner nasıldı?"

"Cheyenne'in bulunduğunu duyduktan önce mi yoksa sonra mı?"

"Sonra?"

Başımı iki yana salladım. "İyi değildi. Perişan oldu. Haberden önce cinayetleri işlediğini de itiraf etmişti. Gerçi başka seçeneği yoktu."

"Kimi hedef alacağına nasıl karar verdiğini ve ne yaptıklarını söyledi mi?"

"İşe yarar bir bilgi vermedi. Bize en azını söylemek için elinden geleni yaptı. Patron ne kadar üstüne giderse gitsin Skinner kimsenin adını vermedi."

"Eh, veremezdi de zaten, öyle değil mi? Sen de kuralları benim kadar iyi biliyorsun. Asla işbirliği yaptığını itiraf etme çünkü bu işbirlikçilerinin başını derde sokar. Ayrıca asla kendini kurtarmak için başkalarını hedef gösterme."

"Bu bir çeşit ahlak kuralı sayılır."

"Bu, korkakların cezaevinden tek parça çıkma ümidinin tek dayanağı."

"John Skinner'ın hapiste yatmaktan korktuğunu sanmıyorum. Her şeyi ayarlamış gibi görünüyordu."

"Bundan hiç şüphem yok." Rob yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle başını çevirdi. Nedenini tahmin edebiliyordum.

"Bayan Skinner'la görüşmenizi pek iple çekmiyorsun, ha!"

Rob kaşlarını hafifçe yukarı kaldırdı ki bu, onun için şaşkınlık anlamına geliyordu. "Hemen anladın. Bunun pek keyifli bir ziyaret olacağını sanmıyorum."

"Konuşmayı senin yapman gerekmeyecek." İkimiz bizden aklı başında değilmiş gibi dudaklarını kemiren Maria Redmond'a baktık.

"Evet." Hanshaw, eldivenli elleri ona ait değilmiş gibi bileklerinden sarkarak doğruldu. "Hepsi bu. Burada işim bitti."

"Bize onun ne zaman öldüğünü söyleyebilir misiniz?"

"Bunu söyleyemeyeceğimi biliyorsunuz." Hanshaw hiçbir konuda ama özellikle de ölüm saati konusunda tahmin yürütmekten hoşlanmazdı. Otopsi tamamlanmadan bu konudaki görüşünü açıklamayacaktı.

"Kolların neden bağlanmış olabileceği konusunda bir fikriniz var mı?"

"Hayır. Görünüşe bakılırsa bu, kız öldükten sonra yapılmış. Bağcık oldukça sıkı olmasına rağmen morarma yok."

Godley yüzünü buruşturdu. "Sergileme nedeniyle yapılmış olabilir mi, ne dersin?"

"Olabilir. Cesedin duruşuna özellikle dikkat edilmiş gibi görünüyor. Başın görünmesi ilginç. Katil yaptığı şeyi saklamaya çalışmıyormuş. Diğer yandan, bulunup hayran kalınması istenen bir cesedin bırakılabileceği daha ulaşılabilir yerler olduğu da bir gerçek." Hanshaw omuz silkti. "Belki de adam geri döneceğinizi biliyordu."

"Ya da belki, Cheyenne'i buraya bırakmasının bize, onu nereye götürdüğüyle ilgili hiçbir ipucu vermeyeceğini biliyordu."

"Battaniyede ve kızın cildinde çok fazla ipucu var," dedi patolog. "Adli tıpçıları uzun süre meşgul edecek kadar çok... Ondan kesinlikle bir şeyler çıkacak."

"Umarım öyle olur." Godley arkasını döndü. "Tamam. Benim olay yeri incelemecilere bu odayı halletmelerini ve bütün depo-

yu tekrar aramalarını söyleyeceğim ki gözden kaçırdığımız bir ayrıntı olmadığından emin olalım." Cümlenin içindeki '*bu kez*', söylenmemiş olmasına rağmen kulaklarımızda çınlamıştı. "Olay yerinden Kev Cox sorumlu olacak. Ondan sizin çocuklarla birlikte çalışmasını isteyeceğim ki notlarını karşılaştırabilsinler."

Müfettiş Dedektif Redmond tamam der gibi başını salladı. "Hoddesden'e, Gayle Skinner'la konuşmaya gidecektim."

"İyi fikir."

Marla kararsız görünüyordu. Onun Godley'nin bölgesine geçmekten çekindiğini görebiliyordum. Bu artık resmen Godley'nin davasıydı. "Bunu siz yapmak ister misiniz?"

"Ona kızının öldüğünü söylemek mi? Hayatta olmaz." Godley hafifçe gülümsedi. "Bugün bunu bir kez yaptım. Bu kadarı bana yeter. Hem zaten o seni tanıyor."

Marla onu başıyla selamladı ve kapıya doğru giderken Rob'un yanında durdu. "Ben gidiyorum. Eğer fikrini değiştirmediysen, bana katılabilirsin."

"Tabii ki." Rob onun kapıdan çıkmasını bekledi ve sonra bana baktı. "Gitmeliyim."

"Sonra görüşürüz, o halde," dedim başka kimsenin duymaması için alçak sesle ve Rob da aynı ses tonuyla bana cevap verdi.

"Muhtemelen bu gece görüşemeyeceğiz."

Bunun nedenini merak etmiştim ama ona sormayacaktım. Rob başka bir şey söylemeden veda edip kapıdan çıktı.

"Josh nerede?" Godley, Derwent bomboş odanın içinde bir yerlere saklanmış olabilirmiş gibi etrafına bakınıyordu.

"Dışarı çıktı. Neden bilmiyorum."

"O göründüğü kadar duygusuz biri değil. Derwent John Skinner'ı uzun zamandan beri tanıyor."

"Dost oldukları söylenemez," dedim.

"Bazen bu işleri daha da zorlaştırır. Derwent ona karşı acıma kadar sıcak duygular hissetmeye alışık değil."

"Cheyenne Skinner'e pek benzemiyor."

"O annesinin bir kopyası." Godley yüzünü buruşturdu. "Sanırım ben de onlarla birlikte Hertfordshire'a gitmeliydim."

"Müfettiş Dedektif Redmond'ın iyi bir iş çıkaracağından eminim."

"Gerçekten mi?" Rahatsız edici bir sessizliğin ardından Godley yumuşadı. "O gördüğüm en kötü polis değil ve bana kalırsa Gayle'i iyi idare etti."

"Bu biraz gönülsüz bir övgü."

"Üzgünüm. Ondan etkilendiğimi söyleyemem."

Bu noktadan sonra onu savunmamın bir anlamı yoktu ama yine de kendimi tutamayarak sordum. "Bu davanın başında siz olsaydınız, hangi konularda ondan farklı davranırdınız?"

"Buna dürüstçe mi cevap vermemi istiyorsun? Her konuda." Godley arkasını dönüp Cheyenne'in cansız bedenine baktı. "Tabii bu sonucu değiştirir miydi bilmiyorum."

"Belki de en iyisi bunu düşünmemek."

"Belki de ama sence bu beni durdurur mu?"

Ben buna cevap veremeden, koridordan morg görevlilerinin olay yerine ulaştığını haber veren gürültüler geldi. Görevliler, üzerinde katlı halde duran bir ceset torbası bulunan tekerlekli bir sedyeyle bize doğru ilerliyorlardı. Bir adım geri çekilip sırtımı duvara dayadım. Kötü görünüyor olmalıydım.

"Bu iş sırasında burada bulunmana gerek yok. Hatta aslına bakarsan sonrasında da bulunmana gerek yok." Godley telefonunu çıkardı ve rehberde aradığı numarayı buldu. "Senin daha çok işe yarayacağın bir yer biliyorum."

Ben Godley'nin neden söz ettiğini anlamaya fırsat bulamadan aradığı kişi telefonu açtı.

"Marla, yola çıktınız mı? Güzel. Arabada memurlarımdan birine daha yer var mı?"

Buna inanamıyordum. Bu kadar şanssız olamazdım.

Godley telefonu kapattı. "Avluda seni bekliyorlar."

"Hazır oraya gitmişken yapmamı istediğiniz belli bir şey var mı?" *Çünkü bana benden kurtulmaya çalışıyormuşsunuz gibi geliyor...*

"Cheyenne'in gerçekte nasıl biri olduğunu öğren. Babasının onun hakkında hiçbir şey bildiğini sanmıyorum -zaten babalar hep böyledir. Ne var ki sen de bir zamanlar genç bir kız oldun. Sezgilerin sana onun karakterinin derinliklerine inmende yardımcı olabilir."

Yüzümü buruşturdum. "Genç kızlık günlerim çok geride kaldı, patron."

"Önemli değil."

İtiraz etmenin anlamı yoktu; Godley kararını vermişti. Terkedilmiş binanın loş ışığında, elimden geldiği kadar hızlı hareket ederek, sağa sola kıvrılan koridoru takip ettim ve kapıya ulaştım. Gözlerimi kırpıştırarak gün ışığına çıktım ve ana kapının önünde, motoru çalışır vaziyette beni bekleyen arabayı gördüm. İşaret parmağımı kaldırdım -*bana bir dakika izin verin lütfen*- ve Godley'nin arabayı park ettiği yere doğru koşmaya başladım. Derwent arabaya yaslanmış telefonla konuşuyordu. Telefonun ağız kısmını tek eliyle kapattı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Hertfordshire'a." Arabanın arka koltuğundan çantamı aldım ve omzuma astım. "Siz iyi misiniz?"

Derwent'in yüzündeki bakışı görünce, bunu ona keşke hiç sormasaydım diye geçirdim içimden. Orada durup bana veda etmesini beklemenin anlamı yoktu. Dinlenme odasından aceleyle çıkmış olmanın onu utandırmış olduğunu tahmin ediyordum. Orada neler olduğunu merak ediyor ama ona sormaya cesaret edemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, Derwent'in o kadar da dayanıklı olmadığını bilmek benim için yeterliydi. Nasıl olmuş olursa olsun, bu birçok şeyi telafi ediyordu.

On Dördüncü Bölüm

Gayle Skinner'a kötü haberi vermeye dört kişilik bir grupla gittik: ben, Rob, Müfettiş Dedektif Redmond ve Ray Small adında kısa boylu, ufak tefek bir çavuş. Eski ekipten ve yeni ekipten ikişer kişi. Muhtemelen Gayle'e Cheyenne'in öldüğünü söylemek için dördümüze de ihtiyaç olmayacaktı ama Marla, Ray Small'ı arkada bırakmak istemiyordu. Ayrıca arabayı o kullanıyordu. Orada olmamın gereksiz olduğunu hissediyordum ve Godley'nin bilmediğim bir nedenle beni olay yerinden göndermek istediğini ve aklına ilk gelen yerin Hertfordshire olduğunu düşünmek pek hoşuma gitmiyordu. Bu arada birden ortaya çıkışım neredeyse onlarla gitmeyi ben istemişim gibi bir görüntü yaratmıştı. Bu durum beni fazlasıyla rahatsız etmişti ve araba devasa fabrika kapılarından burnunu çıkarıp akşamüstü trafiğine karışırken, Rob da koltuğunda pek rahat görünmüyordu.

Neyse ki yolda fazla sohbet etmemiz gerekmeyecek gibi görünüyordu. Rob, Çavuş Small'la birlikte öndeydi ve Marla Redmond, biraz uyuyabilmek için arka koltuğa el koymuştu. Planlarını berbat ettiğim için ondan özür diledim ama Marla hiç önemli değil der gibi başını salladı.

"Otururken de uyuyabilirim. Buraya geçmemin tek nedeni, arka koltuğun öndekinden daha rahat olması. Bacaklarını

toplayabiliyorsun." Marla bunu göstermek için bacaklarını yukarı çekip koltuğa dayadı ve arkasına yaslandı. Göz kapakları neredeyse o an kapanıverdi ve ana yola vardığımızda Marla derin bir uykuya dalmıştı.

Marla'yı uyandırmaktan çekindiği için mi yoksa zaten böyle biri olduğu için mi bilmiyorum ama Small yol boyunca kabalık derecesinde tek heceliydi. Rob neredeyse arabaya biner binmez sessizleşti ve ben de onun arkasında oturup motorun dinlendirici uğultusunu dinleyerek pencereden, kayıp giden Kuzey Londra'yı izledim.

Şehir merkezinin kilitletmiş trafiğinden kurtulduktan sonra yolumuz fazla uzun sürmedi. Şehrin hemen dışındaki Hoddesdon'a otobandan kolaylıkla erişilebiliyordu. Burası varlıklı, küçük bir kasabaydı ve Cheyenne, bu kasabanın en güzel yerlerinden birinde, çoğunlukla güvenlikli, büyük, müstakil evlerin bulunduğu, ağaçlıklı, geniş bir sokakta yaşamıştı.

Small sessizliği bozdu. "Neredeyse geldik, patron."

Marla Redmond, deliksiz uykusundan saniyeler içinde tamamen uyanıp doğruldu. Uzanıp dikiz aynasında kendine baktı, parmaklarıyla saçına biraz şekil verdi ve çantasından rujunu çıkardı. Aslında zırhını çıkardı demek daha doğru olurdu. Marla, dik kafalı polis memurlarından oluşan bir takımın karşısında buna gerek duymamış olabilirdi ama Gayle söz konusu olduğunda ruj kesinlikle gerekliydi.

Small, Skinnerların evine giden yola saptı ve bunu daha önce de defalarca yapmış gibi bir havayla elini uzatıp interkomun düğmesine bastı. Birinin kapıyı açıp bizi içeri almasını beklediğimiz sırada camdan başımı uzatıp binaya baktım. Bu, sütunlu, devasa bir verandası ve büyük kare pencereleri olan, açık sarı renkli, yeni bir tuğla binaydı. İki yanda bulunan, nispeten daha mütevazı evleri basturabilmek için arazi sonuna kadar kullanılmış, her boş alan değerlendirilmişti. Ön bahçe, ailenin araba koleksiyonunun sergilenebilmesi için kaldırım

taşlarıyla kaplanmıştı. Giriş kapısının bir yanında gümüş renkli bir Range Rover ve siyah bir Audi TT duruyordu ve onların hemen arkasında bir Porsche 911 göze çarpıyordu. Small, kapının açılmasıyla eve doğru ilerledi ve yolun orta yerine park edilmiş son model bir Mercedes'in arkasında durdu.

"Bu Gayle'in arabalarından değil." Başmüfettiş Dedektif Redmond da başını uzatmış arabaya bakıyordu. "Bunu gördüğümü hatırlamıyorum."

"Muhtemelen temizlikçinindir." Şaşırtıcıydı ama Small gerçek bir espri yapmıştı. Omuz silkti. "Buralarda her şey mümkün."

"Doğru." Müfettiş tekrar idareyi ele almıştı. "Konuşmayı benim yapacağım aşikâr. Eğer ikinizden biri ona soru sormak isterse sorabilir ama haberi verdikten sonra Gayle'e sakinleşmesi için biraz zaman tanırsak sevinirim."

"Acele etmeyiz," diye söz verdi Rob. Benim adıma da konuşmuş olmasına bu seferlik tepki göstermeyecektim ama bunu alışkanlık haline getirmeyeceğini umuyordum. Derwent bu konuda zaten bütün sabrımı tüketiyordu.

"Gayle kolay bir insan değil." Marla Redmond, ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi bir an duraksadı ve sonra açıklama yapmaktan vazgeçti. "Sanırım onu görünce ne demek istediğimi siz de anlayacaksınız."

Evin kapısı açılmıştı ve koyu gri saçlı, orta yaşlı, zayıf bir kadın kapıdan dışarı bakıyordu.

"Bizi gördüler."

Small gözlerini benim baktığım yöne çevirdi. "Ah, o Lydia. Evin hizmetçisi. Gayle'in neden bir hizmetçiye ihtiyaç duyduğunu hiç bilmiyorum; onun pek zaman sıkıntısı çekmediği ortada."

"Statü," dedi Müfettiş Dedektif Redmond kısaca. "Komşularında ne varsa kendisinde de olsun istiyor. Aralarına giremiyor belki ama böylece en azından onlardan geri kalmamış

olayını. Bu arada Lydia'nın yıllardır burada çalıştığını unutmayın. Onunla konuşurken kızla ilgili asıl yükü onun üstlendiği izlenimine kapıldım. Gayle disiplinden de ev işlerinden de pek anlamıyor." Maria arabadan doğru çıktı ve hizmetçi kadına hızlıca el salladı. "Yine biz," dedi anlamsızca.

"Yeni bir haber var mı?" Kadının sesi uzun süredir konuşmuyormuş gibi çatallandı. Müfettiş Dedektif Derwent cevap vermek yerine kalabalık taşlı yoldan, hızlı adımlarla ona doğru ilerledi. Small ve Rob geçene kadar bekledim ve onların ardından eve doğru ilerledim. Çavuş, nitrit kumaştan spor bir ceket ve siyah bir pantolon giymişti ve kapıya doğru düz bir yolda ilerlemesini engelleyen çarpık bir yürüyüşe sahipti. Yanından geçerken Mercedes'e yan gözle baktı.

Müfettiş Dedektif Redmond verandaya varır varmaz, söylediklerinin içeriden duyulmamasına dikkat ederek alçak sesle size başladı. "Lydia, yeni bir haber var ama bu iyi bir haber değil. Gayle nerede?"

"Camlı odada." Hizmetçi dudaklarını sessizce oynatarak istavroz çıkardı. Yüzü kâğıt gibi bembeyaz olmuştu.

"Yanında kimse var mı? Bir arkadaşı mesela?"

"Biri vardı. Bir misafir." Lydia bir an duraksadı. "Sanırım adam Bay Skinner'ın arkadaşı."

Maria Redmond bunu açıkça dile getirmeyecek kadar deneyimliydi ama hemen önümüzden eve girerken onun etrafa yaydığı merak titreşimlerini hissedebiliyordum. Evin holü kare şeklindeydi ve yerler krem rengi mermer kaplıydı. Kapılar ve gereksiz bir abartıyla birinci kata doğru kıvrılan merdivenler açık meşe renkliydi. Krem rengi duvarlarda resim yoktu ama odanın ortasındaki masanın üzerine bronz bir suçrayan geyik heykeli yerleştirilmişti. "O halde hiç vakit kaybetmeden yanlarına gidelim. Teşekkürler, Lydia."

Hizmetçi olduğu yerde duruyordu. "Ne oldu benim sevgili kızıma? Öldü mü?"

Maria cevap vermedi ama gerçek yüzünden okunuyor olmalıydı ki kadın sessiz bir haykırışla arkasını döndü. İnsanlar ilgisi haberlerden umutsuzca koçup saldırmaya çalışırdı.

"Lydia, üzgünüm." Müfettiş hafifçe onun omzuna dokundu. "Sana şu anda olayın ayrıntılarını anlatamam ama onu bu sabah bulduk."

Nerede?"

"Önce Gayle'le konuşmalıyım. Gerçekten çok üzgünüm," dedi bir kez daha Maria.

"Tabii ki. Tabii ki." Lydia arkasını döndü. Yüzündeki ifade derin bir uçurumun kenarında yürüyen bir uyurgezerinkini andırıyordu. "Koridorun sonuna kadar gidip onarma odasından geçin. Camlı oda solda."

"Teşekkürler."

"Aslında size yolu göstersem daha iyi olur."

"Buna gerek yok, biz buluruz."

"Buna gerek yok, biz buluruz." Small araya girdi. "Sen neden gidip bize birkaç fincan çay yapmıyorsun? Sıcak ve bol şekerli. Sen de bir fincan iç; biraz sakinleş. Bir şoku atlatmak için bir fincan çaydan daha iyisi yoktur."

"Bayan Skinner çay içmez." Sesi hâlâ çatal çıkıyordu ama Lydia artık boş gözlerle bakıyor, orada değilmiş gibi konuşuyordu. "Bayan Skinner içinde kafein olan hiçbir şey içmez."

"Önemli değil. Haberleri duyduktan sonra fikrini değiştirebilir. Her ihtimale karşı hazırda bulundursan iyi olur." Small onu holün arka tarafına doğru götürdü ve mutfak olduğunu tahmin ettiğim bir odayı gösterdi.

"Sağol, Ray."

"Benim için zevkti." Small kafasıyla holün diğer ucundaki kapıyı işaret etti. "Burası mı?"

"Evet."

Oturma odası krem tonlarında bir senfoni gibiydi. Kanepeler, halılar, perdeler... Duvarda asılı duran devasa televiz-

yonun ekranı kadar boş, kocaman bir oda. Burası evden çok bir otel odasını andırıyordu. İçeride, evde yaşayan insanlardan hiçbir iz, eşyaların ve kumaşların seçiminde hiçbir kişilik belirtisi göze çarpmıyordu. Ne var ki, her şey o kadar lüks tü ki insan yürürken halıda iz bırakmadığından emin olmak için ayakkabılarının altını kontrol etme gereği duyuyordu. Rob'un da benim gibi ayakkabılarına baktığını görünce gülümsedim. Small'un böyle kaygıları yoktu. Altı tırtıklı, ağır, bağcıklı ayakkabıları, odanın diğer ucundaki çift kanatlı kapıya doğru ilerlerken yerde belirgin kalıntılar bırakıyordu. Gireceğimiz odanın kapısı camdı. Small fark edilmemek için kapının bir tarafında durup dikkatle içeri baktı, yüzünü buruşturdu ve başını salladı.

"Bu taraftan, patron."

Marla Redmond derin bir nefes aldı ve şöminenin üzerinde asılı duran, çerçevesi altın yaldızlı aynada kendine son bir kez baktıktan sonra Small'un yanına gitti.

Camlı odaya girdiğimde önce Gayle Skinner'ı göremedim. Güneş ışığı göz kamaştırıcı, hatta neredeyse gözleri kör edici parlaklıktaydı. Gözlerim ışığa alışırken etrafıma bakındım. Çatısı da dahil olmak üzere her yanı camdan yapılmış, sekizgen bir odadaydık. Odanın pencereleri sıkıca kapanmıştı ve içerisi çok havasızdı. İçeri girer girmez boğazımın kuruduğunu hissettim; sıcaklık otuz derecelerde geziniyor olmalıydı. Gözlerimi kısıp camlı odayı gözlerimle taradım ve odanın bir yanındaki hasır kanepede oturan Bayan Skinner'ı gördüm. Üzerinde fazlasıyla dar, beyaz bir elbise vardı ve yüzünün büyük kısmını kaplayan bir güneş gözlüğü takmıştı. Bayan Skinner, aşağı yukarı benim yaşlarımdaymış gibi görünüyordu ama yüzündeki makyaj ve gözlük bu konuda kesin bir karara varmamı zorlaştırıyordu. Çok genç yaşta evlenmiş olmalıydı. Skinner, eşinin kendisinden çok daha genç olmasını isteyen erkeklerdendi. Genç bir kadını daha kolay kontrol edebilirdi.

Müfettiş Dedektif Redmond, elini uzatıp ona doğru yürüdü.

"Gayle. Seni rahatsız ettiğimiz için üzgünüm."

"Ah Tanrım." Gayle yavaş yavaş konuşuyordu. "Sürekli geri geliyorsunuz, öyle değil mi?"

"Verilecek bir haber olduğunda." Marla, Gayle'in kabalığına rağmen sakin ve cana yakın davranmaya çalışıyordu.

"Bu, Cheyenne'in ortadan kayboluşunu soruşturan kadın." Gayle elini yanında oturan ince yüzlü adama doğru gevşekçe salladı. Adam koltuğunda arkasına yaslanmış oturuyor, son derece rahat görünüyordu. Her teli aynı ton ve koyulukla olan simsiyah saçlarının, boyadan başka bir açıklaması olamazdı. "Müfettiş Dedektif Redmond, bu Kenneth Goldsworthy. Kenny John'un bir arkadaşıdır."

"İşte bu çok ilginç." Ses tonuna bakılırsa Marla Redmond da bizim gibi onun kim olduğunu biliyordu. Bedfordshire ve Hertfordshire, Ken Goldsworthy'nin derebeyliği sayılırdı. Kendisi iki bölgenin de başlıca uyuşturucu ithalatçısı, Luton ve Stevenage genelevlerinin hasılatlarının başlıca sahibi, bir dizi yasal şirket vasıtasıyla kirli para aklama işlerinin başlıca aktörü ve en azından iki polis merkezinin başlıca hedefiydi. En iyi avukatları tutabilecek kadar zengindi ve parmaklıklar ardında tek bir gece bile geçirmemişti. Goldsworthy bu konuda kendisiyle gurur duyardı.

Bunlara ek olarak kendisi, bilindiği kadarıyla John Skinner'ın arkadaşı falan değildi. İkisi doksanlı yıllarda kanlı ve son derece şiddetli bir bölge savaşına tutuşmuş ve olay ancak Goldsworthy'nin Londra'da sızdığı bölgelerden çekilmesi ve Surrey, Sussex ve Kent'teki işleri elden çıkarmasıyla çözülebilmişti. İstihbarat kaynakları, onların kendi bölgelerinde kalmak konusunda anlaştığını ve anlaşmada aslan payını Skinner'ın aldığını söylüyordu. İki adam son on yıldır, birbirlerinden bağımsız olarak ve birbirlerini görmezden gelerek çalışmaya devam ediyorlardı ama bu Goldsworthy'nin, Skinner'ın impa-

ratorluğunun her geçen gün biraz daha büyüyüp zenginleşmesini seyretmekten memnun olduğu anlamına gelmezdi. Onun şu anda, üzerinde önü üçüncü düğmesine kadar açık beyaz gömleği ve güneşte parlayan kocaman Rolex'iyle Gayle Skinner'ın camlı odasında evindeymiş gibi huzurla oturmasının ne anlama geldiği hakkında ise hiçbir fikrim yoktu.

Dördümüz de hâlâ ayaktaydık ve Gayle'in bizden oturmamızı istemeyeceğini yavaş yavaş anlamaya başlamıştık. Gayle pahalı bir kuaförde kat kat kesilmiş, kızınınkilerle aynı renk saçlarını, uçları beyaz boyanmış, uzun tırnaklı parmaklarıyla havalandırıp hoplattı.

"Bir şey mi istemiştiniz?"

Marla, Goldsworthy'ye anlık bir bakış attıktan sonra tekrar Gayle'e döndü. "Aslına bakarsanız, sizinle baş başa konuşmak istiyordum."

"Söyleyeceklerinizin hepsini Kenny de duyabilir. Bunun benim için hiçbir sakıncası yok." Gayle bunu söylerken, içinde buzlar şıngırdayan bardağını tutan elini gösterişli bir hareketle salladı ve o an birden onun zil zurna sarhoş olduğunu anladım.

"Bu Cheyenne'le ilgili. İyi bir haber değil, Gayle." Marla'ya hiçbir şey için değilse bile sabır ve dayanıklılığı için on puan verebilirdim.

Gayle'in güneş gözlüklerinin ardında kalan yüzü birden ciddileşti. "Ne demek istiyorsun?"

"Söylemek istediğim şu ki, bu sabah Cheyenne'in cansız bedenini bulduk."

Kısa bir sessizlik.

"Onun öldüğünü falan mı söylemeye çalışıyorsun sen?"

Marla'nın sesi yumuşak ve anlayışlıydı. "Söylediğim tam olarak bu."

"Defol." Gayle ayağa kalktı ve hafifçe yalpalayarak parmağını bize doğrulttu. "Defolun buradan, hepiniz. Yanılıyorsunuz."

"Üzgünüm. Bunu kabullenmenin zor olduğunu biliyorum Gayle. Eminim bana sormak istediğin sorular vardır ama lütfen acele etme."

"Bana üstünlük taslama," diye tersledi Marla'yı Gayle Skinner. "Sizi burada istemiyorum."

Gayle içkisini elinden bıraktı, gökdelen gibi topukların üzerinde sağa sola sallanarak sehpanın arkasından çıktı ve Marla'yı hızla itti. Marla, yalpalayarak birkaç adım geri gitti ve Rob'un onu tutmasıyla dengesini sağlayabildi. Marla Rob'un bu inceliğini sinirli bir baş hareketiyle karşıladı. Gününün harika geçtiği yetmezmiş gibi şimdi de gururu incinmişti.

Ken Goldsworthy güneşten sersemlemiş bir kertenkele gibi yavaş hareketlerle koltuğundan doğruldu. "Hey, Gayle. Gel ve otur şuraya. Şok geçiriyorsun."

"Lanet olsun. Çıkın evimden. Lanet olasıca domuzlar. John burada olsaydı, buna cesaret edemezdiniz."

"Buraya sorun çıkarmak için gelmedim, Gayle. Sana sadece Cheyenne'e olanları haber vermem gerekiyordu."

"John'un bundan haberi var mı?" Gayle'in çenesi titriyordu: koyu renk camların ardından iki damla yaş süzüldü. "Ona da söylediniz mi?"

"Bay Skinner'la başka bir meslektaşım konuştu."

"Aman Tanrım. O deliye dönecek." Gayle tek elini başına götürdü. "Aklım başımdan gitti. Ne dediniz siz? Onu bu sabah mı buldunuz?"

"Evet. Gece kulübünün kurulduğu depoda."

"Onun baştan beri orada olduğunu mu söylüyorsunuz." Gayle gözlüklerini başının üzerine kaldırdı. Yüzünü ilk defa görüyordum. Gözlerinin şekli kızınınkilerle aynıydı ama yüzünün geri kalanı farklı hatlara sahipti ve daha güzeldi. Burnu şüphe çekici derecede düzgündü. Özellikle burnunun ucu özenle düzeltilmiş gibi görünüyordu. Gayle'in yüzündekinin, zavallı Cheyenne'in orijinaline sahip olduğu burnun yüksel-

tilmiş bir versiyonu olduğundan neredeyse emindim. "Onu daha önce fark etmediğinizi mi söylemek istiyorsunuz?"

"Öyle olduğunu sanmıyoruz." Marla uzun ve ayrıntılı cümlelerle durumu açıklamaya girişti ve ona neden cesedi fark etmemiş olamayacaklarını, bir süre daha bundan emin olamayacak olsak da Cheyenne'in oraya yeni bırakılmış gibi görünüyor olduğunu, elinden ona güzel haberler veremediği için üzgün olduğunu söylemekten başka bir şey gelmediğini, soruşturmanın bu noktadan sonra artık farklı bir ekip tarafından yürütüleceğini ve Rob'la benim bu ekibi temsil ettiğimizi anlattı.

Ona kendimi tanıtırken içimde ateş hattına adım atıyormuşuz gibi bir his vardı. Gayle yüzünde dalgın bir ifadeyle elimi sıktı. "Ben de sizin kim olduğunuzu merak ediyordum. İkinizi de daha önce görmediğimden emindim." Tekrar Marla'ya döndü. "Soruşturmayı kim devralıyor? Sizi neden bu işten aldılar?"

"Bu artık daha büyük bir dava. Başında daha kıdemli bir polis memurunun bulunması gerekiyor." Marla'nın sesi üzgün gibiydi. "Soruşturmayı devralan kişi Başmüfettiş Charles Godley. Cinayet departmanından kendisi sorumlu."

Bu cümlenin Gayle için bir anlamı yoktu ama Ken kahkahasını zorlukla bastırıp güldüğünü gizlemeye çalışıyormuş gibi öksürdü. "John bu duruma çok sevinmiş olmalı."

"O sadece Bay Skinner'ın kızının katilini adalete teslim etmek istiyor." Müfettişin ses tonu oldukça resmiydi.

"Tabii, eminim öyledir."

Sallandıkça tıngırdayan fincanların sesi, Lydia'nın geldiğini haber veriyordu. Lydia tepsiyi elinden bıraktı ve acıyla inleyerek koşup Gayle'in boynuna sarıldı.

"Zavallı tatlı kızımız. O olmadan nasıl yaşayacağız?"

Bu son cümle Gayle'in zorlukla koruduğu metanetini yerle bir etmeye yetmişti. Gayle sonunda kendini tamamen bıraktı ve hizmetçiye sıkıca sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Sanırım artık gitme zamanım geldi," diye kendi kendine mırıldandı Ken Goldsworthy ve yavaş adımlarla kapıya doğru yöneldi.

Goldsworthy oturma odasına geçerken Rob onun iki adım gerisinde ve ben de Rob'un hemen ardındaydım. Oturma odası serin ve loştu. Goldsworthy güneş gözlüklerini çıkarmak için durdu ve ben arkamdaki çift kanatlı kapıyı, neredeyse Çavuş Small'un yüzüne kapattım. Elimden geldiği kadar sert ve kararlı bir yüz ifadesiyle cam kapıdan ona baktım. Bu artık onun davası değildi ve hoşuna gitmese de, o da bunu biliyordu.

"Bay Goldsworthy, gitmeden önce sizin de biraz başınızı ağrıtabilir miyiz?" dedi Rob nazikçe.

"Söyleyecek bir şeyim olduğunu sanmıyorum." Goldsworthy elini cebine daldırıp arabasının anahtarlarını çıkardı. Yakından bakınca gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar ve gıdısındaki sarkma yaşını ortaya çıkarıyordu. "Charlie'ye selamımı söyleyin. Sahi, o nasıl?"

"Ona kendisini sorduğunuzu ileteceğim. John Skinner burada olduğunuzu biliyor mu?"

"Burayı dinleme cihazlarıyla donatmadıysa bilmiyor. Duyduğuma göre onu fena benzetmişler." Gülümsedi. "Zavallı yaşlı John. Pek şansı yok, ha?"

"Öyle de denebilir." Rob ona doğru bir adım attı. "Sizin burada olmanız ilgimi çekti. Onunla dost olduğunuz söylenemez, öyle değil mi? Neden burada, Bayan Skinner'ın yanındasınız?

"Ona taziyelerimi sunmak için. Kızının kayıp olduğunu duydum."

"Birçok şey duyuyorsunuz, öyle değil mi?"

"Gündemi takip etmeye çalışırım. Çok değerli bir adamın da dediği gibi, bilgi güçtür." Burnunu çekti. "Açıkçası onun adını bilmiyorum ama her kimse, çok doğru söylemiş."

"Cheyenne'i kimin kaçırdığıyla ilgili bir şey duymuş olamazsınız, öyle değil mi?" Şansım olmadığını biliyordum ama yine de denemeye değerdi.

Goldsworthy başını salladı. "Tek kelime bile duymadım. Eğer bu konuda kulağıma bir şey gelecek olursa ilk sizin haberiniz olacak."

"Çok iyisiniz."

"Elimden geleni yapıyorum."

"Yalnız bunu yapanın John'un düşmanlarından biri olma olasılığını da değerlendirmeliyiz. Anlarsınız ya, ondan intikam almak için nedeni olan biri." Rob konuşurken kaşlarını çatmış, yüzüne ciddi bir ifade vermişti. "Sahi, 90'larda yaşadığınız şu anlaşmazlığın sonunda kim kazanmıştı? Aslan payını John almıştı, öyle değil mi? Size de Beds ve Herts kalmıştı. Altın madeni demek zor."

"Eğer benden şüpheleniyorsanız, yanlış yoldasınız." Goldsworthy'nin sesi sakindi. "Ben insanların çocuklarının peşine düşmem. Sakın beni yanlış anlamayın: Skinner'ı sevmiyorum ve onun başının belada olması gerçekten çok hoşuma gidiyor ama kızının kaybolmasıyla hiçbir ilgim yok."

"Size neden inanayım? Bir iş peşinde olduğunuz belli." Rob onu iyice sıkıştırmak için bir kez daha üzerine doğru yürüdü. Goldsworthy'den daha uzun boylu ve daha yapılıydı. Fiziksel tehdidin de bir yeri ve zamanı vardı ve Rob o an, orada olup, bunu yapabildiği için seviniyordum. "Neden buradasın, Kenny?"

"Duyduğuma göre John uzun süre dışarı çıkamayacakmış." Goldsworthy anahtarlarını şıngırdattı. "Yerinin doldurulması gerekecek, öyle değil mi?"

"Ayrıca karısıyla yattığını öğrenmek onu çok kızdıracak."

Goldsworthy'nin gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. "Size bir şey söyleyeceğim. Eğer karısı benimle evlenebilmek için ondan boşanırsa, Skinner gerçekten öfkeden deliye döner."

"Plan bu mu?"

"Olamaz mı? O çok çekici bir kadın."

Ne var ki senin büyük ikramiye olduğun söylenemez.

"Bay Skinner'ın eşi, o ülke dışında olmasına rağmen yıllardır kocasına sadık kaldı," dedim. "Size durumun bundan sonra değişeceğini düşündüren nedir?"

"Cezaevi güneşli İspanya'dan oldukça farklıdır." Goldsworthy ağzına ufak bir nane şekeri attı. "Bilirsiniz işte, orası ziyaret etmesi pek eğlenceli bir yer değil. Ayrıca şimdi zavallı Cheyenne de olmadığına göre onları bir arada tutacak ne kaldı?"

"Bu sabaha kadar onun öldüğünü bilmiyorduk."

"Ben de bilmiyordum," dedi aceleyle Goldsworthy. "Ben sadece bunun Gayle için zor olabileceğini düşündüm. Yalnız olmanın, yani."

"Acımasızca," dedim.

"Beni kınamayın. Durum bunun tersi olsaydı John Skinner da farklı davranmazdı. Zayıf görünürsen kaybedersin."

"Kızını kaçıran kişiyi bulmaya çalışırken hapse girmenin neresi zayıflık?"

Goldsworthy başını salladı. "Bu işin dışında kalmalıydı. Görüyorsunuz işte, onun sorunu da bu. İşini başkasına devredemiyor. Adamlarına güvenemiyor. Hiçbir zaman ellerini kirletmeyeceksin: kural budur."

"Siz bu kurala uygun davranmayı başarıyorsunuz, öyle mi?" diye sordu Rob.

Goldsworthy ellerini havaya kaldırıp hem önünü hem arkasını görebilmemiz için çevirdi ve kapıya doğru yöneldi. "Lekesiz. Benimle ilgili bir şey bulamayacaksın, evlat. Bunu çok insan denedi. Senden çok daha iyileri." Arkasını dönmeden ekledi. "Fırsatın olursa bunu Charlie Godley'ye sor. O sana anlatır."

Ben soracağım diye geçirdim içimden. Godley'nin organize suçların baş belası olduğu eski günleriyle ilgili öğrenmek

istediğim çok şey vardı. Goldsworthy iyi bir başlangıç noktası olacaktı.

Tekrar camlı odaya döndüğümüzde Marla bir sandalyede oturuyordu. Small ceketini çıkarmış, pencere pervazına yaslanmıştı. Gayle ve Lydia hâlâ kanepede oturuyorlardı ama artık birbirlerinden ayrılmışlardı. İkisinin de elinde birer çay fincanı vardı. Gayle başını kaldırıp ıslak, sivri kirpiklerinin arasından bize baktı. Başı belaya girmiş bir çocuk gibi kamburlaşmış, ufacık görünüyordu.

"Ah, sonunda geldiniz," dedi Rob'a bakarak. "Adınızın ne olduğunu söylemiştiniz?"

"Dedektif Rob Langton." Rob kartını çıkarıp Godley'ninkiyle birlikte masanın üzerine bıraktı. "Başmüfettiş Godley saygılarını iletti. Kendisi sizi yarın ziyaret edecek. Bugün gelip rahatsız etmek istemedi."

"Bu ne kibarlık." Bunun iğneleyici mi yoksa ciddi bir karşılık mı olduğunu anlayamamıştım. Gayle burnunu çekti ve hizmetçinin uzattığı kâğıt mendili alıp sildi. "Peki şimdi ne olacak?"

"Olayı en başından başlayarak tekrar soruşturuyoruz." Marla Redmond'ın öfkeli bakışlarının yüzümün bir tarafını adeta delip geçtiğini hissedebiliyordum. "Müfettiş Dedektif Redmond'ın ekibinin şimdiye kadar topladığı tüm ipuçlarını, yeni gelişmelerin ışığında tekrar gözden geçirmemiz gerekiyor. Son durum, olaya bakış açımızı değiştirdi."

"Yani neden, onların berbat bir iş çıkarmış olması değil mi?"

"Kesinlikle hayır." *Sanırım.*

"Benden ne istiyorsunuz?" Gayle'in sesi, hiç enerjisi kalmamış gibi bitkin ve ruhsuzdu. Nezaketinin büyük bir kısmını Goldsworthy için harcamış olmalıydı.

"Şimdi mi? Hiçbir şey. Sadece Cheyenne'in yatak odasına bir göz atmak için izninizi istiyoruz."

"İstediğiniz kadar bakabilirsiniz." Gayle çayından bir yudum daha aldı ve yüzünü buruşturdu. "Bunun tadı iğrenç."

"İçmeye devam edin," dedi Small otoriter bir sesle. "Size iyi gelecek."

"Tuhaf davrandığımın farkındayım. Ben sadece olanları kabullenemiyorum. Bütün bunlar gerçek değilmiş, o birazdan şu kapıdan içeri girivereceekmiş gibi geliyor."

"Şok geçiriyorsunuz," dedi Rob. "Alışmanız biraz zaman alacaktır."

"Bütün bunlar neden oldu?" Gayle elindeki tortop olmuş kâğıt mendili gözlerine bastırıp tekrar ağlamaya başladı. "Neden böyle olduğunu anlayamıyorum bir türlü."

"Ben size Cheyenne'in odasını göstereyim." Hizmetçi ayağa kalktı. "İşe yarar bir şeyler yapmak istiyorum."

Diğer ikisi, bizden önce bunu akıl edip odadan çıkamadıkları için üzülüyor gibi görünüyorlardı. Onu rahatlatmak için elinizden hiçbir şey gelmezken Gayle'in hıçkırıklarını dinlemek, gerçekten sinir bozucuydu. Kendimi ona bir şeyler söylemem gerekiyormuş gibi hissettim.

"Çok üzgünüm, Bayan Skinner. Kızınızı bulup size getirebilmiş olmayı çok isterdim."

"Biliyorum ama bunu yapamadınız."

"Hayır. Yapamadık. Çağırmamızı istediğiniz biri var mı? Şu anda yanınızda olmasını isteyeceğinizi birileri?"

"Lydia benimle." Burnunu çekti. "Yalnız kalmaya alışkınım. Aslında Cheyenne bile hiç yanımda olmazdı. Dürüst olmam gerekirse, hiçbir zaman onun nerede olduğunu bilmezdim ama bu yüzden bana öyle bakmanıza gerek yok. Bununla gurur duymuyorum ama onu eve hapsetmek istemedim. Kendi annem ve babam hayatımı cehenneme çevirdi ve ben, bu yüzden onlara başkaldırdım. Sadece onlardan uzaklaşabilmek için, daha on sekiz yaşındayken evlendim. On sekiz. Nasıl bir işe kalkıştığımın farkında bile değildim."

Doğru bir tahminde bulunduğum için kendi kendimi kutladım. Gayle güneş gözlükleri olmadan otuz iki yaşından daha genç görünüyordu ama kocası gibi o da, sürekli ilgi bekleyen bir Botox bağımlısının anormal pürüzsüzlükteki cildine sahipti.

"Kendinizi suçlamamalısınız, Bayan Skinner," dedi Rob cılız bir sesle.

"Başka kimi suçlayabilirim ki?" Gayle'in yine gözleri dolmuştu.

"Onu kaçıran kişiyi," dedim. *Ya da belki, onu kendi kirli dünyasına bulaştırdığı için, kocanızı...*

"Onu bulacaksınız, öyle değil mi?"

"Söz veriyoruz." İşin aciliyeti kalmamıştı ve artık bütün Metropolitan Polisi emrimizdeydi. Gayle'in bu ironik durumun farkına varmadığını umuyordum.

Hizmetçi kapının yanında bizi bekliyordu. Onun peşinden tekrar hole döndük ve yukarı doğru kıvrılan meşe merdivenlerden üst kata çıktık. Her yer göz alabildiğine krem rengi halılarla kaplanmıştı.

"Burayı temiz tutmaya çalışmak çok eğlenceli olmalı," dedi Rob.

"Bu benim sorunum değil," dedi Lydia. "Haftada iki gün temizlikçi geliyor. Ben geri kalan işlerle ilgileniyorum: yemek, ütü ve Cheyenne'in bakımı. Ayrıca tabii ki gerekirse Gayle'in de." Lydia bir kapıyı açtı. "Burası Cheyenne'in odası."

İçerisi odadan çok ufak bir evi andırıyordu. Kısa bir koridordan geçerek içinde bir bilgisayar masası, bir televizyon, büyük bir kanepe ve iki armut minderin bulunduğu oturma odasına girdik. Burası duvarlarında daha önce adını bile duymadığım gruplara ait posterlerin ve uzun kirpikleri, sarkık dudaklarıyla cinsiyetsizlik sınırlarında gezinen, tehlikesiz genç ve yakışıklı oyuncuların fotoğraflarının asılı olduğu tipik bir genç kız odasıydı. Cheyenne'in bir araya getirip çerçevelediği

fotoğrafları bir süre inceledim. Arkadaşları poz verirken, kostümlü partilerde tuhaf kıyafetler içinde, bir atlama tahtasından köpükler içindeki masmavi bir havuza atlarken... Arkalardan, üzerinde polo yaka tişört ve şort olan bir adamın pek de net olmayan yüzü bize bakıyordu. Bunun John Skinner olduğunu düşündüm. Cheyenne'in yanında hep aynı iki kız vardı.

"Bunlar kim?"

Lydia kapının yanındaki yerinden ayrılıp içeri geldi ve gösterdiğim fotoğrafa baktı. "Onlar Cheyenne'in en iyi arkadaşları. Bu Katie Harper, bu da Lily Flynn."

Katie koyu renk saçlı olandı ve Lily de hüzünlü sarışın. Fotoğrafların çoğunda Katie'nin dişlerinde tel vardı ama bu ağız dolusu metal bile onu tüm içtenliğiyle gülmekten vazgeçirememişti. İki kız da Cheyenne'den daha kısa ve zayıftı. Üçünün birlikte olduğu bir fotoğrafa dikkatle baktım. Cheyenne iki kızın ortasında durup kollarını boyunlarına dolamış, onları aşağı doğru itiyordu. Pespembe yüzü, ışıldayan gözleriyle çok heyecanlı görünüyordu.

Cheyenne kâğıt parçaları, çıkartmalar, bir çikolata kâğıdı gibi ufak tefek ıvır zıvırlar da toplamış ve bunları panosuna iğnelemişti. Panonun sağ tarafında bilet parçaları ve konser bileklikleri asılıydı. Cheyenne, geçen sene Glastonbury'ye ve Latitude'a gitmişti. On üç yaşındayken. Annesi de ona eşlik etmiş miydi acaba yoksa Cheyenne oraya da mı tek başına gitmişti?

Oda bunların dışında son derece masum görünüyordu. Kanepenin üzerinde yan yana dizilmiş açık pembe yastıklar duruyordu ve sırt kısmında da aynı renkte, tüylü bir battaniye vardı. Cheyenne'in küçük evinin pencerelerinde ve yatak odasına açılan kemerli kapıda uçuşan perdeler asılıydı.

"Cheyenne odasını hep böyle mi tutardı?"

"O tutmazdı. Cheyenne pek düzenli bir kız değildi." Lydia yine kapının girişinde duruyordu. Onun içeri girmemesini

de, gözünü üzerimizden ayırmak istememesini de anlayabiliyordum. Aynada Rob'la ikimize baktım. Bütün ışığı üzerine çekiyormuş gibi fazlasıyla koyu renk görünen takım elbisesi ve upuzun boyuyla arkamda duran Rob, kesinlikle oraya ait değilmiş gibi görünüyordu ve benim yüzümde de, çok ciddi ve sert bir ifade vardı. Lydia bizim uğursuz ve tekinsiz olduğumuzu düşünüyor olmalıydı. Eve Cheyenne'in ölüm haberiyle birlikte gelmiştik ve o hâlâ hayatta olsa orada olmayacaktık."

"Bilgisayarı burada mıydı?" Çalışma masasını gösterdim.

"Cheyenne'in dizüstü bilgisayarı vardı. Beyaz bir şey. Adamlarınız almıştı."

Bu, bilgisayarın, ekibin toplayabildiği diğer kanıtlarla birlikte bugün içinde elimize geçeceği anlamına geliyordu.

"Yatak odasına buradan mı geçiliyor?"

"Ve banyoya. Ve gardıroba."

Gardırobu gördüğümde Lydia'nın onu neden ayrıca belirtme ihtiyacı duyduğunu anladım. Giysi odası aşağı yukarı benim yatak odamla aynı büyüklükteydi ve odanın tavana kadar yükselen rafları ve rayları tıka basa kıyafetle doluydu. Birkaçının etiketine baktım.

"Bunlar pek pahalı markalar sayılmaz."

"Gayle onun istediği kadar para harcamasına izin verirdi ama Cheyenne'in pahalı zevkleri yoktu. O arkadaşlarıyla birlikte alışverişe çıkmaktan hoşlanırdı ve genelde Topshop'a, Jane Norman'a ya da Oasis'e giderdi."

Raflardaki kıyafetlere hızlıca bir göz attım. On iki beden. On beden. "Cheyenne kaç beden giyiyordu?"

Hizmetçi gözlerini devirdi. "İçine sığabildiği beden. O içinden taşacağı kadar dar kıyafetler giyerdi. Denemeyi reddediyordu ama aslında on dört bedendi. İç çamaşırlarını ben alır, o görmeden etiketlerini keserdim."

"Cheyenne'in kulübe giderken ne giydiğini biliyor musunuz? Bu onu oradaki diğer insanlara tarif etmemizi kolaylaştırır."

"Hayır." Lydia elbise askılarına bir göz attı. "Yeni bir şey olmalı. Burada eksik bir kıyafet görmüyorum. Ceketi dışında. Yünlü kumaştan, koyu yeşil renkli, spor bir ceketi vardı."

"Çöp kutusunda fiş ya da etiket buldunuz mu?"

"Hayır." Lydia'nın bu konuda tereddütleri var gibi görünüyordu; bekledim. "Yatağının yanında bir şey vardı. Bir Topshop etiketiydi ama ne olduğunu bilmiyorum."

"Etiketi sakladınız mı? Attınız mı?"

Lydia yüzünü buruşturdu. "Sanırım attım."

Çıkmaz sokak. "Tamam." Gardırobun en sonundaki askıda bir İskoç ekle blazer ceket asılıydı. "Bu Cheyenne'in okul üniforması mı?"

"Evet. Döndüğünde hazır olsun diye yıkamıştım."

Eteğin boyu gardıroptaki diğer eteklerin boyunun iki katıydı. "Her zamanki tarzından oldukça farklı."

"Ah, Cheyenne ondan nefret ederdi ama içinde çok tatlı görünüyordu. Gerçekten çok tatlıydı. O etek ona bu saçmalıkların hepsinden daha fazla yakışıyordu." Lydia gardıroptaki diğer kıyafetlere ters ters baktı; hiçbirini onaylamadığı yüzünden belli oluyordu.

Cheyenne kendisinden bekleneceği gibi cibinlikli bir yatakta yatıyordu. Yatağın dört tarafındaki çerçevelerden perdeleriyle aynı renkte kumaşlar sarkıyordu. Pencere içindeki oturma yeri, yumuşak, pelüş oyuncaklarla doluydu ve yastığın üzerinde, bacaklarını iki yana ayırmış, siyah düğme gözleriyle etrafa hüzünlü hüzünlü bakan pembe bir fil oturuyordu. Tuvalet masasının üzerini sıra sıra ojeler, parfümler, saç bakım ürünleri ve çeşit çeşit makyaj malzemeleri kaplamış; çerçeve içindeki aile fotoğrafları bütün bunların gerisinde kaybolup gitmişti. Rob rastgele bir çekmeceyi çekti ve çekmecenin dibindeki astım spreyleri sağa sola yuvarlandı. Rob kutulardan birini alıp üzerini okudu.

"Ventolin. Cheyenne'in astımı mı vardı?"

"Çok ağır değildi. Stresli olduğu ya da egzersiz yaptığı zamanlarda biraz nefesi tıkanırdı. Dışarı çıkarken yanına almasını söylememe rağmen o hep ilacını evde bırakırdı ama ben her ihtimale karşı her gün çantasına bir kutu koyardım."

Yandaki çekmecede kabloları düzgünce sarılıp toplanmış bir saç maşası, saç düzleştirici ve saç kurutma makinesi duruyordu.

"Bunları her zaman açık unuturdu." Lydia Rob'un yanında durup çekmeceye baktı. "Onu okula bırakmadan önce mutlaka buraya gelip bunların fişe takılı olup olmadığını kontrol ederdim. Saç düzleştiricisi açık bulduğum günlerin sayısını hatırlamıyorum bile. Bakın."

Lydia üzerindeki örtüyü kaldırıp masanın boyalı, tahta yüzeyindeki kahverengi yanık izlerini gösterdi.

"Ona siz bakıyormuşsunuz," dedi Rob.

Lydia güldü. "Onun evi yakmasına engel oluyordum."

"O da var tabii."

"Elimden geleni yapıyordum." Lydia başını çevirdi. Tekrar konuşmaya başladığında sesi boğuktu. "Zaman zaman annesinin fikirlerini doğru bulmadığım oluyordu ama ne yapabilirdim ki? Cheyenne'in disipline ihtiyacı vardı ama Gayle bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. O sadece Cheyenne'i nasıl seveceğini biliyordu. Bu onun çocukluğunda hiçbir zaman sahip olamadığı şeydi, biliyorsunuz. Onun hayatı bunun tam tersiydi. Sevgi yok ama bir sürü kural var."

"Anladığım kadarıyla onu oldukça iyi tanıyorsunuz." Yüzümü görebileceğim bir noktaya geçtim.

"Onun için çalışmaya Cheyenne altı aylıkken başladım. Onlar benim ailem." Lydia bir fırçayla bir tarağı düzeltti ve elini bir süre onların üzerinde tuttu. "Gayle bana ihtiyaç duyduğu sürece burada kalacağım."

"Sizce Gayle bu durumla başa çıkabilecek mi?"

"John'un cezaevine girdiğini de düşünürsek, Gayle henüz başına neler geldiğinin farkında değil." Lydia başını iki yana

salladı. "Tanrı bilir ama hata kabına o getirip olacak. Söylediğim gibi o Cheyenne'i çok seviyordu. Onun arkadaşı olmak istiyordu. Zaten sonun da başıydı."

"Arkadaş demişken, sizde Katie ve Lily'nin iletişim bilgilerini bulunmuyor mu?"

"Kaleminiz var mı?"

Rob ona bir kalem verdi ve ben de defterimi uzattım. Lydia iki kızın da cep telefonu numaralarını ve adreslerini defterime yazdı; hepsini ezbere biliyordu.

"İkisi de Hatfield yakınlarında oturuyor. Cheyenne'i oradan alırdım. Bilgisayarını alana kadar sabredemediği için istediği gibi gidip getirdi. Görüyorsunuz ya, o her zaman bağımsız olmak isterdi." Lydia tüneyerek, derin bir iç çekti. "İnsan neyi daha farklı yapabilirdim diye düşünmeden edemiyor. Bir yabancıyla buluşmaya gitmesini engellemek için ona ne söyleyebilirdim? Neden daha akıllıca davranmadı?"

Bunlar cevapsız sorulardı. Cheyenne'in odasına bakılınca da çocuklukla kalmak için can attığı yetişkin dünyası arasında sıkışıp kalmış bir kız görüyordum. O özgürlüğün sadece kendisine vaat ettiklerini görmüş, ona eşlik eden tehlikelerin farkına varmamıştı. Lydia'ya elinden gelenin en iyisini yaptığını, söylenmemiş sözler için pişmanlık duymanın anlamsız olduğunu söylemenin gereği yoktu. O da benim gibi artık her şey için çok geç olduğunu biliyordu.

Cheyenne'in arkadaşları ve onların anneleriyle görüşeceğimi söyleyerek Müfettiş Dedeleit Redmond ve Çavuş Small'dan beni Hatfield'a bırakmalarını istedim. Haklarını vermeliyim çünkü beni oraya bırakmak için yollarını değiştirmek zorunda kalmalarına rağmen fazla şikâyet etmediler. Hatfield'a vardığımda kızların okuldan gelmesine daha birkaç saat vardı. Tek başıma beklemek için bir kafeye girip oturdum. Rob yüzümde tarifsiz bir ıstırap ifadesiyle özür dileyip diğer iki memurla birlikte Londra'ya dönmüştü. Gitmesi gi-

reken bir yer olduğunu söylemişti. Bunun tabii ki benim için hiçbir sakıncası yoktu. Tek bir kelimesini bile aklımda tutmadan bir saçma sapan dergiyi daha baştan sona okudum, üç fincan çay içtim ve tam oradan ayrılmak üzereyken hatırladım: bugün cumaydı. Tabii ki Rob'un gitmesi gereken başka bir yer vardı. Bugün onun ateşli bir randevusu vardı.

İlk olarak Katie Harper'la görüştüm. Fotoğraflardaki telli, kikirdek kız büyümeye başlamış, harika bir gülümsemesi olan, kendine son derece hakim bir genç kıza dönüşmüştü. Çok fazla makyaj yapmıştı ama üzerinde kot pantolon ve eşofman üstü vardı; yani Katie, en iyi arkadaşından farklı olarak, büyümek için fazla acele etmiyordu.

Cheyenne'i bulduğumuz haberini verdiğimde Katie'nin yüzündeki gülümseme birden söndü. Ona bunun yeni bir soruşturma olduğunu açıkladım ve bu nedenle bütün soruları tekrar sormak zorunda olduğumu söyledim. Katie tamam der gibi başını salladı. İşbirliğine hazırdı ama ne yazık ki zaten bildiklerime ekleyebileceği fazla bir şey yoktu. Cheyenne ona Kyle'dan söz etmiş ve onun kendisiyle Facebook üzerinden iletişime geçtiğini anlatmıştı.

"Facebook hesabı açmak için on altı yaşından büyük olmak gerekmiyor mu?" diye sordu annesi.

"Aslında on üç yaşından büyük olman gerekiyor ama Cheyenne doğum tarihini değiştirip hesabına on dokuz yaşında olduğunu yazmıştı. Bunları kontrol etmiyorlar." Bu durum annesinin pek hoşuna gitmemiş gibi görünüyordu; Katie aceleyle ekledi. "Sadece Cheyenne yaşını değiştirdi. Gerçek yaşını kullanırsa insanların onu bir bebek gibi göreceğini söylerdi."

"Hangi insanların? Onu tanımayan insanların mı?" diye sordum.

Katie başını salladı. "Dünyanın her köşesinden insanlarla sohbet ederdi o. Bir keresinde coğrafya projesine yardım etmesi için Avustralya'dan bir çocuk bile bulmuştu."

"O halde bu onun biriyle internet üzerinden ilk tanışması değildi."

"İnternet üzerinden tanıdığı biriyle ilk buluşmasıydı ama hayır, Cheyenne'in internette birçok arkadaşı vardı." Katie annesine döndü. "Endişelenmene gerek yok. Ben asla böyle bir şey yapmam. Ben Facebook'u sadece arkadaşlarımla iletişim kurmak için kullanıyorum. Biliyorsun, internette gerçek hayatta tanımadığım hiçbir arkadaşım yok."

"Böyle bir kural koyduk," diye açıkladı Bayan Harper.

"Çok mantıklı." Benzer bir kuralın Cheyenne'in hayatını kurtarmış olacağını söylemedim ama bunu sadece ben düşünmüş olamazdım.

"Adam onunla neden bağlantıya geçmiş?"

Katie omuz silkti. "Fotoğraflarını görmüştür herhalde. Görüntüsünü beğenmiştir. Cheyenne herkes görebilsin diye profilini açık tutardı. O dikkat çekmeyi severdi."

"Çok dikkat çeker miydi?"

Katie'nin yüzü kızardı. "Onun fotoğrafları biraz..."

"Yetişkinlere göre miydi?" diye sordum.

"Mm."

"Ne açıdan?"

Katie oturduğu yerde kıpırdandı. "Şey... Üzerinde iç çamaşırları olurdu. Ya da böyle poz verirdi..." Eşofman üstünü omzundan aşağı doğru sarkıtıp bir manken pozu verdi.

"Ne?" Bayan Harper afallamıştı. Katie dudağını ısırdı. Birileri, Facebook hesabının açık kalmasına izin verilmesi için oldukça fazla dil dökmek zorunda kalacaktı.

"Sen Kyle'ın mesajlarını gördün mü?"

"Sadece Cheyenne'in bize gönderdiğini. Onu diğer polis hanıma gösterdim. Marla Redmond'ı kastediyordu.

Katie'nin bütün bildiği buydu. Ondan yeni bir şey öğrenememiştim. Oraya vardığımızda, arkadaşının gönderdiği bir cep telefonu mesajı sayesinde Cheyenne'in öldüğünü öğren-

miş olan Lily ise arkadaşından biraz daha fazlasını biliyordu ancak onunla görüşebilmek için de, öncelikle annesinin onu banyodan çıkmaya ikna etmesini beklemem gerekiyordu.

"Lily'nin oldukça canlı bir hayal gücü var," dedi Bayan Flynn fısıldayarak. "Cheyenne'in kaybolduğu günden beri onun başına neler gelmiş olabileceğini düşünüyor ve korkunç kâbuslar görüyor. Gerçekten ne olduğunu öğrenmesi iyi mi olur, kötü mü bilemiyorum."

"Bilmek her zaman daha iyidir," dedim.

"Öyle mi düşünüyorsunuz?" Kolyesiyle oynarken o da fazlasıyla gergin görünüyordu. "Eğer soracak olursa, ayrıntılara fazla girmemeye çalışın, olur mu?"

"Açık konuşmam gerekirse zaten elimizde pek ayrıntı yok ama yine de dikkatli olacağım."

Lily sonunda banyodan çıkıp beti benzi atmış bir halde oturma odasına geldi. Sessiz bir genç kızdı. Sorularıma kısa cevaplar veriyordu ama bize yardımcı olmak istediği belliydi.

Bayan Flynn'in, kızıyla yaptığım görüşmenin fişini listemdeki soruları tamamlayamadan çekmesini istemediğimden sözüme sadık kaldım ve sorularımı dikkatle sormaya devam ettim.

"Cheyenne'in kulübe giderken ne giydiğini biliyor musun?"

Lily başını salladı. *Nihayet.*

"Bunu bana tarif edebilir misin?"

"Beyaz bir mini elbiseydi. Tek omzundan geçiyordu ve üst kısmı bedenine tam oturuyordu. Neredeyse içini gösterecek kadar ince bir kumaştan yapılmıştı ve eteği kıvır kıvırdı. Cheyenne elbiseyle birlikte altın rengi şeritli sandaletlerini giyecek ve açık pembe bir maske takacaktı. Saçlarında minik çiçekler ve pırıltılar olacaktı."

"Bütün detayları biliyorsun."

"Modayı severim," dedi Lily alçak sesle. "Cheyenne gitmeden önce kıyafeti deneyip bana gösterdi. Muhteşem görünmek istiyordu."

"Trene o kılıkta mı bindi?" Lily'nin annesi hayretler içindeydi.

"Hayır, McDonalds'ta üstünü değiştirecekti. Bütün giyeceklerini bir poşete koymuştu."

"Trende giydiği kıyafetleri ne yapacaktı?" diye sordum.

"Saklayacaktı ama onların başına ne geleceği Cheyenne'in pek umurunda değildi. Ertesi gün eve elbiseyle dönme fikri ona pek ters gelmiyordu. Cheyenne dikkat çekmeyi severdi."

Cheyenne dikkat çekmeyi biraz fazla seviyormuş, diye geçirdim içimden. "Bilmem gerektiğini düşündüğün başka bir şey var mı?" Lily başını iki yana salladı. "Bana sormak istediğin bir soru var mı?"

"Ona ne oldu? Cheyenne nasıl öldü?" Lily'nin gözleri birden fal taşı gibi açılmıştı. Sesi o kadar cılız çıkmıştı ki söylediklerini duyabilmek için ona doğru eğilmek zorunda kalmıştım. Ne var ki soruları, bu konu aklından hiç çıkmıyormuş gibi ani ve ısrarcıydı.

"Bunu kesin olarak bilmiyoruz ama öğrenmek üzereyiz."

"Acı çekmiş mi? Ölmeden önce?"

Bayan Flynn'in bu soruya hayır yanıtını vermemi istediğini biliyordum. Hem yanlış olmayacak hem de onu rahatsız etmeyecek bir cevapta karar kıldım. "Bunu şu anda söylemek zor Lily ama onu bu sabah gördüğümde uyuyor gibi görünüyordu."

"Gerçekten mi?"

Evet der gibi başımı salladım. "Bu içini biraz olsun rahatlatır mı?"

Lily oturduğu yerde kımıldandı.

"Sana başka bir şey sorabilir miyim?" Başını salladı. "Sen ve Cheyenne oldukça farklıydınız, öyle değil mi? Nasıl arkadaş oldunuz?"

"O eğlenceli biriydi," dedi Lily fısıldayarak. "Beni güldürürdü ve asla aptal durumuna düşürmezdi. Bizim dönemden bir kız üzerime geldiğinde bana arka çıkmıştı."

"Bunu nasıl yaptı?"

"Kıza, babasına olanları anlatacağını ve onun evlerini yakacak birini bulmasını sağlayacağını söyledi. Bu konuda ciddiydi de. Ertesi akşam kızın evinin bahçesindeki kulübe alev aldı." Lily'nin yüzünde ürkek bir gülümseme belirip kayboldu. "O günden sonra bir daha kimseyle sorun yaşamadım."

Liverpool Street İstasyonunda, 'trenin altında bir kişi' olması dolayısıyla Hertfordshire'dan Londra'ya giden trenler gecikmeli olarak hareket edebiliyordu. Söz konusu kişi etrafındaki diğer yolcuların da pek sempatisini kazanamamıştı. Sonuçta intihar girişiminizin diğer insanların akşamlarını altüst etmesine göz yummak, kabalığın son perdesi sayılırdı. Sonunda yorgunluktan bitkin düşmüş bir halde eve ulaşmayı başardım. Ben toplu taşıma sisteminin içinde zorlukla ilerlemeye çalışırken Rob, güzeller güzeli Rosalba Osbourne'la keyif çatıyordu. O kadar öfkeliydim ki, hırsla çarptığım ön kapı az daha menteşelerinden sökülecekti.

"Yavaş ol, tatlım." Walter merdivenin yarısına kadar inmişti.

"Üzgünüm. Kötü bir gün geçirdim." Anahtarlarımı çıkardım ve doğru olanı bulmak için hepsini elden geçirdim.

"Aslında seninle biraz konuşmak istiyordum," dedi Walter aşağı doğru inerken hırıltılı bir sesle.

"Ah, öyle mi?" Kapıma arkamı döndüm. Onu kesinlikle içeri davet etmeyecektim.

"Bu biraz uygunsuz bir durum." Walter bakışlarını bir an yüzümde gezdirdikten sonra kapının çerçevesine doğru çevirdi. Esrar kokusu bir bulut gibi etrafını sarmıştı. Büyük olasılıkla ondan birkaç metre uzakta dururken bile dumandan etkileniyordum. "Bu konuyu seninle daha önce konuşmuş olmam gerekirdi."

Konunun ne olduğunu tahmin edebiliyordum. "Devam et."

"Ben sadece... Evi kiraya verirken senin bir polis olduğunu bilmiyordum."

"Bunun sorun olacağını tahmin etmemiştim."

"Olmuyor zaten. Ben kanunlara saygılı bir vatandaşım."

"Öyle olduğundan eminim," diye yalan söyledim.

"Sorun yaşamak istemiyorum, hepsi bu. Kiracılarım genellikle benim arkadaşlarım gibidirler." Walter başparmağıyla karşı kapıyı gösterdi. "Chris yıllardır burada. Brody de öyle."

Burada değil yıllar aylarca bile kalacağını sanmıyordum ama bunu ona söylemeyecektim. "Sorun yaratabilecek herhangi bir neden yok."

"Evet ama... İnsanlar rahatlayabilmek ister. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Kendi evlerinde diken üstünde yaşamak istemezler."

"Bak Walter, benim kimseye zorluk çıkarmak gibi bir niyetim yok. Karşılaştığım suçları gerekli yerlere bildirmek gibi bir görevim var ancak ben etrafında olup bitenlerin her zaman farkında olan tiplerden değilimdir." Tabii görev başında olmadığım zamanlarda. "O yüzden mesela burada biri kendi dairesinde, kapalı kapılar ardında esrar kullanıyor olsa, onu rahat bırakırdım."

"Gerçekten mi?"

"Tabii sadece kişisel kullanım için olması şartıyla."

"Öyledir," dedi Walter aceleyle. "Eminim öyledir."

"Diğer yandan satıcı olması durumunda işler değişir," diye uyardım.

"Öyle bir şey değildir. Hiç önemli değildir." Walter ter içinde kalmıştı.

"O halde herhangi bir sorun yok." Birkaç saniye bekledim. "Hepsi bu mu?"

"Erkek arkadaşın."

"O da sorun çıkarmaz."

Walter yüzünü buruşturdu. "Konu o değil. Yani tam olarak." Aklındakini nasıl söyleyeceğini düşünürken dilini ağzının kenarında gezdirdi. "Bakın, bu konunun beni ilgilendirmediğini ve sana onu buraya almamanı söylemeye hakkım olmadığını biliyorum ama sanırım başka bir yerde görüşseniz daha iyi olur. Onun da bir evi olsa gerek. Yanında olmak istiyorsan gidip onunla kalabilirsin."

"Haklısın, bu seni ilgilendiren bir konu değil." Ona ters ters baktım. "Bu da nereden çıktı şimdi? Geçen gece seni korkuttuğu için mi söyledin bunu?"

Walter telaşla başını sağa sol salladı. "Hayır. Sadece öylesi daha doğru olur diye düşündüm, hepsi bu. Etrafta fazla yabancı olmaması daha iyi."

"O benim için bir yabancı değil," dedim sertçe. "Ayrıca Szuszanna'nın erkek arkadaşının sık sık burada kaldığını fark ettim."

"Doğru, doğru." Walter tekrar merdivenlerde doğru yöneldi. "Boşver, en iyisi. Ben sadece fikrimi söylemek istemiştim."

"Söyledin zaten."

Walter arkasını dönmeden elini salladı. Yüzümde şaşkın bir ifadeyle onun merdivenlerden çıkışını izledim. Benden istediği şeyi kesinlikle yapmayacaktım. Evimde konuk ağırlamak benim en doğal hakkımdı. Kira sözleşmesinde bu konuda herhangi bir kısıtlama yoktu. Ayrıca gürültü falan da yapmıyorduk; hatta oldukça sessiz olduğumuz bile söylenebilirdi.

Kendimi kanepeye atıp bir süre boş gözlerle televizyona bakarak sakinleşmeye çalıştım ama olmuyordu. Telefonum önümdeki sehpanın üzerinde, hiç sesini çıkarmadan duruyordu. Saatlerce ne telefon çaldı, ne de kapı. Ben, uzaktan kumanda ve bir türlü çalmayan telefon evde yalnızdık.

Sonunda pes edip yatmaya gittiğimde yatağın içinde öylece oturup karanlığa baktım. Gözlerimi kapayamayacak kadar öfkeliydim. Kendi kendime sadece Walter ve söyledikleri yüzünden kızgın olduğumu söyledim. Bu gerçekten de uykumu kaçıran düşünceler yığınının bir parçasıydı. Çaresizce uykumun gelmesini beklerken, bir sonuca vardım. Bunu yapabileceğimi kanıtlamak ve Walter'a bana ne yapacağımı söyleyemeyeceğini göstermek için ne yapıp edip Rob'un sabaha kadar kalmasını sağlayacaktım.

Tabii o, bir daha buraya gelmek isteyecek olursa.

On Beşinci Bölüm

Cumartesi

Yatağın içinde bir o yana bir bu yana dönerek geçen bir gecenin ardından saçlarımın hali görülmeye değerdi. Neyse ki, genelde pek kullanmaya fırsat bulamadığım düzleştiricilerle saçıma yumuşak kıvrımlar vermek için harcadığım zamanı, kendime açıklayabilecek kadar erken kalkmıştım. Ofisin kapısından başım dik, bir kuğu gibi süzülerek erkenden girdim. Üzerimde, bedenime tam oturan, kalçalarımı ve bel kıvrımımı saran ve bir iş kıyafetinin el verdiği ölçüde hayal gücüne yer bırakmayan, kömür rengi bir takım vardı. Genellikle giyip aynada kendime baktıktan sonra bunları çıkarıp askıya geri asardım ama bugün kendimi cesur hissediyordum. Ceketin altına her zamanki gibi düz, beyaz bir tişört yerine hafif şeffaf ve yakası açık, siyah bir bluz giymiştim. Ceketin düğmeleri iliklendiğinde bluz neredeyse tamamen görünmez oluyordu ya da ben evden çıkmadan önce yaşadığım son kararsızlık anında kendimi böyle olduğuna inandırmıştım. Sonra tabii ki apartmanın holünde Brody'yle karşılaşmış ve onun ısrarı üzerine eve geri dönüp üzerimi değiştirmemek için kendimi zor tutmuştum. İşe erken gitmem gerekiyor olmasa, bunu gerçekten de yapabilirdim. Bu sabah görüntüme her zamankinden daha fazla özen göstermem ihtiyacı duymuş olsam

da, Cheyenne Skinner davası, şu anda benim için, o davada çalışırken ne giydiğimden daha önemliydi. Çalışma arkadaşlarımın da benim gibi düşüneceğinden neredeyse emindim.

Emindim ama yanılıyordum. İlk karşılaştığım kişi beni görür görmez kaşlarını kaldıran Liv Bowen oldu. "Güzel görünüyorsun. Bugün nereye gidiyoruz bakalım?"

"Görüşmelere."

"Bütün bunlar Belcott için olamaz." Liv kollarını önünde kavuşturup gözlerini kıstı ve beni süzmeye başladı. "Hmm. İçeri girdiğinde şuraya baktın, öyle değil mi? O Rob'un masası. Kendisi henüz gelmedi."

"Görüyorum." Çantamı sandalyeme bıraktım. "Büyük Araştırmacı rolündeki ustalığından çok etkilendiğimi söylesem, bundan vazgeçer misin?"

"Olabilir." Liv tekrar Rob'un boş sandalyesine baktı. Tanrım, seni göremezse çok yazık olur. Saçını falan da yapmışsın... Acaba Rob nerede?"

Büyük olasılıkla kızıl saçlı bir avukatın kollarında.

"Hiçbir fikrim yok," dedim sakin bir sesle. "Ayrıca öğrenmeye de fırsatım olmayacak."

"Ah, üzülmel. Ben ona mesaj atarım." Liv kaşla göz arasında cep telefonunu çıkarıp Rob'a bir mesaj gönderdi.

"Çok sağol, Liv. Çok yardımcı oldun." Açılmış olma ihtimaline karşı bluzumun yakasını düzeltip Godley'nin kapısını çaldım. İçeri girdiğimde Godley masasında oturuyordu ve birkaç saattir oradaymış gibi görünüyordu.

"Maeve. İçeri gel. Saçını beğendim."

"Ee, teşekkürler." Kesinlikle hazırlıksız yakalanmıştım. "Bugün nereden başlamamı istersiniz diye soracaktım."

"Josh bu sabah birkaç kişiyle görüşecekti. Sen de onunla gitmelisin."

Yine mi Derwent diye düşündüm, sessizce bir iç çekerek ve buna sevinmiş gibi görünmeye çalışarak sordum. "Kimlerle görüşeceğiz?"

"O gece kulüpte olanların bizimle bağlantıya geçmesini istemiştik. Yüz kadar isme ulaşmayı başardık. Bunların bir kısmı geceye katıldıklarını gönüllü olarak kabul etti ve diğerleri de bize yardımcı olmak isteyen kulüpçüler tarafından ortaya çıkarıldı. Bazılarının sabıkası var. Onlarla konuşulması gerekiyor. Josh onlardan biriyle bir görüşme ayarladı."

"Peki ya William Forgrave?"

"Ne olmuş ona?"

"Aktif bir pedofil olduğu dönemde kullandığı yöntemler Cheyenne'in hedef seçilme şekliyle uyuşuyor." Birden kendimden emin olamamıştım. "Müfettiş Derwent bunu size söylemedi mi?"

"Söyledi ve ben de Forgrave'in cezaevinden çıktığı günden beri ne işler çevirdiğini, daha doğrusu bir iş çevirip çevirmediğini öğrenmesi için Çavuş Mortimer'ı görevlendirdim." Böyle önemli bir işin Morti'ye bırakılması hoşuma gitmemişti. Hislerim yüzümden de okunuyor olmalıydı ki başmüfettiş gülümsedi. "Endişelenme. Bryce ona göz kulak oluyor."

"Harika bir iş çıkaracaklarından eminim."

"Mm. Sen kendi işine konsantre ol. Forgrave'le neler olduğunu sana haber veririm." Godley bir an duraksadı. "Ondan hoşlanmadın, öyle değil mi?"

"Beni tedirgin ediyor."

"Josh da aynısını söyledi."

"Öyle mi? Oysa pek tedirgin görünmüyordu."

"O duygularını saklamayı iyi bilir. Saklamak demişken, bu sabahki ilk işiniz esrarengiz gece kulübü organizatörlerinin ofisine uğramak."

"Grim Kardeşler. Onlarla görüşmek için sabırsızlanıyorum."

"E-posta listelerinin bir kopyasını istiyorum. Dün akşam Marla Redmond'ın gönderdiği dokümanların arasında bu liste yoktu. Bu sabah ona ulaşmayı başaramadım ama sanırım

bu onların listeyi alamadığı anlamına geliyor. Organizatör kardeşlerin listenin elimize geçmesini istemediklerini tahmin ediyorum ama onlara bu konuda bir seçim şansı vermeye niyetim yok."

"Tamam. İkna edici olacağım."

"Hatta gerekirse ısrarcı ol." Godley tek kaşını kaldırdı.

"O kısmı Müfettiş Derwent'e bıraksam daha iyi olur."

"Çok mantıklı. O bu tarz işleri sever. Listeyi aldığınızda e-postayla Colin Vale'e gönderin. O listedekilerin gerçek adreslerini bizimle paylaşmaları için internet servis sağlayıcıları ikna etmeye çalışacak. İnsanların bize yardım etmek için gönüllü olmasını beklemekten yoruldum. Kimlerin orada olduğunu ve bu insanların neler gördüğünü bilmek istiyorum ve eğer bunun için izlerini sürüp onları bizimle iş birliği yapmaya yanaşana kadar burada tutmamız gerekecekse, benim için hava hoş."

"Kesinlikle katılıyorum. Bu Grim Kardeşler nerede çalışıyorlarmış? Gerçek hayatta da kardeş miymişler?"

"Yirmi yedi ve yirmi dokuz yaşlarındaki Drew ve Lee Bancroft. Alıştığımız anlamda bir ofisleri yok. Lee'nin Hampstead'de bir evi var ve ikisi bu evin boş bir odasında çalışıyorlar. Adres Josh'ta var."

"Gidip onu bulayım." Ayağa kalktım.

"Josh hâlâ yolda. O senin kadar erkenci değil."

"Ah, o da yeteri kadar erken kalkıyor," dedim yüzümde ciddi bir ifadeyle ve ekledim. "Ama makyajını tamamlaması saatler sürüyor."

Godley bir kahkaha attı. "Bunu ona söylemeyeceğim."

"Söyleseniz bu günü sağ salim tamamlayamazdım herhalde."

Odadan çıkıp kapıyı arkamdan dikkatlice kapattım. Başmüfettiş, telefonuna doğru uzanırken listesindeki bir sonraki işi düşünmeye başlamıştı bile. Arkamı döndüğümde, elinde ekranında yazanları okuyabilmek için havaya kaldırdığı telefonuyla kapının önünde dikilen Liv Bowen'le burun buruna geldim.

"Akşamdan kalmayım. Duşa yeni giriyorum. Acı bana." Liv yüzünde masum bir ifadeyle gözlerini kırpıştırdı. "Kulağa iyi vakit geçirmiş gibi geliyor, ha?"

Kendimi tutamadım. "Rob'un dün gece o avukatla buluşacağını biliyordun, öyle değil mi? Sence ilk randevuda sarhoş olmak iyiye mi işarettir, kötüye mi?"

"İkisi de sanırım. Bana kızmıyorsun, değil mi? Rob'la bir ilişkiniz olmadığına göre? Yani senin ifadenle-"

Liv'in arkasındaki kapı açıldı ve Derwent üzerinde oldukça tuhaf görünen kahverengi, deri, pilot ceketiyle ekip odasına daldı. Hayatımda ilk defa onu gördüğüme sevinmiştim. Duygularım bir şekilde yüzüme de yansımış olmalıydı ki Liv nereye baktığımı görmek için arkasını döndü.

"Ah." Geri döndüğünde Liv'in gözlerinde şüphe vardı. "Onunla daha iyi anlaşmaya başlamış olmalısın."

"Daha kötüye gitmemiz neredeyse imkânsızdı." Liv açıkça Derwent'e hamle yapmak için Rob'dan vazgeçtiğimi düşünüyordu. Bu oldukça rahatsız edici bir düşünce olmasına rağmen onu düzeltmemeye karar verdim ve bize doğru gelen müfettişe baş döndürücü bir gülümsemeyle baktım. Liv bunu görür görmez bizi baş başa bırakmak için hemen oradan uzaklaştı. Derwent tuhaf bir şekilde gülümsememden hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu ama zaten asıl önemli olan da onun etkilenmesi değildi.

"Sen ve ben, Kerrigan. Toparlan."

"Eşyalarını topla demek istiyorsunuz herhalde."

"Orada dikilip sağa sola bakacağına acele et demek istiyorum. Sen bunun önemli olmadığını düşünüyor olabilirsin ama burada bir cinayet soruşturması yürütüyoruz." Derwent benim bu halime inanamıyormuş gibi başını sağa sola sallayarak kapıya doğru yürüdü.

"Bunun farkındayım. Hoddesdon'a gitmek benim fikrim değildi." Çantamı kaptım ve arkada kalmamak için uzun adımlarla Derwent'in peşinden gittim. "Ayrıca, size dün ne oldu öyle? Dinlenme odasında bayılacak gibi mi oldunuz?"

"Neden söz ettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Derwent kapıyı hızla itip geçti.

"Telaşla dışarı çıkarken kahvaltınızı arkanızda bırakmak üzereymiş gibi görünüyordunuz. Hamile falan değilsiniz, öyle değil mi?"

"Komiklik yapmaya çalışma, Kerrigan. Kadınlar komik değildir."

"Bu hatalı bir genelleme sayılmaz mı? Benim bütün erkekler aşağılıktır demem gibi bir şey."

Derwent hızlı adımlarla merdivenlerden iniyordu. "Evet ama o doğru bir genelleme olur."

"Gerçekten mi?"

"Bütün erkekler aşağılıktır çünkü kadınların gerçekçi olmayan standartları vardır. Nasıl olursak olalım, er ya da geç bir kadın çıkıp bizim aşağılık olduğumuzu söyleyecektir. Ben her zaman senin aşağılık bulduğun bir adamın aslında iyi bir herif olacağını düşünürüm."

"Çok hoş."

Derwent omuz silkti. "Gerçek bu. Ben sadece dürüst olmak istedim."

"Ve antipatik." Park yerinde hızla ilerlerken ona yan yan baktım. "Gerçekten, sizin sorununuz nedir? Yoksa ben içinizdeki kötülüğü falan mı ortaya çıkarıyorum?"

"Bunu sen söyledin."

"Tamam, artık yeter." Olduğum yerde durdum. "Bu sorunu çözmeden arabaya binmiyorum. Anladığım kadarıyla benimle ciddi bir probleminiz var çünkü sizden daha gencim ve bir kadınım. Birlikte çalışmaya başladığımız günden beri beni aşağılamaktan bir türlü vazgeçmediniz ama izin verecek

olursanız, size iyi bir polis olduğumu kanıtlayabileceğimden eminim."

"Bana hiçbir şey kanıtlamana gerek yok, tatlım. Sana daha önce de söyledim. Senin sadece güzel görünmen ve yoluma çıkmaman gerekiyor. Bu arada, bugün sana ilk kısımdan tam puan veriyorum. Saçını beğendim."

"Bakın, benim korunmaya ya da himaye altına alınmaya ihtiyacım yok. Ben de ekipteki diğer dedektifler kadar işinize yarayabilirim. Ayrıca hiçbir zaman tacizlerinize bozulup çekip gitmeyeceğim. O yüzden size önerim, bundan vazgeçmeniz."

Derwent dirseğini arabanın ön tarafına dayamış, yüzünde alaycı bir ifadeyle beni dinliyordu. "Tamam."

"Nasıl tamam?"

"Tamam, bundan vazgeçeceğim. Şu andan itibaren benim için diğer heriflerden bir farkın yok."

"O halde arabayı ben kullanabilir miyim?"

Derwent sırıttı. "Hayatta olmaz."

Mucize beklemek hata olurdu. Yolcu koltuğuna yerleştim ve uzanıp koltuğumun arkasındaki cepte duran rehberi aldım.

"Nereye gidiyoruz?"

"Haritaya ya da navigasyon cihazına gerek yok. Hampstead High Caddesi'ni tek başıma da bulabilirim."

"Ooh, çok havalı."

"Havalı olan caddenin kendisi. Ne var ki gittiğimiz adres konusunda emin değilim. Görünüşe bakılırsa ev bir cep telefonu dükkânının üzerindeymiş. Üçüncü katta."

"Durun tahmin edeyim. Derwent'in giriş katında asla oturmamdan sonraki ikinci ev kiralama kuralı, asla bir dükkânın üzerinde oturmam olsa gerek."

"Hemen anladın. "Derwent park yerinden çıktı. "O dükkâna kimin taşınacağını bilemezsin. Bir de bakarsın ki altına bir sex shop açılmış."

"Bunu ancak rüyanızda görürsünüz. Ne kadar işe yarar olurdu, düşünsenize."

"Beni yanlış tanımışsın tatlım. Ben pek maceracı sayılmam. Misyoner pozisyon bana yeter."

"Sadece merakımdan soruyorum, siz erkek arkadaşlarınızla da böyle mi konuşuyorsunuz?"

"Tabii ki."

"İşte bu her şeyi açıklıyor."

"İçimden bir ses senin cinsel tercihlerini öğrenemeyeceğimi söylüyor."

"Çok doğru." Artık konuyu değiştirme zamanı gelmişti. "Bu arada, diğer ev kiralama kurallarınızı öğrenmek için can atıyorum."

"Kural üç: Asla bir kız arkadaşınla birlikte ev tutma. Ne sakladıklarını bilemezsin."

"Kural dört?"

"Asla yeni kız arkadaşının yanına taşınmasına izin verme. Onlardan kurtulmak, rutubetten kurtulmaktan daha zordur."

"Kural beş?"

"Asla altı aydan uzun süredir görüştüğün biriyle birlikte ev tutma."

"Bu size pek seçenek bırakmıyor."

"O güne kadar birlikte yaşamaya başlamadıysanız birlikte bir ev tutmanın tek nedeni ona bağlanabildiğinizi göstermektir. Sonra bir bakmışsınız kuyumcu vitrininin önünde durmuş, o size hayallerindeki yüzüğü gösterirken, paranızı nasıl denkleştireceğinizi hesaplıyorsunuz. Oysa işin başında tek istediğiniz kirayı paylaşıp biraz tasarruf etmekti." Derwent başını iki yana salladı. "Bu çok riskli bir iştir. Hiç başlamamak en iyisi."

"Siz evli değilsiniz, öyle değil mi?"

"Hayır."

"Birlikte yaşadığınız biri var mı?"

"Hâlâ Bayan Doğru'yu arıyorum."

"Oysa kaçırılmayacak bir fırsatsınız," diye mırıldandım.

"Elimin altında bir sürü kadın var. Ben sadece biraz seçiciyim, hepsi bu."

"Biliyor musunuz, sanırım ben eski halimize dönmeyi tercih edeceğim." Ellerimle kulaklarımı kapattım. "Beni erkek arkadaşlarınızdan biri gibi görmeyi bırakın lütfen. Aşk hayatınızla ilgili tek kelime daha duymak istemiyorum. Bu kadarı benim için çok fazla."

"Geri dönüş yok, Kerrigan. Ayrıca bugün konuşkan günümdeyim."

Hampstead'e varmamızın çok uzun süreceğinden korkuyordum ama neyse ki trafik açıktı ve Derwent adresi bulur bulmaz iş konusuna geri döndü.

"Daha önce de ifade verdiklerini unutma. Nasıl sorularla karşılaşacakları konusunda bir fikirleri olacaktır. Onlara beklemedikleri sorular sormaktan çekinme. Biraz sarsılsınlar."

"Anladım. Brixton'dakiler onlarla ilgili ne söyledi?"

"Pek bir şey söylemediler. Anladığım kadarıyla işbirliğine açıkmışlar ama son derece dikkatli ve düzgün cümlelerle konuşuyorlarmış. "Etkinliğimiz bünyesinde böyle bir olay gerçekleştiğini duymak çok üzücü, yapabileceğimiz bir şey varsa, falan filan.'"

Derwent zili çaldı ve interkomun yanında bekledi. Bir ses ona cevap verdi. "Evet?"

"Müfettiş Derwent." Kapı açıldı ve Derwent içeri girdi. "Pek misafirperver sayılmazlar, öyle değil mi?"

"Muhtemelen High Caddesi'nin orta yerinde ne iş yaptığınızı ilan etmenizi istememişlerdir," dedim peşinden yukarı çıkarken alçak sesle. "Herkes polislerle görüştüğünün duyulmasını istemez."

"Büyük olasılıkla haber çoktan Twitter'a düşmüştür."

Üçüncü kata kadar gerçekten çok uzun bir yol kat etmiş

tik. Sonunda kapıya ulaştığımızda sudan çıkmış bir balık gibi nefes nefeseydim. "Kardiyo çalışmalısın," dedi Derwent kapıyı çalarken. "Berbat haldesin."

"Biliyorum." Nefesimi kontrol altına almaya çalışıyordum. Merdiven boşluğu oldukça sıcaktı ve içime tişört giymediğim için pişman olmuştum. Bu bluz üzerimdeyken ceketimi çıkarmam mümkün değildi. *Merhaba, buraya size bir genç kızın cinayeti hakkında sorular sormaya geldim. Bu arada göğüslerimi gördünüz mü?*

Kapı açılır açılmaz bunların hepsi kafamdan uçup gitti. Sanki birden her şey netleşmişti. Ben orada işimi en iyi şekilde yapmak için bulunuyordum ve işim önümde duran adamın Cheyenne Skinner'ın katiliyle tanıştığı gece olanlar hakkında neler bildiğini öğrenmekti. Kapıyı açan adamın ayakları çıplaktı ve üzerinde bir sörfçü şortu ile fazlasıyla gelişmiş pazularını saran bir Superdry tişörtü vardı. Açık kahverengi, kıvırcık saçları spiraller oluşturacak kadar uzundu ve adamın bir sörfçününki gibi bronz bir teni vardı. Kuzey Londra'nın orta yerinde olduğumuz ve benim daha çok Chris Swain'e benzeyen birileriyle karşılaşmayı beklediğim düşünülürse, bu oldukça beklenmedik bir durumdu. Grim Kardeşlerin kaslı sporcular değil, gözlüklü ve pısırık internet ve sosyal ağ dâhileri olmaları gerekiyordu.

"İçeri buyurun. Hoş geldiniz." Adamın sesi buğuluydu.

Derwent kısa boyuna rağmen gayet kendinden emin, uzun adımlarla içeri girdi ama yine de adama bakmak için başını arkaya yatırmak zorunda kalmak, onun sinirini bozuyor olmalıydı. "Ben Müfettiş Derwent ve bu da Dedektif Kerrigan. Siz hangi Bancroftsunuz?"

"Lee." İçeri geçebilmemiz için geriye doğru bir adım attı. Oturma odasındaki kanepenin yanında, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş bir adam daha duruyordu. "Bu Drew."

İki kardeş arasında çarpıcı bir benzerlik vardı ama Drew'a yaklaştıkça farklılıklarını da görebilmeye başlamıştım. Kardeşinden biraz daha kısa ve zayıf olan Drew, daha dar bir çeneye ve uzun bir yüze sahipti. İki kardeşin ağızları ve burunları aynıydı ama Drew'un gözleri birbirine daha yakındı. Drew cana yakın görünüyordu ve kardeşi Lee kadar iri olmasa da, kaslı kollarıyla en az onun kadar yapılı ve formdaydı. Kardeşlerin saçları da aynıydı.

Derwent kendi etrafında dönerek odayı inceledi. "Hanginiz burada yaşıyorsunuz?"

"Ben." Görünüşe bakılırsa Lee uzun cümleler kurmaktan pek hoşlanmıyordu.

"Fena değil. Cadde manzaranız güzel. Ayrıca ev büyük öyle değil mi?" Derwent etrafına bakındı. "İçeride iki kanepe ve bir yemek masası var ama yine de sıkışık görünmüyor."

"Burayı seçme nedenim buydu." Biraz inceliksiz bir cevaptı ama Lee'nin kabalık etmek istemeden sadece gerçeği söylediğini tahmin ediyordum.

"Herkes alt katında dükkân olan bir evde oturmak istemez ama bu evlerin bazen böyle olumlu tarafları da oluyor." Drew'un sesi kardeşininki kadar buğulu değildi -bas değil tenor sayılırdı- ve konuşması daha kibardı. Brixton'dakiler 'dikkatli ve düzgün' konuşuyorlar derken sadece Drew'dan söz ediyor olmalıydı.

"Bunu unutmamalıyım." Derwent davet edilmeyi beklemeden kanepelerden birine yerleşti.

Lee bana döndü. "Lütfen. Oturun."

Kendileri de bir yere yerleşmeden önce benim Derwent'in yanına oturmamı beklediler. Bu biraz modası geçmiş bir nezaket kuralıydı ama Bancroftların kibarlıkları yine de hoşuma gitmişti.

Derwent görüşmeden şimdiden sıkılmış gibi, rahat bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Diğer arkadaşlarımızla zaten

görüştüğünüzü biliyoruz ama bu yeni bir soruşturma. Kayıp kızın cesedi bulundu: yani artık bir cinayet soruşturması yürütüyoruz."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Drew yüzünü buruşturdu. "Bu gerçekten korkunç. Zavallı kız."

"Ceset nerede bulundu?" diye sordu Lee.

"Oraya da geleceğim." Derwent esnedi. "Üzgünüm. Gece biraz geç yattım da."

Derwent, arabada uykusu varmış gibi görünmüyordu. Ayrıca onun akşama kadar Godley'yle birlikte çalıştığını biliyordum, yani akşam dışarı çıkıp içkiyi fazla kaçırmış da olamazdı. Yorgun görünmesi, onlara ne söylediklerini dinlemiyormuş gibi bir izlenim vermek içindi. Derwent bana döndü. "Sen başlamak ister misin, Kerrigan?"

"Evet. Tabii ki." Kardeşlere bakıp gülümsedim ama patronumun aklından geçenleri tahmin etmeye çalışırken onlara soracağım sorular aklımdan çıkıvermişti. Derwent'in akıl oyunlarına olan merakını, ilk sözü bana bırakmasının, kardeşlere güven vermenin başka bir yolu olduğunu anlayacak kadar iyi biliyordum. Sonuçta ben kıdemsiz bir memurdum. Ben genç ve deneyimsiz olan ve yapılması bile gerekmeyen bir görüşmede şansını denemesine izin verilendim. Derwent'in onların böyle düşünmesini sağlaması akıllıcaydı. Şu anda tek yapmam gereken beynimin içinde, onun gerçekten böyle düşündüğünü söyleyip duran sesi susturmaktı.

Hafifçe öksürdüm. "Sizinle ilgili birkaç soruyla başlamak istiyorum. Doğum tarihlerinizi alabilir miyim?"

"Dört Haziran, 1984. Lee'ninki ise dokuz Kasım, 1982." dedi Drew yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

"İkiniz de burada mı yaşıyorsunuz?"

"Hayır. Ben Archway'de yaşıyorum." Drew kaşlarını kaldırdı. "Burası kadar lüks bir yer sayılmaz ama orayı seviyorum."

"Adresinizi almam gerekecek." Drew uzattığım deftere adresini yazdı. Düzensiz bir yazısı vardı ve hem sağa, hem de sola yatık, özensiz harfler kullanmıştı. El yazısı uzmanları büyük olasılıkla bu yazıdan bazı sonuçlar çıkaracaklardı ama Drew'un yazısı bana şu anda sadece onun elle yazı yazmaya pek alışık olmadığını düşündürüyordu.

"Hiç polisle sorun yaşadınız mı? Sabıkanız var mı?"

"Hayır. Hiçbir şey yok. Uslu durduk."

"Ruhsat cezanız da mı yok? Gece kulübü için gerekli ruhsatlara sahip olmadığınızın ortaya çıktığını duydum."

Drew kardeşine bir bakış attı ve sonra güldü. "Bilirsiniz işte, işi olabildiğince ucuza getirmeye çalıştık. Sonuç umduğumuz gibi olmadı. Formlar doldurup belediyeye başvuru yapmakla uğraşmak yerine gerçekten harika bir etkinlik düzenlemeye konsantre olmuştuk. Yaptığımız yanlıştı."

"Daha önce de bu tarz tek seferlik gece kulübü etkinlikleriniz oldu mu?"

"Cevap yok. Başımızı bir kez daha derde sokmak istemiyorum."

"Ruhsat ihlalleriyle ilgilenmediğimizi var sayalım," diye araya girdi Derwent yanımdan.

"Peki, o halde. Tam olarak aynı etkinlik sayılmaz ama Brick Lane'de bir bodrumda tek haftalık bir bar işletmiştik. Müşteriler içki yasağı dönemindeki ayyaşlar gibi giyinmişti. Bilirsiniz işte, ceketler, şapkalar ve dikişli çoraplar... Ayrıca her gece eğlence olarak bara baskın düzenliyorduk." Drew kardeşine döndü. "Polisin bunu bedavaya yapacağını bilseydik oyuncu tutmak için harcadığımız para cebimize kalırdı."

Lee hafifçe gülümsedi. O kardeşinden daha dikkatli ve temkinli davranıyordu ve Derwent'in küçük oyununa kanmamış gibi görünüyordu. Gülümsemek için kemirip durduğu parmağını ağzından çıkardığında tırnaklarının düzgün uzamaya fırsat bulamıyormuş gibi eğri büğrü olduğunu gördüm.

"Terk edilmiş bir depoda tek seferlik bir gece kulübü etkinliği düzenlemek nereden aklınıza geldi?"

"Orası için kira ödememiz gerekmiyordu," dedi Drew hemen. "Ayrıca kulüpler kolaydır. Yüksek sesli müzik, içki, loş ışıklar ve insanların rahatça kurtlarını dökmesine yetecek kadar büyük bir alan. Şifreler ve karışık yol tarifleriyle de insanların özel hissetmesini sağlarsınız ve hepsi bu."

"İnsanlar kendini özel hissetmek istiyor," diye açıkladı Lee. Onun öznesi ve yüklemi olan gerçek bir cümle kurabilmiş olması karşısındaki şaşkınlığımı zorlukla gizleyebildim.

"Bana sorarsanız, farelerin cirit attığı, perişan haldeki bir güvercin yuvasının özel bir tarafı yok."

Lee Derwent'i dikkatle süzdü. "Siz hedeflediğimiz yaş grubunda değilsiniz. Fazla yaşlısınız."

Drew, Derwent kendini toplayıp cevap vermeye fırsat bulamadan araya girdi. "Biz de fazla yaşlıyız. Kendinizi kötü hissetmeyin. Öğrencileri ve yeni işe başlamış olanları hedefliyoruz. Kısaca hedef kitlemiz on dokuz ve yirmi beş yaş arasındakilerden oluşuyor diyebilirim. Çalışanların parası var ve öğrenciler de süslenip püslenip içlerinden geldiği gibi eğlenerek etkinliği daha iyi gösteriyor ve herkes kazanmış oluyor."

"Depoyu nasıl buldunuz?"

"İnternetten. Terkedilmiş binalarla ilgili birkaç internet sitesi var. Her konuyla ilgilenen birileri var, öyle değil mi? Sitelerden birinde, güvenlik olmadığı için bu depoya kolayca girilebileceğinden söz ediliyordu. Biz her zaman ilginç mekânlar, yeni imkânlar bulmaya çalışırız. Endüstriyel bir bina bu parti için biçilmiş kaftandı. Terk edilmişlik ve şık insanlar arasındaki kontrast çok hoşumuza gitti. Zaten etkinliğin adını koyarken de buradan esinlendik. *"Güzel ve Lanetlenmiş.* Geceye katılan herkesin ya biri ya da diğeri ama tercihen ikisi birden olması gerekiyordu."

"F. Scott Fitzgerald," dedim. "Kitabı okumuş muydunuz?"

"Hayır." Drew güldü. "Bu sizi şaşırttı mı? Biz o kadar derin insanlar değiliz. Ayrıca sadece başlığını ödünç alacaksanız kitabı okumanız gerekmez. Kitabı yazarken Fitzgerald'ın aklında bizimki gibi bir gece olduğunu sanmıyorum."

"İçeri girenlerden ne kadar alıyorsunuz?"

"Bu etkinliğe göre değişiyor. Eğer kalabalık bir geceyse on beş, yirmi pound yeterli oluyor. Sözünü ettiğimiz bar gibi, daha küçük çaplı olanlar ise biraz daha pahalı. Bu geceler elli pounda kadar çıkabiliyor ama altı kişilik bir grupla kayıt yaptırırsanız bir masanız ve bir şişe şampanyanız oluyor. Bu etkinlikleri düzenlemek oldukça masraflı oluyor ama inanın bana buna değiyor. Kimseden şikâyet almıyoruz."

"Etkinliklerinizi nasıl duyuruyorsunuz?"

"E-postayla," dedi Lee.

"E-posta listenizin bir kopyasını alabilir miyiz?"

"Üzgünüm. Bu ticari olarak hassas bir konu." Drew'un sesi tonu bize yardım edemediği için gerçekten üzgünmüş gibiydi; onun bizi atlatmaya çalıştığını kendi kendime hatırlatmak zorunda kaldım.

"Metropolitan polisinin gençler için etkinlik organizasyonu işine girmeyi planladığını düşünmüyorsunuz herhalde? Derwent yüzünde alaycı bir ifadeyle güldü. "Bana bir iyilik yap ve mümkün değilmiş gibi davranmayı bırakıp ver şu lanet listeyi, Drew."

Drew bir kez daha kardeşine baktı ve derin bir iç çekti. "Tamam. Listeyi size vereceğiz. Ne var ki, insanların bu listeye ulaşmasını engelleyeceğinize dair bize söz vermelisiniz."

"Bunu yapabileceğimden emin değilim." Derwent gerindi. "Bilgi Edinme Özgürlüğü Yasası. İnanın bana, bu yasa bizim de başımıza çok iş açıyor. Eğer biri listeyi görmek isteyecek olursa-"

"-bir yolunu bulur onları geri çeviririz," diye tamamladım sakince Derwent'in cümlesini. "Endişelenmeyin. Listeye göz kulak oluruz."

Derwent onlara üzerinde Colin Vale'in e-posta adresinin yazılı olduğu kâğıt parçasını uzattı. "Listeyi bu adrese gönderin. Mümkünse, hemen."

Sehpanın üzerinde açık duran bir dizüstü bilgisayar vardı. Drew Derwent'in isteğini yerine getirmek için hemen eğilip, klavyenin üzerinde uçuşan parmaklarıyla bir şeyler yazmaya başladı.

"Bu sadece başlangıç noktası, anlarsınız ya. E-postalar sadece başlangıç. Suya atılan bir çakıl taşı gibi. Taşın oluşturduğu dalgalar, çok daha uzaklara gidiyor. Listedeki insanların yarısı geceye katılmayı düşünmemiş olmalı. Ne var ki büyük olasılıkla bu insanlar davetiyeyi birkaç arkadaşlarına gönderdiler ve onlar da sevgililerine haber verdiler. Sonunda gelenleri kapıdan çevirmek zorunda kaldık."

"Cheyenne içeri girebildi. O sadece on dört yaşındaydı; hedeflediğiniz yaş grubunda olduğu söylenemez."

"Kapıda kimlik kontrolü yapmıyorduk." Drew'un konuşmasında daha önce fark etmediğim bir tutukluk vardı. Bunun çektiği vicdan azabından kaynaklandığını düşündüm: eğer işlerini olması gerektiği gibi yapmış olsalardı Cheyenne o kapıdan içeri giremeyecekti. "Aşırı makyajlı, uzun, açık renk saçları olan bir kız gördüğümü hatırlıyor gibiyim ama orada böyle görünen çok fazla kız vardı. Ayrıca sizin de bildiğiniz gibi bu maskeli bir etkinlikti. Kızın yüzünün sadece küçük bir kısmını görebildiğimden onun Cheyenne olup olmadığından emin olamıyorum."

"Kapıda başka kim çalışıyordu?"

"Lee yoktu. O barla ilgileniyordu. Birkaç geçici eleman tutmuştuk -şu serbest çalışan kapı görevlilerinden. Bar fedaisi de denebilir."

"Onları nereden buldunuz?"

"Onlar bizim arkadaşlarımız. Spor salonundan tanışıyoruz. Biraz kaba saba tipler ama sorun çıkaracak olanları görür gör-

nez anlarlar ve kimse onlarla tartışmaz. Eğer mekânın dolu olduğunu ve içeri ancak dışarı çıkan kişi sayısı kadar yeni müşteri alacaklarını söylerlerse, aynen öyle yaparlar."

"Kaba saba mı dediniz? Bu onların sabıkalı olabileceği anlamına mı geliyor?"

"Biz çalışanlarımıza bu tarz sorular sormayız. Onlar işimizi yapıyor, hepsi bu."

"Adamların isimlerini ve iletişim bilgilerini almam gerekiyor. Ayrıca o gecede görev alan başkaları olduysa, onların adreslerini de almalıyım."

"Tabii ki. Birkaç DJ ve barda çalışan üç kız vardı. Ayrıca bir arkadaşımız, ışıklandırma sistemini kurup kaldırmamıza yardım etti."

"Kendisi etkinlik sırasında da orada mıydı?"

"Hayır. O gürültülü müzikten hoşlanmaz."

"Hazırlıklara saat kaçta başladınız?"

"Öğle saatinden itibaren oradaydık. Ben minibüsle ışık ve ses sistemlerini getirip Sam'le buluştum. Lee arabayla içki almaya gitti. Eşyaları binanın bahçesinde arabadan indirdik ve ardından her şeyi iki kat yukarı taşıdık. Bir daha asla. Haksız mıyım?" Drew sırıtarak Lee'ye baktı. "Artık sadece zemin kat etkinlikleriyle ilgileniyorum."

"Sam ışık sistemini kuran kişi," dedim teyit etmek için.

"Evet. Kendisi elektrikçidir. Biraz önce de söylediğim gibi o saat yedide gitmişti." Drew dizüstü bilgisayarının bir tuşuna bastı ve köşede duran yazıcı hırıltılar çıkararak canlandı. "Bu o gece bizim için çalışanların listesi. İsimler ve numaralar. Kapı görevlileri, Matthew Dobbs ve Carl McCullough."

"Onları nerede bulabileceğimizle ilgili bir fikriniz var mı?"

"Cotter Spor Salonu'nda," dedi kardeşler aynı anda ve sonra birbirlerine bakıp güldüler.

"Salon Kentish Town'da," diye ekledi Drew. "İkisi de zamanlarının büyük bir kısmını orada geçirirler. Cotter hem bir

spor salonu hem de bir sosyal kulüp sayılır. Tabii sohbetten anladığınız, kas geliştirici gıda takviyelerinden söz etmekse..."

"Siz de mi orada takılıyorsunuz?" Lee'ye bakıyordum.

Sorunun cevabı Drew'dan geldi. "Biz orada spor yapıyoruz ama kalıp sohbetlere katılmıyoruz. Çok meşgulüz."

"Grim Kardeşler olmak bütün zamanınızı alıyor, öyle değil mi?" Derwent'in şüpheleri yüzünden okunuyordu.

"Bu tahmin ettiğinizden çok daha fazla çaba gerektiriyor," dedi Drew savunmaya geçerek. "Her ay en az iki etkinlik düzenliyoruz. Her zaman gece kulübü ya da bar açmıyoruz. Sıra dışı mekânlarda sergiler açtığımız da oluyor. Londra Moda Haftası'nda, boş bir binada, genç tasarımcıların ve moda öğrencilerinin kente gelenlere satış yapabileceği bir dükkân etkinliği yaptık. Etkinlik için tuttuğumuz bir model avcısı, dükkânda dolaşıp elindeki polaroid makineyle, dikkat çeken kızları fotoğraflıyordu. Böylece etkinliğe oldukça fazla sayıda müşteri çekmeyi başardık. Bugünlerde herkes model olmak istiyor. Kolay para."

"Bana kalırsa sizin de amacınız onlardan farklı değil." Derwent oturduğu yerde, gözlerini açık tutmakta zorlanıyormuş gibi aşağı doğru kaydı. "Aileniz bu konuda ne düşünüyor? Onlar gerçek bir iş bulmanızı istemiyorlar mı?"

"Ailemiz artık burada değil. Sadece ikimiz varız ve yaptığımız işten memnunuz."

"Soracaklarınız bitti mi?" diye sordu Lee aniden.

"Şimdilik." Derwent yavaş yavaş ayağa kalkıp sırtını rahatlatmak için iki yana doğru esnedi. "Hemen sırtım tutuluyor. Yaşım yüzünden olmalı."

"Grim Kardeşler etkinlikleri için fazla yaşlı olduğunuzu söyleyerek sizi gücendirmek istemedim." Drew gülümsedi. "Eğer isterseniz sizi de e-posta listemize ekleyebiliriz. Etkinliklerimizden birine gelip içerideki havanın hoşunuza gidip gitmediğine kendiniz bakabilirsiniz."

"Bunu istediğimden pek emin değilim. O gece, kulübe gelenlerle ve özellikle de şiddet suçlarından hüküm giymiş müşterilerinizle ilgili bilgi topluyoruz. Bu konuda ne biliyorsunuz?"

Drew omuz silkti. "Ben oturup insanları yargılamaktan pek hoşlanmam, anlatabiliyor muyum? Ben onlara sadece eğlenebilecekleri yeri sağlıyorum. İnsanların geçmişi beni ilgilendirmez."

Derwent ondan tiksinmiş gibi başını iki yana salladı. "İkiniz de hiç anlamıyorsunuz, öyle değil mi? Siz o gece harika bir av ortamı yarattınız. İçerisi karanlıktı, yeteri kadar denetim yoktu, etkinlik son derece tehlikeli bir binada yapılıyordu ve içeride saklanacak çok fazla yer vardı. İşi ucuza getirdiğiniz belli oluyor. İçki ruhsatı yok, girişte gerçek güvenlik görevlileri yok. Biletler kapıda, tanımadığınız ve kimliklerini kontrol etmeye bile gerek duymadığınız kişilere satıldı. Barda sadece nakit kullandığınız için elimizde izini sürebileceğimiz fişler yok. Müşterileriniz de sizin kadar beyinsiz olmasa, o gece orada bulunan kimseyi bulamazdık."

"Siz böyle söyleyince kulağa kötü geliyor ama aslında öyle değil. Gerçekten bir sonraki etkinliğimize siz de katılmalısınız." Asla başarılı olamayacağının farkında değilmiş gibi görünen Drew hâlâ Derwent'i ikna etmeye çalışıyordu. "E-posta adresinizi verirseniz size de bir davetiye gönderirim."

"Zahmet etme. Bence ilk söylediğinde haklıydın." Derwent bana baktı. "Sen ne diyorsun, Maeve?"

"Bana göre de değil, sanırım. Kusura bakmayın."

"Bakmam," dedi Drew cılız bir sesle.

"Adınız ne demiştiniz?"

Yüzümde şaşkın bir ifadeyle Lee'ye baktım. Derwent benim yerime cevap verdi. "Maeve."

"Nasıl yazılıyor?"

"Mike, alfa, eko, victor, eko," diye kodladı Derwent. "Bir İrlanda isminden söz ettiğimiz düşünülürse hiç fena değil."

"Çok teşekkürler." Derwent'e ters ters baktım ve kardeşlere dönüp gülümsedim. "Zaman ayırıp bizimle konuştuğunuz için size de teşekkür ederiz."

"Her zaman yardımcı olmak isteriz. Onu canlı olarak bulamadığınız için gerçekten çok üzgünüz."

"Biz de." Derwent'in peşinden kapıya gittim ve ellerini sıkıp onlarla vedalaştıktan sonra evden çıktım.

Derwent merdivenlerden inip sokağa çıkana kadar bekledi ve sonra benimle dalga geçmeye başladı. "Onu etkilemeyi başardın, bu da hiç yoktan iyidir. 'Adın nasıl yazılıyor?'" dedi Lee'nin sesini taklit ederek.

"Belki de merak etmiştir."

"Evet belki de öyle ama sence bunun nedeni ne olabilir?" Derwent başını yana yatırıp cevap vermemi bekledi.

"Hiçbir fikrim yok."

"Öyle mi?" Derwent gülerek arabanın yanına kadar gitti ve orada onu bekleyen sarı-siyah renkli ceza makbuzunu görünce birden bütün neşesi kaçtı.

"Burası yükleme alanı," dedim parmağımla tabelayı göstererek.

"Ben görev başındayım. Lanet olasıca kartım camda duruyor." Derwent kartı ve ceza kâğıdını alıp arka koltuğa savurdu.

"Onlarla görüşmek gerçekten ilginizi çekmiyor muydu?" Sormadan edememiştim. "Bütün o sahte esnemeler de neyin nesiydi öyle?"

"Esnemelerimin sahte olduğunu da nereden çıkardın?" Derwent arabaya binip kapıyı sertçe çekti. Onun beni almadan çekip gidebilecek kadar sinirli olduğunu fark edince ben de aceleyle kendi koltuğuma geçtim. "Hipsterlardan nefret ediyorum. Yaptıkları bütün o saçma sapan işlerden nefret ediyorum. Bu ikisinin büyük ihtimalle bizden daha fazla para kazandığını biliyorsun, öyle değil mi? Peki bunun için tam olarak

ne yapıyorlar? İnsanlar özel olduklarını sansın diye sağa sola e-postalar gönderip bina kiralıyorlar. Olacak iş değil."

"İnsanların parasını boşa harcamasını engelleyemezsin."

"Çok yazık, öyle değil mi? Şimdi de gidip o bar fedaileriyle görüşmek zorundayız." Derwent derin bir iç çekti. "Tuttukları adamların temiz olup olmadığını kontrol etseler ölürler miydi sanki?"

"Bana onlar bu tarz konuları pek umursamıyormuş gibi geldi."

"Bana da." Derwent beni hızlıca süzdü. "Ceketinin en üst düğmesini de iliklesen iyi olur, tatlım. Sanırım daha önce gerçek bir spor salonunda hiç bulunmadın. Oraya göğüslerin böyle meydanda girersen, seni dışarı mı atsınlar yoksa duvara mı assınlar karar veremezler."

Derwent'in söylediği bir şeyi yapma düşüncesi beni deli etse de aşağı bakınca onun haklı olabileceğini görebiliyordum.

Cotter Spor Salonu, Highgate Caddesi'ne çıkan bir ara sokağın içine gizlenmiş, beyaz boyalı, küçük bir binadaydı. Salonun içini anlatmak için fazla söze gerek yoktu. Burası basit spor ekipmanlarının bulunduğu, yerleri lastik kaplı, sıkıcı ve sevimsiz bir mekândı. İçeride iki iri yapılı adam halter çalışıyor, çöp kutusu kapağı büyüklüğünde ağırlıklar kaldırıyordu. Hırıldayarak söylediklerine göre Dobbs ve McCullough değillerdi ama eğer o ikisini bulmak istiyorsak arka odaya bakmalıydık.

Arka oda salonun sosyal merkeziydi yani diğer bir deyişle içeride bir su ısıtıcısı, birkaç kenarı kırık bardak, Derwent'in tahmin ettiği gibi duvarlara asılmış birkaç çıplak kadın posteri ve oturup bu atmosferin tadını çıkarabileceğiniz bir iki küçük, yuvarlak masa vardı. Beş spor salonu üyesi oturmuş tam olarak bunu yapıyordu. İçeridekilerin üçü kâğıt oynuyordu ve dördüncü onları izliyordu. Oldukça tıknaz, siyah bir adam gazetesinden başını kaldırdı.

"Ben Yaşlı Bill. Sizin için ne yapabiliriz?"

"Matthew Dobbs ve Carl McCullough'u arıyoruz."

"Neyle ilgili olarak?"

"Cinayetle," dedi Derwent lafı dolandırmadan. Bu cevap spor salonu üyeleri arasında, beklediğimiz kadar büyük bir heyecan yaratmışa benzemiyordu. Kâğıt oynayanlar oyuna bir an bile ara vermedi ve bizimle konuşan adam diliyle parmağını ıslatıp gazetesinin sayfasını çevirdi.

"Kulağa çok heyecan verici geliyor."

"Hadi ama bütün gün sizi bekleyemem. Hanginiz Dobbs?"

Kâğıt oyununu izleyen adam parmağını kaldırdı.

"McCullough?"

"O da ben oluyorum." Siyah adam gazetesini katlayıp masanın üzerine bıraktı. "Ne cinayeti? Kim öldü?"

"Büyük oğlanlarla oynamaması gereken küçük bir kız." Derwent yumuşak bir sesle konuşmuştu ama bu, ona daha da tehditkâr bir hava veriyordu. Tam olarak anlayamadığım bir nedenle ürperdim. Derwent'in ses tonu iki adam üzerinde de aynı etkiyi yaratmış olmalıydı ki Dobbs yerinden kalkıp McCullough'nun masasına geldi. Her ikisi de Bancroftlardan daha yaşlı görünüyorlardı. En azından otuzlu yaşlarının sonlarında olan bu iki adam neredeyse tamamen kastan oluşuyordu.

"Cumartesi günü kaybolan kızdan mı söz ediyoruz? Şu depoda kaybolan kızdan?" diye sordu Dobbs.

"Cheyenne Skinner." Derwent, Cheyenne'in okul fotoğrafının bir kopyasını çıkarıp onlara gösterdi.

"O ölmüş mü?" McCullough başını iki yana salladı. "Yazık, çok yazık."

"Onun kayıp olduğunu biliyor muydunuz?"

"Drew birkaç gün önce söyledi," dedi Dobbs. "Bize sıra dışı bir şey görüp görmediğimizi sordu. Görmedik."

"O etkinliklerde görmeye alışık olduklarımızdan daha sıra

dışı bir şey görmedik de denebilir." McCullough etkinlikleri pek onaylamıyormuş gibi görünüyordu.

"Depoda Cheyenne'i gördüğünüzü hatırlıyor musunuz?" diye sordum.

Dobbs çok kısa bir an duraksadıktan sonra cevap verdi. "Olabilir."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Hepsinin yüzünde maskeler vardı ama kızlardan biri ona benziyordu. Yalnızdı."

Kısa bir sessizlik daha oldu ve sonra McCullough omuz silkti. "Onu içeri almayacaktık. Tek başına olmazdı. O şekilde gerçek bir kulübe gelmiş olsa onu kesinlikle içeri almazdık. Biz profesyoneliz, anlarsınız ya. Çocukların etkinliklerinde sadece onlara yardımcı olmak için çalışıyoruz."

"O halde siz almadığınıza göre onu kim içeri aldı?"

"Kardeşlerden biriydi ama hangisi olduğunu hatırlayamıyorum."

"O gelip kalabalığın içinden birkaç kişiyi seçti. Bunu kapıdaki kuyruğu hareketlendirmek için ara sıra yaparlar. Kız en öndeydi. Yanlış hatırlamıyorsam onunla birlikte on kişi daha içeri girdi. Alınanların çoğu kızdı."

"Drew onu içeri aldığını hatırlamadığını söyledi."

"Kapıya gelen o muydu bilmiyorum ama o olsa bile bunu hatırlaması için hiçbir neden yok. Her şey hızlıca olup bitti. 'Sen, sen, sen ve sen.'" McCullough kollarını önünde kavuşturdu. "Biz onu hatırlıyoruz çünkü içeri girmek için bize yalvarıp duruyordu. Bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunu söyledi."

"Öyle mi?" Derwent'e baktım. Ne düşündüğünü yüzünden anlayamıyordum. "Onu gecenin ilerleyen saatlerinde bir daha gördünüz mü?"

McCullough başını iki yana salladı. "Gerçi binanın bir çıkışı daha vardı. Kız arkadaki merdivenlerden çıkmış olabilir."

"Güvenlik için her zaman iki çıkış olması gerekir," dedi Dobbs yüzünde bilgiç bir ifadeyle.

"O kapıda kimse olmadığına göre, oradan girenler olmuyor muydu?"

"Kardeşler bu konuyu fazla önemsemediklerini söylediler. Zaten bırakın arkadan içeri girmeyi, binanın ana girişini bulmak bile oldukça zordu. O depo adeta bir labirent gibiydi. Ayrıca merdivenler barın yakınında olduğu için Lee oraya göz kulak olabiliyordu."

"Bundan hiç söz etmedi."

"Belki o da kızı görmemiştir. Gerçekten kalabalık bir geceydi. İçeride çok insan vardı ve her yer karanlıktı."

"Bizden önce de gelip size bu konuda sorular soran polis memurları oldu mu?"

"İlk siz geldiniz."

Godley'nin ekibine bir sayı daha. Adamlara teşekkür ettik ve spor salonundan çıkıp arabamıza doğru ilerledik.

"Barda çalışan kızları ara. Bu sefer hiçbir ayrıntıyı gözden kaçırmamalıyız."

Sırayla, farklı ayıklık ve yardımseverlik düzeylerine sahip üç kızla görüştüm. Evet, oraya gitmişlerdi. Hayır, dikkatlerini çeken herhangi bir şey olmamıştı. Evet, bütün gece Lee'yle birlikte çalışmışlardı. Lee birkaç kez bira fıçılarını değiştirmek için dışarı çıkmıştı. Bu en fazla birkaç dakika sürmüştü. Onun dışında Lee bardan hiç ayrılmamıştı.

"O halde Lee'nin tanıkları var."

"Drew da oradan kaçıp gitmiş olamaz. Kapıdakilerin söylediğine göre bütün gece göz önündeymiş."

"Adamlar iyi görünüyordu," diye itiraf etti Derwent. Bir cumartesi gecesi, şehir merkezinde devriye görevi yapmış olan her polis, kapıda doğru adamları çalıştırmanın önemini bilirdi. Riskli bir durumu kontrol altında tutmakla tamamen kontrolden çıkmış bir ayaklanma arasındaki sınırı onlar çizerdi. "Açık konuşmam gerekirse, ben de olsam onlara güvenirdim. Bu işi güvenilir ellere bırakmak en iyisidir ve o ikisi işlerini gerçekten iyi biliyorlar."

"Listedeki birkaç ismin üzerini çizebileceğimiz için sevinyor olmalısınız. Sizce Müfettiş Dedektif Redmond ne yapmaya çalışıyordu? Olayla ilgili derinlemesine bir araştırma yürüttüğü söylenemez," dedim.

"Bir kadının asla bir soruşturmanın başına getirilmemesi gerektiğiyle ilgili bir şeyler söylememi istediğini biliyorum."

"Aslında, istediğim bu değil."

"Ne var ki, benim aklımdaki bu." Derwent kaşlarını çatmıştı; dalgın görünüyordu. "Sence Lee neden bize arkadaki çıkıştan sorumlu olduğunu söylemedi?"

Omuz silktim. "Bunu ona sormadığımız için olabilir."

"Mm. Merkeze döndüğümüzde Bancroftları SBS'de bir aratalım. Tabii güvenlik görevlilerini de. O gece orada çalışan herkesin adını sisteme girip dikkate değer bir şey çıkacak mı bir bakalım. Birileri bize bildiklerini anlatmıyor ve ben bunun kim olduğunu mutlaka öğreneceğim."

"Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Kasten adam yaralama sabıkalı Tom Malton'ın evine. O gece orada olduğunu kendisi itiraf etti. İçimden bir ses onun saklayacak bir şeyleri olduğu için açık ve dürüst bir görüntü çizmeye çalıştığını söylüyor."

"Gerçekten şüpheci birisiniz öyle değil mi?"

"Genellikle işin sonunda şüphelerimde haksız olmadığım ortaya çıkar."

"Malton nerede oturuyor?"

"Camberwell. Kulüpten fazla uzak sayılmaz."

"Bize de pek yakın sayılmaz."

"Dünyanın varoluş sebebi senin rahatını sağlamak değil, Kerrigan. Bancroftlar gibi konuşmaya başladın."

Park cezası, sabahki işlerin ağırlığı ya da başka bir şey,

Derwent'in keyfini tamamen kaçırmıştı. Sesimi çıkarmamam ve onun bir sonraki ya da ondan sonraki görüşmede sinirini boşaltmasını beklemem gerektiğini biliyordum. Bir patlama olacağından neredeyse emindim. Tek istediğim bu patlamanın hedefinde olmamaktı.

Tom Malton'ın bir özel okulda okumuş olmanın sağladığı ayrıcalıkların keyfini çıkardığını onu görür görmez anlamıştım. Bu geçmiş, onun her hareketine asla silinmeyecek bir şekilde sinmişti. Malton 'o'ların 'ou' şeklinde telaffuz edildiği ince bir aksanla konuşuyordu ve kendimizi tanıttığımız sırada bol bol duymuş olmamıza bakılırsa en sevdiği söz 'Aman Tanrım'dı. Üzerinde modası geçmiş bol bir kot pantolonla bir rugby tişörtü vardı ve ten rengi Gainsborough'nun resimlerindeki kadınlar gibi pembe-beyazdı. Derwent Malton'ın modern ve oldukça rahat görünen evinin oturma odasına girene kadar bekledi ve sonra konuşmaya başladı.

"Sizin gibi bir adam nasıl kasten adam yaralama suçundan hüküm giyebildi?"

"Gerçekten bir aptal gibi davranarak." Malton bir koltuğun kenarına oturdu. Topuklarını birleştirmişti ve elleriyle hafifçe dizlerine vuruyordu. "Üniversitedeyken çocuğun biriyle kavga ettik. İkimiz de sarhoştuk."

"Sonra?"

"Sonra onu pencereden aşağı ittim."

"Kaçıncı kattan?"

"Üçüncü."

Derwent ıslık çaldı. "Çocuk yine de ölmedi, ha?"

"Neredeyse ölüyordu. Kafatası çatladı ve on gün komada kaldı." Malton soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu ama bu konunun onu üzdüğü belliydi. Yüzündeki pembeliğin yerini oldukça canlı bir kırmızılık almıştı. "Doktorlar onun hayatta kalmasının tek nedenin, düşerken sarhoş olduğu için kendini gevşek bırakması olduğunu söylediler."

"Bu berbat bir durum."

"Evet. Kesinlikle."

"Komadan sonra ne oldu?" diye sordum.

"Çocuk uyandı. Neler olup bittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ben kavganın nedenini bile hatırlayamıyordum ama aşağı yukarı on kişi onu aşağı ittiğimi görmüştü. Dolayısıyla istesem bile -ki istemiyordum- bunu yapan ben değilmişim gibi davranamazdım."

"Çocuk iyileşti mi?"

"Hayır. Pek sayılmaz. Okulu bırakmak zorunda kaldı, hâlâ bellek sorunları yaşıyor ve hâlâ topallıyor." Malton'ın yüzünde, çocuksu hatlarının izin verdiği ölçüde sıkıntılı bir ifade vardı. "Onunla bağlantıyı koparmamaya çalışıyorum."

"Ne kadar zaman cezaevinde kaldınız?"

"Ah Tanrım. Üç yıl." Malton yüzümüzdeki ifadeyi görünce gülümsedi. "Çok uzun değil, öyle değil mi?"

"Beni asıl şaşırtan şu anda burada olmanız," dedim. "Sizin cezaevinden sağ çıkabileceğinizi tahmin etmezdim."

Malton bir kahkaha attı. "O kadar da kötü değildi. Zorlandım ama atlatmayı başardım. Diğerleriyle iyi geçiniyordum. Onlar beni tam olarak nereye koyacaklarını bilemiyorlardı ve ben de herkesi olduğu gibi kabul ediyordum. Dolayısıyla fazla sorun yaşamadım."

Bu açıklamaya rağmen ben hâlâ onun göründüğünden daha çetin ceviz olduğunu düşünüyordum. Görünüşe bakılırsa Derwent de benimle aynı fikirdeydi.

"Geçen hafta Brixton'daki gece kulübünde kaybolan kız hakkında ne biliyorsunuz?"

"Hiçbir şey."

"Onu orada gördünüz mü?" Derwent Cheyenne'in fotoğrafını gösterdi ama Malton başını salladı.

"Kesinlikle görmedim ama aklım pek başımda değildi."

"Sarhoş muydunuz?"

"Artık içki içmiyorum."

"Neden aklınız başınızda değildi o halde? Uyuşturucular yüzünden mi?"

"O da değil." Malton yutkundu. "Kız arkadaşım beni terk etti. Kulübün kapısında, kuyrukta beklediğimiz sırada. O geceye gitmek onun fikriydi. Orası pek bana göre bir yer değildi. Onu orada bırakıp eve dönmeliydim ama beni geri alması için onu ikna edebileceğimi düşünerek peşinden gittim."

"İşe yaramadı ha?"

"Hem de hiç." Malton yüzünde acıklı bir ifadeyle gülümsedi. "Kısmet değilmiş."

"Burada bir bilgisayarınız var mı?"

"Sadece işte bilgisayar kullanıyorum."

"Hayatınızı nasıl kazanıyorsunuz, Bay Malton?"

"Babamın şirketinde çalışıyorum." Ses tonundan Malton'ın biraz utandığı belli oluyordu. Bunun ne anlama geldiğini hepimiz biliyorduk. Kimse onu işe almadığı için babacığı ona yeni bir başlangıç fırsatı vermişti.

"Ne iş yapıyorsunuz?"

"Risk sermayesi."

"Kumar için oldukça şık bir isim," dedi Derwent.

"Oldukça," dedi Malton yüzünde alaycı bir gülümsemeyle.

"Hiç tanımadığınız insanlara Facebook'taki resimlerini beğendiğiniz için e-posta gönderdiğiniz olur mu?"

"Hayır." Malton afallamıştı. "Bu ne tuhaf bir fikir."

"Gerçekten öyle, değil mi?" Derwent ayağa kalktı ve yüzüme bakıp başını salladı. "Sanırım buradaki işimiz bitti."

Arabaya gidene kadar konuşmadık. "Eğer Küçük Lord Fauntleroy suçluysa, şimdiye kadar gördüğüm en iyi oyuncu," dedi Derwent koltuğuna yerleştiği sırada.

"Katılıyorum."

"Yine de anlattıklarını kontrol etmeliyiz. Malton'ın şartlı tahliye memuruyla konuşalım."

"Haklısınız. Hey, söylesenize hangisi daha kötüydü? Özel okul mu, yoksa cezaevi mi?"

"Aman Tanrım. Okul, tabii ki." Derwent'in Malton taklidi fena sayılmazdı. Ona bakıp güldüm. Kısa bir süre için de olsa, Derwent'le neredeyse iyi anlaşıyor sayılırdık.

Ekip odası kalabalıktı. Neredeyse bütün masalar doluydu ve birbiriyle konuşanların uğultusu odayı dolduruyordu. Derwent, Harry Maitland'ın sandalyesinin arkasından masasına doğru eğildi.

"Bunları nereden buldunuz? Burası gece kulübü mü?"

"Evet." Maitland ekranındaki fotoğrafları göstermeye başladı: vücutlardan ve karanlık duvarlardan oluşan bir fon üzerinde, fotoğraf makinesinin flaşına yakalanmış maskeli yüzler. Gecenin, herkesin nasıl göründüğünün bilincinde olamayacak kadar sarhoş olduğu geç saatlerinde, bir dans pistinin büründüğü, biraz bayağı sayılabilecek kaos görüntüsüydü bu. Maitland fotoğrafları birbiri ardına, hızla ekrana getirirken, gözlerimizin önünden tuhaf pozlar, talihsiz açılar, sıvışmış makyaj ve terden ıslanmış saçlar geçiyordu. "Bunlar sitelerden, bloglardan ve sosyal ağlardan topladığımız fotoğraflar. Google sağ olsun. Ayrıca Grim Kardeşler'in sitesinde, etkinliklerde çekilmiş fotoğrafların yüklenebileceği bir sayfa var. Bu fotoğrafların birçoğu oradan geldi."

Dikkatle baktığımda fotoğrafların üzerindeki silik Grim Kardeşler logosunu görebiliyordum.

"Ne arıyorsunuz?"

"Kızı. Ne zaman kaybolduğu hakkında bir fikir edinebilmek için onun bu fotoğrafların hangilerinde olduğunu tespit etmeye çalışıyoruz. Tahminlerimize göre Cheyenne, gecenin sonunda kaybolmuş olabilir. Şimdiden fotoğrafların birkaçında onu buldum. Yazıcıdaki fotoğraflara bir göz atın."

Derwent fotoğraflara bakmak için yazıcının başına gitti. Başımı kaldırıp etrafıma baktım. Rob sonunda işe gelmişti. Tek eliyle gözlerini kapatmış, telefonla konuşuyordu. Solgun

görünüyordu. Tam onun için üzülmeye başlayacağım sırada Liv'in Rob'un akşamdan kalma olmasıyla ilgili söyledikleri aklıma geldi. Gözlerimi tekrar ekrana çevirdim ve telaşla Maitland'ın omzuna yapıştım.

"Dur! Bu Lee." Kıvırcık saçları, arkadan gelen ışıkla başının etrafında bir hale gibi görünen, üzeri çıplak, beyaz maskeli bir adamı gösterdim.

"Üzerinde ne var?" Maitland daha yakından bakmak için eğildi. "Siyah şort. Hepsi bu mu? Striptizci gibi görünüyor."

"İtiraz et, böyle bir vücudun olsa sen de sürekli küçücük şortlarla dolaşırdın."

"Teşekkür ederim ama almayayım. Ben bu vücudu bu hale getirebilmek için çok uğraştım." Maitland göbeğini sevgiyle okşadı. "Sayısız Guinness birası ve birçok kebap."

"İradene ve disiplinine hayranım."

Derwent elinde bir tomar kâğıtla geri geldi ve dikkatle ekrana baktı. "Bu hangisi?"

"Lee."

"Nereden biliyorsun?"

"Farklı görünüyorlar."

"Fazla değil."

"Evet, fazla değil."

"Aslında onları ayırabiliyor olman mantıklı." Derwent Maitland'a döndü. "Kerrigan kardeşlerin birinden gözünü alamıyordu."

"Bu doğru değil."

"Tamam, kardeşlerden biri ondan gözünü alamıyordu."

"Karışık bir işe benziyor," dedi Maitland akıllıca bir hareketle, gözünü ekrandan ayırmadan.

"Lee ve Drew'un nerede olduğunu da öğrenmeliyiz. Fotoğraflarda onları da bulmaya çalışabilir misin?"

Maitland acıyla homurdandı. "Bana sakın baştan başlamam gerektiğini söyleme, Kerrigan."

"Evet, baştan başlaman gerekiyor." Derwent nasıl olduysa

bu kez benim tarafımı tutmuştu. "Onu ve aynı ona benzeyen ikinci bir adamı bulmaya çalış."

"Kıyafetleri aynı mı? Onları nasıl birbirinden ayıracağım?"

"Drew'un kulağında kulaklık vardı." Birkaç fotoğrafa dikkatle baktım. "Bu Drew. Siyah bir maske takmış. Bu işini biraz olsun kolaylaştırır."

"Tamam. Beyaz maske, siyah şort: Lee. Siyah maske ve şort: Drew. Anladım. Bu ikisi şüpheli mi?"

Derwent ekrana doğru eğildi. "Şu fotoğrafa bak Harry. Buradaki herkes ama herkes şüpheli. Sıradaki fotoğrafta da ve ondan sonrakinde de öyle. Herkes şüpheli. Anladın öyle değil mi? Cheyenne'i kaçıran kişiyle ilgili elimizde tek bir lanet ipucu bile yok. Elimizde kanıt denebilecek hiçbir şey olmadığına göre hiç olmazsa bu insanların ne zaman, nerede olduklarını bulalım ki onları şüphelilер arasından çıkarıp çıkarmayacağımıza karar verebilelim."

"Fazla ümitlenme," dedi Harry sakince. "Elimden geleni yapacağım."

"İşte benim adamım." Derwent Maitland'ın sırtına hafifçe vurduktan sonra bana döndü. "SBS aramalarından ne haber?"

"Hemen başlıyorum."

Bilgisayarımın başına oturup Bancroftların verdiği listeyi açtığım sırada Derwent de bir sandalye alıp benimkinin yanına çekti. Biraz fazla yakınıma oturması beni rahatsız etmişti ama gidebileceğim hiçbir yer yoktu; masanın karşısında sıkışıp kalmıştım.

"Her ihtimale karşı, güvenlik görevlileriyle başla," dedi emir verir gibi bir sesle. Söylediğini yapacaktım ama buna fırsatım olmadı.

"Josh. Tam görmek istediğim kişi." Godley kapıda durmuş, tuhaf bir şekilde boş gözlerle bize bakıyordu. "Glen, Cheyenne'in otopsi raporunu tamamlamış."

"Ve?" dedi Derwent.

"Ve buna inanamayacaksın."

On Altıncı Bölüm

Godley'den bu kadar dramatik sözler duymaya alışık değildik. Odadaki herkes işine ara verip ona baktı. Derwent masadan destek alarak kendini itip, sandalyesiyle birlikte kayarak başmüfettişin yanına gitti. Raporda neler yazdığını merak etmiştim. Ayağa kalkıp Godley'ye doğru birkaç adım attım. Birden hepimiz aynı şeyi yapmış, ekip olarak patronun etrafında gevşek bir çember oluşturmuştuk. Eğer Derwent'e anlatacaklarına kulak misafiri olmamızı istemiyorsa, Godley bunu birazdan bize kesinlikle söyleyecekti.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Derwent. "Bu kadar şaşırtıcı olan nedir?"

"Kızın nasıl öldüğü."

Derwent ellerini yumruk yaptı. "Ona ne yapmış?"

"Hiçbir şey."

"Ne?"

"Kız doğal nedenlerden ölmüş."

"Bu imkânsız," dedi Derwent kararlı bir sesle.

"İmkânsız değil. Glen'e göre o ciddi bir astım krizi nedeniyle havasız kalarak ölmüş."

"Cheyenne astım hastasıymış." Rob'un arkadan ama çok yakınımdan gelen sesini duyduğumda dönüp ona bakmamak için kendimi zor tuttum. "Hizmetçi kadının söylediğine göre

durumu fazla ciddi olmadığı için Cheyenne ilacını yanına almayı unutuyormuş."

"O halde kız ilacını almadan dışarı çıktı, beklenmedik bir kriz yaşadı, öldü, bir hafta ortadan kayboldu ve sonra elleri bağlı ve çırılçıplak bir vaziyetteyken kendini battaniyeye sarıp terk edilmiş bir depodaki kanepenin üzerine uzandı. Evet, bu gerçekten kulağa çok mantıklı geliyor."

"Alay etmeyi kes, Josh. Kimse bu ölüm nedeninin ortada bir suç olmadığı anlamına geldiğini söylemiyor. Kızın başına kötü bir şeyler geldiği ortada. O kaybolduğu günden cansız bedeninin bulunduğu ana kadar altı gündür kayıptı ve kimse çıkıp bu arada ona baktığını söylemedi. Glen'in çıkardığı bu sonucun bana anlattığı tek şey, Cheyenne'in beklenmedik bir anda öldüğü."

"Peki ne zaman ölmüş?" Herkes dönüp bana baktı. "Cheyenne bu altı günlük sürecin hangi aşamasında ölmüş?"

"Bulunmasından önceki yirmi dört ve yirmi altınca saatler arasında. Glen aralığı bundan daha fazla daraltamayacağını söyledi. Depo soğuk olduğu için Cheyenne'in bedeni iyi korunmuş."

"Cinsel saldırıya uğramış mı?" diye sordu Derwent.

"Evet."

Bunu bekliyorduk ama yine de odanın havasındaki değişimden o tek kelimelik cevabın etrafımdaki herkesi rahatsız ettiğini anlayabiliyordum. Görebildiğim bütün yüzler üzgün ve sıkıntılıydı.

"Defalarca mı?"

"Öyle görünüyor. Glen, Cheyenne'in vücudunda birkaç gün önce meydana geldiği anlaşılan farklı iyileşme düzeylerinde aşınma ve morluklarla karşılaştı."

"Onun doğal nedenlerle öldüğünü de hesaba katarsak, bu yaralanmaların rızaya bağlı bir ilişki sonucunda gerçekleşmiş olma olasılığı var mı? Sert seks bir şekilde kontrolden çıkmış

olabilir mi?" Çember kınama dolu bakışlarla dalgalanırken Maitland etrafına baktı. "Üzgünüm ama bunun sorulması gerekiyordu. Yaşının küçüklüğü ve durumun yasadışı olması, kızın bunu kendi rızasıyla yapmış olamayacağı anlamına gelmez."

"Evet bu sorunun sorulması gerekiyordu ama ortada böyle bir durum olduğunu sanmıyorum. Kız ölümünden önceki günlerde hiçbir şey yememiş. Midesinde sadece kahverengimsi bir sıvı varmış."

"Görünüşe bakılırsa adam Cheyenne'i güçten düşürmek ve kendisine itaat etmeye zorlamak için aç bırakıyormuş," dedi Derwent. "Hanshaw ne düşünüyor?"

"O astım krizini tetikleyen şeyin stres olduğunu düşünüyor. Korku, acı gibi şeyler buna neden olabilirmiş. Nefes alamayacağını düşünerek paniğe kapıldıysa semptomlar ağırlaşmış, yani Cheyenne, kendisini kaçıran kişi yanında yokken ölmüş olabilir. Belki de Cheyenne'i kaçıran kişi, onun hasta olduğunu bilmiyor ya da önemsemiyordu. Adam onun öldüğünü anladığında büyük bir şaşkınlık yaşamış olabilir."

"O kadar zahmete katlanıp bir kız kaçırıyorsunuz ve o da gidip ölüyor."

"Kes sesini, Peter." Godley çok sinirlenmişti. Derwent dönüp Belcott'a ters ters baktı.

"Ben sadece havayı biraz yumuşatmaya çalışıyordum." Belcott'ta en ufak bir utanç belirtisi bile yoktu.

"Debelendikçe batıyorsun," dedi Maitland.

"Rica etsem dikkatinizi tekrar otopsi raporuna verebilir misiniz?" Godley'nin sesi buz gibiydi. Şaşırtıcı olan tek nokta Cheyenne'in ölüm nedeni değil. Glen, onun ellerinden ve tırnaklarından örnekler almış. Alınan örneklerde, başka birine ait olan, yüksek miktarda tükürük kalıntısına rastlamış. Kalıntıları DNA veri tabanına yüklemiş ve bir eşleşme yakalamayı başarmışlar ama eşleşme sağlanan kişi bir kadınmış."

"O halde adamın bir partneri var," dedi Belcott. "Yirmi birinci yüzyılın Hindley ve Brandy vakası."

"Kadın kim?"

"İşler işte bu noktada ilginçleşmeye başlıyor. Patricia Farinelli yirmi dokuz yaşında. 2003 yılında, Cambridgeshire'da hayvan deneylerine karşı yapılan yasadışı bir gösteriye katıldığı için gözaltına alınmış. DNA'sı veri tabanına işlenmiş ancak daha sonra herhangi bir suçlama yöneltilmeden serbest bırakılmış."

"Bir hayvan hakları delisi," dedi Maitland. "Bu onun çocuklara korkunç şeyler yapmayacağı anlamına gelmez."

"Farinelli bir çocuk yuvasının yöneticiliğini yapıyormuş ve sonra, bundan on sekiz ay önce bir gün işe gitmemiş. O günden beri ondan bir daha haber alan olmamış."

Kısa bir sessizlik oldu ve sordum. "O bir kayıp şahıs mı?"

"Cheyenne adamın kaçırdığı ilk kişi değilmiş," dedi Derwent yumuşak bir sesle.

"Öyle görünüyor. Patricia, Stoke Newington'da yaşıyormuş. Çok yakın bir ilişkileri olduğu için ailesi ondan birkaç gün haber alamayınca polise başvurmuş. Bir soruşturma başlatılmış ama fazla derine inilmemiş. Davaya bakan memur, Çavuş Rai bugün çalışıyor ama ben aradığımda merkezde değildi. Onunla konuşmadan bu konuda kesin bir sonuca varmam mümkün değil ama içimden bir ses bu davaya fazla önem verilmediğini söylüyor. Bayan Farinelli'nin yüksek risk altında olduğu düşünülmemiş." Godley bana bir kâğıt uzattı. "Maeve, görevli memurla bağlantıya geçip neler olduğunu öğrenmeye çalışır mısın?"

"Tabii ki."

"Bir saniye. Kadın on sekiz ay önce ortadan kayboluyor, o günden beri ondan kimse haber alamıyor ve sonra, tükürüğü ölmüş bir genç kızın ellerinde bulunuyor. Bu da neyin nesi böyle?" Derwent yüzünde şaşkın bir ifadeyle başını sağa sola salladı. "Her şey çok anlamsız."

"Şu an için öyle." Godley yüzünde acı bir gülümsemeyle ona baktı. "Buna inanmayacağını söylemiştim. Ayrıca duymak isteyebileceğini düşündüğüm bir konu daha var, Rob?"

"Dün Bayan Skinner'ın evinde Ken Goldsworthy'yle karşılaştık."

"O ne halt ediyormuş orada?" Derwent gerçekten çok şaşırmıştı.

"Gayle'i tavlamaya çalışıyordu. Ken, John uzaktayken Gayle'in kendisiyle ilgilenebileceğini düşünüyor."

"Lanet olsun."

"Ken Goldsworthy kim?" diye sordu Liv acıklı bir sesle.

"John Skinner özentisinin teki," dedi Rob.

Derwent kaşlarını kaldırdı. "Böyle söylediğini duymasını istemezsin. Goldsworthy'nin Skinner kadar başarılı olduğu söylenemez ama o da gerçekten kötü bir heriftir."

"İkisi pek anlaşamıyorlar." Godley'nin basit açıklaması olayların ciddiyetini yansıtmaktan çok uzaktı. "Birkaç yıl önce, bir bölge yüzünden sorun yaşadılar. Durum oldukça...tatsızdı."

Derwent aniden bir kahkaha patlattı. "Goldsworthy'nin dadısını hatırlıyor musun?" Etrafına baktı. "Bu hikâyeyi duymamış olan var mı?"

"Ben," dedi Liv hemen ve onunla birlikte birkaç kişi daha başını salladı.

"Bu çok iyi bir hikâyedir. John ve Ken bir süredir birbirleriyle didişiyor, birbirlerinden uyuşturucu çalıyor, birbirlerinin işlerini kapıyor, bölgeye ağırlıklarını koymaya çalışıyorlardı. O zamanlar işler daha ciddileşmemiş, henüz kimse ölmemişti. Bir gün Ken'in ekibinden birkaç kişi, John'un adamlarından birini dövdü ve çocuk komaya girip yoğun bakıma alındı. John öfkeden deliye dönmüştü. Ken'e bir mesaj göndermek, onun geri çekilmesini sağlamak istiyordu. Bu sırada nasıl olduysa, Ken'in dadısının bir ay önce öldüğünü öğrendi ve mezarını kazıp kadını dışarı çıkardı."

"Aman Tanrım." Liv eliyle ağzını kapattı.

"Hikâye burada bitmiyor. John Ken'in evine girip cesedi yatağının içine yerleştirdi. Ken odaya girdiğinde ceset, bir elinde uzaktan kumanda, diğerinde yanmayan bir sigara ve dizlerinde elektrikli battaniyesiyle bir porno filmin karşısında oturuyordu. John bu olayla ilgili tek pişmanlığının, orada kalıp dadısını bulduğunda Ken'in yüzündeki ifadeyi görememesi olduğunu söylüyordu."

Odada gülüşmeler duyuldu.

"Söylemek istediğim şu ki, biriyle kavga edeceksen, bunun espriden anlayan biri olmasına dikkat etmek en doğrusudur."

"Ne yazık ki, Ken espriden pek anlamaz." Godley'nin yüzünde karamsar bir ifade vardı. "O günden sonra işler kötüye gitmeye başladı. Bir süre sonra bölge konusunda bir anlaşmaya varmış olsalar bile, Ken'in onu bu yaptıkları yüzünden hiçbir zaman affetmeyeceğini sanıyorum. Dolayısıyla Ken'in John'un evine gitmesi-"

"-savaş ilanı sayılır," diye tamamladı Derwent.

"Evet, durum bu şekilde." Godley odadakilere bir göz attı. "Depodaki potansiyel görgü tanıklarını tespit etmeye çalışanlar, lütfen buna devam etsin. Josh, sen Ken'in ne işler çevirdiğini anlamaya çalışır mısın? Onun Cheyenne'in ölümüyle bir ilgisi olabileceği fikri pek aklıma yatmıyor ama şu anda bu konuda kesin bir sonuca varamayız ve önümüzde duran bir şeyi gözden kaçırmış olmak istemiyorum. Ayrıca eğer bu kavga tekrar alevlenecekse bölge karakolunu ve Görev Timi'ni de uyarmalıyız. John'un önünde uzun bir mahkûmiyet dönemi olacağına göre, Ken'in bu fırsatı değerlendirerek kontrolü ele geçirmek isteyebileceğini düşünüyorum."

"Hangisini kaybetmek John'u daha çok kızdırır acaba? Karısını mı yoksa imparatorluğunu mu?"

"Her ikisine ne dersin?"

Başmüfettişin etrafındaki grup dağılmaya başlamıştı. Patricia hakkında biraz araştırma yapmak için masama döndüm. Yapacak daha ilginç bir işi olan Derwent'i bir süre görmeyecek olmak beni rahatlatıyordu.

"Rob, beni Ken'in dün söyledikleri hakkında bilgilendirmek ister misin?" diye sordu Derwent.

"Tabii ki." İkisi küçük toplantı odasına girdiler ve Derwent kapıyı arkalarından sertçe kapattı. İçimden onlara mutluluklar diledim. Rob yüzüme bile bakmamıştı.

Neyse ki yapmam gereken işler vardı. Stoke Newington'daki polis merkezini aradım ve Çavuş Rai'le görüşmek istediğimi söyledim.

"Kendisi kapıdan şimdi girdi." Kısa bir sessizlik. Çavuş Rai telefondaki kadına ters ters bakıyor olmalıydı. Kadın tekrar konuştuğunda gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi. "Sizi daha sonra aramasını sağlasam, olur mu?"

Telefondaki kadına adımı ve telefon numaramı bıraktım ve Patricia Farinelli'nin ortadan kaybolması hakkında konuşmak istediğimi ve konunun oldukça acil olduğunu ekledim. Bilgisayarımı açarken ona on beş dakika vereceğim diye geçirdim içimden. On beş dakika Rai'in ceketini çıkarıp kahvesini ya da mesaisine başlamadan önce kendine gelmek için tercih ettiği herhangi bir şeyi alması için yeterli bir süreydi.

Zamanın geçmesini beklerken SBS'ye girip Bancroft kardeşleri aramaya karar verdim. Ne Lee ne de Drew hakkında herhangi bir kayıt yoktu. Formaliteleri yerine getirmiş olmak için Sürücü ve Araç Tescil Kurumu'nu da arayıp görevli memurdan Drew'un verdiği doğum tarihleri ve isimleri kontrol etmesini istedim.

"İkisinin de kaydı yok," dedi telefonun diğer ucundaki keyifli ses.

"Gerçekten mi?" Kardeşlerin uzun suç listesine ehliyetsiz araba kullanmayı da eklesem mi acaba diye geçirdim içimden. "Drew Andrew'un kısaltılmışı olabilir."

"Bir Andrew Bancroft buldum ama doğum tarihi tutmuyor. Dört, altı, seksen üç." Kayıttaki adres Drew'un verdiği adresle aynıydı.

"Yaşı hakkında yalan söylüyor. Hay aksi." Not aldım. "Peki ya Lee Bancroft?" Lee'nin Hamstead'deki adresini ve doğum tarihini söyledim.

"Burada sadece Alexander Bancroft var." Lee'nin Alexander'ın kısaltılmışı olduğunu kırk yıl düşünsem tahmin edemezdim. "Ne var ki doğum tarihi doğru değil. Burada seksen bir yazıyor."

"Yaşlarıyla ilgili yalan söyleyen yaramaz çocuklar." Bu, gönülden bağlı oldukları genç kitleye ve bu kitlenin otorite karşısındaki olumsuz ve küçümseyici tavrına uygun bir hareketti. Ortada şaşılacak bir durum yoktu. "Yardımın için teşekkürler."

Ahizesini yerine koyar koymaz telefon tekrar çaldı.

"Çavuş Rai, Stoke Newington. Beni aramışsınız."

Çavuş Rai'in sesi bıkkın ve biraz da düşmanca geliyordu. Mümkün olduğu kadar tatlı ve cana yakın bir sesle cevap verdim. "Aradığınız için çok teşekkürler. Konu Patricia Farinelli'nin kaybolmasıyla ilgili." Ona neden Patricia'yla ilgili bilgi edinmek istediğimi anlattım.

"Size pek yardımım olacağını sanmıyorum. Dürüst olmam gerekirse, o davayla pek uzun bir süre ilgilenmedim." Çavuş Rai'in sesindeki bıkkınlığın seviyesi biraz daha artmıştı. Sinirlenmemeye çalıştım.

"Neden?"

"Çünkü ortada araştırılacak bir şey yoktu. O bekâr ve yetişkin bir kadındı. Onu Londra'ya bağlayan hiçbir şey yoktu. Ailesi, kızları kendilerine haber vermeden çekip gittiği için deliye dönmüştü. Onun kaçırıldığını ve bir cinayete kurban gittiğini düşünüyorlardı. Ben ise onun sadece kaçtığını düşünüyorum. Gidip evine bir baktık. Pasaportu yoktu ve bavullarından biriyle kıyafetlerinin büyük bir çoğunluğu da gitmişti.

Onun başka bir yerde yeni bir hayata başlamak istemiş olması bana oldukça mantıklı geliyor."

"Bu sizce de biraz sert bir başlangıç sayılmaz mı? İstifa bile etmeden işini bırakıp gitmesi, ailesinin onun için endişeleneceğini bile bile onlara bir hoşça kal bile demeden buradan ayrılması, tuhaf değil mi?"

Rai'in telefonun diğer ucunda omuz silktiğini görür gibiydim. "Bu arkanızda ne bıraktığınıza bağlı. Belki de o bütün bunları önemsemiyordu."

"Nereye gitmiş olabileceği ile ilgili herhangi bir ipucu bulabildiniz mi? E-postalar ya da internet arkadaşları mesela?"

"Dizüstü bilgisayarını yanına almış."

"Tatil broşürleri?" Artık ümitsizliğe kapılmaya başlıyordum.

"O tarz şeyler bulamadık ama ortada çok esrarengiz bir durum olduğu da söylenemezdi. Patricia birkaç gün içinde banka hesabını boşaltmıştı. Hesap tamamen boşalana kadar her seferinde makineden alabileceğinin en fazlasını çekmiş. Yol boyunca ona yetecek kadar parası vardı ve onu takip edememiz için akıllıca davranmış ve arkasında nereye gittiğini gösteren hiçbir ipucu bırakmamıştı. Kurbanınızın üzerinde Patricia'nın DNA'sına rastladığınız için heyecanlı olduğunuzu biliyorum ama unutmayın, bu hatalı bir sonuç da olabilir. Bu olayların bağlantılı olduğunu gösteren hiçbir işaret yok."

"Evet, bu hatalı bir sonuç olabilir ama belki de Patricia'yı ve Cheyenne'i aynı kişi kaçırmıştır. Bu ikinci olasılık bana daha mantıklı geliyor. Sonuç olarak önümüzde iki kayıp kadın var. Bana kalırsa bu bir bağlantı sayılabilir."

Olabilir," dedi Rai kuşkulu bir sesle.

"Yeni bir vakada, Patricia'nın DNA'sıyla karşılaşıldığına göre, dosyayı tekrar açmak istiyor musunuz?"

Bir sessizlik oldu. Rai bana ne cevap vereceğini düşünüyordu. "Görünüşe bakılırsa siz zaten olayı tekrar gözden geçirmeye başlamışsınız."

"Farinellilerle görüşmem gerekecek."

"Bunu telefonla yapacaksınız sanırım çünkü onlar artık Toskana'da yaşıyor."

"Farinelliler gerçekten İtalyan mı?"

"Doğma büyüme. Sadece Patricia burada doğmuş. Kendisi ailenin tek çocuğu," dedi Rai önemsiz bir konudan söz eder gibi. Ağzından çıkan bu son cümlenin Patricia'nın ortadan kayboluşunu daha da üzücü bir hale getirdiğinin farkında değilmiş gibiydi. "Size ailenin iletişim bilgilerini vereyim. Eminim aramanız onları memnun edecektir."

"Evet, tabii," dedim lafı uzatmadan. Hiçbir işe yaramadığı ortada olan cana yakın ses tonumu kullanmaktan vazgeçmiştim. Farinellilere ait birkaç ev ve cep telefonu numarasını not aldım. Aile üyelerinin onlara sormak zorunda olduğum şeyi anlayacak kadar İngilizce bildiğini ümit ediyordum. "Bana gönderebileceğiniz herhangi bir doküman var mı?"

"Bir bakarım." *Üşenmezsem.*

Derin bir iç çekip telefonu kapattım ve Patricia'nın ailesini aramadan önce kendimi buna hazırlamaya çalıştım. Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordum: Aileye onun hâlâ hayatta olabileceğine dair ümit vermek mi, yoksa onlara en kötü korkularının gerçek olabileceğini söylemek mi?

"Sorun nedir?"

Sıkıcı ofis mutfağının tezgâhına yaslanmış, başımı ellerimin arasına almıştım. Dönüp sesin geldiği yere baktım. Liv kapıda duruyordu.

"Tekmeleyecek bir şeyler arıyordum ve sonunda kendimi burada buldum." Başımı tekrar önüme eğdim; gözlerim kıpkırmızıydı ve Liv bunu fark etmiş gibi görünüyordu.

"Aradığını bulabildin mi?"

"Buzdolabındaki göçüğü ben yaptım." Dolaba bakmaya giden Liv'in ayakkabılarının fayans zeminde çıkardığı sesi duyabiliyordum.

"Vay be. Parmakların çok acıyor mu?"

"Acıyor."

"Sana neden buzdolabını tekmeleme gereği duyduğunu sorabilir miyim?"

"Bir kadının hayatını değerli görmeyen kendini beğenmiş, bencil, aşağılık heriflerin dublörlüğünü yapıyordu."

"Eyvah." Liv su ısıtıcısını alıp doldurdu. "Bunu dinleyebilmek için bir çaya ihtiyacım olacak."

"İki tane yapabilir misin?" Yaslandığım yerden doğrulup saçımı düzeltmeye çalıştım ama parmaklarım birbirine dolanmış saçlarımın arasına saplanıp kaldı. "Aslında şu anda çaydan biraz daha kuvvetli bir şeye ihtiyacım var ve inan bana bu pek sık başıma gelen bir şey değildir."

"Sanırım Patricia Farinelli'ye üzüldün."

"Ailenin bütün ısrarlarına rağmen Patricia'nın ortadan kayboluşunu araştırmaya gerek duymamış olan, Stoke Newington'daki insan müsveddelerine üzüldüm. Gerçi Çavuş Rai tabii ki Patricia'yı seven insanlardan daha iyisini biliyordu. O kristal küresine bakıp Patricia'nın iyi ve güvende olduğunu gördü ve boş yere çalışmak zorunda kalmadı. Artık dosyayı kapatabilir ve onu aklına bile getirmeden hayatına devam edebilirdi."

"O halde Çavuş Rai sana yardımcı olamadı."

"Hayır. Ne bana ne de Farinellilere." Liv ona uzattığım iki çay poşetini bardaklara koydu. "Aradığımda karşıma Patricia'nın annesi çıktı. Kim olduğumu duyar duymaz gözyaşlarına boğuldu. Benim Patricia'nın cesedini bulduğumuzu söylemek için aradığımı sanıyordu. Sonra ona böyle olmadığını söyledim ve o da kızını canlı olarak bulduğumuzu sandı. Birkaç dakika içinde çaresizlik ve kederden, tarifsiz bir mutluluğa ve sonra tekrar en başa gidip geldi."

"Kayıp olaylarında aileler her zaman çok yıpranır."

"Özellikle de gelişmelerden tamamen habersiz bırakıldıklarında. Kimse bu konuda parmağını bile kımıldatmaya zah-

met etmezken, birilerinin sevgili kızlarını bulmaya çalıştığını sanarak, hiçbir şeyden habersiz ümit etmeye devam ettikleri̇nde."

"Çavuş Rai'in ailenin endişelerini ciddiye almamasına neden olan gerekçeler nedir?"

"Özetle onları biraz 'yapışkan' bulmuş olması ve Patricia'nın kendi kararlarını verebilecek bir yetişkin olduğu gerçeği. Ne var ki olayda suyu bulandıran birkaç başka ayrıntı da var." Liv'e Çavuş Rai'in bana Patricia'nın eşyalarıyla ilgili anlattıklarını aktardım. Liv düşünceli görünüyordu.

"Rai'i savunmaya çalışmıyorum ama olayla ilgili vardığı sonuç bana mantıklı geldi. Yani eğer kadının dairesinden alınan bazı eşyalar varsa ve banka hesabı boşaltılmışsa, bu onun gitmeye karar verdiğini ama bunu biraz karmaşık bir şekilde yapmayı seçtiğini gösteriyor denebilir. Bir polisin zamanının büyük bir kısmını izini kaybettirmek isteyen, yetişkin bir kadını bulmak için harcamasını gerekli gördüğümden emin değilim."

"Öncelikle o, işini hiçbir açıklama yapmadan terk edecek tipte bir insan değildi. Çocuk yuvasını o işletiyordu ve kurumun sahipleriyle ilişkileri iyiydi. Dolayısıyla işyerinde oradan kaçmasına neden olacak bir stres yaşamıyordu. Çalışma arkadaşlarıyla çok iyi anlaşıyordu. Onlarla o kadar yakındı ki birinin nedimeliğini ve diğerinin de çocuklarının vaftiz anneliğini yapmıştı. Babasının söylediğine göre Patricia çocuklara bayılıyordu. Sürekli işiyle ilgili konuşuyor, küçüklerin yaptıkları ya da söyledikleriyle ilgili tatlı hikâyeler anlatıyordu."

"Bu gerçekten de kulağa pek rahatsız edici gelmiyor," dedi Liv temkinli bir sesle.

"Bu kesinlikle insanın bir telefon bile etmeden bırakıp gideceği tarzda bir işe benzemiyor. Ayrıca yuvanın anahtarları sadece Patricia'da varmış. Oradan bir daha dönmemek üzere gitmeyi planlıyor olsa anahtarları binada ya da kendi evinde bırakırdı."

"Patricia yuvanın anahtarlarını yanına mı almış?"

"Öyle görünüyor. Onları hiçbir yerde bulamamışlar. Ayrıca yanına aldıkları konusundaki tek tuhaflık da bu değil. Bayan Farinelli Çavuş Rai'e, Patricia'nın lens kutusunun ve solüsyonunun evde olduğunu görünce iyice endişelendiğini söylemiş. Bu ona hiç mantıklı gelmemiş çünkü Patricia görüldüğü son gün lenslerini takıyormuş ve eğer onları çöpe atmayı düşünmüyorsa -ki lensleri tek kullanımlık değilmiş- mutlaka evde bulunan o solüsyonu kullanarak temizlemesi gerekiyormuş. Annesinin söylediğine göre Patricia ileri derecede miyopmuş ve gözlük takmaktan hiç hoşlanmıyormuş. Her zaman lens takarmış ve bir nedenle lenslerini çıkarmak zorunda kalırsa diye yanında mutlaka bir gözlük taşırmış. İşyerinde ve evde iki yedek gözlüğü daha varmış. Bu konu onun için neredeyse bir saplantı haline gelmiş. Ne var ki bu oldukça anlaşılır bir durum çünkü annesinin anlattığına göre gözleri o kadar bozukmuş ki Patricia yardım almadan buradan kapıya kadar bile gidemezmiş."

"Benim de çantamı hazırlarken unuttuğum eşyalar oldu ve bazıları gerçekten gerekliydi."

"Bayan Farinelli, Patricia'nın onları almadan gitmiş olamayacağı konusunda ısrarcıydı. Kızı her zaman çantasına önce lens kutusuyla solüsyonunu koyarmış. Ayrıca Patricia büyük annesinden miras kalan birkaç parça mücevherin durduğu kutuyu da yanına almamış. Kutuda bir pırlanta yüzükle birkaç çift küpe varmış. Bayan Farinelli, kızının onları yanına almak istememiş olabileceğini ama yolculuğu için para biriktirmek amacıyla satmamış olmasının tuhaf olduğunu düşünüyor." Çayımdan bir yudum aldım. "Sonra bir de kıyafetler konusu var. Patricia son zamanlarda çok kilo almış ve dolayısıyla gardrobunda on ikiden yirmiye kadar farklı bedenlerde kıyafetler bulunuyormuş. Yanına aldıkları on iki ve on dört beden olanlarmış. Bu durumda yanına aldığı kıyafetlerin içi-

ne girebilmek için kilo vermeyi planlamış olsa bile aylarca giyecek hiçbir şey bulamamış olmalı."

"İşte bu çok tuhaf." Liv çayını karıştırıp bardağın içindeki sıvının dönüşünü izledi. "Ne düşünüyorsun? Patricia'nın eşyalarını başka birinin topladığını mı?"

"Öyle sayılır. Bana bütün bunlar planlanmış gibi geliyor. Biri, ortada soruşturulacak bir durum olmadığını düşünmemizi istedi ve biz bir yetişkinden özgür ve bağımsız hareketler beklediğimiz ve gerçekten kötü işaretlerle karşılaşmadıkça bu yaştaki bir insanın tehlikede olmayacağını düşünmeye koşullanmış olduğumuz için, bunu başardı."

"Peki ama kim? Ayrıca bunun Cheyenne'i de kaçıran kişi olduğunu varsayarsak, adam neden aşırı kilolu bir yuva yöneticisi ve genç bir kız gibi birbirinden bu kadar farklı iki hedef seçti ve onlara nsıl ulaştı?"

"Nedenini bilmiyorum ama nasılının internetle bir ilgisi olduğuna bahse girerim. Patricia'nın dizüstü bilgisayarı da kendisiyle birlikte kaybolduğundan onun hangi siteleri kullandığını öğrenmemiz mümkün olmadı ama annesinin söylediğine göre o yalnızdı ve bu durumdan memnun değildi. Sanırım biri onun güvenini kazandı ve aynı Kyle'ın Cheyenne'i kendisiyle buluşmaya ikna etmesi gibi, kendisine inanmaya ikna etti. Bana kalırsa peşinde oluğumuz adam, güven sorunları yaşayan, ilgiye ve sevgiye ihtiyaç duyan kadınları -ve küçük kızları- hedef alıyor. Cheyenne güzel bir yetişkin olarak görülmek için her şeyi yapmaya hazırdı. Patricia aşırı kilolu ve yalnızdı. İkisi de aşık rolü yapan biri için kolay hedefler"

"Bu olabilir ama gerçekten böyle olduğunu kanıtlamak mümkün değil." Liv bir şey söylemeye başlamıştı ki sustu.

"Ne söyleyecektin? Söz veriyorum kızmayacağım."

"Şey... Patrica'nın başına gelenler seni üzdü. Onun anne ve babasıyla konuştun, sana kızlarının mükemmel olduğunu söylediler. Aileler çocukları söz konusu olduğunda tarafsız

kalamaz. Ya Patricia, Cheyenne'i kaçıran kişiyle birlikte olmak için gittiyse? Ya Belcott haklıysa ve onlar gerçekten bir çocuğa saldırmak için Hindley ve Brady gibi bir araya gelidlerse?"

"Eğer böyle olduysa harekete geçmeleri neden bu kadar uzun sürdü? Patricia on sekiz aydır kayıp."

"Harekete geçmediklerini bilmiyoruz." Liv içime su serpen bu düşünceyi iyice sindirebilmem için birkaç saniye bekledi. "Ayrıca hayal kurmak onlara bir süre için yeterli gelmiş olabilir. Birlikte olmak, yapacakları şeyden söz etmek, bunu planlamak... Bu da onlar için eğlencenin bir parçası olabilir."

"Ailelerle ilgili fikrine katılıyorum. Annesine bakılırsa o gökten inmiş bir melekti ve babası da aşağı yukarı aynı şeyleri söyledi. Kimse bu kadar kusursuz olamaz."

"Kızlarının gerçekte nasıl bir hayat yaşadığını bilmiyor olmaları da yüksek bir ihtimal," dedi Liv kibarca. "Yani, onlar bildiklerini zannetseler de çoğu insan ailesine her şeyini anlatmaz."

"Çok haklısın. Soracak olsan annemle babam sana aşk hayatımla ilgili pek bir şey söylemezler. Ya da en azından ben böyle olduğunu umuyorum."

"Patricia'nın yakın bir arkadaşı var mıymış? Çocuk yuvasındaki kızlarla konuşulabilir mi mesela?"

"İyi fikir. Zaten onu en son görenler de onlar. Bana kalırsa birkaç soru sormaya değer. Onlara ulaşmaya çalışacağım."

"Konuşman bittiğinde neler anlattıklarını bana da söyler misin?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Meraklandın mı?"

"Bu şu anda yaptığım işten on kat daha ilginç."

"Sen ne yapıyorsun?"

"John Skinner'ı kızdırmak için bir nedeni olup olmadığını anlamayabilmek amacıyla Dave King adında bir adamın dosyasını okuyorum. Dosya bu kadar." Liv elini kaldırıp işaret ve

başparmağıyla beş santimetre kalınlığında bir boşluğu gös-terdi. "Adam Ken Goldsworthy'nin ortaklarından biri. Şiddet suçlarının bu kadar sıkıcı olduğunu tahmin edemezdim."

"Onlar açısından pek sıkıcı sayılmaz," dedim basitçe. "Herkesin bir hobisi olmalı."

Patricia'nın Happy Hoppy Çocuk Yuvası'ndaki yardımcı-sı Meg Spencer'a ulaşmak oldukça kolay oldu. Çavuş Rai'in istemeye istemeye yazdırdığı cep telefonu numarası hâlâ çalışıyordu. Aramaya neyse ki Helen McCann yerine onunla başlamıştım çünkü Meg'in de adını duyar duymaz söylediği gibi Helen Avustralya'ya taşınmıştı. Meg çekingen ve suskun biri değildi. O kadar gevezeydi ki kalemim defterin üzerinde son hızla kayarken ondan birkaç kez biraz yavaşlamasını rica etmek zorunda kalmıştım.

"Meg, Patricia'nın ortadan kayboluşundan aşağı yukarı altı ay sonra gitti. Açıkçası onunla neden gittiği hakkında hiç oturup konuşmadık ama itiraf etmeliyim ki ben bunun Pat'in başına gelenlerle yakından ilgili olduğunu düşünüyorum."

"Neden böyle söylüyorsunuz?"

"Ee.. Kocası Jamie bir süredir zaten Avustralya'ya taşınmak istiyordu. Patricia'nın gidişi Helen için bir işaret gibi oldu ve ona hayatını değiştirmek için bir şeyler yapması gerektiğini düşündürdü. Bilirsiniz işte, hayat keşke başka bir şey yapacak cesaretim olsaydı diye düşünüp harekete geçmeden durmak için çok kısa."

"Bu sözünüzden Helen'ın Patricia'nın başına kötü bir şey geldiğini düşündüğünü çıkarıyorum."

"Hepimiz öyle düşündük." Meg hafifçe güldü. "Bu olayı sadece polisler ciddiye almadı."

Bunun için üzgünüm. Size söz veriyorum, artık bu olayı ciddiye alıyoruz."

"Bunun için biraz geç kaldınız." Meg bir an duraksadı. "Sahi, siz beni neden aradınız? Bir haber mi var?"

"Patricia'nın genç bir kızın ortadan kayboluşuyla ilgisi olabileceğini düşünüyoruz."

"İlgisi olabileceğini mi? Siz neden söz ediyorsunuz?"

"Şu anda size daha fazlasını söyleyemem."

"Ee.. O halde, ne yazık ki ben de öyle." Meg'in sesi oldukça kararlı geliyordu.

"Anlatacaklarınızla bize gerçekten yardımcı olabilirsiniz." Kalemimi öfkeyle deftere bastırıyordum. "Patricia'ya yardımınız dokunabilir."

"Ona gerçekten yardım etmek istiyorum ama başını derde sokmak da istemem."

"Bu öyle bir konu değil," dedim aceleyle. "Önemli olan onu bulmamız."

Tekrar konuşmaya başladığında Meg biraz yumuşamıştı. "Bunun olacağını hiç düşünmemiştim. Ben onun sonsuza dek aramızdan ayrıldığını düşünüyordum. O gece nereye gittiği konusunda daha fazla soru sormadığım için hep kendimi suçladım."

Bingo. "Sizce Patricia o gece dışarı mı çıkıyordu?"

"Ah evet. Kesinlikle. Süslenip püslenmişti. İşten çıkmadan önce makyaj falan da yaptı. Bize söylediği gibi eve gidiyor olması mümkün değildi. Helen'la ona bakıp sadece başımızı salladık çünkü kendisi istemediği sürece ne yaparsak yapalım ona nereye gittiğini söyletmeyi başaramayacağımızı gayet iyi biliyorduk."

"Peki sizce o gece Patricia nereye gidiyordu?"

"Biz onun yine biriyle buluşmaya gittiğini düşündük."

"Yine mi? Ben onun yalnız olduğunu sanıyordum."

"Yalnızdı." Meg derin bir iç çekti. "Patricia çok şanssızdı. Anlarsınız ya. Doğru insanı bir türlü bulamıyordu. Çok utanır gaçtı ama evlenip çocuk sahibi olmayı hayal ediyordu. Oysa bu hayaline yaklaşamamıştı bile. Üniversitedeyken birine deli gibi aşık olmuş ama söylediğine göre adam kaçığın te-

kiymiş. Kendini hayvan özgürlüğü hareketine adamış, uzun saçlı bir hippiymiş bu adam ve tavşanlar onun kesinlikle bir ilişkiden daha çok ilgisini çekiyormuş. Pat kendini gösterebilmek için onun peşinde dolaşıyormuş ama sonunda bir gösteri sırasında gözaltına alınmış. Tam ona göre bir talihsizlik. Yani Patricia kesinlikle radikal görüşleri olan biri değildi. O bunu sadece o çocuğu etkilemek için yapmıştı."

Patricia pek güçlü bir karakter gibi görünmüyordu ve bu durum beni gittikçe daha fazla endişelendirmeye başlıyordu. Doğru bir yönlendirmeyle ona korkunç şeyler yaptırmış olabilirlerdi. Tüm kalbimle, Patricia'nın Cheyenne'i kaçıran kişinin suç ortağı değil, masum bir kurban olduğunu ortaya çıkarmak istiyordum.

Meg hızlı hızlı anlatmaya devam ediyordu. "Sonuç olarak Patricia'nın onu unutması yıllar sürdü. Bu arada adamla çıkmamışlardı bile! Pat hep onun gibi birini bulamamaktan yakınırdı." Meg bunu saçma buluyormuş gibi güldü. "Aslında adam beceriksizin tekiymiş. Eminim doğru düzgün bir işi bile olmamıştır. Pat aslında nasıl olurlarsa olsunlar herkesin en iyi taraflarını görürdü."

"Bazı insanlar böyle oluyor."

"Evet ve bu, hayatı onlar için gerçekten zorlaştırıyor. Yaşamak için insan biraz gerçekçi olmalı, öyle değil mi?"

"Evet bu işe yarayabilir. Siz onun biriyle buluşmaya gittiğini mi söylüyorsunuz?"

"Ah evet, evet, öyle söylüyorum. En azından Helen'la ikimiz o gün öyle düşünmüştük. Pat üç sene önce internet randevularına ve hızlı buluşmalara falan gitmiş ama hiçbirinden umduğu sonucu alamamıştı. E-postaları hoşuna giden biriyle buluşacağı zaman içi içine sığmazdı. Biri ona biraz ilgi gösterir göstermez bunun gerçek aşk olduğunu düşünürdü. O Bay Doğru'yla karşılaşmayı gerçekten çok istiyordu ama bu bir türlü olmuyordu. Görüştüğü kişiler onun e-postalarına bir daha cevap vermez ya

da dış görünüşüyle ilgili çok çirkin sözler söylerlerdi. Sonunda bütün bunlar Pat'in kendine olan güvenini tamamen yerle bir etti ve o bu işi tamamen bırakacağına yemin etti. Ya geleneksel yollarla birini bulacak ya da hiç bulmayacaktı. Ne var ki kayboluşundan birkaç ay önce Pat farklı davranmaya başladı. Sürekli biriyle mesajlaşıyor, daha şık giyiniyor, dış görünüşüne özen gösteriyordu. Biriyle tanıştığından emindim. Onunla internette tanıştığını ve bunu onaylamayacağımızı düşündüğü için bu durumu bizden sakladığını düşünüyorduk. Ya da belki işler yine kötü giderse kendini bir aptal gibi hissedeceğini düşündüğü için bize neler olduğunu söylemiyordu."

"Belki de adam ona ilişkilerinden hiç kimseye söz etmemesini istemişti." Bize Kyle'ın varlığını kanıtlayan o bir tek mesajı ve oradaki gizlilik ısrarını düşünüyordum.

"O herkesin, her istediğini yapardı," dedi Meg hüzünlü bir sesle. "Özgür iradesi yoktu. Onun tek istediği sevilmekti ve bunu gerçekten hak ediyordu, biliyor musunuz? Pat'in o gece biriyle buluşacağını anladığımızda çok sevinmiştik. Üzerinde tavus kuşu tüyü desenli harika bir elbise vardı, yüksek topuklu bir ayakkabı giymişti ve çok tatlı görünüyordu. Hani biraz topluca olan kızlar için hep söylerler ya: 'Ah, çok güzel bir yüzü var.' Oysa Pat'in yüzü gerçekten çok güzeldi."

"Ben hâlâ onun bir fotoğrafını göremedim." Çavuş Rai kıçını kaldırıp dosyayı bulmuş olsaydı görebilirdim.

"E-posta adresinizi verirseniz size hemen birkaç fotoğraf gönderirim."

Teşekkür edip ona adresi verdim. Meg'den böyle bir teklif beklemiyordum.

"Siz, soruşturmanın başladığı günden beri Patricia'yı bir insan olarak gören ilk kişisiniz." Meg'in sesi boğuklaşmıştı, ağlıyor gibiydi. "Eğer Pat'i bulabilirseniz -eğer o hayattaysa- lütfen ona onu çok özlediğimi söyleyin, olur mu? Onu görmeyi dört gözle beklediğimi söyleyin ona."

"Söyleyeceğim," dedim. Telefonu kapadığımda Liv yanı başımdaydı.

"Bana söylediği her şeyi anlat."

Ellerimi Meg Spencer'la konuşurken iyice dağılıp karışan saçlarımın içinden geçirdim. "Biliyor musun, hakkında yeni şeyler öğrendikçe onun için daha fazla endişeleniyorum ve tabii olayı araştırmadığı için Rai'e daha çok öfkeleniyorum."

E-postalarımı kontrol ettiğimde Meg'in söz verdiği gibi üç ekli bir mesaj gönderdiğini gördüm. "Patricia'nın fotoğrafını görmek ister misin?"

"Tabii ki." Ekteki dosyalar yüklenirken Liv bilgisayara yaklaştı.

"Dosya adlarına bakılırsa ilk iki resim Meg'in kızının vaftiz töreninden."

"Anladığım kadarıyla bu Meg."

Yüzünde gergin bir ifadeyle, kendisinin absürd derecede endişeli bakışlı bir bebek versiyonunu kucaklamış olan inceccik, genç kadına dikkatle bakarken başımı salladım. "Telefonda konuşurken onu böyle hayal etmemiştim. O daha şey görünüyordu...eee...büyük."

"Bu bana da her zaman oluyor. Telefonda konuşurken insanları gözümde canlandırmadan edemiyorum ve hayal gücüm her seferinde, mutlaka beni yanıltıyor." Liv ekranı gösterdi. "Bu Patricia olmalı."

İlk fotoğrafta Patricia aileyle birlikte duruyordu ama Meg'in kocasının arkasında kaldığı için yarısı görünmüyordu. Üzerinde siyah bir elbise vardı ve ortamdaki neşeli havaya tek katkısı üzerine taktığı devasa, kırmızı süs çiçeğiydi. Mümkün olduğu kadar az yer kaplamak istermiş gibi kambur duruyordu. Toplu görünüyordu ama kesinlikle kendini hissettiği kadar şişman değildi.

İkinci fotoğraf aynı gün, birinin omzunun üzerinden, habersiz çekilmişti. Yakın çekim bir fotoğraftı. Patricia hedefte

olduğunu o anda fark etmiş gibi kuşkulu gözlerle kameraya bakıyordu. Kusursuz pürüzsüzlükte bir cildi ve çikolata rengi, muhteşem gözleri vardı. Meg'in de söylediği gibi çok tatlıydı ama ona baktığımda asıl gördüğüm, kendisinden ve sosyal bir ortamda bulunmaktan rahatsız, son derece mutsuz bir insandı.

Üçüncü fotoğraf da ikinci gibi habersiz çekilmişti. Patricia bir masanın arkasında, ayağa kalkarken kameraya yakalanmıştı. Ağzı açık olduğuna göre fotoğraf çekildiğinde konuşuyor olmalıydı. Bu kez yüzünde makyaj yoktu ve gözleri kalın camlı, kırmızı-siyah çerçeveli gözlüklerin ardından bakıyordu. Saçları yüzünün yuvarlaklığını ve çenesinin altındaki yumuşaklığı acımasızca ortaya çıkaracak şekilde at kuyruğu yapılmıştı. Meg, fotoğrafları eklediği mesajında Patricia'nın kameralardan hoşlanmadığını açıklamış ve onun bu üçünden başka fotoğrafını bulamadığını yazmıştı.

"Zavallı Patricia. Bunda onun başına gelenleri öğrenmiş olmanın bir etkisi var mı bilmiyorum ama şu haliyle bana sırasını bekleyen bir kurban gibi görünüyor."

"Onu kaçıran kişi de böyle düşünmüş olabilir," dedi Liv sakince. "Eğer adam kurbanlarını internette arayıp buluyorsa, Patricia'nın her yerinde 'sepete ekle' yazıyor. Bu gerçekten çok üzücü."

"Sadece o da değil. Birileri Patricia'nın ailesinin endişelerini zamanında ciddiye alıp onu kaçıran kişiyi bulma zahmetine girmiş olsaydı, Cheyenne bugün hâlâ yaşıyor olabilirdi. Bu fikri bir türlü kafamdan atamıyorum."

İkinci fotoğrafı tekrar açıp kayıp kadının ürkek bir ceylanı andıran gözlerine baktım. Bu gözler kime güvenmişti acaba ve güvendiği bu kişi ona neler yapmış ya da yaptırmıştı. Patricia bana kötü bir insan gibi gelmiyordu. Hatta onun birine ufak da olsa bir kötülük yapabileceğini bile düşünemiyordum.

"Gel hadi." Liv beni dirseğiyle hafifçe dürttü. "Bir içkiye ihtiyacın olduğunu söyledin. Bana kalırsa şu an bunun için çok uygun bir zaman. Biraz kafanı dağıt ve yarın tekrar başla."

Başımı kaldırıp etrafıma baktım. Ben telefonla konuşurken ekip odası neredeyse tamamen boşalmıştı. Godley bile ofisinde yoktu. Saat düşündüğümden daha geçti -neredeyse altı olmuştu- ve otopsi sonuçlarının gelmesiyle sabahki heyecan birden yatışmıştı. Artık John Skinner'ın karmaşık profesyonel ilişkilerinin incelenmesinin fazla önemi kalmamıştı. Liv'in Patricia'yla ilgili araştırmama dahil olmak için bu kadar uğraşmasını anlayabiliyordum.

"Sanırım ben burada kalsam daha iyi olacak," dedim isteksizce. "Halletmem gereken birkaç iş daha var."

Liv bu olumsuz cevabının kendisiyle bir ilgisi olup olmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi başını yana eğip yüzüme baktı ve sonra gülümsedi. "Tamam. Boş ver. Ben sadece senin biraz ara vermek isteyebileceğini düşündüm."

"Aslında istiyorum," dedim. Başım ağrıyordu ve aptal kıyafetimin ceketi sürekli yukarı toplanıyordu. Ceketi öfkeyle aşağı çektim.

"Fikrini değiştirecek olursan bana haber ver." Liv masasına döndü ve bilgisayarını kapattı. Aklımı çelmişti. Masamda yarına kadar bekleyemeyecek hiçbir şey yoktu ve daha fazla ileri gitmeden önce mutlaka Çavuş Rai'in Patricia hakkında hazırladığı dosyayı okumalıydım. Stoke Newington'daki daire boşaltılmış ve Patricia'nın ortadan kayboluşundan birkaç ay sonra tekrar kiralanmıştı. Onun arkasında bıraktıklarını görmek için yapabileceğim tek şey, Çavuş Rai'in dosyada olduğunu söylediği fotoğrafları incelemekti. Ayrıca olayın üzerinden çok uzun bir zaman geçmiş, herkesin anıları tazeliğini kaybetmişti. Görgü tanıklarını on sekiz ay önce nerede olduklarını hatırlamaya ikna etmek kolay olmayacaktı. Çok çalışmam gerekeceğini biliyordum.

"Kendimi ikna etmeyi başardım."

Liv gitmek üzere ceketini giyiyordu. Başını kaldırıp bana baktı. "Gerçekten mi? Harika. Nereye gitmek istersin?"

"Ben pek sık bara gitmem ama ekibin geleneksel içme mekânı Silver Hook'tur. Biraz eski püskü bir yer ama buraya yakın. Ayrıca şu anda pek kalabalık olduğunu da sanmam."

"Güzel. Orayı deneyelim o halde."

Fazla alternatifimiz olmasa da içeri adımımızı atar atmaz yanlış bir seçim yaptığımı anladım. Gördüğüm ilk kişi Ian Chris Pettifer, Harry Maitland ve Art Mortimer'la paylaşmakta olan Peter Belcott'tu. Günün bir birayla tamamlanması gerektiğini düşünenler sadece biz değildik anlaşılan ama diğerleri bizden birkaç kadeh ilerideydi. Söz konusu diğerleri ekibin en cana yakın üyeleri olmadığından onları bir gülümsemeyle selamladım ve kendinden emin adımlarla barın diğer ucuna doğru ilerledim. En köşede, onların görüş açısının dışında kalan bir masa vardı. Ceketimi oturma yerine fırlattım.

"Ne içiyorsun?"

Liv yüzünü buruşturdu. "Beyaz şarap desem çok mu saçadan olur?"

"Hayır. Hatta bu bana da oldukça iyi bir seçim gibi geldi. Sek bir şeyler mi olsun?"

"Eğer ellerinde varsa, Sauvignon blanc olabilir."

"Olması lazım," dedim biraz tereddüt ederek. "Gidip bir şişe alayım." Böylece içkimizi tazelemek için sık sık bara gitmek zorunda kalmayacaktık. Kendimi Belcott'la konuşmak zorunda kalabileceğim fikrine hazırladım ve sipariş vermeye gittim.

Diğerleri sayesinde o tarafa doğru yaklaştığımı haber almış olan Belcott tam onlara yaklaştığım sırada birden arkasını döndü. "Kerrigan. Sen ve tatlı Liv bize katılmayacak mısınız?"

"Biz sadece sakince oturup bir şeyler içmeye geldik."

"Biz de." Olduğu yerde hafifçe sağa sola sallanan Belcott'un gözleri şimdiden kaymıştı. Bir miktar bira sallanan bardağın kenarından taşıp parmaklarına döküldü. "Tüh."

"Sanırım biz yerimizde kalacağız."

"Biliyor musun Kerrigan, artık benden pek hoşlanmadığını düşünmeye başlıyorum."

Bunu anlamak için doğaüstü bir sezgi gücüne gerek yoktu ve ben Belcott'un bu durumdan habersiz olmadığını zaten biliyordum. Cevap vermek yerine gözlerimi gözlerine diktim ve o sıkılıp arkadaşlarının arasına dönene kadar bekledim. Tekrar grubuna katılır katılmaz Belcott yüksek kahkahalarla karşılanan bir yorum yaptı. Sırtımdan yukarı doğru tırmanan öfkeyi hissedebiliyordum ama onunla tartışmaya değmezdi. Ne var ki, günün birinde sabrım gerçekten taşacaktı ve Belcott kontrolümü kaybettiğimde olanları hak ediyor olacaktı.

Buz kovası içindeki şarap ve iki kadehle Liv'in yanına döndüm.

"Bir sorun mu var?"

"Neden sordun?"

"Yüzün kıpkırmızı olmuş. Ayrıca çocukların sana bir şeyler söylediklerini gördüm."

"Bir şeyler söyleyen Belcott'tu." Gözlerimi devirdim.

"Sanırım o senden hoş-la-nı-yor," dedi Liv şarkı söyler gibi bir melodiyle.

"Bana kalırsa o benden ve temsil ettiğim her şeyden nefret ediyor." Kelimeler ağzımdan bir anda dökülüvermişti. "Eğer ekipte uzun süre kalacak olursan senden de nefret etmeye başlayabilir."

"Ah, o daha şimdiden bana sinir oluyor ama ben böyle şeylere alışkınım." Liv bun söylerken kadehini dudaklarına götürmüştü ve ben, yüzünü açıkça göremediğim için onun sözlerinde ciddi olup olmadığını anlayamamıştım.

"Senin iş yerinde popüler olmayabileceğini tahmin etmezdim."

"Homofobikler beni pek sevmez. Başlarda anlayamıyorlar sanırım ve gay olduğumu fark ettiklerinde onları kandırmaya

çalışıyormuşum falan gibi davranmaya başlıyorlar." Liv şarabından bir yudum daha alırken biraz gergin görünüyordu. Onun kendisine vereceğim karşılığı endişeyle beklediğini fark ettiğimde kendi kendime güldüm. Liv karşılaştıklarının bazılarından daha feminen olmakla birlikte kesinlikle polis teşkilatındaki tek lezbiyen değildi. Sırrını duymak beni şok etmemiş ama bunu fark etmemiş olmak biraz şaşırtmıştı. Gerçi gördüğüm ilk günden beri onun Rob'la ilgilendiğini düşünüp endişelenmekle meşgul olduğum için bunu fark edememiş olmam normal sayılırdı.

"Herkesin aklındaki tipe pek uymuyorsun, ha? Onları yanıltan bu olmalı. Yapabileceğin tek şey, daha rahat ayakkabılar giymek."

Liv güldü. Bütün gerginliği birden buharlaşıp yok olmuştu. "Bunu saklamaya çalışmıyorum aslında. Ekiptekilerin çoğu şimdiden biliyor olmalı."

"Ben bilmiyordum. Senin Rob'la ilgilendiğini sanıyordum ben," diye itiraf ettim biraz utanarak.

"Bu mümkün değil. Benim bir kız arkadaşım var."

"Gerçekten mi? O da bir polis mi?"

Liv evet der gibi başını salladı. "Özel Birim'deki eski ekibimden."

"İlişkiniz aynı ekipte çalışırken mi başladı?"

"Hayır. Ayrılmamdan sonra. O veda etmek için beni yemeğe çıkardı ve sonra olaylar birbirini izledi." Liv şarabından bir yudum daha aldı. "Tamam, kabul ediyorum, onu baştan çıkardım."

Ona doğru eğilip sesimi alçalttım. "Bana kalırsa tuttuğunu koparan lezbiyenler, Belcott'un favori fantezileri arasında ilk sıralarda olabilir."

Liv güldü. "Öyle olmadı. O uzun bir ilişkiden çıkmıştı ve yeni bir kız arkadaş aramıyordu. Bu arada ben de aynı şekildeydim ama bilirsin işte, böyle şeyler birden oluverir."

"Adı ne?"

"Joanne. İş yerinde Jo diyorlar ama ben ona Joanne diye seslenmeyi seviyorum." Liv kız arkadaşının adını söylerken bile mutluluktan havalara uçuyor gibiydi. Ona bakıp sırıttım.

"Ona kör kütük aşıksın, öyle değil mi?"

"Sen değil misin?" Liv'in yüzündeki ifade birden değişti. "Rob'la aranızda neler oluyor?"

Yapış yapış olmasa o an başımı masaya gömebilirdim. "Ben her şeyi berbat ettim."

"Hadi ama. O kadar da kötü olamaz."

"O kadar kötü. İşi yüzüme gözüme bulaştırdım."

Liv kadehimi doldurdu. "Bir içki iç ve Liv Halana her şeyi anlat."

Söylediği gibi yaptım ve sonra Liv beni Rob'un oyunlar oynamadığına, gerçekten iyi bir insan olduğuna ve Rosalba Osbourne'a aşık olup beni unutmadığına ikna etmeye çalışırken bir içki ve ardından bir içki daha içtim. Liv'in söylediğine göre Rob, Rosalba'yla olan randevusunu iptal edip birkaç arkadaşıyla içmeye gitmişti.

"Bunu açıkça söyledi. Onunla gerçek bir ilişkiye bir şans vermek istediğini Rob'a kanıtlaman gerekiyor."

"O benimle konuşmazken bunu tam olarak nasıl yapacağım?"

Liv'in kafası karışmıştı. "Onu fazla tanımıyorum ama bu Rob'dan bekleyeceğim bir davranış değil."

"Ben de onunla konuşmadım," diye itiraf ettim.

"O halde ilk hamleyi senin yapman gerekiyor. Ona bir şekilde onunla olmak istediğini göstermelisin."

"Rob hislerimi paylaşmıyor olabilir."

"Asıl önemli olan da bu zaten. Risk almalısın. Çaba göstermelisin. O buna değer."

İkinci şişe ilkinden daha hızlı tükendi. Su almak için bara gittiğimde dört kişilik gruptan geriye Maitland ve Belcott kalmıştı. Belcott yüzüme bakıp pis pis sırıttı.

"Eğleniyor musunuz?"

"Evet, sağ ol."

"Senin bu tarz şeylere ilgili duyduğunu bilmiyordum." Belcott parmaklarını ağzının iki yanına koyup dilini oynattı. İrkilerek başımı çevirdim.

"Ne diyorsun, Harry?" Belcott yüksek sesle, hafifçe dili dolanarak konuşuyordu. "Ekipte iki kadın var. Bunlardan biri lezbiyen ve diğeri de Kerrigan. Bu hiç kadın olmamasından iyidir, öyle değil mi?"

"Kes sesini, Peter," dedi Maitland aklımı okumuş gibi. "Hep bir ahmak gibi davranmak zorunda mısın?"

"Ben sadece fikrimi söyledim." Belcott incinmiş gibiydi.

"Söyleme." Maitland bana döndü. "Sen onu boş ver. Siz iki hanım eğlenmeye devam edin. Burada." Maitland elini Belcott'un cebine daldırdı ve yirmi pound çıkardı. "İçkiler ondan."

Belcott'a bir bakış attım; başını önüne eğmiş, az önce neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Bunu alamam."

"Israr ediyorum." Maitland parayı barmene uzattı. "Aynısından bir tane daha."

Sonuç olarak üçüncü şişeyi de paylaştık. Bu o gece yaptığım ikinci hataydı. Üçüncü hatam, bir paket kavrulmuş fıstıktan başka bir şey yemememdi ve dördüncüsü de, barın önündeki sokakta midem bulandığında yeteri kadar eğilmeyip ayakkabılarımı ve pantolonumun paçalarını batırmam...

Sonunda eve dönmeyi başardığımda üzerimdekileri çıkardım ve kuru temizlemeyle kurtarıp kurtaramayacağıma bile bakmadan yerde öylece bıraktım. Şarabın asidi ve kusmak için harcadığım çaba midemi ağrıtmıştı. Başım çatlayacak gibi ağrıyordu. İki bardak su içerken odanın etrafında dönüp durmasını engellemek için musluğa yasladım.

"Bunun neresi eğlenceli?" dedim yüksek sesle evimdeki boşluğa. Sonra odama gidip yattım ve biraz uyuyabilmek için yatağımın bir hız treni taklidi yapmayı kesmesini bekledim.

On Yedinci Bölüm

Pazar

Akşamdan kalma olduğunuz sabahlar, özellikle de prensip olarak pek içki içmeyen biriyseniz, pek keyifli başlamaz. Saat beşi on geçe, Sahra Çölü gibi bir ağız ve bana her zamankinin iki katı büyüklükteymiş gibi gelen bir dille uyandım. Gözlerimi açmadan elimi komodinin üzerinde gezdirdim ama yatmadan önce yanıma sabah için bir bardak su koymayı unutmuştum. Başımı tekrar yastığa gömdüm ve ayaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp ayağa kalkmak için biraz enerji toplamaya çalıştım. Ne yazık ki ayağa kalkmak zorundaydım. Su içmeden bir süre daha dayanabilecek de olsam başımın ağrısı görmezden gelinemeyecek kadar kötüydü.

Mucize eseri dikey pozisyona geçmeyi başardım ve duvardan destek alarak, yavaş adımlarla mutfağa kadar yürüdüm. Biliyordum, mutfağın bir yerlerinde bir kutu aspirin vardı. Kendi kendime mızmızlanarak çatal bıçakları ve çekmecelere doldurup unuttuğum kullanma kılavuzlarıyla kırık dökük eşya parçalarını avuçladım. Aspirin baktığım sonuncu çekmeceden çıktı. İki tableti çıkarıp ağzıma attım ve tadı metalik gelen bir yudum suyla mideme yolladım.

Orada öylece dikilip ilacın etkisini göstermesini beklerken ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. Kendimi bu ka-

dar berbat hissederken tekrar uykuya dalmam imkânsızdı. Kanepeye gidip bir battaniyenin altına kıvrıldım ve bir yandan mide bulantısıyla savaşmak için yavaş ve düzenli nefesler almaya çalışırken, bir yandan da parktaki ağaçların sağa sola sallanan dallarını izledim. İlk saatin sonunda banyo yapmaya kalkışacak kadar düzelmiştim. Banyodan sonra bir fincan çay içmeyi başardım. Çaydan sonra mesajlarımı kontrol etmek için telesekreterin düğmesine bastım ve moralim, annemin kafamın içinde çınlayan sesiyle tekrar dibe vurdu.

"İnsan hiç evini aramaz mı, Maeve? Sana ulaşmaya çalışıyorum. Önemli bir konu var ve görünüşe bakılırsa cep telefonun çalışmıyor."

Bu artık duymaya alıştığım bir şikâyetti. Annem cep telefonuma mesaj bırakmaktan hoşlanmıyordu çünkü ben onları hiçbir zaman cevap vermiyordum. Cep telefonumun telesekreterinde hazır bir bant kaydı vardı. Onun yanlış numarayı aradığını ya da telefonun mesajı kaydedemediğini iddia edebiliyordum. Oysa ev telefonumu aradığında annem gerçekten benim telesekreterime ulaştığını biliyordu. Mesajı dikkatle dinlediğinizde sesimdeki bıkkınlığı ve isteksizliği duyabiliyordunuz. Telesekreteri en sık kimin, ne amaçla kullanacağı ortadaydı.

İkinci mesaj da içerik olarak ilkinin aynısıydı ama annemin sesi bu kez daha tiz ve rahatsız edici çıkmıştı. Üçüncü mesajda annem artık umudunu kaybetmiş ve bana adımla hitap etmekten vaz geçmişti.

"Ulaşılamıyor olmanın nedeni bir tür tıbbi acil durum değildir umarım." Söyleyecekleri ne kadar önemli olursa olsun annem iğneleyici bir söze mutlaka zaman bulurdu. "Aradım çünkü sana ağabeyinin ayrılma işinden vazgeçtiğini haber verecektim. Söylediğine göre onu affetmiş."

Bu cümledeki 'o'nun Abby olduğunu tahmin ediyordum.

"Kendisini bir kez aldatan biriyle ilişkisini sürdürebilece-

ğini nasıl düşünebildiğini anlamıyorum ama onu cezalandırmak için çocukları üzmeye değmeyeceğini söyledi."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. *İşte benim Dec'im. Gerçek aşk her şeyin üstesinden gelir.*

"Bu çocuk aptal mı yoksa fazla mı romantik bilmiyorum. Herhalde ikisi birden. Her neyse, bunu bilmek istersin diye düşündüm."

Annemin ses tonu birden değişti. "Bu arada olanları kimseye anlatmamıştım. Aileye yani. O yüzden bence bunları unutup halalarının yanında konuşmalarımıza dikkat etmeliyiz. Onların bütün bunları anlayabileceğini sanmıyorum."

Her zamanki gibi annemin sözleri beni hem güldürmüş hem de sinirlendirmişti ama bu seferlik sinirim, Dec ve Abby'nin ilişkilerine bir şans daha vermeye karar vermesinin mutluluğunda boğulup gitmişti. Dec'in her şeyi bırakıp gitmek için benden çok daha fazla nedeni vardı ama o yine de yerinde sağlam duruyordu. O pes etmeyecek kadar inatçı ve yaşamak istediği hayata, onu terk etmeyecek kadar bağlıydı. Abby'nin, hak ettiğinden daha şanslı olduğunu düşünüyordum ama Dec'in hatırına onun üzerine gitmeyecektim. Hem zaten annemin onu hepimiz adına bol bol cezalandıracağından emindim. Ben sadece arkama yaslanabilir ve işin zor kısmını gönül rahatlığıyla ona bırakabilirdim.

Telesekreterdeki son mesajda sadece bir telefon kapanma sesi vardı. Arayanın kim olduğunu öğrenmek için 1471'i tuşladım ve numarayı duyar duyamaz tanıdım. İnatçı Dedektif Langton önceki gece saat on biri on geçe beni aramıştı. Aramıştı ama mesaj bırakmamıştı. Battaniyeye sarınmış halde kanepeden aşağı yuvarlandım ve çantamı aramaya başladım. Cep telefonum çantanın en dibindeydi ve ekranına bakılırsa yedi cevapsız çağrım ve altı mesajım vardı. Aramaları hızlıca kontrol ettim. Rob iki, Liv bir ve annem de dört kez aramıştı. Liv dili dolanarak bıraktığı mesajında geçirdiği muhteşem

gece için teşekkür ediyordu. Onun bu haline gülecektim ki taksi şoförü anlayana kadar adresimi kaç kez tekrar etmek zorunda kaldığımı hayal meyal hatırladım. Buruşmuş kıyafetlerim ve dağınık saçımla nasıl bir görüntü çizdiğimi düşünmek bile istemiyordum. Ben böyle davranmak için çok yaşlıydım. Ayrıca şu andaki akşamdan kalma suratımla, gerçekte olduğumdan en az on yıl daha yaşlı görünüyordum.

Aklındakileri biraz önce öğrendiğim annemin mesajlarını dikkate almama gerek yoktu. Dört mesajı da vicdanım biraz olsun sızlamadan sildim. Artık Rob'un ne istediğini merak ederek kendimi yiyip bitirebilirdim. Rob, saat on biri on iki geçe, beni evden arayıp bulamamasının hemen ardından iki kez aramış ve ikinci aramasında bir sesli mesaj bırakmıştı.

"Merkezden Maeve'e, merkezden Maeve'e." Rob'un bunu söylerken gülümsediğini sesinden anlayabiliyordum. "Seninle Müfettiş Derwent hakkında konuşmak için can atıyorum. Biliyorsun onunla biraz zaman geçirme fırsatı yakaladım. Adam tam senin anlattığın gibi: hatta sen az bile söylemişsin." Rob bir an duraksadı ve sonra telefonu kapatmadan önce hızlıca ekledi. "Umarım iyisindir. Beni haberdar et."

Rob beni merak etmişti. Telefonumu önümdeki sehpaya koyup bir topaç gibi çevirirken ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. Saat daha yedi bile olmamıştı. Bu saatte onu arayamazdım. Gerçi mesajın varlık nedeni bu değil miydi? Hemen kısa bir cevap yazdım. *Dışarıdaydım. Telefonu duymadım. Her şey yolunda.* Mesaj gözüme biraz mesafeli görünmüştü. Anlık bir tereddüdün ardından 'dışarıdaydım'ın önüne '*Liv'le*' diye yazdım. Kendimi Rob'a nerede olduğumla ilgili açıklama yapmak zorunda hissediyor falan değildim ama o benim için endişelenmişti. Fikrimi değiştirmeye fırsatım olmadan hemen mesajı gönderdim ve derin bir nefes alıp telefonu kanepeye attım. Gelen mesaj sesini duyulduğunda kapıya kadar bile gidememiştim.

Kızımızı biraz gezdirdiğin iyi olmuş.

"Bak sen," dedim yüksek sesle. "Demek biliyordun." Telefonu elimden bıraktım ve yüzümde bir gülümsemeyle giyinmeye gittim. Hâlâ kendimi ölü gibi hissediyordum ama tuhaf bir şekilde daha iyiydim. Hafta sonunu bir spa merkezinde yenilenerek geçirmiş bir ölü. Ayakkabı alışverişinden başarıyla dönen bir ölü. Aşık bir ölü de böyle mi oluyordu? Bu son düşünceyi aceleyle zihnimin derinliklerine gönderdim ve kendime sabahın erken saatlerine kadar içmemiş, sorumluluk sahibi bir birey görüntüsü verebilmek için çabaladım.

Bugünkü kıyafetimde göz alıcı detaylar yoktu: siyah pantolon, düz siyah bir bluz, gri bir ceket. Gösterişsiz. Profesyonel. Aynada kendime baktım. Yüzümün solgunluğu alnımdaki yara izini iyice ortaya çıkarmıştı. Saçlarımı izin üzerine doğru dağıttım ve hayatımda ilk kez saçımın doğal dağınıklığına geri dönmesine sevinerek nasıl göründüğüm konusunda endişelenmekten vazgeçtim. İdare edecektim. Çok çalışacaktım, berbat bir halde olduğumu unutacaktım ve er ya da geç kendimi mutlaka daha iyi hissetmeye başlayacaktım.

Bu kadar erken kalkmanın en iyi tarafı, bir önceki gece savsakladığım işi telafi etmeyi umduğum bu güne herkesten önce başlıyor olmaktı. Çantamı alıp çıkmadan önce eve son bir kez bakarken akşamdan kalma olmanın bir avantajı daha olduğunu fark ettim. Kahvaltıyı kaldıramayacak halde olduğuma göre bunun için zaman kaybetmeme de gerek kalmıyordu.

Kapının önünde kimseye rastlamayacağımı umarak kapıyı sessizce çektim. Henüz bir sohbete hazır değildim. Kendimi üfleme cam bir bardak kadar kırılgan, kuru bir yaprak kadar hassas hissediyordum. Yüksek bir ses bile beni un ufak edebilir, binlerce ufak parçaya bölebilirdi. Bu eski bina neyse ki bu sabah, hiç olmadığı kadar sessizdi. Onun iç çekmelerine, takırdayan borularına ve gıcırdayan tahtalarına alışmaya başlamıştım ama yine de bunların hiçbiri pek hoşuma gitmiyordu.

Belki de bir dahaki sefere yeni bir bina bulurum.

Her zamanki alışkanlığımla gidip hiç düşünmeden posta kutumu kontrol ettim. Aslında bir Pazar sabahı, kutu boş olmalıydı. Önceki gece anahtarı üçüncü denememde deliğe sokmayı başararak mektuplarımı aldığımı hatırlıyordum. Bu kez pek zorlanmadan kapağı açtım ve içindekini görünce şaşırdım. Önceki gece kutuyu boşalttığımdan emindim. Kartpostal gibi ufak bir şeyi gözden kaçırmış olabilirdim ama küçük de olsa böyle kalın ve korumalı bir zarfı görmemiş olmam mümkün değildi. Bu zarf bu kutuda olmamalıydı.

Bir şeyler büyük olasılıkla aldığım eğitim- beni harekete geçirdi. Elimi yavaşça çantama götürüp telefonumu çıkardım ve kendime bile biraz gülünç gelen bir hareketle, yerinden oynatmadan önce zarfın birkaç fotoğrafını çektim. Cebimde depodan kalmış, kullanılmamış bir çift eldiven vardı. Parmak izi bırakmamak için eldivenlerden birini elime geçirip zarfı kutunun içinden aldım. Hafif bir zarftı bu ama boş değildi: içinde salladıkça sağa sola kayan bir şey vardı. Beyaz yazıcı etiketine çıktı alınmış adım ve adresim, zarfın sahibiyle ilgili hiçbir ipucu vermeyen Times New Roman karakteriyle yazılmıştı. İçimde gittikçe artan bir huzursuzlukla etikete baktım. Adım 'Dedektif Maeve Kerrigan - Ağır Suçlar Birimi' şeklinde yazılmıştı. Zarfın üzerinde gönderenin adresi yoktu. Pul yoktu. Zarf elden teslim edilmişti. Ev adresime.

On seferden dokuzunda o zarfı hemen orada açardım ama bu sefer bir şeyler beni tedirgin ediyor, durduruyordu. John Skinner'ın hoşlanmadığı polis memurlarını hedef almak gibi bir alışkanlığı olduğunu, benim nerede yaşadığımı bulmakta hiçbir sıkıntı çekmeyeceğini ve tutuklu bile olsa yenilgiyi kabul etmediğini aklımdan bir türlü çıkaramıyordum. Tabii bir de şu vardı: onu o parmaklıkların ardına koyan bendim.

Zarfı köşesinden tutarak eve getirdim ve büyük bir dikkatle sehpanın üzerine bıraktım. Üzerinde hiçbir işaret göremediğim kahverengi zarf orada öylece dururken odanın içinde bir sağa bir sola yürüyüp ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. Bir bubi tuzağıyla karşı karşıya olduğumu düşünmek çok saçma olurdu çünkü zarf ateşleyici mekanizmanın sığamayacağı kadar küçüktü. Yavaşça zarfın kenarlarını yokladım. İçindeki her ne ise bir kibrit kutusuyla aynı boyda ama ondan biraz daha dardı. Böyle önemsiz görünen, ufak bir şey için bomba imha ekibini çağıracak değildim. Zarfı kendim açacaktım. Dikkatlice.

Zarfın üzerinden ya da içinden dökülebilecek ipuçlarının kaybolmasını engellemek için sehpanın üzerine birkaç temiz fotokopi kâğıdı yaydım. Diğer elime de eldiven giydikten sonra zarfın kenarını yapıştığı yerden yavaşça kaldırmaya başladım. Kendinden yapışkanlı bir zarf kullanılmıştı. Bant, kâğıdı neredeyse hiç zedelemeden, ummadığım kadar kolay açıldı. Zarfın ağzını hafifçe aralayıp küçük fenerimin de yardımıyla içinde ne olduğunu görmeye çalıştım. Tek seçebildiğim en dipteki gümüş rengi, metalik yansımaydı. Zarfı eğerek içindekini kâğıdın üzerine çıkardım. Karşımda duran şey o kadar tanıdık, o kadar tehlikesizdi ki gergin ruh halime rağmen kendi kendime güldüm. Devasa boyutlardaki bilgiyi içinde barındırabilmesine rağmen gayet ucuza ve kolaylıkla elde edilebilen bir taşınabilir bellekti bu. Şu anda bana bilgi vermiyordu belki ama içindeki sırları açığa çıkarmak için ihtiyacım olan tek şey USB girişli bir bilgisayardı. Zarfı, gözden kaçırdığım bir şey olması ihtimaline karşı bir kez daha kontrol ettim ve bundan sonraki incelemeleri iş yerine bırakarak taşınabilir bellekle birlikte paketledim. Evden bir kez daha çıkarken deminkinden çok daha tedirgin ve telaşlıydım. Bu zarfın buraya getirilmiş ve benim evime bırakılmış olması hiç hoşuma gitmemişti. Taşınabilir belleğin içinde ne olduğunu öğrenmek ve hemen kiralık ev ilanlarına bakmaya başlamak istiyordum. İçimden bir ses, bu evden de ayrılma zamanımın geldiğini söylüyordu.

Zarf olayını ciddiye aldığımı düşünüyordum ama benim zarfı bulduktan sonraki tavrım, kapıdan girdiğimde çoktan işe gelmiş olan Godley ve Derwent'in ondan haberdar olduklarında verdikleri tepkinin yanında hiç kalıyordu.

"Bu beni çok rahatsız etti." Zarf ve taşınabilir bellek, Godley'nin masasının üzerinde yan yana duruyordu. Başmüfettiş kalemini hafifçe ağzına vururken, dikkatle onları inceliyordu.

"İçinde ne olduğuna bir baksak mı?" Derwent karşısındaki baştan çıkarıcı kokunun kaynağına ulaşmak için kısacık tasmasını çekiştiren bir köpek gibi, meraktan titriyordu.

"Adli tıp teknisyeni gelip onu inceledi mi?" Godley bana baktı. Hayır der gibi başımı salladım. "O halde parmak izi ve DNA araması yapılana kadar kimse bunlara elini sürmeyecek."

"Ben onları arayayım." Derwent'in kendini oyalamaya çalıştığını görebiliyordum. Godley'nin ofisi oldukça havasızdı ve kendimi pek iyi hissetmiyordum. Derwent'in telefon görüşmelerini ve koşuşturmayı tek başına yapmak istemesini memnuniyetle karşıladım. Bu sırada beynim yavaş yavaş hareketlenmeye başlamıştı.

"Taşınabilir bellekte virüs ya da o tarz bir şeyler olması ihtimaline karşı bilgi işlem bölümünden de birini çağırmalıyız. O şeyi öylece buradaki bilgisayarlardan birine takıp işlerin yolunda gitmesini bekleyemeyiz."

"Metropolitan bilgisayar sistemini çökertmemiz pek hoş karşılanmaz," dedi Godley ciddi bir sesle. "Bu işi de hallet, Josh."

"Başka bir şey? Kahve? Kruvasan?

"Madem ısrar ediyorsun."

"Espri yapmıştım."

"Biliyorum," dedi başmüfettiş tatlı bir sesle. "Yine de bu iyi bir fikre benziyor. Biz adli tıpçıları beklerken sen gidip

gelebilirsin. Parmak izi incelemesi sonuçlanana kadar seni oyalayacak bir işe ihtiyaç duyuyormuş gibi görünüyorsun."

Derwent yüzünde sinirli bir ifadeyle telefon görüşmelerini tamamlayıp dışarı çıkmak için hazırlanmaya başladı. Getireceklerini isteksizce not alan Derwent'e sandviçimle kahvemi büyük bir keyifle yazdırdım. Godley'nin meyve salatası isteği bir homurtuyla karşılandı ve sonra Derwent, kendisinde görmeye pek alışık olmadığım bir incelikle ekip odasını dolaşıp bu arada işe gelen çömezlerin isteklerini not etti. Liv odanın diğer tarafındaydı. Masasının üzerinde dumanı tüten dev boy kahvesini gösterip başını salladı. Liv benim kendimi hissettiğimden daha iyi görünüyordu ama görüntü yanıltıcı olabilirdi.

Godley'ye dönüp sırıttım. "Onun garsonlukta bu kadar başarılı olacağını tahmin etmezdim."

"Ne getirdiğini görmeden bu konuda kesin bir karara varma. Kim bilir bana meyve salatası yerine ne getirecek."

"Müfettiş Derwent'e patronluk taslamak eğlenceli olmalı."

"Zaman zaman. Gerçi o beni pek dinlemiyor." Başmüfettiş ayağa kalkıp gerindi. "O zarfı açtığın için seni azarlamam gerekirdi. Eğer o tuzaklı bir paket olsaydı ciddi şekilde yaralanabilirdin."

"Dikkatliydim."

"Şanslıydın." Godley pencereye gidip dışarı baktı. "Bunun Skinner'la bir ilgisi olabileceği aklına geldi mi?"

"Evet."

"Yine de zarfı açtın, ha?"

"İçinde ne olduğunu öğrenmek istedim."

Godley hafifçe güldü. "Bundan hiç şüphem yok." Yüzüme bakmadan, sakin bir sesle devam etti. "John Skinner peşine düşecek olursa, seni korumak için elimden gelen her şeyi yapacağımı bilmeni istiyorum. Onun sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"Bu olabilir ama öyle değil mi?" Gerginliğimin ses tonuma yansımasını engellemek için ellerimi yumruk yaptım. "O öyle biri. İntikamcı."

"O insanların, yaptıklarının bedelini ödemesi gerektiğine inanıyor. Şu anda dikkatini kızına neler olduğunu bulmaya ve bunun sorumlularını cezalandırmaya yoğunlaştırmış durumda ama bu işi hallettiğinde Skinner'ın geriye dönüp, nasıl olup da cezaevini boyladığını düşünmeye başlayacağından eminim."

"Hiç onun peşinize düşeceğinden korktuğunuz oluyor mu?"

"Her zaman." Godley bunu sıradan bir konudan söz edermiş gibi soğukkanlılıkla söylemişti.

"Ne yapacaksınız?"

"Bu konuda eşimle konuşacağım. Seçenekleri tartışacağız. Belki bir kez daha taşınacağız." Godley başını cama dayadı. "Onun imzaladığı anlaşmada bunlar yoktu."

"Üzgünüm."

"Bu senin suçun değil. Senin anlaşmanda da bütün bunlar yoktu." Godley bana baktı. "Umarım Skinner senin farkına varmaz ama bu ondan bekeyeceğim bir şey değil."

"Ben korkmuyorum," dedim yalan söyleyerek. Godley'nin yanıtı pek güven verici değildi.

"Henüz korkmuyor olsan da her zaman tetikte ol. Sezgilerini dinle ve gereksiz riskler alma. Ayrıca bir daha posta kutunda esrarengiz bir paket bulacak olursan, Tanrı aşkına açma." Godley masasına döndü. "Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Gitme zamanımın geldiğini anlayarak sessizce ofisten çıktım. Taşınabilir belleğin içindekileri öğrenmeyi beklerken oturup başka bir işe konsantre olmam imkânsızdı. Masama doğru isteksiz adımlarla ilerlerken Liv'le göz göze geldim. Beni görür görmez masama gelen Liv'le bir süre fısıldaşarak

önceki geceyi konuştuk. Liv'in başı çok ağrıyordu, ne kadar çok içmiştik öyle ve biri kendimizi bu hale sokana kadar bizi neden durdurmamıştı.

Kısa bir süre sonra Derwent yüzünde sinirli bir ifadeyle kahvaltımı getirdi ve bunun hemen ardından başmüfettiş tekrar kapıda belirdi.

"Adli tıptan biri taşınabilir belleği inceliyor ama bilgisayar desteği konusunda haberler iyi değil. Yarına kadar kimse bu konuyla ilgilenemeyecekmiş."

"O kadar beklemek istiyor musunuz?"

"İstemiyorum." Godley dizüstü bilgisayarını getirip masama bıraktı. "Bunu kullanabiliriz. Böylece eğer taşınabilir bellekte virüs varsa sistemdeki diğer bilgisayarlara bulaşmaz. Metropolitan'ın dahili ağıyla bağlantısını kestim. Colin'in burada olduğunu görüyorum. Sanırım o bu konuda hepimizden daha bilgilidir."

Godley'nin ekibin teknolojiden anlayan ikinci üyesi olan ve şu anda odanın diğer tarafında bulunan Belcott yerine Colin'i fark etmiş olması beni rahatlatmıştı.

"Konu nedir?"

Liv'e sabah evden çıkarken posta kutumda ne bulduğumu anlattım. Hikâye tabii ki diğer meslektaşlarımın da ilgisini çekmişti. Patronun adını söylediğini duyan Colin gelip bize katıldı. Müfettiş Bryce sandalyesiyle kayarak yanımıza geldi.

"Peki mektup oraya nasıl gelmiş?" diye sordu Liv.

"Hiçbir fikrim yok. Sabah kutuyu açtım ve zarf oradaydı."

"Dün Cumartesiydi. Postacı bırakmış olabilir."

"Hayır. Zarf dün gece kutuda değildi. Kontrol ettim."

"Emin misin? Yani şey...yorgun olduğun için fark etmemiş olabilirsin."

Kör kütük sarhoş olduğun için desen daha doğru olur. Hayır der gibi başımı salladım. "Eve döndüğümde mektuplarımı aldım. Bu kadar büyük bir zarfı gözden kaçırmış olamam."

"Mektubu apartmanın holündeki posta kutunda buldun. O halde onu oraya koyan kişi yaşadığın binaya girebiliyor." Rob'un da aramıza katıldığını o konuşana kadar fark etmemiştim.

"Hayır, bu şart değil. Eğer biri ön kapıdan içeri bir mektup atmış olsa, gören herhangi biri onu oradan alıp doğru kutuya koyabilir. Chris holü düzenli tutmaya çok meraklı."

"Eminim öyledir. Eve saat kaçta döndün?"

"Gece yarısını geçiyordu."

"Peki bu sabah posta kutunu kaçta kontrol ettin?"

"Yedi buçuk gibi. Sanırım o sırada binadakiler hâlâ uyuyordu. Zarf oraya dün gece konmuş olmalı."

"O halde bir gece kuşu arıyoruz," dedi Liv.

"Hepsi öyle. Üst kattaki kız hafta sonları sabaha kadar dışarıda eğleniyor. Chris penceresinin önünden ne zaman geçsem, saat kaç olursa olsun gece gündüz çalışıyor." Geçerken her seferinde kendimi tutamayarak perdedeki aralıktan içeri bakıyor ve çoğu zaman onu yüzü ekrandan yansıyan korkunç mavi-beyaz ışıkla aydınlanmış halde masasında otururken görüyordum. "Brody hakkında hiçbir fikrim yok ama onun eve olur olmaz saatlerde gelip gittiğini tahmin edebiliyorum ve ev sahibim de kesinlikle gececi. Onlardan birinin zarfı alıp posta kutuma koyduğundan eminim."

"O halde bunun hangisi olduğunu öğren ki ona mektubu getiren kişiyi görüp görmediğini sorabilelim," dedi Derwent sertçe.

"Ben de böyle yapmayı planlıyordum," diye cevap verdim yumuşak bir sesle. "Araştırmaya buradan başlanması gerektiği ortada."

Rob grubun diğer tarafına geçip gülen gözlerle yüzüme baktı. Telesekreterdeki mesajı hatırladım. O an orada Rob'la kafa kafaya verip müfettişi çekiştirmeyi, önceki gün neler olduğunu ve Rob'un olanları nasıl yorumladığını öğrenmeyi çok isterdim.

Derwent bana cevap vermek için ağzını açmıştı ki başmüfettiş tekrar odaya girdi.

"Evet. Bu şeyi incelememiz için izin çıktı." Godley taşınabilir belleği Colin'in avucuna bıraktı. "Sizin de tahmin edeceğiniz gibi üzerinde parmak izi bulunamadı. Adli tıpçı kız aldığı örnekleri analiz için laboratuvara gönderecek ama ben oradan da kayda değer bir şey çıkacağını sanmıyorum."

"O halde şu dosyalara bir göz atalım. Tabii içinde gerçekten bir dosya varsa." Colin çubuğu USB girişine taktı ve bilgisayar yınlamaya başladı. "Ah. Evet. İşte bu gerçekten ilginç. Burada bir Word dosyası var ve dosyanın adı 'Sevgili Maeve'." Colin başını kaldırıp bana baktı. "Sanırım bu sen oluyorsun."

"Sanırım öyle oluyor," dedim. "Devam et."

"İçinde resim dosyaları bulunan 'Birinci Albüm' adında bir klasör var. 'Hediye' isimli klasörün içinde ise bir video dosyası bulunuyor ve bu dosyanın adı da.. ee..işte bu." Colin parmağıyla dosyayı gösterdi. Video dosyasının adı bir dizi anlamsız harf ve rakamdan oluşuyordu. "Bu dosyanın bir internet sitesinden indirildiğini gösteriyor olabilir. İnsan bilgisayarındaki bir dosyaya asla böyle bir isim vermez ama bir internet sitesi onu bu şekilde etiketlemiş olabilir."

"Başka bir şey var mı?"

"Görebildiğim kadarıyla yok."

"Tamam," dedi Godley. "Bir resim bin kelimeye bedeldir ama sen yine de önce 'Sevgili Maeve'i aç ki resimlere bakarken ne arayacağımızı bilelim."

"Ya özelse?" diye sordum heyecanlı görünmemeye çalışarak ama kalbim küt küt atıyordu.

"Okuduklarımızı unuturuz. Hadi, aç şunu."

Dosyanın açılması saatler sürüyor gibiydi. Herkesle birlikte ekrana doğru eğildim. Rob ve Liv durdukları yerden başlarını uzatarak bakıyorlardı ama ben Colin'in hemen arkasından ekranı olduğu gibi görebiliyordum.

Sevgili Maeve,

Umarım seninle böyle bir anda bağlantıya geçmiş olmama kızmazsın. Korkarım, sen beni tanımıyorsun ama ben seni tanıyorum. Bunun seni korkutmayacağını umuyorum.

Bana güzel vakit geçirttiğin için sana teşekkür etmek ve bir hediye vermek istedim. Gerçekten özel bir şey bulmakta ne kadar zorlandığımı sana anlatsam bana inanamazsın. Her şeyi olan bir kadın polise ne hediye alabilirsiniz ki?

Bunu görür görmez aklıma sen geldin. Seveceğini düşünüyorum. Umarım aradığın budur.

Daha çok gülümsemelisin, Maeve çünkü gülümsediğinde çok güzel oluyorsun. Ne demek istediğimi anladın mı?

Belki daha değil ama çok yakında anlayacaksın.

Sevgiler,

Hayranın.

"Neden söz ediyor bu lanet herif?" dedi Derwent.

İçimden bir ses bunun hiç hoşuma giymeyeceğini söylüyordu. "Resimleri aç."

Colin bütün dosyaları seçip birden açtı ve fotoğraflar birbiri ardına ekranı doldurmaya başladı. Görüntüler gözümün önünde bir bir görünüp kaybolurken yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyordum. Aslında bu kadar şaşırmamalıydım; mektubu gördüğümde bunun olacağını zaten tahmin etmiştim ama yine de fotoğraflardakilerin ben olduğuma bir türlü inanamıyordum. Hepsi benim fotoğraflarımdı. Evimin dışında, taşıdığı merdivenle beni neredeyse yere seren cam temizleyiciyle konuşurken. Köşedeki dükkânda, aldıklarımın parasını ödediğim sırada kasadaki adamla sohbet ederken. Kot pantolon ve tişört giydiğim güneşli bir günde telefonda konuşup gülerek yürürken. Oturma odamın penceresinden çekilmiş bir fotoğrafta, kanepede oturup başımı çevirmiş, gö-

remediğimiz birine bir şeyler söylerken. Sokakta rüzgâra karşı hızlı adımlarla, saçlarım arkamda uçuşarak yürürken. Parktaki koşumun son turunda, kendi kendime gülerken. Bu anı özellikle hatırlıyordum çünkü iPod'umda birden 'Eye of the Tiger' çalmaya başlamış ve ortama fazlasıyla uygun olan bu tesadüf beni güldürmüştü. Yağmurda somurtarak yürürken. Bunların ardından evimin etrafında çekilmemiş fotoğraflar geliyordu. Müfettiş Derwent'le polis merkezinin önündeki sokakta yüzümde ciddi bir ifadeyle yürürken. Önceki gece, Liv'le deliler gibi kahkahalar atarak gülerken.

"Bu dün çekilmiş," dedi Liv.

"Fazlasıyla güncel," diyebildim kendimi zorlayarak. Sanki yer ayağımın altından kayıp gidiyormuş gibi hissediyordum kendimi. Şok böyle bir şey olmalı diye düşündüm. Bu his ve birden vücuduma yayılan bu soğukluk...

Birinin elimi tuttuğunu ve yere düşmemem için bana sarıldığını belli belirsiz hissedebiliyordum. Bu kişinin Rob olduğunu sandım ama gözlerimi açtığımda bana endişeli gözlerle, dikkatle bakan Derwent'ti. Bunun farkına varınca kendimi daha da kötü hissettim.

"Oturmak ister misin?"

"Ha-hayır. Ben iyiyim."

"Emin misin?"

Ona cevap vermek yerine grubun diğer tarafındaki Rob'a baktım. Onun her zamanki gibi sakin olduğunu görmek bana güven vermişti. Rob kesinlikle meraklanmış görünüyordu ama tedirgin değildi. Derwent'in elini yavaşça kolumdan çekerken bir yandan da nasıl oluyor da Rob'un ufacık bir bakışı, Derwent'in gösterdiği o abartılı ilgiden daha etkili olabiliyor diye geçirdim içimden.

"Bu John Skinner'a benzemiyor." Godley'nin ses tonunda belli belirsiz bir rahatlama hissedilebiliyordu.

"Evet. Bu her gün karşılaştığımız manyaklardan biri. Endi-

şelenmeye hiç gerek yok." Sarsılarak güldüm ama kimse bana katılmadı.

"Adam ona bir hediye verdiğini söylemiş. Ne olabilir bu hediye?" diye sordu Liv.

"Video?" Colin dosyayı açtı ve film yüklenirken ekran kararadı.

Videonun başlangıcında hiçbir şey yoktu; bir süre boş ekranın bitip videonun başladığını anlayamadım. Işık iyi değildi. Görüntü bir an aydınlanıp tekrar kararadı ve sonunda az da olsa netleşti. Kamera etrafta dolaşırken, alçak bir tavan ve bana bir şekilde tanıdık gelen, kemerli, dar bir alan göründü.

"Bu bir minibüsün arkası," dedi Rob ve birkaç saniye sonra görüntüye giren tekerlek girintisi onu doğruladı.

"Yerdeki nedir?" diye sordu Godley.

"Branda sanırım." Colin daha yakından bakmak için bilgisayara doğru eğildi ve ekranın birden aydınlanmasıyla irkilip tekrar arkasına yaslandı.

"Aman Tanrım. Bu Cheyenne." Derwent öfkeden çılgına dönmüş gibiydi. Kendimi zorlayarak tekrar ekrana baktım.

Cheyenne brandanın üzerinde yatıyordu ve elbisesi yukarı sıyrılmıştı. Saçları yüzünü kapatıyordu.

"O olduğundan emin misiniz?" diye sordum.

"Kesinlikle."

"Bu kaybolduğu gün giydiği elbise," dedi Rob.

"Bu da ne böyle?" dedim sesim çatlayarak.

"Kaybolmasından sonra olanlar." Godley daha iyi görebilmek için ekrana iyice yaklaşmıştı. Yüzü o kadar yakınımdaydı ki sabah kullandığı duş jelinin kokusunu alabiliyordum. Zihnim gözümün önündekilerden kaçabilmek için otlarda sıçrayıp duran bir geyik gibi dikkatimi dağıtacak ayrıntılara kapılıp gidiyordu. Yanağımın içini metal tadı alana kadar sertçe ısırdım ve şiddetli acının yardımıyla tekrar odaya ve işime dönmeyi başardım. Kız minibüsün zemininde yatıyor, bir el, saçlarını yüzünden çekmek için ona doğru yaklaşıyordu.

"Ölmüş mü?"

"Hayır. Göğsünün her nefes alışında inip kalktığını görebilirsin," dedi Derwent gözünü ekrandan ayırmadan. "Ufak tefek yaraları var."

Cheyenne kendine geldi ve o ana kadar kapalı olan ses şok edici bir yükseklikte birden patladı. Hışırtılar, kameranın ardından gelen nefes sesleri, o olduğu yerde doğrulup şaşkın gözlerle etrafına bakarken duyulan kahkahalar... Cheyenne on dört yaşındaydı ve yanında onun iyiliğini istemediği açıkça belli olan bir adam vardı ama o aynı zamanda John Skinner'ın kızıydı. Cheyenne'in, üstüne başına biraz çeki düzen verip oturuşunu düzelttikten sonra kendini bu durumla baş etmeye hazırlamasını hayranlıkla izledim. Konuşmaya başladığında sesinde, acımasız ve tehlikeli babacığının her zaman ona arka çıkacağından ve savurduğu hiçbir tehdidin boşa gitmeyeceğinden emin olan bir kızın sarsılmaz kendine güveni vardı.

"Başınız gerçekten büyük dertte."

Ekran kararadı.

Artık ağrımaya başlayan ciğerlerimdeki havayı serbest bıraktım; nefesimi tuttuğumun farkında bile değildim.

"Başka bir şey yok mu?" diye sordu Godley.

"Sanırım yok. Gizli dosyalar olabilir. Bazen üzerine yeni veriler kaydedilmiş olan eski dosyaları bulabiliyoruz. Bu tamamen önümüzdeki taşınabilir belleğin daha önce kullanılıp kullanılmadığına bağlı."

"Hadi, bul o halde. Acele et, Colin. Bunun içindeki her şeyi görmeliyiz. Tabii adamın bu videoyu nereden bulduğunu da öğrenmemiz gerekiyor. Bunun bir internet sitesinden geldiğini düşündüğünü söylemiştin."

"Bu mümkün." Colin omuz silkti. "Ne var ki adam bu görüntüleri kendi çekmiş ve başka bir yerden bulduğunu düşünmemiz için dosyayı bu şekilde adlandırmış da olabilir."

gelemeyeceğini söylemişti. Sanırım bu yüzden bana kızmıştı.

"Sanırım ona bir hediye verdiğimi söylemiş. Ne olabilir bu hediye?" diye sordu Lee.

"Bilmem." Colin dosyayı açtı ve ilk yüklemeyi ekrana kopyaladı.

Videonun başlangıcında hiçbir şey yoktu: bir süre boş ekranın hiçbir yerinin başladığını anlayamadım. Işık iyi değildi. Görüntü bir an aydınlanıp tekrar kaydı ve sonunda az da olsa netleşti. Kamera etrafta dolaşıyordu, ağaçlı bir tarlayı ve bana bir şekilde tanıdık gelen, kemerli, dar bir alanı gösterdi.

"Bu bir minibüsün arkası," dedi Rob ve birkaç saniye sonra görüntüye giren nedenleri gözümü oraya doğrultarak.

"Kırmızı nedir?" diye sordu Godley.

"Bilemiyorum." Colin daha yakından bakmak için bilgisayara doğru eğildi ve ekranın birden aydınlanmasıyla irkilip tekrar arkasına yaslandı.

"Aman Tanrım. Bu Cheyenne." Derveen sıfırdan çığlığa dönmüş gibiydi. Kendini sıkıştırarak tekrar ekrana baktım.

Cheyenne bisikletinin üzerinde yatıyordu ve elbisesi yukarı uçuşuyor, bacakları yüzünü kapatıyordu.

"O olduğundan emin misiniz?" diye sordum.

"Kesinlikle."

"Bu kaybolduğu gün giydiği elbise," dedi Rob.

"Bu da ne böyle?" dedim sesim çatlayarak.

"Kaybolmasından sonra olmalı." Godley daha iyi görebilmek için ekrana iyice yaklaşmıştı. Yüzü o kadar yakınımdaydı ki sabah kullandığı diş jölesini kokusunu alabiliyordum. Zihnim gözümün önündekilerden kaçabilmek için onlarla oynayıp durup bir gerçek gibi dikkatimi dağıtacak ayrıntılara kaçıp-gidiyordu. Yanağının içini metal tadı alana kadar sertçe sıktım ve şiddetli acının yardımıyla tekrar odaya ve ilerlemeye döndüm. Kız minibüsün zemininde yatıyor, bir el, ayaklarını yüzünden çekmek için ona doğru yaklaşıyordu.

"Ölmüş mü?"

"Hayır. Göğsünün her zerre alanda inip kalktığını görebiliyorsun," dedi Derveen gözünü ekrandan ayırmadan. "Hiç şüphe yoktur."

Cheyenne kendine geldi ve o ana kadar kapalı olan ses şiddetli bir yükselişle birden patladı. Bisiklet lastiğinin ardından gelen nefes sesleri, o olduğu şeyle doğrulup yaşam güçleriyle etrafını bulurken duyulan hıırıltılar... Cheyenne on dört yaşındaydı ve yaşında onun yüzünü görmediği açıkça belli olan bir adam vardı ama o ayın sonunda yüz yüze görüşmeyi umuyordu. Cheyenne in, intihar hayata hemen şimdi bir son verip onu arayışını dizginlemeden sonra kendini bu durumda bırakmaya hazırlanmasına hayretle izledim. Kameranın başladığında sevinçle, acımasız ve nefret dolu bakışının her zamanı olmadığından ve sanırdığın hiçbir nedenden boşa gitmeyeceğinden emin olan bir kızın varolmaya güveni vardı.

"Başınız gerçekten büyük dertte."

Ekran kararda.

Artık ağlamaya başlayan cılgıncasına bir hevesle bakıyordum; nefesimi tutmuşumun farkında bile değildim.

"Başka bir şey yok mu?" diye sordu Godley.

"Sanırım yok. Gizli dosyalar olabilir. Bunu üzerine yeni veriler kaydedilmiş olan eski dosyaları bulabiliyoruz. Bu sanırım önümüzdeki tapuabilir belleğin daha önce silinip silinmediğini bilmiyor."

"Hadi, bari o kadar. Acele et, Colin. Bunun içindeki her şeyi görmeliyiz. Tabii adamın bu videoyu sonradan bulduğunu da öğrenmemiz gerekiyor. Bunun bir intikam eylemiyle gerçekleştiğini düşündüğünü söylemiştin."

"Bu mükemmel." Colin omuz silkti. "Ne var ki adam bu görüntüleri kendi çekmiş ve başka bir yerden bulduğunu düşünmemiz için dosyaya bu şekilde adlandırmış da olabilir."

Kendimi zorlayarak araya girdim. "Sizce de Cheyenne'i ve Patricia'yı kaçıran adamın şimdi de benimle ilgilenmeye başlaması biraz fazla büyük bir tesadüf olmaz mı?"

"Sen bu davada çalışıyorsun," diye itiraz etti Derwent. "Bundan daha tuhaf olaylar gördük."

"Hayır." Colin'in omzuna dokundum. "Tekrar fotoğraflara dön. Hepsini küçük resimler olarak gösterebilir misin?"

Fotoğrafların düzenli bir şekilde yan yana dizili durduğu yeni bir pencere açıldı. Onları tekrar karşımda görmenin içimde yarattığı panik duygusunu bastırmaya çalıştım. Bu fotoğrafların nasıl çekildiğini ve bu sırada neden durumun farkına varmamış olduğumu şu anda düşünmek istemiyordum.

"Tamam. İşte bu," dedim koşu yaptığım fotoğrafı göstererek. "Bu fotoğraf iki hafta önce çekilmiş. Cheyenne ortadan kaybolmadan uzun zaman önce. Bu sırada, daha pedofil davasında çalışmaya başlamamıştım ve bütün bunlarla hiçbir ilgim yoktu."

"Bundan emin misin?" diye sordu Godley.

"Kesinlikle eminim. Harika bir gündü. Parkta uzun süre koştum. Bir süredir pek spor yapmadığım için ertesi gün her yanım tutuldu ve sonraki birkaç gün bırakın koşmayı yürümekte bile zorlandım. Bu hafta da koşmaya zamanım olmadı. Yeni eve taşındığımdan beri sadece bir kez koştum ve bu da o gün çekilmiş."

"Tamam. O halde sana bunu gönderen kişi..."

"Demin de söylediğim gibi, sadece benimle aynı bölgede yaşayan bir kaçık."

"Bu senin polis olduğunu ve şu anda ne üzerinde çalıştığını bilen biri," dedi Rob.

Hafifçe dudağımı ısırdım. "Komşularıma ne iş yaptığımı söyledim sayılır ama bunu onlardan biri yapmış olamaz."

"Olamaz mı?" Rob kaşlarını kaldırmış yüzüme bakıyordu.

"Fotoğraflar ya burada ya da evimin yakınlarında çekilmiş. Fotoğrafları çeken onlardan biri olsaydı bunu fark ederdim. Ayrıca zaten dediğin gibi beni takip ediyorlarsa..." dedim ve bu düşünceyle düğümlenen boğazımı rahatlatmak için hafifçe öksürdüm. "Zaten beni takip ediyorlarsa, nerede çalışıyor olduğumu öğrenmiş olmalılar. Ondan sonra hangi davada çalıştığımı bulmak için küçük bir araştırma yapmaları yeterli olmuştur. Dünden önceki günü Brixton'daki olay yerinde geçirdim ve Cheyenne'in cesedinin bulunduğu haberi de *Standard Gazetesi*'nde çıktı."

"Konunun onlarla doğrudan bir bağlantısı olmadığını varsayalım." Arabulucu Godley, birkaç saniye içinde bir kavgaya dönüşeceği belli olan durumu yatıştırıp kontrol altına almak için araya girdi. "Biz şimdilik adamı ayrı bir dava olarak ele alalım. Onun ne bildiğini öğrenmek istiyorum. Colin, sen ve Peter Belcott birlikte çalışabilirsiniz. İzleri takip edin ve onun kim olduğunu bulun."

"Ben de," diye atıldım arsız bir çocuk gibi. "Ben de bu davada çalışmak istiyorum."

"Görünüşe bakılırsa senin bütün yapman gereken gözünü biraz açık tutmak, Maeve." Derwent pis pis sırıttı. "Adamın şu anda burada olmadığından emin misin?"

"Zaten tek emin olduğum şey bu." Gizlemek için çabalasam da gerginliğim yüzüme yansımıştı ve Derwent pişman olmuş gibi görünüyordu.

"Üzgünüm. Bu konuda şaka yapmamalıydım."

"Videoyu tekrar izlemeliyiz," dedi Liv.

"Ben de şimdi bunu önerecektim," dedi Godley hızlıca. "Colin?"

Colin dosyayı tekrar açtı ve bu kez ekibin güneşli bir Pazar gününde işte olan tüm üyeleri, yani neredeyse tamamı videoyu izledi. Ses başladığında arkadan belli belirsiz bir davul sesi geldiğini fark ettim. Videonun çekildiği yerin yakınlarında müzik çalıyordu."

"Sanırım görüntüler depoda çekilmiş. Bu kulüpte çalan müziğin sesi olmalı."

Godley gözlerini ekrandan ayırmadan başını salladı ve video sona erip görüntü kaybolduğunda Colin'e döndü. "Bir daha."

Colin videoyu üçüncü kez, kare kare oynattı ve kameraman elinin görüntüye girdiği noktada durdurdu. Yüzümü buruşturdum: resim net değildi.

"Sonraki kare?"

El biraz daha ilerledi ama hızlı hareket etmesi ve kaydın iyi olmaması yüzünden hâlâ net görünmüyordu. Cheyenne'in saçlarına dokunurken parmaklar çok kısa bir süre hareketsiz kaldı ve görüntü tekrar bozulmadan önce bir an için netleşti.

"Bir önceki kareye geri dön." Ekrana doğru eğildim. Görüntüdeki, adamın sağ eliydi. Bir şeyler aklımı kurcalıyordu. Tanıştığım biri. Konuştuğum biri. Yüzler gözümün önünden hızlıca geçti: Tom Malton, Matthew Dobbs ve Carl McCullough, Lee ve Drew Buncroft, Ken Goldsworthy, William Forgrave. Malton açık, dürüst ve biraz fazla cana yakındı. Forgrave kurbanlarını internette buluyordu. Ken Goldsworthy. *Hiçbir zaman ellerini kirletmeyecekmiş...* Dobbs olabilir miydi? Derwent onu güvenilir bulduğunu söylemişti. Eller. Bu kimin eliydi?

Birden hatırlayıverdim. Buşpurmak. Yenmiş tırnak. Gergin bir şekilde tırnağını kemirip duran Lee. Diz üstü bilgisayarın ekranındaki Lee'nin eliydi. O anda içim ürpererek Drew'un rahatlığı ve konuşkanlığıyla söylediği o cümleyi hatırladım. *Ben minibüsle ışık ve ses sistemlerini getirip...*

Başımı ekrandan kaldırıp masanın başında toplanmış olan grubun ortasındaki Derwent'e baktım. "Bunlar onlar. Bunlar Buncroft kardeşler. Bunu onlar yapmış." Derwent de en az etrafındakiler kadar afallamış görünüyordu. Bir anda doğru kelimeleri bulamamış, söylemeye çalıştığım şeyi nasıl anlatacağımı düşünmeye fırsat bulamamıştım. "Tanıkları olmasın için maskelerini değiştirmiş olmalılar. Ayrıca Drew, bir minibüsleri olduğunu da söyledi. *Bunu onlar yaptı.*"

"Sen neden söz ediyorsun?"

Sanki herkes benden milyonlarca ışık yılı uzaktaydı. Sakin olmaya çalışarak ne gördüğümü onlara açıkladım ve sözlerimi bitirdiğimde Derwent başını salladı. "Harry, dün internetten topladığın şu fotoğraflar nerede? Buncroftların görüldüğü bütün fotoğrafları istiyorum." Maitland fotoğrafları getirmeye gittiği sırada Derwent bana baktı. "Sen onları birbirinden ayırabiliyorsun, öyle değil mi? Hangisinin hangi Buncroft olduğunu anlayabiliyorsun."

"Gerçekten farklı görünüyorlar." Sanki bir yandan da kendi kendimi ikna etmeye çalışıyor gibiydim. "Sanırım gizlenmek için siyah ve beyaz maskeleri kullandılar."

"Yan yana olduklarında onları birbirinden ayırmak daha kolay olmalı," dedi Godley. "Aynı anda, aynı yerde bulunmazlarsa insanları kandırmaları daha kolay olurdu."

"Özellikle de terk edilmiş bir depodaki bir gece kulübü gibi, karanlık bir yerdelerse."

Derwent Maitland'ın uzamış dosyaya birkaç kez, hafifçe vurdu. "Hadi o halde, farklı olanı bul oynayalım. Bu işte ortaklar ama Cheyenne'i kaçıranın hangisi olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Videodaki kesinlikle Lee'ydi."

"Tamam. Devam et. Onu kulüpten çıkaran da Lee miydi?"

Bu sorunun cevabı hayır gibi görünüyordu. Drew gecenin büyük bir kısmında ortadan kaybolmuş ve yerini siyah maskesiyle güvenlik görevlilerinin de yanında görünen Lee'ye bırakmıştı.

"Bu fotoğrafta Lee'nin eli görünmüyor," dedi Godley.

"Onun Lee olduğundan eminim. Cildine bakın. Drew'un sivilcesi yok ama Drew'un var. Ayrıca Lee Drew'dan daha ir-

Bu fotoğrafı Drew ve Carl McCullogh'nun fotoğraflarıyla yan yana koyarsanız Drew'un güvenlikçi kadar yapılı olmadığını ama Lee'nin onunla neredeyse aynı boyutlarda olduğunu görebilirsiniz."

"Lee bira fıçılarını değiştirme bahanesiyle barın arkasından çıkmış olmalı. Sonra bütün yapması gereken maskesini değiştirip diğer merdivenlerden Drew olarak gelmek ve herkesin onu gördüğünden emin olduktan sonra gidip tekrar maskesini değiştirmekti." Derwent omuz silkti. "Basit, öyle değil mi?"

"Evet, basit ve mantıklı. Konuşkan olan Drew. Bir kızın güvenini kazanmak ve onu etkilemek istiyorsanız Drew'u gönderirdiniz."

"Kimse fark etmeden kulüpten ayrılmaya ikna edebilmek için Cheyenne'in gerçekten de güvenini kazanmaları gerekiyordu." Godley derin bir iç çekti. "Tamam. Bu ikisinin tutuklanması gerekiyor."

"Onlarda bir terslik olduğunu anlamıştım." Derwent yumruğunu kaldırıp masanın kenarından sektirdi. "SBS'de onlar hakkında bir şey buldun mu, Maeve?"

"Bakmadım," dedim cılız bir sesle ama herkes ne söylediğimi duymuş ve olduğu yerde donup kalmıştı.

"Ne demek bakmadım? Sana onları SBS'de aratmanı söylemiştim." Derwent öfkeden deliye dönmüş gibi görünüyordu. Onun yüzüne bakmaktan çekinerek geriye doğru bir adım attım. Gruptaki herkes birden yapacak çok acil bir işi olduğunu hatırlayarak masanın başından uzaklaşmıştı.

"Denedim ama verdikleri doğum tarihleri yanlışmış. Ayrıca belirtmeyi unuttukları asıl isimleri de Alexander ve Andrew. Bütün bunları, isim ve adres bilgilerini SATK'yle karşılaştırarak bulabildim ve ondan sonra da Patricia Farinelli'nin ortadan kayboluşunu soruşturan çavuş beni aradığı için SBS'ye bakma şansım olmadı. Patricia'ya olanları öğrenmemin önemli olduğunu düşündüm ve o işi daha sonraya bıraktım." Godley'ye baktım ama o da sıkıntılı görünüyordu. "Stoke Newington'daki Çavuş Rai bu olayla ilgili gerçekten berbat bir iş çıkardığı için olayla ilgili tüm detayları Patricia'nın ailesinden ve arkadaşlarından öğrenmek zorunda kaldım."

"Çok uzun. 'Denedim'den sonrasını dinlemedim bile," dedi Derwent sertçe. "Bancroftların bize *yalan* söylediğini öğrendikten sonra, onlarla ilgili kayıtları kontrol etmenin öncelikli olması gerektiğini akıl edemedin mi?"

"İnsanlar yaşları hakkında hep yalan söyler. Bunu siz de biliyorsunuz. Onların genç ve dinamik olmalarını gerektiren bir dünyada çalıştıklarını düşününce, yaşları konusunda yalan söylemelerinin çok beklenmedik bir durum olmadığını düşündüm. Ayrıca her zaman takma isimlerini kullandıkları için-"

"Kendini haklı çıkarmaya çalışma sakın!" Derwent'in burun delikleri açılmış, alnındaki damar ortaya çıkmıştı. "Eğer işini düzgün yapmış olsaydın bu bilgi dün elimizde olacaktı. Onları hemen gidip tutuklayabilirdik."

"Bunu bugün de yapabiliriz." Yutkundum. "Özür dilerim, tamam mı? Bir hata yaptım."

"Marla Redmond'ın takımı da bir hata yaptı," diye araya girdi Liv. "Onlar Bancroftların yaşları hakkında yalan söylediklerini bile fark etmedi."

"Onlardan daha zeki olmak övünülecek bir durum değil," dedi Derwent sertçe. "Bancroftlarla ilgili daha fazla araştırma yapmanı gerektiren bir durumla karşılaştın ve her şeyi berbat ettin. Dua et de bir günlük gecikme Patricia Farinelli için her şeyi değiştirmiş olmasın."

"Bakın, kendimi zaten berbat hissediyorum. Bunu yapmış olmam gerektiğinin farkındayım."

"Onun bu kadar üzerine gitmene gerek yok, Josh. Ben ona çok fazla iş verdim," dedi Godley yavaşça.

Bu sözü düşmanın acısıyla, hızla başımı iki yana salladım. "Verdiğimiz işler çok değildi. Benim onların üstesinden gelebilmem gerekirdi. Bu sefer çuvallamış olabilirim ama lütfen yeteneklerimi küçümsemeyin."

"Ah, bana kalırsa şu anda yetenekleri konusunda oldukça gerçekçi bir izlenim edinmiş durumdayız." Derwent'in sesindeki yumuşaklık onu her zamankinden daha sefil bir hava veriyordu. "Bancroftlarla ilgili kayıtları kontrol et ve bu sefer işini düzgün yap. Biz gidip tutuklamaları yapacağız. Buluşduğumuzda bize sunarsın."

"Cezam bu mu? Arkada bırakılmak mı?"

"Hayır Maeve, bu senin için. Onu tanıyamamış olman beni hiç şaşırmadı. Bu sefer bir değişiklik yap ve ortada kasıla kasıla dolaşıp duracağına sana verilen görevi yerine getir."

Arkamı döndüm ve gözlerimden yaşlar boşanarak masama gidip oturdum. Kendime kızmıştım ve Godley, Derwent tarafından hâlâ olumlu izlenimler taşıdığı için çok utanmıştım. Beni en çok üzen ise, Çavuş Rai'i o kadar eleştirdikten sonra, Patricia'yı yarı yolda bırakmış olmaktı. Durumun birinizine bakıldığında benim de ondan daha iyi bir iş çıkarmadığım ortadaydı.

Göz ucuyla Godley ve Derwent'in operasyonu planlamak üzere Godley'nin odasına girişini izledim. Onlarla gitmeyi çok istiyordum ama bundan daha çok istediğim bir şey vardı ki o da, onların Patricia'yı bulup geri getirmeleriydi.

On Sekizinci Bölüm

Pazar

ROB

Toplantı odasında otururken beynimin yüzde onuyla Derwent'in Bancroft kardeşlerle ilgili anlattıklarını dinledim. Beynimin geri kalanı ise dış dünyaya tamamen kapanmıştı. Maeve için endişelenmemin üzerinde yaratıp etkisini daha yapıcı olmasını tercih ederdim ama ben şu anda mantığı devreye bırakan bir panik haline saplanıp kalmıştım. Bir ona ulaşmış, takip etmişti. Biri onunla ilgili araştırmalar yapmış ve onun ne iş yaptığını, ne düşündüğünü ve hatta bir adım sonra nereye gidebileceğini biliyordu. Biri onun her gün neler yaptığını biliyordu. İnsanları takip eden saplıklarla ilgili çok şey duymuş, hatta mesleğe başladığım yıllarda bu şikâyetle karakola başvuran bir kadının davasıyla ilgilenmiştim ama bunun gerçekte nasıl bir his olduğunu bugüne kadar anlayamamıştım. Bir, bilmediğimiz bir nedenle Maeve'i ilgi odağı haline getirmeye karar vermişti ve onun bu konuda, bizim adımı yakalayabilmemizi ummaktan ve onun şiddete başvurmasını için dua etmekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu düşüncesi

ben de yapmaya başlamıştım. Ofiste güvende olacağını bilmeme rağmen, Maeve'in gözümün önünde olmaması beni huzursuz ediyordu. Onun tek başına bir adım dahi atmasını istemiyordum.

Bu konuyla ilgili beni en çok rahatsız eden şey Maeve'i izleyen sürüngenin kontrolü tamamen elinde tutmasıydı. Adam varlığından birini nasıl haberdar edeceğini bile kendi seçmişti. Bu herifin hiç vakit kaybetmeden yakalanması gerekiyordu ama önce ufak bir işi halletmeli ve Bancroft kardeşleri tutuklamalıydık.

Godley, hızlıca bir araya topladığı ekibi, biri Derwent ve diğeri de kendisi tarafından yönetilecek iki takıma ayırıyordu. Bunun kararda hiçbir etkisi olmayacağını bilmeme rağmen, içimden tüm kalbimle Godley'nin beni kendi takımına seçmesini diledim ve neyse ki sonuç dilediğim gibi oldu.

"Rob, sen benim arabamı kullanabilirsin. Josh'la iletişimi yol boyunca koparmamak istiyorum ve sonuçta sen benden daha hızlı bir şoförsün."

Hızlı yaşamayı hayatın her alanına uygulamanın trafik cezaları gibi yan etkileri olduğu kadar avantajları da vardı.

"Archway'den başlayacağız ve önce Drew Bancroft'u tutuklayacağız." Godley bize iki bölgeye ait haritaları dağıttıktan sonra Derwent'e döndü. "Josh, sen Lee Bancroft'un evine gittiniydin. Takımına evin yerleşim planını anlatıp izleyeceğiniz stratejiyi açıklar mısın?"

Derwent tamam der gibi başını sallayıp konuşmak için grubun ortasına geçti. Damarlarında dolaşan adrenalinin etkisiyle hızlı hızlı çiklet çiğniyor, gözlerini neredeyse hiç kırpmıyordu.

"Karşımızda dar bir giriş ve üç kat merdiven var. Arka tarafta bir yangın merdiveni olmalı; öncelikle iki kişinin o çıkışı tutmasını istiyorum. CO19'ların her zamanki Action Man hamlelerini yapmalarını bekleyeceğiz ama biz daha ön kapıyı

bile indirmeden adımın arka tarafına kaçıp gitmesini istiyorum. Derwent, maskeli yüzlerden biri gibi, hızla konuşuyordu.

"Binada Lee Bancroft'tan başka kim var?" diye sordu arkadaşlardan biri.

"Giriş katında bir dükkân ve birinci katta da bir ofis var. Üstteki dairelere gelince: bunlarda kaç kişi yaşadığını bilmiyorum ama ofis, bugünün Pazar olması dolayısıyla boş olmalı. İçeri dalacağız, adımı yakalayacağız ve onun bize kaçmasını koyacağını umacağız. Anlaşıldı mı?"

Derwent'in saldırganlığı iyice rahatsız edici boyutlara varmıştı. Onun bu halini görünce Godley'nin yöneteceği takımda olduğum için bir kez daha sevindim. Başınızı meşgul edecek heyecan belirtisi yoktu. Aksine Godley, gerginliğini kontrol altında tutabilmek için bilinçli olarak her zamankinden daha ölçülü ve durgun bir sesle konuşuyordu. Bugün sıradan bir gündü ve biz gidip genç bir kızı kaçıran ve onun ölümüne neden olan iki cinsel tacizciyi tutuklayacaktık. Böyle düşününce kulağa gerçekten de sıradan bir iş gibi geliyordu.

"Adamlar evde yoksa ne olacak?" diye sordu Mairead. "Yarın sabaha kadar beklemeniz daha doğru olmaz mı?"

"Beklemek istemiyorum. Patricia Farinelli'nin tehlikede olma olasılığı mevcutken bekleyemem. Eğer gerekirse, konumumuzu koruyarak onların dönmesini bekleriz. O yönden dikkat çekmemeye çalışın. Sadece sivil araçlar kullanılacak. Ayrıca insanların polis olduğumuzu anlamasına neden olabilecek her türlü işareti gözden uzak tutmaya çalışın.

"Josh'un da belirttiği gibi CO19'lar operasyonda bize yardımcı olacak. Çelik yeleklerinizi giymeyi unutmayın çünkü onların hepsi silahlı olacak."

Bu uyarı üzerine odada gülüşmeler duyuldu. Metropolitan polis teşkilatının çelik yelekleri, kurşun geçirmez değil bıçak geçirmez olarak tanımlanıyordu ve bu ifade de pratikte bu yeleklerin sizi ancak tahta kaşıkla üzerinize saldıran, yürüme-

ye yeni başlamış öfkeli bir çocuktan koruyacak kadar kalın olduğu anlamına geliyordu. Godley ellerini kaldırdı.

"Biliyorum, biliyorum ama elimizde bu kadarı var. Konuşup durmayı kesin de giyin şunları, tamam mı? Dua edelim de CO19'cu çocuklar ateş etmeyi öğrenmiş olsun."

Godley hızlıca Drew'un yaşadığı yerle ilgili bildiklerimizin üzerinden geçti. Ev Archway Caddesi üzerindeydi, tek yatak odalıydı ve giriş katındaydı. Evle ilgili elimizdeki tek görüntü söz konusu adresin bir okla gösterildiği, sokağın yüksekten çekilmiş, bulanık bir fotoğrafıydı.

"Evin bahçesi var ama oradan sokağa çıkış bulunmuyor; binanın tek çıkışı ön tarafta. Bahçeler birbirine baktığından, arka çıkışı tutmak için komşuların evlerinden geçmek durumundayız ama adamın o taraftan kaçması kolay olmayacağından bu konuda biz daha şanslı sayılırız. Eve sokak kapısından gireceğiz ve silahlı ekip önde olacak. Ya verdikleri emirlere uyar ya da sonuçlarına katlanırsınız."

"Drew konuşkan ve Lee de daha yapılı olan kardeş. İkisine de güvenmeyin," dedi Derwent. "Vücut geliştirmeyle ilgileniyorlar ve şu boks ringinin çevresine kanı emmesi için talaş dökülen spor salonlarından birinde takılıyorlar. İkisinin de sert bir kavgada başlarının çaresine nasıl bakacaklarını bildiğini sanıyorum. Dövüşmek istemiyorsanız onlara fazla yaklaşmayın."

Godley koyu renk saçları ve gözleri olan, tombulca bir kadının fotoğrafını havaya kaldırdı. "Bu Patricia Farinelli'nin on sekiz ay önceki hali. Şu anda böyle görünmüyor olabilir. Doğal olarak girdiğimiz adreste kardeşlerle birlikte bulunan herkesi gözaltına alacağız ama Patricia için gözünüzü açık tutun. Onun kardeşlerin oyunlarına kendi rızasıyla katılmış ve evlerine serbestçe gidip gelebiliyor olma olasılığını göz ardı edemeyiz. Dolayısıyla Patricia'yı evde ya da evin çevresinde görecek olursanız hemen gözaltına alın. Ne var ki onun Bancroftların elinde tutsak olma ihtimali daha yüksek. Ayrıca

Josh, kardeşler sizinle orada buluşmayı tercih ettiğine göre Patricia'nın Hampstead'de olduğunu sanmıyorum. Bu ikisini başarıyla yakaladıktan sonra birinci önceliğimiz, nerede olursa olsun Patricia'yı bulmak."

Bütün ekip üyeleri yüzlerinde ciddi ifadelerle başlarını salladılar. Bu davayı ilk günden beri hiç kimse hafife almamıştı ama o videoyu izlemek bizim için durumu kesinlikle daha gerçek kılmıştı. Lee'nin Cheyenne'e dokunan eli her şeyi değiştirmişti. Lee ona bir nesne gibi, sergilediği bir eşya gibi davranmıştı. Eğleniyor gibi görünüyordu. Bu eğenceyi sonlandırma zamanının çoktan gelip geçtiğini düşünen tek kişinin ben olmadığımı biliyordum.

"Saat on birde yola çıkıyoruz. Olay yerine konvoy halinde gitmemize gerek yok ama gelişmeleri takip etmek için herkes telsizlerinin başında olsun. Silahlı ekiple iki adres için de belirttiğim buluşma noktalarında bir araya geleceğiz."

Toplantı odasından, sohbet edip esneyerek ve hiç gergin değilmişiz gibi davranarak çıktık. Görünüşe bakılırsa böyle davranmak sinirlerimizi yatıştırmamıza yardımcı oluyordu. Doğruca, yüzünde anlamsız bir ifadeyle gruptan ayrılıp masasına doğru yürüyen Maeve'in yanına gittim. Tek hareketle onu kolundan tuttum ve yakındaki küçük toplantı odasına sokup kapıyı arkamızdan kapattım. Büyük bir ihtimalle kimse ne yaptığımın farkına bile varmamıştı. Maeve bana karşı koymamıştı ve kapıyı kapadıktan sonra dönüp baktığımda hâlâ onu bıraktığım noktada durmuş boşluğa bakıyordu.

"İyi misin?"

Maeve omzunu hafifçe oynattı. "Pek sayılmaz." Yüzü kâğıt gibi bembeyazdı ve endişeli gözleri kocaman olmuştu.

"Onu bulacağız, Maeve. Bu konuda endişelenmene gerek yok. O artık senin peşinde dolaşıp duramayacak."

"Ah, sen ondan mı söz ediyordun?" dedi Maeve ruhsuz bir sesle. "Söylediğin gibi olacağından eminim."

"Başka ne var ki? SBS kayıtları mı?" Başımı iki yana salladım. "Derwent'in seni üzmesine izin verme. Bu herkesin yapabileceği bir hata. Ayrıca büyük olasılıkla hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Lee'nin sabıkası var." Maeve bunu bir anda söyleyivermişti ama durumu kabullenmenin onun için çok zor olduğunu görebiliyordum. "On beş yaşındayken ıslahevine gönderilmiş."

"Neden?" Etrafa zarar vermek ya da buna benzer bir açıklama duyacağını umuyordum.

"Tecavüz. Suç Bilgilendirme Sistemi'ndeki kayda göre kendisiyle aynı okulda okuyan on iki yaşındaki biz kıza tecavüz etmiş."

"Okulda mı?"

"Bunu bilmiyorum. Hakkındaki rapor pek açıklayıcı değil ama davaya bakan memur dosyaya bir not ekleyerek Lee'nin kayıtlarını kontrol edenlerin mutlaka kendisine ulaşmasını istemiş. Şu anda ondan telefon bekliyorum."

"Bu önemli bir konuya benziyor."

"Evet. Lee'nin pek iyi bir adam olduğunu sanmıyorum." Maeve endişeli gözlerle yüzüme bakıp hafifçe gülümsedi. "O yüzden, dün kayıtları düzgünce kontrol etmiş olsaydım, durum belki de gerçekten farklı olabilirdi."

"Unut bunu. Şu anda bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Bunları düşünmek seni perişan etmekten başka bir işe yaramıyor."

"Aynen öyle." Maeve bu iki kelimeye bana vereceği tüm cevapları sığdırmayı başarmıştı.

"Biri tarafından izleniyor olmak seni pek endişelendirmemiş gibi görünüyor."

"Bu konuyu düşünmemeye çalışıyorum."

"Ben ise bundan başka hiçbir şey düşünemiyorum," dedim dürüstçe. "Bu olay canımı çok sıkıyor, Maeve."

"Ne yapacaksın? Korumalığımı mı üslenmeyi planlıyorsun?"

"Gerekirse bunu da yaparım." Sözlerime devam etmeden önce bir an duraksadım. Ne söylemem gerektiğini de Maeve'in sözlerime nasıl karşılık vereceğini de biliyordum. Eğer fazla üzerine gider, fazla acele edersem Maeve yine etrafına duvarlar örmeye başlardı ve ben onu rahat bırakarak kazandıklarımı yine kaybederdim. Ne var ki, bu bile benim doğru olanı yapmamı engelleyemezdi. Sonuç olarak onun güvenliğini sağlamak ve güvenini kazanmak arasında bir seçim yapmak hiç zor değildi. "Kendi evinde tek başına kalmaya devam etmenin doğru olmadığını düşünüyorum. Benim yanıma taşınmanı istiyorum."

Maeve bunu daha önce hiç düşünmemiş gibi şaşkın gözlerle yüzüme baktı. "Derwent'le mi konuştun sen?"

"Bu konunun onunla ne ilgisi var?"

"Derwent'in evlerle ilgili bir sürü kuralı var," dedi Maeve cılız bir sesle.

"Ne mutlu ona." Üzerine gidiyormuş gibi görünmemek için ellerimi cebime sokup aramızdaki mesafeyi korumaya çalıştım. "Endişelenme. Kalıcı olarak yanıma taşın demek istemiyorum. Sadece bir süre için, biz o adamı bulup sokaklardan ve hayatından uzaklaştırana kadar benimle kal."

"Ah!"

"Sorun nedir?"

"Hiç. Ben sadece-" Maeve cümlesini tamamlamadı. "Bir şey yok."

"Hayır, devam et." Kendimi kırıcı bir söze hazırlamıştım.

"Benden bu şekilde yanına taşınmamı isteyeceğini hiç düşünmemiştim. Güvenlik amacıyla, ev...ev arkadaşı olarak ya da aklındaki her neyse, o nedenle..."

"Aklımda başka bir şey yok." Yenilgiyi kabullenerek masanın kenarına oturdum. "Ben sadece doğru olanı yapmaya çalışıyorum."

"Bunu biliyorum. Sen her zaman öyle yaparsın."

Bekledim ama Maeve susuyordu. "Bana verecek bir cevabın var mı?"

Maeve gözlerini bir an kapadı. "Hayır demek zorundayım."

"Neden?"

"Bunu yapamam."

"Peki senin alternatifin nedir? Ailenin yanına mı döneceksin? Hemen yeni bir ev mi bulacaksın? Ucuz bir otelde mi kalacaksın? Artık o evde kalamazsın. Bunu kabul etmiyorum."

"Ah, demek bunu kabul etmiyorsun. O halde bekle de hemen gidip toplanayım." Maeve gözlerini kısmıştı. Bu tehlike işaretiydi. En fazla otuz saniye içinde kontrolünü kaybedecekti ve benim durumum da ondan çok farklı sayılmazdı.

"O kadar zor olan nedir anlamıyorum. Sana bir şey falan teklif ettiğim yok ki."

"Belki de evine taşınmayı istememenin asıl nedeni budur."

"Ne duymak istiyorsun, Maeve? Gerçeği mi?"

Bu son kelime aramıza bir el bombası gibi düşüvermişti. Oda o kadar sessizdi ki saatimin sesini duyabiliyordum. Maeve birden sessizleşmişti. Saçını arkaya attı; kendini biraz sonra söyleyeceklerime hazırlıyordu. "Tabii ki."

"Nasıl istersen öyle olsun ama söyleyeceklerim hoşuna gitmezse bunun suçlusu ben olmayacağım." Derin bir nefes aldım. *Kartlar masaya*. "Gerçek şu ki, sana yanıma taşınmanı önerdim çünkü her dakika seninle olmak istiyorum. Akşam o eve gelmeni, gece boyunca ve sabah kalktığımda orada olmanı istiyorum. Boş bir günümüz olduğunda o günü, düşünmek zorunda bile kalmadan seninle geçirmek istiyorum. Nerede olduğunu ya da başına ne geldiğini düşünerek bir dakika bile harcamak istemiyorum. Senin bütün bunları istemediğini bildiğim için alabileceğimle yetiniyorum ve şu anda bu, içimi

rahatlatmaya çalışmaktan ibaret. Senden bana bir söz vermeni istemiyorum. Benimle kalmanı istiyorum çünkü böylesi daha güvenli. Ayrıca eğer aklındaki buysa, istediğin zaman gidebilirsin."

"Tamam."

"Ne?"

"Tamam. Gelip seninle yaşayacağım ama bir şartım var."

"Olmasa şaşardım zaten." Durumu kabullenip Maeve'in şartını duymak için bekledim. En azından ana fikri kabul etmişti; benim için bu da yeterliydi.

"Aramızda gerçek bir ilişki yokmuş gibi davranmayacağız. Eğer birlikte yaşayacaksak, bunu gerçekten yapmalıyız." Maeve'in yüzüne tekrar renk gelmişti. "Bunu zaten önerecektim. Bu olay olmadan önce."

"Öyle mi?" diye sordum aptal aptal.

"Ben biraz düşündüm de.. Yani ikimiz hakkında.. Ben fark ettim ki seninle olmak benim için dünyadaki en kötü şey değil. Benim için dünyadaki en kötü şey, senden uzakta olmak."

Ne cevap vereceğimi bilemiyordum. "Bunu bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?"

"Uygun zamanı bekliyordum."

Zaman. Saatime baktım. "Ah, kahretsin. Gitmek zorundayım."

Maeve bir kahkaha attı. "İşte bu çok romantikti."

"Şu anda seni gerçekten öpmek istiyorum ama perdeler açık." Bütün ekip bizi toplantı odasının penceresinden rahatlıkla görebilirdi ve perdeleri kapatmamın onu kollarının arasına alıp öpmemden çok daha fazla dikkat çekeceği ortadaydı.

"Sonraya sakla."

"Senin evinde mi benim evimde mi?"

"Seninkinde, tabii ki. Eşyalarımı nereye koyacağıma bir bakmalıyım."

Maeve'e dokunmadan o odadan dışarı çıkmak istemiyordum. Onu elinden yakaladım ve kendime doğru çektim. Kapının kalın tahtası ikimizi de meraklı bakışlardan koruyabilirdi. Küçücük bir öpücüktü ama buna değdi. Onu bir an için kollarımın arasında tuttum ve yanağımı saçlarına yasladım. "Ben dönene kadar kendine dikkat et."

"Sen de. Vurulma sakın."

Toplantı odasından çıktığımda gülümsememi engelleyemiyordum ve soyunma odasında, çelik yeleğini giyerken neşeyle ıslık çalan tek kişi bendim.

"Şu ağzından dışarı sarkanlar sarı kuş tüyleri mi?" Derwent hemen arkamdan soyunma odasına girmiş, üzerine iç mekânlarda tercih ettiği şık takım elbisesinden daha az resmi bir şeyler giymek için kravatını çıkarıyordu.

"Pardon?"

"Günlerdir peşinde koştuğu kanaryayı nihayet mideye indirmeyi başarmış bir kedi gibi görünüyorsun. Ne oldu?"

"Ah, hiçbir şey. İnsanları tutuklamaktan büyük keyif alıyorum, hepsi bu."

Derwent bana alaycı bir bakış attı. "Kendini kandırma. Drew Bancroft'un yanına ancak patronun ceketini taşıyorsan yaklaşabilirsin sen."

"Benim için hava hoş," dedim keyifle. Derwent gömleğini çıkardı. Vücudu adeta kaslarla örülmüş gibi görünüyordu ama onun bu etkiyi yaratmak için karnını içine çektiğinden neredeyse emindim.

"Seni bu kadar mutlu eden her neyse hemen unutsan iyi olacak." Derwent lacivert tişörtünü başından geçirdi. "Godley aşağıda seni bekliyor."

Hızlıca hazırlanıp saat tam on birde otoparka indim ama başmüfettiş çoktan arabasının yolcu koltuğundaki yerini almıştı. Hemen direksiyona geçtim ve emniyet kemerime uzandım.

"Geç kaldın."

"Üzgünüm, efendim." Göz ucuyla ön paneldeki saate baktım. "Aslında teknik olarak tam vaktinde geldiğim söylenebilir. Ayrıca Müfettiş Derwent hâlâ yukarıda."

"Josh her zaman bildiğini okur. Ayrıca saat on biri bir geçiyor." Godley başını salladı. "Gidelim."

İstediği gibi yaptım ve yolculuk sırasında, patronun kapının üzerindeki 'biri beni öldürsün' tutamağına yapışmasına neden olan birkaç manevrayla zaman kazanmayı başardım. Kapının üzerindeki bu tutamağın böyle bir ismi vardı, çünkü can havliyle oraya tutunduğunuzda aklınızdan geçen cümle tam olarak bu olurdu.

"Senin için de uygunsa oraya tek parça olarak varmak istiyorum," dedi Godley, bir kamyonla burun buruna gelişimizden hemen sonra, kibarca.

"Hızlı sürmemi istediğinizi sanmıştım."

"Ben de ama yolda fikrimi değiştirdim."

Onu dikkate almadan hızla ilerlemeye devam ettim. Şu anda heyecanımı biraz olsun yatıştırabilmek için yapabileceğim tek şey düşünmeden gaza basıp gitmekti. Godley'nin gösterişli Mercedes'i aklımdakileri daha ben düşünmeden tahmin edebiliyordu ve bunları hayata geçirebilmek için ihtiyaç duyduğu beygirgücüne de fazlasıyla sahipti. Arabanın tavanına geçici olarak bir mavi ışık takmıştık ve ben bunun avantajlarından sonuna kadar yararlanıyordum. Yoldan o kadar keyif almıştım ki buluşma noktası daha uzak olsa neredeyse sevinecektim. Ne var ki durmak üzere yavaşladığım sırada Godley'nin yüzünde gördüğüm ifadeye bakılırsa dönüş yolunda direksiyon başında olmayacaktım.

Ben daha kontağı kapatmadan, Godley arabadan inip kapıyı kırmak üzere bekleyen CO19 ekibinin başındaki memurla konuşmaya gitti. Acele etmeden başmüfettişi izledim ve konuşmanın son kısmına yetiştim. Bancroft'un evinden birkaç

yüz metre uzakta, dönemecin hemen başında duruyorduk. Kocaman, yarı otomatik silahlar taşıyan tulum giymiş adamlar oldukça fazla sayıda mahalle sakininin endişeli bakışlarını üzerine çekmiş gibi görünüyordu.

"Çocuklar arkasına gizlenebilsin diye minibüsü sokağa getireceğiz. Biz hazır olana kadar adamınızın geldiğimizden haberdar olmasını istemiyoruz."

"Güzel."

"Elinizde silahlarla ilgili herhangi bir bilgi var mı?"

"İçeride ateşli silah bulunma ihtimali yüksek. Bunun dışında ben de sizden daha fazlasını bilmiyorum."

"O halde ilk olarak öldürücü olmayan güç kullanmayı deneyeceğiz."

"Yani içeri önce şok tabancaları mı göndereceksiniz?"

"Aynen öyle." İki adam güldü ve baskınlardan önce her zaman ortamı etkisi altına alan o gergin hava bir an için dağılır gibi oldu.

Bancroft'un küçük evinin kendine ait bir giriş kapısı olduğundan evin önünde bir komşuyla karşılaşabileceğimiz konusunda endişelenmemize gerek yoktu. Plana göre hızla içeri girecek, işbirliği yapmayacağına dair bir izlenim edinecek olursak onu elli bin voltun da yardımıyla yere serecek ve sonra evde, kayıp kadınla ilgili herhangi bir ipucu olup olmadığına bakacaktık. Basitti ve Derwent'in de söylediği gibi benim tek yapmam gereken, orada öylece dikilip operasyonu izlemekti.

CO19 ekibindeki çocukların güçlü silahlarına hayranlık duymamak elde değildi. MP5'lerle ilgili bir sohbete dalmış olan, bizim ekipten küçük bir grubun arasına karıştım. Bir süre onları izledikten sonra, CO19'a geçmek eğlenceli olabilir diye geçirdim aklımdan. Bütün gün merkezde zaman geçirip atış talimi yapma fikri kulağa fena gelmiyordu.

Bizden ilk etapta, sadece silahlı ekibin yoluna çıkmamamız beklendiğinden, hareket emrinin gelmesinin ardından operasyonu uzaktan izlemek üzere Godley'yle birlikte biraz geriye çekildik. CO19 ekibi, prosedürleri bir sanat icra eder gibi, ustalıkla yerine getiriyordu. Ekip üyeleri sevk minibüsünün ardında gizlenerek köşeyi hızla döndüler ve Bancroft'un sokağında tek bir perde bile oynatmadan, sessizce yerlerine geçtiler. Kapıyı kırdıkları anı göremediysem de gayet net duyabilmiştim: Bir uyarı ve kapıyı kırıp geçtikleri sırada duyulan o yüksek ses. Görünüşe bakılırsa bu çocuklar güçlendirilmemiş kapılarla karşılaşmaya pek alışık değildi. Bancroft'un kapısı o tek darbenin ardından büyük bir ihtimalle un ufak olmuştu.

Sessizlik rahatsız edici bir şekilde fazla uzamıştı ve artık içeride neler olduğunu merak etmeye başlamıştım. Yalnız değildim.

Godley telaşla ceplerini yokluyor, bir şey arıyordu. "Telsizimi arabada bırakmışım," dedi sonunda.

"Ben de."

"Sen tam olarak ne işe yarıyorsun?"

"Telsiz getirmem gerektiğini belirtmediniz ki. Siz bana sadece araba kullanacağımı söylediniz."

Hemen arkamızdaki Maitland, içeridekı gelişmeleri kulaklığından takip ediyordu. Uzanıp Godley'nin koluna dokundu.

"Patron. Bir sorun var."

"Ne oluyor?"

"Anladığım kadarıyla bir cansız beden buldular."

Aynı anda eve doğru koşmaya başladık. Üzerimizdeki ağır ve hantal bıçak geçirmez yelekler adım atmamızı zorlaştırıyordu ama Godley yine de hızlıydı. Kapıya önce varmasına izin vermek için sadece biraz yavaşlamam yetmişti. Godley, CO19 ekibinin içeriden o anda çıkan liderıyle kapıda neredeyse kafa kafaya çarpışacaktı.

"Neler oluyor?"

"Yatak odasında bir CB var. Görünüşe bakılırsa bu sizin adamınız. Evin geri kalanı temiz. İçeride başka birinin yaşadığına dair herhangi bir işaretle karşılaşmadık." Ekip liderinin yüzü solgun görünüyordu. Eldivenli eliyle ağzını sıvazladıktan sonra ekledi. "Adam vurulmuş. Sonrasında."

"Neyin sonrasında?" diye sordum ama Godley cevabı beklemeden, çoktan içeriye dalmıştı bile. Daracık koridora doluşmuş bekleyen silahlı memurların arasından zorlukla geçti ve yatak odasına girdi. Acele etmezsem bir daha asla içeri giremeyeceğimi bildiğimden onun hemen arkasındaydım.

"Ah, Tanrım," dedi Godley iğrenç bir manzarayla karşılaşmış gibi. Bu tepkinin nedenini kapıdan girdiğimde anladım. Drew Bancroft -en azından ben o olduğunu tahmin ediyordum- yatak odasının beyaza boyanmış yer döşemelerinin üzerinde, kolları ve bacakları iki yana açılmış halde yatıyordu. Çıplaktı ve fazlasıyla ölüydü. Daha önce hiç görmediğim kadar kötü dövülmüştü ve yüzü tamamen dağılmış haldeydi. Fotoğraflarda gördüğüm, bembeyaz ve düzgün dişleri olan, yakışıklı ve kendinden emin bir adamdı. Oysa şimdi bunların hepsi gitmiş ve geriye hâlâ kıpkırmızı parlayacak kadar taze bir kan perdesi kalmıştı. Dizleri ve dirsekleri hafifçe kıvrılmış, elleri omuz hizasına getirilmiş ve Drew Bancroft bu pozisyondayken, elleri ve ayaklarından yere çivilenmişti. Ağzı açıktı çünkü büyük olasılıkla ağzına bir silah dayayıp kafasının arkasını havaya uçuran kişi, daha sonra onu kapatmaya zahmet etmemişti. Kan, beyin ve kemik parçacıkları, kafatasının tepesinden, sahte bir Jackson Pollock resmi gibi etrafa yayılmıştı.

"Kokuyu alıyor musun?" Godley'ye döndüm. "Barut kokuyor. Bu yeni olmuş."

Chris Pettifer da CO19'ların arasından geçmeyi başarıp arkamda durduğunda Godley hâlâ yere bakıyordu. Midesine söz geçirebilecek kadar kendine hakim görünüyor ama

gözlerini karşımızdaki bu parçalanmış bedenin gerçekdışılığından, fiziksel mükemmelliğin bu yerle bir olmışlığından alamıyordu.

"Skinner," dedi kendi kendine konuşur gibi.

"Ha?"

Godley kendini zorlayarak gözlerini yerden ayırdı ve bana baktı. "İşte bu John Skinner. Sorguda bize ne söylemişti? Hesaplaşma olacak demişti, öyle değil mi?" Godley yeri gösterdi. "İşte hesaplaşma. Bu Skinner tarzı adalet."

Pettifer'ın ardından odanın kapısına ulaşan Maitland benden önce davranıp sordu. "Diğeri ne durumda?"

"Diğeri mi?"

"Lee Bancroft," dedim patronun vereceği tepkiyi tahmin ederek çıkışa doğru dönerken. "İşe Drew'la başladılarsa..."

"Sırada Lee olmalı ve Josh geç kalıyordu." Godley kapıya doğru hızlı adımlarla ilerlerken saatine baktı. "Onun takımı operasyona daha başlamamış olmalı."

Derwent'in takımındakiler büyük bu ihtimalle kısa süre sonra hiç beklemedikleri bir karmaşanın ortasına düşeceklerdi.

"Harry, CO19 komutanına ulaşmaya çalış; ona burada neler olduğunu anlat." Godley telefonunu çıkardı ve rehberde Derwent'in numarasını aramaya başladı. Telefonuyla uğraşırken rahatça yürüyebilmesi için koridoru tıkayan silahlı memurların arasından geçip ona yol açtım.

"Direksiyona geçmemi ister misiniz?"

"İkimiz de aynı yere gidiyoruz." Godley telefonu kulağına götürdü. "Açmıyor."

Arabaya doğru koşmaya başladık. Godley'nin hızla ilgili uyarılarının artık geçerliliğini yitirdiğine karar vermiştim çünkü bu kez önemli olan gerçekten de oraya mümkün olduğu kadar hızlı varmamızdı. Genel polis kanalına ayarlı duran telsizimi arabanın ön panelinde bırakmıştım. Bu üniformalı olduğum günlerden kalma bir alışkanlıktı. Beklemediğim bir anda tatsız

bir sürprizle karşılaşmamak için telsizi her zaman bu kanalda tutar, kendi bölgemde gerçekleşen önemli olayları takip ederdim. Etrafta neler olup bittiğini bilmek her zaman işe yarardı.

Telsizi alıp kulaklığı taktığımda anladığım kadarıyla, şu anda yaşanan ise tam bir kaostu. Başta bütün duyabildiğim, yarısı arka plandaki uğultunun ve birbiri ardına duyulan havai fişek gürültüsü benzeri seslerin içinde kaybolup giden tek tek kelimelerdi. Sesler çok yüksekti ve bu kesinlikle alışılmadık ve endişe verici bir tabloydu. Ortada bir sorun varmış gibi görünmek çoğu polisin kaçınmaya çalıştığı bir durumdu ve bu şu anda da olduğu gibi açıkça, bir yerlerde işlerin gerçekten ters gittiği anlamına gelirdi.

Bir süre sonra kulağıma nihayet anlamlı kelimeler gelmeye başladı.

"Truva dört iki alfa, acil destek, acil destek. Hapstead High Caddesi'nde polise ateş açıldı." Başımı kaldırıp arabanın diğer tarafına o sırada gelmiş olan Godley'ye baktım. Godley kendi telsizini açmaya çalışmadı.

"Ne oluyor?"

"Diğer takıma ateş açılmış. CO19 komutanı ateşe karşılık verilmesini istedi. Durum bok gibi görünüyor." Telsizden duyduğum karmaşayı anlatmak için bulabildiğim en uygun kelime buydu.

"Vurulan kimse var mı?"

"Bilmiyorum."

"Gidelim."

Aynı anda arabaya bindik. Godley telsizi eline alıp kulaklığı çıkardı ve olanları duyabilmemiz için sesi açtı. Arabanın sireni acı acı inlerken Hamptead'e doğru trafiği yararak ilerledim. Telsizin diğer ucundaki hareketlilik devam ediyordu. Rütbesi gittikçe yükselen emniyet görevlileri durumu kontrol altına almaya çalışıyor, yerel birlikler hangi yolların kapatılacağını görüşüyor ve CO19'lar, çatışmanın hâlâ tüm hızıyla

devam ettiğini gösteren aralıksız silah sesleri arasında, bağırarak son durumu bildiriyordu.

Godley'den bir süredir hiç ses çıkmıyordu. Onun aklından neler geçtiğini merak ediyor ama gözümü yoldan ayıramayacağım için başımı çevirip yüzüne bakamıyordum.

"İyi misiniz?"

"Bu orada neler olduğuna bağlı." Godley'nin gerginliği sesine yansımıştı. Bu operasyonun sorumluluğu tamamen ona aitti. Eğer biri yaralanır ya da ölürse patronlara, departmana, şikâyet komisyonuna ve ailelere açıklama yapmak zorunda kalacak olan oydu. Şu anda Godley'nin biraz gergin olmaya fazlasıyla hakkı vardı.

"Büyük olasılıkla sayıca azdırlar ve yeterli silahları yoktur. Silahlı Müdahaledekiler böyle olaylarla her gün karşılaşıyor. Durumu kontrol altına almaları fazla uzun sürmeyecektir."

"Olabilir." Godley bir an duraksadı. "Nereden biliyordu, Rob?"

"Kim? Skinner mı?"

"Ona ya da adamlarına kim tüyo verdi? Bir saat öncesine kadar bunu biz bile bilmiyorduk."

Onlara haber veren, ekipten biri olmalıydı. Bu sorunun başka bir cevabı olamazdı. Godley'nin de bunun farkında olduğunu bildiğimden cevap vermedim.

"Bunun sen olmadığını varsayalım." Görmeye alışık olduğum soğukkanlı Godley yavaş yavaş geri geliyordu. "Bilgi sızdıran kişiyi aramaya nereden başlamalıyım?"

"Başlamamalısınız. Bırakın bu işi Kamu Güvenliği Departmanı halletsin. Bunu yapan her kimse, meslekten ihraç edilmeyi hak ediyor."

"Bulacakları kişinin kim olduğunu öğrenmeden KGD'yi bu işe karıştırmak istemiyorum. Onlar heyecanlandıklarında tavuk kümesine dalmış tilkiler gibi olurlar. Ekibe daha fazla zarar vermek değil, hasarı en azda tutmak istiyorum."

"Bunu kalırsa yine de bilgiyi sızdıran kişiyi siz aramamalısınız. Bu işi güvendiğiniz birine bırakın."

"Kime güvenebilirim?"

"Gönüllü olmamı ister misiniz?"

"Böyle bir görevi çok az kişi üzerine almak ister," dedi Godley alçak sesle.

"Bunu yapan sevdiğim biri de olabilir." Omuz silktim. "Bu durumda üzülmekten başka yapabileceğim hiç bir şey yok. Biri bir hata yaptıysa bunun bedelini ödemeli. Siz dilediğinizi yapabilirsiniz ama ben yine de etrafı bir kolaçan edeceğim."

Görev başındaki bütün silahlı müdahale araçları, silahlarını hazır etmek için üstlerinden izin aldıktan sonra hızla olay yerine yöneliyordu. İki aracın bizi geçmesine izin verdim. Sonuçta onların silahları vardı ama bizim yoktu. İki aracın da yolcuları aynı şeyi yapıyor, silahları hazırlıyordu. Bu, her zaman arabalarının kasasında sakladıkları makineli tüfekleri ortaya çıkarmak için çok uygun bir zamandı. Küçük bir alana yoğunlaşacak olan ateş gücünün büyüklüğünü düşününce yüzümü buruşturdum: ikincil hasar olma olasılığı çok yüksekti. Her geçen saniye, onların ya da bizim silahlarımızdan çıkan bir kaza kurşununun, yanlış birine isabet etme ihtimali, daha da çoğalıyordu.

Saniyeler gerçekten önemliydi. Çatışmanın başlamasından bu ana kadar daha sadece birkaç dakika geçmişti. Heath sınırından ilerleyerek olay yerine hızla yaklaşıyorduk.

"Neyse ki yol çok uzun değil."

Godley cevap vermedi çünkü dikkatle telsizden gelen nefes nefese kalmış sesi dinliyordu. "Truva dört iki alfa, ambulanslara ihtiyaç var. İki silahla yaralanma vakası. Biri sol kolundan yaralı. Bilinci açık ve nefes alıyor. Diğeri nefes almıyor. Bilinç kapalı. İlk yardım uyguluyoruz."

"Defibratör cihazınız var mı?" diye sordu telsizin diğer ucundaki ses.

"Aracımızda mevcut."

"Bizden mi yoksa onlardan mı?" diye sordum.

Godley başını salladı.

Bir üniformalı polisin bizim için kalabalığı emniyet şeridinin altından geçip, bir tehlike yapmamak için yolun ara tarafından devam ederek CO19 kontrata aracının arkasına yanaştık. Kontağı ve onunla birlikte de üzeri kapatılmışsa silah seslerinin kesilmiş olduğunu fark ettim.

"Gel hadi." Godley arabadan inip Lee Butterfield'ın evinin bulunduğu binaya doğru koştu. Binanın hemen önündeki kaldırımda biri yatıyordu. Bir polis memuru adamın başında diz çökmüş, diğer memurlar sırayla kalp masajı ve suni teneffüs yaparken onu tutuyordu. Hepsi de üzerlerindeki koruyucu üniforma yüzünden ter içinde kalmışlardı. Kapıya doğru yaklaştığımız sırada içlerinden biri başını kaldırıp bağırdı. "Nerede kaldı bu defibratör?"

Tanrım. Durum hiç iyi görünmüyor.

Derwent yüzü endişeyle kasılmış halde binadan çıkıp bizi karşıladı. Ben hâlâ ona değil yerdeki adama bakıyor, onun yüzünü görmeye çalışıyordum. Sonunda onun bizim ekipten de, silahlı birlikten de olmadığını anlayınca, ürpertici bir rahatlama hissettim. Onu tanımıyordum ve bu büyük bir ihtimalle onun bizden biri olmadığı anlamına geliyordu. Yaklaştıkça, yerlerin dükkân penceresinden etrafa yayıldığı anlaşılan buz yeşili cam parçalarıyla kaplı olduğunu fark ettim. Camın hâlâ kırılmamış olan kısımlarında, yüksekte de kurşun delikleri vardı. Çatışma başladığında dükkândaki müşterilerle çalışanlar yere yatmayı akıl etmişlerdir umarım diye geçirdim içimden.

"Josh, konuş benimle," dedi Godley endişeyle.

"Adamlardan biri öldü ya da birazdan ölecek." Derwent yerdeki adama ve kaldırıma yayılan kan birikintisine baktı. "Üç kişi gözaltında."

"Bizimkiler nasıl?"

"Çoğu iyi durumda. Silahlı ekipten bir kişi kolundan vuruldu, ikisi başta yaşanan karmaşa sırasında bir şekilde birbirlerine takılıp merdivenlerden aşağı yuvarlanmayı başardı. Bizimkilerde bilek burkulması ve ezilme gibi ufak tefek yaralanmalar dışında fazla önemli bir hasar yok. Çatışma çıktığında güvenli bir mesafedeydik."

Godley derin bir nefes aldı. "Peki ya Bancroft?"

"O kendinde değil." Derwent, Godley'nin yüzündeki ifadeyi görünce hemen ekledi. "Bunun operasyonla bir ilgisi yok. Onu biz gelmeden önce fena halde dövmüşler."

Üç ambulans, tepelerinde yanan mavi ışıklarıyla arka arkaya köşeyi dönüp sokağa girdi. Hızlıca araçlarından çıkan sağlık görevlileri yanımızdan koşarak geçip, CO19'ların başa çıkmakta artık iyice zorlanmaya başladığı işi devralmaya gittiler. Sağlık ekiplerinin gelmesiyle, adamın başındaki polisler, yorgunluktan bitkin düşmüş bir halde, nefes nefese geri çekildiler.

"Vurulan polis memuru nerede?" diye sordu Godley.

"Onu hastaneye kendileri götürdüler. Sağlık görevlilerini beklemeye gerek duymadılar. Kurşun girip çıkmış." Derwent koluna hafifçe vurarak kurşunun polis memurunun kaslarının içinde izlediği yolu gösterdi. Etinin içinde koskoca bir delik açılması insanın canını mutlaka yakardı ama bu tabii ki, parçalanmış bir omuz kadar ağır ve zor bir yaralanma değildi.

"Hâlâ içeri girmemiş olmamızın bir nedeni var mı?"

"Hayır. Lee yukarıda ve diğer sağlık görevlileri de birazdan onun yanına gidecek. Ayrıca üç silahlı saldırgan hâlâ binadan çıkarılmadı."

"Taşınmaları için gereken minibüsü bekliyor olmalılar," dedim.

"Minibüsü ve üniformalıları bekliyorlar. Kimin kimi vurduğuyla ilgili şüpheli bir durum oluşacak olursa adamların

çıkıp ellerindeki barut kalıntısıyla ilgili olarak müdahaledeki çocukları suçlamasını istemem."

"Anladığım kadarıyla artık içeri girmemin zamanı geldi."

Sağlık görevlilerinin müdahalesine cevap vermediği anlaşılan kanlar içindeki adamın yanından geçip kapıya doğru ilerlerdik.

Godley adama bakıyordu. "Bu adam...?"

"Felix Crowther. Evet."

"Felix Crowther da kim?" diye sordum.

"John Skinner'ın dostlarından biri. En son onun bu işleri bırakıp İspanya'ya gittiğini duymuştum."

"Eminim burada kalmadığına pişman olmuştur," dedi Derwent. "Ne berbat bir durum."

İçeri ilk giren olmamak için kenara çekildim ve kapıya doğru döndüğü sırada Derwent'in yüzüne bir bakış attım. Kısa süre önce yaşadığı heyecan yerini şiddetli bir endişe ve sıkıntıya bırakmış gibi görünüyordu. Bu kadar üzülecek ne vardı, bir türlü anlayamıyordum. Tamam, işler umduğumuz gibi gitmemiş olabilirdi ama bu Derwent'in suçu değildi. Bu Godley'nin de suçu değildi ama birinin olanların sorumluluğunu üstlenmesi gerekecek olursa, bunu Godley yapacaktı. Ortada Derwent'in dudaklarını kemirip durması için hiçbir neden göremiyordum. Gerçi ben faziasıyla soğukkanlı biriydim. Her zaman karşımdaki konuyu beni artık rahatsız etmemeye başlayana kadar rasyonalize etmeyi başarırdım. Tabii Maeve söz konusu olduğunda işler değişiyordu. Lee Bancroft'un evine giden basamakları ikişer ikişer çıkarken içimden güldüm. Maeve'le ilgili konular bütün soğukkanlılığımı alıp götürüyordu.

Merdivenin duvarları delik deşik olmuştu ve yerlere dökülen sıva parçaları attığımız her adımda ayaklarımızın altında çatırdayarak parçalanıyordu. Lee Bancroft'un evinin kapısı açıktı. Kapının eve giriş anında asıl darbeyi alan kilit kısmı paramparça olmuştu ve içerisi, kapana kısılan saldırganların

bir çıkış yolu ararken etrafa çılgınca ateş ettiği bir evden beklenebileceği kadar iyi durumdaydı. Hızlı adımlarla eve girdik. Üç adam, yaşanan arbededen geriye kalan toz ve yıkıntının arasında, barut kalıntısının kaybolmasını engellemek için poşet takılmış elleri arkalarından kelepçelenmiş halde yerde yatıyordu. Bu halleriyle bana başarıyla etkisiz hale getirilmiş gibi görünüyorlardı ama yine de kimse işi şansa bırakmak istememişti. Adamların etrafı, silahlarına davranmak için bahane aradıkları her hallerinden belli olan memurlarca çevrilmişti. Yerdeki adamlar son derece yapılı, bakımlı tiplerdi. Derwent tek tek parmağıyla göstererek onları tanıttı.

"Laurence Murray, Wes Roberst ve Phil McKenzie. Hiyerarşik olarak Felix'ten daha aşağıda bulunuyorlar ama yine de Skinner ailesinin güvenilir üyelerinden oldukları söylenebilir."

"Benim zamanımda yoktular," dedi Godley. "John'un peşinde olduğum günlerde bunlar daha okuldaydı sanırım."

Derwent güldü. "Islahevi demek istediniz herhalde." Onlara doğru eğildi. "Pek kafanız çalışmıyor öyle değil mi, çocuklar? Hâlâ tek kelime bile etmediniz. Tahminlerime göre, patronun sizden ne söylemenizi istediğini öğrenene kadar ağzınızı kapalı tutacaksınız çünkü ne yazık ki ağzınız bu gibi durumlarla başa çıkabilecek kadar laf yapmıyor."

Derwent üçünden de en ufak bir tepki bile alamamıştı. Aslında müfettişin onları bu şekilde konuşturmaya çalışmasına şaşırmıştım. Adamların üçü de profesyoneldi: onları kışkırtarak sinirlendirip konuşturamazdınız. Ayrıca bu adamların binadan çıkmak için sağa sola ateş ettiklerini gören çok sayıda görgü tanığımız vardı. Konuşsalar da konuşmasalar da hapı yutmuşlardı. En iyisi kibarlık edip onları alacakları cezaları düşünebilmeleri için biraz yalnız bırakmaktı. İnsan hayatını tehlikeye atmak amacıyla ateşli silah bulundurmak ve birkaç cinayete teşebbüs suçu karşılığında ömür boyu hapis cezası, kulağa oldukça adil geliyordu.

"Biliyor musunuz, Ken Goldsworthy'nin bir iş peşinde olabileceğini düşünmeye başladım. Skinner tüm kaynaklarını balonunu aşağı çeken ağırlıklar gibi fırlatıp atıyor. Eğer bu işe bir son vermezse yakında işlerine devam etmek için doğru düzgün adam bulamaz olacak."

"Tabii Ken de bu boşluktan yararlanacak." Derwent başını iki yana salladı. "John'un işleri öyle birdenbire bırakacağına inanmak çok zor."

"Belki de o artık uğruna çalışacak hiçbir şeyi olmadığını düşünüyordur." Kendini John Skinner'ın yerine koyduğunu tahmin ettiğim Godley, birden durgunlaşmıştı. Skinner, kısa bir süre önce çok sevgili kızını kaybetmiş her babanın olacağı kadar çıldırmış ve öfkeliydi ama onun kendisiyle aynı durumdaki babalarla arasında çok büyük bir fark vardı: O duygularıyla hareket edebilmek için gereken güce ve imkâna sahipti. Murray, Roberts, McKenzie ve tabii ki aşağıdaki Crowther, kendilerinin de yavaş yavaş anlamaya başladıkları gibi, onun için sadece ikincil hasardan ibaretti.

"Tak, tak. Yerdeki beyefendiler için aşağıda üç taksi bekliyor." Bölge karakolunda görev yapan neşeli bir üniformalı memur Godley'yi başıyla selamladı. "Onları götürmemizin sizin için bir sakıncası var mı?"

"Benim açımdan yok."

Adamlar abartılı bir özenle ayağa kaldırılıp kapıdan çıkarıldı ve aşağıya indirildi. Saldırganların suçüstü yakalandığı bu son derece net ve tartışmasız davayı, suları bulandıracak bir polis şiddeti suçlamasıyla karşılaşmadan sonuçlandırabilmemiz harika olacaktı ve neyse ki bölge karakolundaki polisler de bu durumun farkına varmış gibi görünüyordu.

"Lee nerede?"

"Yatak odasında" dedi silahlı memurlardan biri, odada yankılanan gür sesiyle. "Pricey onu vurduktan sonra biraz dinlenmek istedi."

Gösterdiği adam yüzünde utangaç bir gülümsemeyle bize bakıp elindeki şok tabancasına hafifçe vurdu. "Herkesin bir sabrı var."

"Ne yaptı?" diye sordum merakla. "Size saldırıp kaçmaya mı çalıştı?"

"İçeri girdiğimizde birkaç dakika önce götürülen adamlardan ikisi onu aralarına almış evire çevire dövüyorlardı. Bizi görünce işlerini yarım bırakmak zorunda kaldılar ama içlerinden biri ona kardeşinin kendileriyle uzun süre mücadele ettiğiyle ilgili bir şeyler söyledi. Ortam biraz sakinleşir sakinleşmez Lee adama ne demek istediğini sordu."

"Kırmızı saçlı olan, ona kardeşini vurup öldürdüklerini söyledi," diye araya girdi diğer polis. "Tabii Lee de biraz çıldırdı."

"Bize saldırmıyordu," diye açıkladı Price. "Diğer iki adama vurmaya çalışıyordu ama kendisine söylendiği gibi sakinleşip bir köşede beklemeye niyeti olmadığını anlayınca müdahale etmek durumunda kaldık."

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu Derwent. "Şimdiye kadar çoktan kendine gelmiş olması gerekmez miydi?"

"Sağlık görevlileri onun beyin sarsıntısı geçirdiğini söylediler. Tabii bu durumun şok tabancasıyla bir ilgisi yok. Bu, biz eve girdiğimizde adamların ona yapmakta oldukları şey yüzünden olmuş."

Godley evin arka tarafına geçti ve yatak odasının kapısını açıp içeri başını uzattı. "Durumu nasıl?"

İçeridekilerin cevabını duyamadım ama başmüfettiş yüzünü buruşturup tekrar bize döndü. "Hastaneye gitmesi gerekiyor. Kim bebek bakıcılığı yapmak ister?"

Derwent, ağzının içinde, saldırganların işlemlerinde bir sorun olup olmadığını kontrol etmek istediğiyle ilgili bir şeyler mırıldanıp aceleyle yanımızdan uzaklaştı.

"Sanırım bu durumda iş bana kaldı."

"Sağol, Rob. Doktorlar onu sorgulamanıza izin verdiğinde beni ara."

"Ararım," dedim birkaç saat boyunca boş boş oturacak olduğumu öğrenmenin bezginliğiyle.

"Sana eşlik etmesi için yanına birini daha göndereceğim. Chris'e ne dersin?"

Godley'ye bakıp sızlanmaya başladım. "Pettifer Spurs'ten başka laf etmiyor, patron. Bunu bana yapamazsınız. Maitland'ı alsam olmaz mı?"

"Olur ama onun da Pettifer'dan farklı olduğunu sanmıyorum."

"Doğru ama hiç olmazsa o Arsenal sayıklıyor. Buna dayanabilirim."

Maitland'ın gününün geri kalanını bir hastane koridorunda geçirmesine neden olan kişinin ben olduğumu öğrenmemesi için dua ettim. O haberi alıp tahmin ettiğim gibi homurdanarak hastaneye doğru yola çıktığı sırada Lee Bancroft da sağlık görevlileri tarafından olduğu yerden kazınıp bir sedyeye kondu ve hastaneye götürülmek üzere merdivenlerden indirildi. Durmadığın olmuş yüzü, dehşet içinde bakan kocaman gözleriyle Lee, Price'ın da dediği gibi resmen 'bok gibi' görünüyordu. Godley, Lee'nin binadan çıkarılmasının ardından Mercedes'ine bindi ve şefine son gelişmeler hakkında bilgi vermek ve Hampstead High Caddesi'nin neden orta yerinden trafiğe kapatılmış olduğunu açıklamak için olay yerinden ayrıldı. Derwent ortalarda görünmüyordu ve ekibin geri kalan üyeleri de bize iyi şanslar diledikten sonra işlerinin başına dönmüşlerdi. Kardeşlerin evlerinin altını üstüne getirip bizi Patricia Farinelli'ye götürebilecek bir ipucu bulmaya çalışacaklardı çünkü Lee kendine geldiğinde bizimle iş birliği yapmaya yanaşmazsa, Patricia konusunda tekrar en başa dönmüş olacaktık.

Lee Bancroft'un odasının dışında, Maitland'ın sızlanmalarını tam kırk dakika boyunca sabırla dinledim ve sonunda

buna daha fazla dayanamayarak onu sandviç ve kahve aramaya gönderdim. Hastane içinde kafesi de bulunan tam teşekküllü bir Marks & Spencer satış noktası olduğu iddia ediliyordu ama görünüşe bakılırsa dükkânın yeri özenle saklanan bir sırdı. Bu şartlar altında en iyi ihtimalle otomattan alınmış bir çay getirebileceğini düşünürken, üzerinde bardaklar bulunan bir tepsi ve bir yiyecek paketiyle geldiğini görünce Maitland'ı coşkuyla alkışladım.

"İyi iş çıkardın, dostum." Hemen yiyecekleri çıkardım. "Yumurtalı ve pastırmalı sandviçi ben alabilir miyim?"

"Hayır, alamazsın." Maitland elini uzatıp paketi elimden hızla çekti. "Önce ben seçeceğim. Taş devri kuralları. Yemeği ben avladım."

"Haklısın. Aslına bakarsan ben bu kadar çabuk dönmeni de beklemiyordum."

"O konuda biraz yardım aldım." Maitland paketi açtı, sandviçin yarısını tek seferde ağzına tıktı ve sandviç hâlâ ağzındayken ekledi. "Nereye gideceğimi Liv Bowen söyledi."

"Liv de mi burada?" Hatırladığım kadarıyla o iki takıma da katılmamıştı. Merkezden çıktığımdan beri onu görmediğimden emindim.

"Aşağıda. Kerrigan'la birlikte."

Bir anda öylece donup kaldım. Aşağıda acil servis vardı. "Maeve'le mi? Ne olmuş?"

"Onu görmedim. Ben kafeyi arıyordum ve Liv bir anda karşıma çıktı. Kerrigan'la geldiğini söyledi. Ona ne oldu diye... Nereye gidiyorsun?"

Maitland bunu sorduğunda ben çoktan koridoru yarılamıştım. Dönüp ona cevap vermedim ama zaten ona verebileceğim tek bir cevap vardı çünkü o an aklımdan sadece tek bir cümle geçiyordu.

Onu bırakmamam gerektiğini biliyordum.

On Dokuzuncu Bölüm

Pazar

MAEVE

Şimdiye kadar, insanın aynı anda hem derin bir ümitsizliğe kapılıp hem de mutluluktan havalara uçmasının mümkün olabileceğini tahmin edemezdim. Çalışma arkadaşlarımla göz göze gelmemeye çalışarak koridorda ilerledim. Bunun iki birbirinden çok farklı nedeni vardı: Bancroftlarla ilgili SBS kayıtlarını kontrol etmeyi unuttuğum için çok utanıyordum ve kimsenin neden mutluluktan aptallaştığımı sormasını istemiyordum. Bir mutluluk bulutu içinde oradan oraya süzülmenin de bir yeri ve zamanı vardı ve şu an bunun kesinlikle ne yeri ne de zamanıydı. Rob'u büyük zorluklarla aklımdan çıkarmayı başarıp kendime biraz çeki düzen verdim ve berbat ettiğim işi düzeltmeye konsantre oldum.

Lee Bancroft adı ne zaman aklıma gelse midem altüst oluyordu. Alexander Bancroft'un SBS kayıtlarını gördüğüm anı oldukça uzun bir süre unutamayacaktım. SBS sisteminin pek ayrıntı vermemek gibi sıkıcı bir eğilimi vardı. Bu kayıtta da 'yöntem ekranı', davayla ilgilenen memura, olanları anlatma-

sı için sadece iki satır vermişti. Neden bilmiyordum ama olay hakkındaki kısa ve net açıklama tüylerimi diken diken etmişti. 'Söz konusu kişi, Evanston Lisesi, Enfield'da, on iki yaşında bir kıza tecavüz etmiştir.' Lee bunu on beş yaşında yapmıştı. Davayla ilgilenen memurun, dosyanın genel kayıt sisteminde, normal süre olan yedi yıldan daha fazla tutulmasını talep etmiş olması, onun olayı ciddiye aldığını, Lee'nin bir mükerrer suçluya dönüşebileceğine dair endişeler taşıdığını ve onu tehlikeli bulduğunu gösteriyordu.

Davanın referans numarasındaki YE kodu, olayın Edmonton polis merkezi tarafından soruşturulduğu anlamına geliyordu. Dedektif Tony Stone'a ulaşma ümidiyle numarayı çevirdim ama tahmin ettiğim gibi, o artık orada çalışmıyordu. Tony Stone aradan geçen on bir yıllık sürede farklı karakollarda görev alarak kariyerinde ilerlemeye devam etmiş ve en sonunda bir Müfettiş olarak Croydon'a atanmıştı. Görev başında olmasını umarak Croydon'u aradım ama o tabii ki orada değildi. Telefona cevap veren memurdan yalvar yakar Tony Stone'un kişisel numarasını almayı başardım ancak cep telefonunu açan güzel sesli kadın da bana Tony'nin çocukları futbola götürdüğünü ve evden çıkarken telefonunu ne yazık ki evde unuttuğunu söyledi. Eve döndüğünde ona mutlaka beni araması gerektiğini iletecekti.

Elimden hiçbir şey gelmiyordu. Suç Bilgilendirme Sistemi'ndeki raporu okumuştum ama olay hakkında verilen bilgiler aydınlatıcı olmaktan çok uzaktı. İlgili polis merkezinden soruşturma dosyasını istemiştim ama bu çabamın da şu anda bir sonuç vermeyeceğinin farkındaydım. Bir Pazar günü, dosyanın elime ulaşma şansı yok denecek kadar az olduğu gibi, onu ertesi gün alabileceğimi düşünmek de fazla iyimser bir yaklaşım sayılırdı. Tek yapabileceğim, eşinin mesajımı Müfettiş Stone'a ileteceğini ummak ve onun beni aramasını beklemekti.

Bu sırada kardeşleri gözaltına almaya giden çalışma arkadaşlarımın ayağının altında dolaşmamaya çalışıyordum. Bu konuyu düşünmeyecektim. Derwent haklıydı, işimi düzgün yapmamıştım ve diğerleri giderken burada kalmayı hak ediyordum. Ne var ki yine de, kendimi çok kötü hissediyordum. Saygınlığımı kaybetmek kötüydü ama Godley'nin güvenini kaybetmek berbat bir histi. Özür dileyecektim -hatta dilemiştim- ama kendimi herkese bir kez daha kanıtlamadan, kimsenin olanları unutmayacağını biliyordum.

Herkesin gittiğinden emin olana kadar bekledim. Sonunda ekip odasına geri döndüğümde içeride in cin top oynuyordu. Hâlâ dolu olan tek masa, işine konsantre olmuş, şevkle çalışan Liv'inkiydi.

"Sen neden diğerleriyle gitmedin?"

Liv sandalyesiyle döndü. "Senin de tahmin edeceğin gibi, kendimi pek iyi hissetmiyordum. Evrak işlerini yapmaya gönüllü oldum. Savcılık, suçlama talebimizi hızlıca görüşecek olursa davanın evraklarına ihtiyaç duyacaktır."

Yüzümü buruşturdum. "Birçok insan böyle bir işi yapmak zorunda kalmamak için köşe bucak kaçar."

"Benim için sorun değil. Ben form doldurmayı severim."

"Bu hiç normal değil."

"Hoşuma gidiyor işte. Dikkat ve düzen gerektiren işlerde iyiyimdir." Liv tekrar masasına döndü ve arada bir durup bir yudum su içerek çalışmaya devam etti. Anlaşılan yeteri kadar sıvı alırsa kendini daha iyi hissedeceğine dair umudan hâlâ tükenmemişti. İçimden güldüm. Saatler ilerledikçe ben de kendimi yavaş yavaş daha insan gibi hissetmeye başlamıştım ki bir anda her şey bir kâbusa dönüşmüştü. Bütün bu olanlar yetmezmiş gibi bir de ürkütücü bir hayranım olduğunu öğrenmiştim. O sadece ürkütücü bir hayran, diye tekrarladım kendi kendime sertçe. Fotoğraflar beni sinirlendirmiş ve biraz da huzursuz etmişti ama korkmuyordum. Ne var ki

yine de Rob'un, şu anda oturduğum yerin oldukça uzağında, nehrin karşı kıyısındaki Battersea'de yaşadığını bilmek beni rahatlatıyordu.

Masama oturup cep telefonumu önüme koydum. Çalana kadar ona dik dik bakmak hiçbir işe yaramazdı. Bunu biliyordum ama gözlerimi ondan ayıramıyordum.

"Her şey yolunda mı?" Liv masamın yanında duruyordu.

Anlattıklarımı dinledikten sonra Liv yavaşça başını salladı. "Üzgünüm. Eğer seni dışarı çıkmaya zorlamış olmasaydım eninde sonunda o kayıtlara bakacaktın."

"Bunu kesinlikle kabul etmiyorum. Dışarı çıkmaya ben kendim karar verdim. Sen beni zorlamadın. Sen sadece bana işten kaytarmak için bir fırsat sundun ve gerisini ben tek başıma hallettim." Kızgın bir ifade takınarak başımı salladım. "İşte kadınlar bu yüzden iş hayatında başarılı olamıyor. Biz her zaman başkalarının başarısızlıklarının sorumluluğunu üstleniyoruz. Şu anda fırsatı değerlendiriyor ve hazır ben burada cezalıyken Derwent'e yağ çekmekle uğraşıyor olmalıydın."

Liv kusacak gibi yaptı. "Aman Tanrım. Bir dahaki sefere bu kadar rahatsız edici bir şey söylemeden önce uyarırsan çok sevinirim."

Ona sırıtarak baktım. "Her şeye rağmen-"

"Her şeye rağmen ben hâlâ çok üzgünüm."

"Anlaşıldı. Tamamen gereksiz özrün kabul edildi."

Liv yüzünde biraz şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Fotoğraflar hakkında hiçbir şey söylemedin. Korkmuyor musun?"

"Hem evet, hem de hayır. Birinin beni takip etmesinin hiç hoşuma gitmediği açık ama beni asıl rahatsız eden onu fark etmemiş olmam. Yani, bu o kadar da zor olmamalı."

"Onlar saklanmakta oldukça başarılıdırlar. Adam seni elinde bir SLR makineyle izlemedi ya. Biliyorsun kameraları gizlemekte kullanılan birçok araç gereç ve yöntem var. Ayrıca fotoğrafların çoğu evinin yakınında çekilmişti. Mahallede sü-

rekli aynı adamı görsen bile ortada şüpheli bir durum olabileceği aklına gelmezdi."

"Evet ama ben kimseyi görmedim. İzlendiğime dair bir hisse dahi kapılmadım. Psişik güçlerimde bir sorun olmuş olmalı." Şakalar yaparak durumu hafifletmeye çalışıyordum ama etrafımda olup bitenlerden bu kadar habersiz olmak beni gerçekten çok rahatsız etmişti.

"Aklın çok dolu."

"O halde arkamı kollamak için aklımda biraz yer açayım."

"Ben şaka yapmıyorum."

"Tamam, anne."

Önümde duran telefon tam o anda masanın üzerinde titreşip vınlamaya başladı. Telefonu telaşla açtım. "Kerrigan."

"Ben Tony Stone. Beni aramışsınız." Tony Stone'un sesi rahat ve son derece sakin geliyordu. Bir Pazar günü aranmak onu hiç şaşırtmamış gibiydi. Özellikle de onun gibi meslekte uzun yıllar geçirdiğinizde, zamansız telefonlar, işin bir parçası olup çıkardı. Eski alışkanlıklarına dönen suçlular, yeniden açılan davalar... Önemli davaları hiçbir zaman ardınızda bırakamazdınız ve kötüler, hiç aklınızdan çıkmayan yarım kalmış işler olarak, bir kuyruklu yıldızın kuyruğu gibi her zaman peşinizden gelirdi. Tony Stone'la konuşurken bunu yavaş yavaş daha iyi anlamaya başlıyordum.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama şu anda soruşturduğum davanın baş şüphelilerinden biri gençliğinde sizin tarafınızdan tutuklanmış ve dosyada onun bir olayla ilgili olarak tekrar gündeme gelmesi halinde sizinle bağlantıya geçilmesini istediğinize dair bir not var."

"Ah, öyle mi?" diye sordu Tony Stone merakla. "Kimden söz ediyorsunuz?"

"Lee Bancroft. Resmi kayıtlardaki adı Alexander Bancroft. Sizin yürüttüğünüz soruşturma sırasında Lee adını kullanıyor muydu, bilmiyorum. Olay yeri olarak-"

"Enfeld. Evet, onu hatırlıyorum. 96 yılı olmalı. Hayır -1997 yılıydı."

"Doğru. Dosyada onun on iki yaşında bir kızın ırzına geçtiği yazıyor."

"Bir dakika bekleyebilir misiniz?" Ayak sesleri ve bir kapı kapanma sesi duydum. "Tamam. Çocukların konuşmamızı duymasını istemedim. Alexander Bancroft." Tony Stone derin bir iç çekti. "Onun bir gün geri döneceğini biliyordum. Ne yapmış?"

Ona şüphelerimizden, Cheyenne ve Patricia'dan ve Patricia'nın hâlâ hayatta olabileceğini düşündüğümüzden bahsettim.

"Anlattığınız hiçbir şey beni şaşırtmıyor. Beni asıl şaşırtan, onun tekrar harekete geçmek için bu kadar beklemiş olması."

"Enfield'da neler oldu? Alexander Bancroft ne yaptı?"

"Alex -o zamanlar bu ismi kullanıyordu- okulda sorun çıkaran çocuklardandı. Andy onun tam tersiydi: Daha doğrusu öyle görünüyordu. Aslında o da sürekli şeytanlık peşindeydi ama bir şekilde yakalanmamayı beceriyordu. Alex olay çıkarır, kurallara karşı gelir, her zaman kavgalara karışırdı. Okulun müdürü şu iyi niyetli, idealist, eğitimci tiplerdendi. Bütün bunların evdeki sorunlardan kaynaklandığını düşünüyor ve Alex'e yardım etmek istiyordu."

"Evdeki sorunlar mı?"

"Kardeşlerin anne ve babaları ölmüştü. Onlar öldüğünde Alex'le Andy on bir ve on üç yaşlarındaydılar. Anne ve babanın aile için şiddet ve uyuşturucu geçmişi vardı. Ayrılıp barışmalarının sayısı, iki kardeşin evde sıcak bir yemek yiyebildiği günlerin sayısından fazlaydı. Sonunda Annenin sabrı taştı ve Babaya onunla tekrar bir araya gelmek istemediğini ve boşanmak için mahkemeye başvuracağını söyledi. Baba onu boğarak öldürdü ve kendini astı. Cesetlerini Alex'le Andy buldu."

"Tanrım. O güne kadar bir sorunu olmasa bile insan bu olaydan sonra dengesini kaybedebilir."

"Ah evet. Alex'in o hale gelmesinin altında yatan nedenleri arayacak olsak çok daha fazlasını bulabiliriz. Ne var ki beni onun yaptıklarından sorumlu olmadığını düşünmiyorum. Bu durum mahkemede cezasının hafifletilmeni sağlamış olabilir ama her travmatik çocukluk geçiren oğlan acımasız bir tecavüzcüye dönüşmüyor." Tony Stone bir an duraksadı. "Nerede kalmıştım? Ah, evet. Müdür, Vita Mountford. O Alex'i kafaya takmıştı. Bir şekilde onun hayatını düzene sokabileceğini, Alex'e disiplin verebileceğini, onu yola getirebileceğini düşünüyordu. Onun haftada üç gün, derslerden sonra okulda kalmasını ve ödevlerini kendi ofisinde yapmasını sağladı. Ayrıca Alex ceza aldığında da bir sınıfta boş boş oturmak yerine okul civarındaki ufak tefek işlerle uğraşıyordu. Müdür, onu Andy'den ayrı tutmak istemişti çünkü Alex'in konuşma işlerini Andy'ye bırakmak gibi bir huyu vardı. Müdür onun kendi adına düşünmeye başlamasını istemişti ki bana kalırsa bu büyük bir hataydı."

"Kız kimdi?"

"Carly Mountford. Müdürün kızı. Özgüveni pek gelişmemiş, kendi halinde bir kızdı. Zavallı küçük şey, olanları anlatmasını istediğimde çok az konuşabildi. Alex onu kullanılmayan bir sınıfta tek başına yakalamış ve başkalarının içeri girmesini engellemek için kapıya barikat kurmuş. Kızın annesi sonunda onları bulup bizi arayana kadar bir saatten fazla orada kalmışlar. Bu sırada Alex ona defalarca tecavüz etmiş ve onu öldüresiye dövmüş. Uyguladığı şiddetin dozu beni bile dehşete düşürmüştü."

"Yumruk? Tekmeleme?"

"Hem bunları yapmış, hem de onu ısırmıştı. Sorguda bunu eğlenmek için yaptığını söyledi. Kızın tüm vücudunda diş izleri vardı."

Davanın Stone'u neden bu kadar endişelendirdiğini anlamaya başlıyordum. "Eğlenmek için kızı mı ısırmış? Hem de on beş yaşındayken?"

"Bunun hoşuna gittiğini söylemişti. Sadece yönetmiş olmak için ona emirler yağdırmış, anlamsız işler yaptırmıştı. Sorgu sırasında Alex'e bunu da sordum. Bana o kıza ne yapacağını söylemekten keyif aldığını söyledi."

"Sorguda zorluk çıkarmadı, ha?"

"Bütün sorulara açıklıkla cevap verdi. Böyle bir şey yapmayı uzun zamandır istediğini ama daha önce uygun bir fırsat yakalayamadığını anlattı. Ona neden Carly'yi seçtiğini sorduğumdaysa, annesine insanlara güvenmekle ilgili bir ders vermek istediğini söyledi."

"Tanrım."

"Hayatımda onun kadar tehlikeli bir gençle daha karşılaştığımı hatırlamıyorum. Alex yaptıklarını sıradan bir olaydan söz edermiş gibi soğukkanlılıkla anlatıyordu. Bakışları bomboştu. Kız için hiçbir şey hissetmiyordu. O bunu sadece eğlence olarak görüyordu. O davayı hiçbir zaman unutamamış olmamın nedeni de bu sanırım. Onun asla değişmeyeceğini biliyordum."

"Alex ne kadar ceza aldı?"

"Beş yıl. İki buçuk yılda çıktı."

"Hepsi bu mu? Şiddet uygulamış olmasına ve kızı seçme nedeniyle ilgili söylediklerine rağmen mi?"

"Ne yazık ki, hepsi bu. Acıklı bir hikâyesi vardı, suçunu kabul etmişti ve hakim oldukça iyimser bir günündeydi. Bayan Mountford okuldan ayrıldı ve bildiğim kadarıyla aile olaydan kısa bir süre sonra Birleşik Devletler'e taşındı. Bayan Mountford'un düşünceleri yüz seksen derece değişmişti. Olaydan önce Guardian okuyan, özgürlükçü bir liberaldi ama olayın ardından Bancroft'u elektrikli sandalyeye mahkûm etmiş olsak, eminim şalteri bizzat kendisi indirirdi."

"Bu pek de şaşırtıcı değil, öyle değil mi? Bayan Mountford Alex'i okulda tuttuğu için olanlardan kendini sorumlu tutmuş olmalı."

"Aynen öyle yaptı. Bu pek hoş bir dava değildi."

"Drew, daha doğrusu Andy'yle ilgili de benzer hislere kapıldığınız oldu mu? Yani onun da tehlikeli olabileceğini düşündünüz mü?"

Tony Stone derin bir iç çekti. "Size dürüst olacağım. Bu konuda emin değildim. Andy kardeşinin yaptıklarına gerçekten çok şaşırmış gibi görünüyordu. Hatta Bayan Mountford'a bir özür mektubu bile yazmıştı ama ben mektubu ona vermedim. Artık hiçbir şey onun kendini daha iyi hissetmesini sağlayamazdı ve hisleri gerçek bile olsa, Andy'nin onu etkileyebileceği düşüncesi hoşuma gitmemişti. Daha fazla üzerine gidip yarasını deşmenin alemi yoktu. Sonra beş yıl önce Manchaster Polis Departmanı'nda çalışan birinden bir telefon geldi. Andy, Manchaster'daki bir üniversitede okuyordu ve biri onu kızını kaçırmakla suçluyordu. Alex'in SBS'deki kayıtlarını görmüş ve hikâyenin ayrıntılarını öğrenmek istemişlerdi."

"Kızını kaçırmakla mı? Neler oldu? Kayıtlarda bu olayla ilgili herhangi bir bilgi yoktu."

"Andy ceza almadı. Kız bulundu ve iyi olduğunu söyledi. Kendi isteğiyle gittiğini ve ailesiyle ilişkisini kesmeye kendi kendine karar verdiğini anlattı. Ailenin Andy'nin kızlarını etkisi altına aldığı ve onun parasını çaldığı konusunda ciddi endişeleri vardı. Kız bunların doğru olmadığını ve büyükannesinin mirasından payına düşen miktarın da içinde olduğu birikimlerini Andy'ye kendi isteğiyle verdiğini söyledi. Yanlış hatırlamıyorsam toplamda beş haneli rakamlardan söz ediliyordu."

"Vay be. Bir öğrenci için hiç de fena değil."

"Gerçekten öyle. Kız okulu bırakıp barmenlik yapmaya başlamıştı ve Andy onun buradan aldığı parayı da cebe atıyor-

du. Dürüst olmam gerekirse durum hiç iyi görünmüyordu ama kız şikâyetçi olmamak konusunda o kadar kararlıyken merkezdekilerin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kız Andy'ye kör kütük aşıktı ve insanlar aşık olduklarında bazen aptalca işler yaparlar. Ayrıca Andy sorguda son derece mantıklı ve ikna ediciydi. Sonuç olarak dava kapandı ve olay unutulup gitti."

"Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

"Ben ikisinin de son derece tehlikeli olduğunu düşünüyorum. Bana kalırsa Andy bunu gizlemekte daha başarılı ve bu durum onlar için eğlencenin bir parçası."

"Anne ve babaları öldüğünde onlara kim bakmış? Koruma altına alınmışlar ya da koruyucu aileye verilmişler mi?"

"Michael Bancroft adında bir büyük amcaları vardı. Adam Enfield'ın hemen dışında, ıssız bir yerdeki büyük bir evde yaşıyordu. Alex'le Andy'yi o yanına aldı. Onların koruma altına alındığını görmek istemediğini söylüyordu. Kardeşler büyük amcalarına kendilerini sevdirmeyi başarmıştı. Alex'in suçu kesinleştiğinde adam perişan oldu ve sonunda Andy'yle de başa çıkamadığını kabul etmesiyle, devreye sosyal hizmetler girdi."

"Alex'e ne oldu."

"Hapse girdi. Dışarı çıktığında on sekiz yaşına basmıştı. İki kardeş Micheal'la bağlantılarını koparmamıştı. Koruma sisteminden ayrılacak yaşa geldiklerinde tekrar onun yanına taşındılar."

"Amcanın, kontrol etmekte çok zorlandığını itiraf etmiş olmasına rağmen onların bir kez daha yanına taşınmasını kabul etmesi çok ilginç."

"Çocukların ona bu konuda bir seçim şansı tanıdığını sanmıyorum. Zaten onu uzun zamandan beri sömürüyorlardı. O ise et tırnaktan ayrılmaz, aile her şeyden önce gelir diyordu hiç durmadan. Çok tatlı bir adamdı. Eğer konuşmak isterseniz o size dava döneminden sonra neler olduğunu anlatabilir."

"Bu iyi bir fikre benziyor." Düşünürken kalemimi hafifçe masaya vuruyordum. "Beni asıl rahatsız eden nokta aradan geçen zaman. Cheyenne'i ve Patricia'yı biliyoruz ama onlara gelene kadar arada uzun bir boşluk var, öyle değil mi?"

"Gerçekten öyle. Ne Alex ne de Andy sabretmesini bilen tiplerdi. Tekrar harekete geçmek için bugüne kadar beklediklerini hiç sanmıyorum."

Ayrıca bir noktada, Andy Drew, Alex de Lee olmuş ve iki kardeş, doğum tarihleri hakkında yalan söylemeye başlamıştı. Başka bir soyadı almak gibi, resmi bir makamın onayını gerektiren dramatik bir değişiklik değildi bu ama yine de bir gizlenme çabasıydı. Bu değişikliğin ne zaman olduğunu öğrenmek istiyordum. O iki kardeşin, saklamaya çalıştıkları başka bir şey olup olmadığını bilmeliydim.

"Michael Bancroft'a nasıl ulaşabilirim? Adresini hatırlıyor musunuz?"

"Bunun için seçmen kayıtlarını kontrol etmeniz gerekecek. Hatırladığım kadarıyla adres Enfield'ın kuzeyinde bir yerlerdeydi ama merkeze yakın değildi. Oldukça eski, büyük bir evdi. O yaşta iki delikanlının orada yaşamak istemesi bana biraz tuhaf gelmişti çünkü ev gerçekten tek başına yaşayan, yaşlı bir adama daha uygunmuş gibi görünüyordu. Yine de kardeşler orayı sevdiklerini söylemişlerdi."

Tony Stone bir an durdu. "Bonamy Konağı. Evin adı buydu."

Bana zaman ayırdığı için Müfettişe teşekkür ettim ve o da bana şans diledi. "Fırsat bulabilirseniz beni de gelişmelerden haberdar edin. Alex Bancroft, sizden çok uzakta olduğunu öğrendiğinizde daha rahat uyuyacağınız şu tiplerden."

Arayacağıma söz verdim ve telefonu kapadım. Seçmen kayıtlarından Michael Bancroft'un hâlâ Bonamy Konağı'nda oturduğunu doğrulatmak zor olmadı ve evin posta kodunu öğrendikten sonra yol tarifini de birkaç saniye içinde almayı

başardım. Bilinmeyen numaralar servisindeki memur özürler ardından Michael Bancroft'un ev telefonunun servis dışı olduğunu söyledi. Enfield'a gitmek için Kuzey Londra'nın tamamını geçmek gerekiyordu. Eğer merkezde cezalı olmasam o kadar yolu gitmek istemeyebilirdim ama şu anda tekrar parmaklarımın gününe girmek için mutlaka bir şeyler yapmam gerekiyordu. Eğer sonucu belirsiz bir işin peşinden şehrin diğer ucuna gitmek gerekiyorsa da seve seve gidecektim. Dönüp Liv'e baktım. Görevini başarıyla tamamlamış olmanın rahatlığıyla masasını düzenlemeye girişmişti. "İşin bitti mi?"

"Çocuklar döndüğünde her şeyi hazır bulacaklar."

"O halde benimle bir gezintiye çıkmak ister misin?" Onu bunun nereye gitmek istediğimi ve bunun nedenini anlatmam.

"Kulağa eğlenceli geliyor. Hâlâ ne bekliyorsun?"

Eşyalarımı alıp ayağa kalkarım. "Hiçbir şey. Hadi gidelim."

İş yerimden kaçmanın insana özgürlük hissi veren bir tarafı vardı ama ben yine de bu kadar heyecanlanıp acele etmesem iyi olurdu çünkü biraz daha oyalansam telefonumun şarjının bitmek üzere olduğunu görecektim. Yola çıktıktan on dakika sonra cep telefonum acı acı biplemeye başladı.

"Kahretsin." Görünmü yoldan ayırmadan çantamı aldım ve Liv'in kucağına attım. "Tanrı aşkına, sustur şunu. Şarj aletimin torpido gözünde olup olmadığına bakabilir misin?"

"Ne yazık ki orada değil," dedi Liv birkaç saniye sonra. "Şanssızlık işte."

"Onu birkaç gün önce Derwent'e ödünç vermiştim. Gerçekte telefonumu akşamları şarj ederim ama..."

"Evet, biliyorum. Dün gece aklına gelmedi. Benim telefonum yanımda."

"Ne mutlu sana. Telsizini de getirdin mi?"

"Evet." Liv telsizini görebileceğim bir şekilde havaya kaldırıp salladı.

"Tamam. En azından birimiz profesyonelce davranıyoruz."

Liv telsizinin tuşlarına basıp durmuştu. "Kimse seyle ilgili sorunumuz var ki, bu şey çalışmıyor."

"Şaka yapıyorsun."

Liv çıkan cızırtıyı duyabilmem için telsizin sesini açtı. "Bu haberleşme kanalı."

Normalde şu anda arabanın içinde adamın bir cezalı ile gül kontrol odasıyla görüşen polis memurlarının sesleri yankılanıyor olmalıydı. Liv kanal değiştirmeye başladı. Tık. tık. tık... Cızırtıdan başka bir ses duyulmuyordu. "Üzgünüm. Yolda bozulacağını tahmin etmiştim ama bugünü şanslı geçer diye düşündüm."

"Boş ver. Ben onu bile düşünemedim." Derin bir iç çektim. "Şakayı buradan kimseye söz etme. Bütün eğlenmiş olup çıkamayan kuş beyinliler olduğumuzu düşünürler."

"Ee, peki ne sence gerçekten öyle değil miyiz? Bu arada, sesimiz yok ve sadece birimizin cep telefonu çalışıyor. Bana kalırsa kendimizle fazla övünmesek iyi olur."

"Tamam, haklısın. Ben sadece seni uyarmak istedim. İnsanlara bizi iki aptal gibi görmeleri için hüküm vermesek iyi olur çünkü bu hataya bir kere düşerek görünüm yapıp bakmazlar."

"Bunu unutturmaya çalışacağım."

"Eminim Özel Birimler böyle değildi."

"Dalga mı geçiyorsun? Onu buraya yeni bir rüya bilmiydi. En azından Godley sana mat gibi davranıyor. Benim son patronum domuzun teliydi."

Yolculuğun geri kalanını birbirimize komik hikâyeler anlatarak geçirdik. Meslekten olmayan birinin gözünde polislik palavralarına kanıp, bu işin her zaman ilginç olduğunu eğlenmen kültürü gözden kaçırmak yüksek bir ihtimaldi. Polislik doğası gereği, muhafazakâr bir dünya görüşüne sahip insanların yerini bilmesi gerektiği anlayışına da içten gelmeyen değerlere önem veren kişilere daha canı gönü bir nefret

Bu gibi konularda fazla hassas olmak insanın işini oldukça zorlaştırırdı. Mizah duygusundan yoksun, sulu gözlü ya da baş belası damgası yemeniz anlık bir meseleydi. Dolayısıyla insan hemen olmasa da zamanla, dalga geçilince gülmeyi, aynı şekilde karşılık vermeyi ve insanlara eşyalarını ödünç verirken dikkatli davranmayı öğreniyordu. Ben yaşadıklarımı fazla kafaya takmamayı başarmıştım ama Liv duruma alışmakta benden biraz daha fazla zorlanmıştı.

"İlk birkaç yıl kimsenin gay olduğumu öğrenmesini istemedim ama sonra bunu daha fazla saklamanın bir anlamı olmadığına karar verdim."

"Evet ama bunu insanlara neden söyleyesin ki? Ben neler yaptığımı ya da kimle yattığımı herkese anlatmıyorum. Sen neden anlatasın?"

"Bu benim kim olduğumla ilgili. Ayrıca böylece rahatsız edici tiplerin bana yaklaşmasını da engellemiş oluyorum."

"Yine de sana yanlış yolda olduğunu göstermek isteyen adamlarla karşılaşıyor olmalısın."

"Ah, kesinlikle ama bu tamamen benim iyiliğim için. Onlar sadece neler kaçırdığımın farkına varmamı istiyorlar. Tabii bir de kibar görünenler var. Onlar da genellikle sonunda bir yolunu bulup bizi izleme şansları olup olmadığını ya da kız arkadaşımla benim aşk hayatımızı bir üçlüyle renklendirmek isteyip istemediğimizi soruyorlar."

"Ne hoş."

"Onları reddetmek zor değil ama asla asla diyemiyorsun."

"Ah, bence bazı durumlarda asla diyebilirsin."

Liv güldü. "Asla asla deme demişken, bugün Rob'la baş başa birkaç dakika geçirmiş olabilir misiniz acaba? Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz." Yüzüme yayılmasını engelleyemediğim gülümsemeyi fark edince Liv neşeyle el çırptı.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Tanrım, sen cadı falan mısın? Nereden anladın?"

"İnsanların beden diline dikkat ederim. Toplantı odasından çıktığınızda ikiniz de ciddi görünmek için çok uğraşıyor gibiydiniz."

"Bunu senden başka fark eden oldu mu?" Hislerimizi gizlemekte bu kadar başarısız olduğumuzu öğrenmek beni biraz rahatsız etmişti.

"Pek sanmıyorum. Onların gözü Bancroft'tan başkalarından başka bir şey görmüyordu."

Saate baktım. "Bunu şimdiye kadar yapmışlardır herhalde. Her şey sona ermiştir. Patricia'yı bulmuş olabilirler."

"Ya da onun cansız bedenini."

Liv haklıydı ama bunu duymak moralimi yine de tepetaklak etmişti. Böyle bir haber karşısında ailesinin nasıl perişan olacağını düşünmeye dayanamıyordum. Benim telefonum onlara yıllardır ilk kez umut vermişti ve operasyondan iyi haberler gelmezse ailenin umutlarını sonsuza dek söndürme görevi de yine benim olacaktı. Bir kez daha Çavuş Rai'e küfrettim. O kendi yürüttüğü soruşturmaya biraz daha önem verse ve biraz daha iyi bir iş çıkarsaydı, elimize ister iyi, ister kötü olsun, gerçek bir haber ulaşmadan Farnellileri rahatsız etmek zorunda kalmayacaktım. Birkaç dakika boyunca ikimiz de konuşmadık ve sonunda Enfield sınırını geçip şehir dışına çıkan yola saptık.

"Yoldan içeride olan, büyük bir ev arıyoruz. Evin adı Bonamy Konağı. Müfettiş Stone'un söylediğine göre on sene önce dökülüyormuş yani şu anda da pek gösterişli bir yer olmaması muhtemel."

"Anlaşıldı."

Yolun iki tarafı da çalılarla kaplanmıştı ve belli bir noktada durmadan evleri göremiyordunuz. Yol boyunca bir durup bir hızlanarak ilerliyordum ki Li, kusmuk torbasına ihtiyaç duyduğuyla ilgili bir şeyler mırıldandı.

"Yapabileceğim fazla bir şey yok."

"Ne çok yavaş, ne de çok hızlı olan sabit bir hızla gidebilirsin. Böylece ben de evlerin isimlerini okuyabilirim. Ah, işte şurada." Liv benim tarafımdaki evi gösterdi.

Direksiyonu çevirdim ve araba, üzerinde evin adının yazılı olduğu dar kapıdan geçti. Tekerleklerin altında ezilen çakılların sesi duyuluyordu ama yol boyunca uzamış olan otlara bakılırsa bu patika elden geçeli uzun zaman olmuştu. Arabayı evin tam önüne, gelen her ziyaretçi oraya park ediyormuş gibi görünen, otlardan arınmış büyük boşluğa bıraktım.

"Çok sıcak bir ortama benziyor," dedi Liv eve bir göz attıktan sonra.

"Sıcak kelimesinin bu anlamından haberim yoktu." Ev, onu daha sıcak göstermek gibi bir çabası olmayan gri renkli, ürkütücü sıvasıyla, son günlerinde kara kara düşünen, Edwardian tarzda bir yıkıntıydı. Evin sol, sağ ve orta çizgileri, mimar yaratıcılık konusunda biraz sıkıntı yaşamış ve planın gözüne fazla düz gelen çizgilerini kâğıt üzerinde kabaca dağıtıvermiş gibi yamulmuştu. Yıllar da eve pek anlayışlı davranmamıştı. Tahta bölümler yağmurdan şişip kabarmıştı ve düşüp giden kenar tahtaları onarılmadan öylece bırakılan çatı, berbat görünüyordu. Evin sağ tarafındaki yağmur oluğu, genç bir çınarın ağırlığıyla ezilmişti. Pencereler karanlık ve toz içindeydi. Evin halini gördükten sonra Michael Bancroft'la konuşamayacağımı düşünmeye başlamıştım.

Arabadan çıkar çıkmaz ön kapıya gittim. Zil çalışmadığı için kapı tokmağını birkaç kez vurdum. Ses kulağıma çok yüksek gelmişti. Yoldan hızla geçen arabanın sesi duyuldu, kuşlar araziyi çevreleyen yüksek çam ağaçlarının tepesinde cıvıldaşıyordu ama etrafta başka ses yoktu. Araziyi çevreleyen büyük ve fazlasıyla bakımsız ağaçlar evi yoldan ve komşularından bir paravan gibi ayırıyordu. Çok gergindim. Sinirlerimi böyle altüst eden uykusuzluk muydu, yoksa takip

edilmiş olduğum haberine verdiğim gecikmiş bir tepki miydi, bilmiyordum.

Kimse kapıya cevap vermedi ama zaten kapı tokmağını tıklatırken de bu konuda pek ümitli değildim. Birkaç adım geri çekildim ve ellerimi gözüme siper edip evde yaşayan biri olup olmadığını anlayabilmek için üst kata baktım.

"Ne düşünüyorsun?"

Liv ayaklarının altında çatırdayan çakılların üzerinden geçip pencerenin önüne gitmiş, parmak uçlarında içeri bakıyordu. "Odada pek mobilya yok. Terkedilmiş gibi görünüyor."

"Belki Michael Bancroft, seçmen listelerinin güncellenmesinden sonra buradan taşınmıştır."

"Belki de o ölmüştür."

Kaşlarımı çatıp Liv'e baktım. "Senin de ağzından başka laf çıkmıyor."

"İnsanlar ölür, Maeve." Liv evin yanına doğru yöneldi. "Ben gidip arka tarafı bir kontrol edeyim."

"Tamam." Çakılların üzerinden geçerek kapının diğer tarafındaki pencereye gittim ve elimi gözümün üzerine kaldırıp içeriyi görmeye çalıştım. Burası ortasında kumaş kaplama sandalyelerle çevrelenmiş tozlu bir masa bulunan, büyük ve karanlık bir yemek odasıydı. Odanın kullanılıyor olduğunu gösteren herhangi bir işaret yoktu ama içeride eşya olması ümit vericiydi. Tekrar ön kapıya dönüp mektup deliğinden bakmak için yere diz çöktüm. Şanslıydım: mektup deliğinde rüzgâr önleyici olmadığından parke zemini, köşeli ahşap merdiven tırabzanını ve içeriye kırmızımsı bir renk veren, merdivenin orta yerindeki vitray camlı pencereyi görebildim. Liv geri geldiğinde kaşlarımı çatmış kapıya bakıyordum.

"Evin etrafından dolaştım ama burada birilerinin yaşadığını gösteren hiçbir işaretle karşılaşmadım."

"Çöp kutuları?"

Arka kapının önünde ve boş."

"Sütçüye yazılmış bir not?"

"Yok artık daha neler."

Ayağa kalktım. "Tamam. Şuradan içeri bakıp bana ne düşündüğünü söyle."

Liv eğilip mektup deliğinin kapağını itti ve içeri baktı. "Koskoca bir boşluk."

"Doğru. Şimdi yere bak."

"İki fast food restoranı ilanı ve bir de temizlik şirketi broşürü. Bana kalırsa Michael Bancroft'un onları aramasının zamanı gelmiş. Evin iyi bir temizliğe ihtiyacı varmış gibi görünüyor." Liv tekrar doğrulup bana baktı. "Bunların bana bir şeyler ifade etmesi mi gerekiyordu? Üçü de sadece reklam."

"Aynen öyle. Her gün işten eve döndüğünde ilk önce ne yaparsın?"

Gözlerinde birden bir ışıltı beliren Liv cevap vermek için ağzını açmıştı ki elimi kaldırıp onu durdurdum. "Yalnız önce şu konuyu bir açıklık getireyim, sorumun kız arkadaşına nasıl merhaba dediğinle hiçbir ilgisi yok. Yani demek istediğim, ön kapının kilidini açtıktan sonra yaptığın ilk şey nedir?"

Liv birkaç saniye düşündü. "Eğer eve ilk gelen bensem, mektupları alırım."

"Ve?"

"İlanlarla broşürleri."

"Her gün. Avuç dolusu ilan gelir. Şu anda şehirden oldukça uzak bir noktada olduğumuzu hesaba katsak bile, oradaki ilanların en fazla bir iki günlük olduğu ortada."

"Vay be. Haklısın. Peki o halde onları kim alıyor?"

Cevap vermek yerine bir kez daha kapıyı çaldım ve ortalık tekrar sessizliğe gömülene kadar sesin evin içindeki yankılanışını dinledim. Bir dakika kadar beklemiştik ama içeriden hiçbir ses gelmiyordu.

"İçeri girip etrafa bir göz atabilmeyi çok isterdim." Geri çekilip bir kez daha üst kattaki pencerelere baktım.

"O halde neden yapmıyorsun? Asplerimiz arabada. Mutfak penceresine ufak bir dokunuş, yukarı tırmanabilmem için biraz destek ve içeridesin."

"Camı kırıp eve girmemizi önermediğinden eminim. Bunun için arama iznine ihtiyacımız var. Hatırladığım kadarıyla bu kuralın tek istisnası Kriminolojik Deliller Yasası'nın on yedinci bölümü: 'Hayati tehlike'. Ne var ki şu anda bana ikimizin de hayatı tehlikedeymiş gibi gelmiyor."

Liv eğilip kulağını kapıya dayadı. "Şunu duydun mu?"

"Neyi?"

"Sanırım biri imdat diye bağırdı."

"Evet, tabii."

Liv kaşlarını kaldırdı. "İçeri girmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Tabii ki istiyordum. "İşitme duyun çok gelişmiş olmalı. Nerede şu sözünü ettiğin pencere?"

"Asp'ni al ve beni izle."

Katlanabilir copumla birlikte Maglite fenerimi de aldım ve evin arka tarafına geçtim. Liv, altında bir yağmur suyu toplama varili olan, kapının hemen bitişiğindeki küçük bir pencerenin önünde duruyordu.

"Oraya sığacağından emin misin?"

"Olumlu."

"O halde geri çekil." Kolumu yüzüme kapattım ve copumun ucuyla camın orta yerine sertçe vurdum. Cam aldığı darbeyle çatladı ve birkaç üçgen parçaya bölünüp yere düştü. Copun ve yere düşen cam kırıklarının çıkardığı sesi duyup koşarak neler olduğuna bakmaya gelen kimse olmadı. Asp'yi çerçevenin iç kısmında gezdirerek sivri uçları elimden geldiğince kırıp temizlemeye çalıştım ama pek başarılı olduğum söylenemezdi.

"Buradan geçersen lime lime olursun, Liv."

"Bunu pencere içine koyacağım." Liv'in elinde eski bir kömür çuvalı vardı. "İyi ki bugün siyah giymişim."

"Ben de." Kirik camdan başımı uzatmış içeriye bakıyordum. "Bu mutfağın yakın bir geçmişte temizlendiğini sanmıyorum ve evin geri kalanının da burayla aynı durumda olduğundan eminim."

"Girip bir bakalım." Liv beni dirseğiyle itti ve elindeki çuvalı pencere içine yerleştirdi.

"Seni kaldırmamı ister misin?"

"Kendim hallederim." Liv yağmur suyu varilinin üzerine çıktı ve bir an için pencere içine oturduktan sonra hafif bir gürültü ve camı kırılma sesiyle yere indi. Sesi, sadece birkaç parça eşyanın bulunduğu mutfakta yankılandı. "Arka kapıyı açacağım."

Liv sürgülü kilidi zorlukla açıp kapının üzerindeki anahtarı çevirirken bekledim. Kilit sıkışmıştı ve zorluk çıkarıyordu. Kapının üzerindeki örümcek ağlarına bakılırsa, bu kapıyı uzun süredir kullanan olmamıştı. Liv bir süre uğraştıktan sonra kilidi açmayı başardı ama kapı hâlâ yerinden oynamıyordu. Dışarı doğru sertçe itilince fayansın üzerinde kayan tahta kapı, çiğliği andıran ve tüylerimi diken diken eden bir ses çıkararak hafifçe aralandı. Liv çekerken ben de tahtaya dışarıdan içeriye doğru omuz attım ve ikimiz birlikte, kapıyı geçebileceğim kadar aralamayı başardık. Mutfağa girdiğimde beni karşılayan hava şaşırtıcı derecede temiz ve soğuktu. Etrafa bir göz attım ve yüzümün bir yanına buz gibi bir hava üfleyen havalandırma deliğini ve fayansların yerle birleştiği noktadaki açıklığı fark ettim. Ev dışarıdan göründüğü kadar sağlam değildi. Dışarıdaki çam ağaçlarının arasından geçip gelen rüzgâr, yerdeki aralıktan geçerken ağlama sesine benzeyen, ürkütücü bir ses çıkarıyordu.

"Ampul olmuş." Liv duvardaki düğmeyi birkaç kez açıp kapadıktan sonra tezgâhın üzerindeki su ısıtıcısına yöneldi. Su ısıtıcı, düğmesine basılır basılmaz homurdanarak çalışmaya başladı. "Tamam. O hâlde elektrik var ama ampul yanmış."

"Burası biraz karanlık, öyle değil mi?" Feneri yakıp kendi etrafımda yavaşça dönerek çevreme baktım. Ocağın üzerinde altı kalın bir yağ tabakasıyla kaplanmış bir tava duruyordu. Musluğun yanında bir bardak vardı. Eğilip bardağın içine baktım; dibindeki iz kahverengiydi. "Birisi çay içmiş. Kahve de olabilir."

"Yakın zamanda mı?"

"Küflenmemiş." Gerçekten de mutfaktaki hiçbir şey küflenmemişti. "Bu hiç mantıklı değil. Biri kısa süre önce buraya gelmiş ama kimse evle ilgilenmemiş."

"Artık içerideyiz. Hadi etrafa bir göz atalım."

Camı kırıp içeri girerken evdeki birinin dikkatini çekecek kadar gürültü yapmış olmamıza rağmen hâlâ fısıldayarak konuşuyorduk. Liv'in peşinden koridora çıktığım sırada parmak uçlarımda yürüdüğümü fark ettim ve omuzlarımı geriye atıp görev başındaki bir polis memuruna yakışır şekilde, kendinden emin adımlarla ilerlemeye çalıştım.

Liv'le birbirimizden ayrılıp karşılaştığımız kapıları ve dolapları açarak koridorun iki ayrı tarafına doğru yürüdük. İçeriden bakınca odalar çok daha zavallı, ihmal edilmiş ve boş görünüyordu.

"Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Koridorun diğer ucundaki Liv'in yanına gidip gösterdiği küçük ama eşyalarla dolu odaya baktım. Oda duvarları rastgele asılmış resimler ve duvar kilimleriyle açılacağı günü bekleyen bir ikinci el eşya dükkânı gibiydi. Köşedeki bambu etajerin rafları süs eşyaları ve çeşit çeşit dükkânıyla doluydu: eski piller, bir saç fırçası, sırt üstü düşüp bacaklarını toplamış ölü bir böcek gibi camının üzerinde duran bir gözlük, bir zarf tomarı, birkaç farklı anahtar, nasıl olduğu yerden uzun zaman önce ayrılmış gibi görünen metal bir köşebent. Açık bir masanın üzerinde, köşesindeki küçük kırmızı şeklan fişten çekili olmadığı anlaşılan, tarihi bir televizyon duruyordu.

Televizyonun önündeki kanepede katlanmış bir battaniye ve yanında da yarısı yenmiş bir paket cips vardı. Odanın içi peynir ve soğan kokuyordu. Elime bir parça cips alıp işaret ve başparmağımla bastırarak yokladım: yumuşamıştı. Paket bir süredir açık olmalıydı. Kanepe soğuktu ve yastıklar düzgünce yerleştirilmişti.

"Görünüşe bakılırsa biri bu odayı kullanmış ama bu en azından birkaç saat önce olmuş olmalı. Belki dün ya da dünden önceki gün."

Liv evet der gibi başını salladı. "Yukarı çıkalım mı?"

"Tamam. Ben önden giderim." Bunu yapmayı gerçekten istemiyordum ama yapacaktım. Eve girerken Liv hiç itiraz etmeden önden gitmişti ve şimdi sıra bendeydi.

Tahmin ettiğim gibi her adımda gıcırdayan basamakları yavaş yavaş çıkıp vitray camlı pencerenin yanından geçtim. Merdivenin bağlandığı alan kare şeklindeydi, karanlıktı ve kanalizasyon gibi kokuyordu. Yüzümü buruşturup Liv'e döndüğüm sırada o da kokuyu aldı.

"İğrenç."

Üst kattaki bütün kapılar kapalıydı. En yakınımdaki kapıyı açtım ve duvarları kabarıp yırtılmış safra yeşili renkli kâğıtla kaplanmış bir yatak odasıyla karşılaştım. Kâğıdın üzerini bir zamanlar çorbaymış gibi görünen damla damla lekeler süslüyordu. Yatağın bir ucundan kâğıt helva gibi incecik bir yastık sarkıyordu ve bir yatak örtüsü ayak ucuna rastgele atılıvermişti. Yatağın yanındaki komodinin üzerinde, şapkası püsküllü, koyu pembe renkli bir porselen lamba, tek başına duruyordu.

"Çok şık," dedi Liv. Odanın içinde birkaç adım atıp, parmağının ucuyla, yavaşça gardırobun kapağını açtım ama içinde boş askılardan başka hiçbir şey yoktu. Dolabın içinden odaya yayılan naftalin kokusu beni tuhaf bir şekilde rahatlatmıştı. Bunu böceklerin istilasına uğramış bir gardıroba kesinlikle tercih ederdim. Odadan çıkmak için döndüğüm sırada yer döşemesi ayaklarımın altında acıyla inledi. Sesin etkisiyle yüzümü buruşturup odaya göre daha güvenli bulduğum koridora doğru hızlı ve uzun adımlarla ilerledim.

"Döşemenin içine düşecek olursam bir ambulans çağır."

"Telefonum çekiyorsa neden olmasın." Liv cep telefonunu çıkardı ve ekranın aydınlanması için tuşlardan birine rastgele bastı. "İki çubuk. Sanırım onlara ulaşabilirim. Buranın adı ne demiştin?"

"Bancroft'un Korku Evi diye de bilinen Bonamy Konağı. Kim bilir bundan on yıl önce nasıl görünüyordu." Sıradaki kapının ardında, duvarları sararmış beyaz fayanslarla kaplı, lavabosu kirden grileşmiş, harap halde bir banyo vardı. "Şimdiki halinden çok farklı olduğunu sanmıyorum."

Liv, banyonun yanındaki kapıdan içeri başını uzattı. "Tuvalet. Bunun yanına bile yaklaşmam."

"Kokunun kaynağı burası olmalı."

"Evet, sanırım öyle." Liv havayı kokladı. "Bunun yakın zamanda kullanılmadığı kesin."

Sıradaki kapıya yöneldiğimde hâlâ Liv'in yüzündeki komik ifadeye gülüyordum. Biraz sıkışmış gibi görünen kapıya bir omuz attım ve kapının birden açılmasıyla yalpalayarak odanın içine daldım. Perdeler kapalıydı ve içerisi karanlıktı. Gölgelerin arasında, iki kişilik bir yatakla bir şifonyeri güçlükle seçebildim. Odada ayrıca, dengemi sağlamaya çalışırken yüz yüze geldiğim üçlü yansımam sayesinde fark ettiğim, üç aynalı bir tuvalet masası bulunuyordu. Yatak örtüsü yere düşmüş ve çarşaf, sanki biri aceleyle yataktan fırlamış ve sonra düzeltmeden öylece bırakmış gibi aşağı sarkmıştı. Elimdeki fenerle odadaki diğer eşyalara bir göz attığım sırada, şifonyerin üzerindeki gümüş arkalı fırçalarla fotoğraf çerçevelerinin camları parladı.

"Bu Drew ve bu da Lee." Gidip fotoğraflara daha yakından baktım. Bunlar, kısa süre önce tanıştığım, kendinden oldukça

emin iki adamın, cılız ve tuhaf görünümlü gençlik halleriydi. İki kardeşin de hatları, yüzlerine göre fazla büyük ve belirgindi: şimdiki görüntülerine kavuşmaları zaman almış olmalıydı. Lee kameraya aldırışsız, boş gözlerle bakıyordu ve Drew'un yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Burası Michael'ın odası olmalı."

Bir süre sonra cevap verdiğinde, Liv'in sesi titriyordu. "Yerde... Yerde bir şey var."

Feneri Liv'in gösterdiği noktaya çevirdim ve yerdeki yatak örtülerinin, yatağın hemen yanında, durduğum yerden en fazla bir metre uzakta yatan bir karaltıya dolanmış olduğunu, korkudan kaskatı kesilerek gördüm. Yerdeki bu uzun ince karaltının bir insan olduğunu, onun karşılıksız kaldığı belli olan bir yardım çığlığıyla yatağın altından dışarı doğru uzanan, mumu andıran, sarı elini görmeden de anlamıştım. Nefesimi tutarak ilerledim ve fenerimi yerde yatan cansız bedenin başına doğru çevirdim. Bu Michael Bancroft olmalıydı. Ölmüştü ve bu kesinlikle kısa süre önce olmamıştı.

"Çürüme kokusu yok."

"Odanın havası kuru ve oldukça serin." Biraz eğilip ona daha yakından baktım. "Glen Hanshaw'un alanına girmek istemem ama adam mumyalaşmış gibi görünüyor."

"Bu olay kışın gerçekleştiyse evde fazla böcek aktivitesi de olmamıştır."

"Evet ama ben bunun bu kış olduğundan o kadar da emin değilim." Nereye bastığıma dikkat ederek bir adım geri çekildim. "Merkezi arasak iyi olacak. Godley bunun cinayet olmadığından kesinlikle emin olmak isteyecektir."

Liv telefonunu çıkardı ve birden yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "O olmadığına göre aşağıda kahve içip televizyon izleyen kimdi?"

"Güzel soru." Liv koridorda durmuş 999'u ararken ben evin üçüncü yatak odasına ait olduğu anlaşılan sıradaki ka-

pıyı açtım. Burası da en az ilk bulduğumuz oda kadar el değmemiş ve sevimsiz görünüyordu. Bir tarafta Lee, diğer tarafta Drew ve ortada da Michael Amca'nın cesedi. Ne mutlu bir aile tablosu. Belki de kardeşler ara sıra gelip burada kalıyorlardı. Belki de Lee ve Drew, burayı kendi evleri gibi seviyorlardı.

Merdivenin başına geri dönmüştüm. Bir şeyi atlamış olmamak için etrafıma bir kez daha baktım ve gördüklerimi oda oda gözden geçirdim: Mutfak, yemek odası, küçük oturma odası, koridor, yatak odası... Küçük oturma odası. Orada dikkatimi ne çekmişti? Anahtarlar. Herkesin evinde eski anahtarlar olurdu. Gözlükler. Ters duruyorlardı. İnsan kendi gözlüğünü o şekilde bırakmazdı çünkü camları çizilebilirdi. Bir kenara atılmış diye geçirdim içimden. Siyah kolları katlanıp kapatılmıştı. Tozluydu. Uzun zamandır orada duruyordu. Unutulmuştu.

Liv telefondaki görevliye evin yolunu tarif ediyordu. Konuşması bitene kadar bekledim. "Evin etrafını dolaştığın sırada başka bir binayla karşılaştın mı? Ahır ya da kulübe gibi bir yerle mesela?"

"Hayır. Evin arkasında sadece boş bir arazi var. Sol tarafta bir garaj var ama o da boş."

Bir kez daha etrafıma bakındım. Bize yardımcı olmak istemeyen kapılar, duvardaki beceriksizce yapılmış manzara resmi, tavanın orta yerinden deforme olmuş bir yılbaşı topu gibi sarkan, karışık renkli, çirkin lamba. Lambanın zincirinin izlediği yolu, kırılmış kartonpiyer göbeğe kadar gözlerimle takip ettim. Göbeğin hemen yanında, çatı katına çıkan kare şeklinde bir kapak vardı.

"Peki gezintilerin sırasında sağlam bir iskemleyle karşılaşmış olabilir misin?"

Liv üçüncü yatak odasına girdi ve kısa bir süre sonra elinde tahta bir iskemleyle dışarı çıktı. "Bu nasıl?"

"Harika." Kapağın altına yerleştirdiğim iskemlenin üzerine çıktım ve uzanabildiğim kadar yukarı uzanıp kapağı parmak uçlarımla itmeye başladım. Uzun boylu olmam bir kez daha işe yaramıştı. Basılarak açılan kilitlerden kullanılmış olabileceğini düşünerek kapağı dört tarafından yokladım ama hiçbir şey olmuyordu.

"Ortayı dene. Belki de kilit falan yoktur, yukarıya doğru itince açılıyordur."

Liv'in dediği gibi kapağı tam ortasından sertçe ittim ve tahtanın birden yerinden oynamasıyla bir an dengemi kaybedip düşecek gibi oldum. Kapağın açılmasıyla kanalizasyon kokusu daha da şiddetlenmişti. Öksürerek kapağı tamamen arkaya ittim ve deliğin diğer tarafından dışarı sarkan merdiveni yakalayarak aşağı çektim.

"Şunu tutabilir misin?"

Liv merdivenin alt kısmını sıkıca tuttu. "Dikkatli ol."

Başımı kaldırdım ve yukarıdaki odayı aydınlatan gri güneş ışığına baktım. Yukarıda çatı pencereleri olmalıydı. Işık hüzmelerinin açısı, çatının eğiminin, yukarıdaki bölümün oda olarak kullanılmasına elverişli olduğunu gösteriyordu. Diğer ucunda ne olduğunu tam olarak göremediğim, tahta merdivenleri hiç sevmiyordum. Üst kata yaklaşırken yerdeki deliğin içinden önce başım çıkacaktı. Bu halimle saldırılara karşı ne kadar savunmasız olacağımı düşünmek beni çok tedirgin ediyordu. Gerçi hiç olmazsa tırmandığım yer karanlık değildi. Feneri cebime koydum ve kendime daha fazla düşünme fırsatı vermeden basamakları hızla tırmandım. Merdivenin tepesine varır varmaz gözlerimle odayı çepeçevre taradım. Üst üste yığılmış eşyalar, kutular, eski bavullar, her evde karşılaşacağınız döküntüler... Odanın dört duvarında da içeriyi aydınlatan birer pencere vardı. Aslında güzel bir yer diye düşündüm, önümdeki odanın gerçekliğine rağmen gözümün önüne gelen Brody'nin evini düşünerek. Merdivenin son birkaç basamağını da çıktım ve başımı vurmamak için dikkatlice doğruldum.

"Burası temiz," dedim arkamdan basamakları tırmanmaya başlayan Liv'e. "Burada hiçbir şey yok. Burada..."

Kelimeler dudaklarımda donup kalmıştı. Tam karşımda, çatı katının diğer tarafında tozlu bir kitaplık ve üst üste duran iki masa görüyordum. Onların arkasında, evin arka tarafına bakan pencerenin altında bir radyatör vardı. Radyatörün yanında bir şilte duruyordu ve şiltenin üzerinde, gri bir sweatshirt ve siyah eşofman altı giymiş, koyu renk uzun saçları olan, çıplak ayaklı bir kadın vardı. Kadın bacaklarını kendine doğru çekmiş, omzunda eskimiş, ufak bir battaniyeyle yere kıvrılmıştı. Boş su şişesine, içinde yemek olmayan plastik kutulara ve evdeki kokunun asıl kaynağı olduğu anlaşılan kırmızı kovaya baktım. Liv'in arkamda bir çığlık attığını duydum ama dönüp ona cevap vermedim. Veremedim. O insanın içini acıtacak kadar zayıftı ve ben, tanınmayacak kadar değişmiş de olsa, yüzünü bile göremediğim bu kadının Patricia olduğunu biliyordum.

Bildiğim bir diğer şey, uykularını kaçıran o telefon görüşmesini yapmak zorunda kalacağımdı. Patricia öylece yatıyordu. Hareketsizdi. Cansızdı.

Her zamanki gibi, çok geç kalmıştık.

Yirminci Bölüm

Sonunda nihayet beynimin tekrar çalışmaya başlamasıyla ilk anki şoku üzerimden atmayı başardım. Ölümün soğuk yüzüyle her karşılaşışımda, devam etmek zorunda olduğum görevim bu yüzleşmenin yıkıcı etkisini üzerimden atmama yardımcı oluyordu. Olay yerinin güvenliğini sağlamak ve Liv tekrar görevli memuru aramadan önce yerde yatanın Patricia olduğundan emin olmak için, üst üste yığılmış mobilyaların arasından geçip yerde kıvrılmış yatan hareketsiz bedene yaklaştım. Bir ambulans daha gerekecekti ama yine de zaman kazanmış sayılırdık. Michael Bancroft için gelen olay yeri inceleme ekibi, iki odayı da halledebilir ve Glen Hanshaw, iki cesedin de ön incelemesini yapabilirdi.

"Godley'yi aramalısın," dedim arkamı dönmeden Liv'e. "Bunu bilmek isteyecektir."

"Sence o..."

"Ölü mü diye mi soruyorsun? Sanırım öyle." Su şişesinde bir damla bile su kalmamıştı. Acaba bu şişe ne kadar zamandır boştu ve Patricia ne kadar dayanabilmişti. *Havasız üç dakika, susuz üç gün, yemeksiz üç hafta.* Ben bu kuralın doğruluğuna inanırdım ama bir keresinde, laf arasında söylediğimde Glen Hanshaw, yemek ve su ihtiyacının çevresel faktörler ve kişinin sağlık durumundan bağımsız olarak hesaplandığını anlatarak bu kuralı fazlasıyla basit bulduğunu be-

lirtmişti. İçinde bulunduğu şartlar düşünülürse, Patricia'nın sağlık durumunun pek harika olamayacağı ortadaydı.

Nabzını kontrol etmek için Patricia'nın saçlarını hafifçe yana itip elimi boynuna doğru uzattım. Bu hareket, bana fazlasıyla rahatsız edici bir şekilde Lee'nin Cheyenne'e bir eşya gibi davrandığı videodaki o ilk sahneyi hatırlatmıştı. Tüm gücümle parmaklarımın zangır zangır titremesini engellemeye çalışırken, bu şu anda hiçbir işe yaramaz, dedim kendi kendime sertçe. Öfke bekleyebilirdi.

Elimi soluk borusunun yanındaki boşluğa doğru götürdüm ama parmak uçlarım tenine değer değmez o birden hareket etti. Patricia gözlerini açtı ve şimşek gibi bir hızla olduğu yerde doğrulup oturdu. Korkuyla geri çekildim ve dengemi kaybederek arkaya doğru düştüm. Arkamda Liv'in çığlığa benzer bir ses çıkardığı duydum. Neyse ki şu anda o kadar korkmuştum ki, yaşadığım şokla kesilen nefesim çığlık atmamı engelliyordu.

Patricia yüzünde uyuşturucu bir maddenin etkisi altındaymış gibi sersemlemiş bir ifadeyle bana bakıyordu. Onu kırışıklarla dolmuş soluk cildine, avurtları çökmüş yüzüne rağmen görür görmez tanımıştım. Güzel gözleri donuk ve yarı kapalıydı ve Patricia sanki dünyayla bağını kaybetmiş gibi görünüyordu. Liv'in orada olduğundan bile haberi olduğundan şüpheliydim. Olduğum yerden kalkmadan arkama yaslandım. Onu ürkütmekten çekiniyor, neredeyse parmağımı bile kımıldatmadan duruyordum. Patricia gözlerini ovuşturmak için elini kaldırdığı sırada, bileğine dolanmış olan zinciri fark ettim. Zincirin diğer ucu eski tip, dökme demir bir radyatöre dolanmış ve bir asma kilitle yerine sabitlenmişti. Öfkenin tüm bedenime yayıldığını hissedebiliyordum. Zincir onun sadece kovaya ulaşmasına yetecek uzunluktaydı ve Patricia'nın bilekleri, metal sürekli cildine sürtündüğü için yara olmuştu.

Patricia sonunda bana baktı ve kaşlarını çattı.

"Sorun yok, Patricia. Biz polisiz. Artık güvendesin. Her şey yoluna girecek." Bu sözleri Patricia'nın, ne anlama geldiklerini tam olarak algılayabilmesini ümit ederek, yumuşak bir sesle defalarca tekrarladım. Liv bu sırada arkasını dönmüş, yerdeki açıklığa doğru ilerliyordu. Onun merdivenden inip koridora çıktığını duydum. Sakin bir sesle, kontrol odasını son gelişmeler hakkında bilgilendiriyordu. Neler söylediğini tam olarak duyamıyordum. Onun böyle ince davranarak Patricia'yı kendisi hakkında konuşulanları dinlemek zorunda bırakmaması beni rahatlatmıştı. Patricia yorgun bir baykuş gibi sağa sola sallanıyor, donuk gözlerle boşluğa bakıyordu.

"Konuşabilecek misin, Patricia? Bir yerin ağrıyor mu?"

Patricia elini ağzına götürdü. "Susadım."

"Yanımda su var." Akşamdan kalma olduğuma daha önce hiç bu kadar sevinmemiştim. Arabada yarım litre kadar su vardı. "Arkadaşım geri döndüğünde gidip sana su getireceğim. Benim adım Maeve ve arkadaşımın adı da Liv."

Patricia başını salladı ama yüzüme hâlâ öyle boş gözlerle bakıyordu ki söylediklerimi anladığından emin olamıyordum.

"Artık güvendesin. Her şey yoluna girecek."

Patricia'nın çatlak dudakları ufak bir gülümsemeyle aralandı ve bir zamanlar sahip olduğu düzgün dişlerin arasına yerleşen siyah boşluklar ortaya çıktı.

"Liv birazdan döner. O seninle kalır ve ben de gidip suyu getiririm."

"Teşekkür ederim."

Bu düşünmeden verilmiş bir tepkiydi belki ama yine de boğazımı düğümlemeye yetmişti. Patricia bütün yaşadıklarından sonra, hâlâ nazik olabiliyordu.

"Lee ve Drew -ikisi de kısa süre önce gözaltına alındı. Onlar artık sana zarar veremezler." Patricia'nın yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce kardeşlerin iki isim kullandıklarını hatırladım. "Alex ve Andy?"

Tepki yoktu.

"Seni kaçıran adamlar."

Patricia'nın yüzü birden aydınlandı. "Ben onların... isimlerini bilmiyordum."

"Sana hiç söylemediler mi?"

"Birinin adının Vincent olduğunu sanıyordum. Profilindeki ismi buydu." Patricia durup birkaç kez öksürdü.

"Konuşmaya çalışma."

Bunu duymazlıktan geldi. "Ne demiştiniz? Lee mi?"

"Ve Drew. İsimlerinin kısaltılmamış hali Alexander ve Andrew. Soyadları Bancroft."

"Hangisi hangisi?"

"Konuşkan olan Drew ve iri olan da Lee."

"İyi ve kötü. Aslında ikisi de kötüydü." Patricia'nın gözlerinin önünden bir hüzün bulutu gelip geçti ve ardından o boşluğa bakan gözleriyle zombi sessizliğine geri döndü. Liv'in merdivenlerden çıktığını duyunca rahatladım.

"Geliyorlar. Beş dakika. En son konuştuğumda bir saatten önce gelemeyeceklerini söylemişlerdi yani listede yukarılara tırmanmayı başardık." Liv heyecandan nefes nefese kalmıştı. Alçak ve sakin bir sesle cevap verdim.

"Bu iyi. Patrona ulaşabildin mi?"

"Ever. Bizimle hastanede buluşacak."

"Biraz Patricia'yla kalmanın bir sakıncası var mı? Ben gidip ona içecek bir şey getireceğim."

"Tabii. Sorun değil." Liv şiltenin üzerindeki kadına baktı ve sonra başını çevirip onun üç metre kadar uzağındaki bir sandığın üzerine ilişti. Liv onunla konuşmaktan korkuyor, korkudan Patricia'nın yanına yaklaşamıyor gibiydi.

Patricia'nın, üzerine gittiğimi düşünüp ürkmemesi için yavaşça kalktım ve tepesinde dikilmemeye çalışarak hemen birkaç adım geri çekildim. "Hemen dönerim."

Onun gittiğimi anladığından emin değildim. Odadan çıktığımda hem o hem de Liv sessizce boşluğa bakıyorlardı. Liv, canlı bir kurbanla baş etmekte zorlanıyor gibi görünüyordu.

Benim de durama pek alıştığım söylenemezdi ama her zaman cansız bedenlerle karşılaşan bir ekip için Patricia'yı bu şekilde bulmak bile büyük bir ilerleme sayılırdı. Merdivenden neredeyse uçarak indim ve dışarı çıkmadan önce ön kapının kilidini açıp sağlık görevlileri geldiklerinde içeri rahatça girebilsinler diye kapıyı açık bıraktım.

Kapıdan çıkacağım sırada, televizyon odasındaki anahtarlardan birinin Patricia'nın zincirindeki astma kitine ait olabileceği geldi aklıma. Koridoru geçip kapıdan içeri başımı uzattım ve köşedeki bambu etajerin rafındaki anahtarları aldım. Sonra başımı tekrar içeri uzattım, raftaki gözlüğü ters çevirdim ve dehşetle, kırmızı ve siyah çizgili çerçeveyi fark ettim. Eğer daha önce onlara düzgünce baksaydım... Patricia yine de on sekiz ayını burada tutsak olarak geçirmiş olacaktı, diye hatırlattım kendime. Gözlüğün çerçevesini fark etmiş olsam onun sadece bu on sekiz aylık sürecin bir noktasında buraya geldiğini anlayacaktım. Ayrıca onun çoktan ölmüş olduğu düşüncesine kendimi fazlasıyla hazırladığım için, gözlüğü bulmam da hiç bir şeyi değiştirmeyecekti. Yerde parlak bir şey görür gibi oldum ve eğilip ne olduğuna baktığımda etajerin altından kenarı görünen ince, gümüş zinciri fark ettim. Zinciri dikkatle dışarı çektim ve ucunda duran, parlantalarla süslü madalyonu gördüğümde neredeyse hiç şaşırmadım. Cheyenne'in Mucizevi Madalyon'uydu bu. Madalyonu diğer kanıtlarla birlikte alınması için olduğu yerde bıraktım ve boğazım düğümlenerek odadan çıktım. Tıpkı sahibi Cheyenne gibi öylece bir kenara atılan bir ganimetti bu.

Merdivenin altına geri döndüğümde gözlüğü ve anahtarları ceketimin ceplerine koydum ve su şişesini de kolumun altına kıstırdıktan sonra düşmemeye çalışarak yavaş adımlarla yukarı tırmandım. Şu anda anlık bir dikkatsizlikle merdivenden aşağı yuvarlanıp hastaneyi boylamak tam bana göre bir hareket olurdu.

Liv hâlâ çıkarken onu bıraktığım noktada, hiçbir yerinin Patricia'ya değmeyeceğinden emin olmak istermiş gibi kollarını dizlerinin etrafına dolamış oturuyordu. O an birden onun dış görünüşü konusunda çok titiz olduğunu fark ettim. Kıyafetleri lekesiz, saçı her zaman kusursuzdu ve Liv bunu büyük olasılıkla tozdan ve kirden uzak durmak için hatırı sayılır bir zaman ve çaba harcayarak başarıyordu. Bu durumu değiştirmek gibi bir şansı yoktu tabii ama sonuçta Patricia'nın temiz olmadığı da ortadaydı. Şampuan kullanmadığı için saçı donuklaşmıştı ve tırnaklarının içi simsiyah görünüyordu. Berbat kokan kovaya ve attığımız her adımda havalanan, tavan arasını bir halı gibi kaplamış yılların tozuna rağmen, ona yaklaştığımda vücudundan yayılan kokuyu almıştım. Ona verilen suyun muhtemelen şu anda şiltesinin yanında boş vaziyette duran iki litrelik şişeyle sınırlı olduğu düşünülürse o suyla yıkanmayı tercih etmemiş olması oldukça anlaşılır bir durumdu.

Yavaş adımlarla ona yaklaştım ve elli atmış santim kadar uzağında durdum. Patricia yüzünü hafifçe duvara dönmüştü. Yabancılar onu rahatsız ediyor olabilir mi acaba diye geçirdim içimden.

"İşte suyun." Hafifçe eğilip şişeyi ona uzattım. Patricia önce hiçbir şey göremiyormuş gibi elini boşlukta gezdirdi ve nihayet şişeyi eline aldıktan sonra kapağını açıp suyu kana kana içmeye başladı.

"Acele etme," dedim endişeli bir sesle. Çok su da az su kadar zararlıydı ya da en azından bana öyle olduğu söylenmişti. Patricia uyarılarıma kulak asmadan içmeye devam ederken çenesinin iki yanından süzülen su damlaları boynundan aşağı süzülüyordu.

"Aç mısın?" Liv yanıma gelmiş Patricia'ya bakıyordu. "Yiyecek bir şey ister misin?"

"Sağlık kontrolünden geçmeden bir şey yemese iyi olur," diye mırıldandım.

"Aç değilim." Patricia şişeyi havaya kaldırdı. "Başka su var mı?"

"Sence musluk suyu temiz midir?" Liv eğilip yüzünde temkinli bir ifadeyle Patricia'nın elindeki şişeyi aldı. "Bir koşu mutfağa gidip gelebilirim."

"Evet, bana da banyodaki o musluk pek güvenli gelmedi. Belki su ısıtıcıda bir şeyler kalmış olabilir. Bu arada, şişenin tamamını doldurma." Bu son cümleyi Patricia'nın duyamayacağı kadar alçak bir sesle söylemiştim. Üstünlük taslıyormuş gibi görünmek hiç hoşuma gitmiyordu ama onun kendini hasta etmesini de istemiyordum. "Sağlık görevlilerinin şimdiye kadar gelmiş olması gerekmez miydi?"

"Evi bulmaya çalışıyorlardır." Liv pencereye doğru gidip dışarıyı gösterdi. "Burada aradığınız yeri, neye benzediğini bilseniz de bulmak kolay değil."

"Neredeyiz?" Patricia gözlerini kırpıştırarak bana bakıyordu. "Burası İngiltere mi?"

Gülmedim. "Enfield'in hemen kuzeyindeyiz."

"Londra'daki Enfied'ın mı?"

"Hâlâ M25'in içindeyiz."

"Ben sanıyordum ki..." Patricia cümlesini tamamlamadı. Üzgün görünüyordu. "Onlar bana kaçmaya kalkışmamamı söylediler. Bana etrafta kimse olmadığını, kaçarsam kimse beni anlamayacağı ve sokakta kalacağım için öleceğimi söylediler. Ben İngiltere'den çok uzakta olduğumu sanıyordum. İzlanda, Norveç ya da öyle bir yerlerde olduğumu düşünmüştüm." Patricia yutkundu. "Oysa kaçsam, eve gidebilirmişim."

Patricia bu kez uzun ve son derece mantıklı cümlelerle konuşmuştu. Bu ümit vericiydi. Su onu canlandırıp biraz kendine getirmişti. "Bunu denemiş olsaydın sana zarar verebilirlerdi." Elimi cebime daldırıp anahtarları çıkardım. "Ayrıca bu zincir oldukça sağlam görünüyor."

"Bu yeni bir zincir." Patricia onu radyatöre bağlayan zinciri sertçe çekip salladı. O, koluna batan metal halkaları fark

etmemişti ama ben bu manzaraya yüzümü buruşturmadan bakamıyordum. "Eskisini daha sağlam olan bu zincirle değiştirdiler. Yeni gelene olanlardan sonra beni kaybetmeyi göze alamayacaklarını söylediler."

"Yeni gelen mi?"

Patricia'nın yüzü birden hareketsizleşmiş, dudakları dümdüz bir çizgiye dönüşmüştü. Yüzünde endişeli bir ifadeyle savunmaya geçti. "Ondan söz etmek istemiyorum."

"Cheyenne'den mi?" Böyle bir tepki beklemiyordum ama Patricia'nın inceçik, narin bedeni onun ismini duyar duymaz irkildi. Onun bir kez daha zincirini çekiştirmeye başladığını görünce bulduğum anahtarları elimde oynatıp sıngırdattım. "Bunlardan biri kilidi açabilir."

Patricia'nın zincirinin ucundaki asma kilit yeniydi ama bulduklarımın hepsi paslı, eski anahtarlardı. Kilide uyup uymayacaklarını düşünmeden, rafta bulduğum bütün anahtarları toplayıp getirmiştim. Hepsini şiltenin üzerine yaydım ve eve ait olduğu belli olan iki takım anahtarı hemen bir kenara ayırdım. Kilide ait olabileceğini düşündüğüm üç anahtarı hiç vakit kaybetmeden denemeye giriştim. Patricia eğilmiş, şiltenin üzerinde kalan anahtarlara bakıyordu.

"Bunları nereden buldunuz?"

"Alt kattan. Televizyon odasında duruyorlardı."

"O odayı bilmiyorum. Ben daha önce sadece mutfakta ve yatak odalarında bulundum." Patricia, parmağını Yale ve Chubb marka iki anahtarın takılı olduğu bir anahtarlığın üzerine koydu. Boyasının çoğu sıyrılmış, plastik fare şeklindeki anahtarlığı görünce gülümsedim.

"Bunlar benim. Bunlar evimin anahtarları."

O ev artık onun değildi ama benim bunu Patricia'ya söyleyecek cesaretim yoktu. "Anahtarlarını kardeşlerden birine mi vermiştin?"

"Sanırım onunla buluşmaya gittiğimde çantamdaydılar."

Patricia'nın yüzü bir kez daha durgunlaşmıştı. Bu konuda konuşmak istemiyordu. *Üzerine gitme, Maeve.*

Asma kilidi açmak için bir süre daha çabaladıktan sonra istemeyerek de olsa başarısız olduğunu itiraf etmek zorunda kaldım. "Korkarım bu anahtarlar bir işe yaramayacak ama itfaiyecileri çağırıp zinciri kestirebiliriz. Kesici aletlerini kullanma fırsatı yakalamış olmak onları çok mutlu edecektir." Bütün anahtarları çıkardığımdan emin olmak için ceplerimi kontrol ediyordum ki parmaklarım gözlüğe çarptı. "Ah, sanırım bunlar senin."

"Neler?"

Gözlüğü cebimden çıkarıp havaya kaldırdım ama Patricia'nın gözleri onu nerede tanıdığımı bile görmeyecek kadar bozuktu. Gözlüğü ona iyice yaklaştırdım. Yüzündeki şaşkın ifade gözlüğü tanımasıyla birden kayboldu ve Patricia hiç vakit kaybetmeden gözlüğünü elimden çekip aldı ve takıştırdı. Gözlerini kırpıştırarak bana, arkamdaki eşyalara ve tavan arasının geri kalanına bir göz gezdirdi ve ardından, başını pencereye çevirip evin ardında uzanan boş arazilere bakmak için dizlerinin üzerine kalktı.

"Neredeydiler?"

"Anahtarların yanında."

"Alt katta mı?"

"Evet, televizyon odasında." Şiltenin üzerine yaydığım anahtarları toplamakla meşguldüm ve Patricia'nın sesi önemsiz bir konudan söz ediyormuş gibi sakindi. Her şey bir baraj duvarının baskıya daha fazla dayanamayarak patlaması gibi bir anda oldu ve benim ona bakmadığım bir anda Patricia, bacakları artık onu taşıyamıyormuş gibi yere yığıldı. Ne olduğunu anlayamadan kollarımı uzattım ve tamamen şans eseri, onu yere düşmeden yakalamayı başardım. Patricia kucağıma kapaklandı ve gözlüğünü ondan geri almamdan korkuyormuş gibi sıkıca tutarak ağlamaya başladı. Üzerindeki eşofman

üstümün kalın kumaşına rağmen kaburgalarını ve bir stegosaurus dinazorunun sırtını andıran omurgasını hissedebiliyordum. Patricia gerçekten bir deri bir kemik kalmıştı; doksan yaşındaki biri kadar çelimsizdi.

Kendini tekrar konuşabilecek kadar topladığında cılız bir sesle "Sormuştum..." dedi.

"Gözlüğünü mü?"

Evet der gibi başını salladı Patricia. "Bu istediğim...tek şeydi. Başlarda birçok şey istiyordum ama sonra vazgeçtim. Bunun bir işe yaramayacağını anlamıştım. Yine de onlardan görmemi sağlayacak bir şey istemekten hiç vazgeçmedim. O bana demişti ki... Bana gözlüğümü kaybettikleri için üzgün olduğunu söyledi. Başka bir yerden bir gözlük bulacağını ama benimkini de aramaya devam edeceğini söyledi. O bana dedi ki, onun istediklerini yaparsam ve onu bundan zevk aldığıma inanırmayı başarabilirsem..."

"Bunları Lee mi söyledi? Yani iri olan mı?"

"Hayır." Patricia yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Diğeri."

Kendini biraz toplamış olmalıydı ki Patricia benden biraz uzaklaştı. Aşağıdan bazı gürültülerle birlikte Liv'in sesi geldi ve ardından resmi bir görevlinin evin içinde yankılanan kendinden emin ayak sesleri duyuldu. Yukarı gelen ilk kişi güler yüzlü, gri saçlı bir sağlık görevlisiydi. Görevli bana başıyla selamı verdikten sonra Patricia'yla ilgilenmeye başladı.

"Gel de sana bir bakalım, tatlım."

Onu rahatsız etmemek için birkaç adım geri çekildim. Patricia'yı ne yaptığını bilen birinin ellerine bıraktığımı görmek beni çok rahatlatmıştı.

"Nereye gidiyorsun?" diye haykırdı Patricia panikle.

"Hiçbir yere."Onlara tekrar yaklaştım. "Burada duruyordum."

"Adın ne demiştin? Üzgünüm. Unuttum."

"Maeve."

"Gitme, olur mu?"

"Tamam," dedim tüm içtenliğimle. Onu seven biri gelip yerimi alana dek. Patricia istediği sürece onunla kalacaktım. Ona bunu borçluydum."

***

"Sıkıldım."

"Hiçbir şey seni memnun etmeye yetmiyor, öyle değil mi? Dramatik bir rehine operasyonu, ölümün kıyısından dönen bir kadın, tek kelimeyle iğrenç bir ceset ve şu hastanenin bir insana sunabileceği en harika kahve." Liv bana bir bardak uzattı. Çok sıcak olduğunu bile bile kahvemden koca bir yudum aldım.

"Aah!"

"Yavaş ol, maceracı. Hiç olmazsa içmeden önce biraz üfle."

"Kafeine ihtiyacım var. Gözlerim kapanmaya başladı." Bardağı yere bırakıp esnedim ve sandalyemden birkaç santim daha aşağı kaydım. "Şu anda beni ayakta tutan tek şey şu köşeden dönecek olan bir sonraki hastanın neresini incitmiş olacağı konusunda kendi kendimle girdiğim iddia."

Acil servis departmanının işlek kısmındaki koridorlardan birinde oturuyorduk ve ben her zamanki gibi insanların kendilerini bu kadar farklı yollarla yaralayabilmiş olmasını hayranlıkla karışık bir şaşkınlıkla izliyordum.

"Uykun geldiyse gidip bir dolaş." Liv saatine baktı. "Godley yakında gelir. Ayrıca doktorların Patricia'nın başında çok kalacağını sanmıyorum. Sağlık görevlisi, durumunun çok kötü olmadığını söylemişti."

"Zaten buraya girmemize izin vermelerinin nedeni de bu değil mi? Ortada gerçekten acil bir durum olmadığı için şu an burada oturabiliyoruz. Yine de, bir yılı aşkın süredir doktor yüzü görmediği için bütün kontrollerinin tamamlanması biraz zaman alacaktır." Godley Patricia'nın, Lee Bancroft'un

da yatırıldığı Kuzey Londra'daki bu hastanenin acil servisine getirilmesini rica etmişti çünkü iki hastane arasında mekik dokumak zorunda kalmadan ikisiyle ilgili gelişmeleri de yakından takip etmek istiyordu.

Liv yanıma oturup başını arkadaki duvara dayadı. "Bence bu boş zamanı değerlendirip biraz dinlenmeye çalış. Patricia biraz yorucu."

"Bunun için onu suçlayabilir misin? Ona dostça yaklaşan birileriyle karşılaşmayalı uzun zaman olmuş." Ürperdim. "Kim bilir neler yaşadı? Onun hâlâ hayatta olması bile bir mucize."

Liv cevap vermedi. Kaşlarını çatmış, elindeki karton bardağın kenarını çekiştiriyordu.

"Ne oldu?"

"Hiç. Ben sadece... Onun da bu işin içinde olabileceği aklına geliyor mu hiç?"

"Kız radyatöre zincirlenmişti, Liv. Resmen bir deri bir kemik kalmış halde."

"Eve girerken bayağı fazla ses çıkardık. Zili çaldık, camı kırdık... O ise bütün bunlar olurken yukarıda uyuyordu."

"Tavan arasında. Ben de yukarıdayken, sağlık görevlilerinin geldiğini fark etmedim. Sesi duyduğumda merdivenin başına varmışlardı."

"Tamam, haklı olabilirsin. Yine de, koşarak yukarı çıkıp zinciri bileğine dolamış ve uyuyormuş numarası yapmış olabilir."

"Kızın ne halde olduğunu görmedin mi? Dişlerini fark etmedin mi? Bancroftların oynadığı oyuna kendi rızasıyla katılıyor olsa bu halde olur muydu sence?"

"Ben sadece onun düşündüğümüz kadar masum olmayabileceğini de aklımızın bir köşesinde tutmamız gerektiğini söylüyorum. Hâlâ Cheyenne'in üzerinde bulunan DNA'yla ilgili bir açıklama yapmadı."

"Ayrıca ondan söz etmek istemediği de çok belliydi," diye ekledim. "Yine de ben bunun normal olduğunu düşünüyorum. Patricia gerçekten zor günler geçirdi."

"Godley onu konuşturmayı başarır."

"Kesinlikle. Bu arada, o nerede?"

Liv omuz silkti. "Yolda sanırım. Ayrıca önce Lee'yi ziyaret etmek istemiş olabilir. Söylenenlere bakılırsa onun da durumu fena değilmiş."

"Söylenenlere mi? Kimle karşılaştın?" Sesim çok heyecanlı çıkmıştı çünkü gerçekten çok heyecanlanmıştım. Saatlerdir koridorda oturuyorduk ve şu anda yeni bir yüz görmek ya da beni biraz oyalayacak ilginç bir haber duymak için yapmayacağım şey yoktu. O tavan arasına fazla dayanamayacağım ortadaydı. Ben olsam orada on sekiz ay değil, on sekiz gün bile yaşayamazdım.

"Asansörün önünde Maitland'la karşılaştım. Kafeyi bulmaya çalışıyordu ve ben de ona yolu tarif ettim."

"Çok naziksin."

"Öyleyim, değil mi?" dedi Liv gururla. "Gerçi karşılığını da almadım değil. Operasyona gitmeyerek neler kaçırdığımızı duyunca çok şaşıracaksın."

Liv bana kısaca Maitland'ın çıkan çatışma ve Drew Bancroft'un korkunç ölümüyle ilgili anlattıklarını aktardı. Tüylerim diken diken olmuştu.

"Geçen hafta karşılaştığım işkence görmüş adamlar bana bir ömür yeter. Bu seferkini kaçırdığıma çok sevindim."

"Patricia'nın da bu konuda seninle aynı fikirde olduğundan eminim," dedi Liv gülerek. "Eğer amcayla görüşmeye gitmemiş olsaydın..."

Liv'in sözünü kestim; gerçekleşmemiş ihtimalleri düşünmek hoşuma gitmemişti. "Yukarıda başka kim vardı?"

"Bunu sorman çok ilginç." Liv kaşlarını kaldırıp arkamda bir yere anlamlı anlamlı baktı.

Dönüp baktığımda Rob yüzünde endişeli bir ifadeyle bize doğru koşuyordu. Yerimden kalkıp ona doğru gittim.

"Selam. Nasıl gidiyor?"

Rob ellerini omuzlarıma dayayıp yüzümü incelemeye başladı. "Sen iyi misin?"

"Hiç daha iyi olmamıştım. Neden?"

"Ufak bir yanlış anlaşılma. Unut gitsin." Rob yüzünde çarpık bir gülümsemeyle bana baktı.

"Dünyanın sonu gelmiş gibi görünüyordun," dedim Rob'un birkaç saniye önceki halini düşünerek.

"Senin hastanede olduğunu duyunca biraz heyecanlandım."

"Ha ha, çok komik."

"Hastanelere ne kadar düşkün olduğunu ikimiz de biliyoruz. Daha birkaç gün önce buradaydın."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Senin şu anda Lee'yle ilgileniyor olman gerekmiyor mu? Burada öyle birini göremiyorum."

"Dükkânı Maitland'a bıraktım. Bir sorun olmaz. Siz burada ne yapıyorsunuz?"

"Patricia Farinelli'yi bulduk." Gözlerimin içi gülüyordu. Olanlara hâlâ inanmıyordum. "O yaşıyor. Durumu iyi. Yani öyle sayılır."

Rob'a hızlıca Patricia'yı nasıl bulduğumuzu anlattım. Sözlerimi tamamladığımda Rob kendi kendine konuşuyormuş gibi yavaş bir sesle, "Pislik herif," dedi.

"Ha?"

"Godley ambulanstan indirilmeden hemen önce ona Patricia'nın nerede olduğunu sordu. Lee onu aramamıza gerek olmadığını çünkü Patricia'nın öldüğünü söyledi."

"Birkaç gün daha geçse gerçekten ölecekmiş," diye araya girdi Liv.

"Lee nasıl olsa ömür boyu hapis cezası alacak. Patricia'nın

ifadesi hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Neden onun ölmesini istemiş olabilir?"

Rob omuz silkti. "Çünkü o kötü bir insan. Çünkü Patricia'nın yaşamayı hak etmediğini düşünüyor. Çünkü bize yalan söylemenin eğlenceli olduğunu düşünüyor. Seç beğen al."

"Yukarıdakilerin hepsi."

"Bence de."

"Lee onun yavaş yavaş ve acı çekerek ölmesini istedi." Başımı sağa sola salladım. "İnsan keşke Skinner'ın adamları işlerini tamamlayabilselerdi diye düşünmeden edemiyor."

"Adalet sisteminin ona hak ettiği cezayı vereceğine inanmıyor musun?"

"Hem de hiç."

Hâlâ koridorun orta yerinde dikiliyorduk ve Rob sağa sola bakıp duruyordu. "Ben işimin başına dönsem iyi olacak."

"Tamam. Sonra görüşürüz."

Rob Liv'e el salladı, gitmek üzere arkasını döndü ve sonra tekrar dönüp yüzümü ellerinin arasına aldı. "Bu kez hasta yatağında olmadığın için çok mutluyum."

"Ben de." Gerçekten öyle hissediyordum.

Rob eğildi ve beni uzun uzun öptü. Liv'in hafifçe öksürmesiyle birbirimizden ayrıldık.

Onun esprili, iğneleyici bir söz söylemesini ya da bizimle dalga geçmesini bekliyordum ama dönüp baktığımda Liv çok huzursuz görünüyordu. Bu sırada Rob da ustaca bir hareketle benden uzaklaşmıştı. Başımı çevirmeden arkama baktım ve bütün bunlara neden olan şeyi gördüm: Başmüfettiş Godley hızla bize doğru geliyordu. Ne yaptığımızı anlamamış olması için ya kör ya da aptal olması lazımdı ki o kesinlikle ikisi de değildi. Kendimi birazdan duyacaklarıma hazırlamaya çalışarak bekledim. Şu anda söyleyeceğimiz hiçbir söz bizi kurtaramazdı.

Ne var ki Godley'nin sadece işten söz etmesine bakılırsa zaar faslımız şimdilik ertelenmiş gibi görünüyordu. "Lee ile ilgili bir bir gelişme var mı?"

"Pek sayılmaz. O hâlâ uyuyor. Kolunda icabına bakılması gereken bir çatlak olduğunu söylediler. Sanırım onunla konuşmamız yarını bulur." Rob heyecanlanmasını gerektiren hiçbir şey yokmuş gibi sakin bir sesle konuşuyordu. Keşke onun onda biri kadar soğukkanlı olabilsem diye geçirdim içimden.

Godley bana döndü. "Peki ya Patricia?"

Ben Godley'ye cevap vermeye fırsat bulamadan yanıbaşımda bir hemşire belirdi. "Maeve siz misiniz? Hastamız sizi soruyor."

"Onunla konuşabilir miyiz?" diye sordu Godley.

"Eğer o bunu isterse konuşabilirsiniz ama biraz sersemlemiş olabilir. Doktor birazcık sakinleşmesi için ona bir şey verdi çünkü sürekli kolunu taktığımız serumu çıkarmaya çalışıyordu." Hemşire bize meraklı gözlerle baktı. "Kız gerçekten bir emkaza dönmüş, öyle değil mi? Başına ne gelmiş?"

"İnanın bana, bunu bilmek istemezsiniz," dedi Rob gülerek ama sesinden bu soruya gerçekten cevap vermeyeceği anlaşılıyordu. Hemşire omuz silkti ve hızlı adımlarla yanımızdan uzaklaştı.

Godley, Rob'a bakıp başıyla yukarıyı işaret etti. "Sen Harry'nin yanına dönsen iyi olur. Buradaki işimiz bittiğinde ben de oraya geleceğim. Maeve, sen içeri girip Patricia'nın nasıl olduğuna bir bakmak ister misin? Burada olduğumuzu ve onunla konuşmak istediğimizi söyle ama kararı ona bırak. Eğer şu anda bizimle konuşmak istemiyorsa onu zorlamayacağım."

"Sorun değil." Patricia'nın odasına yöneldiğim sırada Rob da diğer yöne doğru yürüyordu. O an onunla konuşabilmeyi çok isterdim ama bunun sırası değildi. Kendimi zorlayarak,

kariyerinin bir kez daha tehlikede olduğu düşüncesiyle birlikte, Rob'u da zihnimin derinliklerine göndermeyi başardım. Şu anda asıl önemli olan Patricia'ydı. Omuzlarımı arkaya attım, kapıyı çaldım ve cevap beklemeden içeri girdim.

Patricia, yatağın içinde sırtını kocaman hastane yastıklarına dayamış oturuyordu ve bu haliyle evdekinden çok daha küçük ve çelimsiz görünüyordu. Üzerindeki kirli kıyafetlerin yerine ona bir hastane önlüğü vermişlerdi. Vücuduna birkaç beden büyük gelen önlük, Patricia'nın inceliğini iyice ortaya çıkarıyordu. Başı dar omuzlarının üzerinde fazla büyük görünüyordu, yüzü solgun, dudakları renksizdi ve sakinleşmesi için doktorun verdiği Valium gözlüğün kalın camlarının ardındaki göz kapaklarını açık tutmasını zorlaştırıyordu.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyi." Patricia, sanki düşüncelerinin ilacın beynimde yarattığı sisin içinden süzülüp gelmesi zaman alıyormuş gibi, gecikmeli cevap verdi. Hastane kıyafetinin hayata kalmış tek rengi bileğine bir bandaj sarılmıştı. "Buna bir iğne takılır."

"Susuz kaldığın için sana sıvı takviyesi yapıyorlar."

"Bağlanmak hoşuma gitmiyor." Patricia kolunu hafifçe oynatarak bileğine bağlı duran plastik boruyu salladı. Görüntü gerçekten de çok rahatsız edici bir biçimde evdeki zinciri sallayıp şıngırdatışını hatırlatıyordu.

"Serum torbasını taktıkları ayak tekerlekli." Serumu çekip yataktan biraz uzaklaştırarak Patricia'ya gösterdim. "Kendini daha iyi hissettiğinde -yeterince güçlendiğinde- yataktan kalkıp serum torbasıyla birlikte yürüyebilirsin."

Patricia, öne doğru hafifçe eğilip baktı ve ardından derin bir nefes alıp kendini tekrar yastıkların üzerine bıraktı.

"Yorgun musun?"

"Biraz." Patricia ellerini çarşafın üzerinde gezdirdi. "Bu tuhaf geliyor."

"Hastaneler öyledir." Bunu kastetmediğini biliyordum ama onun her şeyin ve tabii kendisinin de normal olduğunu hissetmesini istiyordum. Onunla konuşabilmek için hiç normal olmayan bu soğukkanlı umursamazlığa ihtiyacım vardı. "Kendini benimle ve birkaç meslektaşımla konuşabilecek kadar güçlü hissediyor musun, Patricia?"

Patricia'nın elleri birden hareketsizleşti. "Ne hakkında?"

"Geçen on sekiz ay hakkında."

"Beni kaçırmalarından sonra olanları mı kastediyorsunuz?"

"Aynen öyle."

Patricia başını önüne eğip düşündü. "On sekiz ay. Orada on sekiz ay mı kalmışım?"

"Kabaca söylersek, evet."

"Günleri takip etmeye çalıştım ama bu kolay değildi. Onlar yere ya da duvarlara çizgi çizmeme izin vermiyorlardı. Arada bir gelip kontrol ederlerdi ve eğer bir şey bulacak olurlarsa..." Sesi gittikçe cılızlaşırken Patricia, tek elini sıkıp boşluğa bir yumruk attı.

Zamanın geçişini takip etmek ve hayatını buna göre düzenlemeye çalışmak insanın temel gereksinimlerinden biriydi ve onlar Patricia'dan bunu bile esirgemişlerdi.

"O halde ne diyorsun? Konuşabilecek misin? Benim dışımda sadece daha önce de gördüğün Liv ve patronum Charles Godley olacak.

"O ürkütücü bir adam mıdır?" diye sordu Patricia fısıltıyla.

"Hiç ilgisi yok." Bunu söylerken parmaklarımı arkamda çaprazladım ama aslında verdiğim cevap doğru sayılırdı. Godley'nin onu rahatsız etmemek için elinden gelen her şeyi yapacağından emindim. Verdiğim cevap ona da ikna edici gelmiş olmalıydı ki Patricia tamam der gibi başını salladı. Godley'yi ve Liv'i çağırmak için kapıya gittiğimde kalbim küt küt atıyordu. Patronun gözlerinde alışık olmadığım bir şeyler görmekten korkarak kapıyı açtım. Eğer şanslıysam

Godley'nin beni yargıladığını ve eğer gerçekten çok kötü bir günümdeysem de hayal kırıklığına uğradığını hissetmekten korkuyordum ama o, Liv'in hemen ardından odaya girip yatağın yanına yaklaşırken her zamanki gibi görünüyordu.

"Sonunda tanışabildiğimize sevindim, Patricia. Bu aşamada sorularımızla seni rahatsız etmek durumunda kaldığımız için çok üzgünüm ama gözaltına aldığımız beyefendiyle konuşmadan önce neler olduğunu öğrenmemiz çok önemli."

"Beyefendi mi?"

"Lee Bancroft."

"Kardeşlerin iri olanı." Godley'ye dönüp ekledim. "Patricia onların isimlerini bilmiyormuş."

"Diğeri nerede?" Patricia sakinleştiricilerin etkisi bir anda geçivermiş gibi dehşet dolu gözlerle Godley'ye baktı.

Godley bir an bile tereddüt etmeden ve lafı dolandırmadan cevap verdi. "Öldü."

"Emin misiniz?"

"Cesedini gördüm." Godley konuyla ilgili başka bir şey söylemedi. Patricia'nın olayın nasıl ve ne zaman olduğuyla ilgili sorular sormaması için içimden dua ediyordum.

Bu cevap üzerine Patricia yüzünü buruşturdu ve tüylerimi diken diken eden ince bir sesle inledi. "O öldü. O gerçekten öldü."

Evet, öldü."

Patricia bugün ikinci kez ağlıyordu ama bu kez gözlüklerinin altından yanağına akıp çenesinden göğsüne damlayanlar, sessiz mutluluk gözyaşlarıydı. Patricia gözyaşlarının farkında bile değilmiş gibi görünüyordu.

"İyi misin, Patricia?"

"Ben sadece... Ben onun öldüğünü hayal etmiştim. Onun ölmesini *öyle çok istiyordum ki*. Şimdi siz gelmiş bana onun bu dünyadan sonsuza dek gittiğini söylüyorsunuz ve ben... Ondan öyle nefret ediyordum ki."

"Bazen, geride hiçbir şey kalmadığında bizi nefret ayakta tutar," dedim sessizce.

"Evet. Haklısın. Benim için de aynısı böyle oldu. Onu pespaye olduğumu görme zevkini tattırmayacaktım."

"Drew'dan neden bu kadar nefret ediyordun?" diye sordu Godley.

"En başında beni kandıran oydu da ondan. E-postaları yazan oydu."

"Çöpçatanlık sitesinde mi?"

Patricia evet der gibi başını salladı. "Beni başka biri olduğuna inandırdı."

"Vincent," dedim ve o bir kez daha başını salladı.

"Yazdığı e-postalarda çok tatlıydı. Çok komikti. Onunla buluşmak istemiyordum çünkü bunun her şeyi berbat edeceğini biliyordum." Patricia acı acı güldü. "Bu konuda çok düşündüm. O sırada henüz beni bekleyen hiçbir şeyden haberim olmasa da haklıymışım."

"Lee seni buluşmaya nasıl ikna etti?"

"Onu kimseyle çıkamayacak kadar şişman ve çirkin olduğunu söyledim. Ona gerçekten kötü göründüğüm bir fotoğrafımı yolladım -zaten başka fotoğrafım da yoktu. Drew bana çok güzel göründüğümü söyledi. O bana içimdeki güzelliği görebildiğini ve asıl önemli olanın bu olduğunu söyledi." Patricia'nın gözünden iki damla yaş daha süzüldü. "O e-postanın çıktısını almıştım. Onu yanımda taşıyordum. Otobüste ya da işte kimse bakmadığı zamanlar kâğıdı çıkarıp tekrar tekrar okuyordum. Yazdıkları bana kendimi gerçekten özel hissettiriyor ona güvenmemi sağlıyordu."

"Onun yapmaya çalıştığı da buydu," dedi Godley alçak sesle. "Ona aldanman senin suçun değildi."

"Evet ama daha sonra... O güvenimi bir kez daha kazandı. Beni iki kez aptal durumuna düşürdü o. Tabii o zaman hiçbir şeyden haberim yoktu."

"Buluşma sırasında neler oldu?"

"O tam hayallerimdeki gibiydi," dedi Patricia kısaca. "Çok ilgiliydi. Tam bir beyefendi. Bir barda buluşacaktık. Orada otururken insanların bize dik dik bakacağından endişe etmiyordum çünkü ben çok şişmandım ve o çok yakışıklıydı. Drew sanki bu konuda rahat olmadığımı anlamış gibiydi. Çok göz önünde olmamamız için bana arka tarafta ıssız kapalı bir masa seçmişti. O sırada bunu incelikten yapmış olduğunu düşünmüştüm ama sonradan, onun o masayı, bizi kimlerin birlikte gördüklerini hatırlamaması için seçtiğini anladım."

"Geceyi birlikte mi geçirdiniz?"

"Hayır. Sadece iki içki içtik ama ikincisinin içine bir şeyler katılmıştı. Drew kimseye ondan ya da nereye gittiğimden söz edip etmediğimi sordu. Beni kaçırmanın başına bir iş açıp açmayacağını anlayabilmek için ağzımı arıyordu ve ben işleri onun için fazlasıyla kolaylaştırmıştım."

"Kendini suçlamamalısın," dedim acilen. "O neler olduğunu biliyordu ama senin hiçbir şeyden haberin yoktu."

"Onun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu anlamalıydım." Patricia titreyerek derin bir iç çekti. "Yemeğe gitmek istedi. Bildiği güzel bir restoran olduğunu söyledi. Bunun iyi bir fikir olup olmadığını düşünemeyecek kadar sarhoştum ama tamamen ayık olsam da o beni ikna edebilirdi. Onun gerçek olduğuna inanmak istiyordum."

"Restorana gittiniz mi?" diye sordu Godley.

"Hayır. Drew restoranın uzakta olduğunu ve yolun ortasında bırakmak istemediği için minibüsünü de almak istediğini söyledi. Araba kullanacağı bahanesiyle içki içmemişti dolayısıyla onunla restorana gitmenin bir sakıncası olmayacağını düşündüm. Tabii o beni restorana falan götürmedi. Minibüsün arkasından bir şey alması gerektiğini söyledi ve arka kapıyı açar açmaz beni içeri itti. İçeride kafama vurup beni bayıltmak üzere diğeri bekliyordu. Uyandığımda evdeydim."

"Tavan arasında mı?" diye sordum.

"Yatak odalarından birinde. Yeşil duvar kâğıtlı olan odada. Nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Ellerin bağlı mıydı?"

"Hayır ama kapı kilitliydi. Sonunda kilit açıldığında karşımda diğer kardeş duruyordu. Beni tekrar dövdü ve sonra bana tecavüz etti." Patricia bunu gündelik bir olaydan söz edermiş gibi donuk bir sesle söylemişti. "Bunu birkaç saatte bir tekrarlıyordu. Yemek yok. Su yok. Öleceğimi sandım. Ölmek için dua ettim. Tekrar tekrar. Ve sonra... Sonra o bir süre gelmedi. Kapı bir daha açıldığında, gelen Vincent'tı. O anı çok net hatırlıyorum -yerde öylece yatıyordum ve o elinde bir tepsiyle içeri geldi. Beni yerden kaldırıp yatağa oturttu, su verdi, karnımı doyurdu ve yaralarımı temizledi. O çok sevgi doluydu. Beni kurtaracağını düşündüm."

"Oysa o seni kandırıyordu," dedi Godley.

"Ah, kesinlikle. Bunu uzun zaman sonra anlayabildim ama o sırada, onun benim koruyucu meleğim olduğunu düşünüyordum. Beni orada bırakmaması için çok yalvardım ama o bir süre sonra odadan çıkıp gitti. Giderken yanında getirdiği tepsiyi odada bırakmıştı. Biraz kendime geldikten sonra gidip baktım ve tepsinin üzerinde pasaportumun durduğunu gördüm. Onun o odaya nasıl geldiğini anlayamamıştım. Bardayken pasaportumun yanımda olmadığından emindim. Vincent sonraki sefer şeyden sonra -adı Lee mi demiştiniz?- o bana tekrar saldırdıktan sonra yanıma geldiğinde yatağın yanına küçük bir saat bıraktı. Bu evdeki komodinimin üzerinde duran saatti. Artık onların evime girdiğini anlamıştım. Eşyalarımı almışlardı. Tekrar geldiğinde Lee'ye bu konuyu sordum ve o, bunun kardeşinin fikri olduğunu anlattı. Vin -Drew- eşyalarımın etrafımda olmasının hoşuma gideceğini düşündüğünü söyledi."

"Ona gözlüğünü sordun mu?" dedim.

"O an ve onunla aynı odada olduğum her an sordum bunu. Drew gözlüğümü aradıklarını ama ne yazık ki çantamı kaybettiklerini söyledi. Eğer ona iyi davranırsam, benimle ilgileneceğini düşünmemi istiyordu. Ben...onun için bir şeyler yaparsam...o da benim için bir şeyler yapacaktı. Kendisinden hoşlandığımı düşünürse kaçmama yardım edebileceğini düşündüğüm için istediklerini yaptım. Hepsini." Patricia birkaç saniye hıçkıra hıçkıra ağladı ve sonra devam etti. "Diğeriyle daha kolay oluyordu çünkü o bana seçme şansı vermiyordu. Vincent'layken ise ilk hamleyi ben yapıyordum. Bunun bir oyun olduğunu fark ettiğimde bu kadar aptal olduğum için kendimden öyle nefret ettim ki. O benimle fareyle oynayan bir kedi gibi oynuyordu. Beni tekrar paramparça edebilmek için ümitlendiriyordu."

"Yemek konusunda ne yapıyorlardı?"

"İlk bir iki aydan sonra her gün gelmeyi bıraktılar. Odaya biraz yemek ve su bırakıp gidiyorlardı ama bir daha ne zaman geri geleceklerini bilemiyordum ve zaten hiçbir zaman yeteri kadar yiyecek bırakmıyorlardı. Bir seferde yemeğin ne kadarını yemem gerektiğini tahmin etmem gerekiyordu. Hiçbir şey kalmadığını gördüklerine çok seviniyorlardı -bu onlara komik geliyordu." Patricia yüzünde buz gibi bir ifadeyle hafifçe gülümsedi. "Bir keresinde beni onlara yemek yapmam için mutfağa indirdiler. İki gündür hiçbir şey yememiştim ve bayılmak üzereydim. Kendimi aç değil hasta gibi hissettiğim için umursamadım ama onlar her zaman bu tarz şeyler yaparlardı. Sırf yapmış olmak için acımasızlık yaparlardı onlar."

Patricia'nın sesinde kendine acıdığına dair hiçbir işaret yoktu ve bu, durumu bir şekilde daha da kötüleştiriyordu.

"Bu ne zamana kadar devam etti?"

"Birkaç ay öncesine kadar. Sonunda benden sıkılmışlardı. Çok zayıflamıştım ve dişlerim berbat haldeydi ve kirliydim -artık bana neredeyse hiç el sürmedikleri için temiz olmamı önemse-

miyor ve doğru düzgün yıkanmama izin vermiyorlardı. Beni tavan arasından indirip banyoya götürmek onlara zor geliyordu. Bir işler çevirdiklerini anlamıştım çünkü Drew çok heyecanlıydı. Benimle haftalardır konuşmamıştı ki bir gün gelip güzel haberleri olduğunu söyledi. Söylediğine göre duyduğumda çok sevinecektim. Gitmeme izin vereceklerini sandım. Ya da beni öldüreceklerini... Hangisi olduğu gerçekten umurumda değildi."

"Neden söz ettiklerini ne zaman öğrendin?"

"Geçen hafta. Kız gelmeden hemen önce. Drew, zamanın geldiğini söyledi. Beni yatağın çarşafını değiştirmem için yeşil odaya götürdü. Bana yakında bir arkadaşım olacağını söyledi." Patricia başını çevirip gözlerini kapattı. "Buna dayanamıyordum. Bunu benim gözlerimin önünde, bir kez daha yapıyorlardı ve bu kez beni de bu çirkin oyunun bir parçası haline getiriyorladı."

"Cheyenne'in ne zaman geldiğini biliyor muydun?"

"Kızın mı?" Patricia buruk ama alaycı bir gülümsemeyle bize baktı. "Onu fark etmemek mümkün değildi. Kız evi çığlıklarıyla inletiyordu. Hiç durmadan. Kısa sürede yorulacağını düşünmüşlerdi ama o odanın altını üstüne getirdi. Tabii Lee onun için fazla güçlüydü. O yanına girdikten sonra kız sessizleşti ama bu da fazla uzun sürmedi." Patricia, Cheyenne'in yaşadığı korkunç anları sıradan, günlük olaylardan söz edermiş gibi sakin bir sesle anlatmaya devam ediyordu ve işin gerçeği, bunlar onun için gerçekten de sıradan ve günlük olaylardı. "Sonunda Drew beni onunla konuşmaya yolladı. Kapıdan tabii. Ona sorun çıkarmazsa, kardeşlerin kendisine daha az zarar vereceklerini söyledim."

"Cheyenne ne dedi?" Duydukları Godley'yi derinden yaralamıştı ama o hâlâ soğukkanlılığını korumayı başarıyordu.

"Benim başıma neler geldiğini sordu. Anlattım. Sonra ne zamandır orada olduğumu sordu ve ben de tam olarak ne kadar olduğunu bilemediğimi ama bir yılı aşkın süredir o evde olduğumdan emin olduğunu söyledim."

"Sonra ne oldu?"

"Kız ağladı," dedi Patricia basitçe. "Bildiğim kadarıyla bir daha çığlık atmadı. Mücadele etmekten vazgeçmişti. Sonra ertesi sabah Drew gelip onun öldüğünü söyledi. Söylediklerimle onun kalbini kırdığımı düşündüm."

"Cheyenne astım krizi geçirmiş," dedi Godley. "Bu senin suçun değil."

"Gerçekten mi? Sonuçta onunla en son konuşan bendim." Patricia derin bir iç çekti. "Keşke onun yerine ben ölseydim diye düşündüm o an."

"DNA'n Cheyenne'in eline nasıl bulaştı?" Kendimi daha fazla tutamayarak sormuştum. "Ellerinde senin tükürüğün vardı."

"Doğru. Bunu fark edeceğinizi umuyordum. Tahmin edeceğiniz gibi onu yıkayıp battaniyeye sarma işini bana yaptırdılar. Cesedin üzerinde kendilerine ya da eve ait herhangi bir ipucu kalmasını istemiyorlardı. Ben de kuruladıktan sonra onun ellerini yaladım ve tükürüğümün orada kalmasını sağlamak için bileklerini birbirine bağladım." Patricia bileklerini kaldırıp Cheyenne'in ellerini hangi pozisyonda bağladığını gösterdi. "Kimsenin beni aramadığını biliyordum. Kardeşlerin ortadan kayboluşumu açıklamak için düzenledikleri tezgâhtan haberim vardı. Yapabileceğim tek şey, cesedin üzerinde polisin onlardan şüphelenmesine neden olacak kadar çok kanıt kaldığını ummaktı."

"Başının dertte olduğunu fark etmemizi sağladın, Patricia. İyi iş çıkardın," dedi Godley yumuşak ve şefkatli bir sesle.

"Yaptığım şey onları yakalamanızı kolaylaştırdı mı? Onların suçlu olduğunu bu şekilde mi anladınız?"

"Pek sayılmaz." Godley nasıl devam edeceğinden emin olamıyormuş gibi bir an durup düşündü. "Evde başka birini gördün mü? Kardeşlerin bir arkadaşını mesela? Ya da arkadaşlarını?"

"Hayır. Kimseyi görmedim." Patricia'nın cevabı netti.

"Amcalarını da mı görmedin? Seni tuttukları yer onun eviydi."

"Hayır ama ben bütün odaları görmedim. Sadece tavan arasında ve yeşil yatak odasında, koridorda ve mutfakta bulundum. Ayrıca aşağıya indiğimde her zaman onlardan biri de yanımda oluyordu. Amcaları da mı oradaymış?"

"Öyle sayılır," dedim kısaca. Patricia'ya, aylarca en yakın komşusu olan cesetten söz etmek istemiyordum.

"Bu on sekiz aylık süre zarfında, kardeşlerin hiç kamerayla videonu çektikleri oldu mu?" diye sordu Godley.

Hayal görmüyordum; Patricia'nın tüm vücudu kaskatı kesilmişti. "Bunu nereden anladınız?"

"Ortaya çıkan başka kanıtlar oldu. Seninle ilgili değil. Cheyenne'le ilgili."

"Evet," dedi Patricia kendini zorlayarak. "Başlarda. Tabii bir de *yaratıcı* oldukları zamanlarda. Neler yaptıklarını herkese gösterip hava atmak hoşlarına gidiyordu."

"Yaptıklarını kime gösteriyorlardı ki? Kime hava atıyorlardı?"

"Kulübün diğer üyelerine." Patricia neden söz ettiğini bildiğimizi düşünüyordu. "İnternettekilere."

"Ne kulübü, Patricia?"

"Onlar kaçıkların ve sapıkların bir araya geldiği bir kulübün üyeleriydiler. Ne kadar kötüsünü yüklerseniz sitedeki saygınlığınız o kadar artıyordu. *O* bana bir keresinde sistemin nasıl işlediğini anlatmıştı. Söylediğine göre kardeşiyle ikisi çok üst düzey ayrıcalıklara sahipmişler."

"Sitenin adı neydi?"

"Bilmiyorum."

"Kardeşler senden önce birini kaçırmışlar mı?"

"Bilmiyorum."

Godley birkaç soru daha sormayı denedi ama Patricia'nın enerjisinin tükendiği ve artık düşünemeyecek kadar yorgun olduğu belli oluyordu. Ayrıca onun bize bütün hatırlayabildiklerini

anlattığından da emindim. Patricia gözlerini kapatıp arkasına yaslandığı sırada uzanıp hafifçe patronun koluna dokundum.

"Sanırım biz artık çıksak iyi olacak. Bırakalım da Patricia biraz dinlensin."

"Katılıyorum." Godley sesini hafifçe yükseltti. "Seni daha fazla rahatsız etmeyeceğiz, Patricia. Sen çok cesur bir genç hanımsın ve bu sürecin başından sonuna kadar yaptığın hiçbir şey için kendini suçlamamalısın. Yapabileceklerini ve yapmak zorunda olduklarını yaptın ve hayatta kalmayı başardın. Bunun için kendinle gurur duymalısın."

Patricia başını salladı ama bu sözlerin hiçbirine inanmadığını gözlerinden anlayabiliyordum.

"Zamanla kolaylaşacaktır."

"Umarım öyle olur," dedi Patricia bitkin bir sesle.

"Uyumayı başarabilecek misin?" diye sordum.

"Sanırım evet." Patricia başını kaldırdı. "Bana çok iyi davrandın. Yanımda olduğun için teşekkür ederim."

"Hiç gerek yok." Bunu söylediğim sırada biri kapıya hafifçe vurdu. Önce Godley'ye sonra da gidip kapıyı açan Liv'e baktım. Patricia neredeyse kapanmak üzere olan gözleriyle bize bakıyordu ama onun koridordaki alçak sesli konuşmaları duymak için çaba gösterdiğini pek sanmıyordum. Keith Bryce'ın sesini duyabiliyordum; havaalanından beklediğimizden de hızlı dönmüştü.

Liv'in arkasından kapıya gitmiş olan Godley arkasını döndü. "Ziyaretçilerin var, Patricia."

Patricia bunların kim olabileceğini tahmin etmeye çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı. Godley göremediğim birine bakıp başını salladı ve onun işaretiyle oda birden hareketlendi. İçeri önce ufak tefek, şişman, gri saçlı bir kadın ve onun hemen ardından da yüzünde kocaman bir gülümseme olan, zayıf, esmer tenli, yaşlıca bir adam girdi. Bu iki mutlu insan, Pisa'dan biraz önce gelen Bay ve Bayan Farinelli olmalıydı.

Onları görünce Patricia önce kapanmak üzere olan gözlerini ardına kadar açtı ve sonra hıçkırıklara boğuldu. Bayan Farinelli de kollarını kızının boynuna dolamış, hıçkırarak saçlarını öpüyordu. Babası Patricia'nın tek elini ellerinin arasına almış okşuyor, ona dalgalanan, melodik bir İtalyancayla bir şeyler söylüyordu. Odanın içinde ben de dahil olmak üzere gözleri nemlenmemiş tek bir kişi bile kalmamıştı.

Bu güzel tabloyu birkaç saniye kadar izledikten sonra Farinellilerin başbaşa kalmaya fazlasıyla hasret kaldıklarını hatırlayarak kapıya doğru yöneldim.

"Mutlu son," dedi Godley hepimiz odadan çıktıktan ve kapı arkamızdan kapandıktan sonra.

"Aşağı yukarı," dedim. "Patricia'nın başına gelenleri kolayca atlatabileceğini sanmıyorum. Ailesinin yanında olması belki işini biraz kolaylaştıracaktır ama-"

"Zamana ihtiyacı olacaktır," dedi Liv cümlemi aklımdakini kelimelere döküp tamamlayarak. "Tabii psikolojik desteğe de. Bu gerçekten korkunç bir hikâye."

"İnternet sitesi hakkında daha fazla bilgi toplamalıyız."

Godley heyecanla bana döndü. "Bu senin de dikkatini çekti, öyle değil mi? Sanırım videonun nereden geldiğini az önce öğrendik."

"Peki onlara bütün bunları yaptıran gerçekten bu muydu? Her şeyin nedeni bir internet sitesi üyeliği miydi?" Liv afallamış görünüyordu.

Başımı iki yana salladım. "İnternet sitesi sadece yeni bir oyundu. Onlara bütün bunları yaptıran ise, basit ve saf, eski moda kötülük. Drew'un bir insan olarak ölümüne üzüldüğümü söyleyebilmeyi gerçekten çok isterdim ama üzülmüyorum."

"Bunu kafana takma," dedi Godley sıkıntılı bir sesle. "Patricia'nın anlattıklarını dinledikten sonra ben de seninle aynı hisleri paylaşıyorum. John Skinner'ın nihayet bir işe yarayacağını kim tahmin edebilirdi ki?"

Yirmi Birinci Bölüm

Pazartesi

ROB

Pazar gününün geri kalanı, Lee Bancroft'un hastanede içine yuvalandığı konforlu küçük kabuğundan çıkmasını beklemekle geçti. Doktorlar onun sağlık ve rahatlığını sağlamak konusunda benim tercih edeceğimden çok daha özenli davranıyorlardı ve Lee, içeride hatırı sayılır bir zaman geçirmiş birinden bekleyeceğim bütün eski numaralara başvuruyordu. Hastaneye geldiğinden beri baş ağrısı, mide bulantısı, ışığa aşırı hassasiyet, boyunda gelip giden bir ağrı ve kulak çınlaması şikâyetlerinde bulunmuştu. Saat öğleden sonra beşi gösterdiğinde bu şikâyetlerin tamamının uydurma olduğundan hiçbir şüphem kalmamıştı. Skinner'ın intikam seansını daha başındayken durdurmayı başarmıştık ve onu birkaç kez duvardan duvara vurmuş olsalar da adamların Lee'ye verdikleri zarar oldukça yüzeyseldi. Lee sıkı çalışan bir vücut geliştirmeciydi ve bir buldog kadar kaslı ve formdaydı ama söylediklerini duysanız onun fiziksel çöküşün eşiğinde olduğunu sanırdınız. Godley de bu duruma en az bizim kadar sinirlen-

miştim ama Lee'nin eline savunma sırasında işine yarayacak bir koz vermemek amacıyla haklı olarak dikkatli davranıyordu. Doktorlar izin verene ve avukatı onun bizimle konuşabilecek kadar iyi olduğunu onaylayana dek Lee'yi sorgulamamız mümkün değildi ve bu noktada beklemekten başka seçeneğimiz yoktu.

İki yeni polis memurunun gelip nöbeti devralmasının ardından Maitland'la birlikte hastaneden ayrıldık. Arabaya doğru ilerlerken Lee'nin bir sonraki rahatsızlığının ne olabileceği hakkında akıl yürütmeye devam ediyorduk.

"Karnında bir ağrı."

"Tırnağında batma."

"Gözünde sulanma."

"Sinüslerinde kaşıntı."

"Kulak ağrısı."

"Yüz ağrısı."

"Kış ağrısı."

"Bu konuyu yeterince ciddiye almıyorsun galiba, Harry."

"Haklısın. Ona karşı daha anlayışlı olmalıydım." Harry'nin sesi hiç de sözlerinden pişmanlık duyuyormuş gibi değildi.

Bancroft'u orada bırakıp gitmek ikimizin de hoşuna gitmemişti. Onun biz arkamızı döner dönmez sorgulanabilecek kadar iyileştiğine karar vermesi mümkündü. Maitland, merkeze varana dek Lee'yi hastanede bırakmanın ne kadar sinir bozucu olduğuyla ilgili söylenip durdu. Ne de olsa onun Maeve'le, bu durumun can sıkıcılığını biraz olsun telafi edecek bir randevusu yoktu.

Merkeze vardığımızda çocuklardan birkaçının birlikte bir şeyler içme teklifini fazla açıklama yapmadan reddettim ve masamda beni bekleyen birkaç işi de hallettikten sonra eve doğru yola çıktım. Çıkmadan önce başını masaya gömmüş, harıl harıl çalışan Maeve'i rahatsız etmek istememiştim. Evimde buluşacağımız konusunda anlaşmıştık ve gelip gelmeyeceğini sorarak onun üzerine varmak istemiyordum ama gerçekten sözleştiğimiz gibi geleceği konusunda pek iddialı olduğum da söylenemezdi. Dakikalar geçerken, evin içinde bir odadan diğer odaya yürüyüp duruyor, onunla merkezde buluşmak üzere sözleşmediğim için kendi kendime kızıyordum.

Sonunda onun kapıyı çaldığını duyduğumda rahatlamayla karışık bir şaşkınlıkla gidip kapıyı açtım ve onu içeri çektim.

"Nerede kaldın?"

"Bitirmem gereken işler vardı." Maeve kollarını boynuma doladı. "Bu kez bütün işleri bitirdiğimden emin olmak istedim ki birileri beni işimi yapmamakla suçlayamasın. Bu arada birileri derken o baş belası Derwent'i kastediyorum. Her neyse, artık buradayım."

"Evet. Evet, buradasın," dedim sıntarak, içimdeki coşkuyu onun gözlerinde de görünce. Bunun bu kadar kolay olacağını tahmin etmemiştim. İtiraf etmem gerekirse, Maeve'in geri adım atmaya çalışacağını düşünüyordum ama görünüşe bakılırsa onun böyle bir niyeti yoktu.

"Gelirken kendime bir diş fırçası aldım ama yanımda başka bir eşyam yok. Gerçekten oraya dönüp kendime bir çanta toplamalıyım."

"Bensiz olmaz. Yarın, işten sonra." Onu hafifçe sarstım. "Bana söz ver, Maeve. Yanında ben olmadan oraya adımını dahi atmayacaksın."

"Eşyalarımı sana taşıtmak varken neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Sen hâlâ dalga geç."

"Başka ne yapabilirim? Beni yanlış anlama, burada olmak beni gerçekten çok mutlu ediyor ama şartlar sence de olması gerekenden biraz uzak değil mi? Ayrıca fotoğrafları çeken kişinin yakalanmasını beklerken bir yerde saklanmak gibi bir şansım da yok."

Onun sözlerinin ardındaki mantığı kavrayabiliyordum ama söyledikleri beni biraz olsun rahatlatmıyordu. "Sadece biraz dikkatli ol. Bütün söylediğim bu. Adam artık ondan haberin olduğunu da, onu aramaya başladığımızı da biliyor. Eğer izlemekten öteye geçmek gibi bir niyeti varsa, şu an kesinlikle bunun tam zamanı."

"Bunun ben de farkındayım, sağ ol."

"Merkezden çıktığında seni takip eden kimse oldu mu?"

"Tanrı aşkına, Rob. Yol boyunca arkama bakmadım."

"Belki de bakmalıydın."

"Onun istediği de bu. Bu yüzden kendini gösterdi. Adam beni rahatsız etmek istiyor. Benim davranışlarımı değiştirmemi istiyor. Beni şimdiden evimden etmeyi başardı. Gidecek daha iyi bir yerim olması tamamen şans."

"Bak, kavga ederek başlamak istemiyorum ve..."

"O zaman öyle başlama." Maeve çantasını omzundan indirdi ve yüzünde bitkin bir ifadeyle duvara yaslandı. "Neden endişelendiğini biliyorum ve bu işin beni de rahatsız etmediğini iddia edersem yalan söylemiş olurum. İnan bana, dikkatli davranıyorum ama bu olayın bütün hayatımı zehirlemesini de istemiyorum. Hayatımı gerçek bir korkak olduğu ortada olan birinden korkarak geçirmek istemiyorum. Benimle yüzleşecek kadar bile cesareti olmayan bu adama, bu zevki tattırmayacağım."

"Onu cesur davranmaya teşvik etmeye kalkma, olur mu? Utangaç bir sapığa tahammül edebilirim."

"Ben de. Ayrıca şu anda bundan başka bir seçeneğim olmadığına göre, aslında buna mecburum da." Maeve parmak uçlarına kalkıp beni öptü. "Yemekte ne var?"

"Ah, anlıyorum. Esas mesela bu, ha?"

"Senin yanına başka neden taşınmış olabilirim ki?"

"Biri bugün benimle olmak istediği ve bunun dünyanın en kötü şeyi olmadığıyla ilgili bir şeyler söyledi. Bu sendin, öyle değil mi?"

Maeve yanımdan yavaşça uzaklaşırken yüzünde masum bir ifadeyle omuz silkti. "İnanır mısın, hiç hatırlayamıyorum."

Ertesi sabah, ofise Maeve'den birkaç dakika sonra girdiğimde gülümsüyordum. Maeve insanların yola birlikte çıktığımızı anlamaması için kapıdan aynı anda girmememiz konusunda ısrar etmişti. Aramızdaki ilişkinin büyük olasılıkla Met'teki en kötü saklanan sır olduğunu ona söylemeye cesaret edemiyordum. Liv ekibe katılmasının onuncu dakikasında her şeyi çözmüştü ve onun bu konuda yalnız olamayacağı da ortadaydı. Bir oda dolusu polisle birlikte çalışmanın bazı zorlukları vardı ve gizli saklının olmaması bunlardan biriydi. Bütün bunlara rağmen Maeve'in isteğini yerine getirdim ve onu merkezin kapısından içeri yaptığı tek kişilik yolculuğunda yalnız bıraktım. Sonunda kapıdan girdiğimde, insanların bunu saatler önce ve oldukça farklı bir yolla yaptığımızdan şüphelenmemesi için Maeve'i keyifli bir "Günaydın"la selamladım.

Godley orada olduğumu görür görmez eliyle beni ofisine çağırdı.

"Birazdan Lee Bancroft'u sorgulayacağım."

"Ben de sorguya girebilir miyim?"

Godley özür diler gibi baktı. "Ne yazık ki hayır. Odada az insan olmasını istiyorum. Sadece benle Pettifer ve Lee'yle avukatı. Neler olduğunu monitörlerden izleyebilirsin."

Orada olamayacağım için üzülmüştüm ama itiraz etmedim. Godley'yle iyi geçiniyorduk ama ne olursa olsun o hâlâ başmüfettişti ve ben, meslekte geçirdiğim yıllar içinde bunu her zaman aklımda tutmam gerektiğini öğrenmiştim. Godley, bana hiçbir zaman, rütbesi yüzünden üstünlük taslamamıştı; o buna ihtiyaç duymayacak kadar kendinden emin bir adamdı. Ne var ki, aramızda rütbe farkı olduğu bir gerçekti ve onun bu noktaya yükselmiş olması nedensiz değildi. Godley'ye ba-

kıp tamam der gibi başımı salladım ve kararını duyduğuma üzülmemiş gibi görünmeye çalıştım.

"Dışarı bilgi sızdıranın kim olabileceği konusunu düşündün mü?"

"Düşündüm."

"Ve?"

"Aklımda birkaç fikir oluştu," dedim. "Bu şimdilik bende kalsın. Dün Murrey, Roberts ve McKenzie'nin işlemlerini yapan çocuklarla görüşmek istiyorum. Ayrıca morga getirildiğinde Felix Crowther'ın üzerinde bulunan özel eşyalara da bir göz atacağım."

"Neden?" Godley her zamankinin aksine, oldukça meraklı ve ısrarcı davranıyordu. Birkaç saniye düşününce bunun nedenini anladım. Bu olay onu kişisel olarak da yakından ilgilendiriyordu çünkü Bancroftlarla ilgili bilgiyi sızdıran ve başmüfettişin ev adresini Skinner'a veren, muhtemelen aynı kişiydi.

"Hepsini anlatacağım ama kısa bir süre daha bekleyebilirseniz karşınıza fikirler yerine somut kanıtlarla gelebilirim."

Godley bir an durup düşündü ve istemeyerek de olsa fazla üstelememeye karar verdi. "Tamam. Ben kendi işime bakarım."

"Bugün bu iş bitecek, patron. Bu öğleden sonra, bunu yapanın kim olduğunu öyle ya da böyle, mutlaka öğreneceğiz."

"Kendinden çok eminsin."

"Bunu yapan kişinin kimliğiyle ilgili sağlam bir fikrim var. Sizin de yok mu?"

"Var sanırım. Çok güçlü bir adayımız olduğu açık." Godley birden bana arkasını döndü ve gidip pencereden dışarı baktı. Onda bu tarz kaba davranışlar görmeye alışık değildim ama ihanete uğramış olduğu düşünülürse başmüfettişin bu kadar üzgün ve öfkeli olması son derece anaşılır ve kabul edilebilir bir durumdu. Hiç şüphe yoktu ki, Godley'nin kişisel bilgilerini Skinner'a veren kişi bunu, bu bilgilerin nasıl ve ne

amaçla kullanılacağını bile bile yapmıştı. Ayrıca bu kişinin bu bilgiyi elde edebilmek için öncelikle Godley'nin güvenini kazanmış olması gerekiyordu. Neresinden bakılırsa bakılsın bu işin sorumlusunun yakalanması ve yaptıkları için cezalandırılması gerekiyordu. Bu konuda üzerime düşeni yapabileceğim için çok heyecanlıydım ve bu heyecan neredeyse Lee Bancroft'un sorgusunu sıradan bir koltuktan izlemek zorunda kalmanın üzüntüsünü bile telafi etmeye yetiyordu.

Onun neler söyleyeceğini merak eden tek kişinin ben olmadığım ortadaydı. Telefonda çok ilginç bir yarım saat geçirdikten ve sonraki yirmi dakikada da ofisteki birkaç işi hallettikten sonra gittiğimde, toplantı odası oldukça kalabalıklaşmış, içerideki sandalyelerin tamamı dolmuştu. Kendime odanın arka taraflarında bir yer bulmayı başardım. Arkalarda durmanın bu şartlarda bir zorunluluk olmakla birlikte benim tercihim olduğu da söylenebilirdi, çünkü gerektiğinde odadan hızlıca çıkabilmek istiyordum.

Godley ve Pettifer sırayla, duvar gibi bir suratla karşılarında oturan Bancroft'tan neyi, neden ve kaç kez yaptığını anlatmasını isterken, Derwent odanın en önünde dikilmiş, insanları susturmak için uğraşıp duruyordu. "Dün akşam ne işler karıştırdığınızı değil Lee Bancroft'un neler anlatacağını duymak istiyoruz."

Kalabalığın içinde Maeve'in yüzünü arayıp buldum ve kaşlarımı kaldırıp gözlerinin içine bakarken, yanaklarının pembeleşmeye başlamasını odanın diğer ucundan görebilmenin keyfini çıkardım.

Ekranın üst köşesinde sorgu odasının polis tarafını gösteren bir kutucuk vardı ve görüntü küçük de olsa, sorguyu gerçekleştirenlerin yüzü net bir şekilde görülebiliyordu. Hem Godley hem de Pettifer, ne kadar sinirlendiklerini karşılarındakine açıkça belli etmeyecek kadar profesyonellerdi ama yine de benim gibi onları yakından tanıyan biri şu anda ikisi-

nin de, içeri girdiğimden beri üçüncü 'cevap yok'una gelmiş olan Lee'nin işbirliğinden uzak tavırlarından artık iyice sıkılmaya başlamış olduğunu görebilirdi. Lee'nin gür sesi odanın içinde yankılanıyordu ve iri vücudu ekranda, normalde olduğundan daha da büyük görünüyordu. Ortalama boylarda olduğunu bildiğim avukatı, Lee'nin neredeyse yarısı kadardı.

Lee'nin kıyafetleri, Skinner'ın adamlarıyla yaşadığı ufak tartışma sırasında kanlanmıştı ama biri ona sorgudan önce temiz bir tişört ve kot pantolon vermişti. Lee'nin şu an üzerindeki tişört göğüs kaslarını sarmalıyor, kollarını sıkıyordu.

"Şunun iriliğine bakın," dedi Ben Dornton hayretle.

"Aslında o kadar da iri değil. Kamera beş kilo fazla gösteriyor. Bunu herkes bilir." Maitland gerçekten de gördüklerinden kolay etkilenen biri değildi ama bu kez sırf Dornton'u kızdırmak için lafa karışmıştı. Dornton oyuna gelmiş gibi görünüyordu.

"Beş kilo mu? O vücutta beş kilo anlaşılmaz bile. Adam bir dev."

"Hepsi kas," dedi başka biri. "Adamda bir gram yağ yok."

"Bunun tamamını zor yoldan yapmamış. Evinde gördüklerime bakılırsa Lee, birkaç farklı çeşit streoid kullanıyormuş."

"Kıskanıyorsun, Rob." Maitland sandalyesine iyice yayılıp ne tepki vereceğimi tersten görmek için başını arkaya attı.

"Ah, çok haklısın. Kaslarımı şişirmek istiyorum. Lee'ye tişörtlerini nereden aldığını mutlaka sormalıyım."

"Bir erkek müzik grubundan atılmış gibi görünmek istiyorsan, neden olmasın," dedi Liv sırıtarak.

"Son kez söylüyorum, kesin sesinizi." Derwent arkasını dönüp hepimize ters ters baktı. "Bu ilginizi çekmiyorsa, dışarı çıkın."

"Bir şey kaçırmadın." Keith Bryece elleri ceplerinde, yanımda duruyordu. "Henüz ilginç bir şey söylemedi, değil mi?"

"Öyle de denebilir. Tabii 'yorum yok'lar sayılıyorsa durum değişir. Yine de bu onun konuşmayacağı anlamına gelmez."

Derwent tekrar ekrana dönüp, bana onu izlerken bile yorucu gelecek kadar yoğun bir dikkatle, sorguyu takip etmeye devam etti.

Monitörde Godley, kendi ölçülerine göre, oldukça öfkeli görünüyordu. "Bize Patricia Farinelli'nin öldüğünü söyledin. Bu bir yalandı. Kendisi o sırada hayattaydı ancak fazla zamanı kalmamıştı. Onu ölüme bırakmayı mı düşünüyordun? İstediğin bu muydu?"

Lee yüzünde yarım yamalak bir gülümsemeyle ona alaycı bir bakış attı.

"Bize kurbanlarını nasıl seçtiğini anlat."

"Yorum yok."

"Bu konudaki kararları kim veriyordu? Sen mi yoksa kardeşin mi?"

Lee hâlâ sessizdi ama bakışlarını odanın arka duvarından Godley'nin yüzüne çevirmişti.

"Ağzı laf yapan oydu değil mi? Etkileyici ve çekici olan oydu. Sen sadece güçlüydün. O olmadan nasıl konuşacağını bilemiyorsun, öyle değil mi?"

"Onu kimin öldürdüğünü buldunuz mu?"

"Konuşuyor," diye mırıldandı Bryce ve dönüp yüzüne baktığımda gülümsüyordu.

Pettifer, masanın üzerinden ona doğru eğildi. "Soruları biz soruyoruz, Lee. Adam kaçırma, kişiyi hürriyetinden yoksun bırakma, cinayete teşebbüs ve birden çok kez tecavüz suçlamalarıyla tutuklusun. İşimizi nasıl yaptığımız konusunda endişeleneceğine bu konuda düşünsen daha iyi edersin."

"Hangisi yapmış? Hangisi vurmuş onu?" Lee'nin neredeyse kulaklarına kadar çektiği omuzları ne kadar gergin olduğunun kanıtıydı. "Bunu ortaya çıkarmak için biraz olsun uğraştınız mı?"

"Bu konu şu anda bizim için öncelikli değil," dedi Godley sakince. "Kardeşinle değil kurbanlarınla ilgileniyoruz.

Onlar hakkındaki birkaç noktayı aydınlatmayı başarabilirsek Drew'la da ilgilenebiliriz."

"Kurbanlar mı?"

"Cheyenne Skinner."

Lee bunu dinlemeye daha fazla tahammül edemeyecekmiş gibi bir hareket yaptı. "Onu biz öldürmedik. Kız kendi öldü."

"Ona tecavüz ettin."

Lee bir kahkaha attı. "O zor elde edileni oynamaya çalıştı ve ben de bunu kabul edemeyeceğimi kendisine gösterdim. Olanlar kızın hoşuna gitti."

"Biz öyle duymadık. Ayrıca adli deliller de böyle olmadığını gösteriyor."

"Orada zorla tutulmak hoşuna gitmedi."

"O sizin için yanlış bir seçimdi, öyle değil mi? Hata yaptınız. Onun daha büyük olduğunu sanıyordunuz. Cheyenne'in yalnız yaşadığını ve onu da Patricia gibi ortadan kaybedebileceğinizi düşünüyordunuz. Gerçeği öğrendiğinizde çok öfkelenmiş olmalısınız."

"Talihsiz bir olaydı."

"Onun gitmesine neden izin vermediniz?"

"Bunun için çok geçti."

"Ona çoktan tecavüz etmiştiniz. Onu dövmüştünüz. Onu aç bırakmıştınız."

"Sürekli sınırları zorluyordu. Evin kurallarını öğrenmesi gerekiyordu."

"Godley'nin onu konuşturabileceğini hiç sanmıyorum," dedi Maitland.

"Skinner'da yaptığını yapıyor." Maeve hâlâ ekrana bakıyordu. "Skinner sorduğumuz her soruya cevap verdi çünkü kızını bulmamızı istiyordu. Ne kadar kötü olurlarsa olsunlar, herkesin sevdiği birileri var."

"Evin kuralları. Neydi bu kurallar?" diye sordu Godley.

Lee omuz silkti. "Sana söyleneni yap."

"Patricia söyleneni yaptı, öyle değil mi? Bu onun pek işine yaramış gibi görünmüyor."

Lee yüzünde sıkılmış gibi bir ifadeyle tekrar başını çevirdi. "Neden Patricia hakkında konuşmak istemiyorsun?"

"Onun hakkında konuşmamızın neden gerektiğini anlamıyorum."

"Onun mahkemede vereceği ifade seni ömrünün sonuna kadar hapiste tutacak," dedi Pettifer. "Hikâyeyi kendi açından anlatmalısın. Mahkeme günü için kendine bir şans ver."

"Siz bana yardım etmekle ilgilenmiyorsunuz. Siz sadece fazla meraklısınız." Lee arkasına yaslandı. "Susadım."

Pettifer bir bardak alıp arkasındaki otomattan doldurdu ve bardağı masanın üzerinden Lee'ye doğru itti. "Ne olmuş çok meraklıysak? Bize Patricia'dan bahset."

"O isimde birini tanımıyorum."

"Tamam. O halde ona on sekiz ay boyunca amcanın evinde tuttuğun kadın diyelim. Ona ölümün kıyısına gelene dek aç bıraktığın ve eziyet ettiğin kadın diyelim. Bu hafızanı biraz tazelemeye yetti mi?"

"Hayır, bu bana hiçbir şey çağrıştırmıyor." Lee'nin alaycı gülüşü geri gelmişti.

"Onu bir birey olarak görmediğini mi söylemeye çalışıyorsun, Lee?" Godley'nin sesi oldukça sakindi. "Ona bir birey gibi davranmadın. Ona kölenmiş gibi davranıyordun. Ona köle dememizin hatırlamana bir yardımı olur mu?"

Lee'nin gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. "Bunu siz söylediniz, ben değil."

"Sen olsan ne derdin?"

"Ben o şeyle konuştuğumda -ki bu pek sık olmuyordu- ona 'amcık' diyordum."

Lee bunu Godley ve Pettifer'dan bir tepki almak için söylemişti ama ekipten aldığı tepkiyi görse kendiyle gerçekten

gurur duyardı. Etrafımın hiç küfür etmeyen ahlakçı tiplerle çevrili olmadığını biliyordum ama Lee'nin bu sözü odanın kınama dolu bağırışlarla inlemesine neden olmuştu. Maeve'e baktım: dudaklarını sımsıkı birleştirmiş, öylece ekrana bakıyordu. Maeve, bana Patricia'yı nasıl buldukları ve onun hastanede Godley'ye neler söylediğiyle ilgili birkaç şey anlatmıştı ve bu birkaç şey, Patricia'ya olanların onu ne kadar derinden yaraladığını anlama yetmişti. Maeve şu anda ne kadar üzüldüğünü belli etmemeye çalışıyordu. Bir insandan bu şekilde bahsedildiğini duymak gerçekten insanın kanını donduruyordu ama Lee'nin böyle hissettiğini duymak pek de sürpriz sayılmazdı.

Godley, Lee'nin verdiği cevaptan pek etkilenmemiş gibi görünüyordu. "Ona karşı olan bu hislerinin nedeni nedir?"

"Hem kendinizinkini hem de benim zamanımı boşa harcıyorsunuz."

"Onu kullandın. Ona hiçbir değeri yokmuş gibi davrandın."

"İşin eğlencesi kaçmıştı. Biz de onu yenisiyle değiştirdik." Lee avukatına döndü. "Buna artık bir son verebilir miyiz? Başım ağrıyor."

Godley kaşlarını kaldırmış kendisinden cevap bekleyen avukata bakıp başını salladı. "Birkaç soru daha soracağım. Ondan sonra bir ara verebiliriz."

Lee artık işbirliği yapmayacamış gibi bir havayla kollarını önünden kavuşturdu.

Bryce'a doğru eğildim. "Bu ilgini çekiyor mu?"

"Pek sayılmaz," dedi alçak sesle.

"O halde konuşabilir miyiz? Dışarıda."

Bryce daha fazla soru sormayacak kadar deneyimli bir polisti: itiraz etmeden ve işi büyütmeden yanımdan uzaklaşıp kapıya doğru ilerledi. Birkaç saniye sonra, yetişmem gereken bir yer varmış gibi saatime baktım ve peşinden gittim. Aslında bu gösteriye hiç gerek yoktu çünkü Lee Bancroft sorgudayken, kafama bir goril maskesi geçirip odanın içinde koşsam bile kimse fark etmezdi.

Bryce'ın küçük toplantı salonunda olduğunu görünce arkasından gidip kapıyı kapattım. Lafı ağzımda gevelememe hiç gerek yoktu.

"Patron ekipte dışarı bilgi sızdıran biri olduğundan neredeyse emin. Biri yaptıklarımızla ilgili Skinner'a bilgi veriyor."

Bryce'ın upuzun yüzünde tek bir kas bile oynamamıştı. "Bu kulağa mantıklı geliyor. Skinner'ın her yerde adamları vardır."

"Şimdi bulmamız gereken bu kişinin kim olduğu."

"Evet öyle." Bryce yarı kapalı gözleriyle bana dik dik baktı. Beni uğraştırmaya kararlı görünüyordu.

"Patron benden etrafı bir yoklamamı istedi."

"Senin hakkında çok olumlu düşünüyor olmalı."

Hafifçe gülümsedim. "Ben nedenin bu olduğunu sanmıyorum. Başından beri bu davayla ya da Skinner'la doğrudan bir bağlantım olmadığı için patron benim bilgi sızdırmadığımdan emin olabiliyor."

"Öyle diyorsan... Gerçi, bunu yapmış olabilecek çok insan var."

"Aklında belli biri var mı?"

"Önce sen söyle."

Bryce bunu bana söyletmek istiyordu. Derin bir nefes aldım. "Hiç Josh Derwent'in böyle bir şey yapıyor olabileceğini düşündüğün oldu mu? Onunla uzun zaman birlikte çalıştın."

Bryce'ın omuzları biraz aşağı düştü. "Ah. Böyle düşünmemeni ümit ediyordum."

"Peki cevabın nedir?"

"Onun rüşvet karşılığında bilgi sızdırıyor olabileceğini hiçbir zaman düşünmek istemedim. O iyi bir adam. Kendi yöntemleriyle de olsa sıkı çalışır."

"Bu davayla yatıp bu davayla kalkıyor. Konumu itibarıyla Skinner'a bilgi sızdırma konusunda en güçlü aday o. Ayrıca Godley ona güveniyor. İkisinin iş dışında bir arkadaşlıkları var. Derwent ekipte patronun adresini bilen birkaç kişiden biri olmalı."

"Öyle olmalı. Onunla konuştun mu?"

"Daha değil."

"Peki ya patronla?"

"Kanıta ihtiyacım var."

"Evet, gerçekten öyle. Aklında ne var?"

"Lee Bancroft'un evinde vurulduğunda, Crowther'ın üzerinde iki telefon vardı. Biri kişisel işlerinde kullandığı kendi iPhone'uydu ve diğeri de iş için kullandığı anlaşılan ucuz bir telefon. Telekomünikasyon istihbarat biriminden telefondaki mesajları almalarını istedim ve bingo, bu ekipteki adamlarıyla bu telefon vasıtasıyla haberleşiyorlarmış. Sonuç olarak, Derwent'in eşyalarına bir göz atmama yardımcı olabilirsen, onun Crowther'la haberleşmekte kullandığı telefonu bulabiliriz."

"Telefonu şimdiye kadar atmış olması gerekmez mi? Özellikle de dün bütün işin altüst olduğu düşünülürse?"

Olabilir ama bu telefon onun Skinner'ın çetesiyle tek bağlantısı. Yeni bir iletişim yolu bulmadan bu telefonu elden çıkarmak istemeyecektir ve bu kadar kısa zamanda bunu yapmış olabileceğini de sanmıyorum. Ona bir şekilde, kullanacağı yeni numarayı ulaştırmaları gerekiyor ama Skinner'ın elinde neredeyse hiç adam kalmadı. Felix Crowther'ın çetenin istihbarat işlerini halletmekle görevli olduğunu düşünüyorum. -O şöhretini bu alanda kazanmıştı öyle değil mi?"

"O muhtemelen en zekileriydi," dedi Bryce. "Nereye varmak istiyorsun."

"Bütün bunları düşündüğümde, etrafa bir göz atmanın gerekli olduğu sonucuna varıyorum. Ne var ki hızlı olmalıyım

ve Derwent'i, beni arabasını ya da masasını karıştırırken yakalarsa durumu açıklayabilecek kadar iyi tanımıyorum."

"Şimdi anlaşıldı. Bunu benim yapmamı istiyorsun."

"Ben dolabını kontrol edeceğim."

"Peki, ya Derwent telefonu üzerinde taşıyorsa?"

"Sen olsan böyle büyük bir risk alır mıydın?" Hafifçe gülümsedim. "Hem zaten üzerinde ceketi yok ve pantolonu da çok dar. Cebinde kaç bozuk para olduğunu bile görebiliyorum. Eğer gerçekten oradaysa telefon çıplak gözle görülemeyecek kadar küçük olmalı."

"Haklısın." Bryce başını salladı. "Bu hiç hoşuma gitmedi."

"Eğer yanılıyorsam, Derwent'in bu işten haberi bile olmayacak."

"Eğer yanılmıyorsan, başı büyük dertte demektir."

"Bu benim suçum değil."

"Tamam." Bryce derin bir iç çekti. "Sana yardım edeceğim ama umarım yanılıyorsundur."

"Cidden mi? Ben de." Yanılıyor olmayı gerçekten ben de ümit ediyordum.

"Josh? Bir dakika gelebilir misin?"

"Ne oldu?" Derwent içeri dalıp kapıyı topuğunun arkasıyla iterek kapattı. Odadakilere hızlıca bir göz gezdirdi. Bryce bir sandalyedeydi, ben bir dolaba dayanmış duruyordum, Godley ellerini birbirine kenetlemiş masasında oturuyordu. "Kim öldü?"

"Otur lütfen," dedi Godley ve o yerleşene kadar bekledi. Derwent kendini boş bir sandalyeye atıp parmaklarını yavaşça dizlerine vurarak oturdu. Uyuşturucu madde etkisi altındakileri bir kenara bırakırsam daha önce hiç bu kadar gergin ve heyecanlı birini görmemiştim. Bir an, onun bu halinin de uyuşturucuyla bir ilgisi olabilir mi acaba diye düşünecek oldum ve sonra bunu aklımdan hemen çıkardım. *Kanıtlayabileceğin şeylere yoğunlaş...*

"Josh, senin de bildiğin gibi, John Skinner bu davanın başından beri elimizdeki bilgilere bir şekilde ulaşıyormuş gibi görünüyor. Rob birinin ona kasıtlı olarak bilgi sızdırıyor olabileceği ihtimalini araştırıyordu."

"Mantıklı." Derwent merakla bana baktı. "Bir şey çıktı mı?"

"Evet."

Godley bunu duyar duymaz başını kaldırıp bana baktı çünkü vardığım sonucu henüz onunla paylaşmamıştım. Derwent'i izliyordum. Olduğu yerde sürekli kımıldayıp duruyordu. Bu normalde saklamayı başaramayacağı tepkileri kamufle etmek için iyi bir yöntemdi. Derwent'e baktığımda onun suçlu olduğundan emin olmama neden olabilecek hiçbir işaret yakalayamıyordum.

Derwent kaşlarını kaldırdı. "Bizi meraklandırmasana. Kimmiş bu?"

"Sen."

"Ne?" Derwent bir anda donup kalmıştı. "Ne diyorsun sen?"

Bryce yere bakıyordu. Godley'nin yüzü bembeyaz olmuştu. Ben, hainin maskesini düşürme tiyatrosundan keyif alacak tipte bir insan değildim. Onlara olayı fazla dramatize etmeden sakin bir sesle, hızlıca öğrendiklerimi anlattım.

"Bu davanın John Skinner için özel bir önemi vardı tabii ama anladığım kadarıyla bu, onun ekipten bilgi sızdırdığı tek dava değilmiş. Birkaç yıl önce görev timindeyken Skinner'ın peşine düştüğü sırada, sen ve Müfettiş Bryce, Başmüfettiş Godley'yle birlikte çalışıyordunuz. Skinner her zaman sizin bir adım önünüzdeydi. Ne kadar uğraşırsanız uğraşın onu bir türlü suçüstü yakalayamıyordunuz. Kimse bu kadar iyi olamaz. Skinner, bugün olduğu gibi o dönemde de içeriden aldığı bilgiye göre hareket ediyordu."

Derwent kollarını önünde kavuşturmuş, yüzünde çılgın bir gülümsemeyle beni dinliyordu. Görünüşe bakılırsa söylediklerimi cidiye almamaya karar vermişti. "Skinner rüşvetle iş yaptırmaya çok meraklıdır. Hem görev timinde hem de bu ekipte bilgi sızdıran iki ayrı kişi olmadığından emin olamazsın. İkisinin aynı kişi olması şart mı?"

"Hayır değil ama bu kişinin Başmüfettiş'in güvendiği biri olması şart." Patrona döndüm. "Müfettiş Derwent'i birçok kez evinize davet ettiniz patron. Bu doğru, öyle değil mi? O eşinizin ve kızınızın adını biliyordu."

"Eski günlerde ekibimdekilerle yakın ilişkiler kurardım. Artık daha temkinli davranıyorum."

"Keith de bu tarife uyuyor," diye itiraz etti Derwent. Bryce kaşlarını kaldırıp ona şaşkın gözlerle baktı.

"Müfettiş Bryce, Cheyenne Skinner'ın cansız bedeniyle karşılaştığında o kadar şiddetli bir tepki vermedi. Oysa sen onu gördüğünde elinde olmadan, fiziksel bir tepki verdin. Buna o sırada da çok şaşırmıştım çünkü bu, kurbanı bizzat tanıyan birinden beklenebilecek tarzda bir tepkiydi."

"Bana on dört yaşında bir kızın ölümüne üzülmemin tuhaf olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" Gittikçe sertleşen sesine bakılırsa Derwent kızmaya başlamıştı. Bunu konuşmanın başındaki sahte umursamazlığa kesinlikle tercih ederdim.

"Ben sadece bunun, kendini eski moda bir polis olarak tarif eden birinden beklenmeyecek bir reaksiyon olduğunu söylüyorum. Patronun on dört yaşında bir kızı var. Eminim Cheyenne'in cansız bedenine bakmak onun için çok zor oldu ama o yine de orayı terk etmedi."

Seni lanet herif. Kendini akıllı sanıyorsun ama benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bilmem gereken bir şey mi var?"

"Depoda gördüklerime üzülmemin kişisel nedenleri vardı ama bunların şu anki konumuzla hiçbir ilgisi yok."

"Özür dilerim ama bir şekilde o günkü davranışını açıklayacaksa, var."

"Özür dilerim ama siktir git."*

"Peki dünkü çatışmaya ne diyeceksin? Oraya vardığımızda durum kontrol altına alınmıştı. Üç kişi gözaltında, biri ağır yaralı, adamların arasında yaralanan yok... Olanlardan sen sorumlu değildin. Çatışmanın ortasında falan kalmamış, olanları güvenli bir mesafeden izlemiştin ama buna rağmen, bizimle konuşurken su gibi terliyordun."

"Çatışmalardan hoşlanmam," dedi Derwent alçak sesle. Kendinden utanıyor gibiydi ama aynı zamanda çok kızgındı. "Bu mesleğe girmeden önce ordudaydım. Doksanlarda, bütün o karışıklık sona ermeden önce Kuzey İrlanda'daydım ve orada gördüklerim beni mahvetti. Oradaki strese daha fazla dayanamayarak ordudan ayrıldım. Ne kadar güvenli bir mesafede olursam olayım CO19'ların yakınlarında olmak hoşuma gitmiyor ve silah sesine dayanamıyorum."

Bryce başını kaldırdı. "Bu doğru. Derwent eskiden beri silahlardan hoşlanmaz."

"Sonra bir de Skinner'ın adamlarına sorguda ağızlarını kapalı tutmalarını söylemen var. Eminim bunu yaptıktan sonra kendini çok daha iyi hissetmişsindir."

"Sen neden söz ediyorsun?" Ayrıntıları hatırlamaya çalışırken Derwent'in alnı kırış kırış oldu. "Ben sadece onlara baskı yapıyordum. Sorgudan önce onları yumuşatıyordum."

"Buna gerek var mıydı? Adamlar sen başlarının dertte olduğunu söyledin diye çözülüp konuşmaya başlayacak değillerdi ya."

"Ben hep böyle yaparım," dedi Derwent basitçe. "Böyle çalışıyorum. Sorgu odasında ağızlarından laf almakta çok başarılı olamayabilirim ama onları sıkıştırıp itip kakmakta iyiyimdir."

"Gerçekten de öyle." Bu konudaki duygularımı sesime yansıtmamak için büyük bir çaba sarfederek devam ettim. "John Skinner'ın yakalandığı gün ne oldu? Maeve Kerrigan nasıl yaralandı?"

"Düştü."

"Bunu tek başına yapmadı."

"Onu ben ittim ama vurulmasından korkuyordum. Kadınlara zarar gelmesinden hoşlanmam. O kadar da eski moda bir polisim işte."

"Maeve, polis arkadaşların kendilerine saldıran iki adamla dövüşürken senin Başmüfettiş Godley'yi durdurmaya gittiğini söyledi. Sen Skinner'a yardıma gittin. Onu dışarı çıkarmaya mı çalışıyordun?"

"O kadar CO19'un arasında mı? Canıma susamış olmalıyım." Derwent Godley'ye baktı. "Kendini kaybettiğini görebiliyordum, patron. Ona ciddi bir zarar vermenden korktum. Bu kariyerinin sonu olurdu. Buna hiç şüphe yok. Seni durdurmak zorundaydım ama bu senin iyiliğin içindi."

Bryce çok üzgün görünüyordu. "Buna inanamıyorum, Josh."

"Doğru değil de ondan inanamıyorsun." Derwent'in saçlarının alnında toplanan ter damlaları yüzünden olduğundan daha koyu renk görünüyordu. "Bana inanmak zorundasın, Charlie."

Eğer Derwent, ilk adıyla seslenerek Godley'ye arkadaşlıklarını hatırlatabileceğini düşünüyorsa çok yanılıyordu.

"Ben sadece kanıtlara inanırım," dedi Godley soğuk bir sesle. "Bütün bunların doğru olmadığına inanmak istemem hiçbir şeyi değiştirmez." Godley tekrar bana döndü. "Elinde başka ne var?"

Başımla işaret verdim ve Bryce, Godley'nin masasına, üzerinde hâlâ elektrik bantları yapışık olan bir telefon koydu. "Bunu Josh'un arabasında, yolcu koltuğunun altına bantlanmış halde buldum. Telekomünikasyon İstihbarat Birimi'nin Crowter'ın cep telefonunda bulduğu mesajların gönderildiği hat, telefonun üzerinde."

"Bu telefonu daha önce hiç görmedim."

Godley elini hırsla masasına vurdu. Godley'nin öfkekendiğini görmenin Maeve'i neden o kadar huzursuz ettiğini şimdi anlıyordum: bu gerçekten sinir bozucu bir manzaraydı. "Yalan söylemeyi kes. Yakalandın Josh. Kaybettin. İtiraf et."

"Yapmadığım bir şeyi itiraf etmeyeceğim."

"Lanet telefon arabandaymış, Josh. Sen koymadıysan bu telefon nasıl girdi oraya?"

Neyse ki Derwent'le Godley arasında koca bir masa vardı çünkü şu anda Derwent'i yüzünün ortasına yiyeceği bir yumruktan ya da daha kötüsünden koruyan tek şey bu masaydı.

"Bilmiyorum, tamam mı? Bu konuda hiçbir fikrim yok."

"Benim var," dedim Godley ve Derwent'in karşılıklı bağırışlarının ardından odadaki havaya hiç uygun düşmeyen sakin bir sesle, yavaşça.

"Ne demek, benim var?" Godley öfkeli gözlerini bana çevirdi.

Derwent'e döndüm. "Biraz önce söylediklerinde haklıydın. Patrona senin kadar yakın olan ve Skinner'ı yakalamaya çalıştığınız ilk seferde de olayın içinde bulunan biri daha vardı. Keith Bryce."

Bryce ellerini sandalyesinin kollarına dayamış, tırnaklarını sandalyenin döşemesine geçirmişti. "Sen nasıl bir oyun oynuyorsun, Langton?"

"Senden Müfettiş Derwent'in arabasını ve masasını aramama yardım etmeni istedim." Derwent'in olduğu taraftan gelen öfke dolu boğuk hırıltıyı duymazdan gelerek devam ettim. "Sana bu işi benim yapamayacağımı çünkü yakalanma riskini göze alamadığımı söyledim. Bu yalandı. Telefonun iki yerde de olmadığından emin olmak için çoktan hem masada hem de arabada hızlı bir arama yapmıştım. Bilgi sızdıranın sen olduğundan neredeyse emindim ve başka birini suçlamaya çalışıp çalışmayacağını merak ediyordum. Seni denemek için sana telefonu aradığımı anlattım. Onu nerede sakladığını

bilmiyorum ama Müfettiş Derwent'in böyle yapıyor olabileceğini söylediğine göre sanırım üzerinde taşıyordun. Oldukça bol kıyafetler giyiyorsun -açıkçası, ceketinin cebine koca bir faks makinesi bile koysan fark etmeyebiliriz. Telefonu bulmak ve senin onu bulunduğu yere koyabilecek tek kişi olduğunu kanıtlamak istiyordum ve sen oltaya geldin."

Godley şaşkınlıktan donup kalmıştı. "Josh'la ilgili söylediklerin..."

"Bunların hepsi ondan şüphelenmek için geçerli nedenler ama yaptığı açıklamaların doğru olduğuna inanıyorum." Derwent'e döndüm. "Bütün bunlardan sonra beni affedeceğinden pek emin değilim. O yüzden rahatça söyleyeceğim. Çekilmez bir adamsın. Baş belasının tekisin. Hatta böyle bir kurnazlık yapamayacak kadar büyük bir baş belasısın. Çok fazla dikkat çekiyorsun. Oysa çalışma arkadaşın..." Bryce'a baktım. "İnsan çoğu zaman onun odada olduğunu bile unutuyor. Kendime bir köstebek arıyor olsam kimi seçeceğimi biliyorum."

"Keith..." Godley'nin öfkesi yavaş yavaş dinmiş ve yerini tekrar kanı çekilmiş bir yüze ve üzgün gözlere bırakmıştı. "Neden?"

Godley'nin bu sorusuna samimi bir cevap alabileceğini sanmıyordum ama ikisinin arkadaşlığı çok eskiye dayanıyordu ve belki de, Bryce'ın içinde bir yerlerde hâlâ bir parça vicdan kalmış olabilirdi.

"Üzgünüm, Charlie. Doğru düzgün bir bahanem bile yok. Bütün bunları para için yaptım." Bryce ellerini çaresizce havaya kaldırdı. "Bahis oynuyorum. Eskiden beri oynarım. Neyin üzerine olursa olsun. Araba yarışı, futbol ya da duvara tırmanmaya çalışan iki sinek -benim için hiç fark etmez. Binlerce pound kazandım ama on binlercesini de kaybettim. Elaine bilmiyor. Öğrenseydi beni öldürürdü. Tabii ki bunun için onu suçlayamam. Yedi yıl önce neredeyse evimizi kaybedi-

yorduk. Skinner benimle bağlantıya geçti ve bana borçlarımı kapatmayı teklif etti. Hayır dedim. Bana düzenli bir ödeme yapacağını söyledi -o bunun adına harçlık diyordu. Benim tek yapmam gereken ona arada bir birkaç tüyo vermekti. Bunun kimseye zararı olmayacaktı. Skinner zor duruma düşmememiz için adamlarını tutuklamamıza izin verecekti ama kendisi kesinlikle hapse girmek istemiyordu. O dışarıda olduğu sürece ben de rahat edecektim." Bryce anlayış ve merhamet beklermiş gibi acı dolu gözlerle odadakilere baktı ama umduğunu bulamadı. "Yaptığımın yanlış olduğunu biliyorum ama o içeride de olsa imparatorluğunu nasıl olsa yönetecek diye düşündüm. Onun dışarıda ya da parmaklıklar ardında olması neyi değiştirirdi ki?"

"İstifa etmeliydin."

"Bunu şimdi anlıyorum." Bryce başını iki yana salladı. "Ona seninle ilgili kişisel bilgileri vermeyi hiçbir zaman istemedim, Charlie. Ne var ki o, benden bunları söküp almakta çok başarılıydı. Çaktırmadan sorulan bir soru. Bir öneri. Bazen bir tehdit. Beni parmağında oynattı."

"Yüreğimi sızlatıyorsun." Derwent şaşkınlık verici bir hızla kendini toplamayı başarmış, nefret dolu gözlerle Bryce'ı süzüyordu. "Suçu benim üzerime yıkmaya çalıştığına inanamıyorum."

"İhanetin büyüklüğü açısından değerlendirecek olursak, eşimi ve kızımı tehlikeye atmak biraz daha çok öne çıkıyor sanırım," dedi Godley nazikçe.

"Haklısın. Haklısın. Pardon," dedi Derwent, kendisinden beklenmeyecek bir incelikle, utanarak. "Şimdi ne olacak?"

"Sen çıkabilirsin," dedi Godley Derwent'e ve bana döndü. "Sağol, Rob. Yaptıkların için sana minnettarım."

"Kamu Güvenliği Departmanı'nı aramamı ister misiniz?"

"Onu ben hallederim."

Bryce sandalyesinde büzülmüş, nemli gözlerle, kendine acıyarak oturuyordu. "Elaine'i aramalıyım. Evimizi arayacaklar. Ona durumu açıklamam gerekiyor."

"Eski günlerin hatırına, bu telefonu kullanmana izin vereceğim." Godley ahizeyi kaldırırken kendini toplamış, her zamanki soğuk ve mesafeli haline geri dönmüştü. "Ne var ki önce Kamu Güvenliği Departmanı'nı arayıp, onlara neler yaptığını anlatmam gerekiyor."

Derwent'in peşinden odadan çıkarken, ondan özür dileyip dilememek konusunda bir karar vermeye çalışıyordum. Derwent hızlı adımlarla yanımdan uzaklaştı ve birkaç adım daha attıktan sonra birden arkasını dönüp yüzüme baktı.

"Ödümü kopardım. Bir an bütün iş üzerime yıkılacak sandım." Sırıttı. "Bu arada, sana kızmadım. Aklıma gelse ben de aynen senin yaptıklarını yapardım."

"Sana ne yazık ki önceden haber veremezdim. İkna edici olman için gerçekten suçlu olduğunu düşündüğüme inanman gerekiyordu."

"Charlie'ye bulduğun kişinin ben olduğumu söylemiş miydin?"

"Patronun hiçbir şeyden haberi yoktu. Onun da ikna edici olması gerekiyordu."

"Beni öldürecek sandım."

"Ben de," diye itiraf ettim. "Tabii öyle bir şey olsa hemen araya girerdim."

"Yardıma ihtiyacım olmazdı." Derwent omuzlarını geriye atıp göğsünü şişirdi. Onun ne yaptığının farkında olup olmadığını merak ediyordum. Yaptığı bu hareket maymunların davranışlarına o kadar benziyordu ki insan gülmemek için kendini zor tutuyordu. Evrimin kayıp halkası, Londra'da bütün agresifliğiyle polislik yapıyordu sanki.

Sohbeti daha fazla uzatmadan Derwent'in elini sıkıp oradan ayrıldım. Bana da tuhaf geliyordu ama Derwent'e ısınmaya başlamıştım.

"Derwent'ten köstebeğin olmasını istemen için aklını yitirmiş olman gerekir. Eminim o böyle bir durumda surf göstermiş olsun diye ne yaptığının yazılı olduğu tişörtlerle gezerdi." Onu adamın o kadar da kötü olmadığına ikna etmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım Maeve asla Müfettiş Derwent'in fan kulübünün üyelerinden biri olmayacaktı. "Bu arada bunu yapanın Bryce olduğuna hâlâ inanamıyorum. O çok sıradan bir tip. Köstebeğin o olduğunu nasıl anladın?"

"Eleme yöntemiyle." Maeve'in ardından evinin dış kapısına doğru ilerlemeden önce, sapığın orada olma ihtimaline karşı kendi etrafımda dönerek çevreye bir göz attım. "Tabii bir de onun fazla göze batmayan, vasat bir polis olduğu gerçeği var. Skinner aptal bir adam değil. İşine yarayabilecek adamları etrafına topluyor. Kariyeri pek parlak olmayan, kumar bağımlısı bir polis onun için biçilmiş kaftan."

"Cheyenne'in cansız bedenini gördüğünde Derwent'i öyle birden çılgına çeviren neydi, çok merak ediyorum." Maeve çantasının içindeki anahtarlarını bulmaya çalışıyordu.

"Sana iyi şanslar. İşinin elden gidiyor olması bile Derwent'e bunu açıklatmaya yetmedi."

"Bir gün mutlaka ağzından bir şeyler kaçıracaktır." Maeve anahtarları kilide soktu ama çevirmeye fırsat bulamadan kapı açıldı. Maeve, asla kabul etmeyeceği kadar ürkek bir hareketle geriye doğru sıçrayıp ayağıma bastı. "Aman Tanrım, Walter, beni korkuttun."

Maeve'in ev sahibi yüzünde üzgün bir ifadeyle kapıda duruyordu. "Buradan gitmeni istemek zorundayım, Maeve."

"Ben de gidecektim zaten ama önce sana haber vermek istemiştim."

"Artık bu binada istenmiyorsun."

"Neden?"

Walter, geçmemiz için kapıyı tamamen açtığında arkasındaki merdivenlerin altında toplanmış küçük grubu fark et-

tim. Grup, şık çocuk bakıcısı, onun hemen arkasında durmuş biraz ters ters bakan, iri yarı, sakallı erkek arkadaşı ve oyuncu olduğunu tahmin ettiğim yakışıklı bir adamdan oluşuyordu.

"Diğeri nerede?"

Walter, yüzünde tiksintiye benzer bir ifadeyle buna baktı. "Chris'i kastediyorsan, bilmiyoruz."

Maeve bu arada binanın içine girmiş, evinin ardına kadar açık duran kapısına bakıyordu. "Ne oldu?"

"Basıldık, tatlım." Brody merdivenin son basamağından aşağı atlayıp Maeve'in yanına gitti. "Evini delik deşik etmiler. Seni pek sevmiyorlar herhalde, ha?"

Brody'nin neden söz ettiğini kendi gözlerimle görmek için onu kenara itip kapıdan içeri başımı uzattım. "Aman Tanrım."

Duvarlar delik deşik olmuş, duvardaki sıva, yerleri tespit edilip çıkarılan kabloların izledikleri yol boyunca dökülmüştü. Ne boyasının olsun evdeki tüm eşyalar yerlerinden çıkarılıp üzerine üst üste yığılmıştı ve en büyük hasar kanepedeydi. Maeve'in kişisel eşyaları oturma odasının bir duvarının önüne toplanmıştı. Çantasını hazırlaması kolay olacak diye geçirdim içimden ama bu fikrimi kendime saklamam gerektiğinin farkındaydım. Maeve şaşkına dönmüş bir halde, yavaş yavaş evini dolaşıyordu. Yanına fazla yaklaşmamaya özen göstererek onu birkaç adım geriden, sessizce takip ettim. Önce şok, sonra öfke: Maeve'in tepkilerini önceden tahmin kestirmek çok kolaydı.

Dolap kapakları yerinden çıkmış sallanıyor, mutfak bir harabeyi andırıyordu. Banyo duvarları birçok noktada delinmiş, fayanslar çatlamış ya da yerinden çıkarılmıştı. En kötü durumda olan yatak odasıydı. Odanın duvarları birçok noktada inşaat demirleri ortaya çıkana kadar kırılmıştı ve toz halinde dökülen sıva, kalın bir tabaka halinde her yanı kaplamıştı.

Maeve teftiş turunu tamamladıktan sonra Walter ve diğerlerinin beklediği hole geri döndü. "Bunu kim yaptı?"

"Polis. Ellerinde, binada izleme ekipmanları aranması yapabileceklerine dair bir izin belgesi vardı. Bunu diğer dairelere de yaptılar. Dava açacağım. Ayrıca depozitonu kesinlikle kaybettin."

"Bu olanların benimle ne ilgisi var?"

"Söylediklerine göre biri seni izliyormuş. Evinde takip cihazı olup olmadığına bakacaklarını söylediler ve sonra diğer dairelere de bakmaları gerektiği anlaşıldı."

"Neden?"

Walter omuz silkti. "Bir açıklama yapmadılar."

"Bunu binadaki bütün dairelere yaptılar mı?"

"Neredeyse." Walter çok üzgün görünüyordu. "Onları durdurmayı denedim."

Maeve bana döndü. "Belcott."

"Colin Vale de bu olay üzerinde çalışıyordu," diye hatırlattım. "O da bu aramanın gerçekten gerekli olduğunu düşünmüş olmalı. Ortada hiçbir neden olmasa Colin, Belcott'un bunu yapmasına izin vermezdi."

"O uzun boylu ve gözlüklü olan mı?" diye araya girdi Szuszanna. "O kibardı. Diğeri için ise aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

Maeve gözlerini kapattı. "Onun eşyalarımı karıştırmış olduğunu düşünmek beni çileden çıkarıyor. Bu, eve hırsız girmesinden daha da beter."

"Bence de," dedi Szuszanna sinirli bir sesle. "Bunu yaparken onu izledim."

Maeve tamamen kendi travmasıyla meşguldü ve Szuszanna'yı dinlemiyordu. "İnsan hiç olmazsa bir haber verir. Bir telefon etseler yeterdi. Arama sırasında burada olmak isteyebileceğimi düşünmeliydiler. Onun o küçük, kendini beğenmiş suratını gözümde canlandırabiliyorum. Bu yaptığı çok hoşuna gitmiş olmalı."

Maeve konuşurken birkaç adım geriye çekilmiş cep telefonundan Colin Vale'i arıyordum.

"Efendim?"

"Colin, ben Kerrigan'ın evindeyim." *Lütfen neden diye sorma.* "Ne oldu burada?"

"Duvarlarda ve eşyaların içinde kamera bulduk. Evin her yerini izliyorlarmış -Ses, fotoğraf, ne varsa... Üst katlar da aynı durumdaydı." Colin'in sesi sıkıntılı geliyordu. "Kabloları Maeve'in karşısındaki daireye kadar izledik."

Başımı kaldırdım; Chris'in kapısının tam dışındaydım. "İçeri girdiniz mi?"

"Hayır. Arama yapmak için kiracıdan izin almamız gerekiyordu ama bunu yapamadık ve ben de arama izni çıkarmak için merkeze dönmek zorunda kaldım. Adamın biz Maeve'in duvarlarını kırmaya başlar başlamaz yangın çıkışından kaçtığını tahmin ediyoruz."

"Evini aramaya başlamadan önce Maeve'in iznini almadınız, öyle değil mi?"

Kısa bir sessizlik oldu. "Maeve olayı araştırdığımızı biliyordu. Belcott, ondan ayrıca izin almamıza gerek olmayacağını söyledi."

"Bunu gerçekten söyledi mi?"

"Maeve aramaya zaten izin verecekmiş."

"Verebilirdi." Bu konuda Colin'e daha fazla eziyet etmenin anlamı yoktu. "Arama izni ne durumda?"

"Şu anda hallediyorum." Colin bir an duraksadı. "Maeve orada mı?"

"Fazla kalmayacak."

"Bu iyi." Colin'in sesinden ne kadar rahatladığı anlaşılıyordu. "Kameraları öğrendiğinde orada olmak istemiyorum."

Başımı çevirip Walter'la depozitosu yüzünden kavga eden Maeve'e baktım. Upuzun parmağını adamın göğsüne dayamış bağırıyordu. Öfkeden deliye dönmek bile onun şu anki hislerinin yanında çok hafif kalırdı.

Colin'e cevap verdim. "Ben de, dostum. Ben de."

Yirmi İkinci Bölüm

Salı

MAEVE

Salı sabahı ofisin kapısını açıp içeri daldığımda, kimseyle sakince konuşabilecek durumda değildim.

"Belcott nerede?"

Belcott, odanın diğer tarafında duran bilgisayarının arkasından elini kaldırdı. "Ah, Kerrigan. Biz de seni bekliyorduk."

"Komik olmaya çalışma." Uzun adımlarla ofisi geçip Belcott'un masasının yanında durdum ve ellerimi belime koydum. "Hemen açıklamaya başlasan iyi edersin."

"Karşı cinse neden bu kadar çekici geldiğimi mi?"

Bir an için gözlerimi kapatıp dişlerimin arasından hırladım. Bunu sadece, o ne kadar kızgın olduğumu anlasın diye yaptığım söylenemezdi. *Seni iyice sinirlendirip konuyu dağıtmasına izin verme...* "Ben aslında evimi arayacağınızı bana neden söylemediğinizi merak ediyordum. Aramak dedim ama aslında doğru kelime yıkıntıya çevirmek olacaktı."

"Bunu yapmak zorundaydık çünkü-" diye söze başlamıştı ki Belcott'u susturdum.

"Sana inanmıyorum. Kapıdan girdiğimde ev sanki içinde altı aydır işgalciler yaşıyormuş gibi görünüyordu. Bir günde bu kadar zarar vermeyi nasıl başarabildiğinizi aklım almıyor."

"Aradığımızı bulmanın en kolay yolu buydu."

"Neymiş o aradığınız?"

"Bunu şimdiye kadar anlamış olmalıydın. Senin zeki bir dedektif olduğunu sanıyordum, Kerrigan." Belcott yüzüme bakıp pis pis sırıttı. "Sezgilerini kullan."

"Kabloları söktünüz."

"Sadece kablo değil." Belcott arkamda bir yere baktı. "Selam, Rob. Ona söylemedin mi?"

"Bunun benimle bir ilgisi yok."

Arkamı dönüp bir masaya dayanmış duran Rob'a baktım ama yüz ifadesinden bir anlam çıkarmak mümkün değildi. Önceki gece de pek konuşmamıştı ama ben bunu onun çok yorgun olmasına bağlamıştım.

"Bana söylemek istemediğin nedir? Lanet olsun Belcott. Bu soru cevap oyunundan çok sıkıldım. Konuş. Hemen. Yoksa burun deliklerin ve bu tel zımbası birbirlerini daha yakından tanımak zorunda kalacaklar." Zımbayı alıp Belcott'un burnuna doğru salladım.

Belcott yana doğru eğilip Rob'a baktı. "Çok merak ettim, onu kızgınken de güzel buluyor musun? Çünkü eğer buluyorsan seni bir göz doktoruna götüreceğim, dostum."

"Langton'la konuşmayı bırak. Benimle konuş. Bu konunun onunla hiçbir ilgisi yok."

"Ben olsam böyle söylemezdim." Belcott, beni kızdırmaktan sıkılmış gibi birden arkasına yaslandı ve mouse'unu oyna-

tıp kararmış olan ekranını canlandırdı. "Tamam. Evini arama işini sırf seni kızdırmak için tezgâhladığımı düşündüğünü biliyorum ama aslında bunu yapmak için geçerli nedenlerimiz vardı. Tek kişilik hayran kulübünden gelen video, adresini dün tespit ettiğimiz bir internet sitesinden alınmış. Sitenin adı Zabolagee.com."

"Bu isim bana bir şey ifade etmiyor."

"Amaç da bu zaten. Sitenin kurucuları normal aramalarda çıkmayacak bir isim kullanmayı tercih etmişler. Adres ağızdan ağıza yayılıyor, siteye sadece kişisel tavsiye üzerine üye kabul ediliyor ve içeri sadece üye olanlar girebiliyor."

"Sen nasıl buldun?"

"İnternette Çocuk İstismarı ve Koruma Merkezi'nde çalışan bir arkadaşım, dosyadan internet sitesine ulaşabilmemiz için bize birkaç ufak hile gösterdi," dedi onu desteklemesi gerektiğini düşünüyormuş gibi yerinden kalkıp Belcott'un yanına gelmiş olan Colin Vale. Colin, bunu büyük olasılıkla, bu işte ortak sorumlulukları olduğu için yapmıştı ama Belcott onun yerinde olsa, o boğulurken başını çevirip bakmazdı bile. "Şifre korumalı alanlardan birkaçına girmeyi başardık ve sonra da sitenin servis sağlayıcısını işbirliğine ve katılımcılarının IP adreslerini bizimle paylaşmaya ikna ettik."

"Adamların ödü koptu. Sitedeki içerik hakkında en ufak bir fikirleri bile olmadığını söylediler. Onlara sitedeki içeriğin *çoğunun* kesinlikle yasal olduğunu söylemiştim -zaten yanlış hatırlamıyorsam bizi bilgiye boğmaları da bundan sonra oldu." Belcott kendisiyle gurur duyuyodu. Gerçekten de seçtiği kelimelerle karşısındakinin midesini bulandırmak konusunda Belcott'un üzerine yoktu.

"Sitede ne vardı?"

"Görebildiklerimizin çoğu, herhangi bir BDSM sitesinde karşılaşmayı bekleyeceğimiz sıradan işlerdi. Efendi köle fantezileri, sadomazoşizm..." diye açıkladı Belcott kaşlarımı çattığımı görünce.

"Bir BDSM sitesinden ne beklemem gerektiğini bildiğimi söyleyemeyeceğim. Bu tarz sitelerde pek vakit geçirmiyorum."

"Ben de geçirdiğimi söylemiyorum ama bunlarda genellikle sahte bir zindan ortamında efendilerinin isteklerini yerine getiren köleler olur. Acı, aşağılama, itaat -onları bu tarz şeyler havaya sokar. Zabolagee'de de sistem, çeşitli efendilik basamakları etrafında şekillenmiş. Sonuç olarak giriş seviyesinde hevesli katılımcılar, yetişkinler ve biraz da kırbaç var." Belcott, oldukça hakim olduğu bir konudan söz edermiş gibi konuşuyordu. Onu dinledikçe Colin Vale'in neden midesi bulanmış gibi göründüğünü anlamaya başlıyordum.

"Basamaklar en tepeye, yani sizin çocukların da bulunduğu yere kadar çıkıyor. Burada gerçek kölelik, işkence ve tecavüz var. Görünüşe bakılırsa sitede ölüm pornosu da bulunuyor. Onlara henüz ulaşmayı başaramadık ama teknisyenler bu konuda çalışmaya devam ediyor."

"Ulaşabildiklerinizde ne vardı?"

"Kurbanın uyuşturucu madde etkisi altında olduğu ya da bilincinin kapalı olduğu tecavüz görüntüleri. Kurbanın kendinde olduğu ve saldırgana karşı koyduğu tecavüz görüntüleri. Hepsi ağır şiddet içeriyordu." Vale'in sesi titredi. "Açık konuşmam gerekirse izlemekte çok zorlandım."

"İkinci basamakta, bu kadar mide bulandırıcı olmayan ama aralarında katılımcıların rızası dışında ya da onlardan habersiz çekilmiş görüntülerin de bulunduğu içeriğe ulaşılabiliyor.

Çıplak kadınların dükkânların ve spor salonlarının soyunma odalarındaki kameralarla gizlice çekilmiş görüntüleri. Etek altı fotoğrafları. Bir kişinin bir sapık tarafından saatlerce ve hatta yıllarca izlenip görüntülendiği bölümler." Belcott sözlerinin etkisini artırmak için bir an durdu. "İşte sana adanmış olan bölümü de bunların arasında bulduk, Kerrigan. Bölüme senin adın verilmişti."

"Bu, Lee'nin adının nasıl yazıldığını sormasını da açıklıyor." Hâlâ soğukkanlılığımı korumaya ve sakin olmaya çalışıyordum ama sapığımın çektiği takip fotoğraflarını başkalarıyla da paylaşmış olduğunu düşünmek tüylerimi diken diken ediyordu. "O da bu bölüme denk gelmiş olmalı."

"Sitede oldukça popüler olduğundan eminim." Belcott bir kez daha eğilip Rob'a baktı. "Senden gerçekten böyle bir performans beklemiyordum, Rob. Filmleri izlemeye başladığımızda ağzımız açık kaldı."

Birden her yanım buz kesmişti. "Filmler. Evimin içinde çekilmiş."

"Seni ve Langton'u tavşanlar gibi sevişirken gösteren filmler. Işıkları açık bırakmanız çok iyi olmuş çünkü o gece görüşlü kameralar tüylerimi diken diken ediyor. Onlarla çekilmiş görüntüler bana doğa belgesellerini hatırlatıyor. İnsanın bütün keyfini kaçırıyorlar doğrusu."

"Sana inanmıyorum."

"Görmek ister misin? Site, servis sağlayıcı tarafından kapatıldı ama ben tedbirli davranıp filmleri önceden bilgisayarıma indirmiştim. Onları bu yılki Polis Emeklileri ve Sosyal Yardımlaşma Derneği etkinliğinde para toplamak amacıyla çekilişe koymayı planlıyordum." Belcott dönüp ekranındaki dosyaları gösterdi. Her dosyanın küçük bir resmi vardı ve sadece onlar

bile Belcott'un benim tercih edeceğimden çok daha fazlasını gördüğünü kanıtlıyordu. "Daha fazlasını görmek ister misin?"

"Aşağılık herif."

"Onları siteden kaldırttım. Ben senin namusunu korudum, Kerrigan. Dizlerinin üzerine çöküp bana teşekkür etmelisin." Yüzündeki ifadeden Belcott'un aşağıda ona minnetlerimi sunarken ne yapacağımı düşündüğünü anlayabiliyordum. Öfkeyle, onun üzerine doğru bir adım attım. Bir oda dolusu müdahale teknikleri konusunda eğitimli polisin arasında ona ne kadar zarar verebileceğimi bilmiyordum ama yine de şansımı deneyecektim.

"Tek yapmam gereken şu tuşa basmak. Sonra benim görduklerimi, herkes görebilir. Buraya gelin." Belcott bunu odadakilere de duyurabilmek için yüksek sesle söylemişti. "Toplanın, toplanın. Biraz sıradan ve modası geçmiş seks izlemek isteyenler için dünyanın en harika şovu başlıyor."

"Yetti artık. Senin canını yakacağım." Gözüm dönmüş bir halde yapacaklarımın sonucunu düşünmeden, Belcott'un masasının etrafından dolaştım. Onun kafasını koparmak istiyordum.

Rob benden hızlıydı. Masanın altına eğildi ve Belcott'un bilgisayarının fişini çekti. "Bu fişi tekrar takacak olursan seni doğduğuna pişman ederim, Belcock. Şimdi bu bilgisayarı Bilgi İşlem Departmanı'na götüreceğim ve o videoları sildireceğim."

Colin Vale heyecanla başını sallıyordu. "Ben de ona aynen böyle yapmamız gerektiğini söylemiştim."

"Mızıkçı." Belcott sırıtarak yüzüme baktı. "Takma kafana. Nasıl olsa hepsi hafızamda."

Kendimi tekrar temiz hissedebilmem için kovalar dolusu

çamaşır suyuna ihtiyacım olacaktı. Belcott'un yanından uzaklaşırken parmaklarım, hâlâ içimde ona karşı oluşan şiddet dolu duygularla kasılıyordu.

"Chris Swain ismine kabloları evine kadar takip ederek mi, yoksa başka bir ipucu sayesinde mi ulaştınız?" diye sordu Rob.

Onun dikkatini hâlâ davaya verebiliyor olması gerçekten takdire şayandı çünkü mahremiyetimizin ihlal edilmiş olması ve bunun sonuçları, büyük olasılıkla benim kadar onun da canını sıkmıştı. Bu son olayın sonuçlarının bilincine daha yeni yeni varabiliyordum. Artık ilişkimiz herkesçe biliniyordu. Godley, hastanedeki öpücüğü görmezden gelmiş olabilirdi ama aynı inceliği, bütün ekibin haberdar olduğu ilişkimiz karşısında göstermesi mümkün olamazdı. Birimizin ekipten kendi isteğiyle ayrılması gerekecekti. Colin Vale'in Rob'un sorusuna verdiği cevabı dinliyordum ama beynimin büyükçe bir kısmı yolun sonuna gelmiş olabileceğim gerçeğiyle boğuşuyordu.

"Maeve'in binasında yaşayan birinin bu işle bağlantılı olabileceğinden şüpheleniyorduk çünkü dosyayı siteye gönderen kişinin IP adresi o bölgeye aitti. Tam adresi arama için olay yerine gitmeden önce tespit etmeyi başaramadık." Colin Vale, Belcott'a endişeli bir bakış attı. "İkimiz de, Maeve'in kişisel alanının ne derecede ihlal edildiğini ve bunun sadece onun dairesine has bir durum olup olmadığını ortaya çıkarmanın daha önemli olduğunu düşündük."

"Sonuç?"

"Onun üzerindeki daire ve en üst kat da aynı şekilde izleniyordu. Kabloların, giriş katından, kapının sağ tarafındaki evden çıktığı anlaşılıyordu. Onun üzerindeki evde hiçbir şey bulamadık -sanırım bu ev sahibinin evi."

"Demek Chris benimle birlikte Szuszanna'yı ve Brody'yi de izliyormuş." Hâlâ midem bulanıyordu. "Brody'yle ikisinin arkadaş olduklarını sanıyordum."

"Belki de Brody bunu umursamıyordu," dedi Rob. "O bir aktör. Belki de izlenmek hoşuna gidiyordu."

Yüzümü buruşturdum. "Sanmıyorum. Walter'ın özel hayatının ortaya dökülmeyecek olmasına sevindim ama bana kalırsa onun ortada neler döndüğünden haberi vardı. Sanırım o beni bu konuda uyarmaya çalıştı. O sırada bunu sadece senden hoşlanmadığı için yaptığını sanmıştım."

"Çok inceymiş doğrusu. Bence Walter, bir polise bu kadar yakın olmanın fazla riskli olacağını düşünüyordu."

"Ben de o gün beni uyarmak istemesinin Walter'ın yüce gönüllülüğünden falan kaynaklandığını düşünmüyorum tabii ki. İkimiz hiçbir zaman fazla yakın olmadık ama ben onun o tarz ince duygulara sahip bir adam olacağına hiç ihtimal vermiyorum."

Rob tekrar Belcott'a döndü. "Swain'i nasıl elinizden kaçırabildiniz? Gitmeden önce bütün bina için arama izni çıkaramayacak kadar mı aceleniz vardı?"

"Bunu yapanın o binada olabileceğini sadece tahmin ediyorduk. Ayrıca adam biz duvarları kırmaya başlar başlamaz neler olduğunu anladı. Herhalde bunu ses çıkarmadan yapamazdık, öyle değil mi? Biz ilk birkaç grup kabloyu izleyerek kapısına vardığımızda, adam çoktan kaçmıştı."

"Tanrı aşkına..."

"Sakın ben yapsam bu iş böyle olmazdı falan demeye kalkma," dedi Belcott tehdit dolu bir sesle. "Bu bizim suçumuz değil."

"Bu, adamı yakalamak için en iyi fırsatımızdı." Rob'un

bunu söylerken Belcott'a nasıl öfkeyle baktığını görünce birden onun Chris Swain hakkında gerçekten endişelendiğini anladım. Bu aynı zamanda hem çok rahatlatıcı hem de fazlasıyla sinir bozucuydu.

"Bancroftlar yakayı ele verdikten sonra Chris yakalanmasının an meselesi olduğunu anlayıp kaçmış olmalı. Kardeşler sitede saygı gören ve tanınan kişilermiş: Cheyenne, Patricia ve diğerlerine yaptıkları yüzünden kahraman olarak görülüyorlarmış."

"Diğerleri mi?" diye sordum.

"Sitede gördüklerimizden hareketle, Bancroftların bunu en az üç kadına daha yapmış olduğunu düşünüyoruz. Ne var ki şu anda içeriğin tamamına ulaşamıyoruz ve diğer kullanıcıların yorumları üzerinden bir yere varmaya çalışıyoruz."

"Hayır, olamaz." Birden bayılacak gibi olmuştum; düşmemek için en yakındaki eşyaya tutundum. Ben bunun olmasından korkuyordum ve Müfettiş Stone bunun gerçekleşmiş olduğundan neredeyse emindi ama yine de şüphelerimizde haklı olduğumuzu öğrenmek beni altüst etmişti. Ayrıca ne onları nasıl bulabileceğimizi ne bu kadınların hayatta olup olmadığını ne de onların kim olduğunu biliyorduk. Farinelliler gibi, bir mucize bekleyen üç aile daha vardı.

"Sitede kullanıcıların son dedikoduları paylaştıkları ve birbirlerine tavsiyeler verdikleri bir forum bölümü var. Bancroftların başına gelenlerle ilgili haberlerin diğer katılımcıların yeraltına inmesine yol açabileceğini düşündük. Orada saklanması gereken kanıtlar vardı. Forumlarda fazla zaman geçiremedik."

Kendime gelmiştim. "İç çamaşırı çekmecemi rahat rahat karıştırabilmek için fırsatın olsun istiyordun, Belcott. Durumu farklı göstermeye çalışma."

"Swain'i birkaç dakikayla kaçırdık." Belcott gerçekten de onu yakalayamadığı için biraz utanmış gibi görünüyordu. "Onunla ilgili ayrıntıları öğrendikçe buna daha çok üzülüyorum. Chris, Zabolagee.com'un kurucu üyelerinden biriymiş. Sitedeki bütün bölümlere istediği gibi girebilme ayrıcalığına sahip; zaten sanırım Cheyenne'in görüntülerine de bu şekilde ulaşmış. Seni rahat rahat, istediği kadar izlebilecekken o görüntüleri yollayıp dikkatleri neden üzerine çektiğiyse tam bir muamma. Gerçi hakkında yazdıklarına bakılırsa adam sana fena halde abayı yakmış."

"Ben onun sadece bana aşık olduğunu sanmıştım. O kadar zavallı görünüyordu ki onu ciddiye almadım."

"Almalıydın," dedi Colin Vale ciddiyetle. "Adamın ilaçla bayılttığı kadınlara tecavüz etme fantezisi var. Kurbanlarının karşı koyması hoşuna gitmiyor."

Rob bana bakıyordu. "Onunla ve Brody'yle bir içki içtiğin o geceyi hatırlıyor musun? Sana geldiğimde kafan biraz sersemlemiş gibiydi."

"Daha birkaç saat önce kafamı çarpmıştım," diye itiraz ettim. "Hastaneden yeni dönmüştüm. Kendimi biraz tuhaf hissetmem normaldi."

"İçkini bitirmiş miydin?" diye sordu Colin Vale.

"Kadehten sadece birkaç yudum aldım." Bu fazlasıyla rahatsız edici düşünce, o gece olanları hatırladıkça gözüme daha mantıklı görünmeye başlamıştı. "Ah, kahretsin. Demek orada fazla kalmamam bu yüzden Chris'i o kadar kızdırdı. Sonra bunun üzerine bir de sen geldin Rob." Histerik sayılabilecek kahkahalarla, sarsılarak güldüm. "Zavallı Chris. İşler hiç de planladığı gibi gitmemiş."

Rob bu durumu komik bulmuş gibi görünmüyordu. "Onu bulmak için ne yapıyorsunuz?"

"Bilgimiz dahilindeki kredi kartlarını ve banka hesabını izlemeye aldık. Genellikle zaman geçirdiğini öğrendiğimiz yerlerdeki ve arkadaşlarıyla aile bireylerinin oturduğu bölgelerdeki polis birimlerine bilgi verdik. Bütün gümrük kapılarına onunla ilgili bir uyarı gönderildi ve birinin bir yerlerde onu durdurup kimlik kontrolü yapması ihtimaline karşı SBS'ye Chris'in arandığı bilgisi girildi. Cep telefonunu evde bıraktığı için onun yerini tespit etmek için baz istasyonlarından yararlanamıyoruz ve ne yazık ki Chris'in bir arabası yok. Sanki o zaten ortadan kaybolmaya hazırmış gibi görünüyor."

"Muhtemelen gerçekten de öyleydi. Chris bu günün er ya da geç geleceğini tahmin etmiş olmalı," dedim. "O aptal bir adam değil."

"Onu bulacağız." Godley'nin ofisinden çıkıp yanımıza geldiğini fark etmemiştim. Bütün olanları o da çoktan öğrenmiş olmalıydı. Bu onun yönetiminde yürütülen, aktif bir soruşturmaydı. Ne var ki yine de, onun benim hakkımda öğrendiklerini ve görmüş olabileceklerini düşündükçe, neredeyse saç diplerime kadar kıpkırmızı oluyordum.

Godley her zamanki soğukkanlılığıyla bana baktı. "Swain konusunda sakın endişelenme. Bütün Metropolitan Polisi tüm gücüyle arkanda. Onu yakalayana kadar bu işin peşini bırakmayacağız. Sana söz veriyorum."

"Chris'in benden uzak duracak kadar aklı olduğundan eminim."

"Sen onun yaptığı ilk hatasın, Maeve," dedi Rob yumuşak bir sesle. "Konu sen olduğunda Chris'in pek akıllıca hareket edemediği ortada."

"Çok rahatladım."

"Senin endişelenmeni ve korkmanı istiyorum. Tabii ayrıca dikkatli olmanı ve tek parça kalmanı da..."

Rob'un bu kadar açık konuşmuş olması beni utandırmıştı ama diğer yandan, artık aramızda bir ilişki yokmuş gibi davranmanın da bir anlamı yoktu. Daha fazla düşünmeden kararımı verdim.

"Biraz konuşabilir miyiz, efendim?"

"Şimdi mi, Maeve?" Godley, yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle saatine baktı. "Ben de tam Lee Bancroft'u bir kez daha sorgulamaya gidiyordum. Hâlâ onun Patricia'dan önce kimi kaçırdığını öğrenmeye çalışıyoruz. Patricia'nın ilk olmadığı kesin ama Lee işbirliğine yanaşmıyor."

Hiç ısrar etmedim: zaten bu yapmak için can attığım bir konuşma değildi. "Sorgudan sonra da olur."

"Tamam." Godley sorgu odasına doğru birkaç adım atmıştı ki durup arkasını döndü. "Sen Lee'yle konuştun mu?"

"İlk görüşmeden sonra konuşmadım. O sırada Lee, şüphelileri arasında değildi."

"Şansını denemek ister misin? Lee'nin yeni bir yüzle karşılaşması işe yarayabilir."

"Tabii ki." Başmüfettişle birlikte odadan çıkarken, Belcott'un nefret dolu bakışlarını ensemde hissediyordum. *Avucunu yala, küçük sürüngen.*

"Lee seni sorup duruyor." Godley'nin ses tonu utanmış gibiydi. Onun ne söylemeye çalıştığını ve beni neden sorguya sokmak istediğini şimdi anlamıştım. Ondan önce davrandım.

"Lee'yle flört etmemi istiyorsunuz. Aptal kadın polisi oynayacağım."

"Sert sorgu teknikleri bir işe yaramadı. Sen tabii ki bundan çok daha iyisin ama..."

Gülümsedim ama gözlerim gülmüyordu. "Müfettiş Derwent'in de söylediği gibi 'Hedefe giden her yol mubahtır.'"

"Bunu önce Machiavelli söyledi."

"Machiavelli'nin bu sözü Derwent'in kullandığı anlamda söylediğini pek sanmıyorum." Sorgu odasının kapısına gelmiştik. Ceketimi çıkarıp gömleğimin birkaç düğmesini açtım ve bunu benden istediği için Godley'den ve ona hayır demediğim için de kendimden nefret ederek tokamı çıkarıp saçlarımı serbest bıraktım. Eğer Lee'nin suçunu itiraf etmesini sağlayabileceksem buna değer, dedim kendi kendime. "Nasıl oldum? Yeteri kadar ciddiyetsiz görünüyor muyum?"

"Fazlasıyla." Godley bana bir dosya verdi. "Muhtemel kurbanların fotoğrafları. Netleştirmeye çalıştığımız zaman diliminde kayboldular ve kaybolduklarından beri kimse tarafından görülmediler." Bu, insanın içini karartacak kadar kalın bir dosyaydı.

"Teşekkürler." Derin bir nefes aldım ve yavaş yavaş verdim. "Hazırım."

Godley kapıyı açtı ve içeri doğru bir adım atarken arkasını dönmeden, bana doğru başını hafifçe çevirip, "Ben hâlâ bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum," dedi. "Ah! Bay Bancroft. Gelmişsiniz." Bana doğru kızgın bir bakış daha. "Sizi getirdiklerinden haberim yoktu." *Ve Oscar Başmüfettiş Godley'ye gidiyor.*

Her zamanki kendinden emin yürüyüşüm yerine küçük ve çekingen adımlarla odaya girdim. Endişeli gözlerle Lee Bancroft'a baktım, avukatına hızlıca bir bakış fırlattım ve sonra, gözüne tutulan fenerin ışığı karşısında donup kalmış bir tavşan kadar zeki görünmeye çalışarak, gözlerimi tekrar Lee'ye çevirdim.

"Bay Bancroft. Ya da... Sana Lee diyebilir miyim?"

"Maeve." Lee Bancroft gülümsedi. "Seni tekrar görmek ne hoş."

"Bekleyelim bakalım şu soruya," dedi Godley sinirli bir sesle ve hatta kızmış gibi davranarak kayıt cihazını sertçe masadan aldı.

"Beni iliyormuşsun," dedim gözlerimi ardına kadar açıp, yumuşak bir sesle. *Bu sefer gösteri gözlerin değil kulaklarım için, Lee.* "Hiç haberim yoktu."

"Şov harikaydı. Ayrıca seninle tanışmak da çok tatlı bir tesadüf oldu." Lee bir kez daha gülümsedi. "Bazen en sıradan zevkler en iyisidir."

"Bunu öyle mi görüyordunuz? Sıradan bir zevk olarak mı?" Gözlerimi üzülmüş gibi yere indirip dudağımı ısırdım. "Ben hiç öyle düşünmemiştim."

"Sohbeti bırak da işini yap, Maeve." Godley makineyi çalıştırdı ve bu işi çabucak bitirip bu odadan çıkmak istiyormuş gibi bezgin bir sesle kayda geçmesi gereken bilgileri verdi. Godley konuşması biter bitmez, kendini yanımdaki sandalyeye attı. Hipnotize olmuş gibi gözlerimi bir an bile ayırmadan Lee'nin gözlerinin içine bakarken, başmüfettiş Godley'nin orada olduğunu unutmuş gibiydim.

"Sen başlasan da olur."

"Ah, öyle mi? Tamam." Önümdeki dosyanın kapağını açtım ve sonra yürümde ne yapacağımı bilemiyormuşum gibi şaşkın bir ifadeyle tekrar kapattım. "Size kaybolan bazı kadınlarla ilgili sorular sormak istiyorduk." Yardım istermiş gibi tedirgin gözlerle Godley'ye baktım.

"Başka kimi kaçırdınız?" diye sordu başmüfettiş sertçe. "Daha fazlası olduğunu biliyoruz, Lee. Bunu sadece Patricia ve Cheyenne'e yapmadınız."

"Sürünü etmeye değer biri yok."

"Üç kadın daha oldu, değil mi? İnternet sitesinde onlardan

söz edildiğini gördük. Arayıp bulamadığımız üç kayıp kadın. Onlara ne oldu, Lee?"

"Size söyleyecek bir şeyim yok."

Onunla masaya doğru eğilerek konuşan Godley bu cevap üzerine pes ediyormuş gibi bir havayla arkasına yaslandı.

"Belki..." Konuşmaya çekiniyormuş gibi görünüyordum. "Belki bana neler olduğunu anlatabilirsin. Şu kadınlara yani... Böylece ben de anlayabilirim. Ben bunu anlamak istiyorum."

Lee soruya sinirlenmiş olmasına rağmen keyfi yerinde olduğu için isteğimi yerine getirecekmiş gibi bir havayla omuz silkti. "Onların sorunu son kullanma tarihlerinin geçmiş olmasıydı. Onlarla eğlendik ve sonra da onlardan sıkıldık."

"Hayatta olsalardı bize gelip, onlara yaptıklarınız yüzünden sizi şikâyet edebilirlerdi. Öyle değil mi?"

"Olabilir. Yaptıklarımız, bazılarının hoşuna gitti."

Eminim öyledir. "Onların kim olduğunu gerçekten öğrenmeliyim, Lee. Aileleri için. Kendim için. Burada o kadar baskı altındayım ki..." Gözlerimle hızlıca, yanımda oturan Godley'yi işaret ettim. *Lütfen bana yardım et çünkü büyük ihtimal patron çok üstüme geliyor. Beni sadece sen kurtarabilirsin.*

"Yardım etmek isterdim ama hatırlayamıyorum."

"Belki bunlar hatırlamana yardımcı olur." Dosyayı tekrar açtım ve Lee'nin önüne üç fotoğraf koydum. "Tanıdığın kadınları göster, Lee."

Lee başını salladı ama bu cevap vermeyi reddettiği değil bu fotoğraflardaki kadınları tanımadığı anlamına geliyordu. Dosyadan üç fotoğraf daha çıkardım.

"Peki ya bunlar?"

Fotoğrafların hepsi farklı kalitedeydi. Bazısı büyütüldüğü için netliğini kaybetmişti ama bazıları cam gibi stüdyo fotoğ-

rafıydı. Lee'nin, parmağını bir düğün fotoğrafının üzerine koyduğunu görünce birden bayılacak gibi oldum. "Bu. Sanırım kızın adı... Sadie'ydi."

"Sally," dedi Godley. "Sadie değil. O yirmi üç yaşındaydı."

Lee onu onaylar gibi başını salladı. "Kocasından ayrılmıştı. Biraz eğlence arıyordu."

"Ne buldu?"

"İtaat etmenin de bir zevk kaynağı olduğunu," dedi Lee ürkütücü derecede sakin bir sesle.

"Sally şimdi nerede?"

Lee araya giren Godley'ye dik dik baktı. "Onu bulmak sizin işiniz, öyle değil mi?"

"Nereye bakacağımızla ilgili birkaç ipucuna ihtiyacımız var, Lee. O her yerde olabilir. Cheyenne'e yaptığınız gibi onun cesedini de bir yere mi bıraktınız? Onu gömdünüz mü? Yaktınız mı onu? Yoksa Sally'yi suya mı attınız?"

"Onu gömdük."

"Nereye?" Godley bir kez daha araya girmişti.

"Onu da sizin bulmanız gerekecek."

"Onu amcanızın evine mi gömdünüz?" Bu düşüncenin aklıma nereden geldiğini tam olarak bilmiyordum. Belki de beni böyle düşünmeye iten, onların cesetlerle ve köleleriyle kendi dünyalarında, ölümle içiçe bir hayat yaşamaktan rahatsızlık duymuyormuş gibi görünmeleriydi. "Ondan ayrılmak istemediniz, öyle değil mi? Ona ruhu ve bedeniyle sahip olmuşken, bunu yapmak istemediniz. Sizin bıraktığınız onun sadece bedeniydi."

"Sen pek aptal değilsin, ha?" Lee bu durumdan hoşlanmamış gibi görünüyordu.

"Attım tuttu." Godley ikimize de ters ters baktı. "Kız evin neresinde? Dışarıda mı?"

"Evin çok yakınında değil," dedim yavaşça. "Onu gömerken komşuların sizi görmesini istemediğiniz için, fazla göz önünde olmayan bir yer seçtiniz ama bu yerin aynı zamanda, ona göz kulak olabilmeniz için, kolayca görebileceğiniz bir noktada olması gerekiyordu."

Lee cevap vermek yerine gözlerimin içine bakıp sırıttı ve Godley başını sallayıp söylediklerimi not aldı. Arazide belli bir noktaya müdahale edildiğini gösteren işaretler ve toprakta da çürüme izleri arayacaktık. Eğer haklıysam, onu bulacaktık.

"Benim için başka fotoğraflara da bakar mısın?"

"Senin fotoğraflarına mı?"

Bu kez numara yapmama gerek kalmamış, yüzüm gerçekten kızarmıştı. "Lütfen, Bay Bancroft."

"Lee."

"Tamam, Lee. Bu fotoğraflara ne diyorsun? Acele etme."

"Şu kız. Linette." Lee kısacık saçlı, güzel bir kızın fotoğrafını gösterdi. "O Drew'un favorisiydi."

"Bununla iki ediyor. Üçüncü kimdi?"

Lee masanın üzerinden bana doğru uzandı ve dosyayı, gevşek bıraktığım ellerimin arasından çekip aldı. Yüzünde bu işten sıkılmış gibi bir ifadeyle sayfaları çevirmeye başladı ve bir süre sonra durdu. "Angela. O en yaşlılarıydı. Zaten ondaki sorun da buydu. Onu kurallara uymaya razı etmemiz çok uzun sürdü."

"Angela'ya ne oldu?" diye sordum ama bu sorunun cevabını duymak istediğimden pek emin değildim.

"Hatırlayamıyorum." Lee bana bakıp güldü ama gözleri buz gibiydi. "Bunun önemli bir konu olduğunu düşünmüyorum. O nasıl olsa artık yok."

"Bize Patricia'nın da öldüğünü söylemiştin," dedi Godley öfkeyle. "Yine yalan söylemediğini nereden bileceğiz?"

"Size cesetleri nerede bulacağınızı söyledim. Kazın işte." Lee onunla konuşurken bile hâlâ bana bakıyordu.

"Diğerlerini gömdünüz ama Cheyenne'in cansız bedenini onu aldığınız yere bıraktığınız. Neden?" Lee Godley'ye ters ters bakıp gözlerini arkadaki boş duvara çevirdi ve derin bir iç çekti.

"Sanırım ben biliyorum."

"Bizimle de paylaşmak ister misin, Maeve?"

"Bunun nedeni Cheyenne'e hiçbir zaman sahip olamamış olmaları." Endişeli gözlerle Lee'ye baktım. "Bu doğru, öyle değil mi? Onu saklamak istemediniz çünkü o sizin değildi. Bu yüzden siz de onu bulduğunuz yere geri koydunuz."

"Öyle de denebilir. O bir hataydı ve biz hatalardan hoşlanmıyorduk."

"Amcanızı neden gömmediniz?"

"O doğal sebeplerle öldü. Eve ihtiyacımız vardı ama Michael onu bir vakfa bağışlamıştı. Öldüğünü kimseye söyleyemeyeceğimiz için onu orada bıraktık ve o hâlâ haya taymış gibi davranmaya devam ettik. Yakalansaydık onun bunca zamandır yukarıda olduğunu bilmediğimizi söyleyecektik. En mantıklı çözüm buydu. Eğer onu gömseydik bir sürü açıklama yapmak zorunda kalabilirdik."

"Çok zekice." Masum ve saf kız maskemi çıkarmış, ona karşı olan gerçek hislerimin sesime yansımasına izin vermiştim.

"Evet. Olay yeri incelemesini gerçekleştirecek olan ekibi bilgilendirmek amacıyla bu sorguya burada son veriyorum. Sorgu saat sıfır-sekiz-kırkta sona ermiştir," dedi Godley.

Kayıt cihazı kapanır kapanmaz sordum. "Neden Patricia'nın öldüğünü söyledin? Bu konuda bize neden yalan söyledin?"

"O şey artık ilgimi çekmediği için benim için ölmüştü."

"'Şey' mi?" Dizlerim titreyerek ayağa fırladım. "Sana bir şey söyleyeyim mi? Patricia senin asla olamayacağın kadar cesur bir insan. Patricia bütün yaşadıklarına rağmen hayatta kalmayı başardı. Bir şey daha duymak ister misin? Patricia senden hiç söz etmiyor. Kardeşinden bahsediyor ama seninle ilgili tek kelime bile etmiyor o. Patricia senin hayatta olup olmadığını bile tam olarak bilmiyor ve bunu gerçekten hiç umursamıyor."

"Bu doğru değil."

"Korkarım doğru. O senin adını bile bilmiyormuş." Kapıya doğru yürüdüm. "Patricia senin nerede olduğunu ya da başına ne geldiğini bile sormadı. Sen hapiste çürürken o hayatını yaşayacak ve eminim seni düşünerek hayatının bir dakikasını bile harcamayacak."

Sorgu odasından çıkmış, bir yandan düğmelerimi iliklerken koridorun yarısına kadar ilerlemiştim ki Godley arkamdan koşup bana yetişti. "Aferin."

"Lee'yi yerin dibine soktuğum için mi?"

"Ondan itiraf almayı başardığın için."

"Bu zor bir iş sayılmazdı, öyle değil mi?"

"Ben başaramamıştım," dedi Godley kısaca. "İyi iş çıkardın."

"Derwent ve Belcott'un benden beklediği görevi yerine getirdim. Açık konuşmam gerekirse bu bana kendimi pek harika hissettirmiyor."

"Sen o sürüngenin, konuşmak için ne duymaya ve kendini nasıl hissetmeye ihtiyacı olduğunu anladın. Onun gururunu

okşadın, kontrolün kendi elinde olduğunu düşünmesini sağladın. Ayrıca büyük olasılıkla üç kadının isimlerini ve gömülü oldukları yerleri öğrenmeyi başardın ki bu, burada olmamızın tek nedeni. Sen o kadınları ailelerine geri verdin. Şu aşamada elimizden başka bir şey gelmiyor olsa da bunun için uğraşmaya kesinlikle değer."

"Teşekkür ederim." Godley'nin övgü dolu sözleri durumu benim için daha da zorlaştırıyordu ama bunu yapmak zorundaydım. "Şimdi konuşabilir miyiz?"

Godley tamam der gibi başını salladı, ofisine doğru ilerledi ve ben girene kadar kapıda bekledikten sonra kendisi de içeri girip kapıyı kapattı. O koltuğuna yerleşene kadar bekledim ve sonra daha önce de birçok kez yaptığım gibi tam karşısına oturdum.

"Bunun benim için ne kadar zor olduğunu anlatamam ama başka bir ekibe transferimi talep etmek istiyorum."

Godley kaşlarını çattı. "Gerçekten mi, Maeve? Senin gitmek isteyeceğini hiç düşünmemiştim ama tabii ki benimle çalışmaya başladığın günden beri başına gelenleri düşünürsek, kararını anlıyorum."

"Bununla bir ilgisi yok." Onun böyle düşünmesine dayanamazdım. "Bu ekipte geçirdiğim her dakika çok güzeldi. Ben sadece artık gitme zamanımın geldiğini düşünüyorum. Kişisel nedenlerim var." *Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi.*

"Eğer kararını verdiysen buna saygı duyacağım ama umarım bu konuyu bir daha düşünürsün. Yirmi dört saat içinde ikinizi birden kaybetmek beni gerçekten çok üzer."

"İkimizi mi?"

"Dedektif Langton dün beni görmeye geldi ve transferini istedi."

"Dün mü? Anlamıyorum." Aklım karışmıştı. "O size ne söyledi? Ekipten neden ayrılıyormuş?"

"Kişisel ve profesyonel nedenler yüzünden," dedi Godley. Her zamanki gibi aklından neler geçtiğini anlayamıyordum. "Daha fazlasını öğrenmek istiyorsan ona sormalısın."

Arkamı döndüm ve ofisin diğer tarafında kollarını kavuşturmuş bizi izleyen Rob'u gördüm. Rob, gergin olduğunda her zaman yaptığı gibi alt dudağını kemiriyordu. Birden öfkeyle kapıya yöneldim. Rob yüzümdeki ifadeden neler olduğunu anlamış olmalıydı çünkü ofisin kapısını sertçe açıp dışarı fırladığımda, odanın yarısını geçmiş hızla bana doğru geliyordu.

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun? Neden ekipten ayrılıyorsun?" Bütün gözler bizim üzerimizdeydi ama ben bağırmaktan çekinmemiştim. Görünüşe bakılırsa hiçbir çalışma arkadaşımın şu anda kavgamızı seyretmektan daha iyi bir işi yoktu ama ben bunu bile umursamayacak kadar öfkeliydim.

"Başka bir yerden daha iyi bir teklif aldım."

"Saçmalık."

"Bu doğru. Eski Müfettişim şu anda Tower Bridge'teki Silahlı Soygun Önleme Tim'inde çalışıyor. Ekibinde bir çavuşluk kadrosu açılmış. Godley benim için iyi bir referans verdi. Biliyorsun, karşıma bir fırsat çıkmasını bekliyordum. İnan bana bundan daha iyisi olamaz."

Rob'un, çavuşluk kadrosu beklediğini biliyordum; sınavları aylar önce vermişti. Gideceği birim soygunlarla ilgileniyor, gerçekleşmiş olan olayları soruşturup çözümlüyor ve henüz gerçekleşmemiş olanları, ne gerekiyorsa yaparak önlüyordu. Bu sürekli tetikte olmayı gerektiren, çok stresli bir görevdi ve gerçekten de tam Rob'a göreydi.

Ona kuşku dolu gözlerle baktım. "O 'alde bunun bizimle hiçbir ilgisi yok."

"Böyle söylemedim."

"Sen bu işi çok seviyorsun. İlişkimiz olmasa burayı bırakıp diğer ekibe gitmezdin."

Rob bir an düşündü ve sonra omuz silkti. "Muhtemelen gitmezdim."

"Ayrıca ilişkimizi herkesin öğrenmesinin tek nedeni de benim ve bu yüzden benim gitmem gerekiyor."

"Maeve, sadece bir an için inatçılık etmeyi bırak ve düşün. Ben işi dün, henüz kimse filmleri izlememişken bıraktım."

"O halde neden yaptın bunu?"

"Bu ilişkiyi olması gerektiği gibi yaşamak istiyorum da ondan. Artık saklanmak, aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davranmak ve herkese yalan söylemek istemiyorum." Rob beni kendine doğru çekip kollarının arasına aldı. Ekip odasını inleten ıslıkların arasında yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordum. "İlişkimizi herkes bilsin istiyorum."

"Bu, kariyerini bir kenara atman için yeterli bir sebep değil."

"Kariyerini bir kenara atan kim? Ben terfi ettim, unuttun mu? Artık senin üstünüm yani artık ne dersem onu yapmaya başlasan iyi olur."

"Hiç şansın yok," dedim onu duyar duymaz. Rob kahkahalarla gülüyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Yine de bana kalırsa..."

Rob beni yavaşça sarstı. "Maeve, hayatında bir kez olsun kapa şu çeneni. İnan bana buna değecek."

Ben ona cevap vermeye fırsat bulamadan Rob eğilip beni öptü. Karşı çıkmanın da teslim olmanın da bir zamanı vardı. Islıkları, alkışları ve 'kendinize bir oda bulun' bağırışlarına kulaklarımı tıkadım ve kendimi Rob'un kollarına bıraktım.

Arkamızdan bir tıkırtı geldi. Başmüfettiş Godley, ofisinin perdelerini kapatmıştı.